Λῆς, πολὶ ζῶν νυμφᾶν, λῆς, Αιπολε, ζᾶδι καθίξας,
Ὡς τ' καλαντὶς τυδῦ ϝεώλφον, ἃ τε μυελκαι,
Συείσδεν; ζᾶς δ' αἰζας ἐχῶν ἐν τῶδε νομβρῳ.

Λῆς, πολὶ ζῶν νυμφᾶν, λῆς, Αιπολε, ζᾶδι καθίξας,
Ὡς τ' καλαντὶς τυδῦ ϝεώλφον, ἃ τε μυελκαι,
Συείσδεν; ζᾶς δ' αἰζας ἐχῶν ἐν τῶδε νομβρῳ.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΤΑ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑ.

THEOCRITI

QUÆ EXTANT

CUM GRÆCIS SCHOLIIS

NOTIS ET INDICIBUS.

OXONIÆ

E THEATRO SHELDONIANO,

Impensis *Sam. Smith*, & *Benj. Walford* ad Insignia Principis in Cœmeterio *D. Pauli*. An. Dom. 1699.

ORNATISSIMO JUVENI

D. *CLOBERY HOLT*, A.B.

COLLEGII B. M. MAGDALENÆ,

Superioris Ordinis Commenſali,

D. *CAROLI HOLT Baronetti*

FILIO NATU MAXIMO.

DIU mecum dubitavi *Optime Juvenis*, utrum eximios Mores Tuos & ſingulare Ingenium prædicare potius an reticere præſtaret. Incredibiles Animi Tui ardores, Judiciique ultra ætatem acumen, lubens utique commemorarem, niſi periculum inde foret, ne nimiam forſan tarditatem & elanguidam aliis Indolem exprobrare videar. Quanquam au-

tem vel Tuæ modestiæ, vel meis viribus consulenti, dotes adeo egregias silentio præterire licuisset, nefas foret, Academiæ nostræ Gloriam, & Collegii *Magdalenensis* famam negligere.

Ingenitum Mentis vigorem, & nativam Ingenii Tui celeritatem, Præclaris Optimisque Parentibus deberi ultro fatemur: Illa vero intra *Hainfleti nostri Parietes* uberius exculta, nostra itidem vocari gestimus.

Hoc autem, pace eorum, quibus demandata fuit studiorum Tuorum cura, dicere liceat, felicem animi Tui Impetum pæne omnem eis ademisse instituendi laborem, & ingrata Rudimentorum tædia respuisse. Nota tantum loquor; inusitata quidem festinatione eam in literis elegantioribus

tioribus gloriam conſecutus es, quam licet mirentur omnes, pauci tamen attingunt.

Quid autem memorarem quantum in omni laudis genere præcellis? Quali mentis acie ſacra veterum monumenta perſcrutaris! Quam ſagaci deprehendis oculo quoties *dormitanti Homero* ſomnus obrepit, quam juſta admiratione nondum aliis obſervatas *Maronis* Tui Veneres obſtupeſcis! Quod vero maximam Academicæ Juventuti æmulationem movebit, Te attoniti videmus, Poeticis etiam Oblectamentis operam feliciter dare, & interea ſeveriores Philoſophiæ diſciplinas, & maxime recondita Matheſeos ſtudia tanta laude excolere, ut videare iſtis ſolis animum applicuiſſe.

Nec ſane inconſulto eſt, quod Te,

Te, tot virtutibus ornatum, in partes meas Patronum advoco; cum probe noverim, Te non minus in dissimulandis erroribus benignum, quam in eisdem perspiciendis acutum.

Sum Tibi

Omni officio

Addictissimus,

R. WEST.

Præfa-

Præfatio.

THEOCRITI *toties Impreſſi, nova, Tibi Lector, prodit Editio: quæ licet aliis haud multo ſit emendatior, earum tamen locum ſupplere poſſit, quæ jam deſiderari cæperunt. Latina Interpretatio, quam in nupera Editione* Sheldoniana *viſum erat omittere, juxta libri* Heinſiani *fidem reſtituitur, in locis bene multis caſtigatior. Codices quidam Impreſſi, & Idyllia, quotquot in* Bodleianis *tribus MSS. reperiuntur, collata ſunt: variantes inſuper aliquot Lectiones, cum doctiſſimis ſimul* Scaligeri, Caſauboni, *&* Heinſii *Annotationibus, adjiciuntur. Duplex tandem accedit Index; alter ad* Theocritum, *ejuſque Scholiaſten; alter Authores in Scholiis citatos exhibet. Supervacaneum eſſet de Dorica Dialecto, Vernacula noſtri Poetæ lingua, hic prolixe diſſerere, cum tot eruditi jamdudum viri*

viri iſthoc argumentum exhauſerint. Nec minus ineptum eſſet Lectorem monere, de Natura & Præſtantia Carminis Paſtoralis, & utrum in hoc ſcribendi genere, Maroni *Palmam præripuit* Syracuſius *noſter, quem præ innumeris aliorum Encomiis unus imitando abunde laudavit* Virgilius.

VITA

VITA THEOCRITI,

Ex L. Gyraldo.

THEOCRITUS modo Cous, modo Chius exiſtimatus eſt, ut Ambron in ejus vita ſcriptum reliquit. Conſtans tamen reliquorum fere ſententia eſt ut ſit Syracuſanus, Praxagoræ & Philinæ filius; id quod ipſe quodam epigrammate teſtatur, negatque ſe Chium fuiſſe. Epigramma hoc eſt, quod ita aliquando ludens Latinum feci:

Non ego Chius qui cecini iſta Theocritus, unus
Sed ſum de multis ipſe Syracoſiis,
Praxagora natus patre, præſtantique Philina,
Muſam produxi nunquam alienigenam.

Idem & Artemidorus ſuo epigrammate oſtendit. Quidam Simichide, quod ipſemet alicubi innuere videtur. Alii Simichiden cognomen eſſe volunt, quod ſimo eſſet aſpectu, quod & ejus interpretes nec ſemel ſignificant. Audivit vero Philetan & Aſclepiaden epigrammatum poetam. Lagi Ptolemæi temporibus, nec minus Philadelpho regnante claruit. Multa vero ejus ſcripta feruntur, atque in primis quæ extant Idyllia Bucolica Ionico & novo Dorico ſermone compoſita. Dorica quidem lingua in priſcam & novam diſcernitur: priſca aſperum quiddam & rude ſonat, nova vero mitior & lenior. Adſcribuntur & Theocrito Prœtides, Elpides, Heroinæ, Epicedia: adduntur inſuper ab aliis Charites, inter quos eſt Hermogenes. Hymnos quoque ſcripſiſſe à pleriſque creditur, in quibus hi ſunt, in Venerem, in Caſtores,

id est, Dioscuros, in Pana. Hymnos istos, inquit Piso, video à Grammaticis citari ut poetæ legitimos, & præcipue ab iis commentariis qui sunt in Aristophanem. Sic ut ais, inquam, Piso: sed de istis commentariis nonnihil vobis alias, cum Aristophanis iplius imaginem referemus. Fertur præterea Theocritus & Elegias composuisse, & Iambos, & Epigrammata, quorum quædam adhuc leguntur. Sane quod Theocritum diximus paulo ante poemata sua εἰδύλλια βυκολικὰ appellasse, ἀπὸ τῆ εἴδος ἡ ὄψεως vocavit, ut ait interpres, hoc est, à speculatione, vel quod sit diminutivum ab eadem voce εἶδος. Sed Pindari expositores quidam tradunt εἶδος poematis genus esse, & sic Pindari hymnos vocari, unde sit Idyllion deductum. Theocritum verò tetro & infelici mortis genere interiisse præstrictis faucibus, innuit Ovidius noster: ita enim canit in Ibide:

Utque Syracosio præstricta fauce poetæ,
Sic animæ laqueo fit via clausa tuæ.

Historiam sic ex Grammaticis quidam recitat. Cum, inquit, Theocritus in Hieronis tyranni filium invectus esset, ab eo ideo est capi jussus, ut eum ad supplicium trahi simularet; interrogatus si deinceps à maledictis desisteret, ille eo acrius etiam regi ipsi maledicere cæpit: quare indignatus, non jam ad simulatum, sed ad certe supplicium rapi jussit: quidam laqueo strangulatum, quidam capite cæsum prodidere. Ista quidem, inquit Piso, ut mihi videtur, Ovidii poetæ carmini historia congruit, sed autorem mihi dari voluissem unde accepisset. Nullum, ego inquam, Grammaticus ille attulit. Sed illud nos potius nunc Piso disquiramus, quod de Theocriti patria in dubium modo versari diximus. Fuere certe Theocriti nomine duo, hic quidem poeta Syracusanus, alter vero philosophus Chius ab Antigono rege morte mulctatus. Nam cum altero rex oculo careret, licentius est in illum Theocritus locutus, ut scribit Macrobius. Vel, ut prodit Plutarchus, quod Eutropioni coquorum regis magistro dixisset, Scio quod me Cyclopi crudum appones, regem perstringens altero captum oculo: atque ita petulantis linguæ pœnas dedit.

Ο ΒΙΟC ΤΟΥ ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ,

ϗ τῆς ἄλλων βουκολικῶν ποιητῆς πέρι, ἐκ τῆς Σουίδα.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ Χῖος, ῥήτωρ, μαθητὴς Μητροδώρου τοῦ Ἰσοκρατικοῦ, ἔγραψε λυρικάς. Ἀντιπολιτεύσατο δὲ Θεοπόμπῳ τῷ ἱστορικῷ· φέρεται δὲ αὐτοῦ ἱστορία Λιβύης, ϗ ἐγκωμιαστικὰ θαυμάσια. Ἐστὶ δὲ ϗ ἕτερος Θεόκριτος Πραξαγόρου ϗ Φιλίννης, ὃς δὲ Σιμμίχου, Συρακούσιος· οἱ δέ, φασὶ Κῷον· Μετῴκησε δὲ εἰς Συρακούσας. Οὗτος ἔγραψε τὰ καλούμενα βουκολικὰ ἐπὶ Δωρίδι διαλέκτῳ. Τινὲς δὲ ἀναφέρουσιν εἰς αὐτὸν ϗ ταῦτα, Προπύλαια, Ἐλπίδας, Ὕμνους, Ἡρωΐνας, Ἐπικήδεια μέλη, Ἐλεγείας ϗ Ἰάμβους, Ἐπιγράμματα. Ἰσέον δὲ ὅτι τρεῖς γεγόνασι βουκολικῶν ἐπῶν ποιηταί, Θεόκριτος οὗτος, Μόσχος Σικελιώτης, ϗ Βίων ὁ Σμυρναῖος, ἐκ πηγῶν χρειδίων καλαμαύλων φλύουσης.

ΓΕΝΟΣ ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ ὁ τῆς βουκολικῶν ποιητὴς, Συρακούσιος ἦν τὸ γένος, πατρὸς Σιμιχίδου, ὡς αὐτὸς φησι· Σιμιχίδα πᾶ δὴ τὸ μεσαμέριον πόλας ἔλκεις; Εἰσὶ δὲ τὸ Σιμιχίδα ἐπώνυμον τοῦ πατρὸς λέγουσι. δοκεῖ γὰρ σιμός τις ἢ πρόσωπον εἶναι), πατέρα δὲ ἐσχηκέναι Πραξαγό-

εαν, ἡ μητέρα Φιλίναν. ἀκμὴν δὲ γέγονε Φιλιππίδης, ἡ Ασκληπιάδης, ὧν μνημονεύει. ἤκμασε δὲ κατὰ τὴν Πτολεμαίων, τὴν ὀνομαζομένην Λαγωόν. περὶ δὲ τὴν τῶν βουκολικῶν παίσιν εὐφυὴς γενόμενος, πολλῆς δόξης ἐκ τούτων ἐπέτυχε. κατὰ γοῦν πάντας Μόρος καλούμενος, Θεάκειτον ἐπεκλήθη.

Περὶ τοῦ πού καὶ πῶς εὑρήθη τὰ βουκολικά.

ΤΑ βουκολικὰ φασιν ἐν Λακεδαίμονι εὑρεθῆναι, καὶ θείαν τινὰ παρακοπὴν τυχεῖν. τῆς γὰρ Περσικῶν ἐπιόντων ἔτι καὶ φόβῳ πᾶσαν τὴν ἑλλάδα ταραττόντων, ἐπέσχε καὶ ἑορτὴ Αρτέμιδος Καρυάτιδος. τῆς δὲ παρθένων ἀποκεχρυμμένων ἀφ' ἑτέρου ἐκ τοῦ πολέμου παραχθέν, ἀγροῖκοί τινες εἰσελθόντες εἰς τὸ ἱερὸν, ἰδίαις ᾠδαῖς τὴν Αρτεμιν ὕμνησαν. ἃ δὲ τούτων μέσης ἀείσης γενομένης, παρέμεινε τὸ ἔθος καὶ ἐφυλάχθη. Αλλοι δὲ τοῦτον τὸν τρόπον ἐν Τεωλαείδι τῆς Σικελίας ἀχθῆναί λέγουσι τὰ βουκολικά. Ορέστην γὰρ ἐκκομίζοντα τὸ τῆς Αρτέμιδος ξόανον, ἐκ Ταύρων τῆς Σκυθίας χρησμὸς ἐξήπεσεν, ἐν ἑπτὰ ποταμοῖς ἐκ μιᾶς πηγῆς ῥέουσιν, ἀπολύσασθαι. ὁ δὲ πορευθεὶς εἰς Ρήγιον τῆς Ιταλίας, τὸ ἄγος ἀπενίψατο ἐν τοῖς λεγομένοις Αγρίοις ποταμοῖς· ἔπειτα εἰς τὴν Τυνδαείδα τῆς Σικελίας ἦλθεν. ἐν δὲ ὀπώρᾳ τοῦ θεοῦ ἄδυτοις ἄσμασι καθυμνήσαντες, ἔθει τῇ θεᾷ τὴν παράδοσιν εὕρεσιν.

Επειτα

Ετερον Αληθέστερον.

Ο δὲ ἀληθὴς λόγος τοιοῦτος. Στάσεως ποτὲ γενομένης ἐν ταῖς Συρακούσαις, ὑπὸ πολλῶν πολιτῶν φθαρέντων, εἰς ὀλιγότητα τοῦ πλήθους λοιπὸν ἐλθόντος, ἔδοξεν Ἀρτεμιδι αἰτία γενομένη τῆς Ἀθηναίων. Οἱ δὲ ἀγροῖκοι δῶρον ἐκόμισαν, ὑπὲρ τοῦ νίκην γενέσθαι ἀνύμνησαν· ἔπειτα δὲ ταῖς ἀγροίκοις ὠνίαις τόπον ἔδοσαν συνιέναι.

Περὶ Διαφορᾶς τῶν Βουκολικῶν.

Τὰ βουκολικὰ ἔχει διαφορὰν, ἀπὸ τῶν ποιημάτων ὀνομαζομένων. ὑπὸ γὰρ αὐτοπολικά ἐστι, ὑπὸ ποιμενικά, ὑπὸ μικτά. ἀπὸ μὲν τοῦ ἀπὸ τῶν βοῶν εἴληφεν ὀνομασίαν, ὡς ἀεὶ τεύοντος τοῦ ζώου· διὸ καὶ βουκολικὰ εἴρηται πάντα· λέγεται δὲ βουκόλος, ἀπὸ τοῦ τὰς βόας ἐλαύνειν, ἢ ἀπὸ τοῦ τὰς βόας κωλύειν ἀπομαγειλώσας, ἢ τῶν βοῶν χορεῖν καὶ ὀνομελάδεσθαι, τροπῇ τοῦ ἀμεταβόλου εἰς ἀμετάβολον. ἀθλεῖν δὲ φασιν αὐτὸς ἄρτον ἐξηρτημένους, ὃν εἰώθασιν ὑπὲρ ἑαυτῶν τόπους ἔχοντα, καὶ πίεσιν παντοπωλίας ἀνάπλεων, καὶ οἶνον ἐν αἰγείῳ ἀσκῷ, ἀποδιδὼ νέμοντας, τοῖς ὑπαντῶσι, φέρειν τε ἀλλήλους, καὶ κέρατα ἐλάφων ἀποσκάπτειν, καὶ μὴ χεῖρας ἔχειν λαγωβόλον. ἆθλα δὲ νικῶσιν, λαμβάνειν ὑπὲρ τοῦ νενικημένου ἄρτον. καλεῖσθαι δὲ ὑπὸ τῶν Συρακουσίων μὲν πόλεως, τοὺς δὲ νενικημένους εἰς τὰς ἀποικίδας χώρας, ἀγείρασθαι ἑαυτοῖς τὰς τροφάς. διδόναι δὲ

δὲ ᾠδὴ ἄλλα τινὰ, παιδιᾶς καὶ γέλωτος ἐχόμενα καὶ εὐφημοῦντας ὑπολέγειν,

Δέξαι τὰν ἀγαθὰν τύχαν, δέξαι δ' ὑγίειαν,
Αἳ φέρομεν ὡραῖαι τᾷ θεῷ, ἃν ἐχαλέσατο πρῶα.

Περὶ τοῦ τῶν βουκολικῶν ὑπογραφῆς.

Εἰδύλλιον λέγεται, ὅτι εἶδός ἐστιν, ὁποῖόν ἐστι λόγος. ἐπικοινικῶς δὲ εἴρηται εἰδύλλιον.

Περὶ τοῦ τῆς ποιήσεως χαρακτῆρων.

Πᾶσα ποίησις τρεῖς ἔχει χαρακτῆρας· διηγηματικὸν, δραματικὸν, καὶ μικτόν. τὸ δὲ βουκολικὸν ποίημα, μίγμα ἐστὶ παντὸς εἴδους, καθάπερ συγκεκραμένον. διὸ καὶ χαριέστατον, τῇ ποικιλίᾳ τῆς φράσεως, μᾶλλον δὲ τῆς κράσεως. ποτὲ μὲν συγκείμενον ἐκ διηγηματικοῦ, ποτὲ δὲ ἐκ δραματικοῦ· ποτὲ δὲ ἐκ μικτοῦ, ἤγουν διηγηματικοῦ καὶ δραματικοῦ. ὁτὲ δὲ ὡς ἂν τύχῃ· Εἰς ὅσον δ' αἰδοῖ τι ἐστὶ, αὕτη ἡ ποίησις τὰ τῶν ἀγροίκων ἤθη ἐκμάττει), πρεπόντως πάνυ τοὺς τῇ ἀγροικίᾳ συνῳκειωμένους τοῦ βίου χαρακτηρίζουσα· Ἐκπέφυγε δὲ καὶ τὸ ἄγαν ἀφελὲς καὶ ἐπέρογκον τῆς ποιήσεως.

THEO-

THEOCRITI IDYLLIORUM *INDEX.*

α'. Εἰδύλλιον, Θύρσις, ἢ Ὠδή.
β'. Φαρμακεύτρια.
γ'. Αἰπόλος ἢ Ἀμαρυλλίς, ἢ Κωμαστής.
δ'. Νομεῖς.
ε'. Ὀδοιπόροι, ἢ βουκολιαστά.
ς'. Βουκολιαστά.
ζ'. Θαλύσια, ἢ Ἑαυτὴν ὀδοιπορία.
η'. Βουκολιαστά.
θ'. Νομεύς, ἢ Βουκόλοι.
ι'. Ἐρασταί, ἢ Θερισταί.
ια'. Κύκλωψ.
ιβ'. Αἴτης.
ιγ'. Τλως.
ιδ'. Κωμάσκας Ἔρως, ἢ Θυσίαζουσα.
ιε'. Συρακόσιαι, ἢ Ἀδωνιάζουσαι.
ις'. Χάριτες, ἢ Ἱέρων.
ιζ'. Ἐγκώμιον εἰς Πτολεμαῖον.
ιη'. Ἑλένης ἐπιθαλάμιος.
ιθ'. Κηρουλάπτης.
κ'. Βουκολίσκος.
κα'. Ἁλιεῖς.
κβ'. Διόσκουροι.
κγ'. Ἐρασταί, ἢ Δύστροι.
κδ'. Ἡρακλίσκος.
κε'. Ἡρακλῆς λεοντοφόνος, ἢ κατὰ τινα ἀντίγραφα, Αὐγείου κλῆσις.
κς'. Λίναι, ἢ Βακχαί.
κζ'. Ὀπωρίζουσαι Δάφνιδος καὶ Κόμης.
κη'. Ἡλακάτη.
κθ'. Παιδικά.
λ'. Εἰς νικὴν Ἀδώνιν.

ΤΟΥ ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ,

εἰς τὴν ἑαυτοῦ βίβλον.

ΑΛΛΟΣ Ο ΧΙΟΣ· ΕΓΩ ΔΕ ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ ΟΣ ΤΑΔΕ ΓΡΑΨΑ,
ΕΙΣ ΑΠΟ ΤΩΝ ΠΟΛΛΩΝ ΕΙΜΙ ΣΥΡΑΚΟΣΙΩΝ·
ΤΙΟΣ ΠΡΑΞΑΓΟΡΑΟ, ΠΕΡΙΚΛΕΙΤΗΣ ΤΕ ΦΙΛΙΝΑΣ.
ΜΩΥΣΑΝ Δ' ΟΘΝΕΙΗΝ ΟΥ ΠΟΤ' ΕΦΕΛΚΥΣΑΜΗΝ.

ΥΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Εν τούτῳ τῷ εἰδυλλίῳ ἀμοιβαίως ποιοῦνται πρὸς ἀλλήλους Θύρσις ποιμὴν, καὶ Αἰπόλος. ὁ δὲ Θύρσις βουκολικῶς ᾄδει τὸν ὑπ' ἔρωτος τηκόμενον καὶ ἀποθνήσκοντα Δάφνιδα· καὶ ἀντὶ τούτου αἶγα εἰς τελεταὶ ἀμέλξαι, καὶ κρατῆρα κισσύβιον ἆθλα τοῦ Αἰπόλου γέρας λαμβάνει.

ARGUMENTUM

PRIMI IDYLLII.

In hoc Idyllio colloquuntur inter se Thyrsis pastor & Caprarius, Thyrsis autem Bucolico carmine canis Daphnidem præ amore consabescentem atque morientem: & pro eo capram ut mulgendam, & pulcrum pastorale poculum à Caprario præmii loco refert.

ΘΥΡ-

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΘΥΡΣΙΣ, ἢ ΩΔΗ,

Εἰδύλλιον ά.

ΘΥΡΣΙΣ ΠΟΙΜΗΝ, καὶ ΑΙΠΟΛΟΣ.

ΑΔΥ τι τὸ ψιθύρισμα ὑπ' ἀ πίτυς, αἰπόλε, τιλύα,
Α᾽ ποτὶ ταῖς παγαῖσι, μελίσδεις· ἀδὺ δὲ καὶ τὺ

THYRSIS PASTOR, & CAPRARIUS.

DULCEM susurrum & pinus ista, ô pastor caprarie. Quæ est juxta fontes, resonat: suaviter verò & tu

ΑΔΥ. Ψιλῶ τὸ α, οἱ γὸ Δωριεῖς τρέποντις τὸ η τὸ δασὺ, εἰς α ψιλόμυον τρέπουσι, καταξαιρουμένων τῶν ἄρθρων. τὸ γὸ η τὸ ἄρθρον πρασπὸν εἰς α, ὃ ψιλοῦσι, ἀλλὰ δασύνουσι. Ἐν ἄλλοις, ὅτω. Τὸ ἀδὺ, πρὸς λέγουσιν ὅτι ψιλῶ, τὸ η τρεπομένου εἰς α, Δωριεικῶς. καὶ οἱ μὲ ὅτοι ἀληθεύουσι, φούλλται θ Θεόκριτος, —πάνθ' ἅλις χάρων· καὶ, Οὐχ' ἁμῖν ϕ ἑωυτὸ καὶ —πάντ' ἀδύ· καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα ἐναντιώμενα τῇ κανόνι. ΨΙΘ. Ψιθυρίζουσι γὸ αἱ πίτυς ὅσσις ταῖς πνοαῖς τῶν ἀνέμων σχιζόμεναι. Ψιθύρισμα ὑ, ὃ τὸ μάλισμα, ὃ τὸ σύσγμα, ὃ τὸ χρῆμα. Ἄλλως. Ψιθύρισμα, τὸ μυρίσμα. * ὀνοματοποιοῖ δὲ ὁ λέξις ὅδε ἀπὸ τοῦ τὸ ἦχον ἰδιότροπα, καὶ μίμησιν ϕωνῆς. ψιθύρισμα, μάλισμα, λάλημα. ὅθεν καὶ ψίθυρος, ὁ λάλος. ὁ ὑ ϕωνὴ τῶν καὶ μίμησιν καθάπερ καὶ τὸ κελαρύζειν. Ὁμήρος, —κατακλύσμενον κελαρύζει. Γίνεται ὑ ἀπὸ τοῦ ψίω, τὸ λεπτύνω, ἐξ οὗ καὶ ψιὰς παρ' Ὁμήρῳ.

* Ed. Ven. leg. ὀνομαζοποιοῖ.

κυείων ὑ λόγος ψιθυρίζειν, τὸ ἐν τοῖς ὠὰ πρὸ λεπτὸν ἔχοσ ἠχεῖν, οὕτως τὸ ψίειν ἐν ταῖς δύραις, ὅταν ταῖς ἀνοιαῖς. καταχρησικῶς ὑ, καὶ ὅλη τῶν λόγων. ψιθυρίζει γὸ αἰ πίτυς, ὅτων ἐμπιδῶσι, τῇ τινὶ τῶν φύλλων χαζομένης ϕ πνοῆς. ὡς Λεσχαφόνιος ὁ Νυφίλαις, —Τὴν χαίρων ὑπέτας πλάτανον ψιθυρίζῃ. Η ὑ ἀφέσις καὶ τὸ ἐξῆς, ἔχει ὕτως. αἰπόλε, καὶ ἡ πίτυς ἐκείνη, ἥτις δεῖ σοι ταῖς πηγαῖς, ἡδεῖαν τινὰ μελίζει, ἔγων μὲ μάλιστα καὶ ἑωυτῷ τινὸς ἀφίσει τιλὺ τῶν φύλλων λεπτιλὺ ἀπήχησιν. τύτο γὸ καὶ τὸ ψιθύρισμα μεταφορικῶς, ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων. ἀδὺ ὑ μάλος καὶ σὺ τῇ σύριγγι μάλιστα αἰπόλα. Ἄλλως. Ηδὺ μὲ τὸ ϕ πίτυος ψιθύρισμα ἐκείνης ϕ παρὰ ταῖς πηγαῖς λιγυρῶς ἀβόσης. ἀδὺ ὑ καὶ σὺ ὦ αἰπόλα ψιθυρίζειν. Ἄλλως. Τὸ ψιθυρίζειν τινὲς ὀνοματοποιῶδές φασιν, ὡς τὸ, κρίκε ζυγὸς, καὶ τὸ, σίζει δ' ὀφθαλμός. κυείων δὲ, † δεῖ τῶ ψευδομύθων, τὸ ψιθυρίζειν λαμβάνειν. ψι-

† Ven. ἰσῖ.

Συρίσδες· μὴ Πᾶνα ὃ λεύτερον ἄθλον ἀποισῇ.
Αἶγα τιμῶ ἔλῃ κερδὼ τράγον, αἶγα τὺ λαφῇ·

Fistula canis: poſt Pana proximum præmium feres.

Si ille acceperit cornutum hircum, tu capram capies:

Σύρ ψόφος, ὡς μάρτυρ μάρτυρος. ἢ ψίσυρος ψιθύρω, ὡς μάρτυρος μαρτύρω. τὸ δὲ ψίσυς, παρὰ τὸ ψίθος, ὃ σημαίνει τὸ λοιδορίαν. ἢ παρὰ τὸ ψίω, τὸ λεπτύνω, ἢ τῦ σύρα. σημαίνει δὲ τὰ χείλη σεσαρκισμένως. τὸ δὲ ψίθος, ἀπὸ τῦ ψοῦδος, ἀποβολῇ τῦ ν, ἢ τροπῇ τῦ ε εἰς ι, ἢ τῦ δ εἰς θ, ψίθος. Αἰπόλοι δέ εἰσιν, οἱ ἐν τοῖς ὄρεσι, τυτίσιν ὑψηλοῖς τόποις ἢ τραχέσι τὰς αἶγας νέμοντες· ὅπου δὸ φιλεῖ τὸ ζῶον. ΤΗ. Εἰθέα ἀντὶ τῦ ἐκείνη. οἱ δὸ Δωρεῖς τὸ ἐκεῖνον, τῆνον λέγουσι· ἢ τὸ ἐκείνη, τιμία, ἀναλόγως τὰ θηλυκά. Καὶ ἄλλος. Τιμία Δωρικῶς ὕπου λέγῃ ἀντὶ τῦ ἐκείνη. οἱ δὸ Δωρεῖς ποτὶ μὲ χράσιν τὸ τ ἀντὶ τῦ κ, ὡς ἐνταῦθα· ποτὶ δὲ τὸ κ ἀντὶ τῦ τ. ἐκείνη δὸ λῦ, ἢ χ' ἀφαίρεσιν τῦ ε, κείνη. ἐκδολῇ τὸ ι, ἢ τροπῇ τὸ ε εἰς η, ἢ τῦ κ εἰς τ, ἢ τὸ η εἰς α, τιμία.

2. ΜΕ. Αἰολικόν ἐστιν ἀντὶ τῦ μελίζει, ὅ ἐστι, λιγυρῶς, ἠχεῖ ἢ ᾄδει. μάλιστα δὸ τὰς φδὰς ἔλεγον, ὡς ἢ Πίνδαρος ἢ Πᾶνα φάσκων, τὸ σαυτῦ μάλος γλάζεις· τυτίσιν, ἐσυτὸν φδὰν ᾄδῃς.

3. ΣΤΡ. Ἀντὶ τῦ συρίζῃς, Δωρικῶς. οἱ δὸ Δωρεῖς, τὰ δεύτερα σεσωπα ἢ ξεμάτων τὰ εἰς ος λήγοντα, εἰς ες ποιοῦσι· τὸ ι μόνον ἐκβαλίζουσιν. τὸ συρίζεις δὸ συρίσδες χράσιν. ὡς ἢ ἐν τοῖς ἀπαρεμφάτοις τὸ συρίζειν, συρίσδειν. Ἀφωνῆσι δὲ τὸ ζ, εἰς τὸ, ἐξ ὧν ἰῶ συλλείμματος, σοιχεῖα. Ἄλλως. Συρίζειν τὸ ἀφὸ σύριγγος μέλπειν· ὥσπερ σαλπίζειν τὸ ἀφὸ σάλπιγγος φωνεῖν, ἢ αὐλεῖν, τὸ δὲ αὐλῦ μέλπειν, ὡς ἀπὸ τούτων δῆλον, —Χ' ὁ μὲ πρὸ σύριγγ', ὁ δὲ πρὸ καλὸν αὐλὸν ἔδωκαν, Αὔλει Δαμοίτας, σύρισδε δὲ Δάφνις ὁ βώτας. Συρίζω ἢ τὸ χρ' Σύριγγος λέγω, ἢ φερνῶ· συρίττω δὲ ὅτι συρισμῶ, τὸ ἀφὸ τῦ στόματος ἀμπαλάττω. καὶ συρίττω ὅτι χλαδασμῶ μπαλαπαίω, οἷον, συρίττω πινὰ, ἀντὶ, τῦ χλευάζω, καὶ σὺν συρπομβῶν δοκῶ, ἤγουν τ' ἐμπαιζομβῶν. Ἀφαίρει τὸ ᾄδειν, ἢ συρίζειν, καὶ ἢ αὐλεῖν, ἢ τὸ τοιοῦτον, πρὸ τὰ μὲ, μέλος ἔχειν μόνον· τὸ δὲ ᾄδειν δὸ λέγει λέγῃ ἐμμελῶς. ΜΕ. Ἤγουν, ἀπαλῶν οὔσιος, τυτίσιν, ἐν τῇ μολπῇ τῇ ἀφὸ σύριγγος, τὰ δευτερεῖα ἢ Παὸς ἔζος· σὺ δ' ἄλλαν, τὰ σφετέρια. ΠΑΝ. Τὸν Πᾶνα, οἱ μὲ λέγουσι ὑὸν Πωνελόπης ἢ πάντων ἢ μυκάρων, ἢ ἀφὸ τῦτο λέγωδαι ἢ Πᾶνα. Ἐπιμνήσδης δ' ἐν τοῖς ποιήμασιν αὐτῦ, Διὸς ἢ Καλλισοῦς, Πᾶνα ἢ Ἀρκάδα δηδύμως. Ἀεισιπος δὲ ἐν τῇ Ἀρκαδικῇ, Διὸς ἢ νύμφης Οἰνοΐδος. οἱ δὲ λέγουσι, ἀφὸ τῦτο, Πὰν, ὅτι σ' ὥρας δεῖ σημεῖον· τυτίσι, ἢ πιστίς. ὅθεν χυείας σεσαγορεύῃ Πάν. συνοχαίτησι γὰρ ἡ μορφὴ ἢ Θεῦ πρὸ σεπέχοντι. ἢ τὸ μὲ ἢ καράτων ἀπιμίμημα, ἀλίτι ἢ σιλλύπι, ἢ μιμίσεως

5 Αἶγα δ' αἶγα λάβῃ τἰῶος γέρας, ἐς τὸ καταῤῥεῖ
Α χίμαρ⊙. χιμάρῳ δὲ καλὸν κρῆς, ἔς τό κ' ἀμέλξῃς.

5 Si verò capram acceperit ille præmium, ad te defluet

Capella. Capellæ autem caro bona eſt, donec mulſeris.

μιωίσκως φασὶν εἶ), τὸ δὲ πάρδαλιν εἰλῆφθαι, ἢ γῆς φαντασίας εἵνεκα. τὰ δὲ κάτω λάσια, ὅθ' ἡ γῆς μερῶν, δὲ ἐν αὐτῇ παρικότων· τἰῶ δ' σύειλα, ἢ ἐν τῷ κόσμῳ πνευμάτων μίμησιν εἶ), τὸ δ' αἰγαγρὸν, ὅθ' καταγίδων τὰς ἀριδίλως παραχὰς, δὲ ὅθ' ὑπὸ νιφῶν ὑγρομβίων ἀεὶ ἢ ἄέρα μεταβολῶν· δὲ τὰ κάτω, τετέσι τὰς μυχὰς δασεῖς, σημαίνοντας τὰς ὑλώδλις τόπως· δὲ τὰ κάτω βραχέα, σημαίνοντα τ' ὀρῶν τὰ τραχέα. ἔχει δὲ καὶ τῇ μαῖ χεσὶ τὸ δρέπανον, σημαῖνον τἰῶ ἐργασίαν· τῇ δ' ἄλλῃ τἰῶ σύεργα, σημαίνουσι τὰς ἀνέμως. Τὸ δ' δεύτερον, ἐνίοτε μὲ δὴ τάξεως λέγε), ἐνίοτε δὴ ἀριθμήσεως, καθὰ δὲ τὸ πρῶτον, δὲ τὸ τρίτον, δὲ τὰ ἑξῆς ἀκολουθίας ταύτης. ἐνταῦθα δὲ τὸ δεύτερον, ἀντὶ τοῦ τρίτου σημαινόμενον λέγε). ΑΠΟ. Κομίσῃ. ὡς τὸ λαβῇ, ἀντὶ τοῦ λάβῃ. τὰς γὰρ μέλλοντας πρᾶσσεσθαι οἱ Δανεῖς, λέξῃ, λαβῇ, χαλᾷ, δὲ τὰ ὅμοια.

4. ΑΙ. Τὸ αἶγα ἀντὶ τοῦ ἔχει δεῖ· τἰῶ γὰρ εἰ δίφθογγον τρίτωσιν οἱ Δανεῖς εἰς τἰῶ αι. τὸ δὲ ε ψιλὸν, εἰς α βραχύ. οἷον, ἔιχαν, αἶγα, ἄρτιμος ἄρτεμις. κακῶς ἂν ὁ Θεόκριτ⊙ ἐξέτ-τη τὸ α τῶν γὰρ Δανείων εἰς α βραχὺ τὸ ε ἢ ἰωνικὴ συνίζησις τρεπόντων, ἔτ⊙ ἐξέπλην, ὁ δὲ Θεόκριτος, συνίζησιν. ΛΑ. Ἐκτέτα) τὸ λα, ἀφ' τὸ ἕξ) Δανειῶν, ὡς φησὶν Ἀσκληπιάδης, ἐπεὶ φησὶν ὅτι δὲ βραχύ ἐστιν.

5. ΑΙ. Ἤγεν, εἰ μὴ ἔχεί τις τρέγον διδόναι τῷ Διΐ, δὲ διὸς αἶγα δηλεῖται, σὺ λάβῃ χίμαρ⊙, ὅθ' ἰωνικῶς. Χίμαρ⊙ γὰρ ἀρρενικῶς μὲ ὁ τράγ⊙, ἰωνικῶς ἢ, ἡ ἰνιαυσιαία αἶξ, ἡ ἐνὸς χειμῶν⊙ ὅσα. μᾶλλον ἢ ἀδυνάτου μὴ ἔχειν τινα τράγον, ἀλλ' εἰ δηλόοι ὁ Διὸς αἶγα λαβεῖν, σὺ δὲ Διόσῃ) χίμαρ⊙. τὸ δ' καταῤῥεῖ μετηφορικῶς ἀντὶ ἢ κατηνχθόσῃ) τὸ σύντονον ἢ δίσεως δηλοῖ ἢ καταῤῥεῖ δηλοῖ.

6. ΕΣ. Αντὶ ἢ ἀναμελκ⊙. ἐκ δὲ τότε τἰῶ μέπω τετοκυῖαι δηλοῖ. ὅτι δὲ ἡ μόνω τετοκυῖαι τὸ κρέας ἥδιόν ἐστι, φησὶ καὶ Ησίοδ⊙· —Καὶ βοὸς ὑλοφάγοιο κρέας μόνω τετοκυίας. Γράφε) καὶ, ἐς τ' ἂν ἀμέλξῃς.

Εν ἄλλῳ· αἶγα τἰῶ⊙.] Εἰν ἐκεῖν⊙ λάβῃ κιρασφόρον τράγον (κιρασὸς γὰρ καὶ κιρασφόρ⊙, τὸ αὐτό· πλὼ ὅτι τὸ μὲ ποιητικὸν ἐστι· τὸ δὲ κιρασφόρος, κοινὸν) αἶγα σὺ λάβῃ. ἐὰν δὲ αἶγα λάβῃ ἐκεῖν⊙ γέρας, εἰς σὲ καταῤῥεῖ καὶ καταῤῥεύσοι, ἤγουν ἐσελεύσοι) ἡ χίμαρ⊙· ἀπὸ μεταφορᾶς ἢ ὑδάτ⊙. τὸ σύντονον δὲ τῆς δίσεως ἀφ' ἢ καταῤῥεῖ δηλοῖ. XI. Τῇ χιμάρῳ δὲ καλὸν κρέας ἔστιν, ἕως ἂν ἀμέλξῃς αὐτόν. Ετερ⊙, μάχει τεῶν καὶ τετράρων μιλιῶν. Χίμαροι δὲ διὰ δηλυκῆς, ἕως ἰνιαυτὸς, τετέσιν, ἕως ἂν τύχωσι καὶ ἀμελχθῶσιν. ἀφ' ὃ δὲ τέξ-

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Αδιον, ὦ ποιμαί, τὸ τεὸν μέλος, ἢ τὸ καταλὲς
Τᾶν ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεθ' ὑψόθεν ὕδωρ.
Αἴκα ταὶ μῶσαι τὰν οἰίδα δῶρον ἄγωνθ',
Αρνα τὺ σακίταν λαψῇ γέρας. αἰ δέ κ' ἀρέσκῃ
Πυάγαις ἄρνα λαβεῖν, τὺ δὲ τὰν ὄϊν ὕστερον ἀξεῖς.

CAPRARIUS.

Dulcius, ô paſtor, tuum carmen eſt, quam effuſa
Illa quæ de rupe ex alto deſluit unda.
Si Muſæ oviculam præmium abducant,
Agnum tu ſtabularium pro præmio accipies. Si vero placuerit
Illis agnum capere, tunc tu poſtea ovem abduces.

τὰ ἡ χίμαρος, ἀκίπ χίμαρος λέγεται, ἀλλὰ χίμαιρα, ἡ αἴξ· ταυτὸ γὸ αἴξ, καὶ χίμαιρα. δᾶν δὲ θῆλυ ἀρρένων, ἔεφος, καὶ τράγος. οἱ δὲ ποιηταὶ καὶ ὅλᾳ τῷ ἄρρενι, ἢ αἶγα λέγωσι. καὶ ἔριν αὐτῶς κοινὸν ὄνομα τὸ αἶξ, ὡς ὅλαρος, ἄνδρωπος, ἵππος. ὁ δὲ ὅλᾳ τούτων ἔεφος, τῦτο δᾶι θῆλυ φερόμενον ἄρνις καὶ ἀμνός. καὶ ὁ αἶγας ἐνταῦθα, τῦτο ἐπ' ἐκείνων οἷς. ὁ δὲ τράγος ὅλᾳ τούτων, τῦτο ἐπ' ἐκείνων κριός. νομεῖς δὲ οἱ θῆλυ φερόμενον, καλοῦσι ποιμένις· οἱ δὲ τῆς ἑτέρας μοίρας, αἰπόλοι. Θεοῖς δὲ ἐχρῶντο οἱ νομεῖς, τῷ Πανὶ καὶ ταῖς Μούσαις, καὶ ἔτι ταῖς Νύμφαις. καὶ ταῖς μὲ Νύμφαις, καὶ τῷ Πανὶ, ὡς ἐν ταῖς ὄρκοις ἀμοργοῦντες, ἐχρῶντο θεοῖς καὶ αὐτοῖς ὧν, καὶ ἐν ταῖς ὄρκοις ἀμοργοῦσι τῷ Πανὶ δὲ ὡς χρωμένῳ σύριγι, καὶ ὀδοπόμοι, καὶ ἀρότρῳ αὐτῆς ὄντι, ἦν καὶ αὐτοὶ ἐπιμελῶν. ἢ δὲ Μούσαις ἀμὲ τὸ μάλιστα αὐτοῖς ᾠδῶν, ὧν αὐταὶ ἔρωες.

7. Η ΤΟ. Κατωφερὲς ἡ ἰκχῶν ἡ κατακλὲς, τὸ κατακρύμνον, ἡ ὑπηχῶν, καὶ ὑποῤῥεόντων ἐν τῷ καταφέρεσθαι. Εν ἄλλῳ. Η τὸ κατακλές. Εἰ μὲ μῷ τὸ ὕδωρ ἐπῆγε τὸ τὸ, ταυτὸ δύναιθμον τῷ ὃ, ἐίχεν ἂν ὁ λόγος σαφέστερον ὕτω. ἀδύτερον ὦ ποιμένι τὸ σὸν μέλος, ἢ ἐκεῖνο τὸ ὕδωρ, ὅσ' ὑψόθεν ἀπὸ τῆ πέτρας καταφέρεται μᾶ ἦχον. νῦν δὲ φερόμενον αὐτό, καὶ δυσνόητον ποιεῖ ὁ λόγος, τῷ ἀναπαίκτῳ ἄρθρῳ συνεπαγόμενον. συνήθης δὲ τὸ τοιῦτον καὶ τῷ ποιητῇ λόγῳ.

9. ΑΙ. Παραδίδωσ' ὁ μὲ αἰπόλος τῷ Πανί· ὁ δὲ ποιμὴν ταῖς Μούσαις. ὁ δὲ νῦς ὕτως· ἐὰν αἱ Μοῦσαι τὸν ὄϊδα, ἤγαν τὸν ὃν τὸ ἥδιον φερόμενον δῶρον ἄγωσιν, ἀντὶ τᾶδε ἀοιδᾶς, Αρνα σὺ σακίταν λάψῃ γέρας. σκαί δὲ ἄρνις, ὃς ἔτι γάλακτος δεόμενος, οἱ νομεῖς τῶν μητέρων χωρίζοντες, ἰδίᾳ βόσκουσι, καὶ ἐν ἰδίῳ σκαῷ κλείουσιν· ἐὰν δὲ ἀρέσκῃ ἐκείναις ἄρνα λαβεῖν, σὺ δὲ τὸν ὄϊν ὕστερον ἀξεῖς, λαβὼν ὅσοις, τοτέσιν ἐν τῷ ᾠδῇ τὰ δευτερῖα θῆλυ Μουσῶν ἔρωες.

12. ΔΗΣ.

ΘΥΡΣΙΣ.

Λῆς ποτὶ τὰν νυμφᾶν, λῆς, αἰπόλε, τᾷ μὲ καθίξας,
Ὡς ὃ κάτθυτες ὕτο γιώλοφον, ἅτε μυείκᾳ,
Συρίσδεν; τὰς δ' αἶγας ἐγὼν οὐ τῷδε νομεύσω.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Οὐ θέμις, ὦ ποιμάν, ὃ μεσαμβρινόν, ὐ θέμις ἄμμιν

THYRSIS.

Viſne per nymphas, viſne, Caprarie, hic affidens,
Ad acclivem hunc tumulum, ubi ſunt myricæ,
Canere fiſtula? ego autem interea capellas paſcam.

CAPRARIUS.

Non fas eſt, ô paſtor, jam circa meridiem, non fas eſt nobis

12. ΛΗΣ. Αντὶ δὲ βόλεις καὶ θέλεις, ἀπὸ θήματος δὲ λῶ, τὸ θέλω. ὅθεν καὶ λῆσον τὸ ἐπιφιλὲς, ὃ πάντες θέλομεν. ἢ Δωρικὸν τὸ λῆς, καὶ ἀφαίρεσιν τοῦ σε συλλαβῆς. ὁ Θύρσις δὲ τοῦτο λέγει. Τῇδε, ἐνθάδε ἢ ἐκεῖσε. Τὸ δὲ καθίζας Δωρικὸν, πτῶσιν δὲ σ, εἰς ξ. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὰ μέλλοντα καὶ τετάρτης συζυγίας καὶ λογέσης εἰς ζ, ἀλλὰ δὲ ξ, ἐκφέρουσιν. Ἄλλως. Λῆς πολὶ τᾶν νυμφᾶν. Θέλεις ὦ αἰπόλε ἐφεῖς τὴν νυμφῶν ὧδε ἐλθεῖν, καὶ καθίζας εἰς τὰ ἀνισχνότατα τοῦτον τόπον καὶ κατάντη, ἄγουν, ὀξύ, ὅτε αἱ μυρίκαι, τῇ σύριγγι μέλπειν, τὰς δὲ αἶγας ἐγὼ ἐν τῷδε τῷ τόπῳ βοσκήσω. Τὸ κάπαντες, τὸ κατωφερὲς, ὅπερ ἐστὶν ἐναντίον τοῦ ἄναντες, λέγει δὲ ὅλη δὲ αὐτῷ. ὁ γὰρ ἀνάντης τόπος, ὁ αὐτὸς δὴ τε ὢν καὶ κατάντης, καὶ ἀναφερὴς ὢν τοῦ αὐτοῦ καὶ κατωφερής. λέγει δὴ καὶ ἀνάντη ξύλα καὶ κατάντη, τὰ ἄνω φερόμενα καὶ κάτω, καὶ ἀναφερῆ καὶ κατωφερῆ, ὅτι ἓν δὲ αὐτῶν. Γιώλοφον δή, ὁ ἐν τῷ ὁμαλῷ πίδῳ ὑφαιτισκὸς ὄχθος, ὃς καὶ κολωνὸς καλεῖται. πῶς δὲ γαῖαι διφθογγοχαριεμένως, φιλοχαρεῖται τὸ γιώλοφον, τὸ ὡς ἀνάλογον, καὶ κατόγιον; καὶ φαμὲν ὅτι παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ γαῖα, ἐφιλοχαρεῖτο, ὡς καὶ τὰ παρ' αὐτῆς συγκείμενα· νῦν δὲ οἱ νέοι διφθογγοχαρίεντες, οὐκ ἀθέλουσι τὸ παλαιὸν συνήθειαν τηλοῦσθαι λειτεῖν, ἀλλ' ἔθεσιν καὶ πρὸ φιλοχαρέμενα.

13. ΜΥ. Ὅτε αἱ μυρίναι, ἐφ' αἷς μεσημβρίζειν εἰώθασιν.

15. ΜΕ. Τὸ μεσημβρινὸν, ἐκ δὲ μεσημερινοῦ, ἐκβολῇ δὲ ε, καὶ ἐφελκυσμὸ δὲ β.

ΟΤ. Οὐ φέρτον ἐστὶν ὦ ποιμένι, καὶ τὸ μέσον ἀμέρας τῇ σύριγγι χαίρειν; δὲ Πᾶνα γὰρ ἐνδιάσκεσθαι, ὅτι καὶ ὁ πυρὸς ἐστιν αὐτὸ δὲ βαρὺς καὶ ὀργίλος· ἰώνικα ὧδε δὲ ἄγκας χαλάσας ἀναπαύεται, κεκοπακὼς, ἐν αὐτῷ δὲ λανθάνει καὶ αἰεὶ φεύγει τὴν ξύνοδον αὐτοῦ, ὅτε ἐν τῇ ξύνοδῳ, δριμεῖα χολὴ κάθηται τοῖς, καὶ ἀεὶ ὀργίλος ἐστίν.

19. ΑΛ.

Συρίσδειν τ' Πᾶνα δεδοίκαμες. ἢ γὰ ἀπ' ἄγρας
Ταυίκα κεκμακὼς ἀμπαύεϳ· ὀτί γε πικρὸς,
Καὶ ἃ ἀεὶ θριμεῖα χολᾷ ποτὶ ῥινὶ καθῆϳ.
Αλλὰ (τὺ γὰ δὴ Θύρσι τὰ Δάφνιδος ἄλγεα εἰδέες,
Καὶ τᾶς βουκολικᾶς ὀπὶ ὃ πλέον ἴχεο μώσας,)
Δεῦρ' ὑπὸ τὰν πελέαν ἐσδώμεθα, τῶ τε Πριήπω

Fistula canere: Pana metuimus: namque is à venatione
Tunc fessus requiescere solet, estque amarulentus,
Et illi semper acerba bilis in naribus sedet.
Verum (tu enim ô Thyrsi Daphnidis dolores nosti,
Et bucolicæ ad summum perveniſti Musæ)
Et huc age, sub ulmo consideamus, Priapi

19. ΑΛ. Ηγεν, τὸ ἀεὶ τ' θανάτου τᾶ Δάφνιδός μοι λέγε. Τὸ ἄλγε' ἄειδε, τεχνῶς σύριγμ' γεγαμμένον ἐν ποῖς ποτ' ἐμὶν ἀντηφόροις, ὄκλονδε, ἄλγε' ἄειδες· ϗ λέγε τὸ ἄειδες, ἀντὶ τᾶ λέγοις ἄν, Δωρικῶς, ϗ ὅτι τὸ γὰ παρέλκει· ϗ ἄλγε' ἄειδε, ἀντὶ τ' λέγε. ϗ ἄλγεα ὑδέες, ὃ ϗ βέλπον. Αλλως. Αλλὰ τὺ γὰ δὴ Θύρσι] τὸ σὺ κατὰ τὸ γὰ, ὅτι τ' δεύτερον ἀφορᾷ στίχον. ὁρᾶλει ϗ τὸ σὺ, ϗ ὅτι τ' φερτίρε λέγεδαι ἀπὸ κοινᾶ. ὕτω γὰ ἂν εἴη ὁ λόγος ἀκόλυθος, ἴχαν ὕτως· Αλλὰ σὺ ὦ Θύρσι, ἄλε τὰ ἄλγη τ' Δάφνιδος· σὺ γὰ ἀρίκα ϗ ὅτι τὸ βέλος τ' βουκολικᾶς μούσης. ὐκ ἀντιπάπτει δὲ ἑαυτῷ, μὴ φρίκαν εἰπὼν συείζειν χρὴ τὸ μέσον τ' ἡμέρας λέγ' τ' Πᾶνα, ὅτα, τ' Θύρσιν φερτιπόλευς· ἅδλιον. ὁ γὰ ταὐτὸν ἐστι τὸ συείζειν τῷ ἅδλιον· ἀλλὰ συείζειν μᾶλλον ἐστι, τὸ ἀγ' σύριγος μέλπειν. ἅδλιον δέ, τὸ κοινῶς πραγματεύειν. τὸ τᾷ σύριγι δὲ χρῆσδαι, φασὶ μὴ πρέπον εἶ χρὴ τὸ μεσημβρινὸν, ἀγ' τ' Πᾶνα, τᾷ σύριγι χρωμένων· ὅτι πλὼ φθόνῳ δὲ περιτίπτει, ὡς ἄλλο τι ὔσαι, ϗ ὁ * μέλος αὐτᾶς τῷ Πανί.

21. ΤΩ. Τὸν Πείκπον νύμφης Ναΐδος, ἃ Χίονις ϗ Διονύσου φασὶν υἱὸν, ὃν ϗ κτίσαι φασὶ Λάμψακον ὁμώνυμον αὐτᾷ πόλιν φασί. παρ' ἐνίοις δέ, ὁ αὐτός ἐστι τῷ Διονύσῳ, ἐκ τ' ἐπιμελογίας γὰ φαίνεϳ. ἔστι γὰρ οἶον, ἃ Ερίκπου διὰ τὰς ἐν ταῖς βακχείαις ϗ μέθαις ἐκδόσεις. ἃ εὐκπτος, περίεμθος τὸ εὔρημα. τὸ δὲ κρανιάδων, ἀντὶ τ' κρηνῶν. εἰ μά τε τὰς νύμφας κρωνίδας λέγε, ὡς τ' νυμφῶν συκαδζομένων τῷ Πριήπῳ· τινὲς δὲ τὸ κρανιάδων, κρανίας ἀπωδίξαντο, ἃ ἐστι δένδρα ὕτω καλέμενα. Εν ἄλλῳ. ΔΕΤ. Αγε ὑπὸ τὰν πελέαν ἐσδώμεθα· ἀντὶ τ' καθιζώμεθα, ἃ καδίσωμεν, ἀπναστίας τ' ἀγάλματος τ' Περιάπτε, ϗ γᾷ πηγὼν, ὅπτε ϗ καδέδρα ἐκείνη ἢ πυμνική, ϗ αἱ δρῦς. ἰὰν δὲ ἄρτι ὤσαι ἤπαρ ποτὶ ἐείζων φρὶς τ' Χερέμιν τ' Λιβύαθεν, τετίσι τ' ὑπὸ τ' Λιβύος, αἶγά τί σοι δόσω δίδυμα τετυκῆαι, ὥτε μίχει τείτε ἀμέλ-

* Ven. μᾶλλον ἢ ἀντὶ τ.

ξαι

Καὶ τᾶν κραιάδαν κατενάντιον, ἇτορ ὁ γῶκ(ος)
Τίλωος ὁ πεμβωικὸς ἁ ταὶ δρύες. αἰ δέ κ' ἀείσῃ,
Ὡς ποκα τ' Λυβύαθε ποτὶ Χρόμιν ἅσας ἐείσδων,
Αἶγά τέ τοι δώσω διδυματόκον ἐς τρὶς ἀμέλξαι.
Α δ' ἔχις' ἐείφως, ποταμέλξε(ι) ἰς δύο πέλλας·
Καὶ βαθὺ κιστύδιον κεκλυσμένον ἀδεῖ καφῷ,
Ἀμφῶες, νεοτευχές, ἔτι γλυφιδίοιο ποτόσδον.

Et fontium Nymphārum ex adverſo, ubi ſedes eſt
Illa paſtoralis & quercus. Si vero cecineris
Sicut olim cum Libyco paſtore Chromide cantaſti certans,
Tunc & capram tibi dabo gemellorum matrem, ut ter mulgeas;
Quæ geminos hædos lactans, duas interea mulctras lacte complet.
Et profundum poculum *duo* dulci cera collutum,
Geminis anſulis, novum, recentem adhuc ſculpturam redolens;

ξαι αὐτίω. ἧπερ δύο ἔχυσα ἐείφως, ἀνασαμέλξε(ι), καὶ ἀμελχθήσε(ται) εἰς δύο πύλας. ποιμενικὸν δὲ ἀξυγῆιον ἡ πύλα. λέγεται δὲ ἔτι καὶ ἡ μέλαινα.

25. ΔΙ. Δίδυμα τετοκυῖαν, ὥστε τρὶς ἀμέλξαι. πολὺ γὰρ ἔχυσι γάλα αἱ διδυματόκοι· ὅθεν φησίν, ἡ ἄιξ περισσάζεται τῷ γάλακτι, ὥστε καὶ μὴ πλέω σφῶν ἐείφων τροφὸν καὶ δύο πέλλας πίμπλησι. τὰς δὲ ἀμολγὰς πέλλας καλοῦσι, παρὰ τὸ πίνειν ἐν αὐταῖς, ὅ ἐστι, γαλακτοδόχον ἀγγεῖον.

27. ΚΙΣ. Κιστίδιον, ποτήριον ὕδωρ τὸ χεῖσθαι ἐν αὐτῷ τὸ πίνειν, κιστίδιον ὄν. ἡ ξύλινον ἔκπωμα κεκοσμημένον γλυφαῖσι πολλοῖς. ἡ καυκίον ξύλινον ποιμενικὸν, τὸ οἱονεὶ χασσίδιον. Ἄλλως. Κιστίδιον, ποτήριον ἀγχιλικὸν, ἴσως ἀπὸ τῆ κιστῆ, ἐξ ἧ κατασκεύάζοντο τὰ ποτήρια. κοινοτέρως δὲ καὶ ὅπη πάντων τῶ ξυλίνων ποτηρίων ὁ λόγος πίπτει, ὕδωρ τὸ κιχάνειν εἰς αὐτὸ ἢ οἶνον, οἷον χύω, χύσω, χυσίδιον, καὶ κιστίδιον. Ἡσίοδος. --ὀλίγον ἢ Εἴσι(ν) κιστίδιον, ἡ κιστίδιον, ποτήριον, παρὰ τὸ χεῖσθαι ἐν αὐτῷ τὸ πίνειν, χυσπίδιόν τι ὄν. ΚΕ. Ἡγουν λελιμμένον κηρῷ, κεχρισμένον, ὁ κικονισμένον οἱ κοινοὶ φασιν, ἀπὸ τῆ κλύζω. λέγε(ι) δὲ τὸ κλύζειν, ὅτι δύο· ὅτι τι τῆ διὰ κυσῆρος ἰατρεύειν, καὶ ἐφ' ὑγρῶν, ὅταν τι ἐπέρχωνται καὶ ἐπικαλύπτωσι, καθὸ λέγεται ἐνταῦθα.

28. ΑΜ. Τὸ ἀμφοτέρωθεν ἔχον ὠτία πνά. διὰ τῆ τόσε τὸ μέγεθος παείσκειν. ΝΕΟ. Νεωστὶ κατεσκευασμένον. ΓΛΥ. Αντὶ τῆ περιττόν, ὁμαλὸν πίμπον, καὶ μειζόνως. Γλυφάνου τῆ, τετῆσι γλυφῆς. ὥσπερ δὲ γίνεται ἀπὸ τῆ σίφω, σίφανος, καὶ ἀπὸ τῆ λείβω, λείβανος. ὕτω καὶ ἀπὸ τῆ γλύφω, γλύφανος, ποικιλῶς.

29. ΤΩ.

Τῶ περὶ μὲ χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσὸς,
Κισσὸς ἐλιχρύσῳ κεκονισμένος. ἁ δὲ κατ' αὐτὸν
Καρπῷ ἕλιξ εἰλεῖται ἀγαλλομένα κροκόεντι.
Ἐντὸς δὲ χρυσᾶ, τί θεῶν ἀγάλματα, τέτυκται,
Ἀσκητὰ πέπλῳ τε καὶ ἄμπυκι· παρ δὲ ἑκάτερθε
Καλοὶ ἐθειράζοντες ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος.

Cui circum labra innectitur superne hedera,
Hedera helichryso adglutinata: & circa illam
Fructu capreolus volvitur gestiens croceo.
Intus vero mulier, divina quædam imago, sculpta est,
Ornata peplo, reticuloque: juxta vero ipsam viri
Pulchris capillis vicissim, hinc ille, inde alter,

29. ΤΩ. Οὕτινος περὶ μὲν τὰ χείλη ὑψόθι κισσὸς μαρύεται, ἀντὶ τοῦ πέπλεκται.

30. ΕΛΙ. Ὁ ἐλίχρυσος εἶδος φυτοῦ, ἔ τὸ ἄνθος, ὅμοιον κρόκῳ, καὶ οἷον χρυσοειδές. ἄλλοι δὲ τὸν ἐλίχρυσον, βοτάνην λέγουσι κροκοειδῆ καὶ χρυσίζουσαν. ΚΕ. Κοινὰ, ἃ ἀσθενὲς. ἀφ' ἃ, κονιάω κονιῶ, τὸ ἀσθενῶ χείω, καὶ κεκονιαμένος τοῖχος, ὁ ἀσθενῶν κεχρισμένος. ἐνταῦθα δὲ τὸ κεκολισμένος, ἴσως ἀντὶ τοῦ κεχρισμένος ἀκριβῶς. ἀπὸ τοῦ κεκονιαμένος καὶ συγκοπῇ. ΑΤ. Τὸν κισσὸν φλαυότ. ἕλιξ, ἤγουν πλοκὴ εἰλεῖται, τυτίσει, σφίγγει τῷ ἑαυτῆς σφοδρῷ.

31. ΑΓΑ. Ἀντὶ τοῦ θαλλοῦσα. ΚΡΟ. Ἤγουν, κρόκῳ χρώμενον ἔχοντα.

32. ΕΝ. Ἀντὶ τοῦ ἔνδον γυνὰ τις κατασκεύασμα θεῶν ἀγάλματα, τυτίσει ἔργον οὕτω ποικίλον, ὡς μὴ δοκεῖν ἀνθρώπων αὐτὸ κατασκευάσαι, ἀ ποικίλαι, ἀλλὰ θεός. πρὸς τῷ Παρθένον φασὶν εἶναι. γράφεται καὶ γυνά, π. τὸ ᾗ π, ἀφεὶς τὸ ἀγάλματα.

33. ΑΣΚ. Ἀσκητὸν, ἀ κεκοσμημένον πέπλῳ, τυτίσει ἐνδύμασι, καὶ ἀνακεφαλαίᾳ, τοῦτο γὰρ τὸ ἄμπυκι. ἢ ἄμπυκι, τῷ σωλῆνι τὰς τρίχας. ἀπὸ τοῦ ἀμπέχω.

34. Ἤγουν, κόμιλλα τρέφοντες· κομᾶν γὰρ καὶ ἐθειράζειν τυντό. πλὴν ὅτι τὸ μὲ κομᾶν δηλοῖ κοινὸν. τὸ δὲ ἐθειράζειν τοπικόν. Ἄλλως. Ἐθειράζοντες, κομῶντες, σύστροφοι. ἔθειραι γὰρ αἱ ἐξ ἄκρου γινόμεναι τρίχες. ἢ ἐθειράδες, καὶ κραδύνοντες τὰ τρίχωμα, ἢ κομῶντες. ἔθειρα δὲ ἡ θρὶξ, ἢ ἐξ ἄκρου τριχωμένη. Ἄλλως. Κομῶντες τὰς τρίχας, ἢ τριχωμένους ὡς τινες· ἔθειρα γὰρ ἡ τῆς κεφαλῆς θρὶξ. ὅθεν Ἀριστόφανης ἐν Ὁμήρῳ ἔτριφεν. —Κυάναι δ' ἐπέκειντο τριχάδες ἀμφὶ τρίχωσιν, ἃς ἐθειράδας. ΑΜΟΙ. Ἀπὸ τοῦ ἄλλος μέρος. Ἀμοιβαδὶς τοιούτοις ἐπέτοις, ἤγουν λέγοις ἐείζουσι πρὸς ἀλλήλους καὶ ἀμοιβαῖον· πρὸ αὐτῆς τῷ ἕτερον δηλονότι πρόσθου.

35 Νηκέως δ' ἐπέεσσι. τὰ δ' ὑ φρενὸς ἄπλετα αὐτᾶς·
Αλλοκα μὲ τλῶον ποσιδέρκεται ἄνδρα γελεῦσα.
Αλλοκα δ' αὖ ποτὶ τ', ρισῆι νόον. Ὣ δ' ὑπ' ἔρωϛ
Δηθὰ κυλοιδιόωντες ἐπάσια μοχθίζοντι.
Τοῖς δὲ μέτα γριπεύς τε γέρων, πέτρᾳ τε τέτυκται
40 Λεπρὰς, ἐφ' ᾇ ἀσπεύδων, μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἕλκῃ

35 Verbis altercantur: id vero nihil movet ipſam:
Verum jam hunc aſpicit virum ridens,
Jam vero ad alterum applicat ſe.
Illi vero præ amore
Diu oculis tumentes, incaſſum laborant.
Inter hæc piſcator ſenex, & rupes fabrefacta eſt
40 Aſpera, in qua feſtinans magnum rete ad jactum trahit

35. ΤΑ. ταῦτα δὲ ἃ αὐτοὶ φιλογελῶσιν, ἤγουν, αἱ φιλογελίαι δὲ, αὗται ἢ ἔκλεισις ἂς αὐτοὶ φιλογελοῦσι ἐπὶ αὐτᾶς, τᾶς φρενὸς αὐτᾶς ἐκ' ἄκρου).

36. ΑΛΛΟ. Τὸ μὲν τοι, νόσους δεῖ· τὸ δὲ, ὁράσεως. ἀδυνάτου γὰρ ὁμολογουμένως, ἐν χερσὶ, κίνησιν εἶναι ζωπυρῶν, ἀλλὰ τῶ γλυπτῶν εἰκόνων καταλλήλους ἔσεν τᾶς λελεγμένοις. ταῦτα καθ' ὑπόθεσιν Ομηρου ἔλεγεν ἀληθέστερον· —Χρύσειαι ζωῇσι παρίσιν εἰοικυῖαι. Αλλως. ΑΛΛ. Αλλοτε μὲ ἐφὶς ἐκεῖνον βλέπει ϑ' ἄνδρα γελῶσα· ἄλλοτι δὲ ἐφὶς τῶν ἑῖστει ϑ' νοῶν, ἤγουν σκέπει.

38. ΚΤ. Οἰδοῶντες τὰ κοῖλα τὰ ὑπὸ τὲς ὀφθαλμοίς. συμβαίνει γὰρ τῶς ἀσχνοῦσι ὡς ἐπὶ πολὺ οἰδαίνειν τὰ κοῖλα· ὅπερ οἱ πολλοὶ ἀναξιρόνως δι' ὕπνα πάσχειν· γίνεται δὲ ϕλεγμὰ τὰ κοῖλα οἰδαίνει· κοῖλα δὲ, τὰ ὑποκάτω τῶν ὀφθαλμῶν. ΒΤΩ. Αντὶ τοῦ μάτλω κάμνουσι. τίς γὰρ ἂν ἄχαλμα τοῖσι δωιῶσι); Αλλως. ὁ τῆς οἱ δὲ ὑπ' ἔρωτος χ' πολὺ κυλοιδιόωντες, ἤγουν κυλοιδοῦντες τυτίσι τὲς ὀφθαλμοὺς ἐξοσικάμενοι, ἐπάσια καὶ μάτια μοχθίζοντι, ἀντὶ τοῦ μοχθίζουσι καὶ κοπιῶσι. μοχθίζω, ποιητικόν· μοχθῶ, κοπιῶ.

39. ΓΡΙ. Γεπτὸς, ὁ ἁλιεύς. καὶ γείπου τὸ δίκτυον, ϕᾶσι τὸ τὲς ἰχθύας ἀγρεῦσι.

40. ΛΕ. Τραχεῖα, ἢ λευκὴ, ἢ ὑπὸ τ' κυμάτων λευκαινομένη, ἢ ὑψηλή· ἐπεὶ καὶ λέπας, τ' ὄρως τὸ ἄκρον φασίν. ἢ λευκὴ, καὶ λέπαρα ἰοικυῖα. τινὲς δὲ τλὼ τραχεῖαν ἔφασαν, τλὼ ἰκλεσαρυθεῖσαν, καὶ ἰκπεπληθεῖσαν, οἷον καὶ βρυθεῖσαν. Αλλως. ὁ τῆς γριπέως τῆς γέρων, ἤγουν, δικτυοθήρας· καὶ πέτρα λέπας, τουτέστι βρία, ἔχουσα. ἐφ' ᾇ, καὶ ἐν ᾗ πέτρᾳ ασπεύδων ὁ ϑρύσσων, μέγα δίκτυον ἕλκει ἐς βόλον, ἤγουν, εἰς ἄγραν, εἰς τὸ ξίφος δεῖ ἄγραν, ὠμαιμιδῶν ἀνδρὶ μοχθοῦντι καὶ τὸ καρτερεῖν, ἤγουν μὴ πᾶσαν αὐτῆ τλὼ ἰσχύν· ἢ, τὸ ἰσχυρὸν ϑ' λωϕώμενος, ἀνδρὶ ἀκμάζοντι ὅμοιον ἔχων.

Ο γέρος, χάμινοι τὸ καρτερὸν ἀνδρὶ ἐοικώς·
Φαίης κεν γυίων νιν ὅσον σθένος ἐλλοπιεύειν·
Αἱ δέ οἱ ὠδίνακτι κατ' αὐχένα πάντοθεν ἶνες,
Καὶ πολιῷ κρὴ ἐόντι· τὸ δὲ σθένος ἄξιον ἄβας.

Senex, valde laboranti viro similis:
Diceres ipsum totis membrorum viribus piscari.

Nam venæ illi undique in collo tument,
Quamvis jam cano: robur vero illi est etiam juventa dignum.

42. ΦΑΙ. Εἴποις ἂν αὐτὸν ἐκ τῶν μελῶν τῷ σώματος ἁλιεύειν, ἢ ἐκ πάσης δυνάμεως, ἧς ἔχει. ἐλλοπιεύειν δέ ἐστιν, τὸ ἕλκειν· ἕλκειν γὰρ οἱ ἰχθύες, παρὰ τὸ ἐν λεπίσιν εἶναι. ἢ παρὰ τὸ λεπιδωτὸν τῶν ἰχθύων· ἢ παρὰ τὸ ἐλλείπειν ὑπὸ κοιλίας καὶ φωνῆς. Αλλως. εἴποις ἂν ἐλλοπιεύειν αὐτὸν, ἤγουν, ἰχθυάζειν ἐστὶ τῷ τῶν ἰχθύων ἄγχειν μοχθεῖν, ὅσον δύνῃ, ἤγουν, ὅση δύναμις τῶν μελῶν. ὁ χαμαιτυπὸς ἔστω καὶ τοῖς κοινοῖς ἐπὶ σωλῆνας. οἷον, συλλαβὲ ὅσα δύναμαι· ἐκκλίνω τόδε, ὅση μοι ἐκοῦ. ἐλλιπῶς δὲ ταῦτα λέγει. τὰ γὰρ ἐντελῆ· συλλαβὲ χεῖρ τῷ δύναμαι, ὅσα σοι δοκῇ· καὶ ἐκκλίνω τόδε, χεῖρ τῷ ὅση μοι ἐκοῦ ἐστι. ταῦτα γὰρ ἀπὸ μέρους τῷ, ἀρξάμενα, ἕπεται ἐκ λόγου πρὸς αὐτὸ, ἀλλ' ὥσπερ ἐκ μεταμελείας εἰς ἕτερον μεταπεσόντα σχηματισμὸν, δῆλα γίνεται ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, οἷα ἔτυχεν, εἶτα ὅπῃ μεταχλιδήντα κατέλυσεν. νῶϊ δὲ ἐλλιπέστερον λέγεται, καὶ μέρος τῷ, ἀπόντος. κατὰ ταῦτά ἐστιν ἐλλιπὲς καὶ τὸ, ὅσον ὄχλος ἄμμιν ὀπηδεῖ. τὸ γὰρ ἐντελὲς, βαδεῖ μέρος ὄχλος, ὅσος ἡμῖν ἑπέσθω.

43. ΩΙ. Δωρικῶς, ἀντὶ τοῦ, ὠδίνακτιν· ἤγουν γεγαμηκυίᾳ ἢ πεφυσιωμένῳ καὶ ἐξογκωμένῳ ὦν. οἰδῶ γὰρ οἰδήσω, τὸ ἐξογκῶμαι. Ινες δὲ τὰ παρακολουθοῦντα νεῦρα ταῖς φλεψίν. λέγεται δὲ παρ' αὐτοῖς καὶ ὁ ὑὸς ἶνις. ἀπὸ γὰρ τέτων τῶν μελῶν, τὸ αὐχημα σωάγεται δοκεῖ.

44. ΤΟ. Ηγουν, ἄξιόν ἐστι νέμειν εἶναι. ἢ ἡ δύναμις ἀξία τῆς ἡλικίας αὐτοῦ. ἴσως γὰρ εὐάλιξ ἐγένετο τῇ χειρὶ, εὐμήκης τε τὴν σύνθεσιν τῶν μελῶν, ἢ ἀπάλογον τῇ ἀκμῇ τὸ σθένος αὐτοῦ. Αλλως. ὁ νῦς. Ως δὲ οἱ ὠδίνακτι, ἴσως εἰσὶν ὀζωμέναι καὶ αἱ αὐχένα αὐτῷ πάντοθεν αἱ ἶνες, ἤγουν τὰ νεῦρα, καί φησιν ὅτι πολιῷ, ἤγουν λευκῷ τὰς τρίχας· ἢ δὲ ἰσχὺς, ἀξία ἥβης, ἤγουν ἀκμῆς.

45. ΤΤΤ.

45 Τυτθὸν δ' ὅσσον ἄπωθεν ἀλιτρύτοιο γέροντος,
Πυρραίμις ταφυλαῖσι καλὸν βέβεληται ἀλωάν.
Τὰν ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' ἁμασιαῖσι φυλάσσει
Ἡμῦνος· ἀμφὶ δὲ μιν δύ' ἀλώπεκες· ἁ μὲν, ἀν' ὄρχως

45 Non procul inde ab iſto marino ſene,
Rubris uvis pulchre gravatur vinea.

Eam parvus quidam puer juxta ſepes cuſtodit
Sedens: quem circum duæ vulpes: altera per ordines vitium

45. ΤΤΤ. Τυτθὸν κυείως, τὸ ἐπιτέτθιον βρέφος· παρὰ τὸ τυτθὸν, ὃ σημαίνει τὸ μικρόν. ὅθεν καὶ τυτθίδιον λέγουσι τὸν ὀλίγιον, ἢ μικράν. Αλλως. Τυτθὸν δ' ὅσσον ἄπωθεν] ἄπωθεν δὲ τοῦ γέροντος, μετὰ τὸ γέροντα τὸ κεῖται τὴν θάλασσαν πονέμενον, τοσοῦτον διάστημα, ὅσον ὀλίγον. τοῦτο καὶ δύναται τὸ ὀλίγον ὅσον, περιπατούμενον ἔχον τὸ ὀλίγον τοῦ ὅσον. καθὰ τὸ ὅσις, ἔχει τὸ ὃς τὰ τὶς περιπατούμενον. ἀ ἐν τῇ διαιρέσει τοῦ λίγυ, ὕστερον ἐξ ἀνάγκης ἀποδίδοται, οἷον, τίς ὃς τάδε ἐποίησε; καὶ, τοσσοῦτον ἀπέχει τόδε, τοῦδε, ὅσσον ὀλίγον· ἐν ᾧ τὸ ὅσσον ἀπὸ ἴσου διάστηματος, ἑτέρᾳ ἐγνωσμένῃ ἀποδίδοται· εἶτα ὥσπερ μὴ περιχείρα τότε ὄντος, τὸ ὀλίγον ἀποδίδοται καθολικῶς· ὑφ' ᾧ τόδε τὸ διάστημα καὶ τόδε ἐστίν. ὥσπερ εἴ τις περὶ τοῦ, τίς ὅδε ἐστί; τὸ ἄνθρωπος ἀποδοίη. τῇ τίς τινὶ ὑποπέσῃ ἀπαντῶντος, καὶ τὸ ἄτομον. ὥσπερ δὲ τὸ ὅσσον ἐν τοῖς τοιούτοις ὑποτάπεται, καὶ τὰ αὐτὰ ταῦτα καὶ τὸ οἷον, ἀκολουθίαν ἔχει ὑποτάξεως. Τυτθὸν δ' ὅσσον] Τὸ παῦσας. μετὰ τὸ γέροντα δὲ, τὸ κεῖται τὴν θάλασσαν πονέμενον, τοσοῦτον διάστημα ὅσον ὀλίγον, ἀλωὰ, ἤγουν ἄμπελος βαρεῖται καλῶς ταφυλαῖς πυρραίαις, ἤγουν πυρσαῖς ἤδη, πεπείρεις διαλυούσι, ὑπὸ μικρός τις παῖς φυλάσσει ὀπὶ ταῖς φραγμοῖς καθήμενος.

46. ΠΤΡ. Ωείμοις, φρυαζόσας. οἱ δὲ, τὰς ἤδη ὥραν ἐχούσας ζῆσαι· πύργον γὰρ ἔνιοι τὴν τροφὴν λέγουσιν. ἢ πυρραίαις, ταῖς πρωϊμοις. ἐπάγει ὧν ἑξῆς· φοιτᾷ σιγομένα τὰν πρωΐμον. ἢ ταῖς φρυαζόσαις, παρ' ὅσον παρὰ τὴν ἀκτῖνων τοῦ ἡλίου πυροῦσθαι. Αλλως. Πυρραίαις ταῖς φρυαζόσαις, ἢ πρωΐμοις· πύργον γὰρ ὁ ὄντος καὶ ἡ τροφή. Αλλὰ σημαίνει τέσσαρα. κυείως μὲν γὰρ λέγει ὁ ἀμπελουργὸς τόπος· ὡς καὶ πολὺ λόγων τοῦ ἁπλῶς πεδίου. λέγεται ἀλωὰ, καὶ ὁ δενδροφόρος τόπος. ἐπεὶ δευτέρως καὶ αὐτὸς λόφων τοῦ ἁπλῶς γῆς. ἀλλὰ καὶ ὁ λαχανηρὸς τόπος, ὁμοίως καὶ αὐτὸς διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν. ἀλωὰ δὲ, καὶ ἡ ἄλως.

47. ΚΩΡ. Η κῆρος, νόσος, ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ κόρης, οἱονεὶ, κόρη τὶς ὅτι, ἀπὸ τοῦ δὶ αὐτὸς χεῖσθαι τὸ διορατικὸν πνεῦμα. κόρη δὲ καὶ ἡ παρθένος, ἡ ὑγρὸν καὶ τερπνὰ, ἀπὸ τοῦ, κορεῖν τὸ καλλωπίζειν, ὃ καὶ

Φοιτῇ, σπομένα τὰν πρώξιμον. ἀ δ' ὀπὶ πίρᾳ
50 Πάντα δόλον τεύχοισα, ὃ ποιδίον ὐ σφὶν ἀνάσσῃ

Incedit, lædens maturas uvas: alitera pera

50 Insidias fruit, nec prius puerum fo relicturam

ὀπὶν δ' ὀφθαλμῶ ἔρπεται. ἁ δ' ἀμαθὰν, κὴ ἄρδοεν ἔχοισα τὼ ἰλικίαν· κορῆν γὸ τὸ καθαίρειν, ἀφ' ὦ κὴ νεαλὴς ὦ, ἁ δ' ὦδε τὸ κίρω, ἁ κενεμβύη ἔτι κὴ νηπάζοισα. ἀφ' ἧς κὴ τὸ κάρ κὴ κοῦρ', ὁ ἄπαλὸς κὴ τηφερὸς παῖς. Εφ' αἱμασιαῖσι] παρ' ὅσον πλήρεις αἱμάλος γίνον') οἱ εἰσιρχόμενοι ἐπ' αὐταῖς, διὰ τὸ ἀκροβόλιος αὐτὰς εἶναι.

48. ΗΜ. Ημισος τὸ καθιζόμενον, ἀπὸ δ' ἕω, τὸ καθιζόμενα, ἕημι, κὴ τὸ καθιλικὸν ἕιμαι, ἧμαι, ἁ μετοχὴ ἑήμενος ἥμενος. ΑΜΦ. Ομοιον τῷ· Δύο σκόπελοι, ὁ μὲ εἰς ὐρανὸν εὐρυὼ ἰχάνει. τοῦτο δὲ τὸ σῶμα ἔκ ἔχι κίνδυνον. ὃ γὸ ἀφ' ἑτέρα ἀφορόωντα ἐφ' ἕτερον ἁ μετάβασις γίνεται, ἵνα δύνται πλαγιασμῶ, ἀλλὰ τὸ ὅλον εἰς μέρη. ταυτὸν δὲ τὸ ὅλον τοῖς μέρεσιν. ἔχει δὲ τὸ πᾶν ὕπνος. Δύο δὲ ἀλφίκικις ἐπὶ αὐτὸν, ἁ μὲ ἀνὰ τὲς ὄρχις, ἤγουν τὰς συσιχίας τ' ἀμπέλε γράφεται, βλάψοισα τὼ σφυρὼ τὼ εἰς βρῶσιν ὀπιτηδείαν. ἁ δὲ ὀπὶ πίρᾳ, ἤγουν, χ' τ' πίρας, τ' τ' ἄρτον τοῦ ποιδὸς ἐχούσης πάντα δόλον κατασκευάζουσα, τὸ ποιδίον ὐ σφέτερον ἰδοσιν φησὶ, πὶν ἂν καθίσῃ αὐτὸ ὀπὶ τοῖς ξυηγοῖς, ἀντὶ δ' ὀπὶ τοῖς κινοῖς. ἀπὸ μεταφορᾶς δ' αὐτὸν ὄρθρον τόπον. ἁ ἀκράτιστον· ἤγουν ὐδενὸς ἐξκρατές. ὅτι δὲ ἀπὸ δ' κρατῶ συνιτέθη τὸ ἀκράτιστον, δῆλον μὲ ἀπὸ τῦ βράχυ ἔχειν τὸ κρα. Τὸ δὲ πεῖν, ἐνίοτι μὲ μετὰ ἀπαριμφάτε λέγεται. οἷον, πρὶν γενέσ τόδε, ἐβόητο τόδε· ἐνίοτι δὲ μετὰ ἐρεικτικῶ. οἷον, πρὶν ποιῆσαι τόδε, ἐποίησα τόδε. δόκει δὲ μετὰ ἀπαριμφάτε μὲ λέγεσθαι, ἐπὶ τῶ ποιημένε πράξματο. μεθὰ ἐρεικτικῶ δὲ, ὀπὶ τῶ ποιοῦντο αὐτό. ΑΝ. Ορχος, ὀρχάτε διαφέρει. Ορχος μὲς ἐστὶν ὁ βόθρος, εἰς ὃν ἐντίθεται τὰ φυτὸν ἐπὶς μοχλείαν, παρὰ τὸ ὀρύσσω, ὄρυχόν τινα ὄντα. ὄρχατον δὲ τὼ ὀπίσιχον φυλάκιον, παρὰ τὸ ἔρκος. κὴ Λεισοφάνης τὸ μεθαξὺ τῆς φυλῆς μετόρχμον ἐκάλεσιν ἐν τοῖς γιωργοῖς. κὴ Ησόδ ὄρχον λέγει τὼ ὀπίσιχον τῆς ἀμπέλου φυλάκιον. Α μὲ ἀν' ὄρχας, τὲς διδύμας τ' ἀμπέλ· ἤγουν, τὲς κλάδες. ΦΟΙ. Ορμᾷ ὡς παρὰ τὸ πέρος πορῶ, τὸ πορεύομαι· ὅτω κὴ παρὰ τὸ ὁδὸς γίνεται ὁδῶ, πτοκῆ δ' δ εἰς τ, ὁτῶ, πλεονασμῶ δ' φ, κὴ ι, φοτῶ τὸ πορεύομαι, κὴ ὁρμῶ.

50. ΤΕΤ. Καθασκευάζουσα. χαίφίλαι κὴ κολδοισα, ἀντὶ δ' κρύπλουσα. παῦργον γὸ τὸ ζῶον.

51. ΠΡ.

Φατὶ, πεὶν ἢ ἀκρήτιζον ὀπὶ ξηροῖσι χαλίζοι.
Αὐτὰρ ὅγ' ἀνθρείκεσσι καλὸν πλέκει ἀκρεδοδήκην,
Σχοίνῳ ἐφαρμόσσων. μέλεται δέ οἱ ὥτε τι πήρης,
Οὔτε φυτῶν τοσσῶνον, ὅσον θρὶ πλέγμασι γαθεῖ.
Πάντᾳ δ' ἀμφὶ δίπας θρισπάσπαστ' ὑγρὸς ἄκανθος,
Αἰολικόν τι θάημα· τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι.

Affirmat, quam eum fine ientaculo in ſicco collocarit.
Sed ille ex culmis pulchram cicadis capiendis decipulam nectit
Junco concinnans: neque vero illi vel pera euræ eſt,
Vel fructus vineæ tantum, quantum opere ſuo, quod nectit, delectatur.
Undique verò circa poculum circumvolat mollis acanthus,
Æolicum ſpectaculum: quod operis miraculo animum obſtupefaciat.

51 ΠΡ. Πρὶν ἢ ἀκρᾶτισμᾶ ξηρὸν πτῆσον αὐτό. ἀκρᾶτισμὸν δὲ νῦν ὡς οἶμαι φησὶ, ἀπὸ τῶν βρεγμάτων λέγειν τι, καὶ μέθην. Αλλως. οἱ μέλλοντες πολιμεῖν, πρωΐας ἔτι ὔσης, ὀλίγον πνὰ ἄδιον ἄρτον, καὶ ἄκρατον οἶνον ἔπινον, ὡς θερμοὶ ὦσι, καὶ μὴ διαλιῶσιν, ὃ καὶ ἀκράτισμὸν ἐκάλουν. ἐπαῦθα δὲ ἀκράτισον, ἀντὶ τοῦ ἄγωνον. ΚΛΘ. Τὸ καθίξη, χάριν βαρυτόνως. πὰ γὰρ ὑποδιακτικὰ τῶν ῥημάτων, ὁμοίως οἱ Δωριεῖς ἡμῖν περισπῶσιν.

52. ΑΝΘ. Ανθιέικος ὁ τῆ ἀσφοδέλῳ καρπὸς, ὃς τὰ φύλλα ὡς σέσουι ἀγρίᾳ, μείζω δὲ καὶ παχύτερα. ὁ δὲ κοινὸς ἀνθιεὺς καλεῖται, ὅσον πηχυαῖον ὢν καὶ μείζων. τὸ αὐτὸ δέ φησι καὶ Θεόφραστος. Απολλόδωρος δὲ ὁ Δωριεὺς φησὶν ὃ λέγομεν ἢ τῆ ἀσφοδέλῳ καυλόν. ὁ δὲ Νικόβουλος, γαλοίως φάθη, τὸν ἀνθέρα τῆ σάχνῃ. ΑΤ. Ο δὲ πλίνι καλῶ ἀκανθοδήκην δὲ ἀνθρείκεν. ἀντὶ τῆ ἀβὲ καλάμης, ὃν οἱ κοινοὶ, καλαμαίαν φασί. ΚΛ. Επίθετόν ὅτι, ἀπὸ τῆ κάζω ξῆμα. ὁ δηλοῖ τὸ κοσμῶ, ὁ μέλλων κάσω, ἀφ' ὃ ξηματικὸν ὄνομα, καλὸς· τὸ δηλῶν, καλή. ἢ ἀπὸ τῆ καλῶ ξῆμα, ἐκάλετο καλὸς· διὰ τὸ καλεῖν ἑαυτὸν ἕκαστον, ὡς τὸ ἀγαθὸν, ἐφ' ὃ πᾶς ὀρέγεται.

53. ΕΦ. Αντὶ τῆ σωφρονίζων, σωφρόνων. χάριν δὲ, τὸ ἁρμόζει τοῖς κοινοῖς βραχύλλον. ΜΕΛ. Αντὶ τῆ μέλι, φερνὴς ὅτιν αὐτῇ, ὅτε δὴ πήρης τετεῖσιν, ὐδὲν ὅτε ἡ πήρας, ὅτε γὰρ φυτῶν, ἤγουν ἡ ἀμπέλου, χᾶ τοσοῦτον. τοῦτο γὰρ τὸ, τοσσῶνον, καθ' ὅσον γαθεῖ, ἤγουν γάθεται καὶ χαίρει ἀεὶ τῇ πλέγμασι, ἀντὶ τῆ δὴ τῇ πλέγμασι.

55. ΠΑΝ. Παντᾳχῆ δ' ἀεὶ τὸ ποτήειον ἀεισπάσπαστ καὶ ἀεικέχυται ὑγρὸς πὸς ἄκανθος καὶ μαλακός. ὅπερ ὅτιν εἶδος φυτῆ ἀκανθώδους χαμαίζηλον, εἰς μῆκος ἐξανθοῦν λίαν. ἢ ὑγρὸς ἄκανθος, ὁ εὔκοπος, καὶ εὔτονος.

56. ΑΙΟ. Ηγουν θαῦμα δῆ αὐτὸ ἂν θαυμάσῃ ἀβὲ τὸ κάλλος. χάριτας καὶ χαρὶς τῆ π αἰολικὸν, τὸ ἀπατηλόν. αἰολίζω γὰρ τὸ ἀπατῶ.

Τῦ μ', ἐγὼ πορθμεῖ Καλυδωνίῳ αἶγά τ' ἔδωκα
Ὠιον, ἁ τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος·
Οὐδέπω πω ποτὶ χεῖλος ἐμὸν ἦγεν, ἀλλ' ἔτι κεῖται
60 Ἄψαυστον, τᾦ κέν τυ μάλα περόφρων ἀρεσσάμαν,

Pro hoc ego nautæ Calydonio capram dedi
Ovum, & grandem caseum candidi lactis:
Necdum adhuc labra mea attigit,
sed adhuc jacet
60 Intactum, quo tibi valdè lubens gratificabor,

ἁ Ἰασυκλεῖς. Μάλ' αἰόλιζε ταῦτα. τοῦτο γὰρ ἔφη δεῖ ὑπερβολὴν τᾦ κώλλικι. ἁ αἰολικὸν τὸ αἰτωλικόν. Αἰολεῖς γὰρ οἱ Αἰτωλοί. ἐξ Αἰτωλίας δέ φησι τὸ ποτήριον κεκομίσθαι. ἁ αἰολικὸν, ἀπατηλὸν, ποικίλον, ἐκπληκτικόν. καὶ ὁ ἄν τις λέγῃ κάλλιον θαυμάσῃ. ταῦτα γὰρ δύναται τὸ αἰολίζειν. οἱ γὰρ Αἰολεῖς ὅτι ἀπάτῃ λέγεσθαί φασι. Αλλως. πάντῃ γὰρ εἶχε τὸ δέπας, ἤγουν τὸ ποτήριον, ἑστάτωται ἀπαλὸς ἄκανθος. εἶδος φυτοῦ φασὶν ὁ ἄκανθος. αἰπολικόν τι δάκμα, ἤγουν θαῦμα, ἀπὸ τῦ θαίω θαῶ, θάσω, θέκμα· καὶ τροπῇ τῦ ι εἰς α Δωρικῶς, θάκμα. ΑΤ. Αντὶ τῦ, ἐκπλῆξαι θυμάλγημον. ἁ Ομηρος· πατερὸς δ' ὄφιν ἀπηχθέος. ἁ τοῦτο τὸ θάκμα τεράστιον ὄν, τῶ σῶ ἐκπλήξει λέγουσιν. ἁ ἀπύξαι, καταπλῆξαι σου τὴν ψυχήν. καὶ δι' ὑπερβολὴν κώλους, ἐρασὸν ἂν νομιδίν. ἁ ἀπύξαι ἄν, τοιοῦτόν σε ποιῆσαι, ἐκπλῆξαί σε κατὰ τῶ ψυχῶ.

75. ΤΟΥ. Ενικᾶ μὲ τότε ἐγὼ, αἶγά τε ἔδωκα ὦιον τᾦ πορθμεῖ, τᾦ ὑπὸ τὴ Καλυδῶνος. ἁ τυρόεντα, ἀντὶ τῆ τυρὸν μέγαν ὑπὸ γάλακτος λευκοῦ. ὄντα τὰ παλαίσματα. ὧν γὰρ ὁ πλοῦτος τῆς ἵνα λάβῃ τὸ σῶν παλαισθῆναι. ΠΟΡ. Η ὄνομα κύριον, ἁ τῷ ὑπὸ Καλυδῶνος εἰς Πελοπόννησον αὐτὸ μετακομισθῆι. ἀντίκεινται γὰρ ἀλλήλων τὰ χωρία. ἁ πορθμεῖ ἴσως ἁλιπορθμεύοντι ἐξ Αἰτωλίας εἰς Πελοπόννησον. χάριν δέ τινες ἁ Καλυδνίῳ, ἀγνοοῦντες ὡς Καλύδναι ἔγγυς τῆ Κῶ εἰσιν. Ομηρος. Καὶ Κῶν Εὐρυπύλοιο πόλιν, νήσους τε Καλύδνας. ΤΤΡ. Τυρὸς, τυρὸεις παράγωγον τυρόεντα. τὸ τυ μακρὸν ῥόεντα μέ, συνίζησις. τὰ εἰς εος γὰρ δισύλλαβα ὀξύτονα, τῷ υ παραλογόμενα, ἐκτείνουσιν αὐτό. οἷον, τυρὸς, τυρὸς, ὁ σίτος. τὸ πῦρ δὲ τοῦ τυρὸς, βραχύ.

59. ΟΥ. Ηγουν, ὅπω δέ ὑδαμῶς εἰς τὸ ἐμὸν χεῖλος ἦψαυσεν, ἀλλ' ἔτι κεῖται ἄχραντον, ἤγουν ἄψαυστον, ἀμόλυντον.

60. ΤΩ. καί τυ μάλα.] Γράφεται καὶ τῷ κέν τυ. δι' ὃ καί σε μάλα ἀρεσσάμαν, ἀντὶ τῦ ἀρέσω, διάθεσις δέξαιμι. τὸ δὲ περόφρων, ὑπερφυῶς ἐπιθυμητικῶς, ἀντὶ τῦ μετὰ περθυμίας αὐτὸ δηλῶν δηλονότι.

61. ΑΙΚ.

Αἰκέν μοι τὺ, φίλος, τ' ἐφίμερον ὔμνον ἀείσῃς.
Κἤ τοι τ' φορνέω· πόταγ' ὦ γαθέ· τὰν γὰ ἀοιδὰν
Οὔπί πω εἰς Αἴδαν γε τ' ἐκλελάθοντα φυλαξεῖς.

ΘΥΡΣΙΣ.

Ἀρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Θύρσις ὅλ' ὡξ Αἴτνας, κὴ Θύρσιδος ἅλ'α φωνά.

Si mihi, amice, illud amabile carmen cecineris.
Nec invideo tibi; age ô bone: cantum enim
Non ad Plutonem obliviosum reservabis.

THYRSIS.

Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen.
Thyrsis hic ille ab Ætna. & Thyrsidis hæc vox est.

61. ΑΙΚ. Εάγε σὺ ὦ φίλος· ἢ σὺ ὦ φίλε ἄσῃς τ' ὕμνον τ' ἐφίμερον, τ' γλυκύ. ἀντὶ τ' τ' ᾠδὴν τ' ὀπιπυμπτὼ ἰμί. λέγ' γὰ τ' ὃν Δάφνιδος ᾠδύ. τὸ ἀρίσκω, ὅταν· ἀρίσκω τινί, ἀντὶ τ' ἀρεσκῶ αὐτῷ φαίνομαι. ἀπικῶς γ' μ' αἰπατικῆς, ὡς Θεὸς Πλάτωνι, ἀλλ' εἰ μὴ αὖ σε ταῦτ' ἀρέσκῃ. Αρέσκομαι δ' τινὶ, ἀντὶ τοῦ ἡδονίζομαι αὐτόν. κὴ ἀπαρέσκομαι, τὸ ἐκ ἡδονίζομαι.

62. ΚΟΥ. Καὶ ἑδιαμῶς σοι φθονῶ. σεσάρακα σιωπᾶν ὦ ἀλαθὴς ἤγην σεσιληθαι, ἤξον. χάρη γ' κὴ, κἤπι τυ χαρισόμεω. ΤΑΝ. Τίω γὰ ᾠδίω ἑδιαμῶς φυλάξις εἰς τ' ᾠδὴν τ' ἐκλελάθοντα ἀντὶ τ' τ' λήθης ποιητικὸν κὴ αὔπνον. ἐκλανθάνει γὰ πάντες οἱ ἐν αὐτῷ, τὸ τ' λήθης ὕδωρ πίοντες. ὡς ἀπὸ τ' ἔλαχον, λιλάθω ἐνιαυτὸν, ὅτω κὴ ἀπὸ τ' ἔλαθον, λιλάθω.

64. ΑΡΧ. Τῆς βωκολικῆς ᾠδῆς ἄρξασθαί μα ποίησατε, ὡς ποιήσειαι. ὀπιπαλεῖ γὰ αὐτὰς μάλλον φοίβην. τοῦτο γ' λέγω, σεβάσμια, κὴ ὀπιμελῶδημα, κὴ ἐπῳδὴν· τὸ γ' ἄρχετε κὴ λήγατε, ἐπῳδῶ τάξιν ἔχῃ. Μνασίας γ' ἐν τῷ σὺν Εὐρώπῃ, Πανὸς ὑὸν φησὶ Βωκολίασα, ἀφ' ἧ κὴ τὸ βωκολεῖν, Αλλως. Αρχετε βωκολικᾶς] ἄρχετε ὦ Μῦσαι, ἦγον σεμνοπρεπῶς· τῆς βωκολικῆς ᾠδῆς ἄρχετε.

65. ΘΥΡ. Δεσποτικῶς, ἦγουν ἐγὼ ὁ ἐξ Αἴτνης, κὴ Θύρσιδος ὅλ' ἡ φωνή. ὁ ποιμενικὸς Θύρσις ἐπαινεῖ ἑαυτόν· ἃ γ' Αἴτνη, Σικελίας ὄρος ὄζιν, ἀπὸ Αἴτνης τ' ἔρανῦ κὴ τ' γῆς, ὥς φασιν Αλλοιμ. Σιμωνίδης γ' ἐν τῷ σὺν Σικελίας, Αἴτνῃ φησὶ κεῖναι Ηφαιστον κὴ Δήμητραν σὺν τ' χώρας ἐρίσασθαι. Δημήτριος γ' ὁ Καλλιπανὸς, τῶ Βειάρῃ ἐνὸς τ' Κυκλώπων παῖδας γενέσθ, Διχαῖόν κὴ Αἴτνιον, ἀφ' ὃς τὸ ὄνομα. Αλλως. ὡς Σικελιώτης αὐτῶ ὄντος, κὴ χ' τ' Αἴτνιον νέμοντος. μάλλει γ' ἄξιον, ὃν τρόπον ὁ Δάφνις μὴ γυμάδιμος φέρειν τ' τ' Ξενίας τὴν ὁμὰ Νύμφας ἔρωτα, ἀπόλιπε τὸ ζῆν.

66. ΠΑΝ.

Πᾶ ποκ' ἄρ' ἦθ', ὄχα Δάφνις ἐτάκετο; πᾶ ποκα, νύμφαι;
Ἢ χτὶ Πηνειῶ καλὰ τέμπεα, ἢ χτὶ Πίνδω;
Οὐ γὰ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥόον εἴχετ' Ἀνάπω,
Οὐδ' Αἴτνας σκοπιάν, οὐδ' Ἀκιδος ἱερὸν ὕδωρ.

Αρχετε βουκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Πῶον μὰν ὄνες, πῶον λύκοι ὠρύοντο,

Ubi tandem fuistis ô Nymphæ, cum Daphnis amore tabesceret?
Anne apud Penei pulchra tempe, vel circa Pindum?
Neque enim Anapi magnum flumen tenuistis,
Neque Ætnæ cacumen, nec sacrum Acidis undam.
Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen.
Illum sane lupi cervarii, aliique lupi rugitu deploraverunt.

66. ΠΑΠ. Ο Δάφνις Σικελιώτης ὑπάρχων ἐν Σικελίᾳ λῖν ὅτι τὰ λαίδια ἔπαιν. ὅτι γὰρ Νύμφαι ἦρα ὁ Δάφνις, ἃ δ' Νύμφα ἀπιστέριτο αὐτὸν ἀλλὰ θεὸς ἑτέρας γυναῖκας ὁμιλίαν, αἰτίασαι δ' ὅτι οὐδὲ αἱ λοιπαὶ ἐν Σικελίᾳ ἦσαν, ὅτι ὁ Δάφνις ἐθνησκεν.

67. ΠΗΝ. Πηνειὸς, ποταμὸς Σικελίας. τέμπη δ', ἡλικῶς μὲ τὰ ἄλση. νυῶ δὲ τὸ μετεξὺ τῶν ὀρέων, καὶ τοῦ Ολύμπου χωρίον, ὅ δὴ θεσσαλλὸς, καὶ ὥσπερ νεοῦ θυίας γενόμενος θεὸς διόρυξεν διηκμάζον, διὸ καὶ ὁ Πηνειὸς θεὸς τῆ θυίαν ἐποίησεν ξέειν. λέγει δ' τοῦτο τὸ χωρίον, τέμπεα Θετταλικά. ΠΙΝ. Πίνδος, ὄρος τῆς Αρκαδίας, ἢ ποταμὸς χτὶ δὲ πινε ὄρος τῆς Περραιβοίας ὑγρὸς σκαλάσσης. τὸ δ' ὄχετο, αντὶ τοῦ χεῖτο.

68. ΟΥ. Οὐ γὰρ τότε τὸ μέγα ῥεῦμα ὄχετο, ὅ ἐστιν, οὐκ ἦτο ἐκεῖσε. ὁ δ' Ανάπω ποταμὸς ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας. Ανάπος δ' εἴρηται, ὡς ἄνευ πόσεως ὤν, καὶ βαυχεὴν ἔχων ὕδατος. ἢ περὶ τὸ τοῖς ποσὶ μὴ ἁβατὸς ἦ.

69. ΑΚΙ. Ακις ποταμὸς Σικελίας. ὁ δ' γῆς· αἱ Νύμφαι τότε οὐκ ἦσαν οὐ Σικελίαν, ὅτι ὁ Δάφνις ἀπώλετο. ἴσως δὲ τὸ νύμφης ἐρᾶν ὑπερφυᾶ δύσις αὐτὸν αἰνιττόμενος, ὡς οὐδὲ τῶν λοιπῶν αὐτόθι ὄντων. Ακις δ', περὶ τὸ ἄκιδι ἰοικέναι τὰ ῥεύματα. Νυμφόδωρος ἐν τῇ περὶ Σικελίας, δαιμονίζομαι φησὶν, ὅτι Δαφνίδος Ακις πόλεως Σικελίας ἐνῆν. Αλλως. Ο γῆς. Πᾶ ποκ' ἄρ' ἤδη] τοῦ τόδε ἄρα ἔστι, ἢ χτὶ τὰ καλὰ τέμπη ἢ Πηνειὸς ἦτο; πόλεως ἦτοι Θετταλίας ἢ χτὶ τὰ καλὰ τέμπη ἢ Πίνδος; ποταμοῦ καὶ ὄρους Θετταλίας. ἢ γὰρ δὴ ἔρχεται, ἤγουν φοιτᾷ τι, ἢ μέγαν ῥοῦν ἢ πόλεως ἢ Ανάπου· ἢ Σικελίας ὄρους· ποταμίου ἢ δ' ἢ σκοπιὰν ἢ Αἴτνης, θεσπεσιακὴν, αντὶ ἢ ἢ ὑψηλὴν Αἴτνην· οὐδὲ τὸ ἱερὸν ὕδωρ τῆς Ακιδος. πόλεως καὶ ὄρους Σικελίας ἤγουν. ὁ γὰρ Σικελίαν φοιτᾷ τότε. λέγει δ' ἀπαίνως τὰς Νύμφας, ὅτε Νύμφης ἦρα ὁ Δάφνις, ὡς ἀπώλετο, μᾶ ὄφελ' ἄλλων ἁλιτοῦτο, ἐτελεύτα. εἰ γὰρ παρῆν, οὐκ ἂν ἔσων ἀπόδαν.

71. ΤΗΝ. Επαίτιον οἱ ὦνις, ἐκεῖνον οἱ νύμφαι ὠρύοντο, ἤγουν, ὠρύμην

Τιῶνον χὠ 'κ ἁρυμοῖο λέων ἀνέκλαυσε θανόντα.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Πολλαὶ μὲν παρ ποσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,
Πολλαὶ δ' αὖ δαμάλαι, καὶ πόρτιες ὠδύραντο.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ηνθ' Ερμᾶς πρέσβιστος ἀπ' ὄρεος. εἶπε δέ, Δάφνι,
Τίς τυ καταπρύχει; τίνος, ὦ γαθέ, τόσσον ἔρασαι;
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.

Et mortem ipſius leo in ſilva degens flevit.
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Multæ ei ad pedes vaccæ, multi item tauri,
Multæ juvencæ & vitulæ luxerunt.
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Mercurius primus ex monte venit, & inquit: ô Daphni,
Quis te ita conficit? cujus obſecro, amore adeò ardes?
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.

μῦσι ἐθρώησαν, ἢ ἐκεῖνον οἱ θῶες ἐκπρύσαντο ἅπλοντο. ὁ γὸ τὸ ὠρύσαντο δωύᾳ) καὶ ὅτι τ θῶαν λέγαδς ἀπὸ κοινῦ. συμπακῦ) γῶν τὸ οἰκεῖον κτ' ἀναλοίαν τ θεξέκ)δίντος. ἐκεῖνον καὶ ὁ λέων ἐκ τ ἁρυμῦ ἀνέκλαυσε θανόντα.

72. ΤΗΝ. Γράφ) καὶ, κ' ὥ 'κ ἁρυμοῖο λέων ἂν ἔκλαυσε. πνὶς αἰτῶν) τ θυκρετον, ἐν Σικελίᾳ λέγοντες μὴ ῥῦ λέοντας. ἀλλὰ θερσοδαμῶν ὃ ἂν συλλαβὸν, λύει τ αἰτίαν. ἵνα ἢ· τῆνον ἂν ἔκλαυσαν, εἰ ἐν Σικελίᾳ ἴων, καὶ ὁ λέων ἐκ τ ἁρυμῦ· ἢ καὶ εἰ ἐθρήνησε γὸ ἐν Σικελίᾳ λέων, κἀκεῖνῳ τῆτον ἐθρήνησαν.

73. ΑΡΧ. Ορα τ ἀοιδικὸν. ἀντφδὴ ῥ τὸ ῥῆμα, ἢ πς γένῃ) ὕτως, ὕταν καλῇ φίλην ἄλλυ, καὶ ἄλλυ ὑπακείνῃ).

75. ΔΑΜ. Δαμάλαι μὲν, αἱ κὸν δαμασθῆναι δυνάμθναι· πόρτις ῥ αἱ μικραὶ, καὶ μήπω εἰς ζυγὸν ἐλθοῦσαι. Αλλως. Πολλαὶ οἱ παρ ποσί.] πολλαὶ ῥ βόες ὅσαι πῶς ποσὶν αὐτῦ. πολλοὶ ῥ ταῦροι. πολλαὶ ῥ δαμάλαι, αὐτὶ τ δαμάλεις, καὶ πόρτις πολλαί. ὑπὸ κοινῦ ὠδύραντο· ἤγνν, ἐθρώησαν. βόες, αἱ τέλειαι δαμάλεις, καὶ πόρτις, αἱ μήπω ὑπὸ ζυγὸν ἐλθοῦσαι, μὰ δὲ ὀχθοῦσαι, αἱ πόρτις ῥ, καὶ ἔτι, ἀτυλίστραι τ δαμάλεων. ὅτι ῥ σῷ ἀζζέγνων μόχθι πὰ ποιητὰ, καὶ πὰ ὑπὸ πῶς μαστράπτι ὅτι. ταῦροι ῥ οἱ τέλειοι. ἔστι δὲ, ἡ δάμαλις, τ δαμάλεως· οἱ πατρὶ δὲ, καὶ ὁ δαμάλη, τ δαμάλης, λέγεται, ἀφ' ἧ ἐνταῦθα, αἱ δαμάλαι.

77. ΗΝΘ. Ηλθεν ὁ Ερμῆς πρέσβις· ἢ ὡς φίλος Δάφνιδος, ἢ ὡς ἰατρός· τὸ ῥ λ εἰς ν πρόσθεσιν οἱ Δωρεῖς· ἢ πάντοτε, ἀλλ' ὅταν αὐτὸ τὸ θ ἢ τ τ δέχτ)ται· οἷ, βέλπσος, βέλτπσος, φίλτατ@, φίντπλος, ὕτως ἔν καὶ τὸ ἦνθ' Ερμᾶς.

ἦλθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, ὠπόλοι ἦλθον.
Πάντες ἀνηρώτευν τί πάθοι κακόν. ἦλθ' ὁ Πείκπος,
Κἤφα, Δάφνι τάλαν, τί τὺ τάκεαι; ἃ δέ τε κώρα
Πᾶσαν ἀνὰ κεράναν, πάντ' ἄλσεα ποσὶ φορεῖται,
(Ἀρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς)
Ζαλεῦσ'· ἃ δύστηνός τις ἄγαν, καὶ ἀμήχανος ἐσσί.

Venerunt bubulci, paſtores, caprarii venerunt.
Omnes rogabant quo malo laboraret. Venit Priapus,
Et ait: Daphni miſer, quid ita tabeſcis? ipſa vero puella
Per fontes omnes, ſylvaſque pedibus diſcurrit
(Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.)
Quærens: Ah nimis infelix es amator, & conſilii inops.

81. ΗΝΘ. Οἰκείως. ἀγεσίλεως δὲ ἦν ὁ Πείκπος, ὡς καὶ ὁ Δάφνις. ἴσως ἀφ' τὸ κάλλος υἱὸς Ἀφροδίτης. Ἄλλως· ἢ ἐφαμίλλως τοῦ Δάφνιδος, ἢ ὡς υἱὸς Ἀφροδίτης.

82. ΚΗΦ. Καὶ ἔφη· εἰ δὲ τὸ πάθος ἄκλεγμος, καὶ κρᾶσις. Α ΔΕ. Τὸ ἐξῆς. ἢ δὲ κόρη ἀνὰ πᾶσαν τὴν χρήνην ζητοῦσά σε, ἀφ' μέσου δὲ ὁ στίχος τὸ ἄρχετε βωκολικᾶς.

83. ΠΟΣ. Μανικωδῶς φέρεται· καθόλου τὰ εἰς τὸν λόγον ἐξάματα ὅταν ἔχῃ τὸ ν Φθογγόμενον καὶ περιτεινόμενον παρεζεύσιν οἱ Δωριεῖς· ὅταν δὲ βαρυνόμενον, ὁμοίως ἡμῖν ἐκφέρουσιν.

84. ΑΡΧ. Γράφεται, Μοῖσαι πάλιν. τὸ πάλιν, ἐξ ὑποσχέσεως ἀρχὴν ποιούμενον φησίν. αἱ εὐεργεταὶ δὲ συγκλητικαὶ τῆς φιλίας. τὸ δ' ἄρχετε βωκολικᾶς, λέγεται ἐπιφδῆς πάλιν ἔχειν.

85. ΖΑΤ. Αἰολικόν. συναπτέον δὲ τοῦτο τοῖς ἑπόμενα. πάντῃ δ' πλανᾶται ζητοῦσά σε, εἱρωνευόμενος δ' λέγει πρὸς αὐτὸν τοῦτο. αὐτὸς δὲ μᾶλλον ἐζήτει, ἀφ' τοῦτο καὶ δύστηνος. πρὸς δὲ φασιν ὅτι ἀφ' τὴν Νύμφην, ἀλλὰ ἀφ' τῆς βασιλέως θυγατέρα δὲ ἦν ἐπηρώτα. Ἄλλως. Ζατοῦσα] εἱρωνεύεται δέ. ζητεῖ δὲ αὐτὸς μᾶλλον, ἃ ζητεῖται ὑπὸ τῆ νύμφης, ἢ καὶ παιγνιῶδικός ὁ λόγος. ΔΤΣ. Δύσκολον ἔρωτα ἔχεις καὶ παντελῶς ἀπερισκόπτον. ζητοῦσα δὲ ἡ νύμφη πρὸς σὲ ἔρχεται, παιγνιῶδες δέλεαρ, τοῦτο φησὶ πρὸς αὐτόν. Ἄλλως. τὸ πᾶν. ἦλθεν ὁ Ἑρμῆς πρόπους ὑπὸ τῆ ὄρους· εἶπε δὲ τῷ Δάφνιδι, τίς σε καταπτύει; ἴκνει. διαπαῖ, φθείρει; πόσος ἔτι καὶ ὦ ἀλαθὲ χρὸ τοσοῦτο ἔρασαι, ἀντὶ τῆ ἐρᾶς. ἦλθον οἱ βικόλοι μὲν τῆ Ἑρμοῦ ὀλοῦντι. ἦλθον οἱ ποιμένες, οἱ αἰπόλοι· πάντες ἀνηρώτων τί κακὸν ἔπαθεν. ἦλθεν ὁ Πείκπος, καὶ ἔφη, ὦ Δάφνι τάλαν, ἴκνει, ἄθλιε. τί σὺ τήκῃ; ἴκνει, διαῤῥέῃ. φθείρῃ; ἢ δὲ κόρη ἀνὰ πᾶσαν πηγὴν, ἀνὰ πάντα τὰ ἄλση, φέρεται τοῖς ποσὶ ζητοῦσά σε ὀλοῦντι, παραμυθούμενος δ' αὐτὸν τοῦτο λέγει, δύστηνός τις ἄγαν εἶ, ἴκνει ἃ οἰδὰς

Βύτας μὰν ἐλέγευ· νῦν δ' αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας.
Ωπόλε, ὄκκ' ἐσορῇ τὰς μικκάδας, οἷα βατεῦνται,
Τάκεται ὀφθαλμὼς, ὅπ ὐ τράγος αὐτὸς ἔγιντο.
Ἀρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Καὶ τὺ δ', ἐπεὶ κ' ἐσορῇς τὰς παρθένος, οἷα γελῶσι,
Τάκεαι ὀφθαλμὼς, ὅπ ὐ μετὰ ταῖσι χορεύεις.
Τὼς δ', οὐδὲν πολιλέξας ὁ βωκόλος· ἀλλὰ τ' αὐτῶ
Ανυε πικρὸν ἔρωτα, κὴ ἐς τέλος ἄνυε μοίρας.

Hactenus dictus es bubulcus, nunc vero caprario similis es.
Caprarius, cum capras intuetur quando coëunt,
Oculis tabescit, quod non ipse hircus est.
Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen.
His vero nihil quidquam respondit bubulcus, sed suum
Perficiebat acerbum amorem usque ad finem vitæ.
90 Sic tu cum aspicis virgines, quomodo rideant,
Tabescis oculis, quod non cum illis choreas ducis.

εἰδὼς ἐρᾷν, ὐ καλῶς δοκῶσι τ σαυτῦ ἔρωτα δυνάμθος, κὴ ἀμόχανος, ἤγιν, ὑπ' ἐλπιμᾶς μηχανᾶς μετεωτίρος ἐκὶ τ ἔρωτα ἠμέδς δυνάμθος.

8δ. ΒΟΤ. Βυκόλος ὢν φησὶν, ὐ χῖ τᾶς βυκόλως ἐρᾶς· παρ' ὅσον οἱ μὲ βυκόλοι ἐκὶς τὰ ἀφεδίσια ἐγχρατεῖς· οἱ δ' αἰπόλοι, λάγνοι. ὐ δὲ αἰτία, ὅτι καλωφρέστεραι ὖσιν αἱ αἶγες, δηλάζυσι τὰς αἰπόλυς. Αλλως. Παρῳμία τοῦτο, ὃν τ' ἰσόχων μὲ ἐκὼν τῶν κὴ ἡμέραν, ἕκαστα δὲ ἀγελίων. οἱ γὸ βόες, ἥμεροί εἰσιν. ἐκὼ γῶν τ βοσκομθύων κὴ οἱ βόσκοντες αὐτὲς τοῦτοι λέγον). αἱ δ' αἶγες ἄγριαι, παίσον κὴ εἰς τὰ ὄρθια τ ὀρῶν, κὴ εἰς χρημνώδεις τόπυς βόσκον). ὥσ' ἐκεῖνον δ' κὴ οἱ αἰπόλοι λοιῶνται λέγον).

87. Ω ΠΟ. Αντὶ τ ὁ αἰπόλος. γίνη) χῖ συναίρεσιν τ ο κὴ α εἰς ω μέγα, μόνος πεφυγχαμθμ τ ι. οὗ, ὁ αἰπόλος, ὦ πόλος· οἱ αἰπόλοι, ὦ πόλοι.

Αλλως. Βότας μὲ] ὁ νῦς. βυκόλος μὲ ἐλέγε, νῦν δὲ ὁμοίωσε ἀνδρὶ αἰπόλῳ. τοῦτο δ' παντὸς ὄζυ, ὥσπερ οἱ ἔλεγθ, ὐκ ἀξίως τ σαυτῦ τάξεως δ ἐστίν. βυκόλος γὸ ὢν ἄφειλες μεγαλοφρονεῖν * ἔτ), κὴ ἡσυχαίως τὰς ἔρωτας, κὴ τὰ συμπίπτοντα δύνασ φέρῃ, νῦν δὲ ὡς ἔοικεν ἐλέγε μόνον βυκόλος, τῇ ἀληθείᾳ δὲ ὐκ ἦν, μικροφρονῶν ἀηκοίθμος, κὴ λοιδορῶν τάχιον, οἷα ἂν αἰπόλος ἀνὴρ ἔπαθε. φησὶ ὁ ἐπιγ). ὁ αἰπόλος ὅτι ὁρᾷ τὰς μικάδας, ἤγιν τὰς αἶγας· οἷα, ἀντὶ τ ὅπως, ὀπτεχέμαλικῶς, βατεῦνται, ἤγιν βατεύον), τοῖς τράγοις μίγνυνται· τάκεται κὴ τὸς ὀφθαλμὸς, ἤγιν ἀμαυροῦται, φθείρῃ), ὅπ ὐ τράγος αὐτὸς ἐγίνετο. κὴ σὺ ἐπιδὴ ὁρᾷς τὰς παρθένας ὅπως γελῶσι, τάχη τὸς ὀφθαλμὸς, ὅπ ὐ σὺν αὐταῖς χορεύεις.

92. ΤΩΣ. Πρὸς τότως δὲ ὃς π-

* Vca. leg. τῃ; νας

Αρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ηνθέ γε μὰν ἁδεῖα ἁ Κύπρις γελάοισα,
Λάθρᾳ μᾶ γελάοισα, βαρυὼ δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα·
Κἤπε, Τὺ δὴν † ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγιξεῖν·

Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
95 Tandem venit & dulcis Venus arridens:
Occulte quidem ridens, animo vero graviter irata erat:
Et ait. Tu ſane Daphni gloriabaris te amorem flexurum:

νες ἀναθὶν ἐπομβρ, ἤτοι τὸς βότας, τὸς ποιμβύας, ϗ τὸς αἰπόλος, † Πείαπον, ϗ τὸς λοιπὸς, ὑδὶν ἐφθέγξατο ὁ βυκόλος, ἤπι ὁ Δάφνις. ΑΛΛ. Αλλὰ † αὐτᾶ ἔρωτα ἐπίφρασι, ϗ δ'ἄπνοι μέχει ϗ † μοίρας. τῦτο θηρῶς. ἰὰν μᾶ γὸ ἐκτενάμβρ τὸ ας, σημαίνει ῥμικὸν πῆωσιν· ἰὰν δὲ συβλλαμβ αὐτὸ, αἰτιατικὸν † πληθυντικῶν Δωεικᾶς. ἐκεῖνοι γὸ τὰς παῤ ἡμῖν ἐκφερομβύας εὐθείας † πληθυντικῶν λβ † αι θηβύγγε λβ † ες ἐκφέρωσι. Αλλως. Πρὸς τύτες. ἤγων τὸς νομῆς ϗ † Πείαπον, ὑδὶν ἔλιξιν, ἀντὶ † ὑδὶν ἀπικείνατο ὁ βυκόλος, ἀλλὰ † ἐαυτᾶ ἀπικείνε ἀλιγίνδν ἔρωτα, κ' εἰς τὸ τέλος λῦνι, ἤγων, ἔαυνλι τὸ † μοίρας, ἤγων, ὃ ἡ μοῖρα αὐτᾷ ἀπικλήρωσεν.

95. ΗΘΝ. Ηλθε ϗ ἁ ἁδεῖα Κύπρις γελάοισα, ϗ ἔφ. βότα ὡς ἀρχαλέα ἰλυμίχθης ἔρατος ϗ ἐκμεθης· ταῦτα † δὲ μυκτηρισμῷ λελαθυᾶ φωνὶ ἁ Κύπρις. Εὔπολις. ὅϛ λυγίζεται ϗ συςέφει † αὐχένα. Αλλως. Τὸ ἁδεῖα, ϗ ἁ δῖα ποιητικῶς λέγει). ἰὰν † χρᾶφ) λβ † ι ἁ δῖα ἁ Διὸς δυγάτηρ, ἐναντίως βάλε). Δῖλει γὸ εὐπεῖν, φαιρᾶς μᾶ γελάοισα, λανθάνειν † βαρυοφρύαν δὲ τὸν Δάφνιδ. ταῦτα δὲ μιμεῖσθαι λέγε ἁ Λφροδίτη. Αλλως. Ηλθέ γε μὰν, ϗ ἁ Κύπρις ἁ ἁδεῖα γελάοισα. λάθρα μᾶ γελάοισα, βαρυὼ † θυμὸν, ἤγων, βαρεῖαν ὀργὰν ἀνέχυσα, τῦ ἕνεκα, ἀναλθίγμβύν· βαρεῖα † ὀργὰ, ὦ ἐκ ἄν τις ῥᾳδίως ἐνέγκαι. ϗ εἶπε· σὺ δὴ ὦ Δάφνι κατεύχε, αὐτὶ † εὔχε, ἐγκαυχᾶ, λυγιξεῖν, ἤγων λυγίσιν, κβλαπαλαίσιν † ἔρωτα. ἀρ' ἐκ αὐτὸς ὑπὸ † ἔρωτος † ἁλίσκε ἐλυγίχθης; † Δωεέων † τῦτό ὄζιν. ἐπεὶ γὸ ἤτοι δὴ † μέλλοντος † ἐνεργηϊκᾶ, λυγιζῶ λέγεσιν, ὡς πλέξω, ἐξ ἀνάγκης ϗ ἐλυγίχθης λέγεσιν δὴ † παθητικᾶ ἀοείσι, ὡς ἐπλέχθης.

97. Αλλως ΑΤΤ. Κατεδῦσαι, τίλεσι, φεάσαδς † ἔρωτος ἐγκαυχᾶ. ἴσως γὸ ὁ Δάφνις μεγαλοῤῥημονήσας εἰς † θεὸν, ταύτην ὑπάχθο † ποιηλὶ ϗ τιμωρίαν. † λυγιζεῖν, τοῖς βιγγίοις δῦσαι † τὸν δῦσαι λύγοις, ὅθεν τὸ δησμῦσαι. ϗ Ομηρος· Δίδη μάχοισι λύγοισιν † θλάσσω. ἁπαλὸς γὸ ὁ λύγος. λέγουσι † ϗ τὸ ἀμαυρῶσαι δ'ἀῦν· λυγρὰ γὸ τὰ σοτυτά. † λυγιζεῖν, κάμψαι, δησαι σθ. λυσῖσι, ϗ Δωεικᾶς λυγιζῶ, ὑπὸ † λύγος, τὸ βιγγίον, ϗ ὁ δησμός. ἴσως γὸ ὁ Δάφνις φεείσασθαι τοῦ ἔρατος μεγαλοῤῥημονήσας, ταύτῃ ὑπαδι † ποιηλί.

100. ΤΑΝ.

Ἀρ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης;
Ἄρχετε βουκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Τάνδ' ἄρα χὠ Δάφνις πολεμίζατο, Κύπρις βαρεῖα,
Κύπρις νεμεσατά, Κύπρις ϑνατοῖσιν ἀπηχθής.
Ἤδη γὸ φράσδει πάντ' ἄλιον ἄμμι δεδύκειν.
Δάφνις κεἰν ἀΐδᾳ κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτος.
Ἄρχετε βουκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Οὐ λέγε τὰν Κύπριν ὁ βουκόλος, ἔρπε ποτ' Ἰδᾶν,

Nonne vero nunc ipſe ab amore gravi ſuperatus es?
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Huic Daphnis reſpondit: O triſtis Venus,
Venus odioſa, Venus hominibus inimica.
Jam ergo ais omnem ſolem nobis occidiſſe.
Daphnis & apud inferos etiam erit malus dolor amoris.
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Ad Idam montem vade, ubi paſtor Venerem, ut fama eſt,

100. ΤΑΝ. Πρὸς ταύτην ϗ ὁ Δάφνις ἠμείβετο, ἀντὶ δ' ἠμείφατο, ἤγουν, ἀπεκρίνατο, ὦ Κύπρις βαρεῖα, ἤγουν ἐπαχθής. βαρὺ ὀδὲ ὄγκου, ᾧ ἐναντίον τὸ κοῦφον· ἀφ' οὗ βαρὺς, ὁ λυπούμενος, ϗ ὁ ἐπαχθής.

101. ΚΥΠ. Ἤγουν, ἀξία μέμψεως. Κύπρις ἀπεχθής, ἤγουν μεμισημένη ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων. ἤδη γὸ ὁ ἥλιος φράσδει ἡμῖν πάντα, ἤγουν δείκνυσι, φανερὰ ποιεῖ, ἀλλὰ πλὴν μὴ τῦ Ἄρεως αὐτῆς μίξιν λέγει, ἣν ὕδεξεν ὁ ἥλιος. λελύκει ὁ Δάφνις, ἤγουν ἐκλείπει, ἀποσβέννυται, ϗ ἐν τῷ ᾅδῃ κακὸν ἄλγος ἕξει ϗ ἔρωτος, ὅσπερ ἐν τῇ ζωῇ διελοιδόρει. δοκεῖ γὸ ἀντιπάξαι πρὸς ϑ ἔρωτα· διὸ ϗ ταύτην αὐτὸς αὐτῷ ϑ δίκην ἐπήγαγε. τὸ δ' ἄμμιν, ἡμῖν ἤν ϗ ὕστερον τοῦ ν εἰς α Δωρικῶς, ϗ φερόμενον μ Αἰολικῶς, καὶ ἐν ὑπερβιβασμῷ τοῦ τόνου, ἄμμιν.

105. ΟΥ. Τὸ ὔ, ἀκουσμός. ἔστι γὸ ἀντὶ τοῦ ὅπου. λείπει δὲ τὸ κατωκημένα, ἵν' ᾖ τὸ ὅλον· ὅπου ὁ βουκόλος Ἀγχίσης, τὰν Κύπριν, ϗ ϑ Ἀφροδίτην κατωκημένα λέγει. Ἀγχίσης γὸ ὁ Αἰνείας πατὴρ, χϊ ϑ Ἰδαίαν ἐμίγη Ἀφροδίτη, ϗ Αἰνείαν ἐγέννησεν, ὡς ἐξῆς ὀπόφερει. ἔρπε ποτ' Ἰδαν, ἔρπε ποτ' Ἀγχίσαν] ἀντὶ δ' ἁπλῶς πρὸς ϑ βουκόλον Ἀγχίσην. βουκόλον δὲ ϗ Ὅμηρος ϑ Ἀγχίσην φησίν· ἢ μὴν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε βουκολέοντι. ἄλλοι δὲ ὑ φεύγοντα κένευσι τὸ κατωκημένα. ὃ δὲ Ἰδη ὄρος Τρωϊάς. λύκαι δὲ ϗ πάντα τὰ ὄρη, ϑ Ἴδης τῇ φερωνυμίᾳ χαλεπάς, ὑπὸ δ' ἴδη, ἢ βοτάνη· ἢ ὑπὸ τοῦ ἰδεῖν ϗ διάσκεψαι· ἀφ' ὑψηλῶ γάρ τις ἐφορᾶν μέλλει, δύναται πόρρω ἰδεῖν. καλεῖται δὲ Ἰδη ϗ ὄρος Κρήτης.

Ερπε ποτ' Αγχίσαν· τίωεὶ δρύες, ὧδε κύπιρος,
Ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσι μέλισσαι.
Αρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ωραῖος χώδωνις, ἐπεὶ καὶ μᾶλα νομεύει,

Vade ad Anchisem: ibi quercus sunt, hic cyperus est.
Hic suaviter apes circum alvearia susurrant.

Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen.
Formosus & Adonis est: etenim & ipse pecora pascit.

106. ΤΗΝ. Ωστε σκέπιν τ' Αγχίσην συνερχόμενον αὐτῇ, ἢ ὥστε σκέπειν σε συνερχομένῳ τῷ Αγχίσῃ. ἐνταῦθα δὲ κύπειρον, τανῦν βοτάνην, καὶ μὴ δυναμένῳ σκέπιν σε. κύπειρον δὲ πρὸς λέγουσι τὸ παρ' ὑμῖν βέτομον. ΔΡΥ. Εκεῖ δρύες, κρύπτειν σε δυνάμενοι δυνάμθαι. ὧδε, ἤγουν ἐνταῦθα, κύπειρος. βοτάνη τίς ἐστιν αὕτη μικρὰ καὶ εὐώδης. ὧδε μέλισσαι βομβοῦσιν ἐμμελῶς ποτὶ σμήνεσιν, ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς σμήνεσιν, ἐπαγόμθαι δηλονότι τὰς ὀδίτας.

107. ΩΔΕ. Αντὶ τ' καταγορέσας τ' ἀκριβείας εὑρήσεις τὰς μελίσσας, εἰ ἄρα ἡμᾶς ἥκεις, ἀλλὰ τ' βόμβον τὰς ὁδοιπόρους ἐπαγομθίας. Σμήνη δὲ, τὰ ἐξ' μελισσῶν ἀγγεῖα. ὡς Ησίοδος. Ως δ' ὅταν ἐν σμήνεσι κατηρεφέσσι μέλισσαι. Αλλως. Ο νῦς. ἔρπε ποτ' Ιδαν, ἔρπε αὐτὴ τοῦ ἀπάρχου ποὸς τὸν Ιδιον, ὅπου λέγεται ὁ βουκόλος τὸν Κύπειν γνῶναι, δηλονότι αἰχμάσαι· ἀπάρχι ποὸς τ' Αγχίσιον· ὅτιες ἦν ὁ βουκόλος, ὃν λέγουσι συγγενέσθαι αὐτῇ ἐν τῇ Ιδῃ.

109. ΩΡΑ. Αντὶ τ' πρωτερεύσ.ουσιν καὶ τὸ δρύπλωσι, ἀρκαΐζων φησὶ Μύναυδος. Ωραΐζει δ' ἡ τύχη ποὸς τοὺς βίους. ἢ αντὶ τ' ἀκμάζων. ὡς καὶ Ησίοδος· Ωραῖαν δὲ γυναῖκα τὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι. Αλλως. ὁ νῦς. Ωραῖος χ' ὧδωνις] Ηγουν, ἀκμάζων καὶ εὐειδὴς· ἐπεὶ καὶ μᾶλα, ἤγουν πέμπατα, βόσκει, καὶ πλῶκας, ἤγουν λαγωὸς τοιοῦτος, τοῦτο γὰρ τὸ βάλλει. καὶ πάντα τὰ θηρία, ἢ καὶ θηρία τάλλα (χάριν γὰρ καὶ ὕστω) δηλοῖ, τετύκτιν ἀγκάθιον. σκάπλοι δὲ αὐτῷ ὡς ἐρῶσιν τ' Αδώνιδος. τ' δὲ πλῶκας τὸ ας μαχεῖον. οἱ γὰρ Δωριεῖς τ' εἰς τς λαγόνας σὺν τοῖν τ' πλευμωνικῶν, ὁμοίως παρεξωθοῦσι καὶ μαχεῖον ἔχουσι τὸ α, θῶας, τῶας. ὅτι τὰς παρ' ἡμῖν εἰς τς λαγόνας σὺν θείας τ' πλευμωνικῶν ἐκεῖνοι ἀλλ' τ' αι περιέρυσιν. Ωραῖος χ' ὧδωνις] Ισοειδία. Κιννύρα τ' Απόλλωνος, καὶ Σμύρνης δυνάστης Μοῖρα, ἢ τις χεῖ μιλῶιν Αφροδίτης ἀράδδη τῷ πατρὸς, ὅτι λύσασα τὰς πείχας, ὑπὸ Αφροδίτιδι ἔρα ἔχὶν τοιαῦτας· ἐλάνθανεν δὲ τ' πατέρα σκαλίζομθόν, καὶ συναναμιγνυμθόν ὡς θεράπαινα. ὕστερον δὲ ἐγκυμονοῦσα, καὶ γλυκῶσα τ' Αδωνιν, ἐφορᾶτο· ἐφ' οἷς αἰδομθόν, ἢ αἰσχυνομθόν, ἤυξατο εἰς ὀμώνυμον φυτὸν μεταλλαγῆναι.

112. ΑΥΤ.

110 Καὶ πῶκας βάλλει, ἡ θηρία ταῦλλα διώκει.
Ἄρχετε βωκολικῆς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Αὖτις ὅπως ϛάσῃ Διομήδεος ἆσον ἰοῦσα,
Καὶ λέγε, Τὸν βώτορ νικῶ Δάφνιν, ἀλλὰ μάχου μοῖ.
Ἄρχετε βωκολικῆς, μῶσαι φίλαι. ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
115 Ω λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἀν' ὤρεα φωλάδες ἄρκτοι,
Χαίρετ'· ὁ βωκόλος ὔμμιν ἐγὼ Δάφνις ὐκέτ' ἀν' ὕλαν,
Οὐκέτ' ἀνὰ ϛρυμώς, οὐκ ἄλσεα. χαῖρ' Ἀρέθοισα,

110 Et lepores figit, & feras alias perſequitur.
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Age, conſiſte iterum ad Diomedem prope accedens,
Et dic, Paſtorem vici Daphnidem: ſed pugna mecum.
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
115 Vos ô lupi, vos cervarii lupi, & in luſtris degentes urſi,
Valete: ego Daphnis bubulcus vobiſcum non amplius in ſilvis,
Non inter arbuſta, nec nemora ero. vale Arethuſa.

112. ΑΤΤ. Τινὲς πεπαῶσιν, ἀλλ' ἁμαρτάνουσι. τὰ γὰρ ὑποτακτικὰ τῶν ἐνεμάτων, ὡς φησι Λυκόφρων, ὁμοίως ἡμῖν προφέρουσιν οἱ Δωριεῖς. Αλλως. Αὖδις ὅρα ὅπως ἴδῃσα σήσῃ πλησίον τῶ Διομήδους, καὶ λέγε, ὅτι ϗ Δάφνιν νικῶ ϗ βικόλον. ἀλλὰ σὺ μόραινε, ἢ μάχου μοι.

115. Ω ΛΥ. Οὐ μάτην φωλάδας καλεῖ, ἀλλ' ὅτι, ὡς φησι Θεόφραϛος καὶ Σώπατρος ἐν τῷ περὶ ἄρκτων, φωλεοῖς οἱ ἄρκτοι χρῶνται, καὶ πολὺ φωλεύουσι χρόνον· ἢ ὅτι μόναι τῶν ἄλλων θηρίων οἱ ἄρκτοι πίπτουσι, καὶ φωλεοῖς ὀπηχθίωπται· ἢ φωλάδες αἱ κατάσκιοι.

116. ΧΑΙ. Ὡς ὑπολημῶν τὸ ζῶῆς τοῦτο φησί. τὸ γὰρ χαίρειν, ἐνίοτε μὲ ὀλοὴμίας λέγεται, ἐνίοτε δὲ προσκυνήσεως ἁπλῶς σημαίνει. ὁ βικόλος

ὑμῶν ἐγὼ ὁ Δάφνις, ὐκέτι κατ' οἶλυν ὕλαν, ἀναγραφόσομαι δ' ὀλοὴν, ὐκέτι κατὰ ϛρυμὰς, ὐ κατὰ ἄλσεα. ὀλὴ τοῦ αὐτοῦ λέγει ὕλην καὶ ἄλσος· ϛρυμὸς δέ, ὃς καὶ ϛρυμὼν λέγεται.

117. ΑΡΕ. Πηγὴ ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας, εἰς ἣν εἰσρεῖ ὁ ἐξ Ἀρκαδίας Αλφειὸς ποταμός. ἡ Ἀρέθουσα κρουνὸν ἐν Συρακούσαις, ἃ ἐν Σικελίᾳ, ᾗ φασὶ λόγῳ πυλάγους Αλφειὸν ἔχειν· ὡς φησιν Ιξιονος τραγικοῦ ἐκεῖ τῆς ὀλυμπίας φιάλης. Αλλως. Ὅτι Ἀρέθουσα Σικελικὴ κρουνὸς, περίδηλον. δοκεῖ δ' ὑπ' Αλφειῶ πληροῦσθαι. ἔστι δὲ καὶ ἐν Εὐβοίᾳ Ἀρέθουσα καὶ ἄλλη ἐν Σάμῳ. Πλὴν κόρακος πίσσης, καὶ ὅλη κρουνὴ Ἀρεθούσης. χαριέντως δὲ καὶ Ἐπαφροδίτιός φησιν, ὅτι Ἀρεθούσα πηγὴν ἐν Σικελίᾳ, ἧς ἔλεγον ἐξαν τῆ Αλφειὸν ποταμόν.

Καὶ ποταμοὶ, τοὶ χεῖτε καλὸν χτ' Θύμβριδος ὕδωρ,
Αρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Δάφνις ἐγὼν ὅδε τλίους, ὁ τὰς βόας ὧδε νομεύων,
Δάφνις ὁ τὼς ταύρως, χ' πόρπας ὧδε ποπίσδων.
Αρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ω Πὰν Πὰν, εἴτ' ἐσσὶ κατ' ὤρεα μακρὰ Λυκαίω,

Et vos fluvii, qui juxta pulchram Thymbridis undam fluitis.
Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen.
Daphnis ego ille, qui boves hic pascebam:
Daphnis ego qui tauros, qui vitulos hic potabam.
Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen.
O Pan Pan, sive nunc es in monte alto Lycæo,

118. ΠΟΤ. Οἵ ἵνες χεῖτε καλὸν ὕδωρ, ἢ καθαρὸν, ἢ μὴ κάλλους ἕνεκα. ΘΥΜ. Ποταμὸν Σικελίας εἶναι φασὶ καὶ τοῦτον. Αλλως. Θύμβεις κατά τινα γλῶσσαν ἡ θάλασσα. τινὲς δὲ Σικελίας ποταμὸν ἔφασαν Θύμβριδα. ἢ Θύμβεις, ποταμὸς Σικελίας, ἀφ' ᾧ μυθεύεται Ηρακλῆς τὰς ἐκ τῆς Ερυθίας βοῦς ἐλαύνων ἐνταῦθα ἀφικέσθαι· ἠμυνόμην δὲ χειμῶνος ἀνατρέχοντα χώσαι τὸν ποταμὸν, καὶ ὁδὸν ποιῆσαι, ἀφ' ἧς οἱ Κέφαλοι ἀφοδοίκνυνται κατοικοῦντες. Ασκληπιάδης δὲ ὁ Μυρλιανὸς, ἀφ' τοῦ δ γράφει Δύμβεις. ἢ χτ' γλῶσσαν θάλασσα. ἄλλοι δὲ ὑπὸ Τύμβριδος. ἔστι δὲ καὶ ἕτερος ποταμὸς Σικελίας.

120. ΔΑΦ. Κατ' ἐπανάληψιν τοῦτο λέγεται πρὸς τὸ βουκόλος ὕμμιν ὑποδιδόμενον. ἡ γὰρ συνέχεια τοῦ λόγου ἦτοι ἦχει. ὁ βουκόλος ὑμῖν ἐγὼ ὁ Δάφνις, οὐκέτι ἀναγραφήσομαι κατὰ τὴν ὕλην, καὶ τοὺς δρυμοὺς, καὶ τὰ ἄλση. ὁ Δάφνις ἐγὼ ἔτος ἐκεῖνος ὁ τὰς βοῦς ἐνταῦθα βόσκων· ὁ Δάφνις ὁ τοὺς ταύρους, καὶ τὰς δαμάλεις ἐνταῦθα ποτίζων. τὸ δὲ χαῖρε Αρέθουσα, καὶ τὸ ἑξῆς, μίχει τοῦ, Δάφνις ἐγὼ, ἀφ' μέσου.

123. Ω ΠΑΝ. Ποιητικὴ ἐπανάληψις. εἰ μή τις παιγνιοῦσθαι λέγων, ὡς ὁ νοῦς ἔχει τοιοῦτος· ὦ τὸ Πὰν σὺ ὦ Πάν· ἵνα τὸ μὲν σεσῶσθαι ἀπαιτηθῇ, τὸ δὲ λύτρον ὀξυτονηθῇ. τὸν μὲν Πᾶνα, οἱ μὲν Πλωτιόπης καὶ Οδυσσέως, ἢ Ερμοῦ, ἄλλοι δὲ Διὸς καὶ Καλλιστοῦς, ἔτεροι δὲ Αἰθέρος καὶ Οἰνηΐδος, ἢ Νηρεΐδος, ἔνιοι δὲ ἀρανοῦ καὶ γῆς. ΛΥΚ. Υπὸ τῷ Λυκαίῳ φησὶ χωρίῳ, χαλκιδίῳ Καλλιστοῦς, εἰς ὃ ἐλθοῦσαν τὴν Λυκάονος Καλλιστὼ δυνατέρα ἄρκλον ἔσαι, ὑπὸ Ερμοῦ σταφλῶσαι. ἣν φησιν Αρατος ἐν ἐρανῷ ἀστείσθαι.

124. ΜΑΙ.

Εἶτε τύ γ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μάναλον· εἴθ' ὅτι ναῖσον
Τὰν Σικελάν, Ἑλίκας δὲ λίπες ῥίον, αἰπύ τε σᾶμα
Τῶο Λυκαονίδαο, ὃ κ' μακάρεσσιν ἄγαστόν.
Λήγετε βουκολικᾶς μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Εἶθ' ὦναξ, κ' τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίσσαν
Ἐκ κηρῶ σύριγγα καλάν, περὶ χείλεϊ ἑλικτάν.

Seu per magnum Mænalum obambulas, veni in insulam
Siculam, & relinque promontorium Helices, & sublime sepulcrum Illud Lycaonidæ, quod & Diis beatis est venerabile.
Definite Bucolicum carmen. Musæ agite, jam definite.
Veni rex, & hanc aufer dulcem bene compactam
E cera fistulam pulchram, circa labrum apte inflexam.

124. ΜΑΙ. Μαίναλον ὄρεος Ἀρκαδίας, ἀπὸ Μαινάλε τᾶ Λυκάονος ἱᾶς Ἑρμῶ, ἔνθα ἡ Ἀταλάντη τᾷ Ἰάσονι παρέσχετο δόρυ ξένιον.

Διξιτερᾷ δ' ἔλεν ἔγχος ἐκκόλον ὄρεϊ Ἀταλάντη

Μαινάλῳ ἔν ποτε οἱ ξεινήιον ἰγνυάλιξιν.

125. ΕΛΙ. Τῦ ὄρεος τὸ ἀκρωτήριον, ὅθεν τὸ διηνεκὲς τοῖς τᾶ ὑετῶν ὄμβοις, κ' πηγᾶν ὕδασιν. ἢ ὄνομα πόλεως, ἀφ' ἃς τᾶ ὑείᾳ τᾷ Ἀχαϊκᾷ, ἢ Λίπυτε πάρα καφαλή, καὶ Ὁμηρος Λιπύτοιο θεᾶς τύμβον· εἰς ὃν φασι τὰ εἰσηχήματα ζῶα ἄγονα γίνεσθαι.

126. ΑΓΑ. Ἦγεν ἔκπλαξιν ἔχον, ἀφ' τὰ ἐν αὐτῷ γενόμενα. Ἄλλως. Ὁ θεός. Ὦ Πὰν Πάν. εἴτε εἰς κᾶ τὰ ὄρη τὰ μακρά, ἄγων, τὰ ὅτι πολὺ διήκοντα τᾶ Λυκαίου· ὄρεος δ' Ἀρκαδίας τὸ Λύκαιον· εἴτε σύγε θεράπευε τὸ μέγα Μάναλον· ὄρεος κ' τοῦτο Ἀρκαδίας ἐνθὰ ὅτι πλεῖστον νῆσον τῆς Σικελίας, ἀντὶ τᾶ τῆς Σικελικᾶς. τᾶ Ἑλίκας δ' τὸ Ῥίον κατάκλιτον, κ' τὸ ὑψηλὸν μνῆμα ἐκεῖνο τᾶ ἱᾶς τᾶ Λυκάονος, ἥτις τᾶ Μαινάλε. ἀφ' ἃ τὸ ὄρεος Μαίναλον, ὃ κ' τοῖς θεοῖς ὅτι θαυμαζόμενον. τὸ δὲ Ῥίον ἀκρωτήριον ὅτι τᾶ Πελοποννάσου, ἐναντίως τᾷ χαλκιδίῳ Ἀντιβίᾳ τετραμμένον.

127. ΑΗΓ. Ὦπερ ἤρξαθε, ἔτι κ' λήγετε ποιήσατε παραχαλασματικὸν διάβλημα τὸ ἔτι, ἀντὶ τᾶ ἄγετε.

128. ΕΝΘ. Ἐλθὲ ὦ ἄναξ, κ' τήνδε τᾶ καλὰν σύριγγα τὰν γλυκύφωνον, τύτο γὰρ τὸ μελίσσιον, ἐκ κηρῦ εὐπάκτου ὖσαν περὶ τὸ χεῖλος ἑλικτάν, ἥντινα ἐγὼ ποτὲ τᾶ ἔρωτος ἔλαβε ἔλκομαι εἰς τὰ ᾄδεα. εὔσκοπον δὲ λέγει τὸ κηρόν, ὡς εὐκόλως πηγνύμενον, κ' μελίσσιον, τᾶ εὐωδίαν ἀφ' τὸ κηρόν. Ἄλλως, τὸ ἑξῆς, Λάβε τᾶ σύριγγα τήνδε ἐκ κηρῦ εὐπάκτου περὶ τὸ χεῖλος εἱλυμμένην ἐν τᾷ συρίγγι.

Η γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς ἄδδαν ἔλκομαι ἤδη.
Λήγατε βουκολιχᾶς μῶσαι, ἴτε, λήγατ' ἀοιδᾶς.
Νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βάτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι·
Ἃ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι·
Πάντα δ' ἄλλα γένοιτο, καὶ ἃ πίτυς ὄχνας ἐλείαν·
Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει. καὶ τὸς κύνας ὤλαφος ἕλκοι,
Κήξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο.
Λήγατε βουκολιχᾶς μῶσαι, ἴτε, λήγατ' ἀοιδᾶς.

130 Nam ego certe ab amore jam trahor ad orcum.
Definite Bucolicum carmen, Musæ, agite, jam definite.
Nunc violas feratis rubi, vos spinæ feratis.
Pulchra narcissus juniperis floreat:
Omnia denique contraria fiant, & jam pinus pira ferat.
135 Daphnis quoniam moritur: Jam cervus canes trahat captivos.
Et ex montibus ululæ cum lusciniis cantu certent.
Definite Bucolicum carmen Musæ, agite, jam definite.

132. ΒΑΤ. Η βάτος ἐλυκῶς λέγει, ὁμοίως ἐνταῦθα καὶ ὁ νάρκισσος· ἐφὸ δὲ τῆ Αειτεφάνει ἀρσενικῶς λέγεται.

133. ΑΡΚ. Αρκευθος, εἶδος φυτῆ ἀκανθώδες. τὰ δὲ κομάσαι ἀντὶ τῆ ἀναδῦσαι, τὰ ἀπαρέμφατα ἀντὶ προστακτικῶν. Αλλως. Νῦν δ' ἴα μὲν φορέοιτε. νῦν δὲ ἴα μὲν αἱ βάτοι φορέοιτε, ἀντὶτῆ φέρετε, τετέκοι, ἡμνᾶτε, ἐκτήφατε, φέρετε δὲ αἱ ἄκανθαι. ὁ δὲ καλὰ νάρκισσος, κομάσαι, ἀντὶτῆ βλαστησάτω δεῖ τῶν ἀρκεύθων. ἀκανθώδης φυτὸν ὁ ἄρκευθος. τὸ δὲ κομάσαι, γένηται· ἴσον τῆ κομῶν κομῶ, ὃ λέγει ὁ μόνον δεῖ τεκεῖν, ἀλλὰ καὶ δεῖ φυτῶν. πάντα δὲ ἐναλλαγμένα ἡμᾶς, καὶτὸ ἄνω πολαμῶν χαρῶσιν αἱ πηγαί.

134. ΟΧΝ. Ηγουν ἄπια ἐνείκαι, ἀντὶ τῆ ἐνεγκάτω, ἡμησάτω, ἐκβρι-

ψάτω, ἐπεὶ ὁ Δάφνις ἀπεθνήσκει. Ὀχνας, ἀπίας καὶ ἀχράδας, ἀχλάδας. ἀχλάδας μὲ λέγ τὸ ἐν τῆ ἐδιπιδᾳ, ὄχλησιν οἱονεὶ ἐμποιεῖν, ὀχλάδας τινὰς ὄσας· ὄχνας δὲ, ἀπὸ τῆ ἄγχειν δοκεῖν· ἀπίας δὲ, ὅτι θρῶτον ἐν Πλουτονήσῳ δοκῶσι φῦναι, ἢ ἐλέγετο Απία.

136. ΣΚΩ. Αλέξανδρός φησι τὰς σκῶπας ἐκ βατταρικῆς τῆ φωνῆ· διὸ καὶ παρ' Ομήρῳ φασὶν ὀρθῶς δοκεῖν γράφειν, Σκῶπές τ' ἰρηκές τε. Οὐ δεῖ γὰρ φασι γράφειν χωείς τῆ σ, οἱ γὰρ σκῶπες φωνὴν ἀφιᾶσι. Καλλίμαχος δὲ φησι, φθέγγεται, ὥσπερ ὀδοντοπρίων τῆ φωνῆ, ὅθεν καὶ ὕπο καλεῖ. Τυραννίων δὲ φησι σκῶπας τὰς νυκτικόρακας. οἵ, σκώπτας, τὰς ἐν σκιᾷ ἔχοντας τῆ ὅπα, ἤγουν ἐν νυκτὶ ἔχοντας τῆ φωνήν. Αλλως. καὶ τὰς κυνὰς ὠλαφῆ ἕλκει, ἀντὶτῆ· καὶ τὰς μετὰς τῆ κυνῶν, ὁ ἕλαφος

Χὠ μέν, τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὴ δ' Ἀφροδίτα
Ἤθελ' ἀνορθῶσαι· τά γε μὰν λίνα πάντα λελοίπει
Ἐκ Μοιρᾶν. χὠ Δάφνις ἔβα ῥόον, ἔκλυσε δίνα
Τὸν μώσαις φίλον ἄνδρα, τὸ δ' νύμφαισιν ἀπεχθῆ.
Λήγετε βουκολικᾶς μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Καὶ τύ δίδου τὰν αἶγα, τό τε σκύφος, ὥς μιν ἀμέλξας,
Σπείσω ταῖς μούσαις. ὦ χαίρετε πολλάκι μοῖσαι,
Χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὕμμιν κ' ἐς ὕστερον ἄδιον ᾄσω.

Et ille quidem tantum locutus defiit. At Venus
Volebat ipſum erigere: verum omnia fila defecerant
A Parcis. ſic Daphnis tranſiit flumen, & unda obruit
Muſis dilectum virum neque Nymphis ingratum.
Definite Bucolicum carmen Muſæ, agite, jam definite.
Et tu da capram, atque poculum: ut ipſam mulgeam
Ac Muſis libem. ô ſalvete plurimum Muſæ.
Salvete. ego vero vobis & poſthac dulcius canam.

ὕλαρος ἰλιάτω· κ' ἐκ τᾶ ὀρῶν οἱ σκῶπες τῶς ἀκέλοι χαρύσσοντο, ἀντὶ δὲ εἰς ἔλειν φωνᾶς ἐλθέτωσαν. σκῶπας δὲ λέγουσιν τὴ τὰς νυκτικόρακας.

138. ΑΠΕ. Η ἀνεπαύσαλο. δῶρικῶς τὸ ὑπδανεῖν ἀναπαύσαδζ ἔφη κ' Ὅμηρος· Ὡς ὁ μὲν αὖθι πεσὼν, κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον.

139. ΛΙΝ. Ἐπιπλωτικὴ τὸ χειών. κ' Ὅμηρος· Τεσσομένῳ ὑπέσχετο λίνῳ, ὅττι μιν τέκε μήτηρ. Λίνον δὲ οἱ ποιηταὶ ἀντὶ ἱείσ σωλάπτουσιν, ὅτι τὸ λίνον ἐκ γᾶς, κ' αὖτα ἡ αἱ μοῖραι, ἐκ γᾶς ὀπτιλώδυσι τοῖς ζώοις ἢ ἐκ γᾶς ἀνάλυσιν.

140. ΕΒΑ. Τετύκτη, ἀπέβατο, κ' ἡ Ἀχέροντα δίλυθι.

141. ΦΙΛ. Καὶ σὺ ὦ τοῦτος οὔρατο βουκολικά. φίλον ἄνδρα· ἐπεὶ πάσας ἀκείως διήτεζε. Ἀλλως. ὁ νῦς, κ' ὁ μὲ ποσσῦτα εἰπὼν, ἀπεπαύσατο, ἤγουν ἀπέπτευσεν, ἐτελεύτησε ἢ βίον. τῦ-

τον δὲ ἡ Ἀφροδίτη ἤθελεν ἀνορθῶσαι. ἤγουν, ἀνακαλέσασδζ, ἀναζωῶσαι. τὰ γὰρ μὲν λίνα, τετύκτη τὰ νήματα τὰ ὑπὸ τᾶ μοιρῶν ἐπ' αὐτᾶ κλωθόμενα πάντα λιλοίπει, ἤγουν, ἐξέλιπον, ἐπαύσαντο· κ' ὁ Δάφνις δίνᾳ ἢ ῥοῇ, ἢ Ἀχέροντος δηλονότι. ἔκλυσεν, ἤγουν ἐκόλυψε ἡ δίνη, τετύκτη ἡ συσερὰ ἢ ῥευμάτων ἢ Ἀχέροντος, ἢ ἄνδρα ἢ ὑπὸ τᾶς Μισῶν φιλούμενον· ὡς τᾶς ὠδᾶς δηλονότι τᾶ ἀσυφιλῶν αὐτᾶς ὀπτιμελούμενον. Τὸν δὲ νύμφαισιν ἀπεχθῆ, ἤγουν μὴ μισούμενον ἢ νύμφαις, ἀλλὰ κ' ὑπ' αὐτᾶς δηλονότι φιλούμενον.

143. ΣΚΤ. Ἤγουν, τὸ ποτήριον. ὡς ἂν ἀμέλξας, ἀντὶ τᾶ πιόσω ἢ Μῦσαι. εἶτα δὲ τετύκτη ἀσὲ τὰς Μούσας κ' φησὶν· Ὦ Μοῦσαι, χαίρετε πολλάκις, τετύκτη, ἀσπάζομαι ὑμᾶς πολλάκις. ἐγὼ δὲ χάσει ὑμᾶν κ' ἐς ὕστερον, ἤγουν εἰς τὸ ἔπειτα, ᾄσω ἡδύτερον.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Πλῆρές τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα, Θύρσι, γένοιτο,
Πλῆρες δὲ σταδίων· ἢ ἀπ' Αἰγίλω ἰχάδα τρώγοις
Ἀδεῖαν· τίλλιχος ἐπεὶ τύγε φέρτερον ᾄδεις.
Ἦνι δέ τοι τὸ δέπας· θᾶσαι, φίλος, ὡς καλὸν ὄσδει·
Ὥρᾳν πεπλύσθαι νιν ὀΐω κἀμάτοις δοκάσεις.
Ὧδ' ἴθι Κισσαίθα. τὺ δ' ἄμελγέ νιν. αἱ δὲ χίμαιραι
Οὐ μὴ σκιρτάσητε, μὴ ὁ τράγος ὔμμιν ἀνάσσῃ.

CAPRARIUS.

Utinam tibi melle plenum sit pulchrum os,
Plenum & favis: atque comedas ficum ex Ægilo decerptam
Dulcem: suavius enim canis quam cicada.
En tibi poculum: contemplare amice, quàm suaviter olet.
Horarum in fontibus ipsum collutum esse dices.
Huc veni Cissitha: jam tu mulge hanc: vos vero capellæ
Nolite saltare, ne forte hircus in vos insurgat.

146. ΠΔΗ. Αἴθε νυμφίῳ τὸ τοι. εἴθε γένοιτο τὸ καλὸν σου στόμα, ὦ Θύρσι, μέλιτος πεπληρωμένον.

147. Πλήρες τοι σταδίων. Γράφουσι καὶ πλῆρες ᾗ. σταδίου τὸ ἐν τῇ κατάγαιον κοιλία, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης. Θαιάτιτος δὲ τὰς κηρὰς τὰς ἐχούσας τὴν κηρίωσιν καὶ γόνας. οἱ μὲν οὖν ποιῶσι βρῶμα. οἱ δὲ κηποτικὴν ὅτι τὴν κοιλίαν, ὃν τὸ μέλι ἐστίν. ΑΙΓ. Αἴγιλος, δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀπό τινος φυλῆς ἥρωος Αἰγίλου. ὅτι δὲ αἱ Ἀττικαὶ ἰχάδες ἡδεῖαι καὶ δίαν μαρτυροῦσι καὶ Λακωνικὸν χωρίον Αἴγιλον. πῶς δὲ ὅτι ἐστὶ καὶ νῦν μάλιστα Κρήτης καὶ Λακωνικῆς ὅτου καλαμῶν Ἄλλως. ΠΔΗ. Ἦγον μάλιστα καλῶ. θέωσιν δὲ ἐντεῦθεν τὸ τοι καὶ ἀπ' Αἰγίλω ἤτοι ἰσάγουσι ἰχάδα ἡδεῖαν ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς Αἴγιλος γὰρ δῆμος ἐν τῇ Ἀβυμαίᾳ.

148. ΦΕΡ. Ἦγον βέλτιον τέτηγος.

149. ΗΝΙ. Ἦγον ἰδοὺ τὸ δέπας, θέασαι φίλος, ὅπως καλὸν ὀσμὴν πέμπει.

150. ΚΡΑ. Ἐπὶ κρηνίαις τοῖς ἡμῶν δόξεις λουτροπολεῖν αὐτὸ ἔμεν· ἐπεὶ ἀνθεῖ πάντα τότε. Ἄλλως. Δοκασεῖς· ἦγον δόξεις· νομίσεις πεπλύσθαι αὐτό, ὅτι τοῖς πηγαῖς τῆς ὥρας, ὅτων ὀφὶ διλογόπ ὠραίων.

151. ΙΘΙ. Ἦγον δεῦρο ἰὼ Κισσαίθα, ἃ δ' ἐκεῖς τὸ γλυκὺ ἀφόρυσσε, καὶ θερμὸν, ἀπὸ τοῦ κισσοῦ τὸ γλυκὺ, καὶ τοῦ αὐθοῦ τὸ χρῶμα. εἰ δὲ κιναίδα χαλέοις, κιναίδα ἔστιν ἃ φησὶ τὸ κιττοῦς ἀφόρυσσε, ἦγον, ταχέως αὖξ· ἀπὸ τοῦ κιτῶ, καὶ τοῦ αὐθοῦ τὸ χρῶν. Ἄλλως, Κισσαίθα ὄνομα αἰγός· ἐκ τοῦ κισσοῦ καὶ τοῦ αὐθου, ἃ κισσὸν λευκὸν καλαμομόλιν. αὖθον γὸ τὸ λαμπρόν. ἐκ δὲ τοῦ λαμπρὸν γίνεται μαλακτικῶς τὸ λευκόν. ΤΓ.Δ. Σὺ δὲ Αἰ. Τῶς συντόμως διλογόπ σφρόμαται. ΑΙ. Τῶς συντόμως διλογόπ σφρόμαται.

152. ΜΗ. Τὸ ἀπὸ κοινοῦ. ἦγον, ἃ μὴ ὀφὶ διλογόπ ὁ τράγος ὑμῶν.

ΤΠΟ.

ΥΠΟΘΗΣΙΣ
ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ὑπόκειται Σιμαίθα, Δέλφιδός Μυσθίου τινὸς ἐρῶσα· ἣν ἐκ παλαίστρας φίλτροις τε καὶ φαρμάκοις, ἀφ' ὅτου Θρασωνίδης Θεσσύλιδος τῆσδε διακονουμένης, ἐφ' ἑαυτὸν πειρᾶται μεθάγειν. ἐπικαλουμένη τὴν Σελήνην καὶ τὴν Ἑκάτην, ὡς ὀπὴ τῇ ἐρωτὶ συμβακχεύουσαι νυκτερινὰς θιάσῳ. τὸν δὲ Θεσσύλιδα ὁ Θεόκριτος ἐκ τῆς Σώφρονος μετεποίησε μίμων.

ARGUMENTUM
IDYLLII SECUNDI.

Inducitur Simætha, Delphidis cujusdam Myndii amore correpta: quam ex palestra amatoriis incantationibus & veneficiis, Thestylidis cujusdam ancillæ ministerio, ad se traducere conatur, advocatis in auxilium Luna & Hecate, utpote Deabus nocturnis amorem adjuvantibus. Thestylida vero Theocritus ex Sophronis Mimis desumpsit.

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ
ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ β'.

Πᾶ μοι ταὶ Δάφναι; φέρε Θέσυλι. πᾷ δὲ τὰ φίλτρα;
Στέψον τὰν κελέβαν φοινικέῳ οἰὸς ἀώτῳ,
Ὡς τᾶ ἐμοὶ βαρὺν ἔδυτα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα,
Ὃς μοι δὼδεκάταιος ἀφ' ὧ τάλας ὑδέποθ' ἥκει,

PHARMACEUTRIA.
IDYLLIUM SECUNDUM.

UBI mihi *sunt* lauri, Thestyli; ubi sunt philtra?
Cinge calicem hunc purpurea ovis lana,
Ut amatorem meum, qui me excruciat, carmine magico persequar.
Qui miser jam totos duodecim dies à me abest,

Ἐπᾳοίδατα τὸ πρὶν εἰδύλλιον, φαρμακεύτρια. κάλεσον δὲ ὁ Θεόκριτος ἐν τούτῳ Δαφνίδι ἀφλείκτῳ. ᾠδολογίζει δὲ Σιμαίθα.

2. ΣΤΕ. Στεφάνωσον τὴν κελέβην. κελέβη δέ ἐστιν ὄνομα πόλεως. ἔστι δὲ καὶ ποτήριον ξύλινον κυλικῶδες. Εὐφορίων ἐν ποτηριογλύπτῃ. Ὅς τις ἐμὴν κελέβην Αλικυνίδα μῆτιν ἀπώρα. ΟΙ.

Πεσσάτω ἄνδρα, ἀντὶ τῆς ἰείης. ὡς συνεργοῦντος δὲ τότε τοῦ τὰς φαρμακείας διαπεύσαντος. Αλλως. Στεφάνωσον τὸν κελέβην, τῷ λιπαρωτάτῳ καὶ ἐξαιρέτῳ ἰείῳ τῷ πεσσάτῳ, τῷ φοινίκῳ· ἄγαν τῷ κοκκίνῳ. ξύλινον δὲ ποτήριον φασὶν εἶ) τὸν κελέβην.

3. Ὡς τᾶ ἐμὸν βαρὺ ἰώντα] ἵνα τᾶ ἐμὸν φίλον ἄνδρα βαρύοντά με,

Οὐλ' ἔγνω πότερον τεθνάκαμες, ἢ ζοοὶ εἰμές,
Οὐδὲ θύρας ἄῤῥαξεν ἀνάρσιος. ἦ ῥά ᾧ ἄλλᾳ
Ωἴχετ' ἔχων ὅτ' Ερως ταχινὰς φρένας, ἄτ' Αφροδίτα.
Βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίϛραν
Αὔριον, ὥς νιν ἴδω, ἢ μέμψωμαι, οἷά με ποιεῖ.
Νῦν δέ νιν ἐκ θυέων καταθύσομαι. Ἀλλὰ Σελάνα

5 Neque ſcit utrum mortui ſimus, an vivi,
Nec fores pulſando fregit crudelis: nimirum illi alio
Abiit habens Amor levem animum, & Venus.
Ibo ad Timageti gymnaſium
Cras, ut ipſum videam; & cum eo expoſtulabo, quod ita mecum agit.
10 Nunc magicis ſacris ipſum incantabo. Sed tu ô Luna

καταδύσομαι, ἤγουν καταϛουτεύσω, ἢ καταϛουτεύσω, ἐν πυκὶ κρύπτα τὰ δεῖ τῦτο σωτείνοσα φάρμακα. ὥσπερ τὸ λείβειν λέγεται μὴ ἐπὶ ἀντὶ τῦ ἀπίνδειν, λέγεται δὲ ἐπὶ ἀντὶ τῦ χεῖν ἁπλῶς· ὕτω δὲ τὸ θύειν λέγεται μὴ ἐπὶ ἀντὶ τῦ σφὶ παρόντων ἀπάρχεσθαι τῷ θεῷ σφὶ καλεῶν χρῆσιν. ὕτω δὲ ἐκ δεῖ τοῦ σφάλλειν τῦτο ἐπίδοιμι, ὡς οἱ νεώτεροι, ἀλλ' ὅτι τῦ ἀπάρχεσθαι τῶν παρόντων, τὸ ὄρδειν δὲ ἐπὶ τῦ ῥέζειν, ἔλεγον ὅτι σφαγίων. λέγε δὲ ἐπὶ ἀντὶ τῦ κρίνειν ἁπλῶς, ἐπὶ ἐν πυκὶ πιθέναι τὶ, καθὸ λέγεται ἐνταῦθα. Ινα καταδύσομαι. ἐσιτικὸν ἀντὶ ὑποταϰτικοῦ, ὡς ἐν τῷ ἵνα ἐδόμην ἄμφω. βαρυτονῶντα, ἀντὶ τῦ βαρυόντα, μέλλοντος ἀντὶ ἐνεςῶτος. ὕτω γὰρ σωιφώνει τοῦ μέτρου βραχὺ ἔχον τὸ ευ. τὸ γὰρ ὑπὸ τὸ ιῶν ξήματα, ὅτι τῦ μέλλοντος ἀεὶ βραχὺ τὸ δίχρονον ἔχουσιν. οἷς, κεῖνα, κεινῶ· εὑρώω, εὑρωῶ· πλατώω, πλατιῶ.

6. APP. Εκρυσεν. ἀράσω, δὲ ἐνὸς ῥ. οἱ ποιηταὶ δ' ὅτι ἔχυσι χρεία ἐκτεῖναι τὸ α, ἐπὶ ἕτερον ῥ σεσιδήκασιν αὐτοῦ· ἐν τῷ παρατηλικῷ ἐκκλίνοντες, τὸ κοινὸν ἄῤῥαγον λέγουσι, τῇ σεσιδήκῃ τοῦ ρ τῶν ἀρχαίων αἰῤῥοντες.

8. ΠΑΛ. Παλαίϛρα, ὁ τόπος ἔνθα παλαίουσι, καὶ αὐτὸ ἡ πάλη. ἐνταῦθα δὲ δεῖ τοῦ σεσήρε λέγεται σημαινομένῳ.

10. ΣΕΛ. Πίνδαρος φησὶν ἐν τοῖς ληνειασμοῖς σφὶ παρθένων· ὅτι σφὶ ἐρασθῶν οἱ μὲ ἄνδρες εὔχονται ἅλιον, αἱ δὲ γυναῖκες σελήνην. Αλλως. Τὰς ἔρωτι κατεχομένας τῶν σελήνην μετακαλεῖσθαι σώνδεσ. ὡς ἐν Εὐριπίδης ποιεῖ Φαίδραν ᾠδηγῆσαι ἐν τῷ καλυμμένῳ Ιππολύτῳ· χῶ τί δὲ τῦτο ἔπραξεν; ἔνιοι φασὶν, ὅτι ἐπειδὴ σκληρὰ ἔζην ἡ νύξ· δεῖ δὲ τοῖς ελκεσομένοις ἔρωσι σκῆς ἐν νυκτός. Μένανδρος, ὦ νύξ· σοὶ γὰρ δεῖ πλέϊσον Αφροδίτης ἢ ὅτι καὶ ἡ σελήνη θεὰ ἐρωτικήν τινα νενόσηκεν. παρὸ καὶ τοῖς τοῦ αὐτοῦ πάθει κεχρημένοις συμφράσαι. ἢ ὅτι Αἰθίοψ ἡ Σελήνη, καὶ τόδε πάθος τοῦτο.

11. TIN.

Φαῖνε καλὸν· τὴν γὰρ πολυείσομαι ἄσυχα λαῖμον,
Τᾷ χθονίᾳ δ' Ἑκάτᾳ, τὰν ἁ σκύλακες τρομέοντι
Ἐρχομέναν νεκύων ἀνάτ' ἠλία, καὶ μέλαν αἷμα.
Χαῖρ' Ἑκάτα λαοσσόη, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπάλει,

Luceas pulchre: ad te enim convertam carmina placide, ô dea,
Et ad Hecaten subterraneam, quam etiam catuli timent,
Cum incedit per mortuorum sepulcra, & atrum sanguinem.
Salve Hecate terribilis, & ad finem usque nobiscum sis,

11. ΤΙΝ. Σοὶ γὰρ καλὸν ὕμνον ἀεισομένῃσι, ὦ σιλλί.

12. ΕΚΑ. Τὴν Ἑκάτην χθονίαν φασὶ θεὸν καὶ νυκτέρων φύτασιν, καὶ καὶ Σάφρων. Ἦραν μιχθεῖσαν Διὶ γῆσαι παρθένον. ὄνομα δὲ αὐτῇ θέσθαι Ἀγγιλον. ταύτην δὲ μὴ τὴν γῆν νεῖναι, ὑπὸ δὲ νύμφαις δοθῆναι παρὰ δὲ Διὸς τρίφυλλα. αὐξωθεῖσαν δὲ, κλέψαι τὸ δὲ Ἥρας μύελον, ᾧ τὸ φόσσιον αὐτῆς αἷδον ἐν χειλίθυρον, καὶ δῦναι Εὐρώπῃ τῇ Φοινικος θυγατρί. αἰσθομένην δὲ Ἥραν καὶ ἐρεμνῶσαι βελομένην αὐτὴν κολάσαι, τὴν μὲν τὸ φόσσιον εἰς γυναικὸς τετυκέσθαι οἶκον καθαρεῖν, ἐκείνην δὲ φεῦς ἄνδρας νικεῖν φέροντας. ὅθεν δὲ μὲ Ἥραν ὑποπτᾶναι, δὲ δὲ Δία, τὰς Καδείρους κελεῦσαι ἀναλαβόντας καθάραι· ἐκείνους δὲ ὅτι τὴν Ἀχερουσίαν λίμνην ἀπαγαγόντας ἀγνίσαι. ὅθεν δὲ Διὸν ἀποκληροῦσι τοῖς τιθηνοῖσι, καὶ καταχθονίας φασίν. Ἄλλως. Τῇ Δήμητρι μιχθεὶς ὁ Ζεὺς, τεκνοῖ Ἑκάτην Περσεφόνην καὶ μεγίστην. ἣν ὑπὸ γῆν πεμφθῆναι ὑπὸ τοῦ πατρὸς, φεῦς Περσεφόνης ἀναζήτησιν. καὶ ναὶ Ἄρτεμις καλεῖται, καὶ φύλαξ, καὶ ἀμφίσχος, καὶ φωσφόρος, καὶ χθονία. ΣΚΤ. Διὰ τὸ σκύλακας ἐκφέρειν θεῖπνα τῇ Ἑκάτῃ. Ἀριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσι. Τί δὲ κυνίδιον λευκὸν λύκον ἐπεῖν τῇ θιᾷ εἰς τὰς τριόδους; Ἄλλως. Σκύλακες τὰ μικρὰ τῶν κυνῶν. ὑποκοριστικὸν γὰρ ὁ σκύλαξ. ἐνταῦθα δὲ σκύλακας, αὐτὰ τοὺς κυνᾶς. δὲ Ἑκάτην φασὶ δὲ αὐτὴν εἶ) τῇ Περσεφόνῃ· τὴν δὲ Ἑκάτην δὲ καὶ τὴν σιλλίαν ὀπαλεῖ) ὡς νυκτερινὰς θεάς, καὶ τὰ χθ' τὴν νύκτα φαντάσματα ἐφορώσας.

13. ΗΡ. Ἐκεῖα οἱ τάφοι, ὅθεν δὲ τὸ ἐπειδὴς τῇ γῇ· ἢ ὅθεν τὴν διατιθεμένην τοῖς νικροῖς ἔφαν, ἤγουν γλῶ, ἢ ἔστιν ἱερά.

14. ΔΑΣ. Ἢ ἢ ὑκ ἄν τις ἀφεπιλάσειεν, ἢ τὸ διὰ διατάξικον, πολυπίλαστε· ἢ ἀντὶ τοῦ πολεμικὴ· ἢ ἔγκειῃ) ἢ διὰς, τετίσῃ ἢ μάχῃ· ἢ περιπυλάζουσα δὲ διὰ, τετίσι φωσφόρος ἐπεὶ ἢ αὐτὰ ὅτι τῇ σιλλίᾳ. Ἄλλως. Νικῶν ἀνάτ' ἠεία] ἤγουν ἀφ' ἧ μνημάτων, καὶ δὲ μέλανος αἵματος ἔ νικρῶν. διαπλῆτι δὲ, σφόδρα πλησιάζουσα. καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπήδει] ἤγουν μέχρι τέλους παράμβιν· τὰς μαγείας ταύτας ποιοῦσα χείρους ὐδὲν ἔστι ἔ μαγειῶν δὲ Κίρκης, ἔστι ἔ μαγειῶν δὲ Μηδείας, ἔστι δὲ μαγειῶν δὲ ξανθῆς Πιερμύνης.

15 Φάρμακα ταῦθ' ἕρδουσα χερείονα μήτέ τι Κίρκης,
Μήτέ τι Μηδείας, μήτε ξανθᾶς Περιμήδας.
Ἰυγξ ἕλκε τὺ τὶῶν ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸ ἄνδρα.
Ἀλφιτά τοι θεῖον τόδε τάχεθ'· ἀλλ' ὀπίπασον
Θέσυλι δειλαίᾳ· πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
20 Ἦ ῥά γέ τοι μυσαρὰ, κἠ τὶν ὀπίχαρμα τέτυγμαι;

15 Efficiens hæc venena non inferiora neque Circes,
Nec Medeæ, neque flavæ Perimedæ *venenis*.
Iynx trahe tu illum meam ad domum virum.
Mola quidem in igne conſumitur, ſed aſperge
Theſtyli infelix; quo tibi mens avolavit?
20 An vero ſceleſta, tibi, quoque ludibrio ſum?

15. ΜΗ. Ἐπὶ καὶ νῦν ἐν τῷ σταλικῷ ὄρει ὄρμευε διακόνησι τᾷ Μηδείας, καὶ Κίρκης, ἐν οἷς ἔκοπτον τὰ φάρμακα.

16. ΠΕΡ. Αὕτη ὄζιν ἡ παρ' Ομήρῳ Αγαμήδη λεγομένη, ἃ τόσα φάρμακα εἶδεν, ὅσα πτέρει εὐρεῖα χθών.

17. ΙΤΓ. Ἰυγξ, ὄργιον Αφροδίτης, ὃ αἱ φαρμακίδες συνιργὸν ἔχουσι πρὸς τὰς μαγείας, λέγουσι δὲ καὶ αὐτὸν τὸν ἔρωτα ἀπὸ τοῦ ἰυγγίζω ἴυγγα, ὡς φησὶ Πίνδαρος, καὶ Αεσχύλος ἐν τῷ περὶ ζώων μορίων, μεῖζον πάντως αὐτὸ λέγων, ἢ κίναδος· ἢ Φιλέας Ρωμαίοις σεισοπυγὶς καλουμένη, ἀφ' τὸ πυκνὰ χρέμπτεσθαι καὶ λυγίζειν τὰ αὐχένα ἢ τὶῳ πυγμῇ. ἢ τὶῳ Ιυγξ, ὡς φησι Καλλίμαχος, ἔχουσ' ὀνιγατέρα, φαρμακεύειν δὲ τὸν Δία, ὅπως ἂν αὐτῇ μιχθῇ· ὅθεν ὑπὸ Ηρας εἰς ὀρνιθάριον αὐτὸν μεταβαλεῖν, καὶ συνιργεῖν τὰ φαρμακείαις. Αλλως. Ἰυγξ, ἡ λεγομένη σεισοπυγίς· λοῦ φασιν ἐν τῇ φύσει ἔχειν ἐρωτικόν τινα πηδόν· ἀφ' ἧς καὶ πάντα ἁπλῶς τὰ εἰς φιλίαν κινοῦντα φάρμακα, ἴυγγας λέγει, καὶ τὰ ὑπαγωγὰ ἄλλως καὶ χαλεπὰ, καὶ μεταφορᾶς ἐνταῦθα δὲ ἴσως τὸν σεισοπυγίδα λέγει, λοῦ ἐν κατασκευῇ τινὶ ἢ Σιμαίθα ἔχουσα ταῦτα ἐπᾴδει.

18. ΑΛΦ. Ως ἀλφὶ μαγευουσῶν ἄλφιτα δυνουσῶν. ταῦτα δὲ δυλήματα ἔλεγον. τάκεται δὲ πύρινα, δυμᾶται, ὑπὸ τῶ πυρὸς ἀναλίσκεται. χράφεται ἐπὶ καὶ κάπτει. ζόμβον δὲ ὃν οἱ Αττικοὶ κόρυμβον καλοῦσι. παρόσον τέλεός ὄζιν ἀεὶ θμὸς ὁ τρεῖς, ἀρχὴ ὢν, καὶ μέση, καὶ τέλος. καὶ ἔστι φύσει τετράγωνος. τὸ δὲ τάκεται, ὅτι κηρῷ καὶ χαύνος, καὶ ἁλῒ τοιούτων λέγεται, ἁλῒ κατ' ὀλίγον ἀναλισκομένων. ἐνταῦθα δὲ ἁπλῶς, ἀντὶ τοῦ ἀναλίσκεται, καὶ φθείρεται.

19. ΠΑ. Ποῖ ἔχεις τὸν νοῦν ἐκτετοπισμένον· ὄντως βδύληρὰ, καὶ σὺ γέλως γεγένημαι;

23. ANI.

Πάσσ' ἄλα, καὶ λέγε ταῦτα, Τὰ Δέλφιδες ὀστέα πάσσω.
Ἰυγξ ἕλκε τὺ τλῶον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τ' ἄνδρα.
Δέλφις ἔμ' ἀνίασιν· ἐγὼ δ' ὑπὲρ Δέλφιδι δᾴδαν
Αἴθω. καὶ ὡς αὐτὰ λακέει, μέγα καπνυσάσατο,
Κἀξαπίνης ἄφθη, κοὐδὲν κατέδυ εἰδομένα αὐτᾶς,
Οὕτω τοι καὶ Δέλφις ἐμοὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνοι.
Ἰυγξ ἕλκε τὺ τλῶον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τ' ἄνδρα.
Ὡς τῦτον τ' κηρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω,
Ὡς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μυΐδιος αὐτίκα Δέλφις.
Καὶ ὡς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος, ἕλκ Ἀφροδίτα,
Ὡς κεῖνος δινοῖτο πόθ' ἀμετέρησι θύρῃσιν.
Ἰυγξ ἕλκε τὺ τλῶον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τ' ἄνδρα.

Sparge salem & hæc dicas, Delphidis ossa spargo.
Iynx trahe tu illum meam ad domum virum.
Delphis me cruciat: ego vero in Delphide hanc laurum
Uro: & sicut illa crepat valde inflammata,
Ut subito conflagravit! ut neque cinis de ea apparuit!
Ita etiam Delphidis caro in flamma consumatur.
Iynx trahe tu illum meam ad domum virum.
Sicut hanc ceram ego, Deo adjuvante, liquefacio.
Ita præ amore statim liquefcat Myndius Delphis.
Utque volvitur hic æneus orbis, ope Veneris,
Sic ille volvatur ante nostras fores.
Iynx trahe tu illum meam ad domum virum.

23. ΑΝΙ. Ηγουν, ἐλύσασα καὶ ἐγὼ καὶ τοῦ Δέλφιδος Δάφνην καίων· καὶ ὡς λακήσει μεγάλως πυρακληθεῖσα, καὶ ἐξαίφνης ἀναφθήσεται, καὶ οὐδὲ τέφραν ὀφθήσεται αὐτῆς, ὅτω καὶ ὁ Δέλφις ἐν τῇ φλογὶ τοῦ ἔρωτος τήκοιτο.

26. ΑΜΑ. Αμαδον ποιήσω, ἀφανίσω, ἄμαδος γὸ ἡ κόνις.

28. ΩΣ. Καθὰ σὺν ἀλαδῇ πύκτη ἐγὼ τῦτον τ' κηρὸν ἀναλίσκω, ὕτως ὅδε διαῤῥέοιτο εὐθὺς καὶ ἐκ οἱς ἀναζολὰς ὑπὸ τῦ ἔρωτος ὁ Μυΐδης Δέλφις. σὺν δαίμονι δέ, τῇ σιλύῃ ἢ τῇ ἔρωτι, ἢ τῇ ἑαυτῆ δαίμονι, ὡς Μένανδρος φησί· Δαίμων ἀνδρὶ παρίσταται δίθυς γοιμένῳ. σεβόμενοι γὰρ τὸ Σωκράτους δαιμόνιον. τὸ δὲ Μυΐδης ἀπὸ τόπου. Μυΐδος γὸ Αρκαδίας, ἔνθα λῖν ὁ ποταμός. οἱ δέ, Καρίας φασὶ πλὴ Μυΐδου.

30. Χ' ΩΣ. Καὶ καθὰ φέρεται τῦτος ὁ χάλκεος τροχὸς ἐξ Αφροδίτης, ὕτως ἐκεῖνος τρέφοιτο πρὸς ταῖς ἐμαῖς θύραις.

Νῦν θυσῶ τὰ πίτυρα· τὺ δ' Αρτεμι χὴ τὰ σὰ ἄλλα
Κινήσαις Ραδάμανθα, χὴ εἴπ᾽ ὥρ ἀσφαλὲς ἄλλο.
Θέσυλι, ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πόλιν ὠρύονται.
Ἀ θεὸς ὰν τελόεσσι· ὁ χαλκίοι ὡς τάχος ἄχᾳ.
Ἰὺγξ ἔλκε τὺ τίων ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸ ἄνδρα.
Ἡνίδε, σιγᾷ μὰ πόντον, σιγῶντι δ᾽ ἀῆται.

Nunc furfures sacrificabo: tu vero Diana etiam illū qui apud inferos est, Rhadamanthum movere posses, & si quid aliud firmum est.
Thestyli, canes nobis per Urbem latrant.
Dea adest in triviis, vas æneum quam primum pulsa.
Iynx trahe tu illum meam ad domum virum.
Ecce jam mare silet, silent & venti;

33. ΘΤΣ. Θυσῶ, πνεῖ καὶσα. ὧν δὲ φεῖ τότε Ἐκάτᾳ ἐκάλεσα, ταύτᾳ γὰρ Αρτεμιν λέγει, ἀφ᾽ τὸ ἐπουράνιον πρὸ κοινωνίαν τῆς Διὸς.

34. ΚΙΝ. Ρ' ἀδάμαντα.] Τίτες ἀδάμαντα τὸ λίθον, ἃ τὸ ἀδάμαντα σίδηρον· βέλπον δὲ τὸ Ραδάμανθα, ἤγουν τὸ Πλούτωνα λέγει, καθὸ σκληρὸς καὶ ἀδάμαστος. ταῦτα δὲ ἀναφέρει ὅτι τὸ Δέλφοι, καὶ φασὶ τὸ ψυχὴν αὐτοῦ δύνα, καὶ ἔτι ὥρ σίφιμνον ἔχει τὸ σώματος. Αλλως. καὶ ἔτι ὥρ ἀσφαλὲς ἄλλο] καὶ εἴ τις ὄζει ἐν τῷ ᾅδῃ ἀδάμας, σκληρότερον ὢν δηλονότι τὸ παρ᾽ ἡμῖν ἀδάμαντος, καὶ χρὴ μηδεμίαν μηχανὴν μαλάττεσθαι δυνάμενος, καὶ τοῦτον κινῆσαι ἂν, ἀντὶ τὸ μαλάξαι· καὶ ἔτι ὥρ ἀσφαλὲς ἄλλο, ἔχων σκληρὸν καὶ μὴ δυνάμενον μαλάττεσθαι. Αρτεμις δέ, ἡ αὐτὴ τῇ σελήνῃ.

35. ΘΕΣ. Πρὸς τὸ πυθέσθαι φασὶ τεκμαιρομένην, ὡς ἐκ τῶν ὀργάνων τὸ θεὸς κρίνει τὰς τελετὰς * πρόνοιας. διὸ προστάσσει καθόσον τάχος τὸ χάλκωμα ἐχεῖν, ὅτι ἐκ ἔκλυεν αὐτοῦ φανεῖσα.

36. ΤΡΙ. Ιδρύοντο δὲ τὸ Ἐκάτᾳ ἐν ταῖς τριόδοις, ὅτι ὅθεν τὸ καθαρμάτων καὶ μιασμάτων ἡ θεός. ἔνιοι δέ φασι Θρᾳκίας τῆς Αἰόλης καὶ Διὸς παῖδα αὐτοῦ γεγονέναι, καὶ ὑπὸ τὸ μητρὸς εἰς τελετὸν αὐτοῦ ἐξενεχθῆναι· ὅθεν δὲ τὸ Φέρητος βακόλων ἀνελκομένων καὶ ἀναλαμβανομένων ἐκθρέψαι. διόπερ τὰς τριόδους ἱερὰς τῆς θεοῦ νομισθῆναι. ἱδρύοντο δὲ αὐτοῦ καὶ περὶ τὰς θυρῶν, ὡς φησιν Αἰσχύλος· Δέσποιν' Ἐκάτη, τὸ βασιλείαν πρόδρομον μελάθρων. ΧΑ. Τὸν δὲ χαλκὸν ἐπέδουν, ἐν ταῖς ὑλείψεσι τὸ σιλλύβης, καὶ ἐν ταῖς κατοιχομένοις, ὑπολὴ ἐνομίζετο καθαρὸς εἶ) καὶ ἀπολασικὸς τὸ μιασμάτων. διότις πρὸς πᾶσαν ἀφοσίωσιν καὶ ὑπηκόαρσιν αὐτῷ ἐχρῶντο, ὡς φησι καὶ Απολλόδωρος ἐν τῷ περὶ θεῶν. τὸ ἄχᾳ, ἀντὶ τὸ ψόφει, κρῦε, ἐπεὶ ὁ τὸ χαλκοῦ ἦχος οἰκεῖος τοῖς κατοιχομένοις. φησὶν Απολλόδωρος, Αθλίωπι τὸ ἱερομάντει τὸ Κόρης ὑπακουομένης, ὑπηρέτην τὸ καλάμβυον ἐχεῖον. καὶ ὅθεν Λάκωσι βασιλέως ἀναθαίνοντος, οἰκάδαν χρέων λέζηται.

* Ven. leg. πρόνοιας.

40. ΤΑΛ.

Α δ' ἐμὰ ὐ στιγᾶ φέριον ἔντοσθεν ἀνία.
Αλλ' ὀπὶ τιώῳ πᾶσα καταίθομαι, ὅς με τάλαιναν
Αντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακάν, ϗ ἀπάρθενον ἦμϑ.
Ἰϋγξ ἕλκε τὺ τλῶον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τ' ἄνδρα.
Ες τρὶς ἀποπτείδω, ϗ τρὶς τάλλε, πότνια, φωνῶ.
Εἴτε γυνὰ τιώῳ ϖαρακέκλιται, εἴτε ϗ ἀνὴρ,
Τόσσον ἔχοι λάθας, ὅσσον πόκα Θασέα φασὶ
Εν Δία λαοσσόϑμϑ ἐϋπλοκάμου Αριάδνας.
Ἰϋγξ ἕλκε τὺ τλῶον ἐμὸν ποτὶ δῶμα ⓐ ἄνδρα.
Ἱππομανὲς φυτὸν ὀξὺ παρ' Αρκάσι, τῷ δ' ὀπὶ πᾶσαι

Sed meus dolor in pectore non quieſcit.
Verum amore erga illum tota comburor, qui me miſeram
Pro conjuge infamem fecit, & ut non ſim amplius virgo.
Iynx trahe tu illum meam ad domum virum.
Ter libo, & ter hæc, ô reverenda, dico.
Sive mulier illi accubat ſive vir,
Tantum obliviſcatur, quantum olim Theſea dicunt,
In Dia oblitum eſſe pulchricomæ Ariadnes.
Iynx trahe tu illum meam ad domum virum.
Hippomanes planta eſt apud Arcades, qua concitati omnes

40. ΤΑΛ. Ος με ϖ ἀθλίαν ἀντὶ ϖ καπίσαιτο ἔχειν γυναικὸς, ἐπίσκοπον δ' ἀμὴ ϗ ἄσημον. τὸ δ' ἦμϑ, ἀντὶ ϖ δ', ἐκ ϖ ἤμιϑυ γίνεται, ἐκβολῇ ϖ ϖρώτου μ, ϗ τροπῇ ϖ ε εἰς η, ϗ ἀποκοπῇ τ' αι ὑφ' ὑφ' ἦμϑ.

45. ΘΑΣ. Θησεὺς γὸ ἁρπάσας Αριάδνην τὴν Μίνωος, ϗ ἀπάρας εἰς Δίαν, ϖ νῦν καλουμένην Νάξον, χϑ' Διονύσου βάλοντος λάθῃ τὴ χρυσόμϑρος, ἀπίλιπεν αὐτὴν καθεύδουσαν. πολλαὶ δ' ϗ ἕτεραί εἰσι νῆσοι Δίαι καλούμεναι· ὅτι ϖερὶ τ' Κρήτης. ἰν ᾗ ἐκ εἰκὸς μύνῃ συμβῆναι τὰ ϖερὶ ϖ Αριάδνην, ἀ μετονομασθεῖσα Νάξος· ϗ ἡ ϖερὶ Μῆλον, ϗ ἡ ϖερὶ Αμοργὸν, ϗ ἡ τῆς Κίου χερρόνησος, ϗ ἡ Πελοποννήσου.

48. ΙΠΠ. Ο μὲ Θεόκριτός φησι φυτὸν εἶ ἱπποφορβίας· οἱ ϑ ϖερὶ τοῦτο ϗ πολυφάγμονες, ἃ φασι φυτὸν εἶ, ἀλλὰ τὺς λοιμοὺς πόλους ἔχειν τὶ σαρκίον φύμϑνον ὁπὶ ϖ μετόπτε γλοιῶδες, ἔλαφον ἰχϑύν, ὃ καλεῖται ἱπποφορβὶς. λοιπὸν ἀκούσονσι δ' αὐτὸ ϗ λοπλείχειν οὐδὲ αἱ ἵπποι. ϗ εἰ τοῦτο ϖοιήσουσι, φιλοσοφοῦσι τὰ ἔκγονα· εἰ ϑ μὴ, ἀπιχϑαίρουσι, ϗ ἐ ϖερόντας. ἀφ' τὸ φυσικὸν ἓν συμβάλλειν ϖρὸς φιλοσοφίαν, οἱ ἱπποφορβοὶ ἀφαιροῦσιν αὐτὸ, ϗ αἱ φαρμακίδες χρῶνται αὐτῷ ϖρὸς τὰ φίλτρα.

Καὶ πῶλοι μήνονται ἀν' ὤρεα, κὴ θοαὶ ἵπποι·
Ὡς κὴ Δέλφιν ἴδοιμι κὴ ἐς τόδε δῶμα περήσαν
Μαινομένῳ ἴκελον, λιπαρᾶς ἔκθορε παλαίστρας.
Ἰυγξ ἔλκε τὺ τλῶον ἐμὸν πότι δῶμα Φιλήνα.
Τᾦτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας ὃ κράσπεδον ὤλεσε Δέλφις,
Ὡ ἰὼ νιῶ τίλλοισα κατ' ἀγείω σ' πυεὶ βάλλω.
Αἰ αἰ ἔρως ἀνιπρὲ, τί μοὺ μέλαν οὐ χεὸς αἷμα
Εμφὺς, ὡς λιμνᾶτις ἅπαν οὐ βδέλλα πέπωκας;

Et equulei inſaniunt in montibus, & celeres equæ.
Utinam ſic & Delphidem videam ad hanc domum venire,
Inſano ſimilem, ex nitida palæſtra!
Iynx trahe tu illum meam ad domum virum.
Hanc à veſtimento fimbriam amiſit Delphis,
Quam ego nunc divellens in ſævum ignem ſpargo.
Hei mihi triſtis amor: quid mihi atrum è corpore ſanguinem,
Veluti paluſtris hirudo inhærens, omnem exuxiſti?

φασὶ δ' ὅτι εἰ αἴδοιντο ἢ ὀσμᾶς αἱ ἵπποι, ἐκμαίνονθ' ὡς ἢ ἔχοντα αὐτό. διὸ κὴ ὅτος μέμνηθ' ἢ ἱππομανῆς, ὅπερ συντηλεῖ ὡς τὰ φίλτρα, ὥς φησιν Αρισοτέλης κὴ Θεόφραστος. Αλλως. Κράτευας φησὶ τὸ φυτὸν ἔχειν καρπὸν ὡς σικύα ἀγρίας, μελάντερον ἢ τὸ φύλλον ὥσπερ μήκωνος ἀκανθώδης. ὑ μὴν τοι ὡς ὑπόθεσιν, εἰ ὡς φίλτρα συμβάλλοι), ἢ συμμάχοι). ἴσως φυτὸν αὐτὸ ἔφη ὁ Θεόκριτος, οἱονεὶ φῦμα ἀπὸ ἢ φοίνικος ἐν τοῖς πώλοις, ὡς φασιν Αρισοτέλης. λέγει γὸ κὴ Αρχέλαος τὸ φῦμα φυτόν. Εὐκλεὶδ γὸ ἄλλως οἶδα τινὲς φυτὸ εἰκασιν. ἀντὶ ἢ, φύματος. ὁ γὺς Φυτὸν ὄζει Φθιὰ τοῖς Αρχάσι, ἱππομανές. δὴ τὸ ἢ πᾶσι αἱ πῶλοι μαίνονθ' χὴ τὸ ὄρη, κὴ αἱ ταχεῖαι ἵπποι. τᾦτο ὥσπερ ἐφαρμογητικὸν ἐπάγει ἢ ἱππομανές. ὑ δείκνυσι ἢ τίνα μανίαν λέγει μαίνεσθαι ἐπ' αὐτῷ τὰς ἵππους κὴ τὰς πώλους. ἴσως ἔλκει αὐτὸ πάντας ἐφ' ἑαυτὸ, κὴ ἐνθουσιᾶν ποιεῖ, ὅθεν ἢ αὐτᾦ ζήτησιν ὀφείλομεν.

50. ΩΣ. Οὕτω κὴ ἢ Δέλφιν ἴδοιμι μαινόμενον δηλονότι, κὴ εἰς τόδε τὸ οἴκημα εἴδε ἔλθοι ἐκ ἢ λιπαρᾶς παλαίστρας. λιπαρὸν δὲ λέγει παλαίστραν, ὅτι οἱ παλαίοντες, ἐλαίῳ σφέτερον ἠλείφοντο, εἶτα ἐπάλαιον.

53. ΤΟΥ. Τᾦτο τὸ μέρος ἢ ἄκρον ἢ ἑαυτῆ χλαίνης δηλονότι ἀπέσχιζεν, ὃ ἰὼ νιῶ ξαίνουσα καταβάλλω ἐν τῷ πυεὶ τῷ ἀγείῳ, ἤγουν τῷ ὀρατηρίῳ. ὅπερ κὴ ἄκοντα ἐλθεῖν ἀναγκάσει. κράσπεδον, τὸ ἄκρον ἢ κάτω μέρος ἢ ἐνδύματος. ἐνταῦθα δὲ κράσπεδον λέγει, ἀντὶ ἢ μέρος ἢ κρασπέδου.

55. ΑΙ. Φιλ, ὦ ἔρως ἀληθέ. Αλλὰ τί μου τὸ μέλαν αἷμα πᾶν ἐκπέπωκας, ἐμφὺς με, ἤγουν κολακῶν με ὡς βδέλλα λιμνᾶτις.

56. ΒΔΕ. Αἱ βδέλλαι ἐν λίμναις γίγνονται

Ιυγξ ἕλκε τὺ τλῶον ἐμὸν ποτὶ δῶμα Φ ἄνδρα.
Σαῦερά τοι τέλφασα, κακὸν ποτὸν αὔριον οἴσω.
Θέστυλι, νῦν δὲ λαβοῖσα τὺ τὰ θέσπια ταῦθ', ὑπόμαξον
Τᾶς τλύω φλιᾶς καθυπέρτερον· ἃς ἔπι κ' νῦν
Ἐκ θυμῶ δέδεμαι· ὁ δὲ μὰν λόγον οὐδὲν ποιεῖ.
Καὶ λέγ' ὄπιφ ὑσδοισα, Τὰ Δέλφιδος ὀστέα πάτεω.
Ιυγξ ἕλκε τὺ τλῶον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τ' ἄνδρα.
Νῦν δὲ μοιύη ἐοῖσα πόθεν Φ ἔρωτα δακρυσῶ;
Ἐκ τίνος ἀρξῶμαι; τίς μοι κακὸν ἄγαγε τῦτο;
Ηὖ' ἀ τῶ Υβύλλιο καταφόρ Φ ἄμμιν Ἀναξὼ

Iynx trahe tu illum meam ad domum virum.
Lacertam tibi terens, malam potionem cras afferam.
Theſtyli, nunc capiens hæc venena, ea illine
Limini illius, ad quod limen etiam nunc
Animo alligata ſum: ille vero me nihil curat.
Iynx trahe tu illum meam ad domum virum.
Et inſpuens dicito, Nunc Delphidis oſſa ſpargo.
Iynx trahe tu illum meam ad domum virum.
Nunc ſola relicta, unde amorem meum deplorare incipiam?
Unde exordiar? quis mihi hoc malum attulit?
Venit ad nos Anaxo Eubuli filia caniſtrum ferens,

γίγνονται κ' ἐν πλαμοῖς, φερσεκλύμβυαι δ', τὸ αἷμα ἐκθηλάζυσι. εἴρυ δ' βίλλα, ὅδε τὸ βελλεῖν, ὅ ὅτιν ἐξαμέλγυ τὸ αἷμα. τὸ δ' ἀμέλγυ, Αἰολικοὶ βελλεῖν λέγυσι. Νίκανδρ Φ Καὶ συνέβαλμαι ἐὸν γλάγος.

58. ΣΑΤ. Τιὼ κοινῶς λεγομένω χλωροσαύραν. διαλγῦσα δ' κ' ἐνθυμυμένη, τὸ ἀλφ' τ' σαύρας τοτὸν ὑπογρεῖται αὐτῇ αὔριον δώσειν. ἔστι δ' αὖτη ἀγαμὴς, ἢ τις ἀπαλλαγεῖσα καὶ ξαναδεῖσα, κ' συντελεῖσα, σὺ ἀλφίτω δίδοται. μεμύθευται γᾶν, ὡς κ' τῦτο σὺ φίλτρον ὄτιν ἴον.

59. ΘΡΟ. Θέσπια Θιασῶται μ', τὰ πεπυκιλμένα ζῶα. Κύπριοι δ', τὰ ἀνδινὰ ἱμάτια· Αἰτωλοὶ δ' φάρμακα, ὡς φησι Κλείταρχο Ομηρ Φ τὰ ἔδλα, ὅδε τὸ ἄνω θορεῖν ἐκ τ' γᾶς.

60. ΦΛΙ. Γράφεται κ' φιλίας, τυτέστι σὲς φιλίας.

61. ΔΕΔ. Ηγυν, ἐκδέδεμαι, ἐκχριμὲς εἰμι, τυτέστι τῇ ψυχῇ· αὐτὸς δ', ὑδρμίαν φερυτίδα ποιεῖται μι.

62. ΕΠΙ. Επιμυδείζυσα, ἀσύχως ἐπᾴδυσα.

65. ΑΓΑ. Ηγυν, περυξένησεν;

66. ΗΝΘ. Αρχεται διηγεῖσθαι ὅπως ἐνέπεσεν εἰς τ' ἔρωτα. φησὶ δ' ὕτως. ἦλθεν ἀ τ' Εὐβύλα θυγάτηρ Ανα ξὼ καταφορῦσα τῇ Αρτέμιδι, καὶ πομπὴν ἀγομένη τῇ Διῒ, εἰδῦσα δ' τῇ

Αλσος ἐπ᾽ Αρτέμιδος. τᾷ δ᾽ ποκα πολλὰ μὲ ἄλλα
Θηρία πομπεύεσκε θεισαδόν, ὁ δὲ λέαινα.
Φράζεό μευ ὦ ἔρωτ᾽ ὅθεν ἴκετο, πότνια Σελάνα.
Καί μ᾽ ἀ Θευχαρίλα θεᾶσα βοφὸς ἀ μαχαιρίς,
Αγχίθυρον ναίοισα κατεύξατο ἢ λιτάσθαι
Τὰν πομπὰν θάσασθαι. ἐγὼ δὲ οἱ ἀ μεγάλοισος
Ωμάρτευν, βύσσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα,
Καὶ μφιστλαμβὰν τὰν ξυστίδα τὰν Κλεαρίστας.

Ad lucum Dianæ: quo in loco & multæ aliæ
Feræ in pompa ducebantur undique, inter quas erat læna.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Meque adeo Theucharilæ nutrix Threſſa felicis memoriæ.
Vicina prope habitans, oravit & obſecravit
Ut pompam ſpectarem. Ego vero inſigniter infelix
Sequebar, trahens pulchram ex byſſo tunicam,
Et indutam xyſtide Clariſtæ.

τᾷ Αρτέμιδι καπηφορῆν αἱ μέλλουσι γαμεῖσθαι, ὅθεν ἀφοσιώσει τ᾽ παρθενίας, ἵνα μὴ νεμεσηθῶσιν ὑπ᾽ αὐτᾶς. τὰ δ᾽ μυσήεια ταῦτα, Ασλώπει πολιτδόν. ἐκαπηφόρεν δὲ τᾷ Αρτέμιδι, αἱ ὧραν ἔχουσι γάμε, ὥσπερ ὁμολογέμβναι ὠδὶ τ᾽ παρθενίας τᾷ θεῷ, ἵνα μὴ ὀργιδῇ αὐτᾶις μελλύσαις τελεσπὸν φθείσθαι. ἢ Θεόφ. Μενάνδρῳ· Αἱ κυῖσκουσι ὀπκαλεῖσθε τ᾽ Αρτεμιν, ἀξιῶσ συγγνώμης, ὅτι δ᾽ διακοήσθητε. Αλλως. ὁ νεὸς· ἰὼὴ᾽ ἀ τῶ ὐβέλοιο] ἦλθεν ἀ Αναξὼ ἀ τ᾽ Εὐβέλε ἁμῶν θυγάτηρ δ᾽λονότι ἀ καπηφόρος, εἰς τὸ ἄλσος τ᾽ Αρτέμιδος. ἦγεν εἰς τὸ τέμβνος τ᾽ Αρτέμιδος, εἰς τ᾽ ἀνατεθειμβόν αὐτᾷ τόπον. ἄλσος δὲ λέγ αὐτὸν, ὡς δενδρώδη ὄντα.

67. ΤΑ. Ταύτᾳ δὲ τᾷ Αναξοῖ δηλονότι, πολλὰ μὲ ἢ ἄλλα θηρία σωπομπεύσευ. θεισαδόν· ἦγουν, χὴ κυκλικὼ εἶσιν, κύκλωθεν. ἐγγεγραμβὰ δὲ ταῦτα ὡς ἔοικεν ἐπομπεύετο. ἐν αὐτοῖς δὲ ἢ λέαινα, ἐπόμπευε.

70. ΚΑΙ. Καί μὲ ἀ τροφὸς τ᾽ Θευχαρίλα ἀ ὑπὸ τ᾽ Θράικης ἀ μαχαῖρις ἐτελεύτησε γὸ τ᾽ βίον δηλονότι.

72. ΑΓΧ. Επεξηγηματικῶς ἀντὶ τ᾽ πλησίον ναίουσα ἢ οἰκοῦσα. ΚΑΤ. Τυτέστιν, ὅρκους μοι ἐπίθηκε, θεὸς θιῶν λέγουσα, ἢ τιμωῦτά πνα, ἢ ἱκέτευσεν ὥστε ἀπιλθεῖν με θεάσασθ᾽ τ᾽ πομπεύ.

73. ΕΓΩ. Εγὼ δὲ αὐτᾷ, ἀ μεγάλως δυσχολὴς, ἠκολούθουν. οὕτω γὸ ἀ μόνον ὁ ὄλεθρος ἢ θάνατος ἀλλὰ ἢ πᾶν δεινὸν. τοῦτο δὲ λέγ ὅτι ἐπείθη περιπλεῖν ὑπὸ τ᾽ θέας.

74. ΞΥΣ. Ξυστὶς, γυναικεῖόν τι ἔνδυμα πεποικιλμβόν. Αλλως. στεβλάριον λεπτὸν ᾧ χρῶνται ἢ οἱ ἀρματηλάται. εἴρηται δὲ, ὑπὸ τ᾽ τ᾽ χῶν ξύεσθαι, ἀ ὡς ἕτεροι, ὑπὸ τοῦ ξύειν τ᾽ χρῶτα.

76. ΕΤ.

Φράζεό μευ ὃν ἔρωτ' ὄθεν ἵκετο, πότνια Σελάνα.
Ἤδη δ' εὖσα μέσον κατ' ἀμαξιτὸν, ᾗ τὰ Λύκαινος,
Εἶδον Δέλφιν, ὁμῶ τε καὶ Εὐδάμιππον ἰόντας.
Τοῖς δ' ἦν ξανθοτέρα μὲν ἑλιχρύσοιο γενειὰς,
Στίλβοντα δὲ πολὺ πλέον ἢ τὺ Σελάνα,
Ὡς ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἄρτι λιποῦσι.
Φράζεό μευ ὃν ἔρωτ' ὄθεν ἵκετο, πότνια Σελάνα.
Χὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὡς μοὶ περὶ θυμὸς ἀάφθη
Δειλαίας, ὃ δὲ κάλλος ἐτάκετο, κἀδ' ἔπι πομπᾶς
Τὰς ἐφεσαμάμαν, ἀδ' ὡς πάλιν οἴκαδ' ἀπλεῖσθον,
Εἴγων· ἀλλά μέ τις καπυρὰ νόσος ἐξαλάπαξε·
Κείμαδ' ὀ κλιντῆρι δέκ' ἄματα καὶ δέκα νύκτας.

75 Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Cum itaque jam incederem per mediam orbitam, ubi *ades* Lyconis,
Ibi Delphidem vidi, & ſimul Eudamippum, euntes.
His erat helichryſo flavior barbæ lanugo.
Pectora vero ſplendebant multo magis quam tu Luna,
80 Ut è gymnaſio *redeuntibus* relicto pulchro labore.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Atque ut vidi, ut inſanii, ut animus mihi male affectus eſt
Miſeræ! forma mea tabeſcebat, neque amplius pompam
Illam curabam, neque quomodo domum redierim,
85 Novi: ſed me ardens quidam morbus conficiebat.
Decubui vero in lecto dies decem, & noctes decem.

76. ΕΤ. Ηγεν, οὖσα. τὸ γὰρ οὖσα ἀπὸ τῦ εἶσα γίνεῖ. χῖ τὸ μέσον ᾗ ὁδῦ ᾗ παλαίρας, ἐκεῖ ὅπερ εἰσὶ τὰ οἰκήματα τῶ Λύκαινος, εἶδον ᾗ Δέλφιν, καὶ ᾗ Εὐδάμιππον ὁμῶ πορευομένες· τότε δ' ἦν ἡμέρας μὲν ξανθοτέρα ἑλιχρύσε, στίλβε δ' λάμπονθα χῖ πολὺ πλέον ἢ τὸ σῶμα ᾗ σιελώνς δηλονότι, ἢ τὸ φῶς.

80. ΓΤΜ. Καθὰ ἀπὸ ᾗ παλαίρας ἐξυλῦσιν, αὐτίκα τότε καλὸν πόνον λιπῶσι· τετέκει, τὰς ἡμεραίες ἀγῶνας ᾗ πάλης λιπῶσιν.

83. ΟΤΚ. Καὶ ἐδαμῶς ὕτι τῆς πομπῆς ἐκείνης ἐλάθανον ἔχον, ἀδ' ὅπως εἰς ᾗ οἶκον ἐπανέςρεψα. τῦτο γὰρ ὁμῶ, τὸ πάλιν ἀπλῶδαι ἔγνων.

85. ΑΛΛ. Ἀλλὰ πυρώδης τίς με νόσος, τετέκει πυρετὸς, ἐδαπάνησεν, ἢ ἐξαλάπαξε, διέφθειρεν, ἐκτὸς φρενῖτίδος καὶ γνώμης ἐτοίμης. χάριν καὶ ἐξάλλαξιν· ἵν' ᾖ ἐξάλλαξιν. Αλλως. Ἀλλαπάθα παρ' Αττικοῖς τὰ κανώματα. καὶ λάπαθον βοτάνη τὶς κανωτική.

86. ΚΕΙ. Καὶ ἐκείμην ἐν τῇ κλίνῃ·

Φερίζεό μοι ἥρωϑ' ὅθεν ἵκετο, πότνια Σελάνα.
Καί μοι λεπτὸς ἅμοιος ἐτάκετο πολλάκι θάλφῳ.
Ἐῤῥεον δ' ἐκ κεφαλᾶς πᾶσαι τρίχες· αὐτὰ δὲ λοιπὰ
Ὀστᾶ ἔτ' ἦς ἐπὶ δέρμα. τί ἐς τίνος οὐκ ἐπέρησα,
Ἢ ποίας ἔλιπον γραίας δόμον, ἅττις ἐπᾷδεν;
Ἀλλ' ἦς σάδεν ἐλαφεῖν· ὁ δὲ χρόνος ἄνυτο φεύγων.
Φερίζεό μοι ἥρωϑ' ὅθεν ἵκετο, πότνια Σελάνα.
Χ' ὥστε τᾷ δώλᾳ ἀλαθέα μῦθον ἔλεξα,
Εἰ δ' ἄγε, Θέστυλί, μοι χαλεπᾶς νόσω εὗρέ τι μᾶχος.
Πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ Μυῶδιος. ἀλλὰ μολοῖσα

Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Et corpus meum admodum ſimile fiebat thapſo:
Defluebant vero è capite omnes capilli, ipſaque ſola reliqua
Oſſa erant & cutis, ad cujus vero *adeo* non ivi:
Aut cujus aniculæ domum prætermiſi quæ incantaret?
Sed nihil erat leve, & tempus interea conſumebatur fugiens.
Dic amorem meum, unde veneris, veneranda Luna.
Tandem ancillæ verum ſermonem dixi:
Eia age, Theſtyli, mihi gravis morbi aliquod remedium inveni:
Totam me cepit miſeram Myndius ille. Sed profecta

κλίνᾳ ὅτι δέκα ἡμέρας καὶ νύκτας· καὶ τὸ σῶμά μου ὅμοιον ἐγίνετο κατα-πλὺ θάλφῳ, τᾷ κοινῶς λεγομένῳ χρυσοξύλῳ.

88. ΠΟΛ. Χλωρὸν, ὦ ξανθέ. θάλφος γάρ ἐστι ξύλον τι ὃ καλεῖται σωδαῖσιον, ἤγουν σωδικὸν ξύλον, ὡς φησι καὶ Σαπφώ. τούτῳ δὲ τὰ ἕρια βάπτουσι, καὶ ποιοῦσι μήλινα, καὶ τὰς τρίχας ξανθίζουσιν. ἔστι δὲ τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον χρυσόξυλον. Ἀσκληπιάδης δέ, φυτόν τι χλωρὸν, ὅθεν καὶ πῶϑ σαλίαι πρὸς τὰ ἑκάστα βάπτωσι δὲ ἐκ ταύτης τὰ κερκοσώρα.

90. ΟΣ. Ὀστᾶ ἀκριβῶς εἰσὶν ὑπόλοιπα, καὶ εἰς τίνος γραίας δόμον οὐ ἀπῆλθον, ἥτις ἐπᾴδειν ἐπίστατο χρῆσθαι, ἀλλ' ὑδρία ἦν ἀνάπνευσις, ὑδὲ ἐκφερίζομαι ἔρωτος, καὶ ὁ χρόνος διήρχετο ἐξαίφνης.

94. Χ'Ω. Καὶ τότε τὸ πρᾶγμα ἔχοντος ἀλογῶς, ἔλεξα τῇ ἀληθείαν τῇ ἐμῇ δέλῃ, ὅτι σὺ ἐπύθου· ἴσα ἄγε ὦ Θέστυλί μοι ἔπιθησον, πρὸ μηχανῆ ἔξευρε, ἵνα τῆς χαλεπῆς μου καὶ βαρείας νόσου, ἣν με ὁ ἔρως τοῦ Μυωδίου πολλὰ βαρύνει. ἀλλὰ ἀπιοῦσα πρὸς τὴν παλαίστραν τιμαγήτου, σιώπησον. ἐκεῖ γὰρ ἀπασχέθηται καὶ ἐκεῖ αὐτὴν ἦλθ καθέζεσθαι.

99. ΦΡΑ.

Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν.
Τίνει γὰ φοιτῇ, τίνει δὲ οἱ ἁδὺ χαὐτᾶθαι.
Φερίζεό μοι τᾶ ἔρωτ' ὄφρα ἵκετο, πότνια Σελάνα.
Κὤπται χὤσσαν ἐόντα μάθοις μόνον, ἄσυχα νεῦσον.
Κὠφ' ὅπα Σιμαίθα τὺ καλεῖ· ἃ ὑφάγεο τᾶσδε.
Ὡς ἐφάμαν· ἀλλ' ἦνθε, ἃ ἄγαγε τᾶ λιπαερύκων
Εἰς ἐμὰ δώματα Δέλφιν. ἐγὼ δέ νιν ὡς ὀόησα
Ἄρτι θύρας ὑπὲρ ὐδὸν ἀμειβόμενον ποδὶ κύφῳ,
(Φερίζεό μοι τᾶ ἔρωτ' ὄφρα ἵκετο, πότνια Σελάνα)
Πᾶσα μὲ ἐψύχθην χρόνῳ πλέον, οὐκ δὲ μετώπῳ
Ἰδρὼς μοι κοχύεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἐέρσαις.
Οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, ὐδ' ὅσσον ὑπνῳ

Obſerva circa Timageti Palæſtram:
Eo enim commeare ſolet, ibique ei gratum deſidere.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Cumque ipſum ſenties eſſe ſolum, occulte innue.
Et dic, Simætha te vocat: atque huc ad me adducito.
Sic dixeram. ipſa vero abiit, & adduxit nitidum illum
Delphidem ad ædes noſtras. at ego ut ipſum aſpexi
Jam portæ limen ſuperantem pede celeri,
(Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna)
Tota quidem obrigui, plus nive, ex fronte vero
Mea ſudor abunde defluebat ſimilis auſtralibus pruinis.
Neq; quicquam eloqui poteram, ne tantū quidem quantū in ſomnis

99. ΦΡΑ. Συνιχῶς ὀπτηλεῖ ἢ στιλπνὸν ἢ ὡς συνεχῶν ἀφὶς τὰς μαλοίας, ἢ ὡς ἢ αὐτὴν ἐφαιδεῖσαν Ευριπίδης.

100. ΚΗΠ. Καὶ ἐπῳδὴν αὐτὸν μόνον ὅπως εἰδῇς, καχωεισμβόν ἀκλονήτῳ ἢ ἄλλων, ἄσυχα, ἤγουν ἡσύχως νεῦσον, ἢ εἰπὲ ὅτι ἡ Σιμαίθα σε καλεῖ, ἢ ἐλθίγκτον αὐτὸν ὧδε. τὸ ἄσυχα Μένανδρος παράξωνι, ἵνα ᾖ αὐτὴ ἢ ἡσύχως. ἀγνοεῖ δ' ὅτι τὰ εἰς α ἐλίττει πλεονασμὸν αὐτὴ ἐπιξηραίνουσι πολλάκις λαμβάνοντα. οἷον φίλα αὐτὴ ἢ φίλαι· ἢ ἕνα, αὐτὴ ἢ ἑνὶ.

102. ΩΣ. Οὕτως ἔφλα, αὐτῇ ἀκλονήτῳ ἢ ἄλλῃ. ΑΔ. Αὐτὴ ἢ ἀπῆλθε ἢ ἤγαγε ἢ εὐτυχῶς Δέλφιν ἀκλινῆτῳ εἰς ἢ ἐμὸν οἶκον.

103. ΕΓΩ. Ἐγὼ δ' ὡς εἶδον αὐτὸν ἤδη ἢ φλιὰν ἢ δύσας ὑπερμεγεθέστερον, ἤγουν ὑπερβαίνοντα ποδὶ ἐκπεφῶ, πλέον χρόνῳ ἅπασι ἐψυχράνθην.

107. ΙΔΡ. Κατέστιγε, κατεῤῥίγει ἢ ἀκλινῶς ἔῤῥει, ὁμοίως ἢ χεῖ ἴσον ἢ καθύγεσις δ' ἐξόσεις. κόχος γὰ ὁ ἀκλινὴς ἔῤῥει. ἀνομαλοπαθῶς δὲ Ν.

108. ΦΩΝ. Οὐδὲ φωνῆσαί τι

Κνυζῶνται φωνεῦντα φίλῃ ποτὶ μητέρα τέκνα·
Αλλ' ἐπάγλω δαιῦδι καλὸν χρέα πάντοθεν ἶσα.
Φράζεό μοι τὸ ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' ἐσιδὼν ὤτορνος, ὅτι χθονὸς ὄμματα πῆξας
Εζετ' ὅτι κλιντῆρι· κ' ἐξόμβῳ φάτο μῦθον,
Η ῥά με, Σιμαίθα, τόσον ἔφθασας, ὅσσον ἐγὼ φίλῳ
Περὶ ποκα τὸ χαρίεντα τρέχων ἔφθαξα Φιλῖνον,
Ες ὃ τεὸν καλέσασα τόδε τέλος, ἢ με παρῆμεν.
Φράζεό μοι τὸ ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Ηνθον γὰ κἠγώ, ναὶ τὸν γλυκὺν ἦνθον ἔρωτα,

Murmurant clamantes carum ad matrem pueri:
Sed obrigui toto corpore, ficut monile riget.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Et crudelis ille me intuens, oculos in terram defixit.
Aſſeditque in ſella, atque ſedens ſic ait:
Certe me Simætha tantum antevertiſti, quantum ego
Nuper currens formoſum antevertì Philinum,
Cum me ad tectum tuum vocaſti, ut adeſſem.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Veniſſem enim ego, per dulcem amorem, veniſſem

ἐλιωάμιλω, ἐλ' ὅσον ἐν ὕπνῳ κνυζῶντα τὰ τέκνα φωνῦντα ποὸς τ φίλαν αὐτᾶς μητέρα. τὸ κνυζᾶδς, ὅτι τᾶς κωφῶν λέγᾳ κυείας, ὅτι ποοσιεχόμβοι τινὶ, φωνὰ τινὰ ἀπὸ χαρᾶς ἀφιᾶσιν. ἐντεῦθα τ ὅτι τ βριθῶν τοῦτο πίθηοι μεταφοεικῶς. ὁμοίως τὸ φωνεῦντα αντὶ τ φωνῦντα, κυείας ὅτι τ ὀρνίων λέγεται, καταχρηστικῶς τ ὅτι τ ἠύχρι κ' ἀτέμιν ὑλακᾶς τ κωφῶν.

110. ΑΛΛ. Αντὶ τ ἄφνω γέγονε ὁμοίᾳ δαιῦδι, ᾧ αἱ παρθένοι κοσμῦνται. δαιὺς δέ ὅτι κοσμοκόσμιον π. καλεῖται ἡ αὐτὸ κ' νύμφιον. οἱ δὲ πλεκτὸν, ὡς Ατθικοὶ ἀπὸ τ πεπλάδαι ἐκ κυεοῦ. Αλλως. Δαιὺς, κόσμος ἐγκάρδιός ἐστι γυναικῶν, κ' στέφανος ποοσπίγνων πὶ κεφαλὴ, κ' πτυγὰς ἐπ' αὐτά.

112. ΚΑΙ. Καὶ εἰσιδών με ὁ σκληρὸς κ' ὅτι φιλίᾳ ἀδόκαιος, τὰς ἀκτῖνας τ ὀφθαλμῶν ἐρείσας, ἐκάθισεν ὅτι τῇ τραμυᾷ κ' καθεζόμενος ἔφη.

114. ΗΡΑ. Οντως ὦ Σιμαίθα τοσοῦτον φείλαδες εἰς τὸ σὸν τοῦτο οἴκημα καλέσασα, ὅπως με παρεῖναι ἐκάλεσας· δηλονότι ἀπὸ κοινοῦ, ὅσον ἐγὼ φείλω αντὶ τρέχων φείλαδον τ Φιλῖνον τ χαείεντα.

118. ΗΝ. Ηλθον γὰ ἂν ἐγὼ κὶ τ γλυκὺ ἔρωτα, ἦλθον φίλος ὤν, ἢ μὴ δύο ἄλλως, ἢ μὴ τρεῖς, αὐτίκα ὅτι τῆς

Η τείτος ἢὲ τέταρτος ἐὼν φίλ@ αὐτίκα νυκτὸς,
Μᾶλα μὲ σὺ κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσων,
Κρατὶ δ' ἔχων λεύκαν, Ηρακλέος ἱερὸν ἔρνος,
Πάντοτε πορφυρέῃσι θελζώσῃσιν ἑλικτάῖς.
Φράζεό μοι τ' ἔρω τ' ὄθεν ἵκετο, ποτνια Σελάνα.
Καὶ μ' εἰ μοὶ κ' ἐδέχεσθε, τάδ' ἦς φίλα· καὶ γὸ ἐλαφρὸς

Vel duobus vel tribus comitatus de nocte amans:
Mala quidem in ſinu Bacchi habens,
In capite autem habens populum, Herculi ſacram plantam,
Undique purpureis lemniſcis involutam.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Et ſi me admiſiſſetis, id gratum fuiſſet. nam celer

ϝ νυκτὸς, ἤγαν χτ' ϝ παρῦσαν νύκτα. Μᾶλα μὲ ἐνκόλποισιν] μῆλα ἔχων ἐν κόλποις τὰ ἐράσμια καὶ ἔρωτος ποιητικά. λέγει δ' ἂν τοῦτο καθ' ὑπὸ Αφροδίτης δεδόμενα τῷ Ιππομένει μῆλα ἐκ Διονύσου, οἷς στεφανῶνται. ταῦτα δὲ εἰς ἔρωτα ϝ Ατελάντην ἐκίνησεν, ὥς φησι Φιλητᾶς, τὰ οἱ ποτὲ Κύπρις ἐλοῖσα Μῆλα Διονύσου δῶκεν ὑπὸ κρυπτάφων. Αλλως, Μᾶλα μὲ ἐν κόλποισιν] ἐν τῷ κόλπῳ μὲ φυλάσσων μῆλα ϝ Διονύσου, ἴσως ὑπὸ τόπου τινὸς ἀφιερωμένου τῷ Διονύσῳ.

121. ΚΡΑ. Ὀλυμπιονίκ@ φησὶ ϝ Ηρακλέα καταλθόντα εἰς ᾅδου, εὑρεῖν θεὸν τῷ Αχέροντι φυομένην πλὴν λεύκην, καὶ εἰς ἀνθρώπους κομίσαι, ἣν Ομηρ@ ἀχερωΐδα καλεῖ, ὡς ἐν τῇ κεφαλῇ δὲ ἔχων ϝ στέφανον ὑπὸ ϝ λεύκης ϝ φυτῆς ϝ Ηρακλέ@, παντοδαπὴν θελκτηρίων θελζώσαις πορφυραῖς. ἑστραμμένων δέ, φησι, λευκὴν ἐπιλύδει ὁ Δέλφις, ὅτι ἀθλητικὸς ἐστιν, ὡς καὶ Ηρακλῆς· οἱ γὸ ἀθλητικοὶ τούτῳ ἐστεφανῶντο ὡς ἱερῷ· ἱερὸν ϝ καὶ τοῦτο Η-

ρακλέ@ ϝ πολλὰς ἄθλας διανυκτόντος, ἐπεὶ αὐτὸν ἔλεγον ὑπὸ ϝ Αχέροντ@ τοῦτο εἰς ἀνθρώπους κομίσαι. Ανδρὸς ἐστι τεχνικῶς καὶ σωφρονοῦντος τὰ ἐρωτικὰ, ἐραδίως γυναῖκα μὴ παντελῶς ἀπερρίφθαι. ἡ γὸ ἀμφὶ τούτων ἄγνοια, μῶρος ἀπορραίνεται. μεταδιδόναι ϝ καὶ λόγῳ μᾶλλον ἐνίοτε χρὴ, καί πως ὑποφαίνειν αὐτὸν ἐρῶντα. ἐκ μὲ γὸ ϝ παντελῶς ἀπορρίφθαι, καταλυσὶς ἐστι ϝ ἔρωτ@. ἐκ δὲ ϝ δοκεῖν πως ἀντιλιπεῖν καὶ παρέχειν ἐλπίδα μίξεως καὶ ἔρωτ@, αὔξησις μᾶλλον ϝ πόθου. τοιοῦτον δή πνα καὶ ϝ Δέλφιν δείκνυσιν ὁ ποιητικὸς ἡμῖν λόγ@.

124. ΚΑΙ. Καὶ ἐὰν μὲ ἐκδίχεσθέ με, ἵν' ἂν τοῦτο θεσπεσιέες. καὶ γὸ εὔτροπ@ καὶ εὐειδὴς θεὸς πᾶσι τοῖς νέοις καλὰμα ἀνταυδμῶν ἐὰν καὶ μόνον τὸ κελὸν σου σῶμα ἐφίλησα. εἰ δ' ἀλλαχόσε ἀποδεῖσθε, καὶ ἡ ὑδρα ἐσφαλισμένη ἦν τῷ μοχλῷ, τῷ κοινῶς λεγομένῳ κατοπτήρῳ, ἐκ παντὸς καὶ πολέμεις καθ' ὑμῶν, καὶ λαμπάδες ἦλθον· ἤγαν, χτ' ϝ οἶκον ὑμῶν.

Καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἠϊθέοισι καλεῦμαι·
Εὖδον τ', εἰκὲ μόνον ὃ καλὸν σόμα τεὸ ἐφίλασα·
Εἰ δ' ἄλλᾳ μ' ὤφειτε, ἢ ἀ θύρα εἴχετο μοχλῷ,
Πάντως ἢ πελέκεις ἢ λαμπάδες ἦνθον ἐφ' ὑμέας·
Φεῦγέ μοι ἀ ἔρως ὄθεν ἵκετο, πότνια Σελάνα.
Νῦν δὲ χάειν μ' ἔφαν τᾷ Κύπριδι πρᾶτον ὀφείλειν·
Καὶ μᾶν τὰν Κύπριν, τύ με δευτέρα οὐκ πυθὸς ἔλθες,
Ὦ γυάλ', ἐσκαλέσασα τὸν ποτὶ τοῦτο μέλαθρον,
Λύτως ἠμφλεχθεν. Ἔρως δ' ἄρα ἢ Λιπαρηΐς
Πολλάκις Ἀφαίστοιο σέλας φλογερώτερον αἴθει.
Φεῦγέ μοι ἀ ἔρως ὄθεν ἵκετο, πότνια Σελάνα.
Σοὶ δὲ κακᾶς μανίας ἢ παρθένον οὐκ ἀλαλάμοις
Καὶ νύμφαν ἐφόβησ' ἔτι δείματα θερμὰ λιποῖσαν
Ἀνέρος. ὣς ὁ μὲ εἶπεν· ἐγὼ δέ οἱ ἀ ταχυπειθὴς

125 Et formosus inter omnes juvenes vocor.
Quievissem vero si tantum os tuum pulchrum osculatus fuissem:
Sin alio repulissetis me, & fores pessulo occlusæ fuissent,
Omnino & fecures & faces ad vos venissent.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
130 Nunc vero affirmo, me hanc gratiam primum Veneri debere:
Et post Venerem, secundo tu ex flamma me eripuisti.
O mulier, quæ me huc ad ædes tuas vocasti
Prorsus semustum: nam amor sæpe Liparæo
Vulcano ardentiorem flammam incendere solet.
135 Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Ille enim objecto furore malo, virginem ex thalamo,
Et sponsam expulit ex thoro tepido adhuc relicto
Viri. Sic ille dixit, ego vero illi facile credula,

133. ΕΡΩ. Ὁ ἔρως ὃ φλέξας ἀνάπλη, καὶ στολὰ κουκκώσαν ἢ συνὸς ἢ Λιπαρηΐς. ἦγεν, ἢ ἐν τᾷ Λιπάρᾳ τᾷ νάσῳ.

136. ΠΑΡ. Καὶ παρθένον δ' ἐκ ἢ δωμάτω ἐφόβησεν· ἀντὶ ἢ φυγεῖν ἐποίησεν. σωὶ κακᾶς μανίας, ἦγεν κακᾶς μαινομένης, καὶ νύμφαν, ἦγεν γυναῖκα ἄνδρα ἔχουσαν, ἐκ ἢ θαλάμου φυγεῖν ἐποίησεν, ἔτι θερμὰν λιποῦσαν τὸν ἢ ἀνδρὸς αὐτῆς κοίτην.

138. ΩΣ. Οὕτως ἐκεῖνος εἶπεν. ἐγὼ ἢ ἡ ταχεῖα οἷς τὸ πείθεσθαι, ἢ χρεὼς αὐτῆ ἀφειδῶν (τὸ γὰρ οἰ, ἀντὶ ἢ αὐτῆ λαμβάνει)) ἔκλινα αὐτὸν δὴ ἢ μαλακᾶς ἐρωμένης· καὶ ταχέως ἐμαλακίζετο, καὶ ἰσύχως διελεγόμεθα μὴ ἀλλᾶς.

142. ΧΩΣ.

Χειρὸς ἐφαψαμένα μαλακῆς ἔκλιν' ὀπὶ λέκτρων·
Καὶ ταχὺ λεπτὸς ὀπὶ λεπτὶ πεπάγητο, καὶ τὰ πρόσπαρ
Θερμότερ' ἦς ἢ πρόσθε· καὶ ἐψυχείσθομες ἀδύ.
Χὠς κά τοι μὴ μακρὰ, φίλα θρυλέοιμι, Σελάνα,
Ἐπρέχθη τὰ μέγιστα, καὶ ἐς πόθον ἤλθομες ἄμφω.
Κὤτέ τι τλῶσ' ἐμὶν ἐπεμέμφατο μέσφα τοι ἐχθές,
Οὔτ' ἐγὼ αὖ τλίω. Ἀλλ' ἤνθέ μοι ἅ τε Φιλίστας
Μάτηρ τᾶς γε ἐμᾶς αὐλητείσδης, ἅ τε Μελιξῶς
Σάμεσθ', ἀνίκα πέρ τε ποτ' ὠραῖον ἔπεσχον ἵπποι,
Ἀῶ τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ' Ὠκεσμοῖο φέροισαι.

Manu prehendens in mollem lectum inclinavi:
Et mox corpore corpus calefiebat,
ora vero
Calidiora erant quam prius, & muſitavimus una ſuaviter.
Ac ne tibi diu garriam ô cara Luna,
Res maxima peracta eſt. & voto uterque potiti ſumus.
Neque poſt id tempus me ille culpavit uſque in heſternum diem:
Neque ipſum ego: ſed venit ad me Philiſtæ
Mater mea tibicinæ. atque eadem mater Melixûs,
Hodie cum ad cælum aſcenderent *Solis* equi.
Roſeam auroram ab Oceano ſubvehentes.

142. ΧΩΣ. Καὶ ὡς ἄν σοι μὴ ὄπι πολὺ περιβομβήσω λέγων λέγουσα ἐνοχλοίην ὦ φίλη συλίῳ, ἐφάρχθη τὰ μέγιστα· ἦγον τὰ ἀμίξεως. καὶ εἰς πόθον, ἀλλάων ἁλογόητ' ἤλθομεν ἀμφότεροι. καὶ ἐδίδη κἄτι ἐκείνῳ ἁμαὶ ἰμείρεσθαι, ἦγον ἐνικάλεισι μάχει ἐχθές· τὸ πρώτον γ', ἀφ' ἧς ἐχθὲς ὀλίγαι ἁλῶν. ἔστι ἐγὼ ἐκείνῳ ἐνεκάλεσα, ἀλλ' ἦλθεν ὡς ἐμὲ σάμεσθον, ἤτοι ἡ Φιλίστας μήτηρ ἡ ἐμῆς γείτονος, καὶ ἁ ἡ Μελιξῶς, ὅτι ἦ αὐτῷ ὀνόματος τὰ δύο ἄρθρα, καὶ ἐν ἄλλοις τεῦτο γίνεται πολλοῖς.

147. ΣΑΜ. Σάμεσθον, ἀνίκα θεὸς ἡ ὠραῖον ἔστιχεν οἱ ἵπποι ἦ ἅρματος (ἁλογόητ' ἦ ἁλίς) φέροισα ὑπὸ ἦ Ὠκεανῦ ἦ ῥοδόπαχυν ἦγον ἦ λαμπρὰν, ἦ περάτην, τετίσι, κἦτ' ἦ ὄρθρον· καὶ ὀπή μοι ἄλλά τι πολλὰ, καὶ ὅτι ἄρα ὁ Δέλφις ἔρα), ἀντὶ ἦ ἐρᾷ· ἦγον, ἔρωτι πρὸς κατέχῃ). καὶ ἔστι γυναικὸς πόθος ἔχει αὐτὸν ὅτι καὶ ἀνδρὸς, ὡς ἔρα, ὅστι εἰδέναι ἐμὲ ἀπτικὰς, ἀντὶ ἦ ἀπτικᾶς, ἦγον φαυλοῦς. τοῦτον γ' ἔρα, ὅτι ἀεὶ ἀντὶ ἦ σωτικῶς ἀκράτῳ ἔρατος ἐπιχέῃτο· ἦγον σωτικῶς ἔστιν οἶνος ἔρατος. οἶνος γ' ἔραῖος, ὃν πάνυ τις μεμνημένος ἐ ἐρυμθίης, ἀ τῷ ἐρυμθίῳ. οἰδάσι γὸ οἱ ἐρῶντες ὑσθ' ἦ ἀκαπυμθίων πλείονας κυάθους ὀθηκόσδς. Καλλίμαχος. Ἐγχέ, καὶ πᾶσιν ὄπι Διοκλέῃ· ὃν Ἀχαιῶν σὺν ἱεροῖς αἰδαίνετο κυάθοις.

Κἠπί μοι ἄλλά τε πολλὰ, ἠ ὡς ἄρα Δέλφις ἔρασ.
Κἠπί μιν αὖτε γυναικὸς ἔχοι πόθος, εἴτε καὶ ἀνδρός,
Οὐκ ἔφατ' ἀτρεκὲς ἴδμεν· ἀταὶρ τόσον αἰὲν ἔρωτος
Ακρήτῳ ἐπεχεῖτο, καὶ ἐς τέλος ὤχετο φεύγων·
Καὶ φάτο οἱ στεφάνοισι τὰ λώματα τίλλα πυκάσδοι.
Ταῦτά μοι ἁ ξείνα μυθήσατο· ἔστι δ' ἀληθής.
Η γάρ μοι καὶ τρὶς καὶ τετράκις ἄλλοτ' ἐφοίτη,
Καὶ παρ' ἐμὶν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὅλπαν.
Νῶν δέ τι δωδεκατᾶιος ἀφ' ὥτε νιν ὧδε ποκ' εἶδον.
Ηρ' ὄχ ἄλλό τι περπτὸν ἔχοι, ἀμὶν δὲ λέλαςται;
Νῶν μὰ τοῖς φίλτροις καταθύσομαι. αὐτὰρ ἔτι κἠμὲ
Δυπᾶν, τὰν αἰδαο πύλαν (ναὶ μοίρας) ἀράξει.

Ea inter alia multa narravit mihi, quod Delphis amet.
Utrum vero mulieris amore teneatur an viri,
Non certum se scire ait: sed quod multum semper amoris
Mero infuderit, & tandem fugiens abierit.
Et dixit domum illi refertam esse coronis.
Hæc mihi narravit hospita: est autem verax.
Nam ad me prius ter aut quater commeare solebat,
Et sæpe apud me deposuit Doricam pyxidem:
Nunc vero dies duodecimus ex quo ipsum non vidi.
Num alias nunc habet delicias, & nostri oblitus est?
Quare ipsum veneficiis amatoriis aggrediar. Sin autem me
Magis offenderit, Orci fores (per Parcas) pulsabit.

152. ΕΣ. Επιζήμιατικῶς ἀντὶ τοῦ τελευτῶν. ὤχετο φεύγων. ἀντὶ τοῦ πέφευγεν ἀπῆλθε.

153. ΦΑΤ. Καὶ ἔφη στεφάνοις κοσμεῖν αὐτὴν τὴν ἐρυθρὰν δηλονότι, ὅτι χαίρει αὐτοῖς, ἐκεῖνα τὰ ῥάκια. ταῦτά μοι ἡ φίλη ἔστιν, ἃ ἔστιν ἀληθῆς κατ' ταῦτα. ὅτως γὰρ πρὸς ἐμὲ καὶ τρὶς καὶ τετράκις ἦ ἡμέρας ἔρχετο, καὶ εἰς ἦ οἶκόν με πολλάκις ἐπίδοι ἡ Δωρίδα ὅλπαν· ἴσως ἦ λήκυθον, ἦ ἔχουσα τὸ ἔλαιον, ᾧ ἐχρῶντο ἐν ᾗ παλαίστρᾳ.

156. ΟΛΠ. Ολπη κυρίως, ἡ δερματίνη λήκυθος, ἀπ' ἧς ὄζειν ἐπῄκασεν τὸ ἔλαιον. νῦν δ' ἴσως ἦ χαλκῆν φασὶ λήκυθον, ἀφ' ὃ τὸ Δωρίδα φάναι, ἀντὶ Κορινθίας. τὰ γὰρ Κορίνθια χαλκώματα ἀφεβόητα.

158. ΗΡ. Ηθικῶς ἐπαπορῆσα φασὶ. ἆρα οὐκ ἔχοι τι ἄλλο περπτὸν, ἢ ἡμῶν ὀλιγώρησεν;

159. ΦΙΛ. Τοῖς φαρμάκοις τοῖς εἰς φιλίαν κινοῦσι, κατεγοητεύσω. ἐὰν δέ με ἔτι λυπήσῃ, νὴ τὰς μοίρας τῶν

Τοιά οἱ ὀν κίσα κακὰ φάρμακα φαμὶ φυλάσσειν,
Ασσυρίω, δέσποινα, ὁδὸν ξείνοιο μαθοῖσα.
Αλλὰ τὺ μὶ χάρισα, ποτ' Ωκεανὸν τρέπε πῶλος
Πότνι'· ἐγὼ δ' οἰσῶ τὸ ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ὑπέσαν.
Χαῖρε Σελαναία λιπαρόχρως· χαίρετε δ' ἄλλοι
Αστέρες, εὐκύκλοιο κατ' ἄντυγα νυκτὸς ὀπαδοί.

Talia in ciſtella venena me dico ſervare.
Quæ, ô domina, ab Aſſyria hoſpite conficere didici.
Verum tu vale, atque ad Oceanum equos flecte
Veneranda: ego vero dolorem meum feram ſicut ſuſcepi.
Vale Luna nitido corpore: valete & alia
Sidera, quæ placidæ noctis currum comitari ſoletis.

τῶ ἄδε κρύσῃ πύξιν, τυτίσσιν ὑπθανεῖν).

161. ΤΟΙ. Τοιαῦτα κακὰ φάρμακα φημὶ κατ' αὐτῦ φυλάσσιν ἐν κίσῃ, ἥγαι ἐν κλισίῃ, δ δέσποινα, σεὺς συλλίαν τῦτο λέγει, παρὰ τῦ ἐμοῦ μάλα τῦ Ασσυρίε τοιαῦτα μαθῦσα. Ασσύριοι δ', ἔθνος Πιρσικὸν ἀκεδὶς ἰὸς μαγείαις, ματεξὺ ὸν Τίγριδος κὴ Εὐφράτ. μάχει δ' τύτων τ' πράτων, Σαρδαναπάλος ἐξέτιφε τὰ θεῖα.

163. ΑΛΛ. Αλλὰ σὺ μὶ ὦ σκιασμὰ συλλίη χάρισα, πεὸς Ωκεανὸν τρέπε τὸ ἅρμα· ἥγαι πεὸς δύσιν. δοκῶ γὸ ἐπίχλη τὴ συλλίαν ἀφ' τὰς μαγείας. ἐγὼ δ' ὑπομενῶ τ' ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ἀνασχέμαν αὐτόν. Χαῖρε σελλίη λαμπρέ. χαίρετε ἄλλοι ἀστέρες εὐκύκλοιο. τὸ ἐξῆς χαίρεδε δ' ἄλλοι ἀστέρες ἀκόλυθοι τ' νυκτὸς τ' δίκυκλε, ἥγαν, τ' ἡσύχε. κὴ τ' ἄντυγα, ἀντὶ τῦ κὴ τὸ ἅρμα αὐτῆς ἀπὸ τῦ ἑκκλ. κὴ πλεονασμὸν τῦ υ, εὔκυκλ. ὃ χρεὶς μὶ τῦ υ, διεσπάνται· ὅτι δὶ σεσλάζη αὐτὸ, ψιλᾶται.

166. ΝΤΚ. Οπ δ' ὅδι ἅρματ. ὀχεῖται ἡ νύξ· Εὐριπίδης, Ω νὺξ ἱερὰ, ὡς μακρὸν ἵππευμα διώκεις ἀστρομάλα νῶτα διφρεύσα. ἀστέρες δ', ὅτι ὀπτλιομιμένης τ' νυκτὸς, φαίνονται οἱ ἀστέρες. ποικπλὸν δὶ τὸ τὴν νύκτα ὅδι ἅρματ. ὀχεῖδαι, κὴ σεριέχειν ἡνιοχοῦσαν.

ΤΡΟ-

ΥΠΟΘΗΣΙΣ
ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιχείρησε μὲν τὸ Εἰδύλλιον τοῦτο Αἴπολος, ἀπὸ τῆς ἐρωντος· ἢ Ἀμαρυλλὶς, ἀπὸ τῆς κόρης τῆς ἐρωμένης· ἢ Κωμαστὴς, ἀπ' αὐτῆς τῆς πρᾶγματος. οὐ καμάζει γάρ τις τὴν Ἀμαρυλλίδι, τοῦ ὀνόματος μὴ δηλωθέντος εἰκότως δ' ἄν τις βάλοι τοῦτο. τοῦτον γὰρ Αἴπολον ὄντα, δι' ἐτέρου τινὸς ὁ Θύρσις πρὸς διαλεγόμενον Κορύδωνι, καὶ τῆς ἔρωτα ὂν εἶχε πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, ἐμφαίνοντα. Τινὲς δὲ τὸν Θύρσιν εἶναι νομίζουσι, ἐκ τοῦ, Ἡρά γέ τι σὰ χαλεπαίνομαι; Συμιχίδην αὐτὸν καλοῦντες. Τὸν Τίτυρον οἱ μὲν κύνα, οἱ δὲ σάτυρον εἶναί φασι. Τὰ δὲ πραγμάτα ἐν ἀρχῇ τῆς Ἰταλίας πρὸς Κρότωνα.

ARGUMENTUM
IDYLLII TERTII.

Inscribitur hoc Idyllion Caprarius, à persona amatoris: vel Amaryllis, à nomine puellæ quæ amatur: vel Comastes, ab actione ipsa. Canit enim quidam blanditur amicæ Amaryllidi, non expresso nomine. Posset autem quis conjicere Battum esse: eum enim pastorem caprarium fingit Theocritus alibi Corydoni colloquentem, & suam urgà Amaryllida amorem declarantem. Quidam verò Theocritum esse putant, ex eo quod dicitur. Num tibi simus videor? *Simichidem eum vocantes. Tityrum alii proprium nomen, alii Satyrum significare dicunt. Res autem transacta videtur in Italia juxta Crotonem.*

ΑΙΠΟΛΟΣ Ἢ ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ Ἢ ΚΩΜΑΣΤΗΣ,

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ γ'.

ΚΩμάσδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα· τὰ δέ μοι αἶγες
Βόσκονται κατ' ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος· αὐτὰς ἐλαύνω

CAPRARIUS vel AMARYLLIS, vel COMASTES,
IDYLLIUM TERTIUM.

VAdo ad Amaryllida: capræ autem mihi
In monte pascuntur, & Tityrus eas agit.

ΚΩΜ. Τὸ πρόσωπον ἐκ ὅτου φασὶν τὸ ποιητικὸν. οἱ μὲν φασὶν αὐτὸν Θύρσιν εἶναι, ἀλλὰ τὸ σημεῖον αὐτὸν καλοφαίνεσθαι· οἱ δὲ Βάττον, αἰπόλον ὄντα, ὃν ἐν ἐτέρῳ εἰσάγει ὁ Ἀμαρυλλίδος ἐρῶντα. ἀφορμὰς γὰρ ὁ Θύρσις τὰς ἀρχὰς ἔφαν, ὅτι καὶ ἐν ἀρχῇ διάγει.

2. ΤΙΤ. Τὰς αἶγας, τιτύρε, λύ-

Τίτυρ᾽ ἐμὶν ὃ καλὸν πεφιλαμβύε, βόσκε τὰς αἶγας,
Καὶ ποτὶ τὰν κεράιαν ἄγε Τίτυρε· χὴ τ᾽ ὀόρχαν
Τὸν Λιβυκὸν Κνάκωνα φυλάσσεο, μὴ τύ κορύψῃ.
Ω καλέος᾽ Αμαρυλλὶ, τί μ᾽ ὐκέτι τῦτο κατ᾽ ἄγχου
Παρκύπλοισα καλεῖς τ᾽ ἐρωτύλον; ἢ ῥά με μισεῖς;
Ηῤά γέ τοι σιμὸς καβαφάμομαι ἐγγύθεν ἤμβω,

O Tityre, mihi bene care, pasce capellas.
Et ad fontem duc ô Tityre: & illum coleatum hircum
Libycum Cnaconem caveto, ne te cornu feriat.
O dulcis Amarylli, quare me non amplius prope hoc antrum
Procumbens vocas amatorculum tuum? num me odisti?
Num tibi simus videor, cum prope adsum,

γων, νῦν χ᾽ ὄνομα ὄζιν αἰπόλω, χτ᾽ ἰμέρτιαν τ᾽ χαρακτῆρ@. Αλλως. ὄνομα κύειον ὁ Τίτυρ@. πνὲς δέ φασιν ὅτι Σικελιώτης τις, ὦ Σικελιώτης. ἄλλοι χ᾽ τὲς τράγες, ἔτιεσι τὲς σατύρες· ἴσοι ὄνομα πόλεως Κρήτης. ἄλλοι δὲ τὲς σφετέρους ἀφ᾽ ἑαυτῶν. πνὲς δὲ καὶ ἄλλως. ὐκ ἔστι χ᾽ ἄλλο ἢ ὄνομα αἰπόλου τινός. Αλλως. Κωμάσδω] τὸ κωμάζειν λέγε@ ὅτι ἀφ᾽ χτ᾽ νύκτα εἰς τὲς ἑρωμένας ἀπερχομένων. ὡς Αειτοφάνης ἐν Πλούτῳ. Εοικα δ᾽ ὅτι κῶμον βαδίζειν. Απέρχομαι σφὸς τ᾽ Αμαρυλλίδα, ὑποτιφαύσκοντος αὐτῆς, δι᾽ φύδη καὶ λόγων τ᾽ ὅτι τῦτο συμπτύττοντων. Τίτυρ@ χ᾽, ὁ πίθηκος ὁ μυκρὰν ἔχων ὀρέν. ἐνταῦθα χ᾽ ὄνομα κύειον.

3. ΠΕΦ. Ηγεν ἀφ᾽ τὸ κάλλος ἐμοὶ πφιλημβύη. ἢ τὸ καλὸν, ἀντὶ τ᾽ καλῶς, ἢ ἀφ᾽ τὸ καλόν. ἦγεν, ἀφ᾽ τὸ καλὸς ἦ). ἢ ἀφ᾽ τὸ καλὸν σι ἦ) πφιλαμβύη. ἢ καλῶς ἀγαπτύμβυι, ὅ ὄζιν, ἄξιε ἀγαπᾶδζ· ἢ τὸ καλὸν, ἀντὶ τ᾽ φιλίαν· ἢ χτ᾽ ἀδελφίδν τὸν φιλίαν.

4. ΚΑΙ. Οὐκ ἔλαττον τ᾽ τερπὲς ὀνίνησι τὰ βρέμματα τὸ πᾶν. Ομηρος. πόμβυ ἐκ βοτῶν. ΚΑΙ. Τὸν ὄρχιν μεγάλως ἔχοντα, τ᾽ τέλειον, ἢ ἀμητομίαν. καὶ Ομηρ@, Πεντήκοντα δ᾽ ἑκάστῃ παρ᾽ αὐτόθι.

5. ΚΝΑ. Τὸν κνῆκα χειλὰν ἔχοντα. ἔκφυγε ἵνα μή σι κερατίσῃ. Αλλως. Κνάκαια, τ᾽ λευκὸν τράγον. ἀπὸ τῆς κνήκης τ᾽ ἀνθέματος λευκῆ ὄντ@, ἢ λάγνον. μή τυ κορύψῃ. μή σι κερατίσῃ. τὸ γὸ κερατίζειν κορύπτειν οἱ Αττικοὶ λέγυσιν, ὡς συμπτιζόντων ἀλλήλοις τ᾽ κεφῶν, χὴ τὰς κορυφὰς πλησσόντων χὴ ἐκγυνομένων. τὸ χ᾽ κορύψῃ, ἀ ἀφίεται). τὰ γὸ ὑποτυκλικὰ, ὁμοίως ἡμῖν οἱ Δωριεῖς ἀφέρυσι.

7. ΒΡΩ. Τὸν ἐράσυν, τ᾽ ἐρωτικὸν, ὑποκειεισικῶς, ὡς ὥς τις κύειον, παροξύνε) δὲ τὰ τοιοῦτα πλὴν τῦ ὄξυν@, χὴ τῦ ἴτυλ@. Παῖδ᾽ ἀλοφερμβίλιν ἴτυλον. ὦ ἐρωτύλ@, Αἰσχύλος, Εμπίλ@, Σιμύλ@.

8. ΣΙΜ. Τινὲς ἀφ᾽ τ᾽ σιμῶ, τ᾽ Θεόκριτον φασὶν, ἐπεὶ χὴ ἐν τοῖς Θαλυσίοις Σιμιχίδας ὠνόμασεν· πλὴν ὐκ αἰπόλος

Νύμφα, ἢ σεσόμενος; ἀπαγξαθήσ με ποιήσεις.
Ηνί δέ τοι δέκα μᾶλα φέρω· τίνωθε καθεῖλον,
Ω μ' ἐκέλευ καθελεῖν τὺ· ἢ αὔριον ἄλλα τοι οἴσω.
Θᾶσσα μὰν θυμαλγὴς ἐμὸν ἄχος. αἰθε γενοίμαν
Α βομβεῦσα μέλισσα, ἢ ἐς τὸν ἄντρον ἰκοίμαν,
Τὸν χισὸν διαδὺς, ἢ τὰν πέδειν ἃ τὺ πυκάσσῃ.

O Nympha, & barbatus? efficies ut me ſuſpendam.
Ecce mala decem affero tibi, ex eo loco decerpta
Unde me juſſiſti decerpere; cras alia afferam.
Reſpice quæſo acerbum dolorem meum. utinam fierem
Sufurrans apicula, atque in tuum antrum venirem,
Penetrans per hederam & filicem, quæ te circundant.

ὁ Θιόκριτος, ὃν Σικελίδας ἀπὸ τῆς σικῆς, ἀλλ' ἀπὸ Σικελίας παίζων μικόν.

10. ΗΝΙ. Ἀπὶ τᾶ ἰδέ. διανύσται ἤ, ἢ ὀξύται τὸ ὠΐδι, ἢ παρ' Αἰολεῦσι ὕπω φερόμενον). ΤΗΝ. Ἐξ ἐκείνης τᾶ τόπυ· ἐκεῖνος γὰ ὦν, οἱ δὲ Δωριεῖς τὸ ἐκῆνος φασίν.

11. ΕΚΕ. Ἐκέλευσας ὦν, καὶ χ' ὑποκλινῶ Δωρικῶς, ἐκέλευ. ἢ κέλω λέγει τὸ φερόμενον. ὁ παρλατικὸς, ἐκελόμιν ἐκέλω, ἢ Αἰολικῶς, ἐκέλευ. οἱ γὰ Αἰολεῖς πλὼ ω εἰς ου, τρέπουσιν. Αλλως. Ηρά γέ τοι] ἢ ἆρά σοι ὦ νύμφη σημὸς φαίνομαι ἦν] ἀπὸ τᾶ πλησίον· ἢ ἴσως συμπαθῶν ἔχων τᾶ ξένα ἢ σεσῳάνης; ἴσως, σεσωμένος τᾶ ῥιζικάδα; νύμφιον δὲ λέγει αὐτὸν, ὡς φιλικῶς, ἢ νύμφας ἐοικυῖαν. νύμφαι δὲ εἰσὶ, τὰ ἐν γυναικείῳ σχήματι ἐν τοῖς ὁρισι φαινόμενα δαιμόνια. Ω μ' ἐκέλευ] ἴσως· ἐρ' ᾧ τότε ἐκέλευσε. κέλομαι γὰ πικτικῶς τὸ κελεύω ἢ παρατίθεται. αὐ' ὦ, τὸ ἐκέλω, καὶ ἐκέλευ.

12. ΘΑΣ. Θάσσα δὴ τᾶ λύπιν, ἅτις τᾶ ψυχρώ μι ἀλγεῖν ποιεῖ. ἢ ματαφορὰ ἀπὸ τᾶ ὁρατᾶ ὅτι τὰ νοήματα. Ομηρος· Οσσόμενος πατέρ' ἐσθλόν.

13. ΜΕΛ. Εὔχεται γλυκέως μέλισσα, ἢ ἵνα καντῆσας ἀντοδιώκηται, ἢ ὑπὲρ τᾶ λαβεῖν, εἰσέλθῃ. μέλισσα δὴ, παρόσον ὅλη τᾶ μόλαν ἴζάνει. μᾶλα δὴ πάντα τὰ ἄκρα τᾶ δένδρων. Ομηρος· Αὐτῆσιν ἐΐζησι, ἢ αὐτοῖς ἄνθεσι μόλαν. Αλλως. Ισοδία· Ροῖκός τις Κήδιος τὸ γλῶς ἐν Νίνῳ τᾷ Ασσυρίᾳ, ἰδὼν σὺριές τι δένδρον καλλιβόον, ἢ ἀπὸ τοῦ χείνε καταπίπτειν μέλλον, κάμαξιν ἐνσκοπήξας, ὅλῃ πλέον μᾶλα ἐποίησεν. ἃ δὲ νύμφη διαδιδύη, χάριν αὐτᾷ ὡμολόγησεν· ἀλικιῶτις γὰ ἦρα ἦ) τᾶ φυτᾶ, ἢ ἐκέλευσεν αὐτὸν ἃ τι ἂν ἐθέλῃ, αἰτεῖσθαι. ὁ δὲ ἦρα αὐτᾷ ὅτι τὸ χαμηλὸν τᾶ μίξεως ἀσικνεῖται σοι μᾶλα ἐρεῖ. μόνοτε ἓν τᾶ ἰσοδίας πάντας μίμνεται ὁ Θιόκριτος, ἀφ' τᾶ μέλισσαν ἀμοιβαίως σφὲς τὸν ἔρωτα πῆξε δὴ, εἶσδος βοτάνης ὁμοίας πᾶσι σρυδοκαμάλαι, αἰ' ἧς ἢ σταλάξῃ ὅτι κλίνης ἐβλύσυτο τᾶ ἀγελείκαν, ἀφ' τᾶ μαλα-

Νῦν ἔγνων τ' Ερωτα. βαρὺς θεός· ἦ ῥα λεαίνας
Μασδὸν ἐθήλαζε, σφριγῶ τέ μιν ἔτρεφε μάτηρ·
Ος με καταμύχων κ' ἐς ὀστέον ἄχρις ἰάπτει.
Ω τὸ καλὸν πεθορᾶσα, τὸ πᾶν, λίθος· ὦ κυανόφρυ
Νύμφα, περίπλυξαί με τ' αἰπόλον, ὡς τὸ φιλάσω·
Ἐστι κ' ὀν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τέρψις.
Τὸν στέφανον πλαί με καταυλίκα λεπτὰ ποιησεῖς,
Τόν τοι ἐγὼν Αμαρυλλὶ φίλα κισσὸν φυλάσσω.

15 Nunc ſcio quid ſit amor, ſævus eſt Deus: certe lœnæ
Mammam ſuxit, & in ſaltibus ipſum educavit mater:
Qui me penitus urens, uſque ad oſſa conficit.
O puella dulci aſpectu, tota ſaxea,
ô nigris decora ſuperciliis
Nympha, amplectere me caprarium, ut te oſculer.
20 Ineſt & in oſculis inanibus dulcis voluptas.
Facies ut ſtatim coronam hanc in minutas partes diſcerpam,
Quam tua cauſa, ô cara Amarylli, ex hedera nexam gero,

μαλακότητα, κ' ἀφ' τὸ ἀποθώκειν τῇ ὑγρῇ τὰς ὄρεις. καλεῖ δ' κ' βλητρόν.

15. ΛΕΑ. Οὐκ ἀρ' ἰσχνείας, ἀλλὰ ἀφ' τὸ ἄγριον. κ' γὰρ Αχιλλεὺς, Θέτιδος κ' Πηλέως. ἀλλὰ ἀφ' τὸ ἄγριον φησὶν Ομηρος· γλαυκὴ δέ σε τίκτε θάλασσα. Αλλως. Οντως λεαίνης μαζὸν ἐθήλαζε, κ' ἐν τῷ θρυμῷ ἀνέτρεφεν αὐτὸν ἡ μήτηρ αὐτοῦ. τὸ ἄγριον αὐτοῦ κ' θρασύτατον, ἀλλὰ τέτραπται ἀπὸ ἀλλοῦ. ἀγριος δ' λέγε δ' ὁ ἔρως κ' ἀνήμερος, ἐπεὶ ὃς ἂν κατάσχῃ, ἀγρίους ποιεῖ κ' ἀνημέρους.

17. ΚΑΤ. Σμύχω τὸ καίω υ ψιλόν. Σμήχω δ' τὸ καθαίρω, ἢ ἐξ οὗ κ' σμῆγμα τὸ σαπώνιον.

18. ΠΟΘ. Ηγνω, ὦ ἢ τὸ καλὸν ὁρᾶσα, τετύτιχν ὦ ἢ καλὸς ἔχουσα ὀφθαλμούς. ΛΙΘ. Ηγνω, σκληρὰ κ' ἀδικος, ἡ μονονουχὶ τὸς ὁρῶντας ἀποκτείνουσα τῇ κάλλει, οἷς φασι Γοργόνος λέγεσιν. ἢ λευκὴ ὕλη οὗ ἄγαλμα μαρμαρίνου, ἐὰν δ' γλάφῃ τὸ πρόσωπον τῇ σ, ἔσται ὕπως· εἰς ἣν ὀλισθαίνουσι πολλοὶ ἀφ' ἑαυτῶν. ὀλισθρὰ γὰρ τὰ λιπαρά. ἢ ἡ βλέπουσα λιπαρόν π κ' λευκόν. ὡς Ομηρος. λευκοὶ, ὀδόντας ἀλοιφῇ. ἢ σκληρὰ κ' ἀδαμαντίνη, ἀφ' τὸ ἀνωλέες κ' ἀνένδοτον. Αλλως. τὸ πᾶν λίθος] ὀδόντωμα πικῶς, ἀντὶ τ' ὅλον. τετύτισι, σκληρὰ σφόδρα καὶ ἀμείλικτος.

21. ΤΙΛ. Τὸ ἑξῆς. ὅτι καλαπίλαι, καὶ καλακύλαι με ποιήσεις εἰς λεπτὰ τ' στέφανον, στεφάνοις ἐχρῶντο ἐν τοῖς συμποσίοις, ὥς φησιν Αειστοτέλης, εὐετηρίαν κ' ἀφθονίαν αἰνιττόμενοι τετρώων. στέψαι γὰρ τὸ πληρῶσαι παρ' Ομήρῳ. Κῆρες δ' κρατέρας ἐπεστέψαντο πόλῆος. Αλλως. ὁ τοῦς· ποιήσεις με αὐτὰ πλαι εἰς λεπτὰ, ἵνα διαπαράξαι, κ' τιμεῖν τ' στέφανον, ὃν χάριν σοῦ ὦ Αμαρυλλὶ φίλα φυλάσσω, ἐμπλέξας αὐτὸν κάλυξι κισσοῦ· ἀντὶ τ' κορύμβοις, κ' σύνδησι συλίνοις.

Εμπλέξας χαλύκεσι, καὶ εὐόδμοισι σελίνοις.
Ω μοι ἐγώ, τί πάθω; τί ὁ δύστος; οὐχ ὑπακούεις;
Τὰν βαίταν ἀποδύς, εἰς κύμαθα τίφα ἁλεύμαι,
Ὥπερ τὸς ἰχθῦας σκοπάζεται Ὀλπὶς ὁ γελπεύς·
Κἤκα μά, πρόφαινε, τό γε μὰν τεὸν οὐδὲν τέτυκται.
Εγνων σε φρήν, ὅκά μοι μεμναμένα εἰ φιλέεις με,
Οὐδὲ ὃ τηλέφιλον ποτεμάξατο ὃ πλατάγημα,

Implexis folliculis, & odorato apio.
Hei mihi, de me quid fiet? mihi infelici quid accidit? non exaudis?
Exuto pelliceo in hos fluctus me conjiciam,
Ubi thynnis insidiatur Olpis piscator.
Et quamvis non fuero mortuus, tamen voluptatem capies.
Intellexi nuper, cum quæremem me amares,
Telephilon allisum non edidit sonum.

24. ΔΥΣ. Ὁ δυσπόλεως σωζόμενος, ἢ ὁ δυσχερῶς διακλιθεὶς. κατασσὸς γὰρ ἡ Αθηνᾶ, ἢ λαὸν διώκησα, ἢ σώζησα. δύσσον γὰρ οἱ μὲν ἢ κακοδαίμονα, οἱ δ' ἢ δυσχερῶς σωζόμενον, παρὰ τὸ σῶς. καὶ Ομηρ. Οπποι οἱ θεοὶ νηυσὶ σῶσι μαχέσιντο Αχαιοί.

25. ΒΑΙΤ. Τὴν μηλωτὴν, ἢ τὴν διφθέραν φησὶν ἀποξύσας, καὶ ἐκδυσάμενος, εἰς τὴν θάλασσαν ἁλεῦμαι, ὅ ἐστι, πηδήσω, ἢ ἐμαυτὸν ῥίψω, ὅθεν ὁ Ολπὶς ὁ ἁλιεὺς, σκοπιάζεται, ἤγουν ὑπὸ μετωπὴν τίθησι σκοπεύει, ἢ ἀγκύλει τοὺς ἰχθῦας, τοὺς ἰχθύας. τὸ δ' ὄλπις, ἀπὸ τοῦ λέπω, λοπὶς, καὶ ἐν ὑποθέσει τοῦ ὁ ὅλπις, ὁ τοὺς λεπιδωτοὺς ἰχθῦας ἀγκύλων, ἢ τοὺς ἕλκοντας. ἔστι δὲ πεποιημένον ὄνομα, ἢ κύριον τοῦ ἁλιέως. Αλλως. Ολπὶς, τὸ ὄνομα τοῦ ἁλιέως, ἀπὸ τοῦ λεπίδα τῶν ἰχθύων, ἢ ἀπὸ τοῦ σώματος χάσιν· ὄλπιν γὰρ φασι τοῦ λέκυθον· ὡς εἴρηται ἀπὸ τοῦ σμηκτρίδα τὸ ὄνομα, ἢ ὄλπις ὁ τοὺς ἕλκοντας ἀγκύλων, καὶ διαφορὰν τῶν ἄλλων ἁλιέων. εἰσὶ γὰρ καὶ ἕτεροι, οἳ σὺν τοῖς ὄρκοις ἀγκυλεύουσι.

27. ΚΗΚ. Καὶ ἐὰν μὴ ἀποδάνῃ φησὶν, ὅμως εὐφραινόμην ὅτι ἔζεψα ἐμαυτόν. ἢ τέως τὸ πρᾶγμα, ὅ ἐστι τέρπῃ γεγένηται.

28. ΕΓΝ. Ο τοῦς· πρὸ ὀλίγου, ὅτε σημεῖον θέλοντός μου λαβεῖν εἰ φιλῶ, τὸ φύλλον δι' οὗ ἢ φιλία δηλοῦται, ὑπὸ τῶν χειρῶν πλησίον, οὐκ ἀφῆκα ἢ ῥίφαν.

29. ΟΤΔ. Εν ἄλλοις γράφεται ὃ ὅτι· Οὐ δὲ τὸ τηλέφιλον κοπιαζόμενον πλατίγνιον· τηλέφιλον δὲ τὸ φύλλον ἢ μέκωνος. ἄλλοι δὲ βοτάνην ἑτέραν λέγουσι εἶναι αὐτό. εἴτε δὲ τοῦτο, εἴτε ἐκεῖνό ἐστιν, ἀναλαμβάνει τοῦ ἐρώτων τὸ τηλέφιλον, ὅτι πλατίζομενον εἰ ῥίφον ἀπετέλει, ἐδήλου αὐτοῖς σημεῖόν, ὅτι ἀντερῶντα ὑπὸ τῶν ἐρωμένων· εἰδὶ ὐκ ἀπετέλει, ὅτι μισοῦντα. εἴρηται δὲ τηλέφιλον, καὶ

χοινω-

Αλλ' αὔτως ἀπαλῷ ποτὶ πάχεϊ ἐξεμαράνθη.
Εἶπε καὶ Ἀγρεϊὼ ταλαθία κοσκινόμαντις,
Ἃ θεὰν ποιολογεῦσα παρεμβάπις, ὄφρα ἐγὼ μὲν
Τὸν ὄλος ἔγκειμαι· τὺ δὲ μὰν λόγον οὐδένα ποιῇ.
Ἢ μάν τοι λάβρᾳν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω,
Τὰν μὲ καὶ ἁ Μέρμνων Ἐρεθαϊὶς ἁ μελαιόχρως

Sed fruſtra in tenero cubito exaruit.
Dixit & Agræo verum, cribellaris vates.
Quæ nuper ſpicas legebat, mercede conducta, quod ego quidem
Tibi totus incumberem, tu vero me nihili faceres.
Certe tibi ſervo capram albam geminorum matrem:
Eam à me filia Mermnonis nigella Erithacis

ιπωνίαν τοῦ τ, θεὸς τὸ δι, οἱονεὶ λυσιτελόν τι ὄν, τὸ λυσιῶδ ϔ φίλον. Ἄλλως· τὸ τηλέφιλον, ξύζιόν τι φυτόν. κάτωθεν δὲ ἀναβαίνει τείνων· τὰς δὲ κλῶνας ἔχει δραχμῆς μείζονας ἀποφυομένας· τὰ δὲ φύλλα ἔοικε τῷ ἀπιεσειμένῳ λωτῷ. λοιὸν ϔ ἀφέστηκεν ἐλικοειδῶς, ἐν ᾧ τὸ σπέρμα, ἃ ἐπιχειρεῖ μύειν, ὁ χρὼς ἐξαιμάτωτος, καὶ τύπους τινὰς λαμβάνει· ἃ μόνα ϔ δῆλα τὰς χεῖρας, τὸ τηλέφιλον, ἀλλὰ καὶ δῆλα ϔ ὦμον πιόντες, ἵνα ὅτε καὶ δῆλα ϔ πᾶχυ, ἐκτείνωνται ϔ φόρα. Ἄλλως. πιὼν δῆλ ἐρωτικῶν τὸ τηλέφιλον δῆλα τὸν ὦμον πιόντες, ἃ ϔ κεφὰν, ὀδυρόμενοι. καὶ ὧν μὲ ἐρυθρὸν ἡμπτεν, κελεύωντες αὐτὸ ξύλον, νομίζειν ἀγαπᾶσθαι ὑπὸ δῆ ἐρωμένων. τοῦ χρώματος δ' ἐμφαίνοντος, ἃ ἐλκωδέντος, μυσῶδες. θαυμάζημα δὲ τὸ πλατηγώνιον. πεπαίζεται δὲ, ὅτι, ὡς ἐγὼ, θεσσάκοντα ἐξ αὐτῆς πεπλήθυσεν φόρον.

30. ΠΑΧ. Τὰς λυκτίδας κελεῦ μεταφορικῶς ὑπὸ ϔ ἀγκῶνος, καὶ φησι θεὸς ϔ πᾶχυ ἐξεμαράνθη φόρον μὴ ποιῆσαν· ἃ τὸ αὔτως ὅτως μηδὲν ἀνύσαν θεὸν τὸ ἁπαλῷ πάχει· ἀπὸ τῶν ἁπαλῶν λυκτίδων.

31. ΑΓΡ. Ἀγρεϊὼ, ὄνομα κύριον, ὑδέπω γὸ τὴν χαίαν ὕπνον φασίν. ἃ ϔ ἀγρευτικὴν, τὴν ὅτι δῆλ ἀγρῶν τηροῦσαν. ΚΟΣ. Ἡγοῦ ἁ λῷ κοσκίνον μαντευομένα.

32. ΠΟΙ. Ἡ θεὸν καχυλεγοῦσα, ἥγουν τὰς ταίχνας ἀναλεγομένη. ποιὰν ϔ ὅσον ϔ πυρὸν, κατ' ἐξοχὴν, ἀφ' οὗ καὶ ϔ ἰνιαυτὸν ποιὰν ἐκάλεσαν· τοιὸς γὸ κυρίως ὁ πυρός. ἃ ὑπὸ τοῦ ποία ἁ βοτάνη. ἃ ἁ πεὶν καλαμίλλη συλλέγουσα, καὶ καχυλογοῦσα. ΠΑΡ. Ἡ ὄνομα κύριον, ἃ ἁ ἱπομβόα καὶ ἐξακολουθοῦσα τῇς θεογτῷς, ἃ ἀκόλουθος.

35. ΕΡΙ. Ἡγοῦ, μαδάκεα, ὑπὸ τοῦ ἔειδος ὑποκοριστικὸς· ἃ ὄνομα κύριον. ἔτι δὲ καὶ ὄρνιον, ἀφ' οὗ τὸ ὄνομα.

Αἰτεῖ· ἢ δώσω οἱ, ἐπεὶ τύ μοι ἐσδιαθρύπτῃ.
Ἀλλεται ὀφθαλμός μοι ὁ δεξιός· ἆρά γ' ἰδήσω
Αὐτάν; ἀστεῖμαι ποτὶ ταὶν πίτυν ὥστ' ἀποκλιθείς.
Καί κέ μ' ἴσως ποτίδῃ· ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαντίνα σάν.
Ἱππομένης ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤγαγε γᾶμαι,
Μᾶλ' ἐς χερσὶν ἐλὼν, δρόμον ἄνυεν· ἀλλ' Ἀταλάντα

Petit; & dabo ei, quoniam tu me ludificaris.
Saltat mihi oculus dexter. Num nam videbo
Ipsam? cantabo ad pinum hic reclinatus.
Et forte me aspiciet, quoniam non adamantina est.
Hippomenes cum virginem cuperet ducere,
Poma in manus accipiens, cursum perfecit. verum Atalanta

36. ΕΝΔ. Ἀπονοῆ, ἢ ἠμελακάθη, ἀπαλαᾷς, τηνῆς.

37. ΑΛΛ. Δοκοῦσιν οἱ ὀφθαλμοί μου ὄψεσθαι πτὰ σφῶν οἰκείων ἂν ἄλλονται. ὁ δεξιός μου ὀφθαλμὸς ἅλλεται καὶ πεδᾷ, ἆρά γε διάσσομαι αὐτῷ.

38. ΑΣΕ. Ἐκνεύσας, πταπεὶς ὧδε πρὸς τὸ πίτυν, ἀστεῖμαι δωρεικῶς, ἄγουν ἄσομαι· τὸ κοινῶς, τραγῳδήσω. ΠΟΤ. Καί με ἴσως ἂν φρονήσῃ. ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαντίνη, ἄγουν, ὑπὸ λίθου ἀδάμαντος κατασκευασμένη· ἀλλ' ἀνθρωπός ὅτι δηλονότι, συμπάθειαν ἀξιοῦσα φιλαυδήν.

40. ΙΠΠ. Ἰσχεία. ὁ Ἀρεῖος Ἱππομένης τῆς Σχοινέως Ἀταλάντης τῆς δρομαίας ἐρασθείς, Ἀφροδίτης συνεργούσης ἔδραμεν ὅπῃ τὸν ἀγῶνα. ἃ γὸ ἔδει τὸν ἀγωνιζόμενον τῇ δρόμῳ ἡπαθέντα ὑπόσχειν, ἃ πεσχηκὼς μῆλον δρόμῳ, λαμβάνειν τὸν κόρην. ἔχων οὖν φόβῳ τῆς θεᾶς μῆλα χρυσᾶ τοῦ σφῶ Ἐσπερίδων κήπου, τῷ δρόμῳ ἔδρεπτεν ἕκαστον αὐτῶν, ὕπω ἂν ἀφικνοῖτο τῆς κόρης ὅσῃ τῇ σφῶ μόλων συλλογῇ, ἐλείφθη. λαβὼν δ' αὐτὸν γυμνᾶσις μετεμορφώθη εἰς λέοντα, ἐν ἱερῷ τόπῳ συνιόντων αὐτῶν. Αλλως. Δύο Ἀταλάντα] Ἀταλάντα εἶσι δύο· ἡ μὲν ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἡ δὲ ἐν Βοιωτίᾳ, ἡ Σχοινέως θυγάτηρ. ἡ μὲν οὖν Ἀρκαδικὴ Ἀταλάντη, τοξότις ἦν δεινή· ἡ δὲ Βοιωτικὴ δρομαία ἦσα, περσίθητο τὸν γάμον αὐτῆς, εἴ τις νικήσει αὐτὸν δρόμῳ, λαβεῖν αὐτόν· καὶ σφόδρα θηλάσαντας νικῆσαι, ἀνεῖλεν. Ἱππομένης οὖν συνεργὸν ἔχων τὸν Ἀφροδίτην, καὶ λαβὼν παρ' αὐτῆς μῆλα χρυσᾶ, καὶ παρεγχρίμψας τῷ δρόμῳ, ἔρριπτεν ἕκαστον αὐτῷ εἰς τὸ πρόσω. ἡ δὲ εὐθέως σφὲ τὸν ἴμερον σφῷ μόλων ἐγλύπτο, καὶ ἐλείφθη. ὁ δὲ δὴ αὐτῷ ἐνίκησε, καὶ γυμνᾶσι αὐτὸν ἔλαβε.

42. ΩΣ.

Ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺ ἄλλετ' ἔρωτα!
Τὰν ἀγέλαν χὠ μάντις ἀπ' Οθρυος ἆγε Μελάμπυς
Ες Πύλον· ἁ δὲ Βίαντος ἐν ἀγκοίνησιν ἐκλίνθη
Μάτηρ ἁ καλλιστα θεόφρονος Ἀλφεσιβοίας.

Ut vidit, ut insaniit, ut in profundum incidit amorem!
Egit & vates Melampus armentum ab Othry monte,
In Pylum. in amplexu vero Biantis jacuit
Pulcherrima Deo, mater sapientis Alphesibœæ.

42. ΩΣ. Τὸ ὡς, ἀντὶ τῆ εὐθείας. καὶ Ομηρος· Ως ἴδεν, ὡς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος. οἱ δὲ ὕστερ· ὅπως ὡς εἶδε τὰ μῆλα, λίαν ἐμάνη· ὀπίσασιν γὰρ ἔχει τὸ ὡς ἐπ' αὐτοῖς. Ως εἰς βαθὺ ἔρωτα αὐτὴν, ἀλλοῦτι σὺν μόλωνι, ἄλλοτε, αὐτὶ τῆ ἤλατο, πετεῖται, ἐνέπεσε. βαθὺ δὲ λέγει τὴ ἔρωτα, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆ βαθείας ὕλης, ἤτοι δασείας.

43. ΜΕΛ. Ισοτέλ. Νηλεὺς ὁ Τυρὼς ἦχεν ὀυγατέρα, ὐκ ἰδίδε αὐτὼ τιν γαμαῖκα, εἰ μὴ τῷ συμπαθησόμῳ ἀγαγὼν αὐτῷ τὰς Ιφίκλω βόας ἐκ Φυλάκης. Βίας δὲ ὁ Μελάμποδος ἀδελφὸς, ἦρα αὐτῆς σφόδρα. Μελάμπους δὲ θέλων τῷ ἰδίῳ ἀδελφῷ Βίαντι τὴ κόρλω δῦναι, τὴ μάντιν ἔπεισεν. συλλαβόντες δὲ ὑπὸ τῆ βικόλων τῆ Ιφίκλω, ἐνεσμεύθη, ἤτοι ἐν φυλακῇ ἐκλήθη. μέλλοντες δὲ τῆ δυμαπᾶν ὐ φ' ἧν πάσχειν, μάντις ὢν περιεμύησιν· ἐν ᾧ καθαπλαγχθεὶς ὁ Ιφικλος ἔλυσι, καὶ ἤρετο αὐτὸν ὡς μάντιν, πῶς ἂν παῖδας ποιήσῃ. ἄτεκνος γὰρ ἦν, ἐκ τοιαύτης αἰτίας. ἐκτέμνοντι ποτὲ τῷ πρεῖ Φυλάκῳ δίνδρον, ἀφ' ᾧ καὶ ἡ χώρα Φυλάκη ἐκαλεῖτο, ὁ Ιφικλος παῖς ὢν ἐσκήκει· ὃν ἐκπλῆξαι θέλων ὁ πατὴρ, ἐν ἔσχε μάχαιραν εἰς τὸ πλησίον δίνδρον ἐμπῆξαι ὥρμησι, καὶ συνέβη ἐπιτυγχεῖν αὐτῷ τοῖς μυελοῖς τῆ παιδός. ἐπεὶ τῆ ἄγονος ἐκ τοιαύτης αἰτίας ἦν ὁ Ιφικλος, ὁ Μελάμπυς ἀνερευνήσας εὗρε τὴ μάχαιραν. καὶ ἐκέλευσι τῆ Ιφικλον, ὑπερίσασθαι τῆ ἰδίου παιδὸς πόνου, καὶ ὕστερον αὐτὸν πατέρα παίδων ποιήσας, ἕλαβε τὰς βόας, καὶ τῷ Νηλεῖ ταύτας δίδωσι, καὶ λέγει ὕστερον τῷ ἀδελφῷ Βίαντι τῆ τῆ Περιῆς γάμον ἐσκηκοίκασι. Μελάμπυς τῆ ἐκλήθη, ὅτι ἡμυσθεὶς ἐξετέθη ὑπὸ τῆ μηδὸς Ροδόπης ἐν ὑγιαλῷ τόπῳ· πατὸς δὲ τῆ σώματος σκιπομβόν, μόνυς ἦν γυμνὸς τὸς πόδας, καὶ ἐξεκαύθη ὑπὸ τῆ ἡλίυ· ὅθεν καὶ Μελάμπυς ἐκλήθη.

45. ΑΛΦ. Αἰόλη, τῆ Ελλινος, Σαλμωνεύς, ἐξ ἧς Τυρώ· ἐξ ἧς καὶ Κρηθέως, Νηλεύς. ἐξ ἧς Περιώ· ἐξ ἧς Αλφισίοια. Αλλως. Τὰν ἀγέλαν χ' ὡ μάντις] Ο νοῦς. καὶ ὁ μάντις ὁ Μελάμπους, τὴν ἀγέλλω σὺν βοῶν τῆ Ιφίκλω ἤγαγε, αὐτὶ τῆ ἤλασε ὑπὸ τοῦ Οθρυος εἰς τῆ Πύλον. ἔστι δὲ Οθρυς ὄρος Θετταλίας, ἐν ᾧ πόλις ἡ Φυλάκη, ἧς ἦρχεν ὁ Ιφικλος, ἃ ἦσαν οἱ βόες. ἡ δὲ Περιὼ ἡ χαρίεσσα πλέκης, ἡ μήτηρ τῆ θεσπίδος τῆ φρένησιν Αλφισιβοίας ἐκλίνθη, ἤγουν, ἀνεπαύσατο, ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆ Βίαντος τοῦ ἀδελφῆ τῆ Μελάμποδος.

46. ΤΑΝ.

Τὰν δὲ καλὰν Κυθέρειαν ὀν θρεπι μᾶλα νομεύων
Οὐχ᾽ ὥτως Ωδωνις ὀδὶ πλέοι ἄγαγε λύσας,
Ωστ᾽ ἐδὲ φθίμενόν μιν ἄτερ μασδοῖο πίθηται;
Ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν ὁ θὴν ἄτεργος ὕπνον ἰαύων
Ενδυμίων. ζαλῶ δὲ, φίλα γυνᾶ, Ιασίωνα,
Ος τόσσαν ἐκύρησεν ὅσ᾽ ὐ πλουσιόδε βέβαλοι.

Formosam vero Venerem, cum in montibus pecora pasceret,
Nonne Adonis ita graviter insanire fecit,
Ut ne mortuum quidem ab amplexu suo dimittat?
Beatus meo judicio est, qui aeterno somno sopitus jacet,
Endymion: Beatum etiam judico, ô cara mulier, Jasionem,
Qui ea consecutus est quæ non audietis prophani.

46. ΤΑΝ. Ο τῆς· τὴν δὲ φερεκλαῦ Ἀφροδίτην ὁ Ἀδωνις ἐφίλατο βόσκων ἐν τοῖς ὄρεσιν, οὐχ᾽ ὥτως ὀλιπόλυ ἄγαγε μανίας ἐραστὰς, ὅστε οὐδὲ ὑποδυνόντα αὐτὸν χλαῖς ἢ μαζὸς αὐτὸ πίθησιν.

48. ΘΕΟΙ. Ως οὐδὲ τυλευτήσαντα ἢ Ἀδωνιν, ἢ ἰδίω ἑαυτᾶς μασῶ χαλίζει, ἀλλ᾽ ἀεὶ αὐτὸ ἢ πολυτίμητα συμπέρισι. δοκεῖ δ᾽ ὁ Ἀδωνις μιῶας ἐξ παρὰ Περσεφόνᾳ ποιεῖν, ὡς ἢ παρ᾽ Ἀφροδίτᾳ ἄνευ ἢ συγκοιμᾶσθαι ἢ περσεφίζειδς. λέγυσι δ᾽ ὡὲ ἢ Ἀδώνιδος, ὅτι ἢ λάσθησαν, ἐξ μιῶας ἐπάρσιον ἐν ἢ ἀγκάλαις ἢ Ἀφροδίτης, ὥσπερ ἢ ἐν ἢ ἀγκάλαις ἢ Περσεφόνης. τῶτο δ᾽ τὸ λεγόμενον, τοῦτόν ὄζειν ἀλαθὰς· ὅτι ὁ Ἀδωνις, ἄγαν ὁ ὅπως ὁ ἀπερόμενος, ἐξ μιῶας ἐν τᾷ γᾷ πυεῖ ὑπὸ ἢ ἀπορᾶς, ἢ ἐξ μιῶας ἔχει αὐτὸν ἡ Ἀφροδίτα, φυτίσιν, ἢ εὐκρασίᾳ ἢ ἀέρος. ἢ ἐκ τότε λαμβάνεται αὐτὸν οἱ ἄνθρωποι.

49. ΑΤΡ. Ατεργον, ἀμέλακίνητον, αἰώνιον κεδούδων ὕπνον. Ισοεία, φασὶ γὰ ὡς ἢ Ενδυμίωνος ἐράδη ἡ σιλλύη ἢ χῖ τὸ ὄρος τὸ Λάτμιον ἢ Καρίας κωμηγεῖται ἰμίγη. ἢ ἀλληγορῦσι, ὡς φιλοκύνηγος ὢν, τᾷ σιλλύᾳ συνῆθε νυκτὸς, ἡμέρας δ᾽ ὑπνοῦσιν. Αλλως. Τὸ Ενδυμίωνος ἐράδη ἡ σιλλύη, ἢν δ᾽ ὥτως χῖ τὸ Λάτμιον ὄρος ἢ Καρίας. φιλοκύνηγος δ᾽ ὢν, ἡμέρας ὑπνοῦσι, χῖ δὲ τὰς νύκτας, λαμπόσης ἢ σιλλύης, ἐξῆ ἐκεῖς ὥρας, ἤγαν ἐθήρευν. Αλλ᾽ τὸ τὸ Σικελία χῖ τῶτον ἢ καιρὸν ἐξίνας. μαχαίζω φασὶ, Αλλ᾽ τὸ, ἐκεῖνον μὲ φιλοῦσ᾽ ὑπὸ σιλλύης, ἐμὲ δὲ μισοῦσ᾽. Αλλως· Ενδυμίων φασὶ ἐδέσθαι τῶς Σικελιώτας, ἐράδη Ηρας. ἐφ᾽ ᾧ χαλεπήνας ὁ Ζεὺς, ἐκοίμισε καθεύδειν αὐτὸν πάντα ἀδιάπαυτα. τὸ δὲ ἄτεργον ἐν ὁ ἐκάθευδεν, ἐν Λάτμῳ ἢ Καρίας ἦν.

50. ΙΑΣ. Ισοεία Ιασίων ὁ Κρὸς, Κρήτης βασιλεὺς, υἱὸς ἦν Μίνωος, χῖ Φορονίδος νύμφης. τότε ἐν λιμῶνι κοιμηθέν, ὁ Δημήτηρ συνῆλθε, χῖ ἔτικε ἢ Πλοῦτον.

51. ΒΕΒ. Τυτέσσι ἀνάξιοι ἢ μυσεῖαν ἢ ἔρωτος, ἀκλοσύτοι ἀμύητοι, ἀμυσεῖασοι, μυσεῖα μὲν ἔχοντες. περιμφαίνει δὲ μυσικὸν ἢ ἔρωτα Ιασίωνος, χῖ Δημήτερος.

52. ΤΙΝ.

Αλγέω τὰν κεφαλάν· τίν᾽ ὔ μέλει. ὐκέτ᾽ ἀείδω,
Κειστῦμαι δὲ πεσών, ἁ τοὶ λύκοι ὧδέ μ᾽ ἔδοντι·
Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τᾶτο χὴ βεύχθοιο γένοιτο.

Doleo caput. tu vero non curas.
non amplius canam.
Jaccebo hic ſtratus, & lupi hic me comedent:
Ut iſtud tibi quaſi mel dulce ſit in gutture.

50. ΤΙΝ. Σοὶ δὲ ὁ φράτης ὡς τὸ δεῖ, τὸ σημαῖνον, τὸ φρέ-
τὰ τούτου δηλοῦτι. μέλει μοι τῶν, πί. τὸ γὰ σημαῖνον τὸ λείπεται,
καὶ μέλει μοι τέδε ποιητικῶς, ἴχ᾽ φερῶτον φέροντον, τὸ δέω.
ἀφ᾽ ἧ σημαινομένου, καὶ φερῶτον ἔ-
χην φέροντον, καὶ δύτησεν ὡς 54. ΒΡΟ. Βεύχθος λέγεται,
ἐν τούτοις· Οὐ γὰ Πιερίδησι τό- τὸ ὀβέλισκον μέρος, τὸ μὲν τὸν
θεν μέλω, ὅσσον ἔρωτι. ἔστι δὲ τοῦ πρέχοντον ποιὸν ἔχον ὑποτελοῦν. ἤ-
τρίτου σημαινομένου, ὅτι φερῶ- γουν, ὅπως τᾶτό σοι γλυκὺ, ὡς
τον ἴχ᾽ φέροντον, ὅτι δύτησεν. χὴ βεύχθου μέλι γένηται, τουτέ-
στι τοῦ φάρυγγος.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον βουκολικόν ἐστι. Βάττου μὲν οὖν, αἰπόλου, Κορύδων δὲ, βουκόλου, πρὸς ἀλλήλους διαλεγόντων ἁμοιβαίως. ἐσπούδασται δὲ ὁ Θεόκριτος ἐκ Κορύδωνα βοῦς νέμοντα βουκόλου τινὸς Ἀγέλωνος, ὃν φησιν εἰς Ὀλυμπίαν ὑπὸ Μίλωνος παλαιστοῦ ἀχθῆναι, ἰσχυρὸν ὄντα, ὡς ἀγανίσασθαι· ἐκ δὲ Βάττου ταῦτα πυνθανόμενον, καὶ λέγοντα ὅτι καλαὶ αἱ βόες ἔσχον βουκόλοι, καὶ εἰσὶ λεπταί. Τὰ δὲ πεπραγμένα δηλοῖ ἐν Κρότωνι τῆς Ἰταλίας.

ARGUMENTUM
IDYLLII QUARTI.

Hoc Idyllion Bucolicum est. Porro Battus pastor caprarius & Corydon bubulcus alternis versibus inter se colloquuntur. Inducit autem Theocritus Corydonem pascentem vaccas bubulci cujusdam Aegonis, quem dicit robustum existentem à luctatore Milone Olympiam abductum esse certandi causa: Battum vero has interrogantem, & dicentem vaccas malum pastorem nactas, atque propterea macilentas esse. Res autem transacta est in Crotone Italiæ.

ΝΟΜΕΙΣ.
ΒΑΤΤΟΣ καὶ ΚΟΡΥΔΩΝ.
ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ δ'.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εἰπέ μοι ὦ Κορύδων, τίνος αἱ βόες; ἢ ῥα Φιλώνδα;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὔκ' ἀλλ' Αἴγωνος· βόσκειν δέ μοι αὐτὰς ἔδωκεν.

PASTORES,
BATTUS & CORYDON.
IDYLLION QUARTUM.

BATTUS.

DIC mihi ô Corydon, cujus sunt hæ vaccæ? an Philondæ?

CORYDON.

Non verum, Ægonis: mihi vero ut pascam eas mandavit.

ΕΙΠΕ. Ηπου ὕττων αὐτὰς λάθρα κῆ τὰ πρὸς ἑσπέραν ἀμέλγε; τᾷ δὲ μὶ οἱ Δωσεῖτις, ἀπὶ ᾗ σφὶ ἔργον καὶ αὐτοὶ λάθρα ἀμέλγω.

ΕΙΠΕ. Ηπου ὕττων αὐτὰς λάθρα κῆ τὰ πρὸς ἑσπέραν ἀμέλγε; τᾷ δὲ μὶ οἱ Δωσεῖτις, ἀπὶ ᾗ σφὶ ἔργον καὶ αὐτοὶ λάθρα ἀμέλγω.

4. ΑΛΛ.

ΒΑΤΤΟΣ.

Η πά ψε κρύβδᾳ τὰ ποθέσπερα πᾶσαις ἀμέλγεις;

ΚΟΡΤΑΩΝ.

Αλλ' ὁ γέρων ὑφίπτα τὰ μοχία, κἠμὲ φυλάσσει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Αὐτὸς δ' ἐς τίν' ἄφαντος ὁ βωκόλος ᾤχετο χώραν;

ΚΟΡΤΑΩΝ.

Οὐκ ἄκουσας; ἄλγων νιν ἐπ' Αλφειὸν ᾤχετο Μίλων.

ΒΑΤΤΟΣ.

Καὶ πόκα τίνος ἔλαιον σὲ ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπει;

ΚΟΡΤΑΩΝ.

Φαντί νιν Ηρακλῆϊ βίᾳ κὤ χάρτῳ ἐρίσδειν.

BATTUS.

Num alicubi eas clam veſpere omnes mulges?

CORYDON.

Atqui ſenex ſubmittit vitulos, meque obſervat.

BATTUS.

Ipſe vero bubulcus abſens quo tandem abiit?

CORYDON.

An non audiſti? Milo ipſum ad Alpheum ſecum abduxit.

BATTUS.

Et quando ille unquam oleum oculis ſuis vidit?

CORYDON.

Aiunt eum vel cum Hercule viribus & robore certare poſſe.

4. ΑΛΛ. Οὐδαμῶς δυλοντι. ὅπ ὁ γέρων ὑποδέλλῃ τὰ μοχία. ἕτος ἢ τάχα ἂν εἴη πατὴρ ἢ Αἴγωνος. πῶς φησὶ δύναμαι λάθρα ἀμέλγειν, ὅτι γε ὁ πατὴρ ἢ Αἴγωνος, ὑποδέλλῃ τὰ ἴδια;

5. ΑΤΤ. Ο ἢ βωκόλος, φησὶν, Αἴγων, εἰς ποίαν χώραν ᾤχετο, ἀφανὴς γενόμενος ἤδη.

6. ΑΛΦ. Αντὶ ἢ ὅτι ἢ Ολυμπίαν. περιέχει γὸ ἐκεῖσε ὁ Αλφειός. ἐκ ἀναλίσκεται δ' ὁ Αἴγων νικικὼς Ολύμπια. ΜΙΛ. Τὸν Κροτωνιάτην Μίλωνα φασὶν, ὃν κὴ Αεισοτέλης πολυφάγον φησί· λέγε δ' αὐτὸν ἔτι κὴ ἀνδρεῖον. κατηρώθη δ' ἕτος ὑπὸ θηείων ἢ κυνῶν. ἰλθὼν γὸ εἰς ὄρος, κὴ εὑρὼν πνας δρῦν ἡμίτομον ἔτι ξύλοις, θέλων αὐτὸς ἐκβαλεῖν ἢ σφῆνα ἐκρατήθη ἐκεῖ, κὴ ὕπνος ἐτελεύτησε.

7. ΠΟΚ. Καὶ πότε ἐκεῖνος ἔλαιον ἐνόπον ἢ ὀφθαλμῶν αὐτῷ ἴδιν; ὑπὸ ἢ ἐλαίᾳ ἢ ἀγῶνα ἐθλῆ δηλῶν. ἢ ἔλαιον, ᾧ οἱ ἀγωνιζόμενοι ἀλείφον. ἢ ἔλαιον τὸ ἀξελέλαιον, ὃ ἐστι κότινον, ᾧ οἱ νικήσαντες στεφανῶν. Αλλως. κὴ πότε ἐκεῖνος ἐλαίᾳ ἐχρίσατο, ᾧ κ' τὰ γυμνάσια ἀλείφον. ἴκνεται γὸ οἱ ἀγροῖκοι ἐλαίῳ χεῶν. ἔχ ὡς τινες ἀναγινώσκουσιν ἐλαιῶν, ὡς ἄραιὸν· ἵνα σημαίνῃ τὸ ἀξελέλαιον, ἐξ ἧ ὀλυμπιακὸς στέφανος σύγκ. ἀγνοῦσι δ' ὅτι ὅτος ἐκ ἢ κοκλιστοῦς ἢ κοκλιστράνε ἐλαίας γλυκύμυρος δ' δ', ὅπις ἀπίχῃ σαφέσιαν ὀκτὰ, ὡς φησιν Αεισοτέλης.

8. ΒΙΗ. Κατὰ τὸ βίαν κὴ τὸ κράτος,

ΒΑΤΤΟΣ.

Κἠμὲ ἔφαθ' ἁ μάτηρ Πολυδεύκεος ἤμβλ' ἀμείνω.

ΚΟΡΤΑΩΝ.

Κἄλλετ' ἔχων σκαπάνιν τε, καὶ εἴκοσι τυτθὸς μᾶλα.

ΒΑΤΤΟΣ.

Πείσαι τοι Μίλων καὶ τὰς λύκος αὐτίκα λυσῶν.

ΚΟΡΤΑΩΝ.

Ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὧδε ποθεῦντι.

BATTUS

Et me mater dixit Polluce præstantiorem esse.

CORYDON.

Et abiit hinc ligonem secum ferens, atque viginti oves.

BATTUS.

Persuaserit credo Milo lupis, ut statim rabiosi fiant.

CORYDON.

Juvencæ vero ipsum hic mugientes desiderant.

τος, ἔγωιν τίνι ἰσχύι, ἐκ παρελλίλυθε ἐείσδειν καὶ ἰσοῖδας. Αλλως. βίλυ καὶ κάλλος, ὁ καὶ κάλλιον· ἵνα μὴ δοκολογήσῃ, βίλυ καὶ κράτος λέγων.

9. ΚΗΜ. Καὶ ἐμὲ ἔφη ἡ μήτηρ μου, ἢ Πολυδεύκεος εἶναι ἀμείνονα καὶ τίνι τίνι ἰσχύι· Αλλως· τοῦτο ἀμφίσολον, ἢ τὸν Ἄτλαντα ἔφη κρείττονα τοῦ Πολυδεύκεος, ἢ ἐμέ. τὸ δὲ, κἠμὲ ἔφαθ', δίκαιον εἶναι, καὶ ἐμοὶ ἔφη.

10. ΣΚΑ. Σκαπάνη δὴ δίκελλα, σκαρίον. τὸ κοινῶς λεγόμενον τζαπίον, ὃ οἱ Ἀττικοὶ ἄμιλλαν. χρῶνται δ' αὐτῷ πάντες μὲν οἱ ἀθληταὶ, μάλιστα δὲ οἱ τύπτοι. Αλλως. Σκαπάνη, ἤγουν δίκελλαν, ἢ λισγάειον, ἢ σκαρίον, ὃ οἱ Ἀττικοὶ ἄμιλλαν λέγουσιν. οἱ γὰρ γυμνασταὶ τούτοις ἐχρῶντο ἀνὰ γυμνασίας, τῇ σκαπάνῃ σκάπτοντες καὶ τὰ ἄνω μέρη ἀναχῶντωῶτες. ΜΑΛ. Μῆλα, τὰ ῥήζατα, τὰ ῥήμματα· ἐκ δὲ τούτου, τὰ κρέατα τῶν θη-

σίν, ἵνα ἔχῃ κρεοφαγεῖν. ἢ μᾶλα ἐκπαῖδα τὸν καιρὸν σφῶν μόλαν λέγει καθὰ καὶ Μίλων, ξοιὰν ἔχων ἡνίζετο. μᾶλα δὲ τὰ ῥήμματα λέγονται, καὶ τὰ τούτων κρέατα. οἱ γὰρ ἀρχαῖοι, βοείοις ἐχρῶντο κρέασι, ὅτι δὲ μᾶλα ἃ μόνον τὰ ῥήζατα, ἀλλὰ καὶ πάντα τὰ ῥήμματα, λέγει Ομηρος. Ανθρώπους δὲ ὕπαυον ἐπὶ χθονὶ, μᾶλα δὲ κάδει. τὸ δὲ τυτθὸν ἀντὶ τοῦ ὀλιγοστόν.

11. ΠΕΙ. Διαγέφαι ἂν ὁ Μίλων τὰς λύκας πάλαι μαίνεσθαι. τὸ λυσᾶν ἴδιον σφῶν κυνῶν· ἀλλ' ἴσως λέγει ὅτι πείσειεν ἂν καὶ τὰς λύκας τὸ παρὰ φύσιν συνήθειαν ἀποβαλεῖναι. ἢ ὅτι καὶ τοὺς λύκους ἐκμιλῶν ἂν ὁ Μίλων, ὅτι καὶ τὸν Ἄτλαντα ἢ ἀγριώτατον ὄντα ἢ ἄγριον δουλώσασθαι ἐπάγκασε.

12. ΔΑΜ. Αἱ δαμάλαι δὲ αὐτὸν ἐνταῦθα βοῶσαι ζητοῦσι. δαμάλαι, αἱ νέαι βόες, αἱ ἐς τὸ δαμάζεσθαι ἐπιτήδειαι.

14. ΟΤΙ

ΒΑΤΤΟΣ.

Δειλαῖαί γ' αὖται, κ' βωκόλον ὡς κακὸν εὗρον.

ΚΟΡΤΑΩΝ.

Ἢ μὰν δειλαῖαί γε, κ' οὐκέτι λῶιτι νέμεσθαι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Τίνας μὰ δή τοι τὰς πόρτις αὐτὰ λέλειπται
Τὼστέα. μὴ θρῴσκας σιπίζεται, ὥσπερ ὁ τέττιξ;

ΚΟΡΤΑΩΝ.

Οὐ δᾶν. ἄλλοκα μὰν μὲν ἐπ' Αἰσάροιο νομεύω,
Καὶ μαλακῶ χόρβοιο καλὰν κόμυλα δίδωμι.
Ἄλλοκα δ' σκαίρει ὁ βαθύσκιον ἀμφὶ Λάτυμνον.

BATTUS.

Miſeræ illæ, paſtorem quam malum nactæ ſunt!

CORYDON.

Sane miſeræ, & non amplius volunt paſci.

BATTUS.

Huic quidem vitulæ ipſa tantum reliqua ſunt

Oſſa. numquid hæc rore victitat, ſicut cicada?

CORYDON.

Non per terram. nam aliquando ipſam ad Æſarum paſco:
Et mollis fœni pulchrum faſciculum præbeo:
Aliquando vero ſaltat circa umbroſum Latymnum.

14. ΟΤΚ. Οὐδαμῶς θέλκει βόσιος, δκλονδὶ ζητοῦσι ἃ Λύγωνα.

15. ΠΟΡ. Πέρτιας τὰς ἀκμαζούσας βοὸς, ἰφ' ἃς οἷόν τι τὰς ταύρους στίχειν, ἤγειν πορεύειν· ἢ τὰς ἐν τῇ ἥρᾳ, τουτέστιν ἐν τῇ ὥρᾳ ἰούσας.

16. ΠΡΩ. Τιὼ στιγόνα ἃ δεύσου φῶκα λέγουσι, ὑπὸ ἃ φωὼ πίμπτιδα, κ' Καλλίμαχος. Ὡσκιν ἐκῆναι φῶκας ἔραζε πεσοῦσαι, φεύγιον * ἰκδυκίων εἶδαρ ἔδων.

17. ΔΑΝ. Μὰ τιὼ γιῶ. ἄλλοτε μ' αὐτιὼ φέλ τὸν Αἴσαρον βόσκω. ΑΙΣ. Αἴσαρος, ποτάμιος ἀφ' μέσης ἃ πόλεως ἃ Κρητινιατῶν ῥέων εἰς ἃ θάλασσαν. ἔστι δ' κ' ἄλλος ποτάμιος Σικελίας Αἴσαρος.

18. ΚΩΜ. Κώμος, ἃ δίσμα, ἤτοι τὸ δισμάτιον. Κρατῖνος. Ὁ δ' μὲν ὑδρίαν πρίχων κώμου τιὼ λοιπιὼ ἔχε τὴν ῥιφάνῳ. ἃ κώμος, δίσμα χέρτος ἱκανὸς εἰς τροφιὼ, κώμος, κώμωδος, ὡς κόρυς κόρυθος.

19. ΣΚΑ. Σκάρει κυρίως, τὸ σκιρτᾷ, ἀφ' ἃ κ' σκάρος· τιὼν δὲ τὸ νέμεσθαι, ἔνθα κ' σκαρδμὸς φέλ Λράτῳ. ΛΑΤ. Ορος Κρήτης. βαθύσκιον δὲ, τὸ ἄχαν σιώδυρον. Ἄλλως. Σκάρει σκιρτᾷ, ἀναπήδησεν. ὑπὸ ἃ ἀνασχεσῆς ἢ τιὼ νομιὼ δῆλον δκλοιῶ, φέλ τὸ Λάτυμνον τὸ ὄρος σωκιαζόμενον, τοῦτο γὰρ τὸ βαθύσκιον. τὸ δὲ Λάτυμνον, τινὲς ὄρος ἃ Λακωνικῆς φασί.

* Ven. ἰκδικίων. 20. ΠΤΡ.

ΒΑΤΤΟΣ.

Λειπὸς μὰν χὠ ταῦρος ὁ πύρριχος· εἶθε λάχοιεν
Τοὶ τῶ Λαμπειάδα τοὶ δαμόται, ὄκκα θύοντι
Τᾷ Ηρᾳ, τοιόνδε. κακοχεάσμων γὸ ὁ δᾶμος.

ΚΟΡΤΑΩΝ.

Καὶ μὰν ἐς τομάλιμνον ἐλαύνεται, ἔς τε τὰ Φύσκα,
Καὶ ποτὶ τὸν Νήαιθον· ὅπα καλὰ πάντα φύοντι,

BATTUS.

Macilentus quidem & iſte rufus taurus eſt. utinam ſortiantur
Lampriadæ populares, quando ſacrificant
Junoni, talem: improbus enim eſt populus.

CORYDON.

Et is quidem ad paludis oſtium agitur, inque loca circa Phyſcum,
Et ad Neæthum, ubi omnia præclara naſcuntur,

20. ΠΤΡ. Ἀπὸ τᾶ πυρὸς, πύρριχος καὶ ἐδαφογλυφὸς πᾶς παρξυτίνας λέγυσι πυρρίχαν. ἔστι δὲν ὑποκορεστικὸν αἰολικῶς. τὸ γὸ καθ' ἡμᾶς πύρριχος, ὀσπάδων. πᾶς δ' ὁ πύρριχος, ἀπέρωπον ἦκυσαν ἀπὸ Πύρρου τᾶ ἐκεῖ βασιλεύσαντος. δοκεῖσι δὲ οἱ βόες ἐκεῖνοι, λείψανον ἦν τᾶ Γηρυονείων. ἦν δ' καὶ Πύρρος ποιητὴς Ερυθραῖος, ὡς φησι Λυγκεύς. ἃ πυρρίχος κατά πινας, ὁ εὐκίνητος· ἀπὸ τοῦ πυρὸς δικινήτου ὄντος, ἃ δ' πυρρὸν, καὶ τὠι χειμάν.

21. ΛΑΜ. Ο τῶν Λαμπειαδῶν δᾶμος, ἀπό τινος Λαμπείου, ὡς δυσμωῶς ἔχων ὁ Βάττος φερὲς τὸς φυλέτας τᾶ Λαμπειάδου φησὶν, εἴθε ὅταν θύωσι τᾶι Ηρᾳ καὶ κρέα νέμωνται οἱ δημόται τᾶ Λαμπειάδου, τοιοῦτον λαχόντες θύσαιεν, ἵνα μὴ φερσδιχθῇ αὐτῶν ἃ θυσία ὑπὸ τᾶ Διὸς δλονότα, καὶ ζημιωθῇ ὁ δᾶμος.

22. ΔΑΜ. Η ὁ ταῦρος ὁ τᾶ Λαμπειάδου δλονότα· ὡς κακοῦ ὄντος τούτου τᾶ δήμα. ἃ ὁ Λάμπειος ἐξ ἰωνομάδη ὁ δῆμος. Αλλως. Καὶ χρᾶσμων γὸ ὁ ταῦρος] ἃ ὁ δῆμος. ἀντὶ τᾶ κακὸς εἰς τὸ χρῆσζ αὐτὸν τινά. ἦν γὸ τάχα καρᾶσης. ἃ ἀλλ' τὸ ἦ αὐτὸν λεπτὸν, δλονότα τᾶ ταῦρον· ἃ λιπόσαρκος καὶ ὁ ταῦρος ὁ πυρρός· εἴθε τοιόνδε λάχοιεν οἱ δημόται τᾶ Λαμπειάδου. ἤγαν, οἱ τᾶ Λαμπειάδου καταγόμενοι, ὅτι θύσει τᾶι Ηρᾳ· ἵνα δλονότα μὴ φερσδιχθῇ αὐτῶν ἃ θυσία ὑπὸ τᾶ φυλετῶν, καὶ ζημιωθῶσι.

23. ΣΤΟ. Τὰς εἰς θάλασσαν ἐκπεμπομένας λίμνας ὕπω φασὶ, τότο δ' ἦν σῶμα λίμνης φερὲ τὸν Κρότωνα, καὶ τὸ ἐν Τερίᾳ δ' σῶμα λίμνης, πιθανῶς δ' τοῦτο ὠνόμασαι. ΦΥΣ. Μίαν δλονότι. ὄνομα δ' ὄρυς ὁ Φύσκος. τοῦτο δ' λέγει, ὡς τᾶ Φύσκα ὄρυς νομὰς ἐπιτηδείας τοῖς βουσὶν ἔχοντος.

24. ΝΗΑ. Νήαιθος πολαμὸς Κρότωνος. ὠνόμασαι δ', παρόσον ἐν αὐτῷ νῆας ποτὲ συνίσι καταχθῆναι Ελληνικάς.

25. ΑΙΓ.

Αἰγίπυρος, ἡ κνύζα, ἡ εὐώδης μελίτεια.

ΒΑΤΤΟΣ.

Φεῦ φεῦ. βασιεῦνται ἡ ταὶ βόες, ὦ τάλαν Αἴγων,
Εἰς ἀΐδαν, ὅκα ἡ τὺ κακᾶς ἐράσαο νίκας.
Χὰ σύριγξ εὐρῶπι παλεύεται, ἄν ποτ' ἐπάξω.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐ τίνα γ', ὦ νύμφας· ἐπεὶ ποτὶ Πῖσαν ἀφέρπων,
Δῶρόν ἐμίν νιν ἔλειπεν. ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελικτάς,

Ægipyrus, & cnyza, & odorifera melitea.

BATTUS.

Heu, heu, ibunt & boves. ὁ miſer Ægon,
Ad Orcum, interea dum tu appetis infelicem victoriam.

Et ſiſtula ſitu fœdatur, quam olim compegiſti.

CORYDON.

Non illa, non per Nymphas: nam cum ad Piſam proficiſceretur,
Dono mihi eam reliquit. nam & ego quidam cantor ſum,

25. ΑΙΓ. Ἔστιν ἀκανθώδες φυτόν, ἡ καὶ βοτάνης. τὸ δὲ φύλλον ἔχει παπᾶ ὥσπερ φακός. ἔστι δὲ γλυκύ(ζουσα, εἰς ἕλκη φλεγμαίνοντα ἀγαθή. ΚΝΙ. Κνίζα φυτὸν χερσαῖον, ὃ αἱ συμφορεύζουσι μὲν τῷ ἀγνείαν ἐ(ωθοῦσιν). δοκεῖ δὲ ἡ βοτάνη ψυχρὰ ὖσα ἐπίσχειν τὰς θερὶς σωτῆρας ὠφέλεις. νόμος δὲ ἦν Ἀθηναίοις κατ' ἔτος τελεῖν τὰ συμφορεῖα ταῦτα, παῖδάς γυναῖκας, καὶ ἐ βίον σημαί(νει τῷ ἡμέραν ἐ τελεῖν, τὰς νομίμους βίβλους καὶ ἱερὰς ὑπὸρ τῶν κορῶν αὐτῶν ἀντιδίδοσαν, καὶ ὥσπερ λιτουργοῦσι ἐπὶ χρόνου εἰς Ἐλευσῖνα, ἡ δὲ Ἐλευσὶς ἐζι λιμὴν τῆς Ἀτθικῆς. ΜΕΛ. Εἶδος καὶ αὕτη βοτάνης, τὸ κοινῶς λεγόμενον μελισσόβοτανον. τὸ δὲ φύλλον ἔχει πλατύ.

26. ΘΕΤ. Περείρηται ὅτι κωμικὴ ἰδιωτεία. ἔχει ἀλληθῶς εἴρηται, καὶ κωμικοῖς ἁρμόζουσα, καὶ τραγικοῖς.

28. ΕΥΡ. Εὐρὼς κυείνῳ ἡ φασινοώδης ἰμίχλη· πάλιν εὐρῶτος. πάλιν γὰρ ἔλεγον, τὸ λιπαρώτατον ἦ ἀλεύρου, παρὰ καὶ φάλιον λέγει τὸ λευκόν. Ἡδὺ ἂν φάλιον ἀλεύρου ἐν τῷ ἐδωδῇ. Ἐπάξα.] Τὸ δεύτερον θερόσπορον ἦ θερίνου μέσου ἀρείζου, οἱ Συρακούσιοι λέγ ἦ α θερόφερον). ἐνόησα, ἐνόησα. ἐχάλασα, ἐχάλασα, ὅτω καὶ τὸ ἐπάξα, ἀντὶ ἦ ἐπῆξα. ὁ γὰρ φῶς, ὦ Αἴγων, παρεύσαν) καὶ αἱ βόες εἰς ὄλεθρον, ἐπεὶ ἐπεθύμησας νίκης εἰς κακὸν ἀπέβαινε σας· καὶ ἡ σύριγξ ἣν ποτε ἐπῆξα καὶ κατασκεύασας, καλάμοις δεδεμένη, ὑπὸ εὐρῶτος παλαίεται, ἤγουν λιπαίνεται καὶ φθείρεται.

29. ΤΗΝ. Ἐκείνη, φησὶν, ἡ σύριγξ ἣν ἐφθάρη, ἐδὲ μεμόλυνται μὰ τὰς νύμφας· ἐπεὶ ὁ Αἴγων ἀπῆν εἰς τὴν Ὀλυμπιάδα, ἐμοὶ δῶρον αὐτὴν κατέλιπεν. ἐγὼ δὲ δυνατός εἰμι μελῳδῆσι,

Κῆν μὲ τὸ Γλαύκης ἀγκρύομαι, εὖ δὲ τὰ Πύῤῥα.
Αἰνέω τὰν τε Κρότωνα· καλὰ πόλις ἁ Ζάκυνθος·
Καὶ τὸ πολιὸν τὸ Λακίνιον, ἅπερ ὁ πύκτας
Αἴγων ὀγδώκοντα μόνος χαριδαίσατο μάσδας.

Et pulchre accino carmina Glaucæ, pulchre etiam Pyrrhi.
Laudo & Crotonem: pulchra urbs eſt Zacynthus.
Et orientale promontorium Lacinium, ubi pugil
Ægon octoginta ſolus vorandis placentas.

λαμβεῖν. ΠΙΣ. Ἡ ναῦ Ὀλυμπιάς· ἢ ἀπὸ Πίσσου τᾶ Ἀφροίσω, ἢ ἀπὸ Πίσσης τᾶ Ἐνδυμίωνος συναγεῖ. ἔνθα καὶ Πισαῖαι Διὸς ἱερὸν ἰῶ. μελικτὰς δὲ, ὁ μάλα ἀδὺς ἁρπάζεσθαι, πραγματικός. μελίζω γὰρ τὸ πραγματεύω.

31. ΓΛΑ. Ἡ Γλαύκη, Χία τὸ γένος, κρουματοποιός, γέγονε δὲ Πτολεμαίᾳ τᾷ Φιλαδέλφῳ· ἢ φασὶν ὁ Θεόφραστος ἐρωδιὸν καλεῖν ὁ δὲ Πύῤῥος Ἐρυθραῖος, ἢ Λέσβιος, μειλῶν ποιητής.

32. ΚΡΟ. Ἀλκμᾶνος, τᾶ Κρότωνι Αἰακοῦ υἱοί. τᾷ ὁ μὲν ἐκπύλουσι τᾶ Κερκυραίων, ὁ δὲ ἐν Σικελίᾳ ἔκτισε Κρότωνα.

33. ΠΟΤ. Τὸ ἀκρωτήριόν ἐστι Κερκυναῖον. τὸ δὲ Λακίνιον, ἀκρωτήριόν ἐστι, ἔχουσα ἱερὸν Ἥρας. Ἄλλως. τὸ Λακίνιον, ἀκρωτήριόν ἐστι τοῦτο, ἀπὸ τινος Λακίνα Κερκυραίου τᾶ ὑποδεξαμένου Κρότωνα φεύγοντα. Ἄλλως, τὸ πᾶν. τᾷ εὐμεθ' τὰ τᾶ Γλαύκης ἀνακρούομαι, οὗ δὲ τὰ τᾶ Πύῤῥα. ὅτι τᾶ χρυσῶν ὀργάνων λέγει τὸ ἀνακρίνεσθαι ἐνταῦθα τᾶ ἀνακρούομαι, ἀντὶ τᾶ μάκτραν ἀπολῶν. Κρότων τᾷ Ζάκυνθος, ἃ αὐτά. τὸ δὲ ἑξῆς ὕστερον ὑπονοῶ τιὰ τὸ Κρότωνα, τᾷ τὸ ποτιπαῖον τὸ Λακίνιον. τὸ δὲ καλὰ πόλις ἁ Ζάκυνθος, ἀφὸ μέσου λέγεται μᾶ ὑπερβατόν. τὸ ποτιπαῖον, ποιητικῶς ὕστερον λέγεται. δεῖ γὰρ ἢ τὸ ἑξῆς ἓν λέγειν ἴν' ᾖ τὸ ἑξῆς ἀκατάλληλα τετραμμένα ἢ τὸ ἐῶν χαλεῖς ἁ ἀρχαιότατος. τὸ δὲ Λακίνιον, ἀκρωτήριόν ἐστι, ἀπὸ τινος Λακίνα ὠνομασμένον. δηλοῖ δὲ Κρότων ἐπὶ ὅτι Ἰταλίᾳ πόλιν ἐν ἀνδρείᾳ καὶ τᾷ λοιπᾷ εὐδαιμονίᾳ. ἔστιν καὶ ἐς παροιμίαν ἐλθεῖν, Μάτην τ' ἄλλα σὺ Κρότωνα τάττε.

34. ΑΙΓ. Ταῦτα οὐκ ὀρθῶς Αἴγων ἱστόρηται, ἀλλ' ὅτι Ἀσυνάκλῃ τᾷ Ἡλικιώτᾳ. ὁ δὲ Θεόκριτος τὰ αὐτὰ τᾷ Ἡλικιώτᾳ αὐτοῦ Ἀσυνάκλεος ἱστορήμενα, ὡς Αἴγωνα μετεωίσαντα. φασὶ γὰρ τὸν Ἰδιωτικὰ γυμάσαντα, καὶ οἴκοι ἀσκήσαντα, ἐκ τῆς ἰδίας ἀγέλας ἢ μόσχου λαβίδι βοὸς, καὶ μὴ ἀνέντα, ἕως ὁ ταῦρος ἐκουθιῶν τὸ σῶμα, τᾷ βίᾳ κατέλιπε τιὼ ὀπλιὼ ἐν τᾷ χθὶ αὐτοῦ. ὀπλιὼ δὲ λέγει, τιὼ χαλκὶ καὶ Ἡσίοδος· Μήτ' ἄρ' ὑποζεύξαι βοὸς ὀπλιὼ μήτ' ὑπολείπειν. Τὸ δὲ κατεδικάσθαι, ἀντὶ τᾶ κατέφαγε. ἐοικε, ἀφὸ τιὼ ἀδικημάτων ὁ Μίλων τὸν Αἴγωνα ὅτι ἄδικον ἐσθίειν ἐφάπλαι. μάζα δὲ τὸ πυρόπλατον, καὶ πυρόφατον φάμεν.

35. ΤΗΝ.

ν Τῶνεὶ ϗ Ⓑ ταῦρον ἀπ' ὄρεος ἄγε πάξας
Τὰς ὁπλᾶς, κήδωκ' Ἀμαρυλλίδι· ταὶ δὲ γυναῖκες
Μακρὸν ἀνάϋσαν, χὠ βωκόλος ἐξεγέλασσεν.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ω καλέαν' Ἀμαρυλλί, μόνας σέθεν ὧδε φανοίσας
Λασεύμεθ'. ὅσσον αἶγες ἐμὶν φίλαι, ὅσσον ἀπέσθας.
Αἰ αἰ τῷ σκληρῷ μάλα δαίμονος, ὅς μ' ἐλελόγχει.

ΚΟΡΤΑΩΝ.

Θαρσεῖν χρὴ φίλε Βάττε· τάχ' ἄλλον ἔσσετ' ἄμεινον.
Ἐλπίδες ὀν ζωοῖσιν, ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες.

35 Illic & taurum à monte duxit prehensum
Ungula. & Amaryllidi donavit: mulieres vero
Procul acclamaverunt; pastor autem risit.

BATTUS.

O dulcis Amarylli, tui ne mortuæ quidem
Oblivisceмur: quam mihi capra caræ, tam tu cara interiisti.
40 Heu, heu, durum valde fatum. quod mihi sortito obvenit.

CORYDON.

Fidere decet care Batte: forsan cras melius erit.
Spes sunt inter vivos, expertes autem spei sunt mortui.

35. ΤΗΝ. Ἐκεῖ φησὶν ὁ Αἴγων ὅτι ϯ Λακινίου, καὶ ϯ ταῦρον ἔδωκα τῇ Ἀμαρυλλίδι, ἐντυχὼν ὑπό τινος ὄρους, ἢ περιπάσας ϯ ὁπλᾶς· καὶ αἱ παρῦσαι γυναῖκες μεγάλως ἐβόησαν, καὶ ὁ βουκόλος ἐγέλασεν.

38. ΑΜΑ. Βτεὶ ὁ Κορύδων ἐμνήσθη ϯ Ἀμαρυλλίδος, ἀνεμνήσθη καὶ ὁ βάτος αὐτῆς· διὼ γὸ ἐρωμένην αὐτὴν, φησὶ ϯ θανεῖν. ΜΟΝ. Ἐλλειπτικῶς. λέγει εἰπεῖν, ὅτι ὅτι σὺ κατεθανέσῃ, ἀντέλεσε ἂν ἐν λύπῃ εἶῃ, ἢ εἰ παντὸς μου ϯ ποιμνίου κατελοιπόμην.

39. ΟΣΟΝ. Ἐνταῦθα σαφῶς αἰτιᾶται ὃν ὁ Βάττος, ὃν εἰκὸς ἦν ἐρᾶν ϯ Ἀμαρυλλίδος, καὶ ὃ Θεόκριτον. φησὶ Ν ὑπερβολικῶς ὅσον αἱ αἶγες φίλεαι μοι, τοσοῦτον ἡμᾶς ἐλύπησας ϯ Ἀμαρυλλι τελευτήσασα, ἢ τοσοῦτον ἡμῖν ὅσα φερσφιλὴς ἀπέσθας, ἤγουν, ἀπέθανες. ὅτως ἂν νοηθείη καὶ ὁ κωμάζων πρὸς αὐτόν· ὅπ φησὶν ὁ Θεόκριτος, Κωμάσδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα. Ἄλλως. Ὅσσον ἀπέσθας] τὸ ὅσσον, ἀντὶ ϯ τόσσον, ἤγουν, τοσοῦτον. τὸ Ν πᾶν ὅτως. ὅσσον αἱ αἶγας ἐμοὶ φερσφιλεῖς, τοσοῦτον σύ, φίλη ὅσα ὁλοηδὸν, ἀπέσθας ἤγουν, ἐξέλιπες, ἀπέθανες.

41. ΘΑΡ. Τοῦτο ὁ Κορύδων φησὶ θαμωθούμενος τὸν Βάττον, ἵνα μὴ ἀθυμῇ ὅτι τῇ τελευτῇ τῆς Ἀμαρυλλίδος.

42. ΑΝΕ. Ἀνέλπιστον, ὁ ὐκ ἐλπίζει τις λαβεῖν, ἢ κατορθῶσαι, ἢ τοῦτό τι. ἀνέλπιστον, καὶ τὸ ἐλπίδος ἐστερημένον· καὶδὸ λέγει ἐνταῦθα τὸ ἀνέλπιστοι.

Χὠ Ζεὺς ἄλλοχα μὲν πέλει αἰθριος, ἄλλοχα δ' ὖε.

ΒΑΤΤΟΣ.

Θαρσέω· βάλλε κέπωθε τὰ μοχλία. ταῖς γὰρ ἐλαίαις
Τὸν θαλλὸν τρώγοντι τὰ δύσνα. σὺ δ' ὁ λέπαργος.

ΚΟΡΤΔΩΝ.

Σὺ δ' ἁ Κυμαίθα ποτὶ τὸν λόφον· οὐκ ἐσακούεις;
Ἦξω καὶ τᾷ Πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα δωσῶν,
Εἰ μὴ ἄπει τουτῶθεν. ἴδ' αὖ πάλιν ἅδε πορεύει.
Εἴθ' ἰὼ μοι ῥοικὸν ὃ λαγωβόλον, ὡς τυ παταξω.

ΒΑΤΤΟΣ.

Θᾶσαί μ' ὦ Κορύδων ποτὶ τὸν Διός. ἁ γὰρ ἄχαθα

Et Jupiter interdum serenus est, interdum vero pluit.

BATTUS.

Animum recipio. pelle deorsum vitulos: nam oleæ
Ramos rodunt infelices. Heus, abi hinc tu albe.

CORYDON.

Heus, abi Cymætha ad tumulum: an non audis?

Veniam, per Panа, malam rem tibi daturus,
Nisi abis isthinc. ecce iterum hæc accedit.
Utinam mihi esset curvum pedum, ut te verberarem!

BATTUS.

Aspice me ô Corydon, per Jovem. nam spina

43. ΖΕΤΣ. Τὸν Δία λέγει ἢ αἴτιον τῆς ὑετῆς, ἀντὶ τοῦ αἴρος, ἐν ᾧ συμβαίνουσι αἱ νεφέλαι.

45. ΘΑΛ. Θαλλὸς ἁπλῶς λέγει, πᾶν τὸ πτηλὸν. κυρίως δὲ ὁ τῆς ἐλαίας βλαστός. ΔΤΣ. Τὰ δυσθίωτα· ἀπὸ τῆς δυσκόλως σύνδυσι καὶ ὀρμᾶν, ἀφ' οὗ τὸ ἔθ πλοκά ΣΙΤ. Ἐπιθύγμα βυκολικὸν, ὅπερ λέγουσι οἱ βυκόλοι ὁμοίως καὶ τὸ ψίττα. λέπαργος ἡ ὁ λευκος, ἢ ὁ λευκοπίκελος, ἢ ὁ λευκόπλευρος· ἀλλ' ὁ μὲν ἀπὸ τῆς λέπας ἔχειν καὶ τῆς ἀργὸν, ὃ ὅτι λευκὸν ἔχειν τὸ λέρμα. ὁ δὲ ἀπὸ τῆς λευκὸν ἔθ) χοῖ τῆς λαπάραν· ἢ λέπαργος, ὁ λευκὸς, ὃ ἐστὶ τὸ ἔχειν λέπας ἀργὸν, ἤγουν λέρμα λευκὸν, ἢ λευκὸν κατὰ τὴν λαπάραν.

46. ΚΤΜ. Ὀνομα βοὸς, καὶ αἰγὸς, ὃ ἐστὶ κάμωδα· ἢ ὃ ἐστὶ τὸ αἶδα, καὶ τὸ κύμη, ἢ τὰς κύμας αἴδας ἔχουσα, τουτέστι, ξανθάς· ἢ ἐγκύμων.

48. ΙΔ. Ἰδοὺ πάλιν φεύγουσα τῆς φυτοῦς.

49. ΡΟΙ. Ἀρχέλοχος. Ἀλλά μοι ῥοικός τις εἴη χοῖ κνήμιλιν ἰδεῖν. Λαγωβόλον δὲ, ξύλον, ᾧ διαφεύγοντες οἱ λαγοὶ βάλλουσι. ἢ ὅτι βάδδον ἔστιν ὀφθῆναι, ἐπειδὴ χαμαιπόλιον, ἤτοι μὴ ἔγκυον ἔστιν βλάπτειν ἢ βοῦν.

50. ΘΑΣ. Ἀποστροφὴ τὸ ῥῆμα. καὶ γὰρ τὸ σκωπτόμενον ἀπερχόμενος, ὁ Βάττος ἀπειλήσει ἢ δίμηλιν, ἵνα ἀπὸ

Αρμοῖ μ' ὦδ' ἐπάταξ' ὑπὸ σφυρόν· ὡς δὲ βαθεῖαι
Ταὶ ἀτρακτυλίδες ὀστί· κακῶς ἁ πόρπις ὄλοιτο.
Εἰς ταύταν ἐτύπαν χασμεύμενον. ἦ ῥά γε λεύσσῃς;

KORTAΩN.

Ναὶ ναί, τοῖς ὀνύχεσσιν ἔχω γέ νιν. ἄδε ἰὼ αὐτά.

BATTOΣ.

Οσσίχον ὀξὺ τὸ τύμμα, ἰὼ ἀλίκον ἄνδρα δαμάσσαι.

KORTAΩN.

Εἰς ὄρεος ὄχ' ἕρπεις, μὴ ἀνάλιπον ἔρχεο Βάττε·
Εν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε ἰὼ ἀκάνθαι κομόωντι.

Modo hic me ſauciavit ſub malleolo. quam vero altæ Atractylides ſunt! male pereat vitula.
In hanc enim inhians ſauciatus ſum. nunquid cernis?

CORYDON.

Certe certe. & unguibus eam teneo: atque hæc ipſa eſt.

BATTUS.

Quam exigua plaga eſt: & quantum virum ſuperat!

CORYDON.

In monte cum ambulas, ne diſcalceatus eas Batte:
In montibus enim rubi & tribuli virent.

51. ΑΡΜ. Εἰ μὲ φιλᾶτε, τὸ ἁρμὸν ἰὼ νῦν σημαίνει· οἱ δὲ ἁρμόνται, τὸ ἁρμοσμόν. τὸ δὲ βαθεῖαι, ἀντὶ τοῦ ὑβριμοίδεις, ἰὼ μετώνυμον.

52. ΑΤΡ. Ατρακτυλὶς, εἶδος βοτάνης, ἣ ἀκάνθης· ἕρπεται δὲ ἀπὸ τῆς ἀγρίων γυναικῶν, ἀπράκτους ποιεῖν ἐξ αὐτῆς. ἔνιοι δὲ ἀτρακτυλίδας, τὰ ἀγκυλάκανα φασίν.

54. ΕΧΩ. Κρατῶ αὐτίκα, πάλιν ἄκανθαν δηλονότι. τὸ δὲ ἄδε, ταυτὸ δύναται τῷ ἴδε. ὁ δὲ ἐσσυνὸς, ὥσπερ ἰὼ παρ' Ομήρῳ· Τῶν, ἐμέθεν γε σεῦ ἐσσυνὸς ἔστω. ἀντὶ τοῦ ἐπιτήδειος. ἰὼ ἐσσυνὸς, ὁ ἐπιτήδειος. ἰὼ ἐσσυνὸς, ὁ ἐπιτήδειος. ἰὼ ἐσσυνὸς, ὁ ἐπιτήδειος.

55. ΟΣΣ. Βαῖαι, ὅσον ὀξὺ τὸ πλῆγμα πικρῶς διαλήγει ἐμφαίνει τὸ τε μέγεθος τοῦ ἀνδρός, ἰὼ πῶς σμικρὸς ἦν ἀκάνθης. τὸ ἀλίκον φησὶ τὸν ἄνδρα, ἵν' ᾖ μικρὸν ὂν τὸ τύμμα. ἀλίκον ἄνδρα, τοιοῦτον μέγαν ὡς ἀνδρεῖον δαμάζει. ἢ τὸ ἀλίκον ἐπιζήμιον κῶς, ἀντὶ τοῦ ὁποῖος δαμάζει ὁ ἄνδρα.

56. ΑΝΑ. Ηγεν ἀνυπόδητος, ἐξ ἧς ἰὼ πόλλον, τὸ ὑπόδημα. ἄλλως γὰρ τὸ ὑπόδημα, ἀπὸ τοῦ ὑπὸ τοὺς πόδας. ἀνάλιπος δὲ οἱονεὶ, ὁ μὴ ἀλίσκων τοὺς πόδας.

57. ΚΟΜ. Κομόωντι ἀντὶ τοῦ κομῶσιν, ἀνθοῦσας ἔχουσι. κόμας γὰρ ἔδραμνι ἰὼ ἀκανθάδη αἱ ἄκανθαι. ἀπὸ

ΒΑΤΤΟΣ.

Εἰπ' ἄγε μοι Κορύδων, ὃ γερόντιον ἢ ῥ' ἔπι μύλλᾳ
Τιμάρι τὰν κυανόφρυν ἐρωτίδα, τᾶς ποτ' ὀνίαθη;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἀκμάν γ' ὦ λειᾶτε. τρομέω γε μὴ αὐτὸς ἐπιγών,
Καὶ ποτὶ τὰν μάνδραν καταλάμβανον, ἄμος σκάργᾳ.

BATTUS.

Dic age mihi Corydon, ſenecio ille num adhuc molit
Illud nigro ſupercilio ſcortillum quod olim deperibat?

CORYDON.

Admodum quidem, ô miſer. nuper ipſe interveniens
Juxta ſpeluncam deprehendi in ipſo opere.

λαῶν· ἢ εἶδον ἀκάνθης, ἢ πλεγίστου εἰ ἔλαφι, ὑποδήσκουσιν. ἀσπάλακων ὄφεται, ἀλλὰ τὸ μὴ ξηδίως ὑπὸ σᾷ πληγίτιν δικασσάδαι, ἄτοι ἀφαιρεῖσθαι.

58. ΕΙΠ. Ἄγε εἰπέ μοι ὦ Κορύδαν, τὸ γερόντιον (τὸν πατέρα λέγει τοῦ Λύγωνος) ἆρα ἔτι ἐλαύνει, ἦγουν φιλεῖ ἐκείνην τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ τὴν μελαίνας ὀφρῦς ἔχουσαν, ἣν ἔτυχέ ποτε ἐρωτικὸν πάθος ἐλέγξατο; μύλλει δ', ἐλαύνει, ἀθεῖ, σπαίρει, ὑπὸ σᾷ ἀλοιώτᾳ, καὶ τῇ κάτω τὸν μύλιν ἀθυνόντων.

60. ΑΚΜ. Οὐχ ὡς λοιδορῶν, ἀλλ' ὑποκεκλιμένος, καὶ ὑποκεκλιμένος τῶν λέγει· περὶ ὀλίγου γὰρ αὐτὸν ἐποιοῦν, καὶ περὶ τὴν μάνδραν, ἣ μάκηται, ἣ βάκηται (τεκμαίρεται δὲ φέρεται ἐν τῇ ἀντιγράφοις) καταλάμβανον ὑπνώντα ἐπὶ ὀλίγα, τὴν μετ' αὐτῆς διαπίπτειν μίξιν.

61. ΜΑΝ. Τὴν σὴν περιδέτην ὀρυκτὴν, ἣ μάκηται, ἣ βάκηται, ἤ ὅτι σκεῦος ξύλινον ἀλακατώδες, ἐν φυρᾷν εἰώθασιν. ἀνομάδαι δὲ, ὑπὸ τῆ μάτλειν καὶ φυρᾷν ἐν αὐταῖς τὰς μάζας.

62. ΦΙΛ. Ἡγοῦ ὁ φιλῶν τὸ συνοικάζειν, φιλοσυνοικεσία. εἰρῆν δὲ τὸ συνοικάζειν. ὅτε καὶ περὶ Ἀλεξανδρείων κλέπτων λέγεται, ὁ κλέπων εἰρόμενον. ἢ εἰρῆν τὸ συνοικάζειν, ὑπὸ τῆ ὀπτεύειν, ἔνθα καὶ εἰρωλὰς γυνά. ὅθεν καὶ παροιμία· ἄεικα χαλὸς εἰρῆ· ἢν φασι διαδαλῶαι, ἐπεὶ οἱ χαλοὶ ἐν οἴκῳ καθιζόμενοι, συνιχῶς ἀφεδισπάζωσιν. οἱ δὲ φασὶ τὴν παροιμίαν ἐντεῦθεν ἐκλῶαι, ὅτι διαδαλῶαι. αἱ Αἰμαζόνες ἐπὶν ἄρξειν γλυκύνωσι, χαλὰν αὐτὸ ποιοῦσι, ἵνα μὴ ἀνδρώτερον αὖθις γένηται, καὶ τύπτειν ἀνδραθῆσι συνίασι. Σκυθῶν δὲ λεγόντων καλὰν συνοῦναι αὐτὰς

ἑαυτῶν

ΒΑΤΤΟΣ.

Εὖγ' ὦνθρωπε φιλοῖφα· τό τοι γένος ἢ σατυείσκοις
Εγγύθεν ἢ Πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἐείσδει.

BATTUS.

Euge, ô homo lascive: natura quidem tua aut cum Satyris Proxime, aut cum Panibus, quibus exilia crura sunt, certat.

ἰωτῆς, ἐκεῖναι ἔφασαν, ἄειρε χωλοὶ ἀράσσειν. ΣΑΤ. Τοὺς Σατύρους οἱ παλαιοὶ φασιν ὡς καὶ τοὺς Σειληνοὺς, ἢ Πᾶνας, ὡς Αἰσχύλος μὲν ἐν Πρασίαις, Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ανδρομέδᾳ. οἱ Σάτυροι καὶ οἱ Πᾶνες εὐπόρησι πρὸς τὰς συνουσίας. ὅτι δὲ ὁ Σάτυρος πεποίηται, δῆλον ἀπὸ τοῦ ὀνόματος. ἀπὸ γὰρ τῆς σαύρας πεποίηται ὁ Σάτυρος. σαῦρα δὲ ἡ εἰς τὴν ὀπὴν ἐκτένωσις. Αλλως. ἢ Σατυείσκοις] ἀκρατῆς οἱ Σάτυροι ἐφάνησαν. λέγεται δὲ παρὰ τὸ σαῦρα δὲ τὸ μόριον τοῦ ἀνδρός, ὅπερ καὶ πῖος λέγεται.

63. ΚΑΚ. Επειδὴ αἱ αἶγες ἔχουσι λεπτὰ πόδια· ἢ ἀπὸ τῆς ἰδίας χροιᾶς, κακοδέρμοις.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον δραματικώτερόν ἐστι. συνδιαλέγονται δ' ἀλλήλοις ὅτε Ἰταλίας, καὶ σφᾶς αὐτοὺς ἐρίζουσιν, ὅ τε αἰπόλος Κομάτας, ὃς Εὐμάρα τῇ Συβαρίτᾳ νέμει τὰς αἶγας· καὶ ὁ ποιμὴν Λάκων, ὃς Θυέϊ τῇ Συβαρίτᾳ νέμει τὰ πρόβατα. Ἔχει δ' ὁ μὲν Κομάτας κόρῃν ἐρωμένην Ἀλκίππην τὴν ὀνομαζομένην Λάκαιναν, ἐρώμενον Εὐμήδην. καὶ ἔπαθλον τῆς νίκης τίθενται· ὁ μὲν αἰπόλος τὴν κόρην, ὁ δὲ ποιμὴν ἀμνόν· Μόρσωνα δὲ τὸν ὠδῆς κριτὴν αἱροῦνται. Τελειώσαντες δὲ ἅμιλλαν, ὁ κριτὴς Μόρσων τῷ αἰπόλῳ τὴν νίκην ἀπονέμει. Ἐπιγράφεται μὲν ἓν τῷδε τῷ Εἰδύλλιον, Ὁδοιπόροι· μᾶλλον δὲ τὸ ἐν ὅλῃ φιλοτιμίᾳ Βουκολιασταί δέ, μᾶλλον τὸ βουκολιάζοντες, ἤγουν βουκολικῶς ᾄδοντες αὐτά.

ARGUMENTUM
IDYLLII QUINTI

Hoc Idyllion magis Dramaticum est. Colloquuntur autem inter se in Italia, & præstantia in arte Musica certant, caprarius Comates, qui Eumaræ Syboritæ capra pascit; & pastor Lacon, qui Thurii Sibaritæ pecora pascit. Habet autem Comatas puellam amasiam Alcippen nomine: Lacon vero amasium Eumedem. Præmium certaminis constituunt, caprarius hircum, pastor autem agnum. Musen vero cantionum judicem deligunt. Finito autem certamine, judex Musa caprario victoriam tribuit. Inscribitur igitur hoc Idyllion Viatores, quod à via rixentur: Bucoliastæ vero, quod carmen Bucolicum canant.

ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ ἢ ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ,
ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ε'.
ΚΟΜΑΤΑΣ ΚΑΙ ΛΑΚΩΝ.

Αἶγες ἐμαὶ τίλλων ὁ ποιμένα τὴν Συβαείταν
Φεύγετε· ὁ Λάκων· τὸ μὰν νάκος ἐχθὲς ἔκλεψεν.

VIATORES seu BUCOLIASTÆ,
IDYLLION QUINTUM.
COMATES & LACON.

CAprræ meæ, pastorem illum Sybaritam
Fugite Laconem: is enim meam pellem heri furatus est.

ΑΙΓΕΣ. Ἰσχίον ὅπα τᾶς μὲν αἰπόλου τὸ ὄνομά ἐστι Κομάτας, ὃς καὶ Εὐμάρᾳ τᾷ Συβαείτᾳ νέμει αἶγας. τᾶς δὲ ποιμένος, Λάκων, ὃς Θυεῖ Συβαείτᾳ νέμει πρόβατα. ΣΤΒ. Σίβαρις, πόλις Ἰταλίας. ὠ ἀπὸ οἰκιστοῦ τινος, ἢ ἀπὸ

ΛΑΚΩΝ.

Οὐκ ἀπὸ τᾶς κράνας σίττ' ἀμνίδες; οὐκ ἐσορῆτε
Τόν μοῦ τὰν σύριγγα θέραν κλέψαντα Κόματαν;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὰν ποίαν σύριγγα; τὺ γὰ πόκα δῶλε Συβάρτα
Ἐκτάσω σύριγγα; πὶ Δ'; οὐκέτι σιὺ Κορύδωνι

LACON.

An non à fonte fugitis agnæ? non videtis
Comatem qui mihi nuper fistulam furatus est?

COMATAS.

5 Quam fistulam? tu enim serve Sybarita,
Quando possedisti fistulam? Quid? annon cum Corydone

ἀπὸ Συβάριος ποταμᾶ. νυῖ δ' καλεῖ Θέοκρ. ταυτὸν ὂν Θέοκριτον καὶ Σύβαριν. λέγει γὰρ ὅτι ὑπὸ τῶν Κροτωνιατῶν καθηρέθη ἡ Σύβαρις. ἐλθόντες δὲ οἱ Λοκροῖοι, αὐτῶν φήσαν, καὶ τῇ πόλει μετώνυμον τὸ ὄνομα, καλέσαντες αὐτὸ Θέριον, ἀπὸ Θερίου ποταμοῦ ἐκεῖ ῥέοντος. καὶ Θέριος, ὄνομα κύριον, καὶ ὁ ὁμηρικός.

2. ΛΑΚ. Λάκων ὄνομα κύριον. ἐκτείνει δὲ τὸ α ἀφ' οὗ τὸ μέτρον. ἐκάθασαν δὲ οἱ παλαιοὶ τοῖς δάκτυλοις ὀνόματα τιθέναι ἀπὸ τῶν ἐθνῶν, Σύριον, Καππαδόκα ὅπου καὶ ὁ Λάκαινα. Δαναΐδες γὰρ λοιπόν. ΝΑΚ. Ος μὲν τὸ κάλλος. Ξιφίδιον, τὸ κάλλιον, τὸ μαρμάριον. καὶ κάλλος τὸ ἀγγεῖον λέγεται. Ὅμηρος· Κάλλος δ' ἀγγεῖον ἐστεφάνου. καὶ Θηκίτης ὁ τῶν ἐξῶν, ἀγγεῖον φησίν.

3. ΣΙΤ. Σίτθα, ψίθα, πιμφυκὰ, ἀπολυκὰ καὶ βυκαλικὰ ὀνηθήγματα. εἰ δὲ Δὶ ὀνηξέμαθα. ἄλλον δὲ ταῦτα διαιροῦσι, χαροκόπιδα. ἄφελον ἐκτεῖν, ἢ φύξιδα, ἢ τι τοιοῦτον. ὁ δὲ ταῦτα ἀφείς, τῇ αὐθέντῃ φωνῇ τοῖς ἀμνοῖς ὧδε σίτθα χρῆ. ἐὰν δὲ τοῦτο παρακέλευσις ἀμνίδες, τὰ μικρὰ προβάτια, οἱονεὶ ἀμνίδια.

4. ΣΤΡ. Τὸν τῶν σύριγγά μου θεὸν ὀλίγου κλέψαντα Κομάταν.

5. ΣΥΒ. Δακικῶς κτλ. ἢ ῥωμικῶς, ἀντὶ τοῦ Συβάρτης. δῶλος δὲ ἀντὶ τοῦ δοῦλος. δῶλος δὲ καὶ οἰκέτης διαφέρει, ὥς φησι Κρύσιππος· οἰκέτης μὲν ὁ ὑπὸ κτῆσιν ὤν· δοῦλος δέ, ὁ ἀπολυθησόμενος. Συβάρτας δὲ ὡς Πιερδίκκης, Ἀγείπτας. ἔστι δὲ κτλ μὲ τὸ ἀνάλογον, Συβαείτης· κτλ δὲ Δακεῖτις, Συβάρτης.

6. ΚΟΡ. Ὁ Κορύδων βουκόλος, ἢ πρόδηλον μίμημα. ὁ δὲ τῶς· οἰκ' ἀρκεῖ σοι φησὶ σιὺ Κορύδωνι ἐν τῷ καλάμῳ φυσᾶν καὶ συναυλεῖν αὐτῷ. τοῦτο δὲ καλλαϊσικὸν, ὅτι οὐδὲ αὐλεῖν οἶδεν, εἰ μὴ ποιμαίνοιεν καὶ μόνον, καλάμη δὲ ἔστι, τὸ καταλειπόμενον ἀπὸ θερισμοῦ ἀσταχυολογοῦσιν ἐκ τῶν θερίζομένων σίτου καλαμῶσις καὶ κειμῶς. ταύτῃ γοῦν ὅσοι καλαμῶνες καὶ τιμηνόμενοι φυσῶσιν ἐν αὐτῇ καὶ αὐλίζουσι. ποιμαίνειν δὲ, τὸ λεπτοτάτοις φωνεῖν πνεῦμασι τῶν ἐκ καλάμης αὐλῶν. Ἄλλως. τί δὲ ὠφελήσει ἀρκεῖ σοι, ὅταν ἱκανὸν ἔσται σοι αὐλὸν ἔχοντι ἀπὸ καλάμης ἤτοι ἀπὸ καλαμαίας, ἐμπνεῖν αὐτῷ; τοῦτο γὰρ τὸ ποιμαίνειν σὺν Κορύδωνι, τυτίζειν ὁμοίως τῷ Κορύδωνι.

Αρκεῖ τοι καλάμας αὐλὸν ποκπύσλεν ἔχοντι;

ΛΑΚΩΝ.

Τάν μοι ἔδωκε Λύκων, ὦ λεύθερε. τὶν δὲ ὃ ποῖον
Λάκων ὀκκλέψας ποκ' ἔβα νάκος; εἰπὲ Κομάτα.

Οὐδὲ γὸ Εὐμάρᾳ τῷ λεπόντι ἦς τοι ὀνεύσλεν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὸ Κροκύλος μοι ἔδωκε, ὃ ποικίλον, ἀνίκ' ἔθυον
Ταῖς νύμφαις τὸν ἀῖγα. τὺ δ' ὦ κακὲ χὠ τότ' ἐτάκου
Βασκαίνων, χὠ νῦν με τὸ λοίσθια γυμνὸν ἔθηκας.

ΛΑΚΩΝ.

Οὔ, μὰ αὐτὸν τὸν Πᾶνα τὸν ἄκπον, ὅ σέ γε Λάκων
Τὰν βαίταν ἀπέδυσ' ὁ Καλαϊθίδας· ἢ τῷ τλύας

Tibi satis fuit, sibilare arundinis cannulam tenenti?

LACON.

Quam mihi dedit Lycon. ô ingenue. tibi vero quam tandem Lacon furatus pellem quondam abiit? dic Comata

Neque enim Eumaræ hero tuo fuit pellis in qua dormiret.

COMATAS.

Quam Crocylus mihi dedit, discolorem, tunc cum sacrificam Nymphis capram: tu vero impube & tunc contabescebas Invidens, & nunc postremo nudum me fecisti.

LACON.

Non, per ipsum Pana littoralem, non tibi Lacon Pelliceum exuit filius Calathidis aut si fallo, utinam de hac

8. ΤΑΝ. Περὶ τὸ πίαν ὑποτύπη ἢ ἀπάντησις. τὸ γ', ὦ λεύθερε, κατ' εἰρωνείαν εἴρητα.

10. ΟΤΔ. Περὶ ὑπερβολὴν τοῦτο ἔφη. λέγει γὰρ μηδ' αὐτὸν τὸν Διὸς τὸν Εὐμάρᾳ ὀπηκοεμόζ, ἴγουν δέρματι. Αλλως. τὸ εὐμάρᾳ δέρματι φασὶν εἶναι, καὶ ἀ κίνειν ὄνομα, ὡς πίνειν, ἴν' ᾖ, ἀλλ' ὁ ἀλλὰ τῷ διαστόλῃ τῷ σῷ εὐμάρα καὶ δέρματι λῷ, ὡς τι ἐκοίδεσ.

13. ΒΑΣ. Αντὶ τοῦ φθονῶν λυπούμενος. Κυείσας γὰρ βάσκανον, ὁ τῶς ὀφθαλμῶς κείσον καὶ φθονέρον τὸ ἐφαδὸν ἐν αὐτῷ, ἢ ἐν αὐτῷ.

14. ΑΚΤ. Αντὶ τοῦ, ὁ κυνηγὸς ἐπακτῆρες γὸ οἱ κυνηγοὶ, ὡς φασ Ορπαυός. ἢ ὡς φασι Φιλοξένῳ, ἐξ Παρὸς ἐκ τῶν κλεινῶν Κράδιδῳ πάλαιδ. τινὲς γ' ὁ Απόλλωνα φασὶ ὁ ἐστὶ ὁ ἀκτῆς ἱδρυμένον. φασὶ γ' οἱ Πίνδαρον πρὸ ἀνδρῶν αὐτὸν φρονίζειν. ἢ ὁ σὲ τὸν ποιμένα αἰνιλὲς λέγοντα, ἴγουν, ὁ κυνηγός. ἢ ἄκπον, κατά τινας, ὁ Απικόν.

15. ΒΑΙ. Τῶν δηλόῃσαν, τῶν σ. σύραν· βαίτην γὸ λέγουσι τὸ ἐκ κοδίων αἰνιζόμενα σκέλεσιν. Απικοὶ δὲ ταύτῃ καὶ σαύραν φασὶ καὶ Λειτρά-

τὴν

Τᾶς πέτρας, ὦ ἄνθρωπε, μανεὶς ἐς Κραθὶν ἁλοίμαν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐ μὰν ὥτ' αὐτὰς ταὶς λιμνάδας ὦ γαθέ νύμφας,
(Αἴτ' ἐμὶν ἵλαοί τε καὶ εὐμενέες τελέθοιεν)
Οὔ τοι τὰν σύριγγα λαθὼν ἔκλεψε Κομάτας.

ΛΑΚΩΝ.

Αἴτοι πιστεύσαιμι, τὰ Δάφνιδος ἄλγε' ἀρείμαν.
Ἀλλ' ὥν ἄγκα λῆς ἔρεφον θέμεν (οὐπὶ μὲ θὠδὲν

Rupe, ô amice, furore correptus, in Crathin saliam.

COMATAS.

Non certe, non, per ipsas nymphas paluſtres, ô bone:
(Quæ mihi placatæ & benevolæ ſint)
Non tuam fiſtulam furtim fuſtulit Comatas.

LACON.

Si tibi credam, dolores Daphnidis perferam.
Sed enim, ſi vis hædum deponere, (nihil enim eſt

πω. Ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος. ἡμεῖς δ' αὐτὰ σισυρίνια φαμέν. ΚΑΛ. Οἰκέτης ἀληθῶς, ὦ ὗός. πύτιεσν γὰρ οἰκέτης, ὦ ὗός, ὃ λέγει· δῆλον οἵ μὲ δέλον, οἵ δ' ὗὸν φασίν. ΚΑΤ. Ἢ εἰ τοῦτο ἐποίησα, ὦ εἰ ὀπορχοίλιν, ἄνθρωπε καὶ τὰ πέτρας ἐκείνης ὦ ἄνθρωπε εἰς μαίαν ἐμπεσών, εἰς Κραθὶν τὰ πάμαν πεσέσαιμι, ὦ φθαρείμαν. (χάρπω καὶ ἁλοίμαν, καὶ ὀλοίμαν) πάθοιμι γὰρ ἐκ ποίας πνὸς ὦ μαίας, ἐξαπορπμνίζειν ἑαυτούς. Κραθὶς δὲ ποταμὸς ἐπὶ Σίκελιαν τᾶ Σικελίας. ὁ δ' χῦ, ἀντὶ τᾶ ἀπό. Νυμφόδωρος δ' καὶ Θέοφρασος φασὶ, τᾶ Κράθιδος τὸ ὕδως ξανδίζειν. Ἄλλως. τὸ, Η χῦ πλύας. πλὺ χῦ τᾷ ἁλοίμαν δεῖ σωάπτειν. ποιητικῶς γὰρ διαιρέονται τᾶ ῥήματος, ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ, ὡς παρ' Ὁμήρῳ. Βᾶ δ' κατ' ὀλύμποιο κορυφῶν χαλκάσπιδος οὐρμῆς. παρὰ δὲ τᾷ πίζω λέγω, σωνεμμένη ἔστιν ἀεὶ ἐν τοῖς τοιούτοις τᾷ ῥήματι, ὡς ἔδᾳ Φιλοξένῳ. Ὁ δ' ὑπερκλὺς τᾷ ἀπερχάνᾳ ἥδη βαδίζει καὶ τᾷ Ὀλύμπου κατίσῃ.

17. ΟΤ. Οὐδαμῶς μὰ τὰς λιμνάδας αὐτὰς Νύμφας· ἴσγεν, τὰς ἀναστρεφομένας ἐν τᾷ λίμναις, αἳ πᾶσι ἐμοὶ φρασσωεῖς εἶεν, ὐκ ἔκλεψεν ὁ Κομάτας τὰν σύριγά σου λαθών.

21. ΘΕΜ. Αντὶ τᾶ δεῖναι, ἴσγουν, καταδῦσαι. τὸ αἶγα Δωρικῶς ἀεὶ ἀντὶ τᾶ ἐὰν λέγεται, διὸ καὶ ὑποτάσσ. ΕΝΤ. Παροιμία ἐπὶ ὀλίγα μηδενὸς ἀξίων· φησὶ δὲ Κλέανδρος ἐν δευτέρῳ τᾶ περιμιῶν, ὅτι Ηρακλῆς ἰδὼν ἱδρυμένον τᾶ Ἀδωνιν, ἔφη ὑδὲν ἱερόν. ὃ δὲ αὐτὸν ἄξιον τιμᾶς καὶ ἱδρύσιος ἔκεινεν. Διονυσόδωρος δ' μεταφορὰν εἶ φησὶν, ἀπὸ τᾶν ἱερῶν τᾶ πομπίμων, μηδὲν ἔχόντων ἱερὸ καὶ σεβασμᾶ ἄξιον. ἢ ὑδὲν ἱερὸν, ὐκ ὄξιν ἄξιον ἱδρύσιος καὶ τιμᾶς ὁ τοιοῦτος. Ἄλλως. Ηρακλῆς ἰδὼν εἰς Δῖον πόλιν τᾶ Μακεδονίας,

Ιερὸν) Ἀλλά γέ τοι διαείσομαι, ἤν τ' ἀπείπῃς.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τίς ποτ' Ἀθαναίᾳ ἔριν ἤρισεν· ἰὼ δὲ κεῖται
Ὠμφος· ἀλλ' ἄγε καὶ τὺ ϕῶ εὔβοτον ἀμνὸν ἔρευσι.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ πῶς, ὦ κίναδε, εὖ τάδε γ' ἔστω) ἐξ ἴσου ἄμμιν;
Τίς τείχας ἀντ' ἐείων ἐποικίξατο; τίς δὲ παρεύσας
Αἰγὸς πρωτοτόκοιο, κακὰν κυύα δύλιτ' ἀμέλγειν;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ὄστις νικασεῖν ϕῶ πλατύν, ὡς τὺ πεποίθεις·

Sacrum) cantu quidem tecum certabo. donec ipse recuses.

COMATAS.

Sus contra Minervam certamen suscipit: ecce depositus est
Hædus: age, tu quoque pinguem agnum depone.

LACON.

Quomodo, ô astute, recte hæc erunt ex æquo nobis?
Quis pilos pro lana detondet? quis, cum adsit
Capra quæ primum peperit, malam canem velit mulgere?

COMATAS.

Iste, inquam, qui sicut tu propinquum se superaturum confidit.

ἐίδην ἐκ πνὸς ἱερῦ πολλὰς ἐξιόντας. δόλων δὲ κὴ αὐτὸς εἰσιλθεῖν κὴ θεσκιωπῆσαι, ἀνέκειντο, ἤγουν ἠρώτησε τίνῳ ἔϊη τὸ ἱερόν. μαθὼν δὲ Ἀθηνᾶς ἦ). ἔφη, εἰδὲν ἱερόν· ἀντὶ ϕ ὑδενὸς ἄξιον. ὑδὲις γὸ θεῶν ὑπάρχῃ.

22. ΔΙΑ. Ἀλλά σοι ἆδων ἐρέσω, διακεινῶ, ἕως ἂν ἀπαγορεύσῃς, τὼ ἦλθαν ὁμολογήσῃς.

23. ΤΣ. Παρεμία ἔζειν ὄδὶ σϕῶν τοῖς χρείπουσιν ἀντεριζόντων. ἐείζω ὄδὶ λέγων, ἐρεῖδω ϕ ὄδὶ θεύγματος.

24. ΕΤΒ. Τὸν σύτεμνε. βάσις γὸ ἢ τεθρὶ, ὅθεν κὴ τὸ αἰγίλοτον, κὴ ἱπποβότον. ἔρεισδε, ἤγεν ϕέρων καπίδε.

25. ΚΙΝ. Καὶ πῶς, ὦ παῦγλα, καλῶς ταῦτα ἔσαι ἐξ ἴσου μέσῃς ἡμῖν; οἱ Σικελιῶται γὸ ϕ ἀλώπηκα, κίναδον θεσαγορεύουσι. τοῦτον γὸ τὸ ζῶον παῦργον. κίναδος δὲ, ὅϕ τὸ κινεῖδαι ἐν αἰδοῖ, ἢ ἀναιδὲς ἢ ὅϕ τὸ κινεῖδαι ἐν δόλῳ.

26. ΕΠΟ. Ἀντὶ τῦ ἕνεκα, πάντ ἐποιήσαλο. τίς γάρ ποτε ἕνεκα ἀντὶ ἐείων τείχας; τείχας γὸ αἱ παχέαι, κὴ τετραμμέναι, ὡς αἱ ϕ αἰγός· ἓν ϕ τὰ λεπτὰ κὴ ὗλα, ὡς τὰ ϕ θρεπτῶν. ἢ τῶτό ϕησιν, ὅτι αὐτὸς μὲ ἄρπα καταπίδεται, ἐκεῖνος ϕ ἕτερον, ὅς τε ἢ ποκίζεται.

27. ΔΗΛ. Γράϕει) γὸ κὴ ὅπω δειεικῶς ἀντὶ ϕ βύλῃ), καπὰ πᾶς.

28. ΟΣ. Ηγεν, ἐκεῖνος ταῦτα ποιεῖ, ὅς τις πέποιδε νικήσειν ϕ θασόν, καδὰ σὺ πέποιδας ὑπὸ ϕ πέπυδα, πεποίδω ἐνιχεῖν, ὡς ὑπὸ ϕ δέδοικα δεδοίκω. Αλλως. ὅστις νικήσειν ϕ θασόν διαριθμήσας ἐπιλέλοιπε. ἢ ὅ τι

Σφὰξ βομβῶν τέτιγος ἐναντίον. Ἀλλὰ γὰ ὅ γ' τοι
Ωιφος ἰσοπαλής· τὺ (ἴλ' ὁ τραγὸς ὅτος) ἔεισδε.

ΛΑΚΩΝ.

Μὴ σπεῦλ'· ὐ γάρ τοι πυεὶ θάλπεαι· ἄδιον ἀσῇ
Τᾶλ' ἔσσὸ πὰν κόπιον χὴ πάλσεα ταῦτα καθίξας.
Ψυχρὸν ὕδωρ τίωεὶ καβαλείβεται. ὧδε πεφύκει
Ποία, καὶ βὰς ἄλε, χὴ ἀκείδες ὧδε λαλεῦπι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Αλλ' ὅ γ' σπεύδω. μέγα λ' ἄχθομαι εἰ τύ με τολμῇς
Ομμασι τοῖς ὀρθοῖσι ποπβλέπεν, ὃν ποκ' ἐόντα

Veſpa ſtrepens contra cicadam. Sed non ſit ſane

30 Hædus par: tu vero (ecce hircus iſte) certa.

LACON.

Ne feſtina: neque enim igni ureris. Suavius cantabis
Hic ſub oleaſtro, & ad ſylvam hanc aſſidens.
Gelida unda illic fluit; hic enata eſt
Herba, & thorus hic, & locuſta hic murmurant.

COMATAS.

35 Atqui non feſtino: ſed moleſte admodum fero, quod tu me audes
Oculis rectis aſpicere: quem olim, cum eſſes

τι δυλόσαι ποιεῖν ἢ εἰπεῖν τῶτο, ὃς ἀπὶ αἰγὸς κυία ἀμέλγῃ, ὅϑ χὴ σὺ νικάσαι φῄς, ἢ τοσῶτον ἐν ἡδυφωνίᾳ σου διαφέρητα, ὅσον τέτιγος σφηκῶν.

29. ΣΦΑ. Ο σφὰξ φησὶ σὺ ἐμὲ κατ' ἐναντίον τῦ τέτιγος τολμᾷς βομβῶν. ΑΛΛ. Αλλὰ ὐδαμῶς ὥσπερ, ἰσπερ ἔτος, ἐν ἴσῃ μοίρᾳ· ὐκ ἀξίωτα τῷ ἀμυῷ. ἀλλὰ ἰδὺ τίθημι τρέγω. τὺ γὸ ἰσοπαλὴς, ἴσος ἐν κλήρῳ· πόλος γὸ ὁ κλῆρος. ἢ ἐκ τῦ πάλη.

31. ΜΗ. Παρειμένα ὄζιν ὅτι ὅϑ' ἀλὸ τι σπυδομένων. μὴ σπούδαζε, ὐ γὸ ὅτι πυρὸς βέβηκας. σπεύδω ἐγὼ ἀμεταδάτως, ὅτι σπεύδω δὴ ἕτερον. ΑΔΗ. Ηγυν ἡδέως μᾶλλον ἀσῇ.

32. ΤΑΔ. Ωδὲ ἐλθὼν χὴ καθίσας ὑπὸ τίω ἀγειλαίαν, χὴ τὰ δένδρα

Gelida unda illic fluit; hic enata eſt
Herba, & thorus hic, & locuſta hic murmurant.

COMATAS.

35 Atqui non feſtino: ſed moleſte admodum fero, quod tu me audes
Oculis rectis aſpicere: quem olim, cum eſſes

ταῦτα. τὸ τᾶδε, ἐν ἄλλοις ἀντιγράφοις γράφεται τῖνδε, ἀντὶ τῦ ἐνταῦϑα, Δωρικῶς.

33. ΨΥΧ. Αντὶ τῦ, αὐτῦ καταῤῥεῖ ψυχρὸν ὕδωρ. ἐνταῦϑα ἐκπυρικῶς ὄζι βοτάνη, χὴ ἥδε ἡ στὰς, ἣ ὄζιν εἶδος βοτάνης. τὸ τίωεὶ, ἐν ἄλλοις γράφεται ὀπηρέκμαπκῶς ἀντὶ τῦ ἐνταῦϑα. Καὶ ἀκείδες] χὴ ἀκείδες ἐνταῦϑα λαλῦσι.

35. ΣΠΕ. Οὐδαμῶς σπουδάζω, μειζόνως ϑ' ἀλῶ, εἰ σύ με τολμᾷς ἀτρεπέσι τοῖς ὄμμασι σκοπεῖν· ὃν πινά ποτε ἐδίδασκον ἐγὼ ἄδειν δηλονότι, ὅτε παῖδα ὄντα.

36. ΟΝ. Τῶτα φησὶν, ὅτι τῷ τίω χάειν εἰς ἄμιλλαν αὐτῷ συνελυδήναι παρ' αὐτῦ διδαχϑέντα, ὡς χὴ περσκωλεῖται αὐτὸν εἰς ἄμιλλαν.

Παῖδ' ἔτ' ἐγὼν ἐδίδασκον. ἴσθ' ἃ χάεις ἐς τὶ πολήτᾳ.
Θρέψαι κ' λυκιδεῖς, θρέψαι κυνάς, ὥς τυ φάγωντι.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ πόκ' ἐγὼ ταῦτά τεῦ τι μαθὼν καλὸν ἢ κ' ἀκύσας
Μέμναμ', ὦ φθονερὸν τὸ κ' ἀπρεπὲς ἀνθρώπων αὔτως;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀνίκ' ἐπύγιζόν τυ, τὸ δ' ἄλγεες. αἱ δὲ χίμαιραι
Αἴδε καταβλῆχῶντο, κ' ὁ τράγος αὐτὰς ἐβύτα.

ΛΑΚΩΝ.

Μὴ βάθιον τλίω πυγίσματος ὔσε ταφείης.

Puer adhuc, ego docui. en gratia quo recidit.
Nutri catulos lupinos, nutri canes, ut te devorent.

LACON.

Quando unquam à te boni aliquid didici, vel audivi
Quod meminerim, ô tu invide, & prorsus inepte homuncio?

COMATAS.

Tunc cum pædicabam te, & tu dolebas. capellæ autem
Iftæ balabant: caper vero eas premebat.

LACON.

Ne profundius illa pædicatione, ô gibboſe, ſepeliaris:

37. ΠΟΘ. Θέασαι εἰς τὶ περσέρπῃ κ' τηλυτᾶ ἃ χάεις· ἃ ὀφειλομένη μοι ἀηλοῦσα.

38. ΘΡΕ. Ἐκθρέψειν ἄν τις καὶ λύκων ἐκγόνους, κ' κυνάς, ὅτι τῇ λύμῃ τῇ αὐτῶ, ὡς κἀγὼ τοῦτον ἐδίδαξα ὅτι ἐχαείσῃ. ὅτι δ' τοῦτο Σωκράτευς· κακὸν ποιῶν οὐ, θρέψαις κυνάς. παροιμία κατ' αὐθρ ποιούντων τί. κατὰ Ακτιάνωρ, ἢ κατὰ ἰδίων καιρῶν βραδύντωρ. πλατὺ δ' ὅτι σφ' ἐχαείσαν τῆς ἀνηγήτως, ὅτοι, ἢ μὴ ὁμολογόντων χάειν τῆς εὐηγήτως.

40. ΑΝΔ. Ανθρᾶειον ἀντοκοεσικῶς, ἀνθρωπάειον, ἢ δυσχλιὴς κ' ἀνελεύθερον. αὔτως δ' ὕτως· ἐν ἀδικίᾳ χρείᾳ, μάτην.

41. ΕΠΙ. Πυγμαῖς ἔκυπτον, ἔκρυον. ἄτυπτον δ' τοῦτο φανερῶς ἐντὸς ἢ ἐπίκρυπτον, ἐδάτευον. σὺ δὲ ἄλγες. αἱ δ' αἶγες ἐβλῃῶντο, ἤγουν ἐμπάτο βιαζόμεναι ὑπὸ τ' τράγου. ἢ βλῃχᾶδς γὸ ὅτι περδάτων λέγεται καὶ ὁ τράγος αὐτὰς ἄγχειν.

43. ΒΑΘ. Μὴ βαθύτερα τύχῃ τάφρε τ' πυγίσματος, ἕ φής με ὀρύσσ. τὸ δὲ ταφείης, ὡς ἐγὼ πεπύσμαι. Αλλως. Ταφείης, ἀντὶ τ' μυκδείης βαθύτερον σὺ τ' φρεὸς ἐμὲ ἢ σοῦ πυγίσματος, ὡς σὺ λέγῃς. ἀμφίται δὲ ἀλὸ τόπε, καὶ Αεσχράτης δ' βαπτάχοις φασὶ δεῖ τ' Κλέωνος δὲ τὸ κρυπτόμενον, κ' ἔνδον, νοούμενον ἐν τ' ταφαῖς πλιάδς. ἤγουν, ἐν καιρῷ συμπασμοῦ, τὰς πέτρας ἐκπίλλειν ἢ πυγῆς. Αλλως. Εἶδε μὴ ἐν βαθυτέρῳ τάφρῳ

Αλλὰ γὸ ἔρφ' ὧδ', ἔρπε, καὶ ὕστερα βωκολιαζεῖς.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

45 Οὐχ ἑρψῶ τίνεί· τῦτῳ δρύες, ὧδε κύπειρος,
Ὧδε καλὸν βομβεῖῶτι ποτὶ σμάνεσι μέλισσαι.
Ενθ' ὕδατος ψυχρῶ κρᾶναι δύο· ταὶ δ' ὅλαι δένδρῳ
Ορνιχες λαλαγεῦῶτι. καὶ ἃ σκιὰ ὧδὲ ὁμοία
Τᾷ ωΔᾷ πὶν· βάλλει δὲ καὶ ἃ πίτυς ὑψόθε κώνυς.

ΛΑΚΩΝ.

50 Η μὰν ἀρναχίδας τε καὶ εἴρια τᾷδε πατησεῖς,
Αἴκ' ἔνθῃς, ὕπνω μαλακώτερα· ταὶ δὲ τραγεῖαι
Ταὶ ωΔᾷ πὶν ὄσδοντι κακώτερον ἢ τύ ωῤ ὄσδεις.
Στασῶ δὲ κρητῆρα μέγαν λευκοῖο γάλακτος

Sed huc adſis, veni, & proſtremo cantabis.

COMATAS.

45 Non ibo illuc: hic quercus, hic cyperus eſt,
Hic ſuaviter ſuſurrant apes circum alvearia:
Hic & aquæ gelidæ fontes duo ſunt, ipſique ſuper arborem
Volucres garriunt, & umbra nihil ſimilis eſt

Illi quæ apud te eſt. Dejicit vero & pinus ſuperne nuces.

LACON.

50 Atqui pelles agninas, & lanam hic calcabis,
Si veneris, ſomno molliorem: pelles vero hircinæ
Quæ apud te ſunt, pejus olent quam tu oles.
Statuam vero cratera magnum albi lactis

τήρῳ ταρείσῃς ἐκεῖνα ϖ πυγίσματος, ὦδε, ἴσον συγκαταμιδῶν ϖ τράγελον, κυρτή. τὸ δὲ ὦδε, ἀπὸ ϖ κυφὸς, ὑπολῆ ϖ κ, καὶ τερπῇ ϖ φ εἰς β, ὦδεσι, καὶ λόρδωσις πάσῃ· λόρδωσις γὸ δοκὶ τὸ ἔμπροσθεν· ὦδεσις τὸ μὴ πὶν κεφαλῆ, σεῖ τ' ῥάχεως πάσης. κύρτωσις δέ, τὸ μέσον τ' ῥάχεως.

44. ΤΣΤ. Καὶ τελευτῶν τῇ βωκολικῇ ᾠδῇ χρῆσθ' ἱείζων.

45. ΕΡΨ. Οὐκ ἐλεύσομαι εἰς αὐτὸ τὸ μέρος. ΤΗΝ. Ενταῦθα δρύες. ΩΔΕ. ὧδε καλῶς βομβοῦσιν ἐν τοῖς σμήνεσι μέλισσαι. ἐνθάδε εἰσὶ δύο πη-

γαὶ ὕδατος ψυχροῦ βυίζουσαι, αἱ δὲ ὄρνιθες ὅλαι τῷ δένδρῳ λιγυρὸν ᾄδουσι, καὶ ἡ σκιὰ ὁμοίως ὁμοία τῇ ὑπαρχούσῃ σοὶ, καὶ ἡ πίτυς δὲ ὑπὸ τ' ὕψους τρόπιλας ἀφίησιν.

51. ΜΑΛ. Μαλακὸν τὸ χαῦνον καὶ ὑπεῖκον, ϖ ἐναντίον τὸ σκληρόν. λέγεται δὲ μαλακὸς, ὅταν, καὶ κηλὸς, καὶ τὰ τοιαῦτα. ὁ δὲ ὕπνος, ὦ χ' ταυτὰ λέγεται μαλακὸς, ἀλλ' ὡς μαλακοτοίος.

53. ΣΤΑ. Παρόσον ἅλικον ἐκτίσθη ϖ Νύμφαις· αὗται γὸ ἐνθρέψασαι ϖ Δερίταον, ἐδίδαξαν πὶν ϖ ἐλαίου

Ταῖς νύμφαις· ταῦτα δὲ καὶ ἀδὺς ἄλλον ἐλαύνω.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Αἰ δέ κε καὶ τὺ μόλῃς, ἀπαλὰν πέδα τῶνδε πατήσῃς,
Καὶ γλαύκαν ἀνθήσαν. ὑπεστόρεται δὲ χιμαίρᾳ
Δέρμαθα, τᾶς ὦνθ' ἁπαλώτερα τυρὸς ἀμέλγει.
Σταθμὸν δ' ὀκτὼ μὲν γαυλὸς τᾷ Πανὶ γάλακτος,
Ὀκτὼ δὲ σκαφίδας μέλιτος πλόα κηρὶ ἐχούσας.

ΛΑΚΩΝ.

Αὐτόθι μοι ποτέεσθε, καὶ αὐτόθι βουκολιάσθε.
Τὰν σαυτᾶ πατέων, ἔλα τὰς δρυάς. Ἀλλὰ τίς ἅμμιν
Τίς κερεῖ; αἰθ' ἔνθοι ποθ' ὁ βουκόλος ὧδε Λυκώπας.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐδὲν ἐγὼ τίνω ποτιθεύομαι· ἀλλὰ τὺ ἄνδρα,
Αἰ λῇς, τὺ δρυτόμον βωστρήσομες, ὃς τὰς ἐρείκας

Nymphis, ſtatuam & alium dulcis olei.

COMATAS.

55 Si autem tu veneris, teneram filicem hic calcabis.
Et pulegium florens: ſubſternentur vero caprarum
Pelles molliores quadruplo quam quæ apud te ſunt agninæ.
Statuam vero octo quidem alveos lactis Pani,
Et octo cymbia mellis plenos favos habentia.

LACON.

60 Iſtinc mecum certa, & iſthic Bucolicum carmen cane:
Proprium locum calcans, tene quercus. verum quis nos
Quis judicabit? utinam jam huc veniat boum paſtor Lycopas.

COMATAS.

Nihil ego illo opus habeo. Sed virum,
Si vis, lignorum feſtorem vocemus, qui ericas

ἐρχαίαν καὶ μέλιτος, ὃς φησιν Αεισοτίλης. ἴσημι ὁ μέλλων τήσω, καὶ δωρικὸς ταῦτα. οἱ δὲ δωρίεις τὰς μέλλοντας οὐειανῶσιν, ἰσᾶν ἢ, τὸ ζυγοστατεῖν, καὶ τὸ ὀρθὸν πιέναι· ἐντεῦθεν τὸ δ' ὕστερον.

56. ΓΛΑ. Βλήχων, οἷόν τε βοτάνης, τὸ κοινῶς βληχώνιον.

58. ΓΑΤ. Γαυλοὶ ἀγγεῖα χυτρειδῆ γαλακτοδόχα, ἐν οἷς πήγνυσι τὸ γάλα. περὶ καὶ ὅρμῳ πλοιασμῷ τῷ ν.

ἄπινα καὶ ἀμολγέας καλοῦσιν. τήσω τῷ Πανὶ, ὀκτὼ μὲ γαυλὸς, γάλακτος παλαιωθέντος δηλονότι.

59. ΣΚΑ. Σκαφίδες, ἀληθῆ εἰς ἃ κατατίθεται τὰς μελικηρίδας, τὸ δὲ πλέα αὐτὰ ἢ πλήρη, ἐν ᾧ εἰσι μελικηρίδες.

61. ΤΑΝ. Γλύκιον δηλονότι, ἢ χρέαν. τοῦτο ἐκ τῆς παροιμίας, Σπάρτας ἔλαχες, Σπάρτα κόσμει.

64. ΒΩΣ. Αντὶ τοῦ καλέσωμεν.

65. ΞΥΛ.

65 Τίνας τὰς ωδὰς πίν ξυλοχίσθεται· ἐπὶ δὲ Μόρσων.

ΛΑΚΩΝ.

Βωτρέομες. Κομ. Τύ κάλει νιν. Ακ. Ιθ' ὦ ξένε, μυκὸν ἄκουσον

Τᾶδ' ἐθών. ἄμμες γὰ ἐείσδομες ὅστις ἀρείων

Βωκολιαστὰς ἔσσι. τὺ δ' ὦ φίλε μήτ' ἐμὲ Μόρσων,

Εν χάειτι κείνης, μήτ' ὢν τύ γα τῦτον ὀιάσης.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

70 Ναὶ ποτὶ ταῖν νυμφᾶν, ναὶ Μόρσων, μήτε Κομάτα

Τὸ πλέον ἰθυίης, μήτ' ὢν τύ γα τῶδε χαειξῆ.

Α δέ τοι ἀ ποίμνα τῶ Θυρίω ἔσσι Συβάρτα.

Εὐμάρα δὲ τὰς αἶγας ὁρῇς φίλε τῶ Συβαείτα.

ΛΑΚΩΝ.

Μὴ τύ τις ἠρώτα, ποτῶ Διὸς, αἴτε Συβάρτα,

65. ΣΤΑ. Ξυλδίη), ξύλα τέμνων πωάγλ. ἔστ δ' ἢ παρσιμία, Δρυὸς πειρῶσι, πᾶς ἀνὴρ ξυλεύεται.

66. ΒΩΣ. Οειστὸν ἀντὶ ὑποπτικοῦ· ἢ χάρεται ἀφ' ᾧ ὁ μικρός. τῶν δ' ἀφ' τὸ μέτρον.

67. ΑΜΜ. Ημεων, ἡμῶν δὲ ἴσως γέγονεν, ὑπότιτρῳ ἰῶ κρεῖττων τοῦ φίλου βουκολικοῦ. ἢ εἰζόντα πεπρώμιδα γνῶναι, ἔστίς ἔσσι

Illas apud te findit. Est vero Morson.

LACON.

Vocemus. C. Tu accerse eum. L. Age hospes paulisper audi.

Hic accedens. Nos enim certamus, uter melior

Bucolicus cantor sit. Tu vero care Morson, neque me

Per gratiam judices, neque porro istum juves.

COMATAS.

70 Ita per Nymphas, ita Morson, neque Comatæ

Plus juris tribuas, nec etiam Laconi huic gratificeris.

Istud vero ovile Thurii est Sybaritæ.

Eumaræ vero Sybaritæ caprarum gregem amice hic vides.

LACON.

Num te rogabat aliquis, per Jovem, an Sybaritæ,

κρείττων βουκολικῶν μελῶν ἐργάτης.

68. ΤΤΔ'. Σὺ δὲ ὦ φίλε Μόρσων, μήτε θεὸς χάειν ἐμὲ κείνης ὁμιλήσας ἢ ᾠδᾷ τὸ δίκαιον ἢ νίκην χαείσῃ· μήτ' ἂν σύ γα τούτῳ βουλήσῃς χὰ χάριν. ἢ μήτε μιλῶ παείδης ἀδικέμεθον.

72. ΤΟΙ. Περιωσὲς ὁ τοί.

74. ΜΗ. Τῦτο ὁ Λάκων φησὶν, ἀγαναχτῶν τῇ περιττῇ καὶ παρέγγῳ τῆ γλώττης.

77. ΦΙΛ.

Αἴτ' ἐμὸν ὄϊν χάκιστε τὸ πόϊμνιον; ὡς λάλος ἐσσί.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Βέντιθ' οὗτος, ἐγὼ μὲν ἀληθέα πάντ' ἀγορεύω,
Κοὐδὲν καυχέομαι· τὺ δ' ἄγαν φιλοκέρτομος ἐσσί.

ΛΑΚΩΝ.

Εἶα λέγ', εἰ τι λέγεις· καὶ ξένον ἐς πόλιν αὖθις
Ζῶντ' ἄφες. ὦ πᾶνα, τὼ γωμύλω ἅδε Κομάτα.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ταὶ μῶσαί με φιλεῦντι πολὺ πλέον ἢ τὸν ἀοιδὸν
Δάφνιν· ἐγὼ δ' αὐτᾶς χιμάρους δύο πρὸν πιὰν ἔθυσα.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ γὰρ ἔμ' ὠπόλλων φιλέει μέγα· καὶ καλὸν αὐτῷ

75 An meus grex ſit, improbiſſime? quam garrulus es!

COMATAS.

Heus bone vir, ego quæ vera ſunt dico,
Neque arroganter glorior: tu vero nimium mordax es.

LACON.

Dic age ſi quid dicendum habes, & hoſpitem in urbem rurſum
Vivum dimitte. ô Apollo. ſane ô caprarum es Comata.

COMATAS.

80 Muſæ me multo magis amant quam cantorem
Daphnidem. ego vero ipſis nuper capras duas mactavi.

LACON.

Etenim me Apollo valde amat, & pulchrum ipſi

77. ΦΙΛ. Λοιδορίων φίλος.

78. ΕΙΑ. Επὶ καὶ νῦν τοῖς δὶ ὄχλε πρὸς γνωμόνοις εἰσθαμβῦ τῶτο λέγλν, ἅνες ποτὶ τ ἄνθρωπον. λέγλ δὶ τῶτον τ ξένον τ παρακλιθέντα κρίναι. Αλλως. ἄγε λέγε εἴ τι λέγεις, καὶ τ ξένον ἄφις ζῶντα αὖθις ἀπιλθεῖν· δηλονότι ἡμῖν, ἀντὶ τ ἐπαναρέψαι εἰς τὴν ἑαυτῦ πόλιν. ΚΑΙ. Τετέσιν ἵνα μὴ ὑπὸ τ μέλλες, ὥσπερ ὑπὸ τ Σειριλίων κρατηθεὶς, ἀπόλλυται. τῶτο δὶ εἰρωνικῶς φησίν. Αλλως. τῶτό φησι θέλων σκῶψαι αὐτὸν τ αἰπόλον ὡς ἀπλῆς τι μέλλ ἔλεξεν. καὶ ἴσως ἂν ἐκ τ ἀπλότας καὶ ὁ Μόρσων ἠμυθνὲς ἠκόντα, ἢ καὶ τέλλ θάνῃ. ἢ ζῶντ' ἄφις, ἀντὶ τ ταχὺ, ἀπὸ τ ζέω· τὰς δὶ ταχεῖς ζέοντας καὶ θερμοὺς λέγομεν. ταῦτα δέ φησιν ὁ Λάκων, ὡς δηλονομόνε τ Αἰπόλε τῦ Μόρσωνι.

79. ΠΑΝ. Επὶ ἀναναστήσιων ἐταῦθα ἡ ὑπόθεσις.

80. ΜΩΣ. Αρχεται τῆς φύσεως ὁ Κομάτας, καὶ φησιν αὐτὸν μᾶλλον ἢ τὸν Δάφνιν ὑπὸ τῶν Μουσῶν φιλεῖσθαι. εἶτα ὁ Λάκων, καὶ γὰρ ἐμὲ ὁ Απόλλων φιλεῖ μέγα, ἀντὶ τ μεγάλως καὶ κλαπτόν.

Κειὸν ἐγὼ βόσκω. τὰ δὲ Κάρνεα ἢ δὴ ἐφέρπει.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Πλὰν δύο τὰς λοιπὰς διδυματόκω αἶγας ἀμέλγω·
Καί μ' ἁ παῖς ποθ' ὁρεῦσα, Τάλαν λέγει, αὐτὸς ἀμέλγεις;

ΛΑΚΩΝ.

Φεῦ φεῦ, Λάκων τοι παλάρως σχεδὸν εἴκατι πλήρεις

Arietem ego paſco: nam Carnea feſta jam imminent.

COMATAS.

Præter duas, reliquas capras geminiperas mulgeo.

Et puella me aſpiciens, Ah miſer, inquit, tu ipſe mulges?

LACON.

Ah ah, Lacon viginti ferme calathos implet

83. ΕΦΕ. Ἐπίσχες), παρακίνητα. Κάρνεα ἢ ἑορτὴ Ἀπόλλωνος Καρνείου, ἀπὸ τοῦ Κάρνου. ὅτος ἢ ὁ Κάρνος μάντις ὢν, ἕπετο τοῖς Ἡρακλείδαις, ἅπτα τούτοις μαντευόμενος. ὃν πυθ, ἀκμάσεις εἰς τὴν Ἡρακλειδῶν, Ἰππότης ἔσομαι, λόγχῃ βαλὼν ἀπέκτεινε. διὸ ὑπ' οἰκμὸς ἐγίνετο ἐν τῇ Πελοποννήσῳ. ἐν ἀπολλύοντες, ἔλαβον χρησμὸν ἐξ Ἀπόλλωνος, Κάρνειον πέμψαι Ἀπόλλωνα· καὶ τοῦτο ποιήσαντες, ἐπαύσαντο τῆς λοιμοῦ. ταύτην δὲ τὴν ἑορτὴν καὶ ὅτοι οἱ μετοικήσαντες ἐκ Πελοποννήσου εἰς ἑπτὰς πόλεις, ἀφ' ἧς λοιμὸν ἐπαύσαν. Ἄλλως. Κάρνεα ἑορτὴ Δωρικὴ, τελουμένη Καρνείῳ Ἀπόλλωνι ἀπὸ Πελοποννησίων, ἀπὸ Κάρνου μάντεως, ὃς ἦκεν τοῖς Ἡρακλείδαις. ἀπ' αὐτοῦ ἢ Κάρνειον Ἀπόλλωνα προσαγορεύουσιν. ὁ ἢ ἱστορία φέρει Θεοπόμπῳ· ὅτι τὸν αὐτὸν, καὶ Δία καὶ Ηγήτορα καλοῦσιν Ἀργεῖοι, ἀφ' οὗ Κάρνον ἡγήσασθαι τοῦ στρατοῦ· ὃν οἱ Ἡρακλεῖδαι ἀπέκτειναν ἀπροόπτως εἰς Πελοπόννησον, ὑστάλαντες κατέσκοπον ἦλθον ἐπὶ τὸν στρατεύματος· ὃν ὕστερον ἐτίμησαν ὡς λοιμοῦ ἀποτρόπαιον. Ἄλλως. Πραξίλας μέν, ἀπὸ Καρνείου φησὶν ὠνομάσθαι τοῦ Διὸς καὶ Εὐρώπης υἱοῦ, ὃς ἦν ἐρώμενος τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἀλκμὰν δὲ ἀπὸ Καρνίου τινὸς Τρωϊκοῦ. Δημήτριος ἢ ἀπὸ τοῦ κραίνειν, ὃ ὅτι τελέσαι, φησὶ ὡς ὁ Μενέλαος στρατεύσας εἰς Ἴλιον, ἤνυσεν πᾶσαν αὐτὸν, ἐὰν κραίνῃ. Ἄλλως. Κάρνεα ἑορτὴ ὅτι Διὸς Καρνείου ὀνομαζομένου παρ' Ἕλλησι ἢ τελεῖται ἀφ' οὗ τὸ Δόρειον ἵππον, ἐκ καρνείου ξύλου.

84. ΔΙΔ. Τὸ ἀπὸ τοῦ πίπτειν, συγκείμενα, εἰ μὲν παρεξεύχθη, πίδος ἐλλοῖ. εἰ ἢ παρεξεύχθη, ἐνέργειαν ὡς καὶ τὰ φθὰ τὸ πίπτειν καὶ τέφειν. ὅθ, πρωτότοκος, ὁ πρῶτος τεχθείς. διδυματόκος αἶξ, ἡ δίδυμα τετοκυῖα. δοκεῖ ἢ τὸ διδυματόκος, ἀπὸ τοῦ διδυμοτόκος γίνεσθαι, τροπῇ τοῦ ο εἰς α, εἶτα τοῦ α εἰς α. διὸ καὶ μακρὸν ἔχει τὸ α.

85. ΟΡ. Καί μ' ἡ παῖς ὁρῶσα. ἢ ἐρωτικῶν αὐτὸ Αλκίππου λέγει. τὸ ἢ ὁρεῦσα, Αἰολικόν.

86. ΦΕΤ. Τὸ φεῦ, διὰ θαύματος. τὸ ἢ τοὶ, πρόσωπον. ΤΑΛ. Τὰς καλαθίσκους, ἐν οἷς τυρεῖ τὸ γάλα.

Τυρῷ, ἢ ⟨Ϟ⟩ ἄναξον· ὃν ἄνθησι παῖδα μολωΐει.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Βάλλει ἢ μάλοισι τ᾽ αἰπόλον ἁ Κλεαρίστα,
Τὰς αἶγας παρελώντα, ἢ ἁδύ τι ποππυλιάσδει.

ΛΑΚΩΝ.

Κἠμὲ γὰ ὁ Κρατίδας τ᾽ ποιμένα λεῖος ὑπαντᾷ
Ἐκμήνει· λιπαραὶ δὲ πὰρ αὐχένα σείετ᾽ ἔθειρα.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀλλ᾽ ἢ σύμβλητ᾽ ὀΐω κωὐσσάτος ἢλ᾽ ἀνεμώνα.

Caseo, & puerum impuberem in deliciis habet.

COMATAS.

Petit & malis caprarium Clearista
Capras præteragentem, & suave aliquid admurmurat.

LACON.

Et me pastorem Cratidas imberbis occurrens
Furiat: nam splendida ei circa collum quatitur coma.

COMATAS.

Sed non conferenda sunt rubus cum ninnis & anemone

87. ΑΝΘ. Ἐν τῷ ἄνθει τ᾽ ἡλικίας ἡμέρει. τοῦτο ἢ ἔπιπον, ὡς ὄντ⟨ος⟩ αὐτοῦ πωλικρατοῦ. Ἄλλως. Τὸ μὲ ἔξω, τοῖς ἄνθεσι τ᾽ πυρῶ τ᾽ παῖδα τοῖς χείλεσι παρεχείει· τὸ ἢ ἴσον, ἐν τοῖς ἀνθώδεσι τόποις, τ᾽ ἄγκον, τ᾽ μικρὸν ἔτι ἢ ἁπαλὸν παῖδα, τ᾽ Κρατίδαν δηλονότι, μολώσει, βιγεῖ.

88. ΒΑΛ. Περᾶταί με εἰς ἔρωτα ὑπαλείδ⟨ων⟩ τὸ γὰ μήλοις βάλλειν ὅτι τύπτοις ἔτυπτον. ΚΛΕ. Ἡ τ᾽ Κλεαρίστα δυσάπαρ Ἀλκίππη, ἡ ἐρωμένη αὐτῷ.

89. ΠΑΡ. Ἠγουν παρέλασεν ἢ παρέδραμεν· ἤγουν ἐνίκησεν ἐμὲ ἡ Ἀλκίππη. τὸ ἢ παρελῶντα ἐνταῦθα, ὅτι τ᾽ παρεκολούθει ἢ ἐλαύνειν λέγεται. ΑΔΤ. Καὶ ἔδυν πὸ συρισμὸν συρίζει.

90. ΚΗΜ. Καὶ ἐμὲ δὴ ὁ Κρατίδας τ᾽ ποίμνα τέμοντα ἀγήνιος ὑπαντᾷ, εἰς μανίαν ἔρωτ⟨ος⟩ ἐμβάλλει.

92. ΣΤΜ. Ἠγουν συγκείνιδα ἀωμάμφα εἰσὶν, ἢ συγκείσιος ἄξια, λέγ⟨ει⟩ ἢ τῷ διαφορὰν τ᾽ ἡλικίας ὑπ᾽ τ᾽ ἄξίν⟨ος⟩. φυτάριον ἢ ὁ κωὐσσατὸς ἐστιν, ὅμοιον ἔχδῳ ἔχον τ᾽ καρπὸν. ἔχ ἢ μεταξὺ δάμνη ἢ Νύδραν, παρόμοιον τοῖς ἑρπαῖς ἢ τοῖς ἕρπαξι, ἀκανθώδης, ὡς φησι Θεόφραστος· ἔστ ἢ ὁ κωνάκανθ⟨ος⟩. ΑΝΕ. Ἀνεμώνη ἄδος ἄαδμον, ὃ φασιν ἀναδύεσθαι ἐκ τῶ αἵματος τ᾽ Ἀδώνιδος. Ἄλλως. Τῷ ἀνεμώνῳ Νίκανδρος φησὶν ἐκ τ᾽ Ἀδώνιδος αἵματος φυῆναι. Κρατεύας ἢ ἡ Κρατίδ⟨ος⟩ κατὰ πᾶσι, δύο φησὶ ἔχ τὰς ἀνεμώνας, τ᾽ μὲ ἄνθ⟨ος⟩ ἔχουσι μέλαν, τῷ ἢ φοινίκιον. Σωσίβιος ἢ τὰς ἀνεμώνας πυρὶ Λάκωσι, φασίδας καλεῖδ⟨αι⟩ φησί. ἔχδην δὲ, ἀφ᾽ ἧ τὸ δᾶπον λαμβάνειν· ἐσθὴς γάρ ἐστι, ἅτοι φθειρόμενον.

93. ΑΙΜ.

Πεῖς ῥόδα, τῆσ' ἄνθεμα πὰρ' αἱμασιᾶσι πεφύκει.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐδὲ γὰ ὑμὶν ἀκύλοις ὀρειμαλίδες· αἱ μᾶ, ἔχοντι
95 Λεπτὸν ἀπὸ πείνοις λεπτύλιον· αἱ δὲ, μελιχραί.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Κἠγὼ μᾶ δώσω τᾷ παρθένῳ αὐτίκα φάσαι,
Ἐκ τᾶς ἀρκεύθω καθέλων· τίνει γὰ ἐφίσδει.

Cum roſis. quarum flores circa ſepes naſcuntur.

LACON.

Neque enim etiam cum glandibus montana poma: nam illa quidem habent

95 Tenuem ab ilice corticulam, hæc vero mellita ſunt.

COMATAS.

Et ego quidem mox puellæ dabo palumbum,
Ex junipero abreptam: ibi enim incubat.

93. ΑΙΜ. Ὧν πῶν, δ'κλονότι τ' κιτσοβάτων, κ' τ' ἀνεμώνων, ἄνδρα, ἤγουν ἄνθη, ἐν ταῖς αἱμασιαῖς εἰσὶν. ἄνδρα νῦν τὰ ἄνθη, ἃ τὰ ἄκρα· κυρίως δὲ ἄνδρα, τὰ ἐπάνω τ' ὀχτῶν τ' ὑγρῶν· ἤτοι τὰ χείλη τ' ποταμῶ, παρὰ τὸ ἄνω δηλοῦν ἔθ). τ' γὰ ῥόδων τὰ ἄκρα, κ' ἀρτεύοντα, φύοντα τ' αἱμασιαῖς· ἃ κυρίως ἄνδρα ἢ ἔνυγρον τόπον, κ' τὰ σ'λ' ν.στα μᾶλ' ἀναχωρήματα γίνωσκε.

94. ΑΚΥ. Ταῖς τ' πείνι βαλάνοις· ἄκυλο γὰ, ὁ τ' πείνι καρπός. αἱ μᾶ γὰ ἄκυλοι, λεπτόσαρκοι φησὶ κὴ σκληραὶ ἃ ξηραί· αἱ δὲ ὀρειμαλίδες δ'λονότι, ἁδεῖαι. φησὶν ὅτι ὁ μᾶ Κρατήτης, μελίχρους· ὁ Κλεισθένης, ἀειδής. ὀρειμαλίδες δὲ, τὰ ὄρια μῆλα, ἃ τὰ ἐν ὄρει μῆλα. Ἀστυκλείδης δὲ ἀφ' τοῦ ω μεγάλου γράφει. ἔστι δὲ τὰ συναχμάζοντα τοῖς σύκοις μῆλα.

95. ΜΕΛ. Τινὲς ὅτως ἐρμηνεύουσιν, αἱ μᾶ ἔχουσι λεπτὸν λέπυρον· αἱ δὲ μελιχραὶ, ἤγουν, χρείαν ἔχουσι μέλιτος, κτησιουσθῆς. ὁ δὲ καρπὸς τοῦ πείνι, κρυκοειδὴς ἐστι. ποιεῖ δ' ἐν ὁ Λάκων τίνω μᾶ Κλεισείσιν, κτησιουσθῆ κ' οἱονεὶ ἄμορφον· ὁ δὲ Κρατήτας, κρυκοειδῆ, κ' οὐ εὔμορφον.

96. ΚΗΓ. Καὶ ἐγὼ φησὶ δίσω τῇ παρθένῳ Αλκίππῃ αὐτίκα φάσαι. τίνω ταχυτῆτα δηλοῖ δ'λονῶ τὸ αὐτίκα. ἐπεὶ ἄλλως, πῶς αὐτίκα δώσει ὃν ὅπω ἀπὸ τ' ἀρκεύθου κρεμόλλει. φάσαι δὲ ὄνομα ὀρτύκι. Αλέξανδρος δέ φησιν ὁ Μυνδίος, ὅτι ἃ μᾶ φάσαι, ὑποκωφώνιον ἔχει τίνω καφαλῶ, καὶ μᾶλλον γε ἐμπόρευσιν, σ'λ' τι ὀφθαλμῶν λευκῶν ὄντων, τὸ ἐν αὐτοῖς μέλαν φρυγίλον ἔχει.

97. ΑΡΚ. Ἀρκεύθου ὄνομα Λίνδου ἀκούστε· φησὶ γὰ ὁ Θεόφραστος, ὅτι τ' ἀγείων δένδρων ἐλάτη, πεύκη, ἄρκευθος, μηλέα, οἴα, κ' ἀναγύρις, μῶν κελῦσι φύλλοισιν.

ΛΑΚΩΝ.

Αλλ' ἐγὼ ἐς χλαῖναν μαλακὸν πόκον, ὀππόκα πεξᾶ
Τὰν οἰν τὰν πέλλαν, Κρατίδᾳ δωρήσομαι αὐτός.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Σίττ' ἀπὸ τᾶς κοτίνω ταὶ μηκάδες· ὧδε νέμεσθε,
Ὡς ὁ καθαντὴς τῦτο γελῶλοφον, ἄτε μυρίκαν.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐκ ἀπὸ τᾶς δρυὸς ὕτος ὁ Κώναγος, ἄ τε Κυναίθα,
Τυτεὶ βοσκησεῖσθε ποτ' ἀντολάς, ὡς ὁ Φάλαγος;

LACON.

Ego vero ad veſtem mollem lanam, cum tondebo
Ovem nigram, Cratidæ donabo ipſe.

COMATAS.

Heus *diſcedite* ab oleaſtro capellæ: hic paſcimini,
Hic paſcemini verſus ortum, quemadmodum Phalarus?

Ad declivem hunc tumulum, ubi ſunt myricæ.

LACON.

Non à quercu tu Conare, tuque Cynætha.

98. ΠΕΞ. Πόκεον κυέως τὸ ξαίνεον. ἐνταῦθα δὲ τὸ κείρειν. ὡς καὶ παρ' Ησιόδῳ· Η μὲν εἶς ποίκειν, ἅδ' εὔφρονα κερπὸν ἀμᾶσθαι. τὸ δὲ εἰς χλαῖναν, ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ ἐρεάζωσ χλαῖναν.

99. ΠΕΛ. Τὴν μέλαιναν. τὴν τοῦ σώματος διαφάνειαν ὅτι ὑφ' αἵματος μελανθῇ, στιλίδωμα καλοῦμεν. ἢ τὰν πέλλαν σκοτεινὴν, μέλαιναν, πορφυρᾶν. τὴν γοῦν τοῦ σώματος διαφάνειαν ἐνίκα δὲ ὑποδρομὴν αἵματος μελαίνηται, πέλλαμα, ἢ στιλίδωμα καλοῦσιν· ὃ τῇ Αφροδίτῃ συμβεβηκέναι φασὶν Ομηρος· Μιλαίνετο δὲ χρὼς καλός.

100. ΣΙΤ. Τῦτο μεταξὺ τῶν ᾠδῶν ἐπιφώνησις πρὸς τὰς αἶγας· ἀναχωρεῖτε ἀπὸ τῆς ἀγελαίας. ΩΔΕ. Ενταῦθα ἐλαῦσαι, βόσκεσθε, εἰς τὸ ἀντικρὺ τῦτον λέγει καὶ κατάντη, ἤγουν ὀξύ, ἔστι καὶ ὅπου αἱ μυρῶναι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Heus ab quercu hæc Cratidæ, et Cynætha,
Hic paſcemini ad ortus? ut Phalarus?

98. ΠΕΞ. Πόκεον κυέως τὸ ξαίνεον. ἐνταῦθα δὲ τὸ κείρειν. ὡς καὶ παρ' Ησιόδῳ· Η μὲν εἶς ποίκειν, ἅδ' εὔφρονα κερπὸν ἀμᾶσθαι. τὸ δὲ εἰς χλαῖναν, ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ ἐρεάζωσ χλαῖναν.

99. ΠΕΛ. Τὴν μέλαιναν. τὴν τοῦ σώματος διαφάνειαν ὅτι ὑφ' αἵματος μελανθῇ, στιλίδωμα καλοῦμεν. ἢ τὰν πέλλαν σκοτεινὴν, μέλαιναν, πορφυρᾶν. τὴν γοῦν τοῦ σώματος διαφάνειαν ἐνίκα δὲ ὑποδρομὴν αἵματος μελαίνηται, πέλλαμα, ἢ στιλίδωμα καλοῦσιν· ὃ τῇ Αφροδίτῃ συμβεβηκέναι φασὶν Ομηρος· Μιλαίνετο δὲ χρὼς καλός.

100. ΣΙΤ. Τῦτο μεταξὺ τῶν ᾠδῶν ἐπιφώνησις πρὸς τὰς αἶγας· ἀναχωρεῖτε ἀπὸ τῆς ἀγελαίας. ΩΔΕ. Ενταῦθα ἐλαῦσαι, βόσκεσθε, εἰς τὸ ἀντικρὺ τῦτον λέγει καὶ κατάντη, ἤγουν ὀξύ, ἔστι καὶ ὅπου αἱ μυρῶναι.

102. ΑΠΟ. Απὸκτε, φησὶν, ἀπὸ τῆς δρυὸς, καὶ τοῦτο τὸ μέρος βόσκεσθε τῆς Ιταλίας, ἔνθα τὸ ὄρος ὁ Φάλαρος, πρὸς ἀνατολὰς κείμενον. καὶ Ασκληπιάδης χωρίον τοῦτό φησι τὸ νῦν καλούμενον Φάλαγον. ἔστι δὲ ὄνομα ὄρους, εἰς ἀνατολὰς κείμενον. ἄλλοι δὲ Φάλαγον λέγουσι, τῆς λευκὸν κεῖσθαι φασὶ τὸ λευκόν. καὶ Ομηρος, κύματα φαληρίζοντα λέγει τὰ λιθοκυμίδια, τὸ δὲ τυτεὶ, διαζευκτικῶς, ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα. ΚΩΝ. Κώναγος λέγει τὸ κέρατα σεσηρὼς, καὶ τραχέα ἔχων, ὡς κώνους, ἤγουν σφοβόλους. ΚΙΝ. Η φησὶ τὸ κινεῖσθαι διάπυρος, ἤγουν, ταχεῖα εἶς· παρὰ τὸ κινῶ, καὶ τὸ αἴθω, τὸ καίω. Αλλως. Κιναίδα] Τῦτο τῆς αἰγὸς ἐστι ὄνομα. πῶς δὲ τὸ δυσκίνητον ἀκούεσιν. αἴθων γὰρ τὸ πυρῶδες. δύναται γὰρ ἐν κινήσει τὸ πῦρ. ὅθεν Ομηρος τοὺς λέοντας, αἴθωνάς φησιν.

102. ΑΠΟ. Απὸκτε, φησὶν, ἀπὸ τῆς δρυὸς, καὶ τοῦτο τὸ μέρος βόσκεσθε τῆς Ιταλίας, ἔνθα τὸ ὄρος ὁ Φάλαρος, πρὸς ἀνατολὰς κείμενον. καὶ Ασκληπιάδης χωρίον τοῦτό φησι τὸ νῦν καλούμενον Φάλαγον. ἔστι δὲ ὄνομα ὄρους, εἰς ἀνατολὰς κείμενον. ἄλλοι δὲ Φάλαγον λέγουσι, τῆς λευκὸν κεῖσθαι φασὶ τὸ λευκόν. καὶ Ομηρος, κύματα φαληρίζοντα λέγει τὰ λιθοκυμίδια, τὸ δὲ τυτεὶ, διαζευκτικῶς, ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα. ΚΩΝ. Κώναγος λέγει τὸ κέρατα σεσηρὼς, καὶ τραχέα ἔχων, ὡς κώνους, ἤγουν σφοβόλους. ΚΙΝ. Η φησὶ τὸ κινεῖσθαι διάπυρος, ἤγουν, ταχεῖα εἶς· παρὰ τὸ κινῶ, καὶ τὸ αἴθω, τὸ καίω. Αλλως. Κιναίδα] Τῦτο τῆς αἰγὸς ἐστι ὄνομα. πῶς δὲ τὸ δυσκίνητον ἀκούεσιν. αἴθων γὰρ τὸ πυρῶδες. δύναται γὰρ ἐν κινήσει τὸ πῦρ. ὅθεν Ομηρος τοὺς λέοντας, αἴθωνάς φησιν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἔστι δέ μοι γαυλὸς κυπαείσιος, ἔστι δὲ κρητὴρ,
Ἔργον Πραξιτέλους. τᾷ παιδὶ δὲ ταῦτα φυλάσσω.

ΛΑΚΩΝ.

Χὰ μῖν ὅδε κύων φιλοποίμνιος, ὃς λύκος ἄγχει·
Οἱ τῷ παιδὶ δίδωμι, τὰ θήλεια πάντα διώκειν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀκείδες αἱ ϖ φαγμοὶ ὑποσκαδῆτε τ' ἀμιόν,
Μή μοι λωβάσησθε τὰς ἀμπέλος· ἀντὶ γὰρ ἄβας.

ΛΑΚΩΝ.

Τοὶ τέττιγες ὁρῆτε, τ' αἰπόλον ὡς ἐρεθίσδω·
Οὕτω κ' ὔμμες θλιὼ ἐρεθίσδητε τὼς καλαμευτάς.

COMATAS.

Est mihi sinus è cupresso, est & crater
Opus Praxitelis: puellæ vero hæc asservo.

LACON.

Et nobis canis est custos gregis, qui lupos strangulat.
Hunc puero donabo, ut omnes feras persequatur.

COMATAS.

Vos locustæ, quæ sepem nostram transilire soletis,
Ne meas lædatis vites: sunt enim teneræ.

LACON.

Cicadæ videte ut ego caprarium irrito:
Sic & vos scilicet irritatis messores.

105. ΠΡΑ. Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν θυμάσιον, λέγει τὸ ὄνομα τοῦ τεχνίτου, ὡς ἐξάκουσον. Φύο δέ φασι Πραξιτέλεις· τὸν μὲν ἀρχαιότερον ὠδειαντοποιὸν· τὸν δὲ νεώτερον, ἀγαλματοποιὸν. ὕστερον δὲ ἐν Δημητείου τοῦ βασιλέως, ὥσπερ ὑ φησιν ὁ Θεόκριτος.

106. ΚΥΩΝ. Ἐν τῇ ποίμνῃ φιλῶν ἀναστρέφεσθαι, ὃς λύκον πνίγει, ὃν δίδωμι τῷ παιδί, ὥστε ἐλαύνειν πάντα τὰ θήλεια, λέγεται τὸ διώκειν, ὅτι τ' ἐχεύειν καὶ εἰρῆν.

109. ΑΒΑΙ. Τετραχῶς καὶ τοῦτο χρῆται ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν ἀνγράφοις. οἷον ἄβας, ἀντὶ τοῦ ἀμπέλους καὶ ἀκμάζουσι. καὶ αὖαι, ἤγουν ξηραί· καὶ ἄβας ἐν τοῖς ἀγγείοις γὰ ἐπεδίν τι καταλεφθῇ, ξηραθὲν ἐξάλλεται. ἢ τὸ καταλεφθὲν ἐν τοῖς ἀγγείοις, ἄβα λέγεται· χρᾶται καὶ, ἐντὶ γὰ αὐταί. καὶ λέγ' ἀντὶ τ' μύναι.

110. ΑΙΠ. Οὕτω φησὶν, ὡς ὁρᾶτε τὸν αἰπόλον παρεξιδίζοντά με εἰς ἄμιλλαν, ὅτω καὶ ὑμεῖς ἐρεθίζετε, ἤγουν διεγείρετε τὼς καλαμευτὰς, ἀντὶ τ' τὼς θερισὰς, εἰς ἐχασίαν, ἄδοντες δηλονότι. τὸ δὲ θλιῶ, ἀντὶ τ' ὀπτῶ, ἢ ἀντὶ τῦ δή.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Μισέω τὰς δασυκέρκος ἀλώπεκας, αἳ τὰ Μίκωνος
Αἰεὶ φοιτῶσαι τὰ πολύκαρπα ῥαγίζουσιν.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ γὰ ἐγὼ μισέω τὰς καμήλους, οἵ τὰ Φιλώνδα
Σῦκα καταιτώμενοι, ὑπηνέμιοι φορέονται.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἦ ὐ μέμνασ᾽, ὅτ᾽ ἐγὼν τὺ κατήλασα, ἢ τὺ σισαρὼς
Εὖ πόκα κιγκλίζῳ, ἢ τᾶς δρυὸς εἴχεο τίλλας;

COMATAS.

Odi denſicaudes vulpes, quæ *vites* Miconis
Semper frequentantes, veſperi *ex illis* uvas comeduat.

LACON.

Etenim & ego odi ſcarabeos, qui Philondæ
Ficus abſumentes, ſublimes hi runtur.

COMATAS.

An non meminiſti, quando ego e percuſſi, tuque dentes ſtringeu Pulchre movebas *te* & quercui lo rebas illi?

112. ΔΑΣ. Τὰς ἐχέσας δασείας τὰς ἐράς· τὰς ἐχέσας ὑρὰς πολυτελέχης, πλήρεις τερχῶν· κέρκῳ γὰρ ἡ ὑρά· αἳ πᾶσι θραμβοῦμβαι κῆ τὰ φερῆς ἐπαίρεαν ξαγίζοντι. ἀντὶ τοῦ, τὰς ξάγας ἀναλίγωσι. ξαγολογῆσιν αὐτάς· ἢ ἀλληγορείας ὁ Κομάτας φησὶν, ὅτι ὁ Λάκων ἐν τῇ Μίκωνος ἀμπέλοις δηλονότι, ἀεὶ περιθρυλλοῦμβος κῆ τὰ φερῆς ἐπαίρεαν, ἢ κῆ κῆ πᾶσιν ἐπάγεαν, ξαγολογεῖ αὐτάς. ἀντὶ τοῦ πορνεύει, ἢ πορνεύεται. Ἄλλως. Τινὲς ὅτι κῆ τὸ ἴσον νοήμβων λέγουσι. μισῶ τὰς ἀνδρας τὰς ἐπὶλικας, κῆ διεσυπνύους, οἳ φοιτῶντες ἀφ᾽ ἡ νυκτὸς, τὰ τῆ Μίκωνος ξαγίζοντι· ἤγουν ξαγολογοῦσιν, ἐξίστασι διανοότι ὑπ᾽ αὐτῆ βινέμβυοι. ἀλώπηξι ἡ εἰκασε τέτους, ὡς πανοῦργας κῆ δολερούς.

114. ΚΑΙ. Καὶ ὁ Ὑπερης ὅτι τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἀλληγορεῖ, ἐμφαίνων τὰ περαίνοντας, κῆ πορνεύοντας ἡ Δαμάτας αὐτὸν κῆ τῷ συκάδι φησί.

116. ΜΕΜ. Οὐ μέμνησαι ὅτε σι ἐπῆρεαν, κῆ σὺ γελῶν ἐκεῖνο ἐσκιρτόμβος· καὶ ἐκ ὑποτεύων (τῦτο γὰ δύναται ἡ φερῆς) οὐ δὴ ἐλαφρόν τυ, κῆ ὥσπε ἐκείνης ἡ δρυός. Ἄλλως. φερῆφορβὰς ἐμφάσεις ἀφ᾽ τότε βλασοῖ λέγων· ἃ μέμνησαι ὅτε σι ἐπῆρεον κατ᾽ ἐκείνω τῷ δρυῒ, σὺ ἡ σισαρὸς κῆ γελῶν κατεκιν κῆ ἐσκιρτάς; χάριται τὸ σισαρὸς. ἦν τοι, κῆ ἀγαθῶς.

117. ΚΙΓ. Κιγκλίζειν λέγει ἡ σαλεύειν, κῆ κινεῖν. εἴρηκε ἡ μετὰ φορικῶς, ὑπὸ τ᾽ ἐν τῇ Ὥρᾳ κιγκλίσθαι· ἴσως ἡ κόραξ σιδηρᾶς, ἐμπεπηγὸς εἰς τὸ μέσον κῆ ὑποκρατῆς ἡ Ὥρας. Ἄλλως. Εὖ ποτε κιγκλίζου· φερῆ κιν-

ΛΑΚΩΝ.

Τῦτο μὲν ὐ μέμναμαι· ὄχα μὰν ποκα τᾶνδε τὺ δύσας
Εὐμάρας σκάφηρε, καλῶς μάλα τῦτό γ' ἴσαμι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἠνί τις, Μόρσων, πιχραίνεται· ὐχὶ παρήθη;
Σκίλλας ἰὼν γεραίας ἀπὸ σάματ' αὐτίκα τίλλοις.

ΛΑΚΩΝ.

Κἠγὼ μὲν κνίσδω, Μόρσων, πνά· ὐ τὺ δὲ λεύσσεις.
Εἶθ' ὐν ταὶ κυκλάμινον ὄρυσσέ νιν ἐς Ἅλεντα.

LACON.

Illud quidem non memini, verum quando te hic vinctum Eumaras valde cecidit loris, id equidem probe novi.

COMATAS.

Jam quispiam irritatur, ô Morson: nonne sensisti?

Vade cito; & scillas veteres è sepulchro evelle.

LACON.

Et ego quempiam pungo, Morson, tuque id vides.

Profectus ad Halenta, inde cyclaminum effodias.

ποιῦ. ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ κέγχλου ἴτυ καλυμβίου, ἔνιοι σεισοπυγίδα καλῶσι, ἀφ' ἧς ἡ λέξις μετῴνεκται. κνιζίζειν δέ, τὸ τῷ ὀσφῦ κινεῖν μερ. ὅπερ δὲ πρὸ τὸ γνῶ γίγνε, ἴτυ καὶ παρὰ τὸ κλῶ, κίκλε, ὡ κίγλε.

118. ΜΕΜ. Γράφῃ δὲ, τεῖν δὲ μ. Τῦτο μὲν, μέμναμαι· ὅτι δ' ὁ Εὐμάρας ὁ σὸς δεσπότης δισμείσας ἰμαστίγωσε, ἀκριβῶς ἐπίσταμαι. ἢ σὲ δ' οὐ μέμναμαι· τῦτο δὲ χρῆναι, ὅτι ὁ δεσπότης σου δόσας σε ἐπόρξιν, ἐμέλλωσεν· ὅπερ δηλοῖ τὸ ἐφάθηρεν, ἀντὶ τοῦ ἔτυπτε καὶ ἐξέδαρε. ἢ λειτοφάγος· πάθοι τὰς πλευρὰς, καὶ ἐφάθηρεν.

120. ΜΟΡ. Ω Μόρσων, ἀπὸ τῦ καὶ τὸ δάκτυ· λυπεῖ, πικρὸν ἴχει, πάθημος ὑφ' ἡμῶν. ὐχὶ παρήθου;]

121. ΣΚΙ. Σκίλλα εἶδος βοτάνης πάντῃ ἀχρές. χραίας δέ, τὰς γεγηρακυίας, καὶ ξηράς. ὁ λόγος πάλιν ἐπὶ τὸν Λάκωνα. ἄξιος εἰ φησι μᾶλλον ἀπιθῆν εἰς τὰ μνημεῖα, καὶ τὰς γεγηραμβύας καὶ παλαιὰς καὶ ξηρὰς Σκίλλας τίλλειν, ὅπερ ἐμοὶ δείζειν. αὗται γὰρ πικτιλῶς ἄχρηστοί εἰσι. καλοῦνται δὲ σκιλλοκόμμια. ἢ τῦτό φησι χρὴ τὸ ἔσω τοιμῆσαι. ἀπιθῶν, τίλλε φησὶ τὰς παλαιὰς τείχας ἢ τάφε σύ, ἄγων τῆς πυγῆς σύ. τὸ τίλλοις, χρᾶται καὶ τίλλειν, ἀντὶ τοῦ τίλλε, καὶ κόπτε.

123. ΚΤΚ. Η κυκλάμινος, βοτάνιόν ἐστι ποιῶδες, λεπτόριζον, ὅπερ χλιαδὶν, ποιεῖ πρὸς χύμετλα. ΑΛΒ. Ποταμὸς ἔστε ἐν Ἰταλίᾳ· ἐλήγετο ἔστε καὶ τόσο τὶς ἐν Κῷ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἰμέρα ἀντ' ὕδατος ῥείτω γάλα· καὶ τὺ δὴ Κρᾶθι
Οἴνῳ πορφύρεος· τὰ δέ τοι σία καρπὸν ὀνείκῃ.

ΛΑΚΩΝ.

Ῥείτω καὶ Συβαρῖτις ἐμὶ μέλι· καὶ ὅ ποτ' ὄρθρος
Ἁ πᾶς ἀντ' ὕδατος τὰν χέλπιδα κηρία βάψῃ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ταὶ μὲ ἐμᾷ κύπρῳ τε καὶ ἀγλαὸν αἶγες ἔδοντι,
Καὶ χθὸν πατέοντι, καὶ ὀρ κομάοισι κέοντα.

ΛΑΚΩΝ.

Ταῖσι δ' ἐμᾶς οἶεσσι παρείη μὲ ἁ μελίτφα

COMATAS.

Himera pro aqua lacte fluat, tuque ô Crathi,
Vino rubescas, & junci fructum ferant.

LACON.

Fluat mihi & fons Sybaritis melle atque mane
Puella pro aqua urnam favis intingat.

COMATAS.

Meæ quidem capræ cytisum & ægilon comedunt,
Atque juncum calcant, & inter rubeas frondes cubant.

LACON.

Ovibus vero meis adest apiastra

124. ΙΜΕ. Ἰμέρα, πόλις ἐν Σικελίᾳ, καὶ πηγὴ ἀφ' ἧς ῥεῖ ποταμὸς, ὁμωνύμως τῇ πηγῇ καλούμενος, ἐνταῦθα δέ, τὸν ποταμὸν λέγει. ΚΡΑ. Ποταμὸς καὶ οὗτος ἐν Σικελίᾳ.

125. ΠΟΡ. Βάθροις, ἀπὸ οἴνου ἔδη πορφυροῦς ὄντας· τοιοῦτον εἰς οἶνον μεταλλαθέντος. ΣΙΑ. Βοτάνη τίς ἐστιν, ἡ ἀνθύλλια ὅμοια σιλίνῳ, ἐν τοῖς ποταμοῖς τεθριμμένα. χρῖ δέ τινας τὰ φοῖνικα τῶν ποταμοῖς φυόμενα βρῶσθαι.

126. ΣΥΒ. Πηγὴ ἐν Σικελίᾳ. τὸ δὲ ἐμὶν, ἀντὶ τοῦ χαίρειν ἐμί. ΟΡΘ. Καὶ χρὴ τὸ φοῖνικα ὄρθριον. μᾶλλον δὲ φοῖνικα φοινίσσων λέγεται, ἀφὸ τοῦ χρόνου κίνησιν.

127. ΤΑΝ. Γράφεται καὶ, τᾷ φιλῷ, ἤγουν, ἀντὶ τοῦ ὑδείαν εἰς κηρίων καταθύσει. ἢ ἀντὶ τοῦ τὸν ξύλινον ὑδείαν ἐν τοῖς κηρίοις βάψαι. ἢ ἃ ἐμὶ φησιν ἀραιθμὸν τῇ ὑδείᾳ τὸ ξέον ὑπὸ τοῦ κρίνος μέλι, ἀντλῶν.

128. ΚΤΤ. Κύπρος, αἴγιλος, ἡ χθὼν, δάμνοι εἰσὶν, ὡς ὀπώμενοι αἱ αἶγες.

129. ΚΟΜ. Κόμαρος, εἶδος δένδρου. κέονται δὲ, ἀντὶ τοῦ κεῖνται, καθίζονται.

130. ΜΕΛ. Εἶδος βοτάνης γονιμώσης.

131. ΚΙΣ.

Φέρβεσθαι, πολλὸς δὲ ἡ ὡς ῥόδα κισσὸς ἐπιθῇ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐκ ἔραμ' Ἀλκίππας, ὅτι με φρὴν οὐκ ἐφίλασε
Τῶν ὥτων καθελοῖσ', ὅκα οἱ τὰν φάσαν ἔδωκα.

ΛΑΚΩΝ.

Ἀλλ' ἐγὼ Εὐμήδευς ἔραμμαι μέγα· καὶ γὰρ ὄκ' αὐτῷ
Τὰν σύριγγ' ὤρεξα, καλόν τί με χάρτ' ἐφίλασεν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐ θεμιτόν, Λάκων, ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐρίσδειν,
Οὐδ' ἔποπας κύκνοισι· τὺ δ', ὦ τάλαν, ἦς φιλεχθής.

ΜΟΡΣΩΝ.

Παύσασθαι κέλομαι ᾠδᾶς· ποιμάνα· τὺν δὲ, Κομάτα

Ad pascendum, & sicut rosæ copiosa hedera effloret.

COMATAS.

Non amo Alcippen, quia me nuper non osculata est
Aures prehendens, cum ipsi palumbum donarem.

LACON.

Sed ego Eumedem vehementer amo: nam cum ipsi

131. ΚΙΣ. Κισσὸς ἔστι ὅδωρ βοτάνης ἀκανθώδες ἑοικυῖας ξίδυϊ. ἐν ἰσηγεῖ δὲ ξοδάκινος χάρεται ἐν μέσῃ λόγῃ. ἔστι δὲ καὶ αὕτη ἡδὺ δάμνον, γυκώδης ἄνθος φερόμενον· ἀεὶ τὰ γίνεται δὲ ἡδὺ πήγανα καὶ τὰ πήγανα πίνεται.

134. ΕΤΜ. Αντὶ τοῦ Εὐμήδευς· ἔστιν οὗτος ὡς ἔοικεν ἐραόμενος αὐτοῦ.

135. ΩΡΕ. Ὀρέγω τὸ ἐκτείνω. ἐστὶ δὲ ὁ δίδωμί τις ὀρέγων τῷ χεῖρα δίδωσιν, ὤρεξα λέγει, ἀντὶ τοῦ ἔδωκα.

136. ΚΙΣ. Κίσσα, ὄδωδε ἐρύθου ἀμπέλου, ἐπιθυμητικοῦ, μιμητοῦ.

135 Fistulam porrexi, admodum belle me osculatus est.

COMATAS.

Non fas est, ô Lacon, picas certare cum luscinijs,
Neque upupas cum cycnis: tu vero ô miser odiosus es.

MORSON.

Jubeo ovium pastorem desinere. tibi vero Comata.

ὅθεν ὅτι γυναικῶν τὸ κισσᾶν παραλαμβάνε, παίσσον μὲν ἡμῶσιν, ἀηδίζονται φεύγε τὸ ποιεῖν. ὁ τοῦς, ὥσπερ ἀηδὼν ἐστὶ κίσσαι φεύγε ἀηδόνας φιλογοικεῖν, καὶ ἔποπας φεύγε κύκνους, ὅτω δὲ σὺ φεύγε ἐμέ. οὐ δὲ τελαίπωρε ἔοικας φιλονικός τις, καὶ δύσερις εἶ).

137. ΦΙΛ. Εἰς ἔχθος καὶ μίσος τὰς φίλας ἄγων, ὁ φιλόνεικος.

138. ΚΟΜ. Σοὶ δὲ Κομάτα τῷ νικήσαντι δίδωμι τὸ ἔπαθλον, καὶ σὺ δὲ δύσας αὐτῷ, σκολιὸν τῷ ἀμνίδα, τῶς νύμφαις, καλὸν κρέας ἱμοὶ τῷ Μόρσωνι οὐδὲς πίμπλον.

Δωρεῖται Μόρσων τὰν ἀμνίδα· χὠ τὺ δὴ θύσας
Ταῖς νύμφαις, Μόρσωνι καλὸν κρέας αὐτίκα πέμψω

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Πεμψῶ ταὶ Πᾶνα. φερμάσσετο πᾶσα τεραίσκα
Νῶν ἀγέλα. κἠγὼ δ' ἴσλ' ὡς μέγα τῦτο καχαξῶ
Κατῶ Λάκωνος τῶ ποιμήνος, ὅττι ποκ' ἤδη
Ἀνυσάμαν τὸν ἀμνόν· ἐς ὐραγόν ὔμμιν ἀλεῦμαι.
Αἶγες ἐμαὶ θαρσεῖτε κερυχίδες· αὔριον ὔμμε
Πᾶσας ἐγὼ λυσῶ Συβαείπιδος ἔνδοθι κρήνας.
Οὗτος ὁ λαυκίτας ὁ κορυπτίλω, εἴ τιν ὀχεύσεις

Donat Morſon agnam : tu ergo ſacrificans
Nymphis, Morſoni mox bellam carnem mittas.

COMATAS.

Mittam per Panа. præ gaudio fremat totus hircorum
Jam grex : & ego vide quam magnum hunc cachinnũ nunc edam,
Contra paſtorem Laconem, quod tandem jam
Agnum acquiſivi : nunc vobis in cœlum ſaliam.
Vos meæ cornigeræ capellæ bonum animum habete : cras enim vos
Omnes ego in Sybaritide fontе lavabo.
Heus tu albe, qui cornu petis, ſi quam aggredieris

141. ΦΡΙ. Τυτίσι μὲν ἀδυπᾶς σίρτα, φυσῶσα τοῖς κυκτῆρσι, χὠ ἐπαίρει πᾶσα ἀγέλα τὸ τράγον, τὸ δὲ φερμάσσετο, ὑπὸ τὸ ὄχε τὸ αἰγῶν ἀνομαστοπιπόϊνται. λέγεται δὲ τῆτο καὶ ὅτι τὸ ἵππον, καλεῖται δὲ ὁ τράγος ἀνομαστοπίδια. ἢ φερμάσσετο, φερμαγμὸν ὑπὸ δίδυ μὴ ἀδυπᾶς· τυτίσι, βρενδύει καὶ ἐναιρώνι ὧ πᾶσα ἀγέλα, πεποιημένον δὲ ἀπὸ λέξις· τοῦτο γὰρ δοκεῖ εἶναι ὁ ἔχων τὸ φλαρμὸν τῆς αἰγῶν.

142. ΚΗΓ. Αντὶ τὸ καὶ ἐγὼ σοὶ ὑμῖν κατακελάσω τὸ Λάκωνος. τὸ δὲ καχαξῶ, ἐκδολῶ τὸ γ ἔρρεται, ἀφὸ τὸ μίτεγα. ὁ κυείος δὲ τῇ λέξει κέχρηται. φερμαγμὸς μὲ γάρ ἐστι κυείος ἢ

Contra paſtorem Laconem, quod tandem jam
Agnum acquiſivi : nunc vobis in cœlum ſaliam.

141. PHI. Tutiſi quidem dulcis ſirpa, flans naribus, & exultat omnis grex hircus, fermaſſeto, ſub femina coitum nominatopoeitur. dicitur autem & hoc, quod penis, vocatur autem & fermaſſeto, fermagmon ſub dulci ne dulcis tutiſi, ſtrepitu & ſonitu cum exultet omnis grex, factum a lege : hoc enim videtur eſſe, quod habet penis hircorum.

142. CAP. Vicem autem quod & ego tuis vobis imitabor Laconis. quod autem cachaxo, excludo, quod γ excidit, a mitega. & cyeios autem hac lege uſus eſt. fermagmos enim eſt cyeios aut

143. ΦΡΙ. Τυτίσι μὲν ἀδυπᾶς σίρτα, φυσῶσα τοῖς κυκτῆρσι, καὶ ἐπαίρει πᾶσα ἀγέλα τὸ τράγον, τὸ δὲ φερμάσσετο, ὑπὸ τὸ ὄχε τὸ αἰγῶν ἀνομαστοπιπόϊνται. λέγεται δὲ τῆτο καὶ ὅτι τὸ ἵππον, καλεῖται δὲ ὁ τράγος ἀνομαστοπίδια. ἢ φερμάσσετο, φερμαγμὸν ὑπὸ δίδυ μὴ ἀδυπᾶς· τυτίσι, βρενδύει καὶ ἐναιρώνι ὧ πᾶσα ἀγέλα, πεποιημένον δὲ ἀπὸ λέξις· τοῦτο γὰρ δοκεῖ εἶναι ὁ ἔχων τὸ φλαρμὸν τῆς αἰγῶν.

144. ΑΝΤ. Τιὼ νίκλω ἴλαθι. ΑΛΕ. Εκ ἀπεχαείας φασὶν· ὦ αἶγες κερυχίδες, ἄγουν καρασφέρει, εἰς τὸ ὐρανὸν ἀναζῶσομαι.

145. ΚΕΡ. Αἱ κέραλα ἔχουσι, ἢ κακρατημένοι τοῖς κέρασιν. ἢ κερυχίδες, αἱ ὑλα κέρατα ἔχουσι. κερυλλίδες δὲ, αἱ ὑπὸ τῆς κεράτων ἐλαύμεναι.

147. ΛΕΥ. Ο λευκός. πεποίηται τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆ λαυκότητος τῦ τράγου· ὡς γὰρ ὑπὸ τῆ μέσος μεσότης, καὶ ὧδε ὀδίτης· ὅτω καὶ ὑπὸ τῆ λαυκὸς λευκότης. ΚΟΡ. Ο τοῖς κέρασι πεπτ-

τως,

Τᾶν αἰγᾶν, φλασῶ τυ, πρὶν ἢ γ' ἐμὲ καλλιερῆσαι
Ταῖς νύμφαισι τᾶ ἀμνόν· ὁ δ' αὖ πάλιν· Ἀλλὰ γενοίμαν,
Αἰ μή τυ φλάσαιμι, Μελάνθιος ἀντὶ Κομάτα.

Ex capellis, percutiam te, priusquam sacrificem Nymphis agnum: sed ecce hic rursus incipit. Atqui fiam ego; Nisi te percutiam, Melanthius pro Comata.

των, ἀπὸ τᾶ κορύσσω τὸ κερατίζω. φησὶ σου σι, ἀντὶ τοῦ θλάσω σε τὰ αἰδοῖα.
δὲ τὸ μέγεθος δι' τοῦτό φησιν, ὀλιγοτέκνοντα δὲ αἰεὶ τὰς τῶν κέρατα τύπτοντα. φησὶν οὖν, εἴ ποτε ἀπὸ τᾶ αἰγῶν ὀχεύσεις ποιεῖν ἢ ἐμὲ καλλιερῆσαι ταῖς νύμφαις τὸν ἀμνὸν, ὃν ἐνίκησα τῷ Λάκωνι, θλά-

149. ΠΑΛ. Επιχειρεῖ ὀχεύειν θηλυτέρᾳ. ΓΕΝ. Αλλ' ἐὰν μή σε θλάσω, ἡδοίμην ἀντὶ Κομάτα Μελάνθιος, καλαθίσκην ὥσπερ ἐκεῖνος ἀπὸ Εὐμαίου, καὶ φιλοτιμίαν ἔχω ἐν τοῖς ᾠδυσσέως οἴκοις.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
ΤΟΥ ΕΚΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Δαμοίτας καὶ Δάφνις ἕωθεν ὄντες μεσημβρίας εἰς ἓν τὰ βρέμματα συνελαύνουσι καὶ ἀμοιβαίως τῷ σοφῷ Κύκλωπι καὶ Γαλατείᾳ νύμφῃ ᾄδουσιν ᾄσματα, ἀρχὴ δὲ ἡ ὠδὴ ὁ Δάφνις, ὡς μὲν ὁ Κύκλωπα ἀπόδοσιν ποιήσας· ὁ δὲ Δαμοίτας ὑπακούει, ὡς ἐκ μεσοῦντος Πολυφήμου ᾄδειν. Τὰ μέγιστα ἐν Σικελίᾳ, περιδιαλέγεται δὲ ὁ ποιητὴς Ἀράτῳ, οὗ καὶ μέμνηται ἐν τῷ Θαλυσίῳ, καὶ ἀλλαχοῦ. Δυνάται δὲ οὗτος εἶναι ὁ τῶν Φαινομένων ποιητής.

ARGUMENTUM
IDYLLII SEXTI.

Damœtas & Daphnis æstate sub meridiem greges in unum locum compellunt. & alternis de Cyclope & Galatea nympha canunt. Incipit itaque cantilenam Daphnis, Polyphemi blandimenta ad Cyclopem dirigens. Damœtas vero respondet quasi sub persona Polyphemi. Res ipsa in Sicilia gesta fingitur. Alloquitur Poeta Aratum, cujus etiam meminit in Thalysio, & alibi. Potest autem is esse qui Phænomena scripsit.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ,
ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ϛ'.
ΔΑΜΟΙΤΑΣ καὶ ΔΑΦΝΙΣ.

Δαμοίτας καὶ Δάφνις ὁ βουκόλος εἰς ἕνα χῶρον
Τὰν ἀγέλαν ποκ' Ἄρατε, συνάγαγον· ἦς δ' ὁ μὲν αὐτῆν

BUCOLICI CANTORES.
IDYLLION SEXTUM.
DAMŒTAS & DAPHNIS.

DAmœtas & Daphnis bubulcus in unum locum
Gregem olim, ô Arate, compulerunt. erat vero alter eorum

ARATE. Πρὸς τὸν Ἄρατον τὸν ποιητὴν τὸν Φαινόμενα γράψαντα φίλον ὄντα λαλίᾳ] ὁ Θεόκριτος. ἐν Θαλύσιος γὰρ ἐν αὐτῷ, καὶ ἐν ἀλλαχόθεν μνημονεύει, ἔνθα μὲν πρὸς Ἀγέανακτα τὸν Μιτυληναῖον ὁμιλεῖ. Ἄλλως, εἰκὸς τὸν ἀστρονόμον Ἄρατον εἶναι, ᾧ συνεχῶς ὁ Θεόκριτος καὶ μέμνηται καὶ ἐν τοῖς Θαλυσίοις. Ἄρατος δ' ὁ τὰ πάντα φιλαίτατος ἀνέρι τᾶν. κεῖνῳ] ἦ δύο ἀνέρες ἄδοντες ἐν Σικελίᾳ Δαμοίτας καὶ Δάφνις, ᾄδωσι δ' ἀμφίτεροι τὸν Πολυφήμου κύκλωπος τὸν ἔρωτα καὶ τὴν Γαλατείαν. ὁ δὲ Δαμοίτας, οἷος ἂν Πολύφημος ὑποκειμένως λόγους ἔφερε τοὺς ὑπ' ἐκείνου εἰρημένους.

2. ΑΤΤ. Ἦν δὲ τῷ ᾀδόντων ὁ μὲν, ἄρα

Πυῤῥός, ὁ δ' ἠμιγύπειος. ὀπὶ κεράαν δὲ πὶν ἄμφω
Εσδόμβοι, ἥρεος μέσῳ ἄματι τοιάδ' ἄειδον.
Πρῶτος δ' ἄρξατο Δάφνις, ἐπεὶ ἰὼ πρῶτος ἔεισδεν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Βάλλ' τοι, Πολύφαμε, ὁ πόιμνιον ἁ Γαλάτεια
Μάλθισιν, δυσέρωτα ϗ ἀμπόλον ἄνδρα καλεῦσα·
Καί τύ νιν ἐ ποθορῆσθα πάλαι, πάλαι, ἀλλὰ καθῆσαι
Ἁδέα συρίσδων. πάλιν ἄδ' (ἴδε) ταὶν κυόα βάλλει
A τοι τᾶν ὄΐων ἔπεται σκοπός· ἁ δὲ βαΰσδει

Rufus, alter ſemiberbis: ad fontem autem quendam umbo
Sedentes, medio die æſtivo, talia canebant.
Prior porro cæpit Daphnis, quoniam & prior provocaverat.
DAPHNIS.
Petit tibi, Polypheme, gregem ovium Galatea
Pomis, amatorem difficilem caprarium virum vocans.
Tu vero ipſam non aſpicis, miſer, miſer, ſed ſedes
Suaviter fiſtula cantans. ecce illa iterum canem petit.
Quæ te ſequitur cuſtos ovium. ipſa vero latrat.

ἠπὶ χτοάζων τὸ ῥόιον· ὁ δὲ, πληρώσας αὐτὸ ϗ δεκάδι. ἁ πυῤῥὰς ἁ ἀρτίχους ἰάλλει πυγονίσας. ὡς Εὐριπίδης· Πυῤῥὰς γένεσιν. ἠμιγύπειος δὲ, ὁ ἴσον πᾶσαν γόνυ πεπληρωμένην ἔχων ῥωμέαν.

4. ΜΕΣ. Μισόσης ἠμέρας, ἁ ἐν μεσοτάτῳ ϗ δέκας, ἁ ἐν μέσῳ ἡμέρᾳ ϗ δέκας.

6. ΠΟΛ. Ὡς ἀεὶ πεμπτα ϗ κύκλωπα ἀλαλάζῃ. μέλεσι βάλλε, μελίσσαι, εἰς ἕρπτα ὑπάγωδε βουλομένη.

7. ΔΤΣ. Δυσίρωτα δὲ ὅτινα αὐτὸν, ἢν μὴ εἰδότα ἰφᾷς, παρέσσεν ἐκ ἐπέτρεψεν αὐτῷ. Θῶεις φασι, διὰ ϗ εὐδοσίαν ϗ ἀρμμάτων ἐν ϗ χάλκιος πολυπόθητος, ϗ Πολύφαμον ἱλάσσας ἱερὸν παρὰ τῇ Αἴτνῃ Γαλατείας. Φιλόξενον δὲ ϗ Κυθήριον ἀναθήμασιν, ἐν μὴ δυνάμενον νοῆσαι ϗ αἰτίαν, ἀναπλάσαι ὅτι Πολύφαμος ἦρα ϗ Γαλατείας. ΑΙΠ. Τὸν ἄνδρα ϗ τυμβία· ἀντὶ γὰρ ϗ εἰκῆν τυμβία, κβλαχεστικῶς εἴρηται αὐτόλον· ἐπεὶ ἐν ᾧ ὁ κύκλωψ ποιμὴν ἦν, ἢ ἐπεὶ ἐν αἶγας ἤνιμεν ὁ κύκλωψ. ἐν Ομηρος Μὴ ἄϊς τι ἐν αἶγες. τίνος γὰρ τὸ, αὐτόλου ἀντὶ ϗ τυμβία εἴρηται.

8. ΠΟΘ. Καὶ σὺ αὐτὸν ἁ περσελέπεις.

9. ΠΑΛ. Καὶ πάλιν αὖτε ϗ κυόα βάλλ τῆς μήλους. τὸ γὰρ ἰδὲ, ἀντὶ ϗ ἐν χέρσῳ· ἐν ἀδὲ δὲ· ἐν λέγε τὸ χῶρον ὕπα. πῶς χρεὼς ϗ δὲ χέρσιν, ἐκτείνων δὲ τὸ ι, ἵνα ἀντωνυμία ἐγχέρη δεκτικὴ. τὸ δὲ ἐξῆς, ϗ κύνα βάλλε, ἢ σὺ ϗ αἶον ὅτι σκοπὸς, ἴσχυε φύλαξ.

10. ΒΑΤ. Αντὶ δὲ ἁ κύων ὑλακῆσι εἰς ϗ δάκασιν βλάπτουσα. τὸ βαΰζειν, ὅτι ϗ συλακῶν λέγῃ κυεῖσι, ὅτι

Εἰς ἄλα δερκομένα. τὸ δέ νιν καλὰ κύματα φαίνη
Ἀσυχα καχλάζοντα, ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν.
Φεύζεο, μὴ τὰς ποσσὶν ὅτι κνάμψησιν ὀρύσσῃ
Ἐξ ἁλὸς ἐρχομένας, χὤτ' δὲ χρόα καλὸν ἀμύξῃ.
A δ' ἐ αὐτόθι τοι διαθρύπτεται, ὡς ἀπ' ἀκάνθας
Ταὶ καπυραὶ χάϊται, ὃ καλὸν θέρος ἀνίκα φρύγῃ.
Καὶ φεύγᾳ φιλέοντα, ᾧ δ' φιλέοντα διώκει.
Καὶ ⟨illegible⟩ ἀπὸ γεγραμμᾶς κινεῖ λίθον. ἢ γὰ ἔρωτι

In mare proſpectans, illamque pulchri fluctus oſtendunt
Placide frementes, in littore currentem.
Vide ne eam puellæ in crura irruat,
Cum è mari egredietur, neve pulchrum corpus laniet.
Illa vero ibi deliciatur. ſicut à acantho
Arida folia, quando pulchra illa torret.
Et fugit amantem, & non amantem ſectatur.
Et à linea ſæpe movet calculum certe enim amori

ὅτι δὲ τὸ τελείαν κωφῶν, τὸ ὑλακεῖν λέγουσιν· ὥστε τὸ βαΰσδει ἐνταῦθα, ἀντὶ τοῦ ὑλακτεῖ λέγεται.

12. ΚΑΧ. Τὰ δὲ καλὰ κύματα ἡσύχως ἀναδραπίδιμενα, δείκνυσι αὐτῷ τῷ Γαλατείαν ὅτι τοῦ αἰγιαλοῦ πέσχησαν. ἢ αὐτῷ τῷ Γαλατείᾳ φησὶν ὅτι πέσχησαν ἡσύχως κινεμένης τοῦ αἰγιαλοῦ εἰς τὸ διάπλουν ἐμφανίζειν, ᾗ ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ δείκνυσιν αὐτῆς τὸ μορφῶ τὸ διάπλουν. τὸ καχλάζοντα, ἀντὶ τοῦ ἠχοῦντα, ὁ τρόπος ὀνοματοποιία. ἢ καχλάζειν, τὸ ψοφεῖν τὸ κῦμα φερόμενον ὅτι τὰς κάχληκας· τὸ δὲ, ἐπ' αἰγιαλοῦ θέοισαν, μιξωνυμικῶς ἀπὸ τοῦ γαλιούσης τοῦ θαλάσσης, ἀφ' ὃς Γαλάτεια πέπτωκε, καὶ λέγει ἐπάνω αὐτῷ τὴν κυμάτων βαίνειν.

13. ΦΡΑ. Σκόπει ἵνα μὴ ὅτι τῶν κύκλων τοῦ πυκνὸς, ἤγουν τοῦ Γαλατείας, ὁρμήσῃ, ὅταν δύνῃ ἐκ τοῦ θαλάσσης, ἀρχομένης τοῦ τελείαν κωφῶν, τὸ ὑλακεῖν λέγουσιν· ὥστε τὸ βαΰσδει ἐνταῦθα, ἀντὶ τοῦ ὑλακτεῖ λέγεται.

12. ΚΑΧ. Τὰ δὲ καλὰ κύματα ἡσύχως ἀναδραπίδιμενα, δείκνυσι αὐτῷ τῷ Γαλατείαν ὅτι τοῦ αἰγιαλοῦ πέσχησαν. ἢ αὐτῷ τῷ Γαλατείᾳ φησὶν ὅτι πέσχησαν ἡσύχως κινεμένης τοῦ αἰγιαλοῦ εἰς τὸ διάπλουν ἐμφανίζειν, ᾗ ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ δείκνυσιν αὐτῆς τὸ μορφῶ τὸ διάπλουν. τὸ καχλάζοντα, ἀντὶ τοῦ ἠχοῦντα, ὁ τρόπος ὀνοματοποιία. ἢ καχλάζειν, τὸ ψοφεῖν τὸ κῦμα φερόμενον ὅτι τὰς κάχληκας· τὸ δὲ, ἐπ' αἰγιαλοῦ θέοισαν, μιξωνυμικῶς ἀπὸ τοῦ γαλιούσης τοῦ θαλάσσης, ἀφ' ὃς Γαλάτεια πέπτωκε, καὶ λέγει ἐπάνω αὐτῷ τὴν κυμάτων βαίνειν.

13. ΦΡΑ. Σκόπει ἵνα μὴ ὅτι τῶν κύκλων τοῦ πυκνὸς, ἤγουν τοῦ Γαλατείας, ὁρμήσῃ, ὅταν δύνῃ ἐκ τοῦ θαλάσσης, ἀρχομένης τοῦ τελείαν κωφῶν, τὸ ὑλακεῖν λέγουσιν· ὥστε τὸ βαΰσδει ἐνταῦθα, ἀντὶ τοῦ ὑλακτεῖ λέγεται.

12. ΚΑΧ. Τὰ δὲ καλὰ κύματα ἡσύχως ἀναδραπίδιμενα, δείκνυσι αὐτῷ τῷ Γαλατείαν ὅτι τοῦ αἰγιαλοῦ πέσχησαν. ἢ αὐτῷ τῷ Γαλατείᾳ φησὶν ὅτι πέσχησαν ἡσύχως κινεμένης τοῦ αἰγιαλοῦ εἰς τὸ διάπλουν ἐμφανίζειν, ᾗ ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ δείκνυσιν αὐτῆς τὸ μορφῶ τὸ διάπλουν. τὸ καχλάζοντα, ἀντὶ τοῦ ἠχοῦντα, ὁ τρόπος ὀνοματοποιία. ἢ καχλάζειν, τὸ ψοφεῖν τὸ κῦμα φερόμενον ὅτι τὰς κάχληκας· τὸ δὲ, ἐπ' αἰγιαλοῦ θέοισαν, μιξωνυμικῶς ἀπὸ τοῦ γαλιούσης τοῦ θαλάσσης, ἀφ' ὃς Γαλάτεια πέπτωκε, καὶ λέγει ἐπάνω αὐτῷ τὴν κυμάτων βαίνειν.

13. ΦΡΑ. Σκόπει ἵνα μὴ ὅτι τῶν κύκλων τοῦ πυκνὸς, ἤγουν τοῦ Γαλατείας, ὁρμήσῃ, ὅταν δύνῃ ἐκ τοῦ θαλάσσης, ἀρχομένης τοῦ τελείαν κωφῶν, τὸ ὑλακεῖν λέγουσιν· ὥστε τὸ βαΰσδει ἐνταῦθα, ἀντὶ τοῦ ὑλακτεῖ λέγεται.

15. ΑΤΤ. Οἰκοθεν, ὑπὸ τοῦ αἰνίκα φύσιος, διαζεῦται ὑπὸ τερφερέπτα ΑΚΑ. Ὡς ὑπὸ τοῦ κινάρας οἱ πάπποι, χεῖται· δὲ οἱ πάπποι τοῦ κινάρας. λέγονται δὲ οἷμαι χεῖται, ἀφ' τὸ οἷμαι ἐοικέναι. καπυραὶ δὲ, αἱ καταμβύαι ὑπὸ τοῦ ἁλὶ ἀφ' τῷ διαμένῃ ἢ λευκότητα ὡς ἐν ἄλλοις.

17. ΦΕΥ. Καὶ φεύγᾳ σὲ διώκοις φιλέοντα, καὶ ᾧ φιλέοντα διώκει, ἤγουν ζητεῖ· ἐνταῦθα τὸ ἐριθευτικὸν αὐτῆς, ἢ πανοῦργον σημαίνει. τὸ δὲ φιλοῦντα φεύγει, ἢ φιλοῦντα δὲ διώκειν, κακῶς. ὁ γὰρ καὶ ἐπιεικὴν ἀϊδιωτεύσῃ, ὁ Πολύφημε, φιλοῦντα, φεύγει καὶ ᾧ φεύγεται, μισοῦντα δὲ διώκει, ἤγουν εἰς πόθον ἄγει τερφῆναι.

18. ΚΑΙ. Παρομία· καὶ πάντα τέρτον πωῖ, ἢ κινεῖ τυχεῖν σε.

Αλλως.

Πολλάκις, ὦ Πολύφαμε, τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανϑ'.
Τῷ δ' ἔπι Δαμοίτας ἀνεβάλλετο, ϗ τάδ' ἄειδεν·

ΔΑΜΟΙΤΑΣ.

Εἶδον ναὶ τ Πᾶνα ὃ ποίμνιον ἀνίκ' ἔβαλλε,
Κὤ μ' ἔλαϑ', ὑ τ ἐμοὶ τ ἕνα γλυκιώ, ὦ ποδόρημα
Ες τέλος. αὐτὰρ ὁ μάντις ὁ Τήλεμος ἔχθρ' ἀγορεύων,
Ἐχθρὰ φέρῃ ποτὶ οἶκον, ὅπως τεκέεσσι φυλάξῃ.

Sæpe, ô Polypheme, quæ non pulchra sunt, ea pulchra videntur.

10 Post hunc Damœtas incepit, & hæc cecinit:

DAMOETAS.

Vidi per Pana ovium gregem cum peteret,
Nec me latuit, neque hunc meum unicum dulcem oculum, quo utinam videam
Usque ad finem. Sed vates Telemus hostilia prædicens,
Hostilia ferat domum, ut suis liberis adservet.

Ἄλλ. ϗ ὅταν περαιῇ σὺ μὲ φιλῆν αὐτίκα, πάντα κάλων κινεῖ καθελκύσαί σι ϖεῤῥ τ ἑαυτᾶς ἔρετα. ὃ δὲ λίξις μεταφορικῶς ἀπὸ τ πλεόντων τὸ κοπολέκτως λεγόμενον ζατείκιον. ἰώνιοι γὰρ ὅταν πολλὰ ποιήσαντες ἢ δώσωσ' ἑτέρῳ νικήσωσι τ ὅμοιον πείσηρα, κινοῦσι ϗ τ ἀπὸ γραμμῆς λίθον, ὃν βασιλέα καλέομεν. Ἄλλως. Γράψαι τὸ ξέσαι, οἱ παλαιοὶ ἔλεγον. ἀπὸ γοῦν τ γράφειν τ διλεωῦτος τὸ ξέσαι, γίνεται γραμμὴ ὁ λάξουσις. λίθον δ' ἂν ἀπὸ γραμμῆς ἐνταῦϑα λέγει, τὸ λίθινον ἄγαλμα. ὁ δ' νῦς· διώκεται ὁ Γαλάτεια ϗ τὸ λίθινον ἄγαλμα, εἰς ἃ αὐτῆς ἔρωτα ὀλιγωρήσασ δι' ὑβρίσαι μὲ κέλλις. ΒΡΩ. Οὕτως πολλάκις ὁ Πολύφημος ὑπ' ἔρωτ@, τὰ μὲ εὔμορφα, εὔμορφα φαίνοντα. διὸ μὲ διώκεις εἰ ἐρᾷ σου ὁ Γαλάτεια ἀμόρφ ὄντ@. τοιοῦτ@ γὰρ ὁ ἔρως, ὑποκρίζει τὴν διάνοιαν τ ἐρώντων.

20. ΔΑΜ. Επὶ τῇ Δάφνιδι δ', ἔ-

γων μὲ τ Δάφνιν ὁ Δαμοίτας ἀνεβάλλετο, ἀντὶ τ ἤρξατο, ἐπεγοιμάζετο. ὁ γὰρ Δαμοίτας ᾄδει, ὡς ἐκπεσόντος τ Πολυφήμου τὴν ἀπόκρισιν τ λόγου ποιέμ@.

21. ΕΙΔ. Καὶ γὰρ εἶδον ὡς λέγεις τὸν Γαλάτειαν νὴ τ Πᾶνα, νίκα τὸ ποίμνιον ἐμηλοβόλει, ϗ ἐκ ἔλαϑε μὲ τ ἐμὸν ἕνα ϗ γλυκὺν ὀφθαλμὸν, δι' ὃν νῦν βλέπω ϗ βλέψω δι' ὅλης μου τ ζωῆς· τοῦτο γὰρ τὸ ἐς τέλ@, τὸ δὲ ἀναβάλλω, σημαίνει τέσσαρα. τὸ περοιμάζω· ὡς τὸ, ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείσειν· τὸ ἀναπρῶ ϗ ἀναπίμπω, ὡς τὸ, ϗ οἱ μὲ πτέρυγες μυοπαλῶ ἀνεβάλλοντο συύτων· τὸ ἐνδύομαι, ὡς τὸ, ἀναβαλλόμ@ φῶς ὡς ἱμάτιον· ϗ τὸ ἀπαρνοῦμαι, ὡς τὸ, ἀναβάλλομαι τῦδε τ ῥεῆματ@.

23. ΤΗΛ. Οὗτός ἐστιν ὁ Τήλεμος, ὁ παῤ Ομήρῳ Εὐρυμέδης, ὁ Εὐρύμαχος καλούμ@, ὃς μαντοσύνῃ ἐκέκασο, ὃς ἐμαντεύσαλο αὐτῇ, ὑπὸ τὴν χεῖρ@ν

Αλλὰ ἢ αὐτὸς ἐγὼ κνίσδων πάλιν, ὦ πολύφημε,
Αλλ' ἄλλαν τινὰ φαμὶ γυναῖκ' ἔχειν· ἃ δ' ἀίοισα,
Ζαλοῖ μ', ὦ Παλάν, ἢ τάκε· σὰ δὲ θαλάσσας
Οἰσρεῖ παπαίνοισα ποτ' ἄντρά τε ἢ ποτὶ πώλους,
Σῖγα δ' ὑλακτεῖν νιν ἢ τᾷ κυνί· ἢ γὰ ὄκ' ἦραν
Αὐτᾶς, ὀκνυζῆτο ποτ' ἰφία ῥύγχος ἔχοισα.

25 Sed & ipſe ego pungens rurſus eam non aſpicio,
Sed dico me aliam quandam mulierem habere: ipſa vero audiens
Invidet mihi, ô Apollo, & tabeſcit, atque è mari
Furioſa proſilit, circumſpectans ad antra & greges.
Juſſi autem canem illi placidè allatrare: etenim cum amarem
30 Ipſam, canis ganniebat, ad ſemen roſtrum admovens.

χείρων Οδυσσέως παραιῶναι. ὁ νῦς. ὁ δ' μάντις ὁ Τήλεμος, ὁ τὰ ἀπευκτά μοι μαθὼν μυθήσατο, ἀπευκτάμεν συμφορὲν ἀντ' ἄλλω κάκω τῶς ἑαυτῦ πανὶ καλαλείποι. Αλλως. ὁ μάντις δ' ὁ Τήλεμος ἐχθρὰ ἀγορεύων, ἤγετ μαντευόμενος, ἐχθρὰ εἶδε φέρεσθαι· ἀντὶ δ', ἐνέγκαι πρὸς ἢ ἑαυτῦ οἶκον, ὅπως τῶς ἑαυτῦ ἐκγόνοις φυλάξῃ αὐτά· ἱμασθεὶς δὲ ὁ αὐτὸς τῷ Πολυφήμῳ δηλονότι κύπλωπι, ἐκ δ' Οδυσσέως χερῶν ἁμαρτήσας ὑπεπᾶς. ὥσπερ τὸ, φίλος ἐνίοτι μοὶ λέγε· δεῖ δ' φιλῆντος, ἐνίοτι δὲ δεῖ δ' φιλιμένος· ὕτω ἢ τὸ ἐχθρὸς τὸ ἐναντίον αὐτῷ ἐνίοτι μὲ λέγε· δεῖ δ' ἐχθαίροντος, ἐνίοτι δὲ δεῖ δ' ἀπεχθομένω· καθὸ λέγε· ἐνταῦθα τὸ ἐχθρά.

25. ΚΝΙ. Αλλὰ ἢ ἐγὼ εἰς ἔρωτα διεγείραν αὐτὸν ὁ περισσόλεπτος ἐξετάσθης, ἢ ἄλλην τινὰ φαμὶ γυναῖκα ἔχειν· ἃ δὲ ἀκούσασα, ζηλοῦτεῖ με, ὦ Παλάν, ἢ ἀφεζῆται, δεῖ δαίμονος χαρᾶς ἐντεῦθα ἢ ὀδύνης.

28. ΟΙΣ. Τὸν οἶστον, δ' μάντος Σόστρατ@· ἀφσίλλει. οἶστρος δὲ ἐστὶ πολέμιος τοῖς βιοῖ· ὅταν γὰρ δάκνσιν αὐτὸν, οἰστρεῖν ποιῶσι, ἢ φεύγ πολλὰ ὧδε μὴ βοῶς ἐν τοῖς πολεμικαῖσπόνοις δ' νομίν. μεταφορικῶς φησὶν ὁ Θεόκριτος δ' Γαλάτῃσι αὐτὸν ἐρομένοις ἔρχεσθαι πρὸς τὰ ἄντρα ἢ τὰς ποίμνας δ' Κύκλωπ@.

29. ΣΙΓ. Λοιπὶ τὸ ἐπίταξα, ἐγεων ἐπίταξα τῇ κυνὶ, σιγᾶν, ἢ μὴ ὑλακτεῖν.

30. ΕΚΝ. Η κύων δηλονότι ἐπιζᾶτο, ὅσιμι, ἢ κατεδάκνσιν τὸ σῶμα ἔχυσα ἀράμενον δ' ἰφίον αὐτῶν. κυζηθμὸς λέγεται ὁ δ' κυνῶν ἄσημος ὑλακή. ἰφία δὲ, τὰ ὑπὸ δ' ὀφρὺν ξ ἑκατέρων δ' μερῶν ὀσᾶ, ἐν οἷς ὄμμ τὸ ἡμὲν ὀσῶν. ἔχυσι δὲ τὰ τοιοῦτα ὀσᾶ τὰ λεγόμενα ἰφία, κοιλότητα τινὰς, εἰς ἃς αἱ καμπαὶ δ' μερῶν ἀμίζον δ'. αἱ δὲ κοιλότητες αὗται, ἢ γλα τὰ λέγον δ'), ἢ κοτύλαι, ὧδ δ' κοιλότητα. τὸ δὲ ῥύγχος καθαχρηστικῶν δεῖ δ' κυνὸς νῦν λέγε δ'· κυείοις γὰρ δεῖ ὀρύσσειν. Αλλως. εἰς λέγεται δεῖ ἀνθρώπου ῥύγχος δεῖ κυνῶν, ξάμερος δεῖ ὀρύσσειν.

Ταῦτα δ' ἴσως ἐσορῶσα ποιεῖτά με πολλάκις, πέμψει
Ἀγγέλους. αὐτὰρ ἐγὼ κλαθῶ θύρας, ἤν κ' ὀμόσσῃ
Αὐτά μοι φορέσειν καλὰ δέμνια τᾶσδ' ὀπὶ πάσσης.
Καὶ γάρ ἤϊν ὐδ' εἶδος ἔχω κακόν, ὥς με λέγοντι.
Ἡ δὲ θεὰν ἐς πόντον ἐσέβλεπον (ἦς δὲ γαλάνα)
Καὶ καλὰ μὲ τὰ γένεια, καλὰ δ' ἐμὶν ἁ μία κώμα,
(Ὡς παρ' ἐμὶν κέκριται) καταφαίνετο· τᾶ δὲ τ' ὀδόντων
Λευκοτέρα αὐγὰν Παρίας ὑπέφαινε λίθοιο.

Cumque me ſæpius id facere videbit, forte mittet
Nuncium: verum ego fores occludam, donec juraverit,
Quod ipſa mihi velit ſternere pulchrum lectum in hac inſula.
Neque enim deformis ſum, ut de me dicunt:
Certe nuper in mare inſpexi: erat autem tranquillitas:
Et pulchra quidem mihi barba, pulchra vero hæc una pupula
(Ut à me judicabatur) videbatur.
Dentium porro
Nitorem candidiorem, quam Parius lapis eſt, *mare* oſtendebat.

31. ΠΕΜ. Μιμεῖσθαι ὅτι, τὸ κλέπτειν παὰ δεσπότεω, ἢ φεύγοντα, ἢ πιστόν τι ποιοῦντα, καὶ μιμητὴς ὅτι πέπαν. μιμεῖσθαι καὶ τὸ σημαίνειν ἀπλῶς, καὶ δηλοῦν. οἷς, ὁ τὰ κωφόνως γραμμὸς χίμωνα μιμεῖται. ἀγγέλλει δέ τις λόγους πρὸς ἑαυτὸν ἤγουν διανοίζεται. καὶ ἀγγέλλειν, τὸ ἀεὶ ἑαυτῷ τινὰ λέγειν ὡσεὶ τὴν Θ, καὶ ἄγγελος ὅτι τοῦτον. λέγει δέ, ἵστις δὲ αὐτὴ φησί με ταῦτα ποιοῦντα, πέμψει ἄγγελον τὸν ἀπαγγελοῦντά μοι φρένας τὶ ὦσι αὐτῆς.

32. ΚΛΑ. Κλαίω, ὁ μέλλων κλαύσω, ὡς παῖς τοῖς κοινοῖς ἐν χρήσει. οἱ πικτοὶ δὲ κλαίσω λέγουσι, διαλύσω τῆς διφθόγγου, καὶ τρεπῇ τοῦ ι εἰς η· εἶτα τρεπῇ τοῦ η εἰς α, καὶ συγκαφομένου τοῦ ἰῶτα, κλάσω, ὡ κλασῶ Δωρικῶς. δοκεῖ δὲ καὶ κλαΐζω ἔστ) παρ' αὐτοῖς, ὅτι τοῦτο σημαινομένου· ἀφ' οὗ μέλλων Δωρικῶς, κλαΐξω. καὶ τρεπῇ τὸ η εἰς α, καὶ συγκαφομένου τὸ ἰῶτα, κλάξω. ἀφ' οὗ καὶ κλαξὶ ἡ κλαεῖς.

33. ΝΑΣ. Τῆς Σικελίας δηλονότι. καὶ γὸ οὐκ ἔχω ὡς λέγουσιν εἶδος αἰχρὸν, ἤγουν ἄμορφον· ὄντως γὸ περὶ ὀλίγου χαλεπὸς ὕστις, εἰς τὸν διάκασιν ἕλκετον, καὶ ἄμορφα μὲ ἐμοὶ τὰ γένεια, *ἀπεφαίνετο ἐμοὶ εὔμορφον δὲ ὁ εἷς ὀφθαλμός.

37. ΚΕΚ. Οἱ γὸ μονόφθαλμοι κατὰ φύσιν τοῖς ὑ μονοφθάλμοις ἀμορφοι δοκοῦσιν· ἐχ' ὁμοίως γὸ κείνουσιν ἀμφοτέρους τοὺς ἀνομοίους τὸν φύσιν. ΟΔΟ. Τῶν δ' ὀδόντων ἡ λευκότης λευκοτέρα ἐδείκνυτο Παείας λίθου. Παεία γάρ ὅτι λίθος λευκή.

* *Vox.* leg ἀπὸ κοινῆ τὸ ἐμοί.

Ως μὴ βασκανθῶ δ', τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον.
Ταῦτα γὰ ἁ γραῖα με Κοττυτὼ ἐξεδίδαξεν,
Ἃ πρὶν ἀμῶντας παρ' Ἱπποκόωντι ποταύλᾳ.
Τόνδ' εἶπὼν, τὸν Δάφνιν ὁ Δαμοίτας ἐφίλασε·
Καὶ τῷ τὰν, σύριγγ'. ὁ δὲ τῷ, καλὸν αὐλὸν ἔδωκεν.
Αὔλει Δαμοίτας, σύριζε δὲ Δάφνις ὁ βώτας·
Ὠρχεῦντ' ἐν μαλακᾷ ταὶ πόρτιες αὐτίκα ποίᾳ.
Νίκη μὰν ὐδ' ἄλλος, ἀνάσατοι δ' ἐγένοντο.

Ne vero faſcino læderer, ter ipſe in gremium meum inſpui.
Nam id me anus Cotyttaris docuit,
Quæ nuper meſſoribus apud Hippocoontem accinebat.
Hæc cum dixiſſet, Daphnin Damœtas exoſculatus eſt.
Et ille quidem huic fiſtulam, hic vero illi pulchram tibiam dedit.
Tibia canebat Damœtas, fiſtula vero canebat Daphnis bubulcus:
Et vitulæ ſtatim ſaltabant in molli gramine.
Vicit tamen neuter, ſed erant invicti.

39. ΒΑΣ. Ινα ϗ μὴ βασκανθῶ, τρὶς εἰς ϯ ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον. ποιῶσι γὰ κ) μέχρι ϯ νῦν μάλιστα τοῦτο αἱ γυναῖκες, τὸ νηπιοκτὸν ἐκτιτθίμβυαι. Καλλίμαχος· Δαίμων, τοὶ κόλποισιν ἐπτύσατο γυναῖκες.

40. ΤΑΤ. Ηγουν, τὸ πτύειν ὅτι κόλπον ἐδίδαξε ποιεῖν με ὅτι τῷ μὴ βασκανθῆναι. Κοττυτὼ ϗ, ὄνομα κύριον· ἢ ὅτι ϯ κότον ἴσως ποτοίητας, κ) γὰ οἱ γέροντες ὀξύθυμοί εἰσιν· ἢ ἀπὸ τῆς παρὰ Δανειῦσι τιμωμένης Κοττοῦς. ἴσως δὲ Τιμανδρίων θυγατηρὶς Κοττὼ, κ) Εὐρύθεμις, ἃς ἐπήνεσαν Ηρακλεῖδαι, ἀφ' ὧ τὸ συναγωνίσασθαι αὐτοῖς, κ) τιμὴ εἰς Πελοπόννησον ἄφιξιν, ὡς οἱ ἀεὶ Ιππίσκαν ὑπαφαίνεσι.

41. ΙΠΠ. Ονομα κύριον, ἢ ὄνομα τόπου.

46. ΝΙΚ. Ενίκα μὲν ὐδ' ἕτερος ἔζω δ' ἵππος ἀμφότεροι ἐγένοντο.

ΤΠΟ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
ΤΟΥ ΕΠΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Επιδημήσας ὁ Θεόκριτος ἐν Κῷ, ὅτι πρὸς Πτολεμαῖον εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀπῆει, φίλος κατῆν Φρασιδάμῳ τῷ Ἀντηνόρι, Αὐκωπίως υἱῶς· καὶ κλιθεὶς ὑπ' αὐτῶν εἰς ἀγερν ὅθι Θαλύσια Δήμητρος, ἄπιεν μετ' Εὐκρίτου καὶ Ἀμυντᾶ. Ἐπιγελάσῃ δ' καθ' ὁδὸν Λυκίδᾳ τῷ Κυδωνιάτῃ ἐκ Κρήτης, καὶ ἀλλήλοις ὁμιλοῦντες διῆρχον τὰς ἑαυτῶν ἔρωτας. Ἐστι μὲν ἐν τούτῳ τὸ Εἰδύλλιον ὅλως διηγηματικόν.

ARGUMENTUM
IDYLLII SEPTIMI.

Peregre agens Theocritus in insula Coo, cum ad Ptolemæum in Alexandriam proficisceretur, amicus factus est Phrasidamo & Antigeni Lycopei filiis; vocatusque ab illis rus ad Thalysia sacra Cereris, abiit eo cum Eucrito & Amynta. Incidit autem in itinere in Lycidam Cydoniatam ex Creta, & mutuo sermone suos ipsorum amores inter se recensent. Continet igitur hoc Idyllion meram rei gestæ narrationem.

ΘΑΛΥΣΙΑ, ἢ ΕΑΡΙΝΗ
ΟΔΟΙΠΟΡΙΑ,
ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ζ.

Ἦς χείνος, ἀνίκ' ἐγώ τε κὴ Εὔκριτος ἐς Φ Ἀλεητα
Εἴρπομες ἐκ πόλιος· σὺν κὴ τρίτος ἄμμι Ἀμύντας.

THALYSIA, seu VERNUM ITER.
IDYLLION SEPTIMUM.

TEmpus erat, cum ego & Eucritus ad Halenta Ibamus ex urbe, & tertius nobiscum erat Amyntas.

ΧΡΟ. Χείνῳ τὸ συμπαρεῖλκεν ὁμῶς τῇ συσίᾳ Φ κόσμια. λήϊτυε δ' ἑνίοτε μὲν κἀθόλα, ἑνίοτε δ' ὀλίγους, ὡς ἐνέπω δα. καιρὸς δ' ὦν ἦς χείνος λέων. λήϊτυε καιρὸν κὴ αἱ Φ ἑνιαυτῷ ὧραι. ἦν χείνῳ, ὁπότε ἐγὼ κὴ Εὔκριτος, κὴ τρίτῳ σὺν ἡμῖν Ἀμύντας εἴρπομες, ἀντὶ Φ ἀπερχόμεθα. τὸ ὥρης κυρίως ὄνομ' ἐστὶν ὥρας, κὴ σταλίκων, κὴ ἑτέρων καρπῶν ζώων λέγω). καλαχρηστικῶς δ' κὴ ὀλίγ' ἡμῖν καὶ ἀπαιδεῖ πορδαμόμων· τῶν δ', ὀλίγ' Φ βαδίζειν λέγω). ΑΛΕ. Ἀλεὺς ἁ δῆμος Φ Κῶ, ὅπα καλέμβος ἀπό τινος Ἀλέητος, ἁ τόπος ἐν Κῷ ὅπας ὀνομαζόμενος ἀπὸ Ἀλεητᾶ τινὸς βασιλέως· ἔστι δ' Ἀλεὺς κὴ πολίσμα Σικελίας. Θαλύσια, ἑορτὰ ἦν ἑτίλουν τῇ Δήμητρι μετὰ τῶν συγκομιδῶν τῶν καρπῶν. Ὁμηρος. Θαλύσια γουνῷ ἀλεῶς. Καὶ Φρασίδαμος, ὅτος ὁ κατὰ θεωρός. Τὰ δ' ἑξῆς.

Τᾷ Δηοῖ γὰρ ἔτευξε θαλύσια ὁ Φρασίδαμος
Κ' Αντιγένης, δύο τέκνα Λυκωπέος· εἶπε δὲ ἰδυλὸν
Χαῖρε τᾷ ἴτ' ἄνασσα, τὸ δὲ Κλυτίας τε, καὶ αὐτῷ
Χάλκωνος, Βύρσιν ὃς ὀκ ποδὸς ἄντλον ἐρύσαι,

Nam Cereri faciebant Thalysia, Phrasidamus
Et Antigenes, duo filii Lycopei: si quid boni restat
Adhuc ex antiquis illis de à Clytia, atque ipso
Chalcone, qui Byrsam fontem ab imo confecit

4. ΑΤΚ. Γράφε καὶ Λυκώπιος, ἀλλὰ τὸ ω μεγάλον, ὅτερ Αἰολικῶς σεσημείωται, ἐπειδὴ οἱ Αἰολεῖς Αχίλλευς, καὶ Πύλος, καὶ βασίλευς βαρυτόνως λέγεσιν· ὁμοίως καὶ τὸ Λυκώπευς. ἀλλὰ τοῦτο ἢ τῆς εἰς ως ἡθικὴ παρ' αὐτοῖς σεσημείωται.

5. ΧΑΛ. Χαὶν λέγε τὸ ἀγαθὸν θεὸν Λακεδαιμονίοις. χαὶν δὲ καὶ τὸ δῆλος, ἢ τὸ ἀρχαῖον. ὁ δὲ νῦν τοῦτος, οἵτι ἐστὶν ἀγαθὸν ἀπὸ τῆς ἔπι ὄντων ἀρχαίων ἀγαθῶν τῆ ἀπὸ τῆ Κλυτίας τε, καὶ αὐτοῦ τῆ Χάλκωνος, ὅτοί εἰσι τὸ ἀγαθὸν ἐκεῖνο· ἤγουν ὁ Φρασίδαμος, καὶ ὁ Αντιγένης. καὶ σαφέστερον φᾶναι, οὗτοι βύλοι εἰσὶν ὁ Θιόκριτος, ὅτι ἀπὸ τῆ ἀρχαίου ἀγαθοῦ ἦσαν τῆ Κλυτίας τῆ βασιλίσσης τῆς Κώων, καὶ τῆ παιδὸς αὐτῆς τῆ Χάλκωνος, καταίσχυνται ὁ Φρασίδαμος καὶ ὁ Αντιγένης. ὅτι μόνοι ἀπὸ πάντων τῆς καλλιγραμμένων ἐξ αὐτῆς εἰσὶ ἀγαθοὶ, καὶ οἱ σεσῳσμένοι αὐτῆς. ἦν γὰρ ἡ Κλυτία, δυνάστης Μέροπος, γαμηθεῖσα ὑπὸ Εὐρυπύλου τῆ βασιλεῖ τῆ Κώων, ἐγέννησε τὸν Χάλκωνα, τὸν τῆς βασιλείας τῆ Κώων διαδεξάμενον. ὅθεν Εὐρυπύλα ἢ καὶ Κλυτίας ἱστορεῖται, ὅτι ὅτοι οὐκ οἱ ἀπὸ τῆ Ηρακλέους πολεμίας, τῶν Κῶ κατοικήσαντες, καὶ ἀναληφθέντες τῶν Δίμοιτος, καὶ ὁ χαλκὸν θεὸν ζητοῦντα τῶν κόρων ὑπὸ δηλήμασε ὁ Θιόκριτος, ἐμιαίνθη Φρασιδάμω. Αλλως. Εἶπε τὴν ἰδυλὴν] εἶπε ἀγαθοὶ ὄντες ὑπὸ ἀγαθῶν, ὅτοι, εὐημερῶν τῆ ἀρχαιοτάτων (ἐπὶ γὰρ δυσὶ τὸ, τῆ ἴτ' ἄνασσα) κλήθημοι· ὑπὸ τε τῆ Κλυτίας λέγω, καὶ αὐτῆ τῆ Χάλκωνος, ὃς τῶν πηλῶν τὸν Βάζειναν, ἢ Βύρσιναν (γράφε γὰρ καὶ ὕτως) ἢ τε φασὶ ὕτως ὠνομάσθη, διὰ τὸ περιπλύσαν δὴ τῆ πίσσης ἐν ὕδατι ξηῖ, μυκτῆσι βοὸς. ἐκ ποδὸς ἄντλον αὐτὸ τῆ ἀναβλύσεως ἐποίει. καλῶς ἠσύμβολος τῆ πίτυα τὸ γόνυ. αὐτὸς γὰρ φασι δεδημιῶσθαι τῆ τύπου τῶν ὕρυξιν τῆ πηγῆς ταύτης εἰργάσατο ὑπὸ χαλκεῶν ἀνδρῶν τὸ εἰς τύπον ἰσοπληθασιάσας, ὅρμησεν αὐτὸν τῆ πίσσης ὕδατι ὁ πηγὴ ξηῖ, καὶ ὑπὸ τῆ ποδὸς αὐτῆ ἐποίησεν αὐτῶν ἀναβλύσαι.

6. ΒΟΤ. Οτι ὁ Χάλκων ἐδασάνισε τῆ Κώων, εὑρὼν ἐν τῷ τύπῳ τῆ Κῶ πηγὴ μὴ σεσῖσθαι ὕσα, ὃς νῦν ὁ Θιόκριτος μέμνη. εὑρὼν δὲ ὕτως, ἀνηγγέλθη τῆ βασιλεῖ περὶ τίνος τῆ θεῖ ταῦτα δίκαιον, ὅτι ὕδατος ὁ τύπος

ἐκεῖνος

λεῖν ἐνδομυχεῖ. καὶ ὁ βασιλεὺς ἀντιπαρατάξας τὴν τάφρῳ, ὑπερέργασιν ὅσα σωτήριον φρὲν τῷ τοῦ ὕδατος ἐκρύξη. τοῦτο ἦν δηλαδὴ τὸ, ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυσι κράναν. ὅπη ὁ Χάλκων, ἀφ' ἧς οἰκέων ποδῶν, καὶ δι' ἀνισιζάσας λῦσιν, ἤγουν κατέρασατο καὶ κατόρυξεν τῷ κρυμῷ. τὸ δ', εὖ γ' ἐπιρεισάμενον πίσσᾳ γόνυ, τοῦτό ἐστιν ὅτι αὐτὸς ὁ Χάλκων, ὑφ' ἑρδομένῳ ἰσάμενον, ἀλλὰ, ὕτω λῖσεν, κάμψας τὸ γόνυ καὶ καλῶς ἐδράσας καὶ ἐπείξας τοῦτο τῇ πίσσᾳ τῇ περὶ τῇ κρυμῇ, αὐτοχερεὶ κατιφάξατο τῷ τοῦ ὕδατος ἐκρύξιν. Βύρεσιν δὲ, ὅτι ὑπὸ κεφαλῆς βοὸς ἐκ λίθου πεπιεσμένης ἐδύσει τὸ ὕδωρ ἐκρεῖν, ὕτω τοῦ Χάλκωνος μηχανησαμένου τι καὶ καλασκευάσαντος. ἢ Βύρεια ἡ συλλέγουσα, ὑπὸ τοῦ βοὸς ὀπτατικοῦ μυείου, καὶ τῶ ζέοντος βάπτοντος γὸ καὶ βοηλάτου, ὁ μίγας πῶς Ομηρος, δὴ τῶ βουλαῖτι. Νικήτωρ δὲ ὁ Κῶος ὑπομνηματίζων Βύρεσιν τῷ κρυμῷ καλεῖ. συμβαίνει γάρ φησιν ἐξ αὐτομάτου καὶ αὐτοφυῶς. βοὸς ἐστὶ σφαλόντος εἰς τόπον, ἐξ οὗ τῷ κρυμῷ ἐκραγῆναι ὁ Χάλκων ἐποίησεν. ἄλλοι δέ φασιν, ὅτι ὁ Χάλκων ἀνδρείᾳ ἔκρυσεν εἰς τὸν τόπον ἐν ᾧ τὸ ὕδωρ εὑρέθη, καὶ ἐκ τοῦ ποδὸς τοῦ ἀνδρείατος τὸ ὕδωρ ἐξήρχετο. καὶ νοῆσαι τὸ ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυσι, ἢ ἄνυσι κράναν, εἰ γ' ἐπιρεισάμενον πίσσᾳ γόνυ, ὅτι ὁ Χάλκων ἐκ τοῦ ποδὸς τοῦ ἀνδριάντος ἄνυσι τῷ κρυμῷ Βύρεσιν, εὖ καὶ καλῶς καὶ ὀπτημένως ἐπιρεισάμενον τὸ γόνυ τοῦ ἀνδρείαντος ἐν τῇ πίσσᾳ τῇ περὶ τῇ κρυμῇ. εἰ δὲ τοῦτο ὕτω νοήσεις, νοήσεις ὀρείλεις καὶ Βύρεσιν κρυμῷ, τῷ πολυξέῳ, καὶ πολυχειμανα. εἰσὶ δέ τινες οἳ τὸ ἐκ ποδὸς ἐνίσπον, τὸ ἔξω τοῦ πεπατημένου ὁδοῦ. λέγοντες ὅτι ἡ πηγὴ ἐξεῖ ἦς ὁ λίθος, ἐκ ἦν χῦ τοῦ δημοσίαν ὁδὸν, ἀλλ' ἐκτός. Βύρεσιν] χάριτας γὸ καὶ ὕτως κρυμὸν ἡ Βύρεσια τοῦ Κῶ. καὶ Φιλητᾶς, Νάσατο δ' ἐν σχοινῆσι μελαμπίτρεσιν Βοείνης. Νικάνωρ δέ ὁ Κῶος ὑπομνηματίζων φησὶ, Βύρεσια πηγὴ ἐν τῇ νάσῳ ὄζει, ἣ τὸ ἀφ' ὕλης καὶ πάλι βοὸς ἔσινι περιπλόσιον, ἢ ὄζει ξένια ἐκ πίσσας ἀφ' βοὸς κεφαλῆς. ΠΟΔ. Ητοι ταχέως, ἢ ἔξω τοῦ πεπατημένου ὁδοῦ. οἱ δέ φασιν ἐκεῖσε ἐρισάμενα ἀνδεάντα, καὶ ἐκ τοῦ ποδὸς ἐκχεῖσθαι τὸ ὕδωρ. δὸ καὶ ἔφη, εὖ γ' ἐπιρεισάμενον πίσσᾳ γόνυ, ἢ ἀπουδαίως κατόρτησεν τῷ κρυμῷ. καὶ ἡμεῖς φαμὲν ἐκ ποδὸς ὀῆς, εὐθέως. εἰ μὲ μεταφορικῶς ἔπαξε τὸ ἐκ ποδὸς, ἤγουν, ἐξ ἐδάφους, καὶ τοῦτος ὑποστάσεως. καὶ γὸ Ομηρος τὰ κατάπαλα ὀῆς ὁρᾶν μέρη, νοίατον φασὶ πόδα. τὸ δὲ εὖ γ' ἐπιρεισάμενον, συναδοχικὸν πατεῖ τοῦ σώματι τῇ πίσσᾳ ἐπιρεισάμενον ὅσον χεῖται. Αλλως. Εκ ποδὸς ἄνυσι ἤγουν, ἐκ βάθους ἢ ἀφ' ὑψηλοῦ. πόδες γὸ τὰ πυκνάζοντα τῇ γῇ ὀῆς ὁρᾶν· ἢ ἡμιναίως φησὶν ἀπὸ τοῦ πίσσᾳ. πῶς δέ φασιν, ὅτι οἱ γιγαντοδε ὁρύσσοντες, τὸ μὲ γόνυ ἐρείδουσι τῇ γῇ, τοῦ δ' ἑτέρου ποδὸς τὸ σκαπάνισμον ἐκλαμβάνουσι χῶμα, καὶ ὑπὸν αὐτῆς διαδοῶσι. ὕτως ἂν καὶ ἕτερον ἐπιρεισάμενον πίσσᾳ γόνυ τῇ σωτηρίᾳ τοῦ ἑτέρου ποδὸς, τῷ κρυμῷ ἐποίησεν.

Εὖγ' ἐφερεισάμβος πέτρᾳ γόνυ· ταὶ δὲ παρ' αὐταὶ
Αἴγιλες πτελέαι τε εὔσκιον ἄλσος ἔφαινον,
Χλωραῖσιν πετάλοισι κατηρεφέες κομόωσαι.
Κὤπω τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄνυμες, ὧδε δ' ὅ σᾶμα
Ἀμῖν τῶ Βρασίλα κατεφαίνετο· καί τιν' ὁδίταν
Ἐθλὸν σὺν μοίσαισι Κυδωνικὸν εὕρομες ἄνδρα,
Ὠνομα μὲν Λυκίδαν, ἦς δ' αἰπόλος· ὧδέ κέ τίς μιν
Ἠγνοίησεν ἰδών, ἐπεὶ ἀπάλῳ ἔξοχ' ἐῴκει.
Ἐκ μὲν γὰ λασίοιο δασύτριχ@ εἶχε τεάγριο
Κναικὸν δέρμ' ὤμοισι, νέας ταμίσιο ποτόσδον·

Bene adnixus ad petram genu. *Nata* vero circa eum *fontem*
Populi ulmique umbrosum nemus efficiebant,
Viridibus foliis tectæ frondentes.
Necdum vero mediam viam emensi eramus, & nondum sepulcrum Brasilæ nobis apparebat, cum in quendam viatorem
Cydonium virum bonum, & Musis dilectum, incidimus.
Nomen erat Lycidas, pastor vero caprarius erat: neque aliquis ipsum
Ignorasset aspiciens; nam capraris admodum similis erat.
Ex hirsuto enim & villoso exuvio hirci habebat
Fulvam pellem humeris indutam recens coagulo adhuc redolentem.

7. ΤΑΙ. Αἱ δὴ παρ' αὐτιὼ ἦ τυγλὼ ἄγλεγι καὶ πλιλέαι εὔσκιον ἄλσος ἐποίην, κομῶσαι καὶ θάλλουσαι φύλλοις, ὕγιν διατεῖαι ὕσαι. κλείθρη δὲ τᾶι θαλυκᾶ· ἄγλεγες δή, ἐνίοτε μὲ τᾶι ἀρτεμικᾶ, ἐνίοτε δὲ τᾶι θαλυκᾶ λαμβάνῃ). ὁ δὲ βωκ, ἐν ταῦτα πλησίον τὰ θαλοῖ. κατηφεῖς δέ, σκιώδεις.

10. ΚΟΥ. Καὶ ὕπω ἦ μέσῳ ἐνόμιζν, ἀντὶ ἦ, τὸ μέσον ἦ ὁδῦ. μέση γὰ κοινὸν μεσάτη, ὧδε πεπτωτῆς. ΒΡΑ. Οἱ γράφοντες λᾷ δέ, ἁμαρτάνουσι. ἐγλίπτο γὰ Βρασίλας Λάκων τὸ γένο@, ὁ δὲ Βρασίλας Κῶος. ὁ Λακεδαιμόνιος δὲ θάπτεται ἐν Κῷ, ἀλλ' ἐν Αμφιπόλει.

11. ΚΑΙ. Καί πα σωνδίτιω οἶεμες, ἀντὶ ἦ ἔχομεν, ἄνδρα, μανικὸν ἀγαθὸν, Κυδωνικὸν, ταυτὶ Κρητικὸν. Κύδων γὰ πόλις ἦ Κρήτης, ὡς Κύδωνος Ἑρμᾶ, καὶ Ἀχιλλίδες. καὶ Ὁμηρ. Ἐν δὲ Κρῆτες μεγαλήτορες, ἐν δὲ Κυδῶνες.

13. ΑΙΠ. Ην δὴ τὸ ὀπτάδευμα θηλυτόπι αἰπόλ@. ὐκ ἂν δέ πε αὐτὸν ἠγνόησεν ἰδών, ἐπεὶ ἐξέχως καὶ ὑφ' ἁλλήντων αἰπόλῳ ὠμοιωμένος ἦ.

15. ΛΑΣ. Αντὶ ἦ τετριχωμένῳ ἐντεῦθε, ὐκ ἀντὶ ἦ δασέος. καὶ δὴ ἴσως ὀπὶ τούτε ἦ σημειωμένῳ, ἐρέλει τὸ λάσιον λαμβάνειν.

16. ΚΝΑ. Κναικὸν, ἤγουν ξανθὸν, ἢ λευκὸν.

Ἀμφὶ δὲ οἱ στῆθος γέρων ἐσφίγξατο πέπλος
Ζωσῆι πλακερῷ· ῥοικὸν δ' ἔχεν ἀγκυλεάων
Δεξιτερᾷ κορυφᾶς· χἠ μ' ἀζέμας εἶπε σιναρὸς
Ὀμματι μειδιόωντι, (γέλως δὲ οἱ εἵλετο χείλος)
Σιμιχίδα, πᾷ δὴ τὺ μεσαμέριον πόδας ἕλκεις;

Circa pectus vero vetuſtum pallium illi adſtrictum erat
Cingulo textili, curvumque ferebat ex oleaſtro
Dextra manu pedum: & placide ridens me appellavit.
Oculo arridenti (nam riſus illi hærebat in labris:)
Simichida, quo tu nunc in meridie pedes trahis?

ἡ λευκήν. λευκὸν μὲ ἀπὸ τοῦ χροῦς, ξανθὸν δέ, ἀπὸ τῆ ἄνθους. Αλλως. ἡ ὑπ' ὁ μὲ κύκλῳ αὐτῦ μέλας. τὸ δὲ σῶμα λευκὸν τῆ κρίδης· τοιῦτον δὲ καὶ τὸ τῆς κύκλε ἄνθος. ἡ φαεὸν, ἡ πυρόν. ΝΕΑ. Αντὶ τῆ, σφεσφάτε πιπύας πέσσ. εἰώθασι γὸ οἱ τυροποιῦντες ὑπείκ χλεμάκτρων, ὑπαπογγίζειν τὰς χεῖρας αὐτῆ, ἐν οἷς ἁρμαπήοις εἴμασι φελέλλωται. τύμσος δὲ ἡ πτύα εἶναι, ὅθεν τὸ θαμίζειν, ὃ δῆλ πυκνῶν τὰ γάλα θεῖ αὐτὸ τριφόμβιον. ἡ ὅθεν τὸ τυμεῖον ἀξιῶδς ἀφ' ἧ χρῆσιν.

17. ΑΜΦ. Περιεσφίγξατο δὲ τοῖς εἵμασι αὐτῦ, πλαιὸς πέπλος, γέρων. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῆ ἁλικιῶν. γέρων, πλαιὸν ἱμάτιον, ὅ ἐστι παλαιόν.

18. ΠΛΑ. Πλατῆ. πλακὸν γὸ τὸ πατύ. χρέφη δὲ καὶ πλοκερῷ, ἀντὶ τῆ πεπιγμβύῳ· ὅθεν καὶ πλοκίω, καὶ πλέω ὑφώ. ΡΟΙ. Καμπύλιω δὲ εἶχεν ἀπὸ ἀγκυλαίε ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ ῥάβδον, ἡ ῥόπαλον. κορύνη δὲ καὶ ῥόπαλον τὸ αὐτό.

19. ΑΤΡ. Καὶ ἠσύχιον μοι εἶπε μολῶν. ἡ σιναρὸς, ἀντὶ τῆ ἠρέμα ἐγέλα διεκεκὸς τὰ χείλη, καὶ μειδιῶν. ἰαπὸ δὲ κέχρηται τῇ λέξει.

20. ΓΕΛ. Γέλως δὲ ὕπῆτο τῆ χείλους αὐτῆ.

21. ΣΙΜ. Οἱ μὲ αὐτὸν φασὶ Θιόκειδον, καθὸ Σιμιχίδα ἦν υἱὸς, ἡ καθὸ σιμὸς ἦν. οἱ δὲ ὕστερόν πα τῆδ σωὰ αὐτῆ, καὶ ἀ Θιόκειδον, ἀφ' τὸ, Σιμιχίδα μὲ ἤρωτες ἐπέπαεσν. φασὶ δὲ τοιῦτον ἀπὸ τετεία κλαθῆναι Σιμιχίδα τῆ Πεισιλέως, τῆ Ορχομβίων, οἳ πρὸς πολιτείας ὄφελ Κόοις τετυχήκεσιν. Αλλως. Σιμιχίδα. εἰσὶ δὲ καὶ παροιμιακὸ ὕτος ἀπαραλλάκτως λεγόμβυα καὶ ὅτι τῆ ὑῶν, ὡς καὶ ὅτι τῆ πατέρων. ὥσπερ ὁ Θιόκειδος Σιμιχίδα υἱὸς ὤν, Σιμιχίδαν ἑαυτὸν ὀνομάζει παροιμιακῶς. καὶ Ασκληπιάδης τῆ Σάμιον ποιητὴν, Σικελίδαν καὶ αὐτὸν καλεῖ, παῖδα πρὸς Σικελίδα λεγομβύε πυγλάσσηλα. ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ εἰσιλλίῳ τῇ ὕστερ λεγομβύῳ, αἰπολικῷ, καὶ ποιμβυτικῷ, καὶ τῆ Εὐμολπίδω υἱὸν ὄντα τῦ Κρατίδα, Κρατίδαν καλεῖ καὶ αὐτόν. οἱ δὲ λέγοντες Σιμιχίδαν λέγειδς τῆ Θιόκειδον ἀφ' τὸ εἶ σιμὸν, κακῶς λέγιστ. ΜΕΣ. Κατὰ τὸ μέσον τῆ ἡμέρας ἕλκεις τὰς πόδας, ἀντὶ τῦ πορεύε. οἱ γὸ βαδίζοντες, ἕλκοντες τὰς πόδας βαδίζεσιν.

Αὐίκα δὴ ᾧ σαύρος ἰφ' αἱμασιαῖσι καθεύδει,
Οὐδ' ὀπτυμβίδιοι κορυδαλίδες ἠλαίνονται.
Η μὴ δᾶιτα κλητὸς ἐπείγεαι; ἢ τινὸς ἀγῶν
Λαὸν ὀπτρώσκεις; ὡς πᾶ ποσὶ νειοτομήσιο
Πᾶσα λίθος πλαίοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσι ἀείδει.
Τὸν δ' ἐγὼ ἀμείφθην· Λυκίδα φίλε, φαντὶ τὺ πάτης;

Quum & lacertus sub sepibus dormit,
Neque cristatæ cassitæ vagantur.
An vocatus ad cœnam festinas? an in alicujus ex civibus
Torcular insilis? nam te pedibus concitato,
Omnes calculi offensi ad solea tinniunt.
Illi ego respondi: care Lycida, omnes te dicunt

22. ΑΝΙ. Οπότι ᾧ ὁ σαῦρος ἢ κοινᾶς λεγομένη χλωρόσαῦρα, ὅτι τοῖς φραγμοῖς ἁρμοῖ. ἀρσενικῶς ὁ σαῦρος. λέγει δὲ Διωνικῶς ἢ σαῦρα. φασὶ δὲ Λεπτίνην τὸν τὸ ζῷον τοῦτο, ὅπ ξηραινόμενον, εἰς ἔχειν μαλακάλλη.

23. ΕΠΙ. Αἱ δᾶι τῇ κεφαλῇ ἢ τύμβον φέρουσι τὸν πατρὸς αὐτῶν. κορυδαλίδες ἐνταῦθα ἴδιον ὀρνέων λέγονται δὲ ὀπτυμβίδιοι δέ, ὅπ ὑποὶ τύμβον τὸν τοιοῦτον ἀνάκειται δᾶι κεφαλῆς ἔχειν. φέρει δὲ ᾗ δᾶι τοῦτον ἱστορία τοιαύτη· ὅπ σφῆ τὸ ἡμίσυ ἢ γλῶ, γεγόνασιν αὖται. συμβὰν δέ ποτὲ αὐτῶν ἢ πατέρα θανεῖν, ᾗ γᾶς μὴ ὕσης, ἐτάφη ὑπὲρ ἢ κορυφᾶς τὸ ἴδιον γόνυ· διὸ καὶ ὀπτυμβίδιοι ὀπωνόμασαν. Αλλως. Επτυμβίδιοι, ἢ ὅπ τοῖς τάφοις ἐνδιατέλεσιν, ἢ ὑποὶ τύμβον δᾶι ἢ κεφαλᾶς φέρεσιν· ἢ ὥδε τὸ τύφω· φυγοπόδεις γάρ εἰσι. ΗΛΑ. Ρήμονται, πλανώμεναι τρέφονται, ὕμνοι δ' ἔται ἠρεμοῦσιν.

24. Η ΜΕ. Η δᾶι εὐωχίαν καλημένου ἀπώδυσις, ἢ δᾶι λιμὸν τὸν ἀπὸ τῆ πολυτῶν ἀπέχειν· οἱ γὸ καλούμενοι ἀπώδυσιν. ὅτι δὲ τῆ βραδυτάτων παροιμία, ὃς τὸ δᾶι δύστηνον δεῖς, ὀψὲ ἔρχεται, ἢ χωλὸς ἐστι, ἢ ὁ δίδωσι συμβολάς.

25. ΝΕΙ. Ορτυξ πορευομένη τοῖς ποσὶ πᾶσα λίθος ἀφυσσόμενον ἄγουν ἀφυσσέρυσα τῆ ἀρβυλίσιν, ἡμιμανῶς ἔχει. Αρβύλη δέ, εἶδος ὑποδήματος ἀπὸ τῆ ἀρμόζειν. Διωνικῶς ἢ λίθος, ὡς ᾗ Ομηρος· Λίθοι πεπότηντο δαμεισάι· ᾗ, Δῆμοι ξυσσῶ αἰδέρσι τετυγμένοι· λίθοις δηλονότι ξυσσί.

27. ΑΜΕ. Πρὸς τοῦτο ἐγὼ ἀντείδων· Λυκίδα φίλε, πάντες λέγουσί σε ᾖ συεκτικὸν καὶ πολὺ ὑποχόρτα, ᾗ ἐν τοῖς νομοῖσι, ᾗ ἐν τοῖς διειτοῖς.

28. ΣΙΡ.

Εμμεν συεικτὰν μεγ' ὑπείοχον, ἔν τε νομεῦσιν,
Εν τ' ἀμητήροισι· τὸ δὴ μάλα θυμὸν ἰαίνει
Αμέτερον· καί τοι, κατ' ἐμὸν νόον, ἰσοφαρίσδην
Ελπομαι· ἁ δ' ὁδὸς ἅδε Θαλυσιάς· ἦ γὰρ ἑταίροις
Ανέρες εὐπέπλῳ Δαμάτερι δαῖτα τελεῦσι.
Ολβῳ ἀπαρχόμενοι· μάλα γάρ σφισι πίονι μέτρῳ
Α δαίμων εὔκηλον ἀνεπλήρωσεν ἀλωάν.
Αλλ' ἄγε νῦν, (ξυνὰ γὰρ ὁδὸς, ξυνὰ δὲ καὶ ὠδὶς)

Esse eximium fistulatorem, inter & pastores
Et messores: quod magna lætitia animum afficit
Nostrum; etsi, ut mea fert sententia, te æquiparare
Spero. Iter vero hoc nobis est ad Thalysia: fane enim amici
Viri epulum parant pulchræ Cereri.
Opum primitias offerentes: nam ipsis valde pingui mensura
Dea frumento complevit horreum.
Sed age (quoniam communis hæc via est, communis & dies)

28. ΣΤΡ. Συείζειν, τὸ ἀφὸ σύριγγος μέλπειν. καὶ συεικὰν δὲ τὴν τοῦτο ἐπιτηδεῖα δέ, συεικλὴ λέγει, ἡ κοινὸς ποιμενικός.

29. ΤΟ ΔΗ. Οπερ δὲ τὸ ἄδειν, ἢ τὸ ᾠδῇ πρὸ συεικλῆ, λίαν εὐφραίνει ἡ ἐμέτερον θυμόν. ἀντὶ ᾗ, ἡ ἐμοὶ ψυχή. ἐκ δὲ ποιητοῦ δὲ ὁ λόγος· ἀντὶ τοῦ ἐφ' ᾧ δὲ μάλιστα καὶ αὐτὸς τέρπομαι.

30. ΚΑΤ. Κατὰ ἡ ἐμοὶ δόξαν. ἰσάζω φησὶν, ὅτι ὑ παρισοδυναμήσειν ὑμᾶς. καὶ Ὅμηρος, ὥτι καθ' ἡμέτερόν γε νόον.

31. Α Δ'. Επὶ Θαλύσια ἀνυμφίν. ἢ ὅτι Θαλύσια ἄγουσι ὑμᾶς. Η ΓΑΡ. Ὄντως γὰρ φίλοι ἀνέρες, τῇ Δήμητρι τῇ εὐπέπλῳ, εὐωχίαν τελοῦσι γῆς καρπῶν, ἀπαρχὰς δίδοντες.

33. ΜΑΛ. Εὔκαρπον γὰρ ἐποίησεν ἡ δαίμων ἡ ἀλωὰν αὐτῶν· ἤγουν, οὗ ἔχουσι, ἕνεκα ἡ πλουσίου ἧ καρπῶν μέτρῳ καὶ φωλῷ πλουσίῳ.

34. ΕΤΚ. Απὸ μέρους ἡ κειδῆς, τῷ εὔκαρπον παρεδήλωσεν. εὐκειδὲς δὲ, καὶ ἐχὲ εὔσιτον ἀλωὰν φησηγόρασι ἀφὸ τοῦ δοκεῖν σφῶτον σύρισσαι ἡ τῆς κειδῆς καρπόν. κειδὴ δὲ ὀπωρινὴ, ὅτι μὴ ἡ ὄπτη φησὶ εἶδη ἧ ἄλλων καρπῶν. ἢ ὅθεν τὸ τοὺς γείτονας ἡ κειδῆς κεκειμένους καὶ ἀφηκεχωρισμένους ἔχειν τοὺς κόκκους. ἀλωὰν δὲ τὴν ἄλωνα, παρὰ τὸ ἄλως. ἄλως δὲ, ὑπὸ τοῦ ἀλίζω, τὸ συναθροίζω. ἐκεῖ γὰρ ἀθροίζουσι τοὺς γείτονας. καὶ Καλλίμαχος. Ες τὸ σφῶ τοὺς γείτονας ἠρὶν ἀλέες δόῦσι· καὶ ἅλις, ἢ θάλασσα. ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἁλεὶς, ἀντὶ ἧ συναφεὶς.

Βωκολιασδώμεθα· τάχ᾽ ὥτερος ἄλλον ὀνασεῖ.
Καὶ γὰ ἐγὼ μοισᾶν καπυρὸν φόμα· κἠμὲ λέγουτι
Πάντες ἀοιδὸν ἄριστον· ἐγὼ δέ τις ἢ ταχυπειθής·
Οὐ δᾶν· ἢ γάρ πω κατ᾽ ἐμὸν νόον, ὅττε τ᾽ ἐθέλοι
Σικελίδᾳ νίκημι τ᾽ ἐκ Σάμᾳ, ὅττε Φιλητᾶν,
Ἀείδων· βάτραχος δέ ποτ᾽ ἀκρίδας ὥς τις ἐρίζει.
Ὣς ἐφάμαν ὀπιταδές. ὁ δ᾽ ἀμπόλος, ἁδὺ γελάξας,
Τάν τοι, ἔφα, κορύνᾳ δωρήσομαι, ὕνεκεν ἐσσὶ

Canamus carmen Bucolicum: forte alter alterum juverit.
Nam & ego Musarum facundum os sum; meque dicunt
Omnes cantorem optimum esse: sed ego non facile illis credo:
Non per terram. Nondum enim, meo judicio, neque præstantem
Sicelidam Samium vinco, neq; Philetam,
Cantando: sed velut rana quædam contra cicadas, contendo.
Sic dixi dedita opera. Caprarius autem cum suaviter arrisisset,
Hoc, inquit', tibi pedum donabo, namque es

36. ΒΩΚ. Βωκολικὸν ᾠδὸν ἄδωμεν. ἴσως ὁ ἕτερος ἢ ἕτερον ὠφελήσει. ἢ, χ᾽ ὥτερος, δωρικὴ ἡ συναλοιφή. τὸ δὲ ὁ ἕτερος, ὕτερος ἀφ᾽ ἧς ὑ ὡς κὴ παρ᾽ Ἡροδότῳ· ἡμαρτημένως δὲ ἐξενηνύχασι τὸ, ὕτερος. ἔτερος δὲ ἄλλος ἐκ πλειόνων.

39. ΟΤ Δ. Μὰ τὸν χλῶ. ὤμνυον δὲ χθ᾽ τὸ στοιχεῖον. ὡς Ὅμηρος· χειρὶ δὲ τῇ ἑτέρῃ μὲν ἕλε χθόνα φυσιόωσαν. τὸ δὲ κατ᾽ ἐμὸν νόον, ἀντὶ τοῦ χθ᾽ ἢ ἐμοὶ κείσῃ, ὡς ἄνωθεν.

40. ΣΙΚ. Ἀσκληπιάδης φησὶ ἢ διαγραμματοχάφον. ὥσπερ δὲ Σιμιχίδαν ἑαυτὸν καλεῖ ὁ Θυκρίτου πατρωνυμικῶς, ὡς ὑὸν Σιμιχίδα· κὴ ἢ Εὐμήδην Κρατίδαν, υἱὸν ὄντα Κρατίδα, ὕτω κὴ τοῦ Σικελίδαν ὀνομάζει, ἢ Ἀσκληπιάδης τὸν Σάμιον, ὡς υἱὸν Σικελίδα, ὃ δηλοῖ ἀκριβὴς γεγονέναι. ὁ δὲ Φιλητᾶς, Κῶος τὸ γένος· ἦν δὲ ἔνιοι, Ῥόδιος, υἱὸς Τηλέφου. φασὶν δὲ ἰδίᾳ κὴ ὕτερον.

41. ΒΑΤ. Ἤγουν, ἀφ᾽ ὧν οἱ ῥηθέντες σοφοὶ, ἐδαμοῦ εἰμὶ τὰ ὥσπερ βάτραχος ἐρίζει πρὸς τὰς ἀκρίδας, ὕτω κἀγὼ πρὸς αὐτούς. ἤγουν, τοιούτοις δὲ ἔχω σύγκρισιν πρὸς αὐτοὺς, οἷαν ἔχει βάτραχος πρὸς ἀκρίδας. ὁ δὲ βάτραχος πηλίφωνός ἐστιν. ὅθεν κὴ ὠνόμασται, βατραχός τις ὤν, ὁ τῇ βοῇ πηχύς. τῶν δὲ ἀκρίδων εἰσί τινες, αἳ συρίζειν ἐναρμόνιον.

43. ΤΑΝ. Ταύτην σοι ἔτι τὴν ῥάβδον χαρίσομαι, διότι εἶ φίλος ἐτ᾽ ἀληθείᾳ ὅλος ἐκ Διὸς εἰληλαμένος. τὸ ἔτι, μόνον Θυκρίτου· ὁ δὲ λοιπὸς στίχος ἢ Λυκίδα.

44. ΠΑΝ.

Πᾶν ἐπ' ἀληθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἄρχ.

45 Ὡς μοι ἡ τύλλων μέγ' ἀπέχθεται, ὅστις ἐρωεῖ
Ἴσον ὄρθυς κορυφᾷ τελέσαι δόμον Ωρομέδοντος,
Καὶ μοισᾶν ὄρνιχες, ὅσοι ποτὶ Χῖον ἀοιδὸν
Αντία κοκκύζοντες, ἐτώσια μοχθίζουσι.

Totus revera germen divinitus fa-ctum.

45 Nam & fabrum valde odi, qui co-natur
Extruere domum tam altam, quam eſt vertex montis Oromedontis:
Et Muſarum aves, quæcunque contra Chium vatem
Ex adverſo ſtridentes, incaſſum la-borant.

44. ΠΑΝ. Οτι φιλαλήθης πέφυκε. τὸ ἦ ἐκ Διὸς, ὅτι ἀψευδὴς ἐστὶν ὁ Ζεύς. ὡς καὶ Ὅμηρος· Οὐ γὰρ ἐμὶν πολυπείρων, οὐδ' ἀπατηλὸν, ὅτ᾽ εἶπεν κεφαλῇ κατανεύσω.

45. ΤΕΚ. Πλεῖσον ἐμοὶ μισεῖ καὶ ὁ τύλλων ἐκεῖνος, ὅστις ἐρωεῖ, ἀντὶ τοῦ ζητεῖ, ἐρεύγεται οἶκον, ἴσον τῇ κορυφῇ τοῦ ὄρους τοῦ Ωρομέδοντος. ἐν τῇ Κῷ φασιν εἶναι τοῦτο τὸ ὄρος. Ἄλλως. Ὡς μοι καὶ τύλλων. οἶον, ὁ τύλλων ὁ καυχώμενος καὶ ἐπαγγελλόμενος οἶκον ποιεῖν Ωρομέδοντος ὑψηλότερον ὄρους κεφαλῆς, πιστιλῶς ἀδυνάτῳ τοῦ φράζειν ὑπαρχούσης. ἢ Ωρομέδοντα τοῦ Πᾶνα σωζόντων, ὃ ἔζη βασιλεὺς τῶν ὀρῶν, ἢ τοῦ οὐρανοῦ. ὁ δὲ νῦς, μισῶ καὶ τύλλονα ὃς ἐρεύγεται οἶκον τηλοῦ μέγαν ἔχοντα τοῦ τοῦ ὄρους κορυφῆς. ἢ ὄρεσ ἐν Κῷ, ὑπὸ Ωρομέδοντος τοῦ τῆσου βασιλεύσαντος. καὶ Διονύσιος ὁ Πᾶνά φησι παρὰ τὸ μέδειν τῶν ὀρῶν, ἄλλοι δὲ οὐρανὸν, ἄλλοι δὲ ὕλην, ἄλλοι μοιχὸν Ἥρας δή τινα τοιοῦτον. ἢ Ωρομέδοντος, τοῦ ὄρους τοῦ ὑψηλοτάτου τῶν ὀρῶν μέδοντος ὄντος. ἢ Ωρομέδοντα τοῦ Πᾶνα· ἀχρειολογῶ ὁ θεός. ὄρος δὲ αὐτοῦ ἢ κατοικεῖ, τὸ τοῦ Θεσσαλίας, ὡς φησὶν ὅτος λέγει Ἄλλως. Ωρομέδοντα, οἱ μὲν τοῦ Πᾶνά φασιν, ὡς τῶν ὀρέων μέδοντα, καθ' ὑπεροχὴν τοῦ ο. οἱ δὲ ἥλιον ὡς βασιλεύοντα τῶν τεττάρων ὡρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ. τὸ δὲ ἀλαδὲς, Ωρομέδων ἔζη ὄρος ἐν Κῷ, ὑψηλότερον τῶν ἐν τῇ Κῷ ἑτέρων ὀρέων. κατ' ἔκλασιν δὲ τοῦτο τοῦ ο. ὁ δὲ νῦς· μισῶ τύλλονας τοὺς καυχωμένους καὶ ποιεῖν ἐπαγγελλομένους οἶκον, ἴσον τῇ κορυφῇ τοῦ ὄρους τοῦ Ωρομέδοντος. τοῦτο γὰρ ἀδύνατον.

47. ΜΟΙ. Μισῶν ὄρνιθες λέγονται πάντα τὰ σύφωνα τῶν ὀρνίων. ἐντεῦθεν δὲ τοὺς ποιητὰς λέγει μισῶν ὄρνιθας, μεταφορικῶς λέγων τὰ μάτην καὶ τῷ ὄντι ἐν αὐτοῖς ἐμμένοντας. Καὶ μισᾶν ὄρνιχες. τὰ ἀνωτέρω συνυπακούονται ἀπὸ κοινοῦ, καθ' ἀναλογίαν τοῦ φορτικοῦ. ἄγαμαι, ἀπέχθονται πλεῖσον ἐμοὶ καὶ οἱ ὄρνιθες τῶν μουσῶν πάντες, τουτέστιν οἱ ποιηταὶ, ὅσοι φρὸς τὸν ποιητὴν τὸν Χῖον, ἤτοι τὸν Ὅμηρον, ἀπαναντίας ᾄδοντες ὁμοῦ, αὐτὸ τοῦτο ἐπιζητοῦντες, ματαίως μοχθοῦσι. ταυτέστι, ματαιοπονοῦσιν.

Αλλ' ἄγε, βωκολικᾶς ταχέως ἀρχώμεθ' ἀοιδᾶς,
Σιμιχίδα· κἠγὼ μέν, ὅρη φίλος, εἴ τοι ἀρέσκει
Τᾶθ', ὅττι ποθ' ἁμὲ τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα·
Εἰ δ' Ἀγεάνακτι καλὸς πλόος ἐς Μιτυλάνᾳ,
Χὤτᾳ ἐφ' ἑσπερίοις ἐείροις νότος ὑγρὰ διώκῃ
Κύματα, κἠ Ὠρείων ὅτ' ἐπ' Ὠκεανῷ πόδας ἴσχῃ,
Αἴθε Λυκίδαν ὁπλεύμονον ἐξ Ἀφροδίτας
Ῥύσιος ἁρμὸς ὁ ἔρως αὐτῷ με καταίθῃ.

Sed age, quamprimum incipiamus canere Bucolicum carmen,
Simichida: atque ego quidem eanam (vide quæso num tibi placeat)
Hoc quod nuper in monte breve carmen meditatus sum:
Utinam sit Ageanacti felix navigatio in Mitylenen:
Etiam tunc cum sub occiduis hadit Notus humidos urget
Fluctus, eumque Orion in Oceano pedes fistit,
Si Lycidam toftum ab amore
Liberaverit: nam ardens illius amor me urit.

50. ΣΙΜ. Ἄλλως ἀρξάμενος, ὦναξ, ἄλλως ὑποδέδωσαι, ὥσπερ ἀπὸ μεταμελείας. εἰ γὰρ καὶ ἡ ἀκολουθίαν ἡ ἀρχὴ ἀπολέδει, ἔσχεν ἂν ὁ λόγος ὕπως· ὦ Σιμιχίδα καὶ ἐγὼ μὲν ἆσον τὸ μελύδριον, ὃ σὺ ὀλίγον ἐν τῇ ὄρει πονήσας ἐφρασάμαν. σὺ δὲ ὄρα εἴ σοι τᾶτο ἀρέσκει.

52. ΕΣΣΕ. Εαυτὸν παρεισάγει Λυκίδας Μιτυληναίοις πρὸς ἐρῶντα, καὶ τοῦτο εὐχόμενον. ᾄδει οὖν ταῦτα εἰς ἡ Αγεάνακτα, εὐχόμενος, αὐτὸν ὑγιᾶ ἀπολυθῆναι εἰς Μιτυλήνην. καὶ ὅταν δύωσιν οἱ ἕσπεροι, καὶ καθαίρωνται ὁ Ωρείων εἰς ἡ Ωκεανὸν, καὶ ὁ νότος πήγνυν ἐλαύνῃ τὰ κύματα, ἐὰν ἐμὲ ἡ Λυκίδαν ἡ ἐρᾷν παύσῃ.

53. Χ' ΩΤ. Καὶ ὅταν ὁ νότος τὰ ὑγρὰ ἐλαύνῃ κύματα, δὰ τοῖς ἑσπερίοις δύωσι. τοῦτο γὰρ δύωσι τὸ, ἐσπερίοις. φησὶν, καὶ ἡ κωμῇν, ὅτι οἱ ἕσπερι ἐσπέριοι γίνον), τούτοις δύωσι τὰ ἑῶα δύσιν· ἤγουν καὶ ἡ δυτικὸν οἰζοντα. καὶ ὅτι ὁ Ωρίων δύωσι ἡ ἑῶα δύσιν. δύωσι γὰ ὅτος ἡ ἑῶα δύσι, μετὰ τὰς Πλειάδας εὐδύς. Ἄλλως. Ἐφ' ἑσπερίοις ἑείροις. δυνήσεται γὰρ δύο ἑείρων ἐσπέρας, νότος παράσῃ, ἃ σφοδροὶ καὶ ἡ θάλασσαν γίνοντα χειμῶνες. καὶ ὅταν ὁ Ωρίων εἰς τὸν Ωκεανὸν καθαίρῃ). ΜΙΤ. Εστιν Μιτυληναῖος ὢν ὁ Αγεάναξ μέλλει χωρίζεσθαι εἰς ἡ πατρίδα, φησὶν ὑπ αὐτοῦ καλὸν πλοῦς ἔσῃ, κἂν χειμῶν πλέῃ· ὅτε τὰς μὲν ἑσπέρας δύῃ, καὶ ἡ Ωρίωνα καθαίρεσθαι, ἡ δὲ νότος παράσεται τὸ πέλαγος· καθεσταθῆναι δὲ φησιν, ὁ χειμών, καὶ εὐπλόησε ὁ Αγεάναξ, ἂν αὐτὸν τῆ ἐρᾶν παύσῃ χαεισάμενος ἡ ὥρας ἔειμι δὲ εἰσὶ ἑσπέρις. ὅταν δὲ ἀνατέλλωσιν ἅτοι, ἀχειμίνη ὁ θάλασσα.

57. Χ' Α'Λ.

Χάλκυόνες φορεσεῶπι τὰ κύματα, πάν τε θάλασσαν,
Τόν τε νότον, Εὖρόν τ' εὔεργοι, ὃς ἔχατα φυκία κινεῖ·
Ἀλκυόνες, γλαυκᾶις Νηρηΐσι ταί τε μάλιστα
Ὀρνίχων ἐφίλαθεν, ὅσσις τέ νιν ἐξ ἁλὸς ἄγει.
Ἀγαάνακτι πλόον διζημένῳ ἐς Μιτυλάνην
Ὥρια πάντα γένοιτο, καὶ εὔπλοον ὅρμον ἵκοιτο.

Et Halcyones ſternent fluctus & mare,
Atque Notum, atque Eurum, qui extremas algas movet:
Halcyones, quæ à glaucis Nereïdibus maxime
Inter aves diliguntur, quæcunque è mari victitant.
Utinam Agenaneti naviganti in Mitylenam
Omnia tranquilla ſint, ut in commodum portum perveniat.

57. Χ' Α'Λ. Ἀλκυὼν θυγάτηρ Αἴολι καὶ Καναΐδης, γυνὴ δὲ Κήυκος. Αλέξανδρος δέ φησιν ὁ Μιλήσιος, ὅτι αὐτὴ θεῶν ἐλέησε Νηρηΐδων Λευκοθέᾳ, Παλαίμονα, Αφροδίτην· ἀλκυόνες οὖν ἐκλήθησαν περὶ τὸ ἐν ἀλκυόνι. Αντίγονος δέ φησιν, ὅταν γεράσκωσιν αἱ ἀλκυόνες, κύφοι χαλῶντα. Λεισθένης δὲ δήρησιν, ἀλκυόνα καὶ κύφον, καὶ κορδύλιν. οἱ δέ φασιν, ὅτι τὰ ἄζηνα τύπτων, κύφοι χαλῶντα. ὕδωρ ἀλκυόνός ἐστι. Θρυαντικὸν δὲ τὸ ζῶον, καὶ παρὰ τοῖς αἰγιαλοῖς νεοττιῶν· τὸ κῦμα ἀναφαίνεται τὰς νεοσσὰς αὐτῆς. δικαιόναφας δὲ ἡμέρας φασὶν ὅταν γλυκὺ πνεῖ τὰς χειμερινὰς τροπὰς σύμβαζειν, ἃς καλοῦσιν ἀλκυονίδας· ἑπτὰ μὲν πρὸ τῆς χειμερινοτάτης, καὶ ἑπτὰ μετὰ τὸν χειμῶνα. ΣΤΟ. Καταφέρεσι τὰ κύματα, γαλεώται ποιήσουσιν, ἐάν με τὸ ἔρωτος ἐξέλωται ἢ Λυκίδας.

58. ΦΥΚ. Τὸ φυκίον εἶδος βοτάνης. ἡ φύκος ὄζει, τὸ χερσαῖος ἢ θαλάσσης ἀπόβλημα. οἱ δὲ φυκίον φασὶ, βοτάνην τὴν ἐν τῷ βυθῷ γινομένην, περὶ τὸ φύκος. ἕτεροι καὶ φυκία φασὶ, τὰ ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς βρύα κοκκινοειδῆ.

59. ΑΛΚ. Ἐπικλῆσις τέτο. εἰσὶ δ' ὄρνιθες θαλάσσιαι, ὧν πλησίον χορεύοντες ἡ θάλασσα. ΓΛΑ. Γλαυκὰς τὰς Νηρηΐδας φασὶ, ἀφ' τὸ ἐν θαλάσσῃ ἀφήγειν. ἡ γάρ εἰσι γλαυκαὶ ἢ χρῶτα. λέγει δ', Λευκοθέαν, Παλαίμονα, καὶ Αφροδίτην.

60. ΕΦΙ. Ἐφιλάθησαν ἡ φιλοῦσι. ἔστι δὲ Αἰολικόν, ὡς καὶ τὸ ἐκόσμηθεν. Καλλίμαχος δὲ τοῦτο παρεξωκέ.

62. ΩΡΙΑ. Ὥρια, ἴδιαρα, ὁπηνίδεια· ἢ ὥρια τῷ Αγαάνακτι ἀπόπλοντι εἰς Μιτυλήνην γένοιτο πάντα, ἤγουν τὰ ἀφ' ἑρπτίδος αὐτῷ· ἢ ὥρια πάντα γένοιτο, ἀντὶ τῆς φυλακτικῆς· ἀπὸ τῆς ὥρας, τὸ φυλάσσω.

63. ΑΝΗ.

Κἠγὼ τὠῖο καῖ ἄμαρ, ἀνήθινον, ἢ ῥοδέεντα,
Ἢ ἰὼ λευκοΐων στέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσων,
Τὸν Πτελεατικὸν οἶνον ἀπὸ κρητῆρος ἀφύξω,
Παρ πυρὶ κεκλιμμένω. κύαμοι δέ πις ὀπτὸν πυρὶ φρύξῃ,
Χά σιβὰς ἑστᾶσα πεπυκασμένα ἔστ' ὀλίγ' ἄχνῳ
Κύζα τ', ἀσφοδέλῳ τε, πολυγράμμῳ τε σελίνῳ.
Καὶ πόμᾳ μαλακῶς, μεμνημένος Ἀγεάνακτος,

Egoque illo die anethinam vel roſaceam,
Aut ex albis violis coronam in capite geſtans,
Vinum in Ptelea natum è crátere hauriam,
Ad ignem recubans. interea in igne aliquis fabas torrebit,
Et thorus denſatus erit ad cubitum uſque
Cnyza, aſphodelo, & flexibili apio:
Et bibam ſuaviter, memor Agnanactis,

63. ΑΝΗ. Εἶδος ἄνθους τὸ ἄνηθον. ἀνηθίνεις δὲ ἐχρῶντο στεφάνοις, ὡς Ἀλκαῖος, καὶ Σαπφώ. φασὶ δέ τινες καὶ πᾶν ἄνηθον ἄνηθον. παρὰ τὸ ἄνευ πίνεσθαι, ἤγουν ἴσως ἄνηθον τὸ μάλαχρον, καὶ ἄνισον δὲ τὸ γλυκάνισον, ι.

65. ΠΤΕ. Πτελέα, τόπος ἐν Κῷ, ἢ ἐν Ἀρκαδίᾳ· ἢ Θεσσαλικὸν οἶνον, ἢ ἀπ' ὑγείας καὶ ῥώμης παρασκάσαντος. ἢ τὸν ἐν ἀνεμώδρᾳ δρύσσον ὀδακμῷσαις Πτελέαις ἐμπλέκοντα. ἢ Ἐρέσιον. Πτελέα γὰρ ἡ Ἔρεσσος ἐκαλεῖτο. ἢ τόπος ἐν αὐτῇ ἢ ἐν Ἀρκαδίᾳ. Ὅμηρος Πτελέον ἔλαιον. ἢ ἀπ' ἐξ ἀναμνῆσθαι, αἱ τῶν πτελέαις ἐποχοῦνται. ἢ ἀπὸ τόπου. ἔστι δὲ τόπος, μέσον Ἐρέσου καὶ Μιλήτου.

66. ΚΤΑ. Οὐ μάτην τοῦτό φασιν. ὁ γὰρ κύαμος ἀλυσιτελής. πόσων δὲ χάριν τοῦτό φασιν.

67. ΣΤΙ. Τραχύτερόν τι καὶ σιβάδα πήγνυσι. ἢ καὶ ἡ σφοδρὰ ἔσται ἐστασμένη εἰς τ' ὀλίγ' ἄχνου, τουτέστι, μέχρι ἥμισυ. Ἀφὸ κύζης, καὶ ἀσφοδίλου, καὶ σελίνου πολυγράμμου, ἤγουν, πολυκλάδου, πολυκαμπῆ. σιβὰς δὲ ἐστι σφυρὶς ὀλίγη τῆς γῆς ἢ φύλλων.

68. ΚΝΤ. Τῷ κόνζᾳ, κύζῃ ἔστιν. ἔστι δὲ φυτὸν ψυχικώτατον, ἔνθεν καὶ ἐν τοῖς δειπνητορείοις ὑπερωνύσει τὸ φυτὸν, τῷ ψυχρῷ τὰ ἀφροδίσια ἐκκόπτοντι. Ἀσφόδελος καὶ βοτάνη πλατύφυλλος, ἧς ὁ καυλὸς καλεῖται ἀνθέρικος. ἢ Ἡσίοδος· Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ. Καὶ ἀσφοδελὸς, ὁ τόπος ὁ ἔχων ἀσφοδέλους. καὶ Ὅμηρος· Βῆ δὲ καθ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα. ΠΟΛ. Πολύγραμμόν λέγει, ὅτι ὕλην ἔστι, ὡς καὶ κεμμὺς πινας ἔχειν.

69. ΜΑΛ. Ἤγουν ἁλίως, ἐν ἀναπαύσει, καὶ ἀβρίως, ἢ ἀλαιῶν εἰς τὰ μικρότερα τῶν ἐκπυωμάτων.

70. ΤΡΥ.

70 Αὐταῖσιν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων.
Αὐλησιωπὸ δέ μοι δύο ποιμένες· εἷς μέν, Ἀχαρνεύς·
Εἷς δέ, Λυκωπίτας· ὁ δὲ Τίτυρος ἐγγύθεν ἀσέ,
Ὡς πόκα τᾶς Ξενέας ἠράσατο Δάφνις ὁ βώτας,
Χὠς ὄρεσς ἀμφεπόλητο, καὶ ὡς δρύες αὐτὸν ἐθρήνευν,
75 Ἰμέρα αἴτε φύοντι παρ' ὄχθασιν ποταμοῖο·
Εὖτε λιὼν ὥς τις κατεπάλατο μακρὸν ὑφ' Αἷμον,

70 Ipſis calicibus uſque ad fæces labrum infigens.
Tibiis vero cantabunt mihi duo paſtores, alter Acharnenſis.
Alter vero Lycopitas: & Tityrus prope accinet,
Quomodo olim Xenæam amavit Daphnis bubulcus:
Et quomodo per montem oberravit, & quomodo quercus ipſum luxerunt,
75 Quæ naſcuntur circa ripas fluvii Himeræ,
Quum ille velut nix concabeſcebat in excelſo Hæmo.

70. ΤΡΥ. Ηγουν, μέχει τηγὸς ἡ ἐν τῷ πηλῷ ἡ κύλικος ἡ οἶνος. τηξὶς ἡ κυείας, ὁ νέος οἶνος λέγεται. καλλιχρυσικὸς ἡ, καὶ ὁ παλαιός. νῦν δὲ ἡ ὑγίεια λέγει.

71. ΑΤΛ. Αντὶ τοῦ αὐλήσειεν. αὐλεῖν τὸ δι' αὐλοῦ μάλιστα. ἐνταῦθα δὲ τὸ αὐλησιῶπα, ἀντὶ τοῦ, ἄσειεν. ΑΧΑ. Ἀπλικός. Αχάρναι ὁ δῆμος ἡ Ἀπλικῶς.

72. ΑΤΚ. Ηγουν, Λιπωλές. Λυκωπίτας ὁ, ὁ ἀπὸ Λυκώπης. ἡ ἡ Λυκώπη, πόλις Λιπωλίας. ἡ ἀπὸ δήμου. Λύκωπος ὁ δῆμος ὑπείκων. ἢ Λυκωπίτας, ἐκ Λυκωπίων ὄντων τῷ κλῆσει. ΤΙΤ. Ὄνομα κύειον αἰπόλου. τινὲς δὲ παρὰ Δωριεῦσι, τὰς συβύρεις λαλιδίσκας λέγουσι.

73. ΞΕΝ. Ὄνομα κύειον ὡς τὸ, Κυνέας. ἀπίδοσιν δὲ πῆχυς ἡ ἐκ Κρήτης ξίνης. ἢ χαλκῆ, ἡ ξανθὰς, ὡς ἔνιοι. Αλλως. μία τῶν νυμφῶν ἡ Ξενία, ἢ ὄνομα κύειον.

74. Χ'ΩΣ. Τὸ πᾶν· καὶ ὅπως ἤρκτο τὸ ὄρος ζωγρεῖν αὐτόν. καὶ ὅπως αἱ δρύες αὐτὸν ἐθρήνουν, αἵ τινες ἐκπεφυκυῖαί εἰσι, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ τῆς Ἱμέρας· ὑπλιπίκα ὡς χιὼν ἐλέγετο ὑπὸ τοῦ ἥρωος, ὑπὸ δὲ Αἷμον τὸ ὑπερκολ· δήκοσμα. ἢ ὑπὸ τὸν Ἄθων, ἢ ὑπὸ τὸν Ῥοδόπην, ἢ ὑπὸ τὸν Καύκασον· ἢ σὲ τὰ ἔσχατα τῆς γῆς ὄντα.

75. ΙΜΕ. Ἱμέρα ἡλικία θήλεως. ἔστι δὲ πόλις Σικελίας, καὶ πηγὴ, καὶ ποταμὸς ὑπὸ ταύτης ἔχων τὴν ἀρχήν· ἢ πολεμὸς Σικελίας, καὶ πόλις ὁμώνυμος.

76. ΑΙΜ. Αἷμος, ὄρος Θρᾴκης ὑπὸ Αἵμα τὴν Βορέου καὶ Ωρειθυίας. καὶ ἡ Ῥοδόπη, ὁμοίως ὄρος τῆς Θρᾴκης, καὶ ἔτι ὁ Ἄθως, ὡς παρὰ Απολλωνίῳ τῷ Ῥοδίῳ· Ἄθω ἀντίπολλα κολώνη Θρηϊκίη, καὶ Σαρωκλῆς· Ἄθως σκιάζει νῶτα λεμνίας ἁλός. ὀνόμασεν δὲ, ἀπὸ τινος γίγαντος Ἄθω, ὃς ἐν τῷ Ποσειδῶνος καὶ Ῥοδόπης ἐν Σπερμόνος. ὑπὸ δὲ μητρὸς οὖν ἡ Θρᾴκης τὸ ὄρος· ὑπὸ δὲ ἡ ὑοῦ, τὸ πλάγος ἐπωνόμασεν.

77. ΚΑΤ.

Η". Ἄθω, ἢ Ῥοδόπαν, ἢ Καύκασον ἐσχατόεντα.
Ἀσσ' Λ', ὅς ποκ' ἔδεκτο τ' ἀμπέλον εὐρέα λάϊαξ
Ζωὸν ἐόντα, χακῇσιν ἀταθαλίῃσιν ἄνακτ@·
Ὡς τέ νιν αἰ σιμὰ λειμωνόθε φέρβον ἰοῖσαι
Κέδρον ἐς ἀδεῖαν, μαλακοῖς ἄνθεσι, μέλισσαι·

Vel in Atho, vel Rhodope, vel in extremo Caucaſo.
Cantabitque quomodo olim *incluſum* exceperit paſtorem ampla arca
Vivum, ob malam impietatem heri:
Et quomodo ipſum ſimæ alueres ex pratis venientes
In cedrum dulcem, mollibus floribus, apes;

77. ΚΑΤ. Τὸν ἐν ἐχάτοις μίρεσι τ γῆς ὄντα. Ἄλλως. Αἰτὸν φασιν εἶναι ποταμόν. ἀλλ' Λ τοὺς τόπους τ Καυκάσε ὄρεις λάξαι φερόμενον, τ χάραν Περμησίας λυμαινόμενον, ὃν ἀπέστειλεν Ἡρακλῆς. ἐξ ὧ φασιν ὁ μῦθ@.

78. ΑΙΠ. Τὶς αἰπόλ@ καλέμεν@ Κομάτας, πάντων Λ' ὄξυν εἶπεν Μενάλκας, τοῦ οἰκεῖα διαπύτε σρέμματα νέμων ἐν Σικελίᾳ ἐν τῷ ὄρει τ Θυείας ἔδυη συχάκις τ Μέσσης. ὁ Λ διαπότης αὐτῷ συχράνας, κατέκλεισεν αὐτὸν εἰς λάρνακα ξυλίνην, σεφράξας εἰ σώσειαν αὐτὸν αἱ Μῦσαι. Λύο Λ μιῶν ἐλθόντων, ἐξαγαγόμ@ κ) ἀνοίξας, ζῶντα μ' αὐτὸν εὗρε, πλὴν τ κ) τὴν λάρνακα κηΐων. Ἄλλως. Εὑρὼν λάρνακ· Λύκ@ φησὶ τ Θυείας ὄρες· διάλαμον ὑφ' ὃ ἄνοιξον τ Λ νυμφῶν. καλῶσι Λ αὐτὸ Αλωάδας οἱ ἐπιχώριοι, ἀπὸ τοῦ περιέχοντ@ Αλωάδα ποταμόν. ἐν τούτῳ ποιμένα ἐπιχώριον διαπύτε σρέμματα βόσκειν, ἔδυη συχνῶς τὰς Μέσσας. ὧ χάριν διαχράνας ὁ διαπύτης, εἰς λάρνακα κατακλείσας αὐτὸν ἀπέδυτο. ἐν τούτῳ ἐλθόντες τ διαπότης, βαλδόμεν@ εἰ σώσειαν αἱ τὸν αἱ Μῦσαι. ἐξαγαγόντ@ Λ ἀμέλωαίς χερσὶ, ἐξαγαγόμεν@, κ) τὰ ζύγασρα τ λάρνακος ἀφανίζει, ζῶντα κατείλαφε, κ) τ λάρνακα πεπληρωμένην κηΐων εὗρεν. ἄγαλμα Λ φησὶ τ διαπότ@.

79. ΚΑΚ. Διὰ τὰς κακοηθείας τοῦ διαπότ@ αὐτὸ φασὶν ὅτι ὁ Θυέκτ@ τὰ τ Δήνιδ@, εἰς τ Κομάτας τῶτο ἔδυκα. τοῦτον γὸ ὁ μάτηρ ἐξέδυκε, τ πατέρα ἄγαλμα σολασθμόν, εἰδυῖα ὡς ὑπὸ τ χρυσῦ ἀφανιζόμεν@ λέγυσα.

80. Ὡς Σ. Οπως τε αὐτὸν αἱ σ. μαὶ μέλισσαι ἔκτειναν ὑπὸ τ λειμών@, Λ' ἀνθέων ἀπειλῶν ἐκπέμψασ' εἰς τὴν κέδρον, τὴν λάρνακα, ἢ τ λῶν ὑπὸ κέδρ@ κατασκάπτουσιν. τὴν ἀδεῖαν ἀφ' τὴν ἐπιχωρίαν διαπότ@ τῶν. σημαίν καλεῖν ἔθ@ τὸ μελίσσας. τὸ γοῦν ἀφ' ὑπονοηθὲν τῆς ἐγκασίας αὐτῶν ἄγγ@, σημαίν καλεῖσθαι, ὅτι τ κήματ@ τ σημ βάλλομεν, σημαντήριόν τι ὄν.

82. ΟΤΝ.

Οὕνεκά οἱ γλυκὺ μοῖσα χυ τόμαζος χέε νέκταρ.
Ὦ μακαριστὲ Κομάτα, τὺ μὲν τάδε πίπτε πεπόθεις,
Καὶ τὺ κατικλαίοις ἐς λάρνακα, καὶ τὺ μελισσῶν
Κηΐα φερβόμενος, ἔτος ὤφελες ἐξετέλεσσας.
Αἴθ' ἐπ' ἐμεῦ ζωοῖς σὐναρίθμιος ὤφελες ἦμες,
Ὡς τοι ἐγὼν σὐόμενον ἀν' ὤρεα τὰς καλὰς αἶγας,

Eo quod illi Muſa dulce nectar in os infuderat.
O beate Comata, tibi hæc jucunda acciderunt:
Et tu in aream incluſus fuiſti, atque tu apum
85 Favis paſtus totum annum exegiſti.
Utinam meo tempore inter vivos fuiſſes numeratus!
Tibi enim paſcerem in montibus pulchras capellas.

82. ΟΤΝ. Ηγουν διότι ἴχει χυ τ' στόματος αὐτῆ ἡ μῦσα γλυκὺ νέκταρ. ἤγουν, διότι ἐν αὐτῇ ἄδειν ἐποίησεν. ἢ αἱ Μοῦσαι γὸ αὐτὸν ἄδειν ἐποίησαν. ἢ αἱ Μοῦσαι αὐτὸν γλυκύτατον πεποιηκὸς ἐποίησ. διὸ καὶ ὁ Ἀπόλλων τ' νέκταρος, ὑπερβολικῶ τ' μελιχρότητα. ἢ διὰ γλυκυφωνίαν. συνεκδοχικῶς ὁ ὑπὸ μοῦσης πᾶσα διὸ καὶ τὸ δὲ χέε νέκταρ, ὅπερ ἀορίστου τὸ ἀόριστον ἔχει. νέκταρ, τὸ σὺν θεῶν πῖμα. ἀμβροσία δὲ, ἢ τόπων τροφή.

83. ΜΑΚ. Τὸ πᾶν, ὦ μακαρισμῶ ἄξιε Κομάτα. σὺ δὲ ταῦτα ἔπαθες· καὶ σὺ κατεκλείσθης εἰς λάρνακα, καὶ σὺ μελισσῶν κηρόμασι σιτόμενος, χρόνον μᾶς ὥρας τ' χρόνου, ἤγουν τ' ἔαρος, ὅτε τὸ μέλι ἐρχάζεται, ἐξεπόνασας, ἢ ἐξετέλεσας· χάριτες γὸ καὶ ἔτος· ἤγουν, μὴ πόνε διώνσας. εἴθε ὑποκείμενον μοὶ εἶναί σε ἐναείθμιον τῶν ζώων ἐπ' ἐμοὶ, ἤγουν, ὅτι τῇ ζωῇ τῇ ἐμῇ. πάλαγ τὰ σὲ τοῦ Κομάτα ὑπὸ τῶ Θεοκρίτε παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὁ ὀφθαλμὸς βόμβα, ὑπὸ μελισσῶν πεφόμβων τ' Κομάτα, καθάπερ ὁ Δάφνις ἱστορεῖται, ἐχθ καράσαν, ὃν ποτε ὀρύξατο ταυρηπάτης.

84. ΚΑΤ. Η κλεὶς ὀφθ Δωρικῶν κλαξ λέγ. ἀφ' ὃ τὸ κατεκλείσθης.

85. ΕΞΕ. Γράφ καὶ ἐξεπόνασας. πρὸς τ' ὅλον ἐνιαυτὸν δύναται ὅτος ὁ πάντως τὸ διωρισμένον λέγειν, ἀλλὰ τ' σὺν ὡρῶν μεταβολήν. διαρρεῖται γὸ εἰς δ'. τὸ γοῦν ἔαρ ὁ Θεόκριτος ὥριον εἶπε· τοπικῶς τ' πρωϊναῖον καιρόν. ἀφ' οὗ γὸ πρωϊναὶ καιροὶ πληροῦνται αἱ τέσσαρες ὧραι τ' χρόνου. ἢ εἰς ὥρας παριγόν, ἢ εἰς δύο μοίρας τ' ἔαρος.

86. ΑΙΘ. Δωρικὸν τὸ αἴθε, ἰωνικὸν τὸ εἴθε. ὅτι ὁ ἐπεύξημα εὐκτικόν. τὸ ὃ ἦμες, ἀντὶ τ' ἦν, Δωρικῶς.

87. ΩΣ. Τὸ πᾶν, ἵνα ἐγὼ τὰς καλὰς σε αἶγας χυ τὰ ὄρη ἔσεσον, τῆς σῆς φωνῆς ἀκούων. σὺ ὁ ὑπὸ δρυσὶν, ἢ ὑπὸ πεύκαις ἁδὺ μελίζων, ἤγουν ᾄδων, κατέκεισο δῆτα Κομάτα. καὶ ὅτος μὲ τόσα ἐκπόνου ἐπαύσω. μὴ ὃν αὖθις καὶ ἐγὼ ταῦτα ἔραν· ἀντὶ τ', ὅτος ἔρω.

Φωνᾶς εἰσάμαν· τὺ δ' ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκᾳς
Ἁδὺ μελισδόμενος καταχέλισο, θεῖε Κομάτα.
Χὠ μὲν τόσσ' εἰπὼν, ἀπεπαύσατο· ἐκ δὲ μετ' αὖθις
Κἠγὼν τοῖς ἐφάμαν, Λυκίδα φίλε, πολλὰ μὲν ἄλλα
Νύμφαι κἠμὲ δίδαξαν ἀν' ὤρεα βυκολέοντα
Εὐθλαί, τά τοι ὁ Ζανὸς ὀπὶ θεῖον ἄγαγε φάμα·
Ἀλλὰ τό γ' ἐκ πάντων μέγ' ὑπείοχον, ᾧ τὺ γεραίρῃ
Ἀρξεῦμ'. Ἀλλ' ὑπάκοισον, ἐπεὶ φίλος ἔπλεο μοίσαις·
Σιμιχίδᾳ μὲν Ἔρωτες ἐπέπαισαν· ἢ γὰ ὁ Σμίλος
Τόσσον ἐρᾷ Μυρτοῦς, ὅσσον ἔαρος αἶγας ἔρωλαι.

Vocem tuam audiens: tu vero ſub quercu vel pinu arbore
Suaviter canens recubares divine Comata.
Ille hæc locutus deſiit. Poſt quem viciſſim
Ego talia dixi, Care Lycida, multa quidem alia
Nymphæ me quoque docuerunt, cum in montibus boves paſcerem,
Bona, quæ forte ad Jovis thronum fama pertulit.
Hoc vero ex omnibus maxime eximium eſt, quod tui honoris cauſa
Cantabo. ſed aſpicula, quandoquidem Muſis carus es:
Simichidæ Amores ſternutaverunt: nam miſer
Tam amat Myrtonem, quam ver amant.

91. ΑΤΚ. Ἐν εἰρωνείᾳ ὡς πρὸς αὐτόλυκον. ἐγκλῶ γὰρ εἰπόντι, αἱ Μῦσαι, εἰ μή τις παρέργως τὰς Νύμφας ἀκούει Μέσας. ὅτω γὰρ αὗται οἱ Λυδοὶ κηλῶσιν.

93. ΖΗΝ. Ἐπὶ τῷ Διὸς βασιλείαν. λέγει δὲ ἡ ἱστορία.

94. ΑΛΛ. Ἀλλὰ ἐκ πάντων τοῦτό ἐστι κρεῖττον, ὅσῳ ἄξιόν ἄρξομαι. ἀλλ' ὑπάκουσον. Ὅτι κ' ἀείδῃ τὸ δ, πκ' ἀοίδεν, χρᾶται τῷ, ὃ τὸ χαίρειν, ἢ τὸν ἀντιχάρειν. ἢ λέγει, ᾧ τινί σε τιμῶσι, ἢ δι' ὅ, ἵν' ᾖ γενικόν. τὸ δὲ ἐκ πάντων, ἀντὶ τοῦ, ὁ μέλλω λέγειν, σὲ τὰ ἄλλα ὑπερβάλλει.

95. ΕΠΙ. Ἐπεὶ φιλεῖ τὰν ἡ Μουσῶν. τουτέστιν, ἐπεὶ μουσικὸς εἶς. ἄρχεται τῆς ᾠδῆς ὁ Θύρσις.

96. ΣΙΜ. Καὶ ὃς πλαμᾷ, οἱ μὲν εἶσιν ὠφέλιμοι, οἱ δὲ βλαβεροί. καὶ γάρ φασιν αὐτὸς, σφόδρα Μυρτοῦς ἐρᾷ. ὁ δὲ Ὅμηρος, ἵν' ἀκαδῇ ἢ πλαμὸν φασίν. Οὐχ' ὁρᾷς ὅ μοι υἱὸς ἐπέπαρεν. ἢ γὰρ ἐξ ἑαυτοῦ ὁ ποιητὴς φησί. τὸν Σιμιχίδᾳ οἱ Ἔρωτες ἐπέπαισαν. τὸν δὲ Μυρτοῦς τοσοῦτον ἐρᾷ, ὅσον αἱ αἶγες ἔαρος· τὸν γὰρ πλαμὸν, ὅτε τὸ χόρτου μοῖρα.

98. ΩΡΑ.

Ὥρατος δ' ὁ τὰ πάντα φιλάτατος ἀνέρι τλήῳ,
Παιδὸς ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἔχει πόθον. οἶδεν Ἀριστις,
Εὐθλὸς ἀνὴρ μέγ' Ἀριστις, ὃν οὐδέ κεν αὐτὸς ἀείδοι
Φοῖβος σὺν φόρμιγγι παρὲξ τριπόδεσσι μαχαίροις,
Ὡς ὁ παιδὸς Ἄρατος ὑπ' ὀστέον ἄλγεα πέπτει ἔρωτι.
Τόν μοι, Πὰν, Ὁμόλας ἐρατὸν πέδον ὅστε λέλοιχας,

Aratus vero qui illi viro omnino cariſſimus eſt,
Pueri ſub viſceribus deſiderio tenetur. Novit Ariſtis,
Vir valde bonus Ariſtis: quem ne ipſe quidem canentem
Phœbus cithara juxta tripodem averſetur:
Is novit, quam graviter pueri amore ſub oſſibus uritur Aratus.
Eum igitur, ô Pan, qui Homoles amœnos campos tenes,

98. ΩΡΑ. Ὁ Ἄρατος ἢ ὁ κατὰ πάντα φίλτατος ἐκείνῳ τῷ ἀνδρὶ, ἤγουν τῷ Σιμιχίδῃ, ἔχει πόθον παιδὸς ὑπὸ τὰ σπλάγχνα τυπίσιν, ἐν τῇ καρδίᾳ. ὁ Ἄρατος δὲ ἢ Σιμιχίδα φίλος ὢν ὅρα παιδὸς. ᾔδει ἢ καὶ ἔπασχε αὐτῷ ἡ ἔρωτα Ἀριστις ὁ καθαρώδης. ὀνομα ἢ τῷ ἐραμένῳ παιδὶ, Φιλίνῳ.

99. ΑΡΙ. Τὰ θεὶ Λείσιδος, ἀλλὰ μέσα κεῖται. τὸ ἢ ἐξῆς, οἶδεν ὁ Ἀριστις, ὡς ἐκ παιδὸς Ἄρατος. καὶ τὰ λοιπὰ. τοῦτον δέ φησι ἡ Ἀριστιν, ὑπὸ ὁ Ἀπόλλων ἐν Πυθῶνι περὶ τῶν ἰδίων ἡδίστων καθαρμάτων ἐδίδου, λουτροῦ), ὑπὸ φθονήσει αὐτῷ ᾄδειν ἐκεῖ. Ἄλλως. Οἶδεν ὁ Ἀριστις ὁ καθαρώδης. ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ, ὁ μέγα ἄριστος, ὃν ἄδειν σὺν φόρμιγγι, ὑπὸ αὐτὸς ἂν Φοῖβος ᾠδὰ τῷ τρίποδι μαχαίρῃ· ἀντὶ ἢ μιμήματος, ὅπως ἕνεκα παιδὸς ὁ Ἄρατος κάηται ὑπὸ ἔρωτος ὑπ' ὀστέον ἤγουν, μέχρι μυελῶν. ὑπὸ, τὸ ἐντὸς ὑπὸ ἐντεῦθεν.

100. ΜΕΓ. Ἀντὶ ἢ κατὰ πολὺ ἄριστος. πρωτῶς ἢ καὶ αὖθις ἔστιν ἐξυσία, τὸ, ὑπὲρ θυτικοῖς χρῶσθαι μὴ ἐπιτάσεως.

101. ΜΕΓ. Τὸ μαχαίρεσι, τὸ φθονεῖν δηλοῖ. ἐνταῦθα ἢ τὸ μαχαίρεσι, ἀντὶ ἢ μάμφασιν λέγεται. σώνθης δὲ τοῦτο τοῖς ποιηταῖς, τῷ φθονεῖν, ἀντὶ τοῦ μάμφασθαι χρῆσις, καὶ φθόνῳ ἀντὶ ἢ μέμψεως· ὡς παρ' Εὐριπίδῃ· Ὡς ὑπερείκην φθόνῳ γυναῖκας, ἃς τὸ θῆλυ ἐκ ἐλεύσῃ.

103. ΤΟΝ. Ἐπαλεῖται ἢ Πᾶνα, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς τοιοῦτός ἐστιν. Ὅμολος δὲ Θετταλίας ὄρος, ὡς Ἔφορος, καὶ Ἀριστόδημος ὁ Θηβαῖος, ἐν οἷς ἱστορεῖ δεῖ ἢ ἐορτὴν ἢ Ὁμόλων καὶ Πίνδαρος ἐν τοῖς ὑπορχήμασιν. ἢ Ὅμολος ὄρος Θετταλίας ἔνθα πεμπάζει ὁ Πάν. οὗτος ἢ αὐτῷ ὡς παιδίφιλος. ὁ γοῦν παῖδα δηλοῦσι δι' ἡμιῶν χαίρειν τῷ Πανὶ ὡς ἔλαχε τὸ ἐπίφθονον χαίρειν τῷ Ὁμόλῳ (ὄρος γὰρ Θετταλίας ὁ Ὅμολος) ἄκλητον, ἄγουν μὴ καλεμένον, αὐθόρμητον, εἰς τὰς ἐκείνου ἢ Ἀράτου χεῖρας ἄγων ἐμβάλοις· ἀντὶ ἢ ἄγων ἐμβαλε. λέγω, ὃ τί ποτε φιλῖνός ἐστιν ὁ ἠγαφορός· ὃ τί τε ἄλλο.

Ἄκλητον τιύοιο φίλας ἐς χέρας ἐρείσας,
Εἴτ' ἔγ' ἄρ ὁ Φιλῖνος ὁ μαλθακός, εἴτέ τις ἄλλος.
Κλαῦ μὲ ταῦθ' ἕρδοις, ὦ Πὰν φίλε, μή τύ τι παῖδες
Ἀρκαδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευρᾶς τε καὶ ὤμους
Ταΐσκα μαστίσδοιεν, ὅτι κρέα τυτθὰ πρεῖκ·
Εἰ δ' ἄλλως νεύσαις, χὠ μὲ χρόα πὰντ' ὀνύχεσσι
Δακνόμενος κνάσαιο, καὶ ὀν κνίδῃσι καθεύδοις.

Non vocatum in illius caras manus
Sive is tener Philinus eſt, ſeu quiſ-
piam alius.
Et ſi id facias, ô care Pan, non te pueri
Arcadici ſcillis ſub latera & hu-
meros
Tunc flagellent, cum parum ca-
nium adfuerit.
Sin vero aliter annueris, tunc me
totum corpus unguibus
Laceratus pungaris, atque in ani-
cis dormias:

105. ΜΑΛ. Μαλθακὸς ὁ τρυφερός, ἐκ τῆς μάλθης. αὕτη δὲ ὄζει κηρὸς ἀμόλγῳ συνιζηθείσῃ. χείσει δὲ αὐτῇ τὰς ῥῆξ' σκοίδων γομφώσεις. ἀφ' ἧς καὶ τὸν ἔλυσιν καὶ τὸ τρυφερὸν, καὶ ἐν τῇ βίῳ λοιδόρημα λέγεται.

106. ΚΗΝ. Καὶ ἢν μὲ τῶτο ποιήσῃς, ὦ Πὰν φίλε, εἴδῃ μηδαμῶς σε οἱ παῖδες οἱ Ἀρκαδικοὶ μαστίζωσιν ὑπὸ τὰς πλευρὰς καὶ τοὺς ὤμους, πλὴν ὀλίγα κρέα πρεῖκ, ὁρτῆ φασιν ἐτελεῖτο ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ, ἐν ᾗ οἱ παῖδες τὸν Πᾶνα σκίλλαις ἔτυπτον, ὅτι οἱ χορηγοὶ λεπτὸν ἱερεῖον ἔδυσαν, καὶ μὴ ἱκανὸν τοῖς ἐδίδασαν. Ἄλλως. ΑΡ. Οἱ Ἀρκάδες ὅτι δῶρα ἐξέντες, εἰ μὲ εὐδοκίας ἔτυχον, ἐτίμων τὸν Πᾶνα· εἰ τοὐναντίον, σκίλλας εἰς αὐτὸν παρῴνουν, παρέσον ὠείων τὸν δῶρας ὀλιγαλῶ. Μύαται δέ φασιν ὁρτὴν Ἀρκαδικὴν ἔῃ, ἐν ᾗ οἱ Παίονες τὸν Πᾶνα σκίλλαις βάλλουσι· Χῖοι δέ, ὅταν οἱ χορηγοὶ λεπτὸν ἱερεῖον δύσωσι, καὶ μὴ ἱκανὸν ᾖ τοῖς ἐδύσαι. Διό φησι κρέα τυτθὰ παρὰ τῶ ἱρέως ἐν Σικελίᾳ γίνεσθαι ἐκεῖ· ὁ σκίλλας· καὶ οἱ νικήσαντες, ταῦτ' ἐκ τῶ γυμνασιαρχῶν πιόμενοι, λαμβάνουσιν ἔπαθλον.

109. ΝΕΤ. Εἰ δ' ἄλλως ὦ Πὰν τὰ χῖ τὸν Φιλῖνον τελέσῃας, καὶ μὰ βάλῃ σωιτεδεῖν αὐτὸν τῇ Ἀράτῳ, ὃν κυνῶν κοιμωδείας. ὁ δὲ Πᾶνά φασι γναθῶσαι ἐκ τῶ Πιτυόδρης, συλλαβόντα ἐκ τῶ μακάρων, διὰ τὸ Πᾶν κελεῦσαι, ὅτι ἐκ πάντων ἐκράτει. ἔστεφε δὲ ὁ Πὰν ὑγιεῖ τῶ Ἑρμῆ εἰς στάχυον μεταβαλόντα· τότε ἐραδεῖσα ὁ Πιτυόδρης, καὶ ἐξ αὐτῶ ὀχευθεῖσα, ἔτεκε τὸν Πᾶνα. ἔστι δὲ ὁ Πὰν στάχυος.

110. ΚΝΙ. Κνίδη ὑφ' ἡμῶν, ἀκανθώδη δὲ ὑπὸ τῶ Ἀτθικῶν. ἔστι δὲ ἀγρία κνίδη, ἣν τὸν καρπὸν συλλέγουσιν, ὅταν τὸν πυρὸν ἀλοῶσιν. ἔστι δὲ καὶ ἄγευστον λάχανον.

111. ΗΔΩ.

Εἵης δ' Ηδωνῶν μὲ ὀρέσι χείματι μέσσῳ,
Ἑβρου παρ' ποταμὸν τεθαμμένος, ἠὲ μάλιστα
Εν δὲ θέρει πυμάτοισι παρ' Αἰθιόπεσσι νομεύοις,
Πέτρας ὑπὸ Βλεμύων, ὅθεν οὐκέτι Νεῖλος ὁραᾶται.
Ὑμμες δ' Υετίδος καὶ Βυβλίδος ἀδὺ λιπόντες
Νᾶμα, καὶ οἰκεῦντες ξανθᾶς ἕδος αἰπὺ Διώνας.
Ὦ μάλοισιν Ἔρωτες ἐρευθομένοισιν ὁμοῖοι,

Degas vero Edonorum in montibus media hyeme,
Ad Hebrum fluvium conversus prope Arction:
In æstate vero apud extremos Æthiopas pascas
Sub scopulo Blemyarum, unde Nilus non amplius videri potest.
Vosque dulci relicta Hyetidos & Byblidis
Unda, qui habitatis in excelsa sede flavæ Dionæ,
O Cupidines pomis rubentibus similes,

111. ΗΔΩ. Εθνος Θρᾴκης. ὅτου ἡ ψυχροτάτη ὄζη ἡ Θρᾴκη, ὡς τρέσαν πρὸ ἐρασικείων ἀνέμων κλαδίωσαι. Ὁμηρος Βορέης καὶ Ζέφυρος, πάντι Θρᾴκηθεν ἄητον. Ἄλλως. Οἱ Ηδωνοὶ, ἔθνος Θρᾳκικόν. Ἔνθα ψύχος σφοδρὸν γίνεται· δυσχείμερον γάρ ἐστι. περὶ δὲ τὰς ἀνίμους ἐν αὐτῷ κείμενον ἡμιθάνατος.

112. ΕΒΡ. Αλκαῖος· Εὖρος κάλλιστος ποταμῶν. Διοκλῆς δὲ καταφέρεσθαι αὐτὸν ὑπὸ Ῥοδόπης, καὶ ἐξιφιλάζ καὶ πόλιν Αἶνον.

114. ΒΛΕ. Λέγω ὑπὸ τὸ πέτρᾳ, ἤγουν παρ' ὄρει τῷ Βλεμύων, ἀφ' οὗ ὁ Νεῖλος ὁρᾶσθαι ὄζη ὁρατὸς, ἤγουν βάσιμος γινάμενος. ἔθνος Αἰθιοπικὸν οἱ Βλέμυες, ἐν τοῖς ἑξάτοις τῆς Αἰθιοπίας φησιμένον. Ἄλλως. Βλέμυες, ἔθνος Αἰθιοπικὸν μελανόχροων οἱ αὐτοὶ δὲ τῶν Τραγλοδύτων. ΝΕΙ. Οὐ πάνυ δὲ ἐπιλαθέσθαι τῆς Νείλου ἀθέατον ὑπὸν, ἢ τοὺς Βλέμυας. ἐκεῖ γινάσκεσθαι ὁ Νεῖλος πάθει ἔχει τὰς πηγάς. Νεῖλος δὲ ὑπὸ Νειλέως, ὃς μὴ μάχλου ἔλιπεν Εὐκράτην. ἢ ὑπὸ τῆς νάειν λαίνης, ὅ ἐστι καὶ συρτοῦ. ἢ παρόσον νέαν ἐλιὼ φορῇ. ἢ ὅτι καὶ ἔτος πλημμυρῶν, ἀεισμένον χρόνον νάζειν δοκεῖ.

115. ΤΕΤ. Πυκασάμενος δὲ λόγον φησὶ δὲ Πᾶνα, φησὶ τὸν Ἔρωτας τὸν λόγον ἀπόκρυψιν ὀπαλάμβυος αὐτός. καὶ φασι· ὦ μάλοις ὅμοιοι Ἔρωτες· τετύχασι, ἐρυθροὶ, Τετίδος καὶ Βυβλίδος νᾶμα λιπόντες, καὶ τὰ ἐξῆς, ἐραδιῶσαι παίσασα δὲ Φιλῆτον. Τετὶς δὲ καὶ Βυβλὶς, ὄρη Μιλήτου, καὶ χρῆσαι. Μιλῆτε γάρ φασι καὶ Αρείας ἐγένοντο παῖδες Δαΐνος καὶ Βυβλὶς, ἃς ἐραδεὶς ὁ Δαΐνος, ἀπέλιπε Μίλητον. ἐκείνη δὲ μὰ φύρεσα, ἀπήγξατο. ταύτης δὲ χρῆσθαι ὁμώνυμον.

116. ΟΙΚ. Καὶ οἰκοῦντες δὲ ὑψηλὸν χῶρον δὲ ξανθῆς Διώνης· ἤγουν, δὲ ἀριπρεπῆ τῇ ξανθῇ Διόνῃ, τῇ μητρὶ δὲ Αφροδίτης.

118. ΒΑΛ.

Βάλλετέ μοι τόξοισι τ' ἰμερόεντα Φιλῖνον,
Βάλλετ'· ἐπεὶ τ' ξεῖνον ὁ δύσμορος οὐκ ἐλεᾷ με·
Καὶ δὴ μὰν ἀπήνιο πεπαίπερος· αἱ δὲ γυναῖκες
Αἰ αἰ, φαντί, Φιλῖνε, τὸ τοι καλὸν ἄνθος ὀπώρᾳ.
Μηκέτι τοι φεισώμεθ' ὅτι θερμύνεσιν Ἄρατε,
Μηδὲ πόδας τείνωμες· ὁ δ' ὄρθριος ἄλλον ἀλείκει
Κοκκύσδων ἀρχαῖσιν ἀνικρήσι διδοίς·
Εἰς δ' ὐτὸ τᾶσδε, φέριστε, Μόλων ἄλσοιτο παλαίστρας.

Jacite mihi arcu amabilem Philinum,
Jacite: quando ille improbus non miseretur mei hospitis,
Quamvis piro ille mollior est: mulieres autem,
Hei hei, Philine, dicunt, hic pulcher formæ flos tibi defluit.
Jam ergo tibi non amplius in foribus vigilemus, ô Arate.
Nec pedes extendamus fatigemus; sed matutinus gallus alium
Cucurriens torporibus molestus mittat:
Soluſque Molon in hac palæstra, ô optime, stranguletur.

118. ΒΑΛ. Βάλλετε τοῖς ὑμετέροις τόξοις, ἃ τοξεύετε δι' ἐμὲ τὸν χάριν τ' ἐπίκαρον Φιλῖνον· ἐπεὶ τ' ἐμὸν φίλον οὐκ ἐλεεῖ ὁ δύσμορος· ἔγωνι, ὁ κακῶς ἀπολούμενος, ὁ κακῶς ἀπολόμενος.

120. ΑΠΙ. Ἀπὸ χοιρήτερος. ἀθυτέστερος γάνοιτο θηλυότι ὁ Φιλῖνος.

121. ΤΟ ΤΟΙ. Τὸ καλὸν ἄνθος σευ· ἔγωνι, ἃ ἀνθηρὰ καὶ εὔμορφος ὄψις σε ἀφίξεται, φθείρῃ.

122. ΜΗΚ. Ἀπόρρησις τὸν λόγον φεύγ τ' Ἄρατον, καί φασι, μηδαμῶς εἶν τὸ ἐξῆς Ἄρατε, ὅτι τοῖς θερμύνεσι τ' ἐρωμένοις σκεπτώμεθ.

123. ΤΡΙ. Μηδὲ τὼς πόδας ἡμῶν καθαπερίωμεθ· ἔγωνι, κατακοπώμεθ, ὅτι τ' ζίτησιν αὐτῷ θηλυότι κινοῦντις αὐτές. Ἄλλως. ἀποτρέπει τ' λόγον φεύγ τ' Ἄρατον, καί φασι, μηκέτι αὐτὸν φυλάσσωμεν, ὅτι αὐτῷ θερμύνεσι τὼς πόδας κατατείνοντες, καὶ ὁ ἀλείκλως λυποῖ ἡμᾶς, ἅμα τῇ φωνῇ τῶν ἀλεκτρυόνων ἐγειρομένων καὶ φρεμώντων τ' Φιλῖνον. ἢ ὁ μὲ ἀλείκλως ἐπικίζων ὄρθριος, ἀντὶ τ' καὶ τ' ὄρθρου, ἄλλον θηλότο ἀποξέσιας ἀλεγεπεῖς. τοῦτο δέ φασιν, ἐπεὶ μὴ τὰς φωνὰς τῶν ἀλεκτόρων διεγειρομένων ἤδη τ' ἀνθρώπων ὅτι τὰ ἔρια, ἐν ἀποξέσι γίνῃ οἱ τὰς κρυφίους ζητοῦντες ἐμιλίας.

125. ΕΙΣ. Ἀλλὰ εἷς ἐξ ἡμῶν ὁ Μόλων, ἃ μολών, ὅτι πώποτε τ' παλαίστρας τῇ φυλακῇ κακοπαθέοντο. πάλιν δ' εἶπε τὸν φεσπαρτήριον, ὅτι τὸν φεύγ τὸν ὕρατα πάλιν. Ἄλλως. ἡμῶν φησιν εἷς ἐγὼ μόνος ὁ Μόλων, ὅτι ταύτης τ' παλαίστρας ἀπαχθὼν, μεθιδιόκων αὐτὸν θηλυότι. λέγει δ' ἐτ' παλαίστραν κυείαν, ἐν ᾗ ἐγυμάζετο Φιλῖνος, φεσπλικεσιώτων αὐτόν. ὁ μέλαφορεικὸς, ὡς καὶ ἡμεῖς φαμὲν, ἡδίαν τὸν παλαίστραν. Μόλων καὶ Σ-

μων,

Ἄμμιν δ' ἀσυχία τε μέλοι, γραῖά τε τηθείη,
Ἅπες ὀπτρθύσδοισα, τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι.
Τόσσ' ἐφάμαν· ὁ δέ μοι ὃ λαγωβόλον, ἁδὺ γελάξας,
Ὡς πάρος, οὐκ μοισᾶν ξεινήϊον ὤπασεν ἡμῖν.
Χὠ μὲν ἀποκλίνας ἐπ' ἀριστερά, τὰν ὀπὶ Πύξας
Εἶρφ' ὁδόν· αὐτὰρ ἐγών τε χ' Εὔκριτος ἐς Φρασιδάμω
Στραφθέντες, χὠ καλὸς Ἀμυντίχος, ἔντε βαθείας
Ἀδείας χύτλοιο χαμαυνίσιν ὀκλίνθημες,

Nobis autem quies curæ sit, anus sq; adsit
Quæ despuens mala procul arceat.
Hæc dixeram: ipse vero pedum mihi, suaviter ridens,
Sicut & antea, dedit, ut Musarum munus hospitale esset.
Atque ipse deflectens ad sinistram, qua itur ad Pyxam,
Via pergebat: sed ego & Eucritus ad Phrasidami domum
Conversi, simulq; pulcher Amyntichus, in profundis
Amœnissimi junci thoris recubuimus,

μων, Ἀράτυ ἀντιφασί. παλαίτερον γὰρ λέγει, ἢ ἔρωτα ἢ παιδός, καὶ ἢ κεκτῆσθαι. ὁ Μόλων, ὀνομαστικῶς εἰρηται. δωσέμεν δέ μολὼν μετοχὴ ἔστι, ἀπὸ τοῦ μετερχόμενον.

126. ΑΜΜ. Ἡμῖν γὰρ ἡσυχία μελέτω. καὶ χαίρω, ἢν τις ἐπάδουσα τὰ μὴ λῷστα ἡμῖν ἀποτρέπουσα κατέχοι.

127. ΕΠΙ. Ἤ τις δι' ἐπαοιδῶν, τὰ καθ' ἡμῶν ἀποδιοπομπούμενος. φύζειν γὰρ τὸ φεύγειν. εἰώθασι δὲ αἱ γραῦαι ἔτως ἐπάδουσιν ὀδυνᾶσθαι, πῆχυν δέ, ὀλίγῳ χείρῳ συμπαρῦσα.

128. ΤΟΣ. Τόσα ἔφαν. Ο ΔΕ. Λύτος δέ φησιν, ἁδὺ γελάσας, ὡς φύτιον ἐπηγγείλατο. ἀφὸ τοῦ μυσικοῦ φόδου ἴσως ἔσται, δῶρόν μοι ἔδοκε τὸ λαγωβόλον εἶναι, ὅτε ἀνεθην κορυφαῖος ἔπι. ὄφρατα δέ, πρὸ τοῦ βάλλειν τὰς λαγωούς. ΑΔΤ.

Ἡδέως γελάσας καθάπερ φύτιον ἐγέλασεν, ἕνεκα τῆς ἐμῆς φόῆς, ὥστε φιλικὸν ἔδοκεν εἶναι τὸ λαγωβόλον δωλοῦσθαι.

130. ΠΤΞ. Πύξα δῆμος τῆς Κῶ, ἣ τότε ὕστερον ὀνομαζόμενος, ἀφὸ τοῦ φύξιν τῆς Ἡρακλέους τοῦ ὑοῦ φῆ Κώων γενομένου. Ἄλλως. οἱ μὲν τὴν ἐν Κῷ δῆμον· οἱ δὲ τόπον ἐν ᾧ ἱερὸν Ἀπόλλωνος, ἀφ' ὃ Πύξιος λέγεται. ἄγουσι τοῦ δὲ Πύξαν φέρουσιν ὀλίγον ἐδάφιζειν. ἢ Πύξα ὄνομα πόλεως, ἀφ' ἧς καὶ Πύξιος Ἀπόλλων, καὶ Πάν. ἄγουσι, Φύξα τις ὤν. ἐκεῖθεν γὸ ἔφυγεν Ἡρακλῆς, αἴφνης ὀδυσθεὶς αὐτῇ τῆς Κώων.

133. ΑΔΕ. Ἐξοδιον δῆ φιλαμβάνειν τὸ περιχθόμενον κατεκλίνθημεν. χύτλος, ἄγουσι ἀπὸ χύτρας γεγενημένος, καὶ ἀπὸ φύλλων ἀμπέλου.

Ἐν τε νεοθμάτοισι γεγαθότες οἰναρέοισι.
Πολλαὶ δ' ἄμμιν ὕπερθε κατ' ἀκρεατὸς δονέοντο
Αἴγειροι πτελέαι τε. ὃ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ
Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κελάρυσδεν.
Τοὶ δὲ ποτὶ σκιεραῖς ὀρεσδαμιείοισιν ἀηδαλίωνες
Τέτιγες λαλαγεῶντες ἔχον πόνον· ἃ δ' ὀλολυγὼν
Τηλόθεν ἐν πυκιῇσι βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις.

Inque recens abſciſſis læti pampinis.
Multæ autem nobis ſupra caput quatiebantur
Populique ulmique, & prope ſacer rivus
Nympharum ex antro deſluens murmurabat.
Ad opacos vero frutices ardenticulæ
Cicadæ garrientes laborabant: & acredula
Procul in denſis ruborum ſtridebat ſpinis.

134. ΟΙΝ. Κυείας τὰ φύλλα τῆς ἀμπέλου. Φασίας δέ φησιν οἰναρίζειν, τὸ ἀφειμαρεῖν τῆς οἰναρίου καὶ τρυγᾶν. δῆι γὰρ καὶ οἰναρεύειν τὸν ἀμπελουργὸν, ἐπειδὴν πεπαίνωσιν οἱ βότρυες.

135. ΠΟΛ. Πολλαὶ δ' ἄγειρον καὶ φηλέαι ὑπάνω κατὰ τ' κεφαλᾶς ἡμῶν, ἐδονεῦντο, ἤγουν, ὑπὸ τοῦ πνεύματος ἐκλονεῦντο, ἐκινεῦντο.

138. ΟΡΟ. Σκιὰν ποιέουσι, πολυφύλλους. ὀρεσδαμείδας δέ, παντὸς δένδρου τοὺς κλάδους λέγει. Μένανδρος δὲ ὑπομολογεῖ, οἷον ἐν ὄρεσι δάμνοι. Ἄλλως. ὀρεσδάμνες λέγουσι κυείας καὶ ὀρεσδαμείδας, τὰς ἐν ὄρει δάμνες. ἀπὸ τούτου δὲ λέγουσι ἀπλῶς ὅτου, καὶ οἱ κλάδοι τοῦ δένδρου. ὧν ἐν τούτοις· πάντες δ' ἀκρέμονές τε. καὶ σὺν δαλίας ὀρεσδάμνες Κύκλωπαι. ΑΙΘ. Αἰδαλίωνες οἱ τέτιγες, ἀπὸ τοῦ αἴθεσθαι ὑπὸ καύματος. ὅταν γὰρ ὦσι νήγρ καῦμα, μᾶλλον φθέγγονται. ἢ αἰδαλίωνες, οἱ αἰδαλόεντες, ἀφ' οὗ αἰδεσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου. οἱ δὲ τέτιγες οἱ αἰδαλίωνες, ἤγουν οἱ τῇ θέρμῃ τοῦ ἡλίου χαίροντες, πόνον εἶχον, ἤγουν ἐποίουν ᾄδοντες ὅτι τοῖς κλάδοις τῶν σκιερῶν, δυσίν, τοῖς σκιὰν ἐμποιοῦσι, τῇ συνιχείᾳ τῶν φύλλων.

139. Α' Δ'. Η χαλιδών, ἡ δ' Ἰταλὸς ὀλοφυρμὸν, ἢ ὀλολυγὼν, ἐνδιαφέρει. οἱ δὲ ζωὸν τι ἐν βοςρυφδεῖ τόποις μάλιστα ἀφέρον, ἢ ἀηδόν. ὀλολυγὼν δέ, ἀπὸ τοῦ ὀλολύζειν. ὁ δὲ Λεσβοτέλης φησὶ, πάνυ ὀλολύζειν τὸ ζῶον ἐν τοῖς ἐλώδεσι τόποις, καὶ κατὰ τὰς τύλλα ἔχειν πόνον. πολλὰ δὲ ζωὰ ὑπὸ φωνῆς ἔχει τὴν κλῆσιν· ὀλολύζω, ὀλολυγών. τάζω, ταγών· ἀείδω, ἀηδών· τρύζω, τρυγών· πλάτανος, πλατανών· κικίζω, κόκυξ.

141. ΑΚΑ.

Ἄειδον κόρυδοι τ' ἀχανθίδες, ἔσπιε τρυγών·
Πωτῶντο ξανθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι.
Πάντ' ὤσδεν θέρεϊ μάλα πίονος, ὤσδε δ' ὀπώρης.
Ὄχνη μὲν πὰρ ποσσί, πεφυὰ πλευρῆσι δὲ μᾶλα
Δαφνίδος ἄμμιν ἐκυλίνδετο· τοὶ δ' ἐκάχωντο
Ὄρπακες βεβαρυῖσι καταβεβόντες ἐρασδεῖ·
Τετράκις δὲ πίθοιο ἀπελύετο κρατὸς ἄλειφαρ.
Νύμφαι Καστα λίδες Παρνάσσιον αἶπος ἔχουσαι,

Cantabant caſſitæ & carduelles, gemebat turtur.
Volitabant flavæ undique circum fonticulos apes.
Omnis redolebant æſtatem uberrimam, redolebant & autumnum.
Nam pira circa pedes, circa latera vero poma
Largiter nobis volvebantur: & curvati erant
Rami prunis gravati in terram;
Quadrima vero à doliorum orificio relinebatur litura.
O Nymphæ Caſtalides quæ Parnaſſi juga tenetis,

141. ΑΚΑ. Ἀκανθὶς δὲ ὄρνιθόν ἐστι ποικίλον καὶ λιγυρόν. καλεῖται δὲ καὶ ποικίλις, ἀφὰ τὸν χρωτά. Αἰσχύλος δὲ καὶ Ἀλέξανδρος φασὶ ἀφεστάναι ἐπ' ἀκανθῶν. τοῦτο γὰρ τὸν θάκετον ἀκανθίδα ἔπιον. ἢ ἀκανθίδες, ὄρνεα τιμώμενα ἐπ' ἀκανθῶν. λέγονται δὲ καὶ ἀκανθιλίδες. εἰσὶ ποικίλοι καὶ χρυσοῖ. ὅθεν καὶ ποικιλίδες λέγονται. φασὶ δὲ Αἰσχύλον τὸ αἷμα αἰγίδα καὶ ἀκανθίδα μὴ μίγνυσθαι.

143. ΠΙΟ. Κατὰ πολὺ πλουσίως ἄγουσι, εὐκάρπως. ἢ πίονος, λιπαροῦ, λαμπροῦ. μεταφορικῶς δὲ ἀπὸ τῆς εἰς αὔθωνα ἀπόβασιν εὐφραπείας. ἢ πίονα εἶπε ἀπὸ καιροῦ τοῦ θέρους, ἀφὰ τὸ ἐν αὐτῷ συλλέγειν τοὺς καρπούς.

144. ΟΧΝ. Ἅπαξ μὲν οὖν ἀπὸ τῆς ποιᾶς ἡμῶν πλουσίως ἐκυλίετο. οἱ δὲ κλάδοι ἐκλίνοντο εἰς τὸν γλῶ βραβύλοις καταβεβυθισμένοι. βράβυλα, τὰ κοινῶς κοκκύμηλα, ἄγουσι, δαμασκηνά. καλῶς δέ, ἔφη, τὰ μῆλα τῆς πλάσεως ἀπειρημένης. τὸ γὰρ μᾶλον τῆς Ἀφροδίτης καὶ τὸ ἐπιθυμητικὸν ἀφὰ τὰ ἀπλάγχνα εἶναι, τὰ δὲ ἀπλάγχνα ἀφὰ τὴν πανσπερμίαν.

147. ΤΕΤ. Ἦγον τετράκτυς Ἀτλιχῶς ἀντὶ τοῦ ἐν ἔτει κατὰ τέσσαρας. ΕΧΟ. Αἱ οἰκοῦσαι τὸ ὄρος τὸ Παρνασσόν. ἔχει δὲ ἐν τοῖς Δηλιακοῖς ὁ Παρνασσὸς, ἐν ᾧ ἐδρᾶτο τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος.

148. ΝΥΜ. Θαυμάσας τὴν πόσιν τοῦ οἴνου, ἐρωτᾷ τὸν λόγον ἀφὰ τῶν Νυμφῶν, ἢ σωφρονίσαι αὐτὸν, ἐπεὶ αὐτὰ τὸν κράδην τοῦ οἴνου ἔχουσι. Καστα λίδας δὲ εἶπεν αὐτὰς, ἀπὸ Καστα λίας τῆς ἐν Δελφοῖς κρήνης, ἔνθα καὶ ἀφιερεῦσιν.

Ἀρά γέ πα τοιόνδε Φόλω χθὶ λάϊνον ἄνδρον
Κρητῆρ' Ἡρακλῆϊ γέρων ἐςάσατο Χείρων;
Ἀρά γέ πα τλίων ἁ ποιμήνα ἁ ποτ' Ἀνάπω
Τὸν κρατερὸν Πολύφαμον, ὃς ὤρεσι λᾶας ἔβαλλε,
Τοῖον νέκταρ ἔπεισε κατ' αὐλια ποσὶ χορεῦσαι,
Οἷον δὴ τόκα πῶμα διεκραιώσατε Νύμφαι,
Βωμῷ παρ Δάμαλδος ἀλωάδος; ἆς ὀπὶ σωρῷ

Num talem in Pholi lapideo antro
Cratera Herculi ſenex ſtatuit Chiron?
Num paſtorem illum olim ad Anapum,
Fortem illum Polyphemum, qui in montibus ſaxa torqueba,
Tale nectar movit, ut per ſtabula pedibus ſaltaret,
Quale tunc poculum miſcuiſſe Nymphæ,
Apud aram Cereris arealis? in cujus acervo

149. ΦΟΛ. Κατὰ τὸ λίθινον σπήλαιον τᾦ Φόλω. Ἱπποκέντουρες ἦσαν ὁ Χείρων καὶ ὁ Φόλος. ἀδολεχίαν δὲ ἔχει, τὸ λίθινον σπήλαιον. Ἄλλως. Φόλος ὄνομα Κενταύρου ᾧ ὀπῆξιωσθεὶς Ἡρακλῆς, οἶνον ἔπι καλὸν ἐκ Διονύσε δοθέντα. συνῆν δ' αὐτῷ καὶ Χείρων. Ἄλλως. οἱ μὲν τὸ Πήλιον, οἱ δὲ τλὼ ἐν Ἀρκαδίᾳ Φολόην. ἐν ἀμφοτέροις δὲ ᾤκησε Χείρων, καὶ Φόλος, ὑφ' ᾧ ξενισθέντα τὸν Ἡρακλέα φασὶ πολλοί. ὁ μὲν τοι οἶνος ὁ δοθεὶς ὑπὸ Διονύσε χαριεπήεις, ἀφ' ὧν Νάξον φερσέπημον ὁ Φόλος, κεινόμβροσ παρ' αὐτὸν εἰς ἃ Ἥραιον. Φόλον δὲ, ἀντὶ ἁ Φόλη. οἱ γὰρ Δωριεῖς τλὼ καὶ Βοιωτοί. εἰς ω μάλα πέπτωσι. ποιεῖ δὲ ἁ Χείρωνα, συννοσηλεύμενον τᾦ Φόλῳ τὸν Ἡρακλέα. νέκταρ δὲ λέγε τλὼ ἡδυπλὼ, ἁ οἶνον εἶπε ἁ Ὁδυσσεύς.

τὸ δὲ χορεῦσαι ἁ Κύκλωπα, ἐξ Εὐριπίδε μετλώισα.

151. ΑΝΑ. Ἄναπος, ποταμὸς ἐν Συρακόσαις τᾶς Σικελίας. οὐκ ἀνὰ πόσιος ὤν, καὶ ἀδληχρὸν ἔχων ὕδωρ. ποιμήνα δὲ ἁ Πολύφαμον ἁ Κύκλωπα λέγε, ὃς ἀντὶ λίθων, ὅτε ἐβαλλεν. ἢ τὰς ἐν τοῖς ὄρεσι λίθυς, ὡς Δημόστειός φασι, τὰς σπηλαίτας ἐκ οἶδ' ὅπᾳ φιλότας.

154. ΔΙΕ. Κατὰ ἀντίφρασιν, ἀντὶ ἁ διηκεράσατε. μᾶλλον ἐμιξάτατε, καὶ ἀποκαλυφθῆναι ἐπιτήδατ' ἐπηλάσατε. ὄϊζιν τιμὴν ὑπὸ δὲ ῥήματος ἔλυσε, καθ' Ὅμηρον.

155. ΔΑΜ. Ἡ Δημήτηρ θεὰ τλὼ ἀλωὰν, ἀλωὰς, καὶ ἀλωὰς λέγεται. ΣΩΡ. Ὅταν δὲ λιχμῶσι καὶ σωρεύσι ἁ πυρόν. χθὶ μέσον γενόμενον τὸ τῶν καὶ ἁ Θρινάκιον κατέβυτο. ἁ δὲ αἰτίαν εἶπεν ἐκ Τελεσιλίμα.

156. ΠΑΣ.

Αὖθις ἐγὼ πάξαιμι μέγα πτύον. ἁ δὲ γελάσαι,
Δραγματα τᾷ μάκωνας ἐν ἀμφοτέραισιν ἔχοισα.

Utinam iterum magnum ventilabrum figam; & ipſa rideat,
Manipulos & papavera utraque manu tenens.

156. ΠΑΞ. Εἰώθασι γὰρ ἀκτίζοντες τὰς καρπὰς καὶ σωροὺς ποιοῦντες, τὸ πτύον πήσσειν. αὐτῆς δ' λέγει τὴν σωρὸν, ὅτι αὐτὴ δίδωσι αὐτόν. ΓΕΛ. Ἱλαρὰ γάνυσο, γελάσαι, εὐφορίαν δηλοῦσα καρπῶν δίδωσι.

157. ΔΡΑ. Δράγματα, τὰ πλεκώματά φασι, τὰς σωροὺς, ἢ τὰς δημᾶνας. πλὴν Δήμητρά φησι μὴ μόνον ἄσταχυς, ἀλλὰ καὶ μάκωνας ἔχειν· ἀφ' ἧ ἀμφοτέρης δέ, τὸ δηλονότι ἐμφαίνει. λείπει τὸ, χερσὶ μὴ γὰρ τῇ μιᾷ χρεία.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
ΤΟΥ ΟΓΔΟΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Τὰ μὲν πεπράγματα, ὅτι Σικελίας ὁ μὲν λόγος, ἐκ προσώπου δὲ ποιητικῆς φησιν. αὐτὰ δ' ἐρίζοντες ἀλλήλοις Μενάλκας ποιμὴν καὶ Δάφνις βουκόλος, εἰκάσθην κριτὴν αἰπόλον, ὃς τὸ ὄνομα σιωπᾷ. ἔπαθλον δὲ παθεῖν τὰς ἴσας ἀ. ρίγσας. τελειώσαντα δὲ τὴν ἄμιλλαν, ὁ αἰπόλος τῷ Δάφνιδι τὴν νίκην ἀπενέμη. Ἔστι μὲν δὲ τοῦτο τὸ εἰδύλλιον μικτὸν ἐκ τε τοῦ διηγηματικοῦ καὶ τοῦ μιμητικοῦ.

ARGUMENTUM
IDYLLII OCTAVI.

Res quidem transactas in Sicilia: oratio vero sub ipsius Poëtæ persona fingitur. Contendunt autem inter se Menalcas pastor & Daphnis bubulcus, judice delecto caprario, cujus nomen siletur. Præmium autem victoriæ deponunt propria fistulas. Finito vero certamine caprarius Daphnidi victoriam adjudicat. Est autem hoc Idyllion mixtum, partim ex rei gestæ narratione, partim ex personarum colloquio.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ,
ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ η'.
ΔΑΦΝΙΣ, ΜΕΝΑΛΚΑΣ, καὶ ΑΙΠΟΛΟΣ.

Δαφνιδὶ τῷ βουκόλῳ συνέβη τοῖς βουκολέουσι,
Μᾶλλα νέμων (ὡς φασὶ) κατ' ὄρεα μακρὰ Μενάλκα.

BUCOLICI CARMINIS CANTORES,
IDYLLIUM OCTAVUM.
DAPHNIS, MENALCAS, & CAPRARIUS.

DAphnidi formoso occurrit boves pascenti — Pascens, ut aiunt, in montibus altis oves Menalcas.

ΔΑΦΝΙΔΙ. Ὁ Μενάλκας, ὥς φασι, θηράσας, συνέβησε Δάφνιδι τῷ βουκόλῳ βόσκοντα βόσκων καὶ τὸν ὄρεα τὰ μέγιστα βοῦς νέμοντα.

Ἄμφω πὰγ' ἤτιω πυῤῥοτείχω, ἄμφω ἀνάβω,
Ἄμφω συρίσδειν δεδαγμένω, ἄμφω ἀείδειν.
Πρᾶτος δ' ὢν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Μυκητᾶν βούτυρε βοῶν Δάφνι, λῆς μοι ἄσαι;
Φαμὶ τὺ νικασδεν, ὅσσον θέλω αὐτὸς ἀείδων.
Τὸν δ' ἄρα χὠ Δάφνις τοιῶδ' ἀπαμείβετο μύθῳ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ποιμὰν ἐριπώκων ὄϊων, συρικτὰ Μενάλκα,
Οὔποτε νικασᾶς μ', ἢν εἴπι πάλοις τύ γ' ἀείδων.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Χρήσεις δ' ὢν ἐσιδεῖν; ἀρήσεις καταθεῖναι ἄεθλον;

Ambobus erat flava coma, ambo impuberes.
Ambo fistulam inflare, & ambo cantare periti.
Primus ergo Menalcas Daphnidem intuitus ait:

MENALCAS.

Daphni, custos boum mugientium, visne mecum cantu certare?
Affirmo enim, me victurum esse cantu te, quantum ipse volo.
Huic Daphnis tali sermone respondit:

DAPHNIS.

Pastor lanigerarum ovium, fistulator Menalca,
Nunquam me vinces cantu, ne si quidem cantando moriaris.

MENALCAS.

Visne igitur videre? visne deponere praemium victoriæ?

3. ΑΜΦ. Ἀμφότεροι ἕποι ἦς πυῤῥίπεχες. ἀμφότεροι ἢ ἄγκου, ἴγωιν ἀπυλεῖς ἔπ ἢ ἀλικίαν. ἴγκω γὰ, οἱ πιτεκαιδεκαῖδες καὶ πεζεωτάφω. ἄγκοι ἢ οἱ δωδεκαῖδες καὶ κατωτάφω. ἀμφότεραι δ' ἀδὰ σύεγγος μάλιτ' ἀλλάλαιμεν. ᾄδειν δ' ἔζι, τὸ κοινῶς τραγῳδεῖν.

6. ΜΤΚ. Αὐτὰ ἢ μυκητᾶν. ἐδούρι δ', αὐτὰ ἢ ἐδάσατο, φύλαξ. καὶ Ὅμηρος· Ὅς τοι ὑῶν ἐδούρος. καὶ, Ὅς ῥεζῶν. Μίνως τέκε Κρήτῃ ἐδούρον. γίνεται δ' ὁ λέξις, ὑπὸ ἢ ὠρᾶ, τὸ φυλάσω. ΑΗΣ. Θέλεις ἰσόσω σοῖς ἐμὶ ᾄδων. ἀμοιβόμαι σε νικάσειν ἐγὼ ᾄδων, κἠ ποσῶν κεδόσω ἐθέλω.

8. ΤΟΝ. Πρὸς τᾶτον κὴ ὁ Δάφνις ἀμείψατο, ἀπικρίνατο, ἀμὶ τύτω ἢ λόγῳ Μενάλκα συρικτὰ, ἴγων, σύεγγι μέλπην εἰδώς, ἃ μεγάλως συρίζεν δυνάμβους, ποιμικὸν ᾠδεῖον, ἐξ ὧν τὰ ὕρια τὰ εἰς πόσους ἐπαίδομα. ὐδὲ πὰρ μὰ σὺ νικάσῃς, ὑδὲ ὅπως ἀμοιβαδεῖς. ἃ δὲ δ' εἰ διαζεύγνυσι ἄδων. ἃ ᾠδὴ τὸ ἐν τῇ συνωδείᾳ, ὑδὲ ἰδὼν ἀποδύνῃ, ἃ ἰδὼν ἀπόζῃ.

11. ΧΡΗ. Θέλεις ὧν ἰδὼν κὴ γνῶναι, κὴ ἑρῶσι μοθὼν ὅτι σὺ κηλλίων εἰμὶ δηλοῆσι. θέλῃς κηλαθῶναι ἄθλον; ἄεθλον τὸ διδόμενον τῇ νικέοντι ἢ ἀγῶνα. ἐγλαῖα ἢ ἄεθλα, τὰ κοινῶς λεγόμενα σοίχημα, ὁ λήψῃ ὁ νικήσας κὴ ἢ φιλεῖ.

26. ΤΗΝ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Χρήσδω τῦτ' ἐσιδεῖν, χρήσδω καταθεῖναι ἄεθλον.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Αλλὰ τί θησεύμεθ', ὅ κεν ἁμῖν ἄρκιον εἴη;

ΔΑΦΝΙΣ.

Μόσχον ἐγὼ θησῶ, τὺ δὲ θὴς γ' ἰσομάτορα ἀμνόν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Οὐ θησῶ πόκα γ' ἀμνόν· ἐπεὶ χαλεπός θ' ὁ πατήρ μοι,
Καὶ μάτηρ· τὰ δὲ μῆλα πολέσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Αλλὰ τί μὰν θησεῖς; τί δὲ τὸ πλέον ἔξει ὁ νικᾶς;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Σύριγγ', ἂν ἐποίησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,
Λευκὸν κηρὸν ἔχοισᾳ, ἴσον κἄτω, ἶσον ἄνωθεν·

Ταύτᾳ κατθείλω· τὰ δὲ τῷ πατρὸς ὐ καταθησῶ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἤ μάν τοι κἀγὼ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον,
Λευκὸν κηρὸν ἔχοισᾳ, ἴσον κἄτω, ἶσον ἄνωθεν.
Πρώαν νιν σὺν ἔπαξ', ἔτι χὠ τ' δάκτυλος ἀλγῶ
Τῦτον, ἐπεὶ κάλαμός με διέτμαξεν δι' ἀκαχθείς.

DAPHNIS.

Volo hoc videre, & volo deponere præmium.

MENALCAS.

Verum quid deponemus, quod nobis satis dignum sit?

DAPHNIS.

Vitulum ego deponam, tu vero depone agnum æqualem matri.

MENALCAS.

Nunquam deponam agnum: nam pater meus difficilis est,
Et mater: numerant vero vespere semper oves omnes.

DAPHNIS.

Sed quid igitur depones? quid lucrabitur qui vincet?

MENALCAS.

Fistulam, quam feci, pulchram, novem vocibus,
Alba cera compactam, æqualiter infra, & æqualiter supra:
Hanc deponam: quæ vero patris sunt, ea non deponam.

DAPHNIS.

Atqui & ego fistulam habeo novem vocibus,
Alba cera compactam, æqualiter infra, & æqualiter supra.
Nuper eam compegi, & adhuc digitus dolet
Iste: illum enim calamus scissus saucíavit.

25 Αλ-

Ἀλλὰ πίς ἄμμε κενᾷ; πίς ἐπάκοος ἔσται ἀμίν;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Τίῶόν πως σὺ ταῦθα τ' ἀπόλον ἰὼ καλέσωμες,
Ὡ ποτὶ ταῖς ἐλίφοις ὁ κύων ὁ φάλαρος ὑλακίει.
Χὠ μὲ παῖδες ἄϋσαν, ὁ δ' ἀπόλος ἰὼ ἐπακῦσαι·
Χὠ μὼ παῖδες ἄειδον, ὁ δ' ἀπόλος ἤθελε κἄναι.
Πρᾶτος δ' ὧν ἄειδε λαχὼν ἰύκτα Μενάλκας·
Εἶτα δ' ἀμοιβαίαν ὑπελάμβανε Δάφνις ἀοιδάν
Βωκολικάν· ὕτω δὴ Μενάλκας ἄρξατο πρᾶτος·

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ἄγρεα ὦ ποταμοὶ, θεῖον γένος, αἴ τι Μενάλκας
Πᾶ ποχ' ὁ συρικτὰς περσφιλὲς ἆσε μέλος,

Verum quis judex inter nos? quis noſter auditor erit?

MENALCAS.

Quid ſi caprarium iſtum vocemus,
Cui apud hædos canis albus latrat?
Et pueri vocarunt, & caprarius auditum venit:
Et pueri canebant, caprarius vero judex eſſe volebat.
Prior igitur cecinit ſortitus fiſtulator Menalcas:

Deinde alternis excepit Daphnis cantilenam
Bucolicam. Sic vero Menalcas incepit prior:

MENALCAS.

Saltus & fluvii, divinum genus, ſi quod Menalcas,
Fiſtula canens, unquam gratum carmen cecinit;

26. ΤΗΝ. Ἀντὶ τοῦ, ἄγε δή πως ἰκέσιον ἐφ' ἡμᾶς καλέσωμεν· ἢ, ἐκεῖνον τ' ἀπόλον, ὃ παρὰ ταῖς ἐλίφοις ὁ κύων ὑλακτεῖ ὁ λάλος, ἔκεινον ἂν ἡμᾶς. Ἄλλως. Τίῶόν πως ἐνταῦθα τ' ἀπόλον· λείπ᾽ τὸ σκότ᾽. ἵν' ᾖ, σκότ᾽, ἐὰν καλέσωμέν πως, ἤγουν πρὸ ηὔπω τ' ἀπόλον ἐκεῖνον. φάλαρος ὁ ὁ λάλος. καὶ Ὅμηρος· κύματα φαλαρίοντα λέγει, τὰ λευκαινόμενα. τὸ φάλιον δέ, καὶ βάλιον, λέγουσιν ὅπου τ' ἐχόντων τὸ λευκὸν ἐν τῷ μετώπῳ.

30. ΠΡΑ. Πρῶτος δ' ἦν ἦδεν ὁ Μενάλκας ὁ συρικτὴς ὁ λιγύφθογγος. τοῦτο γὸ σημαίνᾳ τὸ ἰύκτης. Καλλίμαχος· ἰύζων δ' ἀν' ὄρος. λαχὼν καὶ κληρωθεὶς· ἀφ' ὃ λαχμὸς ὁ κλῆρος, ποιητικῶς. ἰυκτὴς δὲ, ἀφὰ τὸ ἰύζω ἰύζω. Δωρικὴ δ' ὅτιν ἡ κλίσις. ἤγουν, ἰύκτα ἀντὶ τ' ἰυκτῆς· ὡς τὸ, νηφιλαρέτα ζεύς. ἰύζειν δὲ τὸ λιγυφωνεῖν. κυρίως δὲ ὀπὴ γυναικῶν.

31. ΕΙΤ. Εἶτα δ' ἀμοιβαίαν ᾠδὴν βυκόλοις ἁρμόζουσα, ὁ Δάφνις ἀλλοδιχόθεν ἦδεν. ἄρχε δ' ὡδῆς. τὸ δὲ μίστον, ἠρωϊκὸν, καὶ ἠρωϊκήιον.

33. ΑΓΚ. Ὡς ἀεὶ ἐμψυχον ὁ λόγος. ποιητικὸν δ' ὅτι τὸ ἔθος. ἄλλως,

γλυκύτης

Βόσκοιτ' ὀχ ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας· ἰὼ δέ ποκ' ἔνθη
Δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλαττον ἔχοι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Κρῆναι ἁ βοτάναι, γλυκερὰν φύτοι, ἅπερ ὁμοῖον
Μυσίσδοι Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι,
Τοῦτο τὸ βυκόλιον πάρπετε· κἰὼ τι Μενάλκας
Τᾶλ' ἀγάλοι, χαίρων ἄρθεα πάντα νέμοι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Πανταᾶ ἦαρ, παντᾶ δὲ νομοί, παντᾶ δὲ γάλακτος
Οὔθατα πλήθουσιν, ἁ τὰ νέα τρέφεται,

35 Pascite hæc ex animo agnæ: si vero venerit
Daphnis agens vitulas, nihilo minus
& ille habeat.

DAPHNIS.

Fontes & herba, jucunda germina:
siquidem eodem modo
Canat Daphnis ficut luscinia.

Hoc armentum fugiate: & si Menalcas
40 Huc appuleris, lætus omnia copiosa
pascat.

MENALCAS.

Ubique ver est, & ubique pascua, & ubique lacte
Ubera turgent. & teneræ pecudes saginantur.

γλυκύτης τὸ χρῆμα. ὅτι τοῖς ἀμίλοις ὡς ἐμψύχοις προσλαλεῖ. ἄλλως δὲ τὰ κοῖλα τῶν ὀρῶν. οἱ δὲ τὰ μετέωρα, ἀπὸ τοῦ ἄνω κεῖσθαι. ἢ ἀπὸ τοῦ ἄγω τὸ κλῶ. τὰ συρικνούμενα οἷον. Δῶον δὲ γόνος τὸ τῶν ποιμένων λέγει, ἀπὸ τοῦ Τιθόνου καὶ Ἠὼ τοῦ Δωὸς, ὃς Ὅμηρος. προσῆκε τὰ ἄλογα καὶ τῶν ποιμένων λέγει ὡς σωματοειδῆ θεὸν, ὅπερ τὸ δημιουργικὸν αὐτῶν μύθευσιν ἴδια. ἢ Δῶον, ὅτι ἀενάοντα πηγάζουσι. ἀπὸ τοῦ δέω, δεῖον. ΑΙΤΙ. Εἴτε σὺ μέλον προφυλάσσῃ ὑμῶν ἤτοι ποτὲ ὁ Μενάλκας ὁ ἀμὸς σύειλος μάλιστα ἐπιτήδειος.

35. ΨΥΧ. Ἴσχω, ἐξ ὅλης τῆς προθυμίας τὰς ἀμνίδας. ἐν ψυχῇ ποιεῖ τὸ δὲ, ἴσχω, ἀντὶ τοῦ κατέχω. ἐν δὲ ψυχῇ δὲ ποιεῖ, ἴσχω, ἄγων καὶ σὺν βίᾳ τινὶ, καὶ ἐξ ἀφ' ἑαυτῆ κτήσεως. ὅτι δὲ ποτιμᾶν δὲ λέγει καὶ τὸ ὁρᾶν τὸ ἐκ ψυχῆς πάλιν καὶ μεταφορὰν, ἀπὸ τοῦ ἐμψύχου ὅτι τὰ ἄψυχα.

36. ΒΑΛ. Ἐμοὶ δυλατὸν ἔχειν, ἀντὶ τοῦ ἐχέτω.

37. ΓΑΤ. Γλυκύτητος μετέχει, γλυκερὰν φωνὴν λέγει τὸν βοτάνας, ἀπὸ τοῦ πέριξ τὰ ὧν αὐτῶν τιμώμενα ζῶα τὸ ᾖ, ὥσπερ ὁμοῖον, ἀντὶ τοῦ ἐκεῖνο ὅμοιον.

39. ΚΗΝ. Καὶ ἰὼν ὁ Μενάλκας ἀγάγοι τι ὧδε, χαίρων βοσκέσθω πάντα ἀρθρωτὰ πληθυντικὸν ἀντὶ δυϊκοῦ. ἐπεὶ τὸ τι ἀορίστου λεγόμενον, πληθυντικῆ δυϊκαῖν ἔχει.

41. ΠΑΝ. Πανήχυ ἐστὶ ἦαρ. ἐνθα ἂν καλῶς πᾶς ἐναρτείσει, τὸ ἔνθα, τὸ

Ἔνθ' ἁ καλὰ παῖς ἐπινισσεῖται· αἰ δ' ἀν ἀφέρπῃ,
Χὠ ποιμὰν ξηρὸς τιλυόθι, καὶ βοτάναι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἔνθ' ὄϊς, ἔνθ' αἶγες διδυματόκοι, ἔνθα μέλισσαι
Σμάνεα πληρῶσιν, καὶ δρύες ὑψίτεραι·
Ἔνθ' ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποσίν· αἰ δ' ἀν ἀφέρπῃ,
Χὠ τὰς βῶς βόσκων, καὶ βόες αὐότεραι.

Quo pulchra puella advenit. Si vero diſceſſerit,
Tunc & paſtor aret illic, & herbæ.
DAPHNIS.
Ibi oves ſunt, ibi capræ geminorum matres, ibi & apes
Alveoria replent, & quercus altiores ſunt,
Ubi pulcher Milo incedit pedibus.
Si vero diſceſſerit,
Tunc & qui vaccas paſcit, & vaccæ ipſæ ſunt aridiores.

τὴν ἴνα δηλοῖ πνά. ἀορίστως δὲ λεγόμενον, πληθωπικῶς δύναμιν ἔχει· δὴ φησὶ τὸ πανταχῦ νῦν λαμβάνεται, καὶ ποιεῖ ἡ λόγον, ὅμοιον τῷ ἀνωτέρω· κλῦ τι Μιναλκα τῆδ' ἐλάγοι, χαίρων ἄβροτα πάντα νέμοι. ὁ γὰρ δύναται ἐκεῖ τὸ τί, τοῦτο ἐνταῦθα τὸ ἔνθα· καὶ ὁ ἐκεῖ τὸ, πάντα, τοῦτο ἐνταῦθα τὸ πανταχῦ. πανταχῦ δὲ εἰσι νομαί. νομὸς, ποιμὴν νομὴ, κοινόν. λέγει δὲ ὅτως ὁ ἐπίγραμμα, ἔγωγε αὐτὸ τὸ βόσκειδς, καὶ ὁ χρέστος, ὁ εἰς νομὸν ὀπτόδεκτος, καὶ ὁ τόπος· ὁ δὲ χρέστον ἔχων. ἐνταῦθα δὲ τὸ νόμοι, ὅπερ δ' δεύτερον λέγει σημαινομένου. Ἄλλως. παντᾷ ἦρ, παντᾷ δὲ νομαί· ὅπερ φησὶν ἡ ἐφημένη αὐτῇ σκεπατεῖ, ἐκεῖ παντᾷ ἦρ, καὶ παντᾷ νομαί εἰσι, καὶ τὰ ἑρίμματα ἐκτρέφει· ὅταν δὲ ἀπίλθῃ, ἐκλειφαίνεται καὶ ὁ ποιμὴν, καὶ αἱ βοτάναι. τὸ δὲ πάντη, ἀοριστικῶς παντᾷ σκεπασμένως. τὸ δὲ ὕδατα πλήθουσι, ἢ πλήθουσιν, ὅτι πλήθει ἀφ' ὧν δηλῶν τὸ γάλα· τρέφεται δὲ, ἢ τὰς ἀμνίδας καὶ τοὺς ἀμνοὺς ἀπὸ μαζῶν τρέφεσθαι, ἢ τὰ νέα καὶ τὰ μικρὰ τῶν ποιμνίων τρέφον καὶ αὔξονται. παντᾷ δὲ γάλακτος ὕδατα] πανταχῦ δὲ εἰ μαζοὶ γάλακτος εἰσι πεπληρωμένοι, καὶ ντογὰ τρέφεται ὑπ' αὐτοῦ.

44. Χ' Ὡ. Καὶ ὁ τοὺς βῦς βόσκων.

45. ΕΝΘ. Ο Δάφνις πάλιν ὅτι ἡ αὐτῆς ἐννοίας ἀντεξαλλάττων λέγει· ὅπου ὅτι ἂν ὁ ἐρώμενός μοι Μίλων βαίνει, πάντα αὔξει, καὶ σιλιὴν, καὶ ἑρίμματα. ὅταν δὲ ἀπίλθῃ, λειξαφαίνεται καὶ ὁ βουκόλος, καὶ αἱ βόες.

48. ΑΤΟ. Ἀπὸ κοινῦ, ἀντὶ τοῦ ἦγον ἔγωγε. καὶ αἱ βόες αὖαι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ὦ τράγε, τᾶν λᾰδνκᾶν αἰγᾶν ἄνερ, ὦ βάθος ὕλας
Μυείον, ὦ σιμᾷ λεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔλφοι·
Ἐν τιμῷ γὰ τέλος. ἴθ' ὦ κόλε, κὴ λέγε Μίλῳ,
Ὡς Πρωτεὺς φώκας, κὴ θεὸς ὤν, ἔνεμε.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μή μοι γᾶν Πέλοπος, μή μοι ξεύσσα τάλαντα
Εἴη ἔχειν, μηδὲ ποσσὶ θέειν ἀνέμων·

MENALCAS.

O hircæ marite albarum caprarum,
ô altitudo silvæ
Immensa, ô simi hædi huc ad undam venite:
In eo enim loco ille est. Abi tu cornibus mutilate, dic Miloni,
Quod Proteus, quamvis deus esset tamen phocas pavit.

DAPHNIS.

Non mihi regnum Pelopis, non mihi auri talenta
Contingat habere, neque cursu superare ventos:

49. ΑΝΕΡ. Καλαχρηστικῶς ἄνδρα τᾶ αἰγᾶν, ἢ τράγον φησίν. ΒΑΘ. Ὅτι ἔχει ὑψηλὰ δασύπους. Ὄμως· Ὡς δ' ὅτι κτίσσει ζέφυρος βαθὺ λίϊον ἐλθών, ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ ἔζει ὁ Μίλων.

51. ΙΘ'. Ὦ κολοβὲ τράγε ἄπιθι ἐκεῖ ὅπου ἔζει ὁ Μίλων, κὴ λέγε αὐτῷ, ὅτι κὴ ὁ Πρωτεὺς θεὸς ὢν φώκας ἔνεμεν, οἷον μετὰ δυσόσμων ζώων ἀντετρέφετο. κὴ σὺ ὢν μὴ ὑβριφάνης ἀφ' ἧς τράγων ὁσμὴν ἐλθῶν ἐπὶ ἐμᾶς· ὅτι καὶ ἐμὲ ἢ Μυτάλκας. Μίλῳ γ' εἶπεν, αὐτὴ δὲ Μίλωνι. καὶ γὰ ἢ οὐθέπω, οὐχ' ὁ Μίλων ἔφη, ἀλλ' ὁ Μίλων. Ἄλλως. Ὦ βάθος ὕλας] τὸ δὲ λύκος συνπαικέειν δεῖ, ὡς κοινῶ, κατ' ἀναλογίαν τᾶ προσῳδίντος, ἵν' ἢ τὸ πᾶν ὕπτιος· ὦ τράγε τᾶ λᾰδνκᾶν αἰγᾶν ὀχυτά, λύκος ὧδε ὅτι ἔζει ὁ πλούτος δασύπους τᾶ λίνδρων, ὅτι εἰσὶν αἱ σμαὶ μέλιστοι. λύκτι ἔειρε, ὅτι τὸ ὕδωρ. ἐν ἐκείνῳ γὰ τᾷ ὕδατι δύναται ὁρᾶν ἐκεῖνος, ἤγουν, ὁ Μίλων. ἴθ' ὦ κόλε] ἄπιθι, ὦ κολοβὲ τράγε πρὸς τράγον τινὰ ἄκαρον, ἃ μαθὼν τοῦτο λέγει. κόλος γὰ λέγεται, ὁ μὴ ἔχων κέρατα. κὴ Ὄμηρος κόλον φησὶ λέγει. κὴ λέγε τῷ Μίλῳ, ἀντὶ τᾶ, τῷ Μίλωνι, ὅτι ὁ Πρωτεὺς φώκας ἔνεμε, καίπερ ὢν θεός.

53. ΜΗ. Μή μοι εἴη ἔχειν ἔτι ἢ Πιλοπόντειαν, μήτε χρυσᾶ τάλαντα, ἤγουν πλοῦτον. μηδ' εἴη ἐμοὶ ἐν ἅρμα τοὺς ἀνέμους παραπέζειν· ἀλλὰ εἴη μοι τὸ ὑπὸς τίω πίσσαν πάντα τραγῳδεῖν, ἔχων σὺ ἢ Μίλωνα ἐς τὰς ἀλκάλας μᾶ, ὁρῶν τὰ ὁμᾶ βασιλήμα περέσατα κὴ τὸ Σικελικὸν πέλαγος, ἀντὶ τᾶ τὼ Σικελίαν. πέλαγος δὲ, ὁ ζυγός· χρύσεια πατὴ ἐπίτασι τάλαντα, τάλαντα, κὴ τὰ τᾶ ζυγᾶ σταθμιζήμενα. ἐκπαῖδα δὲ, τὸ λύτρον.

55. ΑΛΛ.

Αλλ' ὑπὸ τᾷ πέτρᾳ τᾷδ' ἀσυμιν, ἀλκὲς ἔχων τὺ,
Σικελὰν ἐσορῶν, τὰν Σικελὰν ἐς ἄλα.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Δένδρεσι μὲ χειμὼν φοβερὸν κακόν, ὕδασι δ' αὐχμός,
Ὄρνισιν δ' ὕασλαγξ· ἀγρευτέρεις δὲ, λίνα·
Ἀνδρὶ δὲ, παρθενικᾶς ἀπαλᾶς πόθος. ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ,
Οὐ μόνῳ ἐρᾴδειν· ἠ τὺ γυναικοφίλας.
Ταῦτα μὲ ὧν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεισαν·
Τὰν πυμάτων δ' ὠδὰν ἤρατο βουκολικᾶς Μενάλκας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Φείδου τᾶ ἐρίφων, φείδου λύκε τᾶν τοκάδων μου,

55 Verum ſub hac rupe cantabo, te amplexu tenens,
Simul paſcentes oves & in mare Siculum aſpiciens.

MENALCAS.

Arboribus tempeſtas metuendum malum, undis vero ſiccitas,
Avibus laqueus, feris ſilveſtribus retia:
Viro autem teneræ puellæ deſiderium. O pater, ô Jupiter,
60 Non ſolus amavi: nam & tu mulierum amator es.
Hæc quidem alternis pueri cecinerunt;
Ultimam vero cantionem ſic cœpit Menalcas:

MENALCAS.

Parce meis hædis, lupe: parce fœto meo pecori,

55. ΑΛΛ. Αὐτάρκως ὁ Δάφνις. ἔδει γὰ λέγει ἀλλὰ συμφαίνομαί σι ἐν τᾶς ἀγκάλαις ἔχων, ὅτι τᾷδε τᾷ πέτρᾳ ἀφορῶν τὰν Σικελίαν. ἐχ' ἁνιερόπτως τοῦτο ὁ Θεόκριτός φησι· καὶ ὁ Ἐμπεδάναξ γὰρ λέγει ἡ Δάφνιν ἐρωτικῶς ἔχειν τᾶ Μενάλκα. ἀλλ' ὁ μὲ ἐπ' Εὐβοίας τὰ θεῖ αὐτὸ ἀληθεύει, οὔτω γὰ δοκεῖ Σικελίας.

57. ΔΕΝ. Πρὸς τὰ δένδρα μὲν ἔστι κακὸν φόβον ἔχειν ὁ χειμών. πρὸς τὰ ὕδατα γὰ ἡ ἀνομβρία, ὅτι ἀπεξηραίνει καὶ ἀφανίζει αὐτά. πρὸς γὰ τὰς ὄρνιθας ὕασλαγξ, ὃ ἐστιν εἶδος παγίδος. κυρίως γὰ ὕασλαγξ, ἡ τᾶ δρομέων ἀφιτηρία, ὃ κάλλιον ἡμεῖς φαμέν. ὑπὸ κοινῦ γὰ τὸ, φοβερὸν κακόν.

58. ΑΓΡ. Τοῖς θηρίοις τοῖς ἐν τοῖς ἀγροῖς ἀβρεχόντοις τὰ δίκτυα, αἱ ἄγχυς, ὑπὸ κοινῦ, φοβερὸν κακόν· τᾷ δ' ἀνθρώπῳ γὰ κακὸν φοβερὸν, παρθένοι τενόμεναι πόθος.

59. Ω ΠΑ. Οὐ μόνῳ ἐγὼ ἔρωτα ἔχον, ἀλλὰ καὶ σὺ γυναικῶν ἐρασής.

61. ΤΑΤ. Ταῦτα μὲ οὖν κατ' ἀμοιβὴν (ὑπεξεμάθησε γὰ ἕρπων τὰ δι' ἀμοιβαίων) οἱ παῖδες ἐτερῳδησαν. ἡ ἐρᾴδειν γὰ ᾠδὴν, ἀσεργομένως ἦδεν ὁ Μενάλκας.

63. ΦΕΙ. Εὐκρατὸς ἔχε, ἄπιχε λύκε τᾶ ἐρίφων μου, ἄπιχε τᾶ τοκάδων, ἔγωγε τᾶ μητέρων αὐτᾶν.

Μηδ' ἀδίκῃ μ', ὅτι μικκὸς ἐὼν πολλᾶισιν ὁμαρτῶ.
Ὦ Λάμπυρε κύων, ὕττω βαθὺς ὕπνῳ ἔχῃ τύ;
Οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺ παῖδ' νέμοντα.
Ταὶ δ' ὄιες, μηδ' ὔμμες ὀκνεῖθ' ἁπαλᾶς κορέσασθαι
Ποίας· ὕττι καμῶν' ὄκκα πάλιν ἄδε φύσῃ.
Σίτθα νέμεσθε, νέμεσθε· τὰ δ' ὕθατα πλήσατε πᾶσαι,
Ὡς τὸ μὴ ὥριες ἔχωντι, ὃ δ' ἐς ταλάρως ἀποθῶμεν.
Δεύτερος αὖ Δάφνις λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' ἀείδειν·

ΔΑΦΝΙΣ.

Καὶμὲ ὀκ τῶ ἄνερω συόφρυς κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα
Τὰς δαμάλας παρελῶντα, καλὸν καλὸν ἤμες ἔφασκεν.

Neque me lædas, quod cum parvus ſim, multas *pecudes* ſequar.
O canis Lampure, ſiccine profundus ſomnus tenet te?
Non oportet profunde dormire, cum puerum paſcentem comitaris.
O oves neque vos vereamini tenera ſatiari
Herba, neque fatigemini, quando iterum illa recreſcit.
Agite, paſcimini, paſcimini, omnes; ubera replete,
Ut partim agni habeant, partim in calathos reponam.
Deinde viciſſim Daphnis ſuaviter canere cœpit:

DAPHNIS.

Et me ex antro nuper proſpectus juncûs ſuperciliis puella.
Cum præteragerem juvencas, pulchrum, pulchrum eſſe dixit.

65. ΛΑΜ. Ονομα κυνὸς, ἀπὸ τῦ λαμπρὸν ἔχειν τὴν ὀρὰν, ἢ πυῤῥὸν, ἢ ὁ ὀπωπηλῶς φυλάσσων· ἀπὸ δ' λάμπης ἢ δ' ὀρῶν, ὃ ἐστι φυλάσσειν. ἢ παρὰ τὸ λαμπρεῖς ἴσους εἶ). ἐπειδὴ κυῖες εἰσὶν ἀλώπηξιν ὁμοῖοι. λαμπρεῖς γὸ ἢ ἀλώπηξ. ΒΑΘ. Τῦτο ἀπὸ μεταφορᾶς ἀ.βαθείας ὕλης, ἤτοι ἀμετίας.

66. ΧΡΗ. Σὲ δηλονότι. τῦτο ἀπὸ δ' Ὁμήρε ὁ Θεόκριτος ἔλαβε. φησὶ γὸ ἐν τῇ β δ' Ιλιάδος· Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βελτίονα ἄνδρα. ΣΤΝ. Οἱ γὸ παῖδες εἰώθασι μὴ φερσόκοσαν δ' ποιμενίαν ὀπωπὴν ποιεῖσθ, ἀλλ' ἀμελεῖν, ἢ ἐξαυλιοῦντες, ἢ παιγνίοις ἀσχολούμενοι. οἱ δ' ἔντακοι, χρείαν τὴν ὀπωπὴν ποιοῦσι, ὥστε καὶ τὰς κυσὶ κοιμωμένοις, ἢ φερούσης αὐτάς.

67. ΑΠΑ. Τρυφερᾶς, θαλερᾶς χορταδίαις βοτάνης. ἐδαμῶς κοπάσετε ἐνεργοῦσαι δηλονότι τὴν ἔκφυσιν αὐτῆς. ὅταν αὐτὰ πίλιν μόνη φάτνη, ἤγουν βλαστάνη. ἢ ὑ μὴ κλαπατοκόπτη νεμόμενα, ὅταν νέα βοτάνη πάλιν φύῃ.

72. ΚΑΜ. Καὶ ἐμὲ ἐκ δ' ἀπαλᾶς κόρη εἰς ταυτὸ συναπτέσας ἔχουσα τὰς ὀφρῦς, ἢ θυσείας ἢ συγκαλλημένας τετέχη, εὐφραδαλμῶ· ἢ σωστά. λέγῃ δ' τὴν ἐραδεῖσαν αὐτὸ νύμφιν, ἐχθὲς ἰδοῦσα τὰς δαμάλας ἀλαύτοσα, εὐμορφον

Οὐ μὰν σόδ' λόγον ἐκείθλω ἄπο ⟨illegible⟩ πικρὸν αὐτᾷ,
Αλλὰ κάτω βλέφας, τὰν ἀμετέραν ὁδὸν ἔρπον.
Ἁδεῖα ἁ φωνὰ τᾶς πόρτι⟨illegible⟩, ἁδὺ τὸ πνεῦμα·
Ἁδὺ δὲ χὠ μόχθος γαρύεται, ἁδὺ δὲ χὰ βῶς,
Ἁδὺ δὲ τῶ ἔρε⟨illegible⟩ πὰρ ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτεῖν·
Τᾷ ἁρυὶ ταὶ βάλανοι κόσμος, τᾷ μαλίδι μᾶλα,
Τᾷ βοῒ δ' ἁ μόχθος, τᾷ βωκόλῳ αἱ βόες αὐταί.
Ὡς οἱ παῖδες ἄεισθ'· ὁ δ' ἀμπόλος ὧδ' ἀγόρευεν.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἁδύ τι τὸ στόμα τοί, ὦ ἐφίμερος, ὦ Δάφνι, φωνά.
Κρέσσον μελπομένῳ τεῦ ἀκούεμεν, ἢ μέλι λείχην.
Λάσθε τὰς σύριγγας· σὲ νίκησας γὰ ἀείδων.

Nec ſane ſermone reſpondi acerbo ipſi:
Sed in terram demiſſis oculis, iter meum perſequebar.
Dulcis vox eſt vitulæ, dulcis ſpiritus:
Suaviter mugit & vitulus, & vacca ſuaviter:
Suave eſt etiam æſtate ad undam fluentem ſub dio cubare.
Quercui glandes decori ſunt, malo ſua poma;
Vaccis vituli, bubulco vero ipſæ boves.
Sic pueri cantabant: ſic vero Caprarius inquit:

CAPRARIUS.

Quam tibi os dulce eſt, & vox amabilis, ô Daphni:
Jucundius eſt te audire canentem, quam mel lingere.
Accipe fiſtulas: nam cantu vicisti.

μᾶλλον εἶ) ἔλεγε. ὁ σκεπτὸς δοκεῖ χρήσθαι μετὰ τοῦ σωφρόνως τῷ λόγῳ· δῆλον γὰρ δηλοῦν ἀλλὰ τοῦτο, ὅτι μὴ αὐτὸς ἐπίρατός ἐστι, ὥσπερ καὶ ἕτερα. δηλονότι, ὁ μόνον ἄλλες γωναῖκες ὁρῶσι ἐπιεικῶς, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν κάν τις ἰδοῦσα ἐπαίνεσεν. καλὸν δὲ ὁ σώφρων λέγει. κάλλος γὰρ ἐστι, συμμετρία μελῶν καὶ μερῶν μετ' εὐχρίας.

74. ΜΑΝ. Γράφεται καὶ, λόγον· ὁ μὴ ἀπεικάζων αὐτῇ, ἀντὶ τοῦ ἀπεικεναμίλω. τὸ ἀπεικάζω γὰ τὸ ἐχθρεύθω δηλοῖ. ὁ μόνον λόγον ἁδὺν λόγον ἢ πικρόν· ἀλλ' ὁ λόγον ἢ πικρόν· ἤγουν, ἢ ἀπεχθῆ, ἢ ἀλγεινόν. Ἄλλως. ἁδὺ λόγον αὐτῇ ἀπεικάζω. οἷον, ἁδὺ τὸ πυκόν. ἢ ἁδὺ λόγον ἀπεικάζω, ἄπορον, πικρὸν αὐτᾷ· τοιοῦτον, ἁδὺ σκαιὸν λόγον ἀπεικεναμίλω αὐτῇ, ὅτε τοῦ σοφοῦ τὸ λαμπρὸν, ὅτε τοῦ σοφοῦ ἀδολιώ.

84. ΛΑΣ. Ἄθλον ἢ αὐτοῦς ὁ σύριγξ ἐπίκειτο, ἵν' ὅστις ἄρισθος ἦν κείτης πρὸ Δάφνιδι ὡς νικήσειε.

85. ΑΙ ΔΕ.

85 Αἰ δὲ π λῆς με ϗ αὐτὸν ἅμ᾽ αἰπολέοντα διδάξαι,
Τίλλαν τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ διδαχίρα τοι αἶγα,
Ἅπις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τ᾽ ἀμολγέα πλερεῖ.
Ὡς μὲ ὁ παῖς ἐχάρη, ϗ ἀνήλατο, ϗ πλατάγησε
Νικήσας, ὅτ᾽ ὄντως ὅτι ματέρα νεβεὸς ἄλοιτο.
90 Ὡς δὲ κατεσμύχθη, ϗ ἀνεζάπετο φρένα λύπα
Ὠπιρος, ὅτ᾽ ϗ νύμφα γαμεθεῖσ᾽ ἀχέλοιτο.
Κἀκ᾽ τότε Δάφνις ὅδ᾽ ποιμέσι θεῖος ἐφαίνη,
Καὶ νύμφαν, ἄχρηος ἐὼν ἔτι, Ναΐδα γᾶμεν.

Si vero me & ipſum una capras paſcentem velis docere.
Hanc cornibus mutilatam capellam tibi dabo mercedem pro doctrina,
Quæ mulctram ſemper ad ſummum uſque complet.
Sic quidem puer gaviſus eſt, & exiliit, & plauſum dedit.
Poſtquam vicit, ſicut ad matrem hinnulus ſaltat.

Ita vero doluit, & animo dejectus eſt mœrore
Alter, quemadmodum ſponſa supra mœrore conficitur.
Ex illo tempore Daphnis inter paſtores primus habitus eſt,
Et valde adoleſcens adhuc. Nympham Naïdem uxorem duxit.

85. ΑΙ ΔΕ. Εἰ Ν δέλεις ϗ ἐμὲ αὐτὸν διδάξει τι ἄμα σοι τὰς αἶγας βόσκοντα, δώσω σοι τὰ δίδυκτα ἄγουν, ϗ μαδὴν τὸν ἔτικα ϗ διδασκαλίας, ἐκείνιν ϗ αἶγα τίλλαν. μιτύλαν αἶγα φησὶ τὴν ἄκεραν. ὑπὲρ κεφαλᾶς δέ, ἀντὶ τοῦ, ἐπίκεινα τῶν κεράων. ἢ ἕως τῆς κεφαλῆς πλερεῖ ϗ ἀμολγέα. ἀμολγεὶς δ᾽ ἀγγεῖον δηλητικὸν γάλακτος.

88. ΩΣ. Οὗτος ὁ παῖς ὁ Δάφνις ἰδὼν ὅτι τῇ νίκῃ, ἤλατο, ἤγουν ἐπήδησεν.

90. ΚΑΤ. Κατεσβέσθη ϗ ἐν αὐτῷ κατικὼν ϗ ἐλυπήθη. ἐπαγγελθὲν ϗ λογισμὸν, ὥσπερ ἂν γυνὴ παρθένον, ἅτε πρῶτον εἰς γάμον ἐλθοῦσα λυπεῖται.

91. ΝΥΜ. Οὗτος ἐλυπεῖτο ὁ Μιναλκας, καθὰ ϗ νύμφη ἡ ἄρτι αὐτὸν γαμεθεῖσα ἀχέλοιτο· λυπεῖται γὰρ αἱ τοιαῦται, ἀφ᾽ τὸ χῆ ϗ κεῖνον πεῖσθήναι.

93. ΝΑΙ. Ἰσρῶσι γὰρ αὐτὸν ἀγαπαθῶσαι ὑπὸ τῆς νύμφης, ὡς Σωσίθεος Θάλεια χαλεπῶς ἐφερελδεσαμβήσης δ᾽ αὐτῷ ἄλλη γυναικὶ ὁμιλεῖν, μὴ τηρῆσαι τὼ παιδίσιν αὐτᾶς. ὅθεν ὁ μὲ Θύκεστός φησ ϗ νύμφῳ ὑποζῶσαι αὐτοῦ· αὐτὸν δ᾽ ἀλλαπαθάλλοντα ϗ ἐκείνης ἔρωτα, ὑπὸ λύπης μεταλλάξαι ϗ βίον. ἐκεῖ δὲ μὴ αὐτὸν μόνον φασὶν ἀποκτανθῆναι ὑπὸ τῶν, ἄλλον δ᾽ ϗ ἡραδῶσαι. ὃν τόκε τὸν ξυνέας ἠράσατο Δάφνις. οἱ δ᾽ λοιποὶ φασὶν αὐτὸν πεπαιδῶσαι, ϗ ἀλαφῆναι κῆλα τοῦ μιδῶς.

ΤΡΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
ΤΟΥ ΕΝΝΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Τὰ μὲν πεπραγμένα ὑπὸ Σικελίας κεῖνται. ἐκκαλοῦνται δὲ ὑπὸ συντρόφων Δάφνις καὶ Μενάλκας, ὅπως ἀλλήλοις ἀνῇσουσιν. οἱ μὲν οὖν ἀμοιβαίως ᾄσουσιν· γίρας δὲ ἀπολαμβάνουσιν ἀμφότεροι. ὁ μὲν Δάφνις, κορμίαν· ὁ δὲ Μενάλκας, κτύπον ὄστρακον.

ARGUMENTUM
NONI IDYLLII.

Res quidem in Sicilia gestæ fingitur. Provocantur vero à socio pastore Daphnis & Menalcas ut cantu inter se certent. Illi igitur alternis canent. Præmium vero refert utrique, Daphnis quidem clavam, Menalcas vero, conchæ testam.

ΝΟΜΕΥΣ, ἢ ΒΟΥΚΟΛΟΙ,
ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ θ'.
ΔΑΦΝΙΣ ὁ ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Βωκολιάσθω Δάφνι· τὺ δ' ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος·
Ὠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος, ἐφιψάσθω δὲ Μενάλκας,
Μόχθως βωσὶν ὑφέντες, ὑπὸ τείραισι δὲ ταύρως·
Χ' οἱ μὲν ἁμᾶ βόσκοινθε, ὁ δ' ἐν φύλλοισι πλανᾶντο,

PASTOR sive BUBULCI,
IDYLLION NONUM.
DAPHNIS & MENALCAS.

CAmœnæ Bucolicum cane Daphni, tuque cantilenam incipe prior: Cantilenam incipe prior, deinde sequatur Menalcas.

Vitulos vocis submittentes, & non fœtis tauros.

Hique simul pascantur, & in frondibus errent,

ΒΩΚ. Τὸ χῆμα ἐπικαφορά. γίνεται δ' ἡ ἐπαναφορὰ, ἢ χὰ κᾶλον, ἢ χὰ λέξιν. ὁ δὲ κατὰ κῶλον μὲν ἐνταῦθα, ὅτ' ὁ Ὅμηρος· ἦ δ' ἐγὼ ἀντίος ἦμι, καὶ εἰ πυεὶ χέρας ἴοικα· Εἰ πυεὶ χέρας ἴοικα, μίνθος δ' αὔδωνι σιδήρῳ. λέγει δέ, ὦ Δάφνι βουκολικὸς ἄνερ, σὺ μὲν πρῶτος ἀρχοῦ

πίνειν ὁ δὲ Μενάλκας ἐπακολουθησάτω.

Ζ. ΤΠΟ. Η ὑπὸ, ἀντὶ τοῦ διὰ, ἵν' ᾖ· διὰ τοῦ τείρασι τοὺς ταύρους ἀφέντες, ἵνα τίκωσιν, ὅς τινες. τείρας δ' εἶπε τὰς ὕπτιο τετυκυίας. αἱ γὰρ εἰς ἄπαν ἄτεκνοι, τείρας καλοῦνται, ἀφὸ τοῦ τειρᾶν ἢ τὸ σῶμα, ὡσανεὶ ὑπὸ τίκων μὴ ἐκλυομένων. ἢ ἀφὸ τοῦ ἐστρεῖδζ γόνυ.

Ζ. ΑΤΙ.

Μηδὲν ἀπημαγελεῶντες. ἐμὶν δὲ τὺ βωκολιάσδω
Ἔμπαθεν· ἄλλωθι δὲ ποτικεύνοις Μενάλκας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀδὺ μὰ ἀ μόσχος γαρύεται, ἀδὺ δὲ καὶ βῶς,
Ἀδὺ δὲ καὶ σύριγξ, καὶ βωκόλος· ἀδὺ δὲ κἠγώ.
Εντὶ δέ μοι παῖς ὕδωρ ψυχρὸν ποθᾶς· ὁ δὲ νέκτας
Λευκᾶν ὀκ δαμαλᾶν καλὰ δέρματα, τάς μοι ἀπάσας
Λὶψ κόμαργον πεφυρίσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐπίναξε.
Τῶ δὲ θέρεος φρύγοντος ἐγὼ τόσσον μελεδαίνω,
Ὅσσον ἐρῶντι πατρὸς μύθων καὶ ματρὸς ἀκούειν.
Οὕτω Δάφνις ἄεισεν ἐμίν· ὕτω δὲ Μενάλκας·

5 Non relinquentes gregem: tu vero, mihi cane Bucolicum carmen
Hic, illinc vero respondeat Menalcas.

DAPHNIS.

Suaviter vitulus mugit, suaviter vero & vacca:
Suaviter canit & fistula & bubulcus: suaviter vero & ego.
Est vero mihi puer gelidam potus: in eo strata sunt
10 Albarum vaccarum pulchra pelles, quas mihi omnes
Africus arbutum rodentes, à scopulo dejecit.
Æstatem autem torrentem ego tantum curo,
Quantum amans [cupiens] sermones patris aut matris audire.
Sic Daphnis mihi cecinit: sic vero Menalcas:

5. ΑΤΙ. Απεμα κὴ ἄπικλα ἐν τῇ ἀγέλῃ πιοιῶντες, ἢ μισθαμῶς καταλιπόντες τὼ ἀγέλω. τὸν γὸ καλαλιπόντας τὸ κοπὸν ἃ ἀγέλας, καὶ καθ' ἑαυτοὺς νεμομένας, ὕτω καλοῦσιν. ἔστι δὲ Δωρικῶς ἀμελέκλυ. ἀπημαγλέοντες γὸ λῶ· κὴ χθ' κρᾶσιν ἦ ε καὶ ο Δωρικῶς εἰς ὑ ἃ δὲ ἀφθογγον, ἀπημαγλεῶντες.

7. ΑΔΥ. Ηδὺ κὴ ὁ μόχος, καὶ ἁ βῶς, κὴ ἁ σύριγξ, καὶ ὁ βωκόλος βοῶν· καὶ ἐγὼ ἁδὺ μελυργῶ δηλονότι.

9. ΕΝΤ. Εστ δέ μοι παιδίον τοῦ ψυχροῦ ὕδατος (ἃ γὸ πηγή, ὑπαῦθα πλησιάζει σημαίνει) κἀπὸ ὀβασσομένου ὑπὸ βοτανῶν. ἐν αὐτῇ δὲ τῇ κοίτῃ δηλονότι, νέκταρ, ἴγουν ὑπέρρωτον, στούρδοτον ἱμάτια καλὰ δαμάλων λευκῶν. ὑπὸ ἦ νάχω ἢ νῶ, τὸ σωρεύω, ἂς τὰς τὰ δαμάλας δηλονότι πεφυγούσας κύμορον, ὁ λὶψ ἄνεμος ἀπέξεσεν ὑπὸ ἦ σκοπιᾶς, ὑπὸ τοῦ ὑψηλοῦ τόπου. σκοπιὰ γὸ ὁ ὑψηλὸς τόπος. ἐφ' ᾧ ἐστι πρὰ ἐσάμβυον, τὰ κύκλῳ ἐξεσκαμμένα.

13. ΑΚΟ. Λοίπὴ τὸ παῖδος.

15. ΑΙΤ.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Αἴτνα μᾶτερ ἐμά, κἠγὼ καλὸν ἄγγος ἐνοικῶ
Κοίλαις ἐν πέτραισιν· ἔχω δέ τοι ὅσσ' ἐν ὀνείρῳ
Φαίνοιμαι, πολλὰς μὲν ὄϊς, πολλὰς δὲ χιμαίρας,
Ὧν μοι τοῖς κεφαλᾷ καὶ ποσὶ κώεα κέαται.
Ἐν πυρὶ δὲ φρυίνῳ χόρια ζέει, ἐν πυρὶ δ' αὖαι
Φαγοὶ χειμαίνοντος· ἔχω δέ τοι ὐδὲ ὅσον ὥραν
Χείματος, ἢ καδὸς καρύαν, ἀμύλοιο παρέντα.

MENALCAS.

Ætna mihi mater eſt, & ego pulchrum antrum inhabito,
Concavo in ſaxo, & poſſideo quæcunque in ſomnio
Apparent, multas quidem oves, multaſque capras,
Quarum mihi ad caput & pedes vellera jacent.
In igne vero ex lignis quernis accenſo exta bulliunt. in igne & aridæ
Fagi tempore hiemis cremantur, & nec tantum quidem curo
Hiemem, quantum edentulus nuces, appoſita pulte ex amylo.

15. ΑΙΤ. Τὼ Αἴτναν φησὶ μητέρα ὁ Μενάλκας, καθύσαν ἐν αὐτῇ δήπουθεν, ὡς καὶ Ὅμηρος τῷ Ἰδαίῳ, μητέρα θηρῶν. ἢ, ὦ Αἴτνη ἡ θρέψασά με. ταύτῃ γὰρ καὶ τροφὸν καὶ μητέρα καλεῖ. καὶ ἐγὼ λαμπρὸν οἰκίαν καλοικῶ. ἔοικε γὰρ αὕτη σπήλαιον ἐν κοίλαις πέτραις.

16. ΕΧΩ. Ἀπὸ τῆ παροιμίας, Ὅσα ἐν ὀνείρῳ φέρειν. ὡσεὶ ἔλεγε φαντασίαν ἄβρονον. τοιαῦτα γὰρ αἱ ὀνειρατικαὶ φαντασίαι. καὶ Ὅμηρος· Οὐδ' ἔμοί μοι τόσα δοίη, ὅσα ψεύδεα) ὄνειρα. ἃ ἔχω τόσα ὅσα οἱ ὀνειροπλάτωνες. τοῦτο δέ φησι, ἀφ' τὸ πολὺ σῴζ γὰρ ὀνείρων ἡ φαντασία ἀψευδής.

19. ΔΡΥ. Δρύϊνον οὖν τὸ ὑπὸ δρυὸς μνήμονον. χόρια δὲ τὰ κυτιδέεια, ἐν οἷς εἰσὶ τὰ ἔμβρυα. ἐκ τούτου δὲ παρίσῃ τὰ περὶ τροφὴν ἄβρονα. Ἄλλως. αὐτὴ δὲ ἐν τοῖς ἄγκραξι τῆς ὑπὸ δρυὸς. χόρια δὲ τὰ τῶν ἐμβρύων ἀγγεῖα, εἰώθασι γὰρ ἔγκυα πλησάντες, καὶ ξηράναντες ὀπτᾶν, εἶτα ἐσθίειν ταῦτα, ἃ καὶ χόρια προσαγορεύουσι. Κρατῖνος τοιγάρτοι γάνας. χόρειά τ', ἐμβρύων τε πλῆθη. ἔμβρυον γὰρ ὑπὸ δὲ ἐν ἑαυτῇ δὲ βορὰν ἔχειν, ἢ ὑπὸ τῶν ἐμβρύων καὶ αὐξάνῃ. χόρεια δὲ καλοῦσι τοὺς ὑμένας, ὧς πληροῦσι δὲ ἀμελχθέντος γάλακτος. ἐσθίουσι δὲ θέντες ὑπὸ τὸ πῦρ. ἢ χόρεια, αἱ ὑπὸ δὲ ἐντέρων πλεκόμεναι χορδαί.

20. ΦΑΓ. Φηγοὶ οἱ βάλανοι. εἴρηται δέ, ὅτι μὲν δὲ Δημητριακῶν καρπῶν, τοὺς βαλάνους ἤθιον ἄγουσι πηγάς τινας, περὶ τὸ εὐπαγεῖς αὐτοὺς εἶ). εἰσὶ δὲ δρυὸς γένη πέντε. φηγός, κυμαεὶς, ἐπιμέδρυς, ἄλφιτος, καὶ ἄμυλος.

21. ΝΩΔ. Νωδὸς, ὁ ἐστρεμμένος ὀδόντων. λέγει δὲ καὶ τὸ βρέφος ἐστρεμμένον ὀδόντων. ἢ μᾶλλον δὲ καὶ νωδὸν φα-

Τοῖς μὲ ἐπεπλατάγησα, ἁ αὐτίκα δῶρον ἔδωκα.
Δάφνιδι μὲ κορυφᾶς, τάν μοι πατρὸς ἔξεφεν ἀγρός,
Αὐτοφυᾶ, τὰν ἁδὺ ἂν ἴσως μωμάσαιο τέχλων·
Τιὺῳ δὲ τρόμβω καλὸν ὄφακον, ἃ κρέας αὐτὸς
Σιτάθλιω, πέξαισιν ἐν Ἰκαρείαισι δοκεύσας,
Πέντε ταμὼν πέντ' ὖσιν. ὁ δ' ἐξαναλήσατο κόχλῳ
Βουκολικὰ μῶσαι μάλα χαίρετε· φαίνετε δ' ὠδὰν
Τάν ποκ' ἐγὼ τιὼοισι ποιμὴν ἄειδα νομεῦσι.

His applauſi, & ſtatim donum dedi:
Daphnidi clavam quam mihi patris ager peperit
Sponte natam, quam ne fabes quidem reprehendere poſſit:
Alteri vero conchæ pulchram teſtam, cujus carnem ipſe
Comedi: quam in ſcopulis Icariis captaveram,
In quinque diviſam quinque præſentibus. Ille vero inſonuit concha:
Bucolicæ Muſæ multum ſalvete, & oſtendite carmen
Quod ego quondam coram paſtoribus illis cecini.

μὲν αὐτό. ἀλλ' ἐκεῖνον φαμὶν νικᾶν, ἢ ὀδόντας κλησάμενον, εἶτα ἀδιτείᾳ πτὶ, ἢ γύρᾳ ἀποδιελκύσαι. τὸ γὰρ βρέφος μὴ κλησάμενον ὀδόντας, πῶς ἐστέρηται; ἄμυλον ἢ λέγεται, τὸ κοινῶς λεγόμενον κατασιτέω· ὅπερ ὅτι ἢ γαλακτῶδες ἢ ὀπτὸ, βεβριγμένον καὶ σεσημμένον, εἶτα τῷ ἁλὶ ξηραινόμενον. ὁ δὲ νῦς, τοῦτο· τετέσι, τοσοῦτον φρονῶ ἢ χειμῶνος, ὅσον ὁ ἐστερημένος ὀδόντων φρονῶ καρύων, μαλακὴν τροφὴν παιόσης. τέτο γάρ ἐστι τὸ ἄμυλον. Ἄλλως. ἄμυλον, εὐδὸς τὶ ἄρτε ἐκ τῶ σηλήνιον σιτῶν ῥηγνύμενος. ἄμυλον δ' ἄρτος ὁ ἄνευ μύλε ῥηγνύμενος. ἀποῤῥέχοντες γὰ ἢ σιτὸν ἀποδλίβουσι.

22. ΕΠΕ. Ἠγων ὅτι τοῖς εἰρημένοις τὰς χεῖρας σωικέτησα.

23. ΚΟΡ. Ῥᾴδιον ὅτι τὸ ἄκρον βάρος ἔχουσι, ξόπαλον. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ κάρα, ἤγουν τὸ ἄκρον βαρὺ ἔχειν, βαρύτερον γάρ ὅτι τὸ ἄκρον, ξόπαλον δ' ἐστὶν ἀμωσγέπως, ἢ ἐπιροῤῥεπὲς, ἐξ ἑνὸς μέρους ῥοπὴν ἔχον ἢ βάρος, ἵν τινα ὁ ἀχὸς ἢ παρῇ μὴ ἀνέῤῥιψαν. αὐτοῤῥιζον· ἵν τινα ἔσω ὁδὲ τέχλων μέμψαιτο.

25. ΣΤΡΟ. Σοβόμενον κοῖλόν, ὑπὸ ἢ σωικράφθαι. ἐκεῖνο δὲ φασι, ἤγουν, τῷ Μενάλκα, ἐχαειτάμην ὄφακον τρόμβω, ἃ τινος τὸ κρέας ἐγὼ ἔφαγον. ἀχεύσας μετὰ σκέψεως, ἐν ταῖς πέτραις ἢ Ἰκαρίᾳ πλάγας. μέγας ἢ ἦν ὁ τρόμβος τοσοῦτον, ὅτι τὸ κρέας αὐτῦ διέκοψα εἰς πέντε μερίδας, ἃς ἔλαβον ἄνδρωποι πέντε ὄντες. ὁ δὲ Μενάλκας ἢ κόχλον λαβὼν, ὃν τέτῳ ἐλέγασιν.

28. ΒΩΚ. Ὁ λόγος ἐκ ἢ συνομεύων ἢ ἐκ ἢ Θεοκρίτε. ὦ μῦσαι τὸ μέλος ἢ ᾠδῆς ἢ παρ' ἐμῶν ἐκφάνατε, μύσαι

Μήκετ' ὀπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγδόνα φύσης.
Τέττιξ μὶ τέττιγι φίλος, μύρμακι δ' μύρμαξ,
Ἴρηκας δ' ἴρηξιν· ἐμὶν δ' ἀ μῶσα χ' ᾠδά·
Τᾶς μοι πᾶς εἴη πλείος δόμος. ὔπτι γὰ ὕπνος,
Οὔτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον, ὔπτι μελίσσας
Ἄνθεα, ὅσσον ἐμὶν μῶσαι φίλαι· ὡς γὰ ὁράσαι
Γαθεῦσιν, τὸς δ' ὔ τι ποτῷ δαλήσαι Κίρκα.

30 Non amplius in ſummitate linguæ tuæ pultulam produxeris.
Cicada Cicadæ amica eſt, formicæ formica.
Accipitres accipitribus: mihi vero Muſæ & carmen:
Qua utinam mihi tota domus ple-
35 Flores, quam mihi Muſæ caræ ſunt: quos enim aſpiciantes
Illæ exhilarant, eos Circe potione ſua non faſcinaverit.

μήπως μι ὀπὶ γλῶσσαν φυλάξαις φύσαι. ἐκείνοις γὰ εἴωθε γίνεσθαι τοῖς μὲν ᾠδὴν ἄριστον κείνοι.

30. ΜΗΚ. Ὁ λόγος ἐστὶ τῶν Μουσῶν. ἰδίως δὲ, τὸ λέγειν ποιητικῶς ἐστὶ πάσας, εἰς μίαν κατάληξιν. ἢ ὁ λόγος ἐστὶ τῆς Δάφνιν, ὃ χ' χρῆσθαι. Ἄλλως. Μηκέτ' ὀπὶ γλώσσης] Εἴθε ἡ σὴ γλῶσσα μηκέτι ἐμποδιζέτω ἐμοὶ ᾄδειν· ἡ γὰρ γλῶσσα αἱ ὀλοφύγδονες τέττιξι, κατὰ φυμάτων μηκέτι ἐμποδιζέτω ἡ σὴ γλῶσσα. ὀλοφυγδὼν δέ ἐστιν, ἡ φυσικῶδης φύσκα. λέγουσι γὰρ αὐτοῖς οἱ Ἀττικοὶ ὀλοφυκλίδα. ὅταν δὲ αὖτη γένηται ὀπὶ τῇ γλώσσῃ, εἰώθασι λέγειν αἱ γυναῖκας ὡς κατεδέσαί σοι μελίδα ὐκ ἀποδιδόασιν. ἢ κατά τινας ὀλοφυγδόνες εἰσὶ φύσκαι, ἄγουσαι ἀναβλαστήματα ὀπὶ τῶν ξύλων γινόμενα.

33. ΤΑΣ. Ἧς τινος ᾠδῆς ὁ οἶκος ὅλος γένοιτο πλήρης. ὕπτι γὰ ὕπνος ἡμῖν γλυκερώτερος, ὕτε τὸ ἔαρ ἐξαίφνης ἐλθὸν, γλυκὺ, ὅσον ἡ μουσοτροφία.

35. Ὡς μὶ ὁρᾶτε] Γράφουσι καὶ, ὡς γὰ ὁρῶσαι, καὶ ὡς μὶ ὁρισῶσι τινες. οἷς μὶ ἐστὶ φίλαι ὦ Μοῦσαι, χαίρουσιν. ἐκεῖναι γὰ ὡς πρὸς ἃ βλέπετε ἅλλοτε, ἀφ' ἅ ποτὲ φαρμάκοις ἔλαθεν ἡ Κίρκη. ἀλλὰ τὰ Οδυσσέα φασὶν· ὃν πρὸ ἡ κατέθελξε τὰ τῆς Κίρκης φάρμακα. τοὺς δὲ ἑταίρους ἀγαθοὺς ὄντας καὶ ἀσθενεστέρους, ἀπηνείσατο ὁ κυκεών. συῶδες γὰ ἦσαν, καὶ ἀμαθεῖς· καὶ κατὰ τὴν Κίρκης δωρεὰν ἐμποδὼν τοῦ πρὸς μεταμορφοῦσθαι εἰς ἄλλα ζῶα.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΟΥ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Περσδιαλέγονται ἀλλήλοις ἐν τῷ διείζειν Μίλων καὶ Βάττος. Ἐρῶν δ' ὁ Βάττος Βομβύκας αὐλητρίδος, Πολυβώτου τινὸς εἴτε θυγατρὸς εἴτε θεραπαίνης, ὁκμαῖος ἐργάζεται. καὶ ἀφ' τοῦτο σωθαρομβῶν τὸ Μίλωνος τὸ ὕπτιο βραδίως διείζεν, ὁ Βάττος ἐρωτᾷ αὐτὸν ἔρωτα δηλοῖ, καὶ ᾠδῇ οἷς τὸν ἐρωμβίλιν αὐτοῦ ἀπαγγέλλει. Πυνθάμενον δὲ τὸ ᾠδῆς αἰνεῖ ὁ Μίλων, ὡς πρέπουσαν ἐργάτῃ ᾠδὴν εἴρηκεν.

ARGUMENTUM

DECIMI IDYLLII.

Colloquuntur inter metendum Milo & Battus. Battus autem Bombycae tibicinae amore captus, Polybutae cujusdam sive filiae sive ancillae, segniter opus facit. Atque ob id interrogante Milone cur ita sarde metat, Battus amorem suum illi declarat, & cantilenam in amicam suam recitat. Quam ubi absolvit, laudat eam Milon, quod cantilenam operario bene convenientem cecinerit.

ΕΡΓΑΤΙΝΑΙ, ἢ ΘΕΡΙΣΤΑΙ,

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ι'.

ΜΙΛΩΝ καὶ ΒΑΤΤΟΣ.

Ἐργατίνα βυκκᾶε, τί νῦν ὠζυρὲ πεπόνθεις;
Οὐθ' ἑὸν ὄγμον ἄγᾳν ὀρθὸν δυύᾳ, ὡς τοπρὶν ἄγες·

OPERARII, sive MESSORES,

IDYLLIUM X.

MILO & BATTUS.

OPerarie messor, miser, quid tibi nunc accidit? Neque sulcum rectum ducere potes sicut antea ducebas;

ΕΡΓΑ. Ἐργατίνα. ἢ σύθεια, ὁ ἐργατίνης. καὶ κλίνεαι ἢ ἐργατίνη. ὡς ὁ χρόνος, ὦ χρόνε, καὶ ὦ χρόνε. βυκκᾶον, οἱ μὲν ἢ διεκλῶ ἔκυσεν, ὃν ἢ βῶ ὀπταλικῶ μαεῖν, καὶ ἢ κέαν, τὸ κόπλω καὶ διείζω. ὁ μεγάλως κέαν, ἢ σωὶ βοῦ, καὶ ᾠδῆ. βέλπον ἢ ἢ ἀεγπερα ἀκέσιν, ἢ σωὶ τοῖς βεσὶ κέαντα ἢ γλῶ καὶ τίμενντα. ὑσπκοεικᾶς ἢ ἔρπτυ. Δάφνος δὲ ἐν σκέ-

τῳ

Οὔθ' ἅμα λαγοτομεῖς τῷ πλατίον· ἀλλ' ἐπολείπῃ,
Ὥσπερ ὄϊς ποίμνας, τᾶς ἁ πόδα χάλκος ἔτυψεν.
Ποιός τις δείλαν τε καὶ ἐν μέσῳ ἅμαι βοατᾷ,
Ὅς νῦν ἀρχόμενος τᾶς αὔλακος οὐκ ἀποτρώγεις;

BATTOΣ.

Μίλων ὀφαμάτα, πέτρας ἀπόκομμ' ἀτερίμνω,

Neque una metis cum propinquo; sed relinqueris.
Quemadmodum ovis à grege, cujus pedem spina sauciavit.
Qualis circa vesperum & in meridie futurus es,
Quum nunc incipiens sulcum non abscindis?

BATTUS.

Milo, vespertine messor, petræ duræ fragmentum.

τῇ ἢ Νικάνδρᾳ Θειακῶν, κύειον ὄνημα ἁ Βυκκὼν λέγει. ὀϊζυρὸς δὲ ὁ πολίτης· καὶ γίνεται ὑπὸ ἁ ὀϊζύος, ἁ χαριπάθεια. τὸ ἢ ἐξῆς, ὦ δάϊππον καὶ πολίτα Θεοκλῆ, τί δὴ πέπονθες; ὅτι ἁ εὐθεῖαν τάξιν ὡς σέθεν διατηρεῖς, ἀλλ' ἅμα τῷ πλησίον λῶιον θείζεις, ἀλλὰ καθυστερεῖς· ἢ ὅτι ἐμὲ τᾶς ἄλλοις θείζεις θεοκτᾶς δηλοῖ, ἀλλ' ὕστερος ἔρχῃ.

2. ΟΓΜ. Ὄγμος κυρίως, ἢ ὑπὸ ἁ ἀρότρᾳ τομή. ἄγνυμι, ἢ αὔλαξ, ὑπὸ τὴ διοίκησις ἁ γλῶ ὑπὸ ἁ ἀροτριῶντος. νῦν ἢ κεῖται ὁ λόγος, ὅτι ἁ καὶ εὐθὺ τάξιν τοῦ θεοκτᾶ. Ἄλλως. ὄγμον ἁ αὔλακα. ἔδος τὸ διοιχθῆναι ἁ γλῶ. οἱ ἢ τάξιν, οἱ δὲ ἁ ὄρχον, οἱ δὲ ἁ χόρτον. κυρίως ἢ ἀπ' εὐθὺ ἁ ἀρότρᾳ τομή. καὶ ἔστιν ὄγμος, οὗπερ ὑπὸ ἁ διαίρεται τὸν γλῶ ὑπὸ ἁ ἀροτριῶντος. νῦν δὲ κεῖται ἁ λέξις δηλοῖ ἁ εἰς εὐθὺ τάξιν τοῦ θεοκτᾶ. ὡς καὶ Ὅμηρος· Ὄγμον ἐλαύνοντος ἀνδρὸς μάκαρος καὶ ἄρουρα.

3. ΔΑΙ. Ἀντὶ ἁ θείζεις, καὶ γίνεται ὑπὸ ἁ λῶιον, τὸ χωράφιον, τροπῇ ἁ η εἰς α, καὶ συναιρέσει ἁ ι, λαῖον, καὶ τᾶ τέμνω. καὶ γίνεται λαιοτομῶ· δηλοῦντι τὸ λῶιον τέμνω. κάλλος ἢ εἶδος ἀκούθης.

5. ΔΕΙ. Δείλη ἐστὶν, ὅταν ἀνατέλλῃ ὁ ἥλιος· δείλη ἢ ὀψία, ὅταν φέρῃς ὑσμὰς κατίσχῃται. ποταπὸς γένῃ καὶ μεσημβρίαν καὶ δείλην, ὃς νῦν ἀρξάμενος, ἢ μειοῖς καὶ ἐλαττοῖς ἁ σίχον ἢ δέρας; τὸ δὲ ὑποτρώγεις τοῦτο δηλοῖ. Ἄλλως. πῶς φησιν ὡς ἀργυθρεγὲς ἔσῃ φερῄσης ἁ ἡμέρας, ὅτι νῦν ζαλυμεῖς τᾶς ἐργασίας ἀρχόμενος. καὶ ὡς ἀποτέμνεις ἁ αὔλακος ὀλίγ. αὔλακα δὲ, ἁ ὄγμον φησὶ· τὸ κοινῶς λιγόμενον ὀρδίνιον.

7. ΟΨΑ. Τυτέσι μέχρις ὀψίας θείζων καὶ κακοπαθῶν, καὶ μὴ ἐνδιδούς. ἢ ὁ ἀργὸς ὁ ὀψὲ καὶ μόλις θείζων. ἢ ὁ καρτερικὸς, ὁ μέχρις ὀψίας δίκας τὸ δίκαιον ποιούμενος. ἢ τοῦτο λέγει, ἐπεὶ ὁ Μίλων ἐν ἀρχῇ ἁ Βάττου ὕφαι ἐκελεύσθη, ὀφαμάτιν τὸν Μίλωνα ὁ Βάττος καλεῖ, τυτέσι μέχρις ὀψίας θείζοντα, καὶ μὴ ἀποκάμνοντα. ΠΒΤ.

Οἷον,

Οὐδαμά τοι σωέβα πολίσαι πινὰ τ̃ ἀπεόντων;

ΜΙΛΩΝ.

Οὐδαμά· πὶς δὲ πόθος τ̃ ἔκτοθεν ἐργάτα ἀνθρεί;

ΒΑΤΤΟΣ.

Οὐδαμὰ νῶ σωέβα τοι ἀχρυπνῆσαι δι' ἔρωτα;

ΜΙΛΩΝ.

Μηδὲ ξυμβαίη· καλεπὸν χρείων κύα γεῦσαι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Αλλ' ἐγὼ, ὦ Μίλων, ἔραμαι χεδὸν ἑνδεκαταῖος.

ΜΙΛΩΝ.

Εκ πίθω ἀντλεῖς δῆλον· ἐγὼ δ' ἴκω ὐδ' ἄλις ὄξω.

Nunquamne tibi accidit, ut desiderares aliquem absentem?

MILO.

Nunquam: quo enim desiderio exterorum homo operarius teneri potest?

BATTUS.

Nunquamne tibi evenit ut vigilares propter amorem?

MILO.

Neque eveniat: periculosum est eum gustare canem.

BATTUS.

Verum ego, ô Milo, amo jam per undecim dies.

MILO.

E dolio tu scilicet hauris: ego vero ne aceti quidem satis habeo.

Οἷον, πίπειτι, λίθητι, σκληρότατε ἀτιράμνες· χὰρ τὸς σκληροὺς φασὶ, τὸς μὴ τίρνας· ἐπεὶ τίρνι τὸ ἁπαλόν. καὶ τὰς πίτρας τὰς μὴ τίρομένας, ἢ ἀτέραμνα ὄπτεια, τὰ ἀνύψητα.

11. ΧΑΛ. Παρμιμία τοῦτό ὄτιν, ὅτι τ̃ γυναμένων ἐριτὸ πν, δυσκαπαύστως δὲ ἐχόντων τ̃ συνηθείας, λεγομένη· ἢ τις ἢ ἕτερος λέγοι. χαλεπὸν φασι μαθοῦσα κύων σιτοστατεῖν. ὥσπὲρ φασι· ὁ γυναίμενος χορίς κύων δυσαπολλάκιλός ὄτιν, οὗτω καὶ ὁ ἀχρεῖος ἐρωτικῶ πάνυς γινόμενος.

12. ΑΛΛ'. Σὺ μὲν φασι ἀπίρατος ἔρατ πυζάνεις. ἐγὼ δ' ἐπὶ ὀλίγα ἡμέρας ἄδη.

13. ΠΙΘ. Τυτίκτιν, ὕπως ἢ σὺ ἀεὶ ἔσῃ, ὥστε σε καὶ ἐρᾶν. ἢ ἐρασμιόδης φασὶν, ἐκ πετεσίας, ἀπὸ πύρος πίδυ ἀντλεῖς, καὶ ὐκ ἐκ λαγύνος. ἐγὼ δὲ ὄξ ἔχω. Αλλως. Ἐκ πίθου ἀντλεῖς. παρμιμία ὅτι τ̃ ἐν σκιᾷ ζώντων. ἀρθόνων φασὶ καὶ πικάνων πολλοὶ τ̃ φρεσμάτων. ὁ δὲ οἶνος τραγνύδιος, ὡς ἐφρύσατο ἑκατέρου ἄπο ἀχγίς συζῶν, ὁ δὲ μόλ' ὄξος ἔχων πιεῖν, καὶ τὸ πίνω μαχόμενος ὐκ ἐρᾷ.

14. ΤΟΙ.

ΒΑΤΤΟΣ.

Τοιγάρτοι περὶ θυρᾶν μοὶ ἀπὸ σπόρω ἄσκαλα πάντα.

ΜΙΛΩΝ.

Τίς δὲ τὺ τᾶν παίδων λυμαίνεται; Βα. Ἄ Πολυβώτα,
Ἀ περὶ ἀμάντεσσι τᾷ Ἱπποκόωντι ποταύλᾳ.

ΜΙΛΩΝ.

Εὗρε θεὸς τὸ ἀλιτρόν· ἔχῃς πάλαι ὧν ἐπιθύμεις.
Μάντις τοι τὰν νύκλα χελιδόνα ἀ καλαμαύλα.

ΒΑΤΤΟΣ.

Itaque ante fores meas à semente omnia inculta sunt.

ΜΙΛΩ.

Quæ vero puella te cruciat? BAT. Illa Polybutæ,

Quæ nuper mercentibus apud Hippocoontem accinebat.

ΜΙΛΩ.

Invēnit deus maleficum: habes jam quod diu optasti.
Vates tibi de nocte accubabit in stipulis habitans cicada.

14. ΤΟΙ. Πάλαι φησὶν, ἀπὸ τᾶ σπόρᾳ πάντα μοι ἰῶ καλὰ, ἃ μόνον τὰ ὕπνον, ἀλλὰ κὴ τὰ ἀπὸ θυρᾶν· νυῶ δὲ λέγ᾽ ἃ ἴφατα, ἃ μόνον τὰ πόρρω, ἀλλὰ κὴ τὰ περὶ θυρᾶν μοι εἰσὶν ἐπιτερμία, ἀλλὰ ἄσπορα μένυσι λέγ᾽ ἃ ἔρωτα. Ἄλλως. ἄσκαλα] τετίσιν, ἄσπορα ἴσπορα μᾶ᾽ ἃ σπόρον ὑμεναιδία ὄζειν ἐ πιθῖσον, ὅτι καὶ ἀσκάλευτά εἰσιν. σκαλῶ δ᾽ τὸ χωράφιον, ὅτι σκαλίσι καθαίρω αὐτό. σκαλὶς δὲ, σκαλίδος, ὠκαλῖον γυναικεῖον, τὸ κοινῶς λεγόμενον σκαλιστήριον.

15. ΤΙΣ. Ταῦτα ὁ Μίλων ἰρωϊκᾶ. εἶπε ὁ Βάττος ἐπίχ. ἀ Πολυβώτα· ἄλλως δὲ, πάτερον θυγατέρα ἢ Στράτωνα τᾶ Πολυβώτα λέγ. ἢ τᾶ Πολυβώτα ἦν φασι λυμαίνεσθαί μι. ἢ τις περὶλλι διεκόσμησε μᾶλλ᾽ παρ᾽ Ἱπποκόωντι, ἢ παρ᾽ Ἱπποκόωνι (δηλῶσ κὴ χάριν) ἐν τοῖς ἀντηχάροις) περιπόλει. καὶ τὸ μὲν παρ᾽ Ἱπποκόωντι χάριν, λέγ᾽ τᾷ ποτιμᾷ· τὸ δ᾽ παρ᾽ Ἱπποκόωνι, λέγει ἴσα καλουμένῳ.

17. ΕΤΡΕ. Παρεσιμίαι εἰσὶ, τὸ, εὗρε θεὸς τὸ ἀλιτρόν. κὴ τὸ, εὗρε θεὸς τὸ αἴτιον· κὴ τὸ, ἔχεις ἅπερ ἐπιθύμεις. τὸ δ᾽ εὗρε θεὸς τὸ ἀλιτρὸν, λέγ᾽ ὅτι ἀπ᾽ ἀλλότων ἀλλοῖα τὰ ἁμαρτίας. ὁ δὲ νῦς· ἁμαρτωλῷ σοι ὄντι, δικαίως ἐπῆλθε τὸ θεῖον, ὅθεν κὴ ἐπεπόθησας, οἷς ἐπιθύμεις κακοῖς. Ἄλλως. παροιμία ἐστὶ, λεγομένη κᾶ᾽ τᾶ καυχωμένων, ὅτε ἐμπίπτουσιν εἰς ἃ ἐκφεύγει.

18. ΧΡΟ. Γράφ᾽ κὴ, χελιδόνα τε, ἀντὶ τᾶ συγχρωπιδιστέαι, κὴ συκοιμωδιστέ᾽. ἀ καλαμαία δὲ, ἀντὶ τᾶ ἡ ὀρεινραία. ἔστ δὲ ἀκούειν ἐν τᾷ καλάμᾳ γινομένη, κὴ καλεῖται μάντις. ἴσως ἦν ὁ Θεόκριτος ἢ ἰχνεῖ εἰπεῖν Σίλων, κὴ διηθικήσας, τοῦτό φησιν· ἃ τὼ ὀπτίλακες κὴ χαλκὸν ὠρῶσιν. Λείπει γὰρ ἐν τοιαυτήματι Λυκέργα Λιχύλα, τὼ ἀκούειν φησὶ ταύτῃσι, εἰ περιπλέοι τινὶ τᾶ ζώων, ἐκείνῳ κακὸν γίνεσθ. ἔστ δὲ χλωρὰ κὴ θερμάκις

ΒΑΤΤΟΣ.

Μωμᾶσθαί μ' ἄρχῃ τύ. τυφλὸς δ' ὐκ αὐτὸς ὁ Πλοῦτος,
Ἀλλὰ καὶ ὢ φέρτιστος Ἔρως· μηδὲν μέγα μωσῶ.

ΜΙΛΩΝ.

Οὐ μέγα μωσῶμαι. τὺ μόνον κατάβαλλε ὃ λαῖον,
Καί τι κόρας φιλικὸν μέλος ἀμβάλευ· ἅδιον ὧνος

BATTUS.

Irridere me incipis tu: non vero solus Plutus cæcus est,
Verum etiam curarum autor Amor: ne magnifice loquaris.

MILO.

Non magnifice loquor. Tu modo dejice fegetem,
Et aliquod de puella amatorium carmen incipe: jucundius ita

τὸν ἐμαρὸν πόνον ἔχοισα καὶ λεπτὸς, καὶ σωιχῶς αὐτὸς κπῦσα. λέγει δέ, ὅ μάντις ὁ καλαμαῖος χτὶ τὸν νύκτα χεσῖξῆται, καὶ πλησάσῃ τῷ χεσῖ του, καὶ σῦ. ἀντὶ δ', ὁ ἰσιπῖα τῇ καλαμαίᾳ μάντις, σωνδυαδήσεσθαί σοι. τινὲς φασιν εἰκάσαι τὸν βομβύκιον τῇ ἀκείδι ταύτῃ, ἀφ' ὧ τὸ τὸν ἀκείδα μέλαιναν εἶναι αὐτόν, καὶ δ κόρον Σύραν. ἀντὶ δ' εἰκῶν ὅτι ἀκεὶς συσκιμνήσεται σοι, ὅ ὄζη ἰσχνὸ, καὶ λεπτὸ, καὶ μέλαινα, λέγ' ὅτι μάντις καλαμαῖος. δ ἀκείδα. ὧν φασι καλαμαίαν, ὅ ὅτι ἐν χαρῷ καλάμων ἐδίει δ τάχυ. τὸν αὐτὸν δ' καὶ μάντιν, ὅ ὅτι φρομελικὸ) λιμὸν φαινομένα, ὅ ὅτι καλόχεσις καὶ φρεσικῆσα ὖσα, οἷς ἂν ἐντεταλσῃ ζώοις, κακὸν φρομλικόν. ὅ δ σὺ ἐρωμένῳ, ὅ ἰσιπῖα τῇ ἀκείδι τῇ καλαμαίᾳ ὀνομαζομένῃ, τῷ φεῖς μαλείας ἐπιπνοίᾳ, φελικαῖ) δ χρῶτά σε χτὶ τὸν νύκτα· ταυτίσιν, ὅ ἰσχνὸ καὶ λεπτὸ, καὶ μαχρόσκιον, συσκιμνήσεταί σοι.

19. ΤΤΦ. Τυφλὸν δ πλοῦτόν φασιν, ἐπεὶ οἱ πλουτοῦντες πρῶν) τὸν ἀφόνιαν. Δήμητρ δέ φασιν αὐτὸν εἶ) υἱὸν καὶ Ἰασίωνος, ἐπεὶ τῇ τ' καρπῶν σεισίᾳ, ὅ εὐφορίᾳ, ἐμφ' ἵππου δ' ἔνδειαν. ὑπὸ Διὸς δέ αὐτὸν πρὸ δοῦναί φασιν, ἵνα μὴ βλέπτον, ὅτι τὸς δικαίως μόνος ἔχῃ). οἱ δ πρὸς αὐτὸν φασι, ἀφ' τὸ ἀκεῖτον. Ἄλλως. Ὁ ἀφρόντις, ὡς πολυμέμφ. τὸ γὸ ὦ φρόνησος ἀντὶ δ ὁ ἀφρόνησε. τὸ α ἐντεῦθα ὀπτασιν σημαίνῃ τὸν ἐσι τὸ πάθος ἧς ἐρόντων· οἱ δ ἐρῶντες, ἐκλῖκον) τῶς φρονῖσι. Σημαίνουσι ὅτι δύο οἱ πλαικὸ πρά φασι, δ ἔρωτα, καὶ τὸν πλοῦτον. ὁ δ ἐρῶν, ἔσιν ὅτε ἐρᾷ γυναικὸς δυσπόλε, ὅ τις δικεῖ αὐτῷ καλλίσῃ εἶναι. ὑφ ἧς πυρίτης, ὥσε ὁ ἔρως πυρὸς ἐ γου, πυροποιός. ποιεῖ γὸ τὸς ἐρῶντας τὰ μὴ καλὰ, καλὰ ἡγεῖδ). ὁσπερ τὸν καὶ ὁ πλοῦτος πυρλός. φαρίζηλος γὸ τὸς καλὸς καὶ κοσμίους, καὶ δίδωσιν ἑαυτὸν τοῖς κακίσοις καὶ βδλυφοῖς.

20. ΜΗΔ. Ὅρα ἵνα μὴ δὲν ἀλαζωνικὸν ἔπος.

21. ΜΓΘ. Οὐκ ἀλαζονεύομαι· τὸ δ μόνον διέζ τὸ λῖον καὶ ἔτικα τῆς κόρης, μελῳδεῖ, σεσιγῴδει. ὅπω δ ποιῶν, ἥδιον ἠχήσῃ· ὅτι μεσπὸς ἐπ ὑπῆρχες.

24. ΜΩΣ.

Εργαζῇ· ἡ μὰν ποήτιες ποκα μυστικὸς ἦθα.

ΒΑΤΤΟΣ.

Μῶσαι Πιερίδες σιυναείσατε τὰν ῥαδιναν μοι
Παῖδ'. ὢν δ' χ' ἅψηθε θιαί, καλὰ πάντα πυίξτε.
Βομβύκα χαρίεσσα, Σύραν καλέοντι τὺ πάντες,
Ἰσχνὰν, ἁλιόκαυσον· ἐγὼ δὲ μόνῳ μελίχλωρον.
Καὶ ὃ ἴον μέλας ἐντί, καὶ ἁ γραπτὰ ὑάκινθος·
Αλλ' ἔμπας ἐν τοῖς στεφάνοις τὰ πρῶτα λέγοντ').

Opus facies. Etenim prius aliquando muſicus fuiſti.

BATTUS.

Muſæ Pierides, una mecum canite gracilem
Puellam: nam quæ vos dex attingitis, omnia pulchra efficitis.
O Bombyce venuſta, omnes te Syram vocant,
Tenuem, ſole aduſtam: ego vero ſolus dico te flavam eſſe ſicut mel.
Et viola nigra eſt, & notis inſcriptus Hyacinthus,
Nihilominus tamen in ſertis præcipue nominantur.

24. ΜΩΣ. Ὦ Μῶσαι Πιερίδες ἔγωμι, αἱ ἐν τᾷ Πιερίᾳ οὖσαι συνομάσατε τὰν ἐμοὶ τὰν λεπτὰν παῖδα· ἐν πᾶσαι γὰρ ἁψεμίαν ἅψηθε θιαί, πάντα καλὰ ποιῆτε.

26. ΣΤΡ. Συρίαν σε ὀνομάζοισι πάντες, λιπαρὰν καὶ μέλαιναν ὑπὸ τᾶ ἀλίᾳ. ἀλιόκαυσον, τὸ ὑπὸ ἀλίᾳ πεπυρῶσθαι. μελίχλωρον δὲ, ἔγωμαι ἰσᾶσαι καὶ τὸ χρῶμα μέλιτι, τοιοῦτοι γὰρ ὄντι καὶ τὸ χρῶμα ᾖ οἷον, ὡς καὶ ᾖ μέλιτος. Ἃ δὲ μ' ἔλαιε Σύραν σε καλεῖσθαι, ἐγὼ δὲ μελίχλωρον, οἷον, μελανοχρῶτα ἐρῶμαι, καὶ ὐ λίαν μέλαιναν.

28. ΤΑΚ. Τὰν ὑάκινθον φασὶν, ὑπὸ τᾶ αἵματος τᾶ Αἴαντος ἀναδοθῆναι, τοῦ ἐν Τροίᾳ μαρέντος. Διὸ τὸ τὸν ἔχειν ἐγγεγραμμένον, αἰ, αἰ, τὰν ἀρχὰν τᾶ ὀνόματος τᾶ Αἴαντος. Διὸ τοῦτο οὖν καὶ γραπτὰν τὰν αὐτὰν εἶπεν. ἃ γραπτὰ ὑάκινθος, ἃ ἔχουσα ἐν ἑαυτᾷ γεγραμμένα γράμματα ἁρμόδια, ἀλλοῖα τὰ, αἰ, αἰ, ἢ. Ἢ σύμβολον, ᾗ ὅτι τᾷ Αἴαντι μυθολογεῖται. φασὶ γὰρ ἐκ τᾶ αἵματος αὐτᾶ φανῆναι τὰν ὑάκινθον, ὅτι ἐμάνη ὅτι Τρῳάσι, ἀκριτοῦν τᾷ ξίφει. ὅθεν καὶ τὸ παῖδος ᾗ Αἴαντος ὑπογράφειν. εἰς ᾗ Εὐρείσων· φοίδαν ὄπιν· [ἃ εἰς ᾗ Εὐρείσων ἀπιδὼν ὄπιν· δηλοῖ δὲ ἐν τῶν παρ' ἡμῖν γράφεται] Παρφορίᾳ ὑάκινθε, σὶ μὲν μία φάτις ἀοιδᾶν, Ῥωτείᾳ ἀμιδοῦσι δυσπότᾳ Αἰακίδαο, Ἔϊαγες ἀντιλομᾶς γεγραμμένα κακύσας.

29. ΠΡΩ. Ἤγουν κατὰ τὰν ποήτιν πάσχειν ἀσθμαινῶται, καταλέγων).

30 Ἃ αἶξ τ' κύπισον, ὁ λύκ@ τὰν αἶγα διώκᾳ,
Ἃ γέρανος πῶεσ@σον· ἐγὼ δ' ὀλὶ τὶν μεμάνημι.
Αἴθ@ μοι ἦσαν ὅσα Κεῖσιν πόκα φαντὶ πεπᾶσθαι,
Χρύσιοι ἀμφότερσί κ' ἀνεκείμ@α τᾷ Αφεδίτᾳ·
Τὼς αὐλὼς μὲ ἔχοισα, κ᾽ ἃ ῥόδον, ἃ τύγ᾽ μᾶλον,
35 Σχῆμα δ' ἐγὼ χαμὰς ἐπ' ἀμφοτέρσισιν ἀμύκλαις.
Βομβύκα καλέισ', οἱ μὲ πόδες ἀσφάλοι τεῦ,
Ἃ φωνὰ δὲ βύχνα. τ' δ' αὖ τρέπον ὐκ ἔχω εἰπᾶν.

MILON.

Ἦ καλὰς ἄμμε ποῶν ἐλελήθει βῶκος ἀοιδάς·

30 Capra cytiſum ſequitur, lupus capram, Grus aratrum: ego vero amore ergate inſanio.
Utinam haberem tantas opes, quantas aiunt Crœſum olim poſſedisſe: Tunc aurei ambo Veneri conſecrati ſtaremus,
Tu tibias tenens, & aut roſam, aut pomum:
35 Ego vero habitu ornatus & novis in utroque pede ad ſaltandum calceis.
O Bombyce pulchra, pedes tui alii ſunt ut tali:
Vox mollis eſt, mores vero tuos non poſſum exprimere.

MILO.

Quam bellas cantiones faciens nos meſſor fefellit:

30. ΚΤΤ. Ὁ κύτισ@, φησὶν, ὁ νεμόμενος αἰ αἶγες γάλακτ@ πλέθουσιν. ἀπὸ κοινῦ δ' τὸ διώκει, ἤγουν ζητεῖ.

31. ΓΕΡ. Ἀχρειοῦμαι γὰρ πόρῳ, αἱ γέρανοι φαίνον@. ἐγὼ δὲ ὅτι σοι μαίνομαι ἔχω.

32. ΑΙΘ. Εἴθε ἐκτελέσαιμι τὰ Κεΐσιν, ἀμφότεροι ἂν ἦμεν ὅσους χρυσοῦ τῇ Αφροδίτῃ. τὸ δὲ πεπᾶσθαι, ἀντὶ τοῦ κεκτῆσθαι.

35. ΑΜΥ. Ἀμύκλαι πόλις Λακωνική. ὅθεν, καὶ Ἀμυκλαῖον παιδίον, τὸ ἐκ τῆς Ἀμυκλῶν. καὶ Ἀμύκλαι εἶδ@ ὑποδήματ@, ὡς ἐνταῦθα, ἀπὸ Ἀμυκλαίας τῆς τοῦτο ὑποδήματα εὑρούσης. χρήσιμαι καὶ, χρῶμαι δὲ ἐγώ· καὶ ἔστι ὁ τῆς πίστ@. ἐσχέμμενος δ' ἐγὼ ἐν τῇ εἰκόνι, ἐποίουν ἑμαυτὸν ἔχοντα Λακωνικὰ ὑποδήματα. ἃ ἐμοὶ σὺν ἰρῶντο ἂν ἔχοντα σχῆμα ὀρχεῖσθαι, καὶ ἐν ἀμφοτέροις ποσὶν ὑποδήματα.

36. ΟΙ. Οἱ μὲ πόδες σου ἀσφάλοι εἰσὶν. οἷον, εὔρυθμοι, καὶ ἰσχυροὶ ὡς οἱ ἀσφάλοι.

37. ΤΡΥ. Ἡ τρύχν@. τοῦτο δὲ σημειούμενος πάντως. λέγουσι, ἃ φωνά σου δ' μαλακὴ, οἱονεὶ τρύχν@. τρύχν@ δὲ καὶ τρύχνα, εἶδος λαχάνου, ἃ κοινῶς λεγομένη ἀγριομαλινταζάνα, ἐκτόπως μαλακή. καὶ λέγεται τρύχν@. ὁ δὲ Θεόκριτος ἐξέβασε τὸ σ ἀπὸ τοῦ μέσου, τρύχνον εἰπών. ΕΧΩ. Ἀντὶ τοῦ ἀγνοῶ, οἱ μὲν ἄρα ἀμίμητον αὐτὴν ἔχεις, ὡς μανθάνω ἐγώ τὰ ἀξία.

38. ΚΑΛ. Τοῦτο ὁ Μίλων εἰωνυμούμεν@ ἐν ἄδου φησί. συσκίασον δὲ τὸ

Ὡς εὖ τὰν ἰδίαν τὰς ἁρμονίας ἐμέτρησεν.
Ὦ μοι τῶ πώγωνος, ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσας·
Θᾶσαι δὴ ἁ ταῦτα τὰ τῶ θείω Λυπέρσα·
Δάματερ πολύκαρπε, πολύσταχυ, τῦτο ὃ λαῖον
Εὔεργόν τ' εἶη, ἁ χάρπιμον ὄπι μάλιστα.
Σφίγξετ' ἀμαλλοδέται τὰ δράγματα, μή τις παιῶν τις
Εἴπῃ, Σίκυοι ἄνδρες, ἀπώλετο χ' ὗτος ὁ μαθός.

Quam apte vero ſpeciem harmoniæ dimenſus eſt?
Væ barbæ huic quam fruſtra aluiſti!
Vide & hæc quæ ſunt divini Litierſæ: Ceres frugifera, ſpicifera, *effice* ut ſeges
Pulchre elaborata ſit, & fœcunda quam maxime:
Stringite collectores manipulos, ne quis præteriens
Dicat, O ficulnei homines, periit & hæc merces.

τὸ ὄνημα· ἢ βακχῶν, βῶκον ἁ βῶκον εἰπὼν ἀσυκοειστικῶς.

39. ΩΣ. Καὶ τῦτο καὶ εἰρωνείαν, ὡς εὖ τὸ ἁ ἁρμονίας εἶδος ἐρίθμησεν ὁ βακχῶς.

40. ΠΩΓ. Πώγωνα, τὰ γένεια φησίν. ἁ λόγος ὑβριστικὰς, ὅτι τὰ γένειά σε μαραίνειν. ἀλιθίως γὰρ αὐτὰ ἀνέφυσας.

41. ΘΑΣ. Τὸ ἁ εἰρωνείας ἐξέφηνε ὁ Μίλων, καταγελῶν αὐτῦ, ὅτι ἐργάτης ὢν ἐρωτικὸν ᾄδει. συνατὸν ἁ ταῦτα λέγειν ἁ ἁ βακχῶν. Θάσιος δέ φασι ἁ ταύτᾳ ἁ πεμφθῆναι ἁ Λυπέρσα, ἃ μέλλω ἄσειν. Ἰσχεία. Οὗτος ἁ ὁ Λυπέρσης, ὥς φησι Κλεαινὰς ἁ Φρυγίας, υἱὸς συλλέγων νόθος ἁ Μίδα. γεωργὸς δ' ὤν, τὰς παειόντας ἁ ξένων εὐνοῶν, ἰδιάζοντάς τι διείζειν μεθ' αὑτῦ. ὅτε ἐπείρας λόντιμόν αὐτῆς τὰς κεφαλὰς, τὸ λοιπὸν σῶμα ἐν τοῖς δέγμασι συνιλῶν ᾔδειν. Ἡρακλῆς δ' ὕστερον τῦτον ἀνελεῖνας, ἐξέρψεν εἰς ἁ Μαίανδρον ποταμόν. ὅθεν κἁ νῦν οἱ διειζαὶ καὶ Φρυγίαν, ἄδυσπιν αὐτὸν ἐσκωμάζοντες, ὡς ἄειστον διειζιόν. τῦτον δέ φασιν Ἀπολλόδωρος φιλεῖ τὸν διειζῶν, λέγων ὅτω· καθάπερ ἐν μὲ θρίωσιν ἰάλιμος, ἐν ᾗ ὕμνοις ἴυλος, ἀφ' ὧν κἁ τὰς ᾠδὰς αὐτὰς καλῦσιν, ὅτω κἁ τὸ διειζῶν φιλεῖ Λυπέρσας. ἔπειτα ἐξῆς ᾄδων ὁ Βάττος τιλεῖ τὸ Λυπέρσε φιλεῖ, φησί.

42. ΔΑ. Αὕτη ὀξὺν ἁ ἢ Λυπέρσε φιλεῖ.

44. ΣΦΙ. Ἀπίσρυξε ἁ λόγον φεύσεσθε ἐπομβρίους, κἁ τὰ διεζόμενα συνδησμῦντας· δράσματα ᾗ τὰ πυρῶντα τὸ σταχύων ἁ ἀειτεράν, ὃθεν τὸ δράτλειν. ὄθεν κἁ δραχμὴ, ἃ πληρῦσα τιλεῖ χεῖρα τὸ χάρμαπτ. ἀμάλη ᾗ συνίστηκεν ἐκ δραγμάτων ἑκατόν, ἃ κἁ ἑξακοσίων.

45. ΣΤΚ. Ἡγοῦ ἀδυνεῖς, κἁ ἀχρεῖοι, ὅτι τὸ ἁ συκῆς ξύλον, εὔθραυστον, ἀδυνὲς, κἁ ἀδυώδατον. ὄθεν κἁ παροιμία, συκίνη ὀπτικεία, ἃ μηδὲν ὠφελῶσα· ἀπὸ μεταφορᾶς ἁ συκῆς.

Ες βορέην ἄνεμον τὰς κόρθυς ἁ τομὰ ὔμμιν
Ἢ ζέφυρον βλεπέτω· πιαίνεται ὁ στάχυς ὕπνῳ.
Σῖτον ἀλοιῶντες φεύγην δ' μεσαμβρινὸν ὕπνον·
Ἐκ καλάμας ἄχυρον πλέθει τηνίκαδε μάλιστα.
Ἀρχεσθαι δ' ἀμήτου ἐγειρομένω κορυδαλλοῦ,
Καὶ λήγην εὔδοντος· ἐλιννῦσαι δὲ τὸ καῦμα.
Εὐκλὸς ὁ τῷ πατρὶ παῖδες βίος· ὃ μελεδαίνῃ
Τὸν τὸ πιεῖν ἰσχύνται· πάρεστι γὰρ ἄφθονον αἰεί.

Ad boream ventum acervi ſectio vobis
Vel zephyrum ſpectet: hic enim ariſtæ pinguescunt.
Qui triturantis frumentum, fugite ſomnum meridianum:
Ex culmo tunc paleæ quam maxime exeunt.
Meſſores incipere oportet, cum galerita excitatur:
Et deſinere, cum illa dormit: & ſine ſenſu tolerare æſtum.
O pueri, ranæ vita optanda eſt, qui non curat
Eum qui potum miniſtrat: abunde enim illi ſuppetit.

46. ΒΟΡ. Παρατετηρημένον λέγει, τὸν τῆς ἀμάλας θημονοδιώκτην, ὅτι πιόνας, ὅταν τοὺς στάχυας ἐμπεύδωσι ὑπὸ τοῦ ζεφύρου, ἢ βορέου. ἡ γὰρ κόκκον ἐνδότερον ὄντα ὅταν συμβαίνῃ παίνεσθαι ἐμπνεόμενον. κέρδιον δ', ἢ ἐκ τῆς ἀμαλιᾶς συγκεισθέν θημῶνος. Ἄμαλαν. Κέρδιον, ἀντὶ τοῦ λέγει. ὅταν δὲ τὰ δράγματα πλέξῃ, τὰς στάχυας συμβαίνει ἀλλήλοις τυνδεῖσθαι ἰσχυρῶς. τὰ δὲ κάλαμα αὐτῶν, ἃ πρὸς αὐλὸς καλοῦσιν, ἔξω ἐκπεσεῖσθαι δοκεῖν, ὅταν διὰ τοῦ αὐλῶνος ὁ ἀστὴρ ἐπιζεύξωσι παίοντες, καὶ ἄλεσχρος καὶ ἀσπόρου λεγόμενον. ὁ κέρδιος δὲ, κυρίως ἀντὶ κέρδιον· ὡς ὁ πάπιος, ἀντὶ πάπου.

48. ΣΙΤ. Ἑπόμενα παραίνησις. Δεῖ τοὺς ἀλοῶντας μεσημβρίας ἀλοᾶν. ὀκνηδέστατος γάρ ἐστιν ὁ μεσημβρινὸς κοιμὸς ὀφὶς τὸ ἄλοᾶν. φλέγοντος γὰρ τοῦ ἡλίου πλειοχρῶτα τὰ καλάμια, τὸ ἄχυρον συμβαίνει λεπτότερον γίνεσθαι καλάμης δ', τὸ κατωτέρω τοῦ στάχυος. ὅσον τι σωὶ τῷ στάχυϊ τέμνηται, καὶ ὅσον ἐν τῇ γῇ ἄτμητον ὑπολειμπάνηται.

50. ΑΡΧ. Δεῖ φασι τοὺς ἀλοῶντας, μεσημβρίας ἀλοᾶν. τοὺς δὲ ἀμήτους, ἄχρι λαλαγουμένης ἡ ὀρνεὸς ἄχρις ἂν ἀμητοῦ λήγειν δ' ὀλοσχερεῖς ἐν ἡ γῆς.

51. ΕΛΙ. Ἤτοι τὸ μέσον ἡ ὑφὴ ἐκμεῖν, βραδύνειν. τὸ δέμα, ἐπὶ τὸ βραδύνειν ἐκ ἀσελίνου δὲ τῶν λέγ. ὁ δὲ κορυδαλλὸς ἡ ὀρνέον, ἀστὸν ἀεὶ τὸ λυπέρον ὄντι τοῖς γεωργοῦσι, καὶ πολύπονον ὑποφθ.

52. ΕΤΚ. Μακέλεις. ὀκνηρότατοι δ' ἡ ἐργαλεῖοι, ὡς μὴ αὐτάρκως πρὸς περιχόμενον. εὐκτὸς δ', ὁ εὐχῶς ἄξιος, καὶ εὐλιᾶος. ἀπνικὸς δ' καὶ ἀπνοϊκὸς, ὁ μοχθός.

54. ΚΑΛ.

Κάλλιον, ὦ πιμελητὰ φιλάργυρε, τὼς φακὸς ἕψειν,
Μὴ πιτάμῃς τὰν χεῖρα καθαρίων τὸ κύμινον.
Ταῦτα χρὴ μοχθεῦντας ὁ ἀλιῶ ἄνδρας ἀείδειν.
Τὸν δὲ τὸν, βυκκᾶε, πρέπει λιμηρὸν ἔρωτα
Μυθίσδειν τᾷ ματρὶ κατ' εὐνὰν ὀρθρευίσᾳ.

Pulchrius tibi eſt, ô procurator avare, lentes coquere:
Vide ne manum vulneres dum cyminum dividis.
Hæc decet viros in æſtu laborantes cantare.
Tuum vero ô meſſor noxium amorem oportet
Narrari matri in lecto mane vigilanti.

54. ΚΑΛ. Ὁ λόγος ἐκεῖς ἢ ὀπτιτάτιν ἢ θερειῶν, ὀλίγιν πρόφιλι αὐτᾷ παρεχόμενον. Ἄλλως. τὸ ὀπτιμελητά, ἀντὶ τοῦ ἐργοδότα· ὃν δὲ ἐργοδότιν φιλάργυρόν φησι. τὸ δὲ ἢ φακὸν ἕψειν, παρ' ὑπόνοιαν. ἔδει γὰ εἰπεῖν τὸ χρέας· ἢ, κάλλιον ὦ ὀπτιτάτα ἕψιν σι ἢ φακὸν ὀλίκλησιν. καὶ ὅρα ἵνα μὴ ὀπτιτάμῃς, ἤγουν ῥάσῃς τινὸ χεῖρα κρεατείων αὐτὸν ὀλιοντι, ὡς οἱ τὸ κύμινον. καλὰ εἰοίδαμεν τὲς ἄγαν φιλόνλες, κυμινοπρίσιας καλεῖν. σκώπτει δὲ αὐτὸν ὁ λόγος ὡς φιλόνλην.

56. ΤΑΤ. Τινὲς ἐκ ἢ Μίλωνος λέγουσι εἶῃ ἢ λόγος. λατὰ ἢ, ἢ καλὲς ἄμμε τοῦν ἐκαλάδει βόκκος ἀοιδὲς, μάχει τίνως ἢ ἐκάλλιν. ἄλλοι δὲ λέγουσι, ὅτι ἐκ ἢ Μίλωνός ἔδει ὁ λέγος τὸ, ἢ καλὲς ἄμμε τοῦν, μάχεις, φίμει ἢ πόγωνος, ὃν ἀλιεῖος ἀνίρυσας. τὸ δὲ μετ' ταῦτα, ἤγουν τὸ, δᾶσαι δὲ χὴ ταῦτα τὰ δεῖα λυτιάρια, λέγυσι ἢ Βάτ[ι]ον λέγων μάχεις ἢ, μὰ ὀπτιτάμῃς ἢ χεῖρα καθαρίων τὸ κύμινον. τὸ δὲ ἑξῆς, ὡς λατὰ ἢ Μίλωνος. ἤτοι τὸ, ταῦτα χρὴ μοχθεῦντας, χὴ τὲς ματὰ ταῦτα δύο σίχυς. Ἄλλως. Ταῦτα χρὴ μοχθεῦντας] Ταῦτα τὰ μέλη τὰ θεσμοθεμία λυλοντι, χρὴ τὲς θεὶζοντας ᾄδειν, χὴ ὑχὶ ἑβστικὰ ὥσπερ σὺ ποιεῖς βυκκᾶε λυλοντι. ἢ ἐνδίχεται τὲς θεὶζοντας ἢ θεισμᾶ φερντίζειν, χὴ μὴ ἢ ἔρωτος. ὁ λόγος ἐκ ἢ Μίλωνος. οἱ δὲ χὴ τᾶς ἐπόνω ταῦτα συνδάλλει.

57. ΤΟΝ. Πιεὶ ἢ ἔρωτός σι ὦ Βάτ[ι]ε ἢ σλοχᾶ, θερσοκόν ἔσι τᾷ μητεί σι λόγῳ ἐν τᾷ κείτᾳ χᾷ ἢ ἄρθριν κεμβίᾳ. ἢ ἀνισαμβίᾳ ἄρθρε, χὴ μὰ τιῶ ἰμοί. τὸ δὲ λιμηρὸν, ἀντὶ ἢ σλοχόν. ἢ χρὴ δέ σι ἢ σωτᾶ ἔρωῖα ἐκεῖς ἢ ματέρα λέγειν, ὅτι χρηφᾶι ἐν τᾷ κείτᾳ.

ΤΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΟΥ ΕΝΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ὑπίκειται ὁ Κύκλωψ περιγορῶν ἑαυτοῦ ἡ ὅτι Γαλατείᾳ ἔρωτα δι' ὑβρεις. Περσωμιλεῖ) Νι ὁ Θιόκριτος ἑαυτῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τὸ γένος, ὃς συμφοιτητὴς γέγονεν Ερασιστράτου, ἰατροῦ ὄντος καὶ αὐτοῦ. φέρεται δὲ καὶ τι ποιημάτιον αὐτοῦ ἀντιγεγραμμένον ὑπὸ Κύκλωπος εἰς Θιόκριτον.

ARGUMENTUM

IDYLLII UNDECIMI.

Proponitur Cyclops qui amorem suum urbe Galatea carmine solatur. Alloquitur autem Theocritus Nician medicum, Milesium natione, qui condiscipulus fuit Erasistrati, item medici. Fertur vero & aliquod ab illo carmen recitatum à Cyclope ad Theocritum.

ΚΥΚΛΩΨ,

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ια'.

Οὐδὲν πτηδὸν ἔρωτα πεφυκὼς φάρμακον ἄλλο,
Νικία, ὅτ' ἔγχεσιν, (ἐμὲ δοκεῖ) ὅτ' ὀπάσσαι,

CYCLOPS,

IDYLLION UNDECIMUM.

NUllum contra amorem natum est remedium aliud,

O Nicia, neque quod vel inungi vel aspergi possit, ut opinor,

ΟΥΔΕΝ. Ο τῆς· οὐδὲν ἔρωτός μοι δοκεῖ φάρμακον πεφυκέναι ὦ Νικία, εἰ μὴ ἡ ποιδοία, ἢ αἱ μῆσαι. ταύταις γὰρ ὁ Κύκλωψ ἐφῆγωνίζετο ἔρωτα ἡ Γαλατείας ἐχέτην. ἢ Φιλίσκος ποιεῖ ἡ Κύκλωπα ἐξαμυδήμονα ἑαυτὸν, ὅτι τῷ ἡ Γαλατείας ἔρωτι, ἢ ἐντυλλήμενον τοῖς λιλίοις, ὅπως ἀγγείλωσιν αὐτῇ, ὅπως ἡ μῆσαι ἡ ἔρωτα ἀκέσπαι. ἢ Καλλίμαχος· Ὡς ἀλαδὲ Πολύφαμος ἀνδίρατο τὸν ἀοιδὸν, Αἱ μῆσαι ἡ μέσαις ἐφευρόντο, ὅτι ἡφάδη ἡ Γαλατείας

ἔρωτα κεπήνιον. Ἄλλως. Ὦ Νικία, ὑλημία διρατεία ἄλλο δεῖ ἐφὲ ἡ ἔρωτα, πλὴ αἱ μῆσαι. αὗται γὰ διρατεύουσι ἡ ἔρωτα. τὸ Ν τοῦτο φάρμακον, κῆρον ἢ χάσκειν γίνεται εἰς τὸν ἀνθρώπους. Δύσκολον Ν ἢ πλὰ εὕρεσιν. γινώσκῃς ἢ ἢ σὺ τῆτο ὀτιμώνως, ὡς ἰατρὸς ἢ φίλος τῆς μέσης. καὶ τύτο παράδειγμα ὁ Κύκλωψ. εὐκολώτερα γὰ ἐκεῖνος ἐδιρατεύετο ἡ ἔρωτα μελεγῶν, καὶ τῆς μέσης φευσόχων, ὅτι ἡφάδη ἡ Γαλατείας

Ἦ ταὶ Πιερίδες· κῆφοι δέ τι τοῦτο γ' ἀλλ'
Γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις· εὑρεῖν δ' ὑ ῥᾴδιόν ὄττι.
Γινώσκει δ' οἶμαι τὺ καλᾶς, ἰατρὸν ἐόντα,
Καὶ ταῖς σὰν ἐπὶ πεφιλαμένον ἔσχα μοίσαις.
Οὕτω γοῦν ῥᾴϊστα ἁλᾶγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἡμῖν,
Ὡ ῥχᾶιος Πολύφαμος, ὅκ' ἤρατο ταῖς Γαλατείας,
Ἄρτι γενειάσδων τηλοῦ τὸ χόμα τὰς κροτάφως τι·
Ἤρατο δ' οὐ ῥόδοις, ὑ μάλοις, οὐδὲ κιχλίοις,

Quam Muſæ. Leve hoc & jucundum
Naſcitur inter homines: quod tamen facile non eſt invenire.
7 Puto autem ego bene noſſe te hoc, medicus eum ſis,
Et novem Muſis eximie carus.
10 Amavit vero non roſis, aut pomis, aut cincinnis.

Sic Cyclops apud nos commode vixit,
Antiquus ille Polyphemus, cum amaret Galateam,
Jam primum pubeſcens circa os & tempora.

λατείας νῦν ὧν, ἁ ἄρτι τὰν ἔκφυσιν τᾶ ἡμέων ἐν τᾷ ποίγωνι δειαίνων. ἰκετίδα δ' εἰς ἔρωτα, οὐχ' ὡς μόλαν, ἃ ῥόδα, ἃ ὡς φαίλαν τινῶν λέγω κιτρίων, τετίσι πεπρῶν, ἀλλ' ὡς' ὅλων μαίων. ὅτι κ τὰ φερσόντα αὐτᾷ ἀεῖς πάρεσσα. κ γὸ αἰ εἶες αὐτᾶς ἄμπωρ ὄδαι ἃ βίοτος, ἐκ ἃ νομᾶς μόνα ἐπεπώθων εἰς τὸ αὔλιον, τετίσιν εἰς τὰν μάνδραν· αὐτὸς δ' καθήμενος, ἅν ἔχων ἐκ ἃ Αφροδίτης ἐλαφρόν ὕλαν, ὄφρ' ἐνέπηξε τᾷ ἄκατι αὐτοῦ. Ισίν, ὅτι σᾷ φαρμάκων τὰ μὲν εἰς χεῖρ', ἔγωνι, ἄφρ' χελίμεδα εἰς διατριάν· τὰ δ' ποτά, ἔγωνι, ἄφρ' πίνᾳς· τὰ δ' ὀδύπεσα, ἔγωνι, ἄπερ ἐπαίδαμαι.

3. ΚΟΤ. Τὸ χ' φιλοσοφίαν ἐρᾷν, κράτιστον παρέχει τὸ πάθος· ἔγωνι, σωτήμων γίνεται ἃ σοφία. κ σωτήμων τὸ μεσικὸν εἶναί τινα.

4. ΕΤΡ. Τῶ φιλοσοφίαν λέγεῖ, ἃ ἃ παιδίαν, ὅτι ἐκ ἔστιν εὐχαρὶς ἀνεγκλήτως φιλοσοφία, ἃ παιδίας.

7. ΟΤΤ. Τοῦτον γὸ ἃ πρότερον ἥδιον δοῦρα κ ὁ παρ' ἡμῖν Κύκλωψ ἀλλ' ἃ ῥόδον. τὸ δὲ παρ' ἡμῖν ὄδαι ἃ Σικελίας φορβ. καὶ κ Συβαρίτιδος ὄζει. δοκεῖ δέ τισιν, ὅτι κ ἃ πλάτη τοῦ Οδυσσέως, ὅθεν Σικελίαν σε γένεται.

10. ΗΡΑ. Εἰς ἔρωτα ἰκετίδα ἁρμόδη ἐκ ἰλαρᾶς, ὥστε μᾶλα δόδναι, ἃ ῥόδα, ἃ ὅτιεῖν τι εἰς τὸ καλλωπίζειν. ἃ ἁρμόδη ἐκ ἰλαρᾶς, κ ἃ χῖ μέγας αὐτῆς, ὅτε ῥόδον, ὅτε μόλαν. μόλαν μὲ ὄδαι ἃ ὄψιος· ῥόδον δ', ἃ γυναικείας ἕλκει. πρέσσον κ ῥοδινὰν αὐτιὰ ἴδ' ὅτι λέγεῖ. ὡς Κρατῖνος ἐν Νεμέσσαι Ὡς τ' ἂν ἐδίων τοῖς στήθεσι ἅδμαι. ἄπαιλα δ' ἔϝ ἁπαῖ ῥοδινὰ, κ μᾶλα, καὶ σίλιτα, κ σεσύμβεπα. ΚΙΝ. Τοῖς μαλλίοις. τᾷ κόμᾳ. ὡς κ ὁ κωμικὸς κἀλεγεῖ). Ὥσπερ ἐλέφαντος χρυσῦς ἔχων κιθάρας.

12. ΑΤΤ.

Αλλ' ὀλοαῖς μανίαις· ἀγεῖτο δ' πάντα πάρεργα·
Πολλάκι ταὶ ὄϊες ποτὶ τ' αὔλιον αὐταὶ ἀπλώθην
Χλωρᾶς ἐκ βοτάνας· ὁ δὲ τὰν Γαλάτειαν ἀείδαν,
Αὐτῶ ἐπ' ἀΐονι κατατάκετο φυκιόεσσας
Ἐξ ἀῶς, ἔχθιστον ἔχων ἰοπλόκος ἕλκος,
Κώπει ἐκ μεγάλας, τό οἱ ἅπαπ πᾶξε βέλεμνον.
Αλλὰ τὸ φάρμακον εὗρε· καθίζόμενος δ' ὀπὶ πέτρας
Ὑψηλᾶς, ἐς πόντον ὁρᾶν, ἄειδε τοιαῦτα·
Ὦ λευκὰ Γαλάτεια, τί δὴ φιλέοντ' ἀποβάλλῃ;
Λευκοτέρα παυλᾶς ποσσὶν, ἁπαλωτέρα δ' ἀρνός,
Μόσχω γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς.

Sed perniciosis furiis: ducebat autem omnia pro habenda.
Supe oves ad ovile *sine duce* sua sponte redibant
Ex viridi gramine: ipse vero Galateam canru celebrans
In ipso algoso litore consumebatur,
Inde usque ab aurora, infensissimum habens sub pectore vulnus
A Venere potenti, quod telum illi in hepate fixerat.
Sed hoc remedium ille invenit, & densque in rupe
Procelsa, in mare prospectans, talia canebat:
O candida Galatea, cur amorem respuis?
Candidior caseo, cum aspiceris: tenerior agno,
Vitulo lascivior, acerbior uva immatura.

12. ΑΥΤ. Αὐταὶ ἀντὶ τοῦ μόναι. Ὅμηρος· Τυδείδης δ' αὖτε πανέσσυτο, ἀντὶ τοῦ αὐτόματος καὶ μόνος.

17. ἈΛΛ. Ἀλλὰ τετραμμένος ἀπὸ τοῦ Αφροδίτης, οὗρε τὸ φάρμακον, τυτθὸν πλὴν διαφορᾶς. Καθιζόμενος γὰρ ἐπάνω πέτρας ὑψηλῆς, μᾶλλον ἐπὶ πανευδίᾳ ἠμύσους, ἐφίει τὰ δάλαμνα βλέπων.

19. ΑΕΙΟ. Μανίᾳς, λοιξέξεπλήξ. Λοκέλλω γὰρ, τὸ λοιξέξεπλήσσω. ἀφοσιόλλω, τὸ ἀφοσιόω· ἀπὸ τοῦ, ἀφοσιόλλωσιν οἱ πολέμιοι τὴν τάξιν τοῦ πόλεως. ἀβελόλλω, τὸ ἐνδίδω. ὅθεν καὶ ἀβελολὰ, τὸ ἔνδημα.

20. ΛΕΥ. Τῷ πιπηγότι ὁ δὲ Αττικοὶ περιφόδα καλοῦσι.

21. ΓΑΥ. Λοδαδισίρα, γαῦρος ἢ ὁ ἐπηρμένος. καὶ γαυεᾶ ἔθνη, ἀντὶ τοῦ ἐπείρους. ἐκ τότε συλλεπτὸν, γαυρότερος, καὶ γαυεστέρα διαλύει. Φιλ. Σκληροτέρα αὐρα στερυᾶς. ὑμφὲ γὰρ ἡ ἄκρος στερυὰ, καὶ ἡ ἄκρος ὑκά. ὅθεν καὶ ὀμφάκινον ἔλαιον, τὸ ἐξ ἀώρων ἐλαιῶν γινόμενον, ὃ δὲ πυθόνα, τὸν ἐν τῇ κοιλίᾳ πλατυσμὸν ἔλαιοθε ἀναρῆ.

24. ΑΤΕ

Φοιτῇς δ' αὖθ' ὕπαις, ὅκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με.
Οἴχῃ δ' εὐθὺς ἰοῖσα, ὅκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με.
Φεύγῃς δ' ὥσπερ ὄϊς πολιὸν λύκον ἀθρήσασα.
Ἠράθην μὲν ἔγωγε κόρα τεῦ, ἀνίκα πρᾶτον
Ἦνθες ἐμᾷ συὺ ματρὶ, θέλοισ' ὑακίνθινα φύλλα
Ἐξ ὄρεος φορέοισα· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμόνευον.
Παύσασθαι δ' ἐσιδών τὺ χ' ὕστερον οὐδέπω τεῦ
Ἐκ τιόφρα δυάμαν· τὶν δ' ὐ μέλει ὐ μὰ Δί' οὐδέν.
Γινώσκω, καλέουσα κόρα, τίνος ὕνεκα φεύγῃς.
Οὔνεκά μοι λασία μὲν ὀφρῦς ὑπὲρ παντὶ μετώπῳ
Ἐξ ὠτὸς τέταται ποτὶ θὤτερον, ὡς μία μακρά.
Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεστι· πλατέα δὲ ῥὶς ὑπὲρ χείλευ.

Soles vero huc venire, cum me dulcis ſomnus tenet:
Recedis vero ſtatim abiens cum dulcis ſomnus me reliquit,
Fugiſque velut ovis canum lupum conſpicata.
Amare te cœpi puella tunc, cum primum
Veniſti cum mea matre, volens hyacinthina folia
Ex monte decerpere; ego vero viæ dux eram.
Neque, ubi te vidi, poſtea deſinere, ne nunc quidem.
Ab eo inde tempore potui: tu vero prorſus nihil per Jovem curas.
Scio pulchra puella, quare me fugis:
Quia mihi hirſutum ſupercilium per totam frontem,
Ab aure altera ad alteram protenſum eſt aurem, unum longum.
Unus vero oculus ſubeſt. & latus naſus ſuper labra.

24. ΛΥΚ. Ἀντὶ τῆ λευκόν. οἱ γὸ λύκοι, αἰδελάδεις τῆ χρόνῳ· ἐπεὶ ὃν ἐκ μέλανος καὶ λευκῆ εἶσι τὰ τριχῶτα, ὅταν καλαχρηστικῶς τὸν λύκον λευκὸν ἢ πολιὸν, ἀντὶ τῆ γηραιὸν, καὶ παλαιόν.

27. ΔΡΕ. Τὸ δρέψασθαι, κυρίως ἐπὶ βοτανῶν, καὶ ὅτι φύλλων δένδρων· καὶ λέγεται ἀεὶ παιδικῶς· τὰ γὰρ ὑπηγωτικὰ ἄκρισα. σημαίνει δὲ τὸ πρῶτον. ἐν ᾗ τότε τῆ δρέπω ἀκρίσιν,

U

34. ΑΛΛ.

Αλλ᾽ ωὐτὸς τοιοῦτος ἐὼν, βοτὰ χίλια βόσκω,
Κἠκ τούτων τὸ κράτιστον ἀμελγόμενον γάλα πίνω·
Τυρός μ᾽ ὐ λείπει, μ᾽ ὔτ᾽ ἐν θέρει, ὔτ᾽ ἐν ὀπώρᾳ,
Οὐ χειμῶνος ἄχρω· ταρσοὶ δ᾽ ὑφαχθέες αἰεί.
Συρίσδειν δ᾽ ὡς ὔπις ὀπίζεται ὧδε Κυκλώπων,
Τὶν, τὸ φίλον γλυκύμαλον, ἀμᾶ κἠμαυτὸν ἀείδων,
Πολλάκι νυκτὸς ἀωεί. τρέφω δέ τοι ἔνδεκα νεβρὼς,
Πάσας ἀμνοφόρους, καὶ σκύμνους τέτταρας ἄρκλους.

Verum ego ille qui talis ſum, oves mille paſco:
Et lac optimum, quod ex illis mulgetur, bibo:
Nec caſeus mihi deſit in æſtate, neq; in autumno,
Neque ſumma etiam hyeme: ſiſcellæ enim ſunt oneratæ ſemper.
Fiſtula vero melius canere novi quam ullus hic Cyclopum.
Tecum, ô carum dulce pomum, me ipſum quoque cantu celebrans,
Idque ſæpe nocte intempeſta. Alo tibi undecim hinnulos,
Omnes fœtus; & catulos quatuor urſarum:

34. ΑΛΛ. Αλλ᾽ ἐγὼ αὐτὸς τοιοῦτος ὤν, ἀρχήμων δηλονότι καὶ δυσεπίκλης, ποιμαίνω εἰμὶ περιφάτων χιλίων, καὶ βόσκω αὐτά. Καὶ τὸ γάλα τούτων τὸ κάλλιστον πίνω ἀμελγόμενον. ἴσιον, ὅτι τὸ ἀμέλγω κοινὸν, ὁ καὶ βάλλω, τὸ ἐκπίζω. ἐκ τούτου καὶ βάλλα, ἃ ἐκμυζῶσα καὶ πίνουσα τὸ αἷμα. Ατθικῶς δὲ, βάλλω τὸ αὐτό.

37. ΤΑΡ. Ταρσοὶ τὰ κοινῶς λεγόμενα τυροβόλια, καὶ γίνεται ἀπὸ τῆς τείρας, τιρᾶ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, καὶ ἀναδύσει τοῦ τόνου, τίρσω. ἀφ᾽ οὗ τυρσός. ἐν ᾧ πυκνὸν δηλονότι, ὁ τυρὸς ξηραίνεται.

38. ΣΤΡ. Γινώσκω δὲ ἁβρὸν σύριγγος μελιχρῶν, ὡς ὠδεῖς τὴν ἐνταῦθα ὄντων Κυκλώπων.

39. ΤΙΝ. Τοῦτο περισφθεγμα ἐρωτικόν. εἰώθασι γὰρ οἱ ἐρῶντες περὶς τοὺς ἐρωμένους λέγειν, γλυκύ μου μᾶλον. ἐμαυτὸν καὶ σὲ φῶς καλεῖ τὸ νυκτὸς ᾄδω· τουτέστι, λέγω μελετημάτων ἐκπομπάζω. Ἄλλως. γλυκύμαλον. ναί φησιν ὅτου τὸ συρίζειν δύσταμαι, ὡς ὠδεῖς ἡδὺ Κυκλώπων ὑμνῶν τὸ περισπασθὲν μοι γλυκύμηλον, ἄγουσι τὸ γλυκὺ μᾶλον. μᾶλα δέ ἐστιν ὡς μελίταλον. ἔστι γὰρ μῆλον. Σαπφώ. Γλυκύμαλον ἐφάνη, ὡς ἄκρον ἐπ᾽ ὐδῷ.

40. ΤΡΕ. Τοῦτο ἐρωτικὸν ἄγαν, φιλανθρωπικὸν περὶ ἐρωτα. ὅτι ἐκ φερουσίας ἔχω καὶ ἐλάφους, μᾶ τ᾽ ἡμετέρων αὐτῶν. ἀμνοφόρους γὰρ, ἀμνίδας καὶ βρέφη φέρουσας. ἢ μαντοφόρους. χρήσιμα γὰρ ἐν πολλοῖς καὶ ὕστερα. μάντις δέ ἐστιν, ὁ πεντεκαίδεκος κόσμος, τὸ λογίμενον μαντάκιον.

41. ΣΚΥ. Καὶ σκύμνους ἄρκλους τέτταρας.

42. ΑΛΛ.

Αλλ' ἀφίκευ τὺ ποτ' ἄμμε, καὶ ἐξεῖς ὀὐδὲν ἔλαττον·
Τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθεῖν.
Ἄδιον ὀὲ πάντεσσι πὰρ' ἐμὶν τὰν νύκτα ἐξαξεῖς·
Ἐνθὶ δάφναι τίνει, ἐνθὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι·
Ἐνθὶ μέλας κισσὸς, ἔνθ' ἄμπελος· ἁ γλυκύκαρπος·
Ἐνθὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἁ πολυδένδρεος Αἴτνα
Λευκᾶς ὀκ χιόνος, ποτὸν ἀμβρόσιον, προΐηται.
Τίς κεν τᾶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἕλοιτο;
Αἰδὲ τοι αὐτὸς ἐγὼ δοκέω λασιώτερος ἦμες,

Sed veni tu ad me, & habebis nihil minus.
Glaucum vero mare fine litus ferire.
Jucundius in antro apud me noctem tranſiges:
Ubi ſunt lauri. ſunt proceræ cupreſſi:
Eſt & nigra hedera: eſt vitis dulciſſimos fructus ferens:
Eſt & gelida unda, quam mihi nemoroſa Ætna
Ex candida nive, potum divinum, miniſtrat.
Quis pro his in mari & fluctibus vivere malit?
Si vero ego videor tibi eſſe hirſutior,

42. ΑΛΛ. Αλλ' ἐλθὲ πρὸς ἐμέ. καὶ οὐκ ἔσῃ οὐδὲν ἐμοῦ ἔλασσον. 45. ΡΑΔ. Ῥαδινὸν τὸ εὐήμυκας καὶ λεπτόν. τὸ ξεῖα, ἤγουν εὐκόλως διήεμον. 46. ΕΝΤ. Οὐκ ἀσυφῶς τοῦτό φησι. δηλονότι δὲ ὁ Κρατῖνος, καὶ οὖλον λάλον κισσόν. ὃ ἢ καρπὸν μὲν τὸ παιδιᾶς πρόσφορον, πρὸς πωδυσίαν φασὶ συντελεῖν. 47. ΑΠΟ. Ισέον, ὅτι ἡ Αἴτνη τὸ ὄρος ἡ Σικελίας, ἐξ ἑνὸς μέρους πῦρ ἀναπέμπει, ὃ καὶ Αἰτναῖον λέγεται· ἐκ δὲ τοῦ ἑτέρου μέρους δεῖ διατρέφεσθαι, ἐν ᾧ καὶ χιὼν δι' ὅτους πηρεῖται, ἐξ ἧς φασιν ὁ Θεόκριτος ἡ χιόνος τακομένης, ἤγουν τὸ ὕδωρ καὶ μάλα ψυχρόν.

48. ΠΟΤ. Νέκταρ, θεῶν πόμα. ἀμβροσία πρὸς θεῶν, ὡς φασιν Ἕλληνες. ἐκ δὲ τῆς ἀμβροσίας, καὶ ἀμβρόσιον πόμα, τὸ θεῖον, τουτέστι τὸ γλυκύτατον. 49. ΤΙΣ. Ηγουν, τίς τοσαῦτα ἔχων ὅσα ἐγὼ ἔχω δηλονότι, ἀρεῖς ταῦτα περίλοιπα, ἤγουν περικείσῃ οἰκεῖν θάλασσαν καὶ κύματα. 50. ΑΙ. Εἰ δὲ ἐγὼ παρὰ σοὶ νομίζομαι λάσιος εἶναι, δηλονότι σώφρων, καὶ διὰ τοῦτο μεμίσημαι, δεῖ μοι ξύλα δρυὸς καὶ καυθμὸν καὶ πῦρ ψυχρὸν καὶ δὲ ὕδωρ ἡδύτερον ὑμῶν ἐμοὶ παρὰ σοῦ, ὑπομένειμι ἂν ἦλθες. τοῦτό φησιν, ὅτι οἱ ἐρῶντες πάσχοντες παρὰ τῶν ἐρωμένων τὰ ἔσχατα τῶν δεινῶν, ἦλθες φέρουσιν.

Εστὶ δρυὸς ξύλα μοι, ἢ τόσσ' ἀποδῶ ἀκέματον πῦρ
Καμόμβιος δ' ὅσσον τεῦ ἢ τὰν ψυχὰν ἀνιχείμας,
Καὶ τὸ ἓν ὀφθαλμοῖν, τῶ μοι γλυκερώτερον ὤδέν.
Ω μοι, ὅτ' οὐκ ἔτεκέν μ' ἁ μάτηρ βαίλιχ' ἔχοντα,
Ὡς καταδῶ ποτὶ τίν, ἢ τὰν χέρα τεῦ ἐφίλασα,
Αἰ μὴ τὸ σῶμα λῆς· ἔφερον δέ τοι ἢ κέτινα λᾶκα,
Ἢ μάκων' ἁπαλάν, ἐρυθρὰ πλαταιώνι ἔχοισ'.
Αλλὰ τὰ μέν, θρέψ, τὰ δὲ κίνεται ἐν χεμῶνι·
Ὥστ' οὐκ ἄν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυνάσθην.
Νῦν μὰν, ὦ κόρον, νῦν αὐτόθι νᾶν γε μαθεῦμαι,

Sunt mihi querna ligna, & ſub cinere ignis inextinctus:
Et perferre poſſum, ut etiam anima mea à te comburatur.
Et unicus ille oculus, quo mihi nihil dulcius eſt.
Hei mihi quod mater non peperit me habentem branchias,
Ut ad te per undas irem, ac manum tuam oſcularer,
Si quidem os non velles: adferem vero tibi vel alba lilia,
Vel papaver tenerum, quod rubi crepitacula habet.
Atque hæc quidem in æſtate. alia vero gignuntur hyeme,
Ut omnia hæc ſimul tibi afferre non poſſim.
Nunc profecto hic, ô puella, eam diſcam,

54. ΜΟΙ. Απορῶν ὁ Κύκλωψ ἢ λάπυξ ἁνὴρ ὡς ἱρῶν Νηρεΐδων τᾶς Γαλατείας, φησὶ δεσποσύνων φῶς μοι, ὅτι οὐκ ἐθέλησά με ἁ μάτηρ μὴ ἰχθύν. ὅτι δ' ἂν χαριέμενα ἢ χεῖρά σου, ἐὰν μὴ τὸ σῶμα ἄθλῃς.

56. ΕΦΕ. Ἔφερον δέ σοι ἢ ἰατικὰ σύμβολα· κείνα δ' ἑλανόπι λευκὰ καὶ μάκωνος φύλλα. ἀλλ' οὐκ ἂν δυνᾶσθαι φέρειν σοι ἀμφίστομα ἐν αὐτῷ τῷ καιρῷ· τὰ δ' ὁρίνα τῶ ὕδατος οἷσ' τὰ δὲ τῶν μάκωνος φύλλα, τὰ χειμῶνος. μάκων ἁ λέγεται ἁ κεφαλᾶ, καὶ ἀνθρώπεος βοτάνη, ἁ καπνῶς λαγαμβάνει κέδνα.

57. ΕΡΓ. Τὰ δ' μάκωνος φύλλα φασὶ, καὶ τὰ δ' ἀνεμώνης, ὑπὸ δ' πλάσεσιν, ὃ ὅτι φαφῦν. τιθέντες δ' αὐτὰ χρὴ δ' ἀντίχειρα καὶ τὸν λιχανὸν δέλλον, τύπτειν τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ, καὶ ὅτα σημειοῦνται, εἰ ἀλαοῦνται ἢ μὴ ἰαμβύων. ὥσπερ καὶ ὑπὸ δ' τὰ πλάγιον φόρα, οἱ ἀφόρως ὀδυνεῶνται.

60. ΝΥΝ. Λείπ') τοίνυν ἃ κόρη, ἐπεὶ ἁ βραχία ἔχει, τετίσεται ἐκ ἰχθὺς ἐθέλοιμεν, μαθεῖν ἐμὲ τὸ τόν, τετίσει τὸ πλέειν, καὶ καλιμβᾶν. ὧδε πὲρ ἀφίκεται τὸς ξένος ἐνταῦθα μᾶ νυός· ὅτος δὲ ἐμὲ διδάξεται δαλανόπι πλέειν, ἵνα μάθω τὸ γλυκὺ ἐκπεύσομαι τᾶς Νηρείδες δαλανόπι τὸ κρατικᾶν ἔ βυθόν.

63. ΕΞΕ.

Αἴκά τις σοὶ ναῒ πλέων ξένος ὧδ' ἀφίκηται·
Ὡς κεν ἴδῃ τί ποθ' ἁδὺ κατοικέῃ τ' ἐν βυθῷ ὔμμιν.
Ἔξιθι Γαλάτεια, καὶ ἐξενθοῖσα λάθοιο
(Ὥσπερ ἐγὼ νῦν ὧδε καθήμενος) αἴκα δ' ἀπενθεῖν·
Ποιμαίνειν δ' ἐθέλοις σὺν ἐμὶν ἅμα, καὶ γάλ' ἀμέλγειν,
Καὶ τυρὸν πᾶξαι, τάμισον θριμεῖαν ἐοῖσα.
Ἃ μάτηρ ἀδικεῖ με μόνα, καὶ μέμφομαι αὐτᾷ·
Οὐδὲν πᾶ πᾰχ' ὅλως ποτὶ τὶν φίλαν εἶπεν ὑπὲρ μοῦ,
Καὶ ταῦτ', ἄμαρ ἐπ' ἄμαρ ὁρῶσά με λεπτὸν ἐόντα.
Φασῶ τὰν κεφαλὰν καὶ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μοῦ
Σφύζεσθαι, ὡς ἀνιαθῇ· ἐπεὶ κηγὼν ἀνιῶμαι.
Ὦ Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾷ τὰς φρένας ἐπεπόταισο;

If any one hopes you, navigating with a ship, may come hither a stranger.
That he may see why sweet it is to dwell in the deep.
Come forth Galatea, and coming forth may you forget
(As I now sitting here) if you can to grieve.
Would you tend flocks with me, and milk,
And press cheese, cutting the rennet, being mine.
My mother wrongs me alone, and I blame her.
She never at all said any thing to your dear self in favour of me,
And this, day after day seeing me wasting away.
I will tell her that my head and both my feet
Throb, that she may grieve: since I also grieve.
O Cyclops, Cyclops, whither are your senses flown?

Mater me sola injuria afficit, & eam accuso:
Nihil prorsus illa unquam amabile tibi dixit de me,
Idque indies videns me tenuem magis fieri.
Dicam mihi caput & ambos pedes meos
Dolere, ut crucietur: quoniam & ego crucior.
O Cyclops, Cyclops, quo tibi mens avolavit?

63. ΕΞΕ. Τὸ πᾶν· εἴθε ἐξέλθοις ἡ Γαλάτεια. καὶ ἐξελθοῦσα, εἴθε λάθοι λέξεις ὥσπερ ἐγὼ νῦν ἐνταῦθα καθήμενος, εἰς ἣ οἶκον ἀπελθεῖν. καὶ εἴθε βουλοῖσο σὺν ἐμοὶ ποιμαίνειν, καὶ ἁπὸ γάλα ἀμέλγειν. καὶ εἴθε βουλοῖσο, ὑπὸ κοπῦ τὸ χάμα, πυρὸν πᾶξαι, πίαν δρασκωπάτιν ἐμβαλοῦσα.

67. Ἃ ΜΑ. Ὅπ ἁ μαστροπεύει με. αὕτη ἂν εἴη Φρύγιος δυνάστης ἢ Θέσσαλος, καθώς φησιν ὁ ποιητής. Ἄλλως. τὸν ἀγρεωικόν, καὶ ἀφιλῆ τὸ ΞΘ. ὅτι ἁ μάτης με ἀδικεῖ με, μὴ σεγαλωμένα ἢ ἐμοὶ ἐρωιδίῳ σεῦ ἐμέ. καὶ ταῦτα ὁρῶσά με ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἰσχναινόμενον, καὶ λεπτυνόμενον καθ' ἑκάσιαν ἡμέραν. λέξω τοῦτο καὶ ἐγὼ ἀθλιωτέρου αὐτοῦ, σκοφασζόμενος, ὅτι ἢ κεφαλή μου ὀδυνῶμαι, καὶ τὼς πόδας μου ἀμφοτέρως, ἐπεὶ ἢ ἐρωτός μου καὶ ἐγὼ φρεντίζω.

72. Ὦ ΚΥΚ. Ὥσπερ συγραφεύς, καὶ ἀλογήσας τοῦ ψυχικοῦ ὅτι ἢ ἐκπέσιων, σεῦς ἑαυτὸν ἀγαλέγεται· σὺ τὰς φρένας ὦ Κύκλωψ ἐκπεπλασμένας καὶ πεπλανημένας ἔχεις, ἐὰν ἁπλοῦν καλα-

Αἴκ' ἐνθὼν ταλάρως τε πλέκοις, καὶ θαλλὸν ἀμάσαις
Τοῖς ἄρνεσσι φέροις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις νοῶν.
Τὰν παρεοῖσαν ἄμελγε· τί τὰν φεύγοντα διώκᾳς;
Εὑρήσᾳς Γαλάτειαν, ἴσως καλλίονα ἄλλαν.
Πολλαὶ συμπαίσδεν με κόραι τὸν νύκλα κέλονται,
Κιχλίζοντι δὲ πᾶσαι, ἐπὶ σὺ κ' αὐτᾶις ἰάκχοις.
Δηλονότ' οὐ τᾷ γᾷ κὠγών τις φαίνομαι ἥμες.
Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα,
Μυσίσδων· ῥᾶον δὲ θοῶς, ἢ χρυσὸν ἔδωκεν.

Si tu profectus calathos texeres, & teneras virgas metens
Agnis adferres, fortasse multo rectius saperes.
Mulge præsentem: quid enim fugientem sectaris?
Forte aliam invenies Galateam, & quidem pulchriorem.
Multæ puellæ mecum de nocte colludere volunt:
Suaviter vero rident omnes, cum ipsis auscultes:
Nimirum & ego in terra aliquis videor esse.
Sic Polyphemus pascebat amorem,
Cantans: suavius autem agebat, quam si aurum dedisset.

καλαθίσκως συμπλέκῃς, καὶ πόαν ἀμείσας τοῖς ἀρνίοις φέροις, ἴσως γάνιο φρονιμώτερος.

75. ΤΑΝ. Ὁ νῦς· τί πρὸς ἀμηχανίαν πίπτεις; Ἡσίοδος· Νήπιος, ὃς τὰ ἔτοιμα λιπὼν, τ' ἀνέτοιμα διώκει. χὠ πὰν παροιμίαν τοῦτο λέγει. ἢ Δίλοντα βοῶ ἔλαυνε· ἄγαν, ἢ ἀγαπῶσα φίλει.

80. ΟΤΤ. Πρὸς τὴν Νικίαν ὁ λόγος ὑπὸ τὴν ποιητᾶ. οὕτως ὁ Πολύφαμος, φησι, μετεχειρίζετο, τὸν ἔρωτα ἰατρεύων μελιγῶν.

81. ΡΑ. Εὐχαρίστειον δὲ δίκᾳ, περὶ μὲν δοῦναι, εἰς θεραπείαν τοῦ ἔρωτος δηλονότι. ἢ οἱ χρῆναι οὖχ δοῦναι, ὅπως πείσῃ τὰν Γαλάτειαν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
ΤΟΥ ΔΩΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ Εἰδύλλιον Αἶτης, γέγραπται δὲ Ἰάδι Ἀλκαίῳ. Αἶτας δὲ οἱ μὲν Θετταλοὶ καλοῦσι τοὺς ἐρωμένους· οἱ δέ, Αἶτας, τοὺς ἑταίρους. φασὶ δέ τινες λέγεσθαι τοὺς ἀγαθούς, οἷον μὴ ἴτας, ἀντὶ τοῦ μὴ ἰταμούς. ἢ Αἶτης, ὁ συναίτης καὶ συμπολίτης. Προσαλλάσσεται δὲ ὁ ἐρῶν τῷ ἐρωμένῳ, καὶ εὔχεται δύο ψυχῶν ἁρμονίαν αὐτοῖς γενέσθαι, καὶ φιλίας ἀσφάλειαν μέχρι τέλους ἀδιαφθόρου· ἵνα καὶ μὴ θάνατον οἱ μετ' αὐτοὺς φαμένων τῶν ἐν ἀμφοτέροις ὁμόνοιαν. Καὶ τοὺς Μεγαρεῖς ἐπαινεῖ, ὅτι τὸ τετιμηκέναι Διοκλέα ὑπερασπισαμένους τοῦ ἰδίου ἐρωμένου.

ARGUMENTUM
IDYLLII DUODECIMI

Inscribitur quidem hoc Idyllion Aites: scriptum vero est Ionica dialecto. Aitas autem Thessali vocant amatos. Alii Αἶτας socios appellant, nonnulli vero probos & modestos ita vocari dicunt, quasi non protervos, sive impudentes. Ait Aites significat cohabitatorem & concivem. Alloquitur autem amator eum quem amat, eique sibi duorum animorum conjunctionem, & amicitiæ solidam firmitatem, quæ usque in finem vitæ permaneat: adeo ut etiam post ipsorum mortem posteri prædicent concordiam quæ inter eos intercessit. Et Megarenses laudat, eo quod summo honore affecerint Dioclem, qui semetipsum pro amico suo defendendo morti exposuit.

ΑΙΤΗΣ,
ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιβ'.

Ἦλυθες, ὦ φίλε κοῦρε, τρίτᾳ σὺν νυκτὶ καὶ ἠοῖ,
Ἦλυθες· οἱ δὲ ποθεῦντες, ὃ ἦμαρ γηράσκουσιν.

AITES,
IDYLLION XII.

VEnisti care puer, post tertiam jam noctem & auroram,
Venisti: qui vero desiderio conficiuntur, uno die fiunt senes.

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ιβ'.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ παρὸν εἰδύλλιον Αἶτης. γέγραπται δὲ Ἰάδι Ἀλκαίῳ. ἔστι δέ τι ἰδιωτικὸν ἀφηγηματικόν. ἀφ' ἑνὸς γὰρ ἀρξάμενος προάγεται ὁ λόγος, τέλος, τοῦ Θιοκλέους. Ἀλλέγεται γὰρ ὡς ἐρασὴς περί τινα ἐρώμενον, οὐ πλέον τεσσάρων ἡμερῶν ἀποδημήσαντα. ὅθεν φησίν, Ἦλθες μοι τρεῖς ἡμέρας· ἐγὼ δὲ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ γεγήρακα, ὡς ποθῶν. ἔστι δὲ Εἰσαγωγικὸς ὁ ἐρασὴς, καὶ τῷ τοῦ Ἀμυκλαίου Ἀλκίκλεον. Αἶτης δέ, ὁ ἐρώμενος, ὡς Θετταλοί φασιν. εὔχεται δὲ ἵνα μὴ θάνατον γένωσθε

Ὅσσον ἔαρ χειμῶνος, ὅσον μῆλον βαθυβύλοιο
Ἡδίων, ὅσσον ὄις σφετέρης λασιωτέρη ἀρνὸς,
Ὅσσον παρθενικὴ τερφέρει τριγάμοιο γυναικός,
Ὅσσον ἐλαφροτέρη μόχθων νεβρὸς, ὅσσον ἀηδὼν
Συμπάντων λιγύφωνος ἀοιδοτάτη πετεηνῶν·
Τόσσον ἔμ' εὐφρωσας σὺ φανείς· σκιερὴν δ' ὑπὸ φηγὸν,
Ἡελίου φρύσσοντος ὁδιπόρος ἔβραδυν ὥς τις.
Εἴθ' ὁμαλοὶ πνεύσειαν ἐπ' ἀμφοτέρησιν Ἔρωτες

Quanto ver hyeme, & quanto pomum pruno
Suavius, quantoque mater ovis suo agno villosior est,
Quanto virgo præstantior est muliere ter nupta,
Quanto vitulo celerior hinnulus, quantum luscinia
Canora cantu omnes volucres superat:
Tantum tu me exhilarasti adveniens
Sub umbrosam vero fagum
Sicut viator aliquis sole torrente, properabam.
Utinam concors adspiret utrique amor

γένοιντο ἀοίδιμοι. ἐπαινεῖ δ' ἰὼ τὸν Μιλαρεῖς ὡς τετιμηκότας τὸν Διοκλῆν παιδεράστᾳ ὄντα ἑβδεταφίῳ ἀγῶνι. ἐν ᾧ οἱ νέοι ἀγωνίζονται φιλήμασιν. καὶ ὁ μᾶλλον φιλήσας, ἐστεφανοῦτο βαρὺ στεφάνῳ, καὶ ἀπήγετο σὺν τῷ ἑαυτοῦ μητέρα.

1. ΗΛΥΘ. Ω φίλε μοι νεηλθὲς μετ' ἐτεῖς νύκτας τε καὶ ἡμέρας, εἶπε ἐπικαίρων ἤρκεσεν, ὅτι βραδίως ἦλθες.

2. ΠΟΘ. Οἱ δὲ ἐρῶντες ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ πλανυόμενοι, γηρῶσιν. ἔστι δὲ ὅδε τὸ Ὁμηρικὸν Αἶψα γὸ ἐν καλύπτῃ βροτοὶ καταγηράσκουσιν. ἢ οἱ μὲν πολῖται ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ γηρῶσι σὺν ἐραμένοις πλανυζόμενοι. Ἄλλως. οἱ ἐρῶντες, εἰ μίαν μόνην ἡμέραν τῶν ἐραμένων πλανηθῶσιν, τὸν πᾶσαν ζωὴν ἐστρῶσθαι τὸν αὐτῶν παρεῖσαι νομίζουσι.

3. ΟΣΣΟ. Ὅσον δ' ἐλύτισεν τὸ ἔαρ τῶν χειμῶνος, ὅσον ἡ ὄις τὸ ἰδίας ἀρνὸς δασυτέρα, ὅσον ὁ παρθένος ἁβρότερα τὸν πολυγάμου γυναικὸς, ὅσον ταχυτέρα ἡ ἔλαφος τὸ μόχθου, ὅσον ἡ ἀηδὼν γλυκυτάτη εἰς τὰ ᾄδειν, ἁπλοῦς τὸν πτηνῶν πάντων· τόσον φανὶς σὺ σύρανας ἐμέ. κατέργον δ' ὑπὸ τὴν ἀναψυχὴν λαμβάνοντος ὁλοτόν, ὡς ἐγὼ ὁδοιπόρος τὸν ἥλιον φλεγόμενον, ὑπὸ σκιὰν δένδρου κατέφυγα.

8. ΣΚΙ. Ὡς ἂν τις φοιτῶν φλεγόμενος ὑπὸ ἥλιου εἰς σκιὰν φηγοῦ πεσὼν, ὅτι κἀγώ σοι προσαπαυσάμενος αἰσθάνομαι.

10. ΕΙΘ. Ἔλθοι, φασὶν, ἐπιχώριοι ὅμοιον ἡμῖν ἐς ἀλλήλους ἔρωτα, ἵνα καὶ ὑπὸ τὴν μελαγχολιτέραν σύζυγίαν ἐμοῦ ἡ φιλία ᾖ. ἢ, εἴδει δὲ ἐν ἁπλοῦς ἐμφυσίοις εὐμενεῖς οἱ ἔρωτες γίνονται, καὶ ὄντα δύσκολα ἀταράχως. ἡμεῖς δὲ καὶ τῶν μεθ' ἡμᾶς ἐσομένων, λόγος ἀποδίδωσι· ὅτι δύο τινὲς, ἐν ἀλλήλοις ἐγένοντο συντυχίαντες τοῦ ἔρωτος.

11. ΕΠΕ.

Νῶϊν, ἐπεσσομένοις δ' ἀοιδὴ
Δοιὼ δή τινε τώδε μετ' ἀμφοτέροισι γενέσθω
φῶθ'· ὁ μέν, ἰὼ εἰαγινίδος, φαίη χ' ὠ μυκλαΐσδων·
Τὸν δ' ἕτερον πάλιν, ὥς κεν ὁ Θεοκλὸς εἴποι, αἰτόμ·
Ἀλλήλυς δ' ἐφίλησ' ἴσῳ ζυγῷ. ἦ ῥα τότ' ἦσαν
Χρύσφοι πάλαι ἄνδρες, οὐκ ἀντιφίλησ' ὁ φιλητείς.
Εἰ γὰ τοῦτο, πάτερ Κρονίδη, πέλοι· εἰ γὰ ἀγόρᾳ
Ἀθάνατοι· γενεᾷς δὲ δικοσίησιν ἔπειτα

Nobis, ita ut posteri de nobis canant!
Duo quidam inter se junctì fuerunt
Viri: alter erat amicus, dicat quis Amyclæa lingua loquens,
Alterum vero Theſſalice loquens amarum vocet.
Mutuo illi ſeſe amabant æqua lege; certe tunc fuerunt
Aurei olim homines, quum viciſſim amaret qui amabatur.
Utinam hoc, ô pater Jupiter, fiat: atq; utinam nunquam ſenescentes
Immortales ſimus: atque poſt ſecula ducenta

ΙΙ. ΕΠΕ. Ἐπὶ πᾶσι ἢ τοῖς ἐσομένοις ἢ μέλλουσιν ἔσεσθαι· ἅτις τοῖς μεταγενεστέροις γενόμεθα ἀοιδοί· ἅτις ἐσσόμεθα, λέγων διλονότι.

12. ΔΟΙ. Τοῦτο ὡς τοὺς ἐσομένους. ἵνα οἱ μεταγενέστεροι τῆς φιλίας ἡμῖν μνημόντες, λέγωσιν ὅτι δύο σφῶν ἡμῶν ἠάνοτο ἀνθρώποι· ἕτερος μὲν ὑπὸ Λακώνων λεγόμενος Εἰαγινίδας, τετόκειν Ἰφασίᾳ· ἕτερος δ' ὑπὸ Θετταλῶν Αἰτὸς, τετόκειν Ἰφίμᾳ. ἔτοι δ' ἀλλάλως ἐξ ἴσου ἐφίλεν, ἢ χρυσᾶ γένος, ὡς ἔοικεν, ἦσαν.

13. Ὁ ΜΕΝ. Ὁ μὲν χῖ τὸν Ἀμυκλαῖον Εἰαγινίδαν ὀνομαζόμενος. ἔτοι δ' ἢ Ἰφασίᾳ Εἰαγινίδη φασίν· ὁ δὲ ἕτερος χῖ τὸν Θετταλὸν Αἰτὸν, τετόκειν Ἰφίμᾳ. ἢ ἀλλάλων ἢ φιλίαν ἐσχέτην ἔχον, ὡς ἔοικε ζυγῷ ἴσῳ. ἦ ἦσαν δὲ τότ' ἦσαν φάλαι ἄνδρες ἐκ ἢ χρυσᾶ γένος, ὅτι ὁ φιλῶν ἀντιφιλεῖτο. Ἀμύκλαι δὲ πόλις Λακωνικά.

15 Mutuo illi ſeſe amabant æqua lege; certe tunc fuerunt
Aurei olim homines, quum viciſſim amaret qui amabatur.
Utinam hoc, ô pater Jupiter, fiat: atq; utinam nunquam ſenescentes
Immortales ſimus: atque poſt ſecula ducenta

17. ΕΙ. Εἰδὲ γὰ τοῦτο ὦ Ζεῦ γένοιτο ἢ ἢ Κρήτη. ΑΓΗ. Ηγουν, ὦ Ζεῦ ἢ ὦ Ἔτεργε Διοὶ οἱ μὴ γηράσκοντες, ἢ ἀθάνατοι. Ἄλλως. εἰ γὰ ἀγόρᾳ ἀθάνατοι] νοητέον ἔξωθεν, ἡμεῖς. τοῦτο δὲ οὐχ ὡς Διὸς αὐτὸς εἶναί φησι, ἀλλ' ὡς ἢ τοῖς μεταγενεστέροις, ἀφ' μνήμης ἢ ἢ φιλίας, ἢ μὴ ἐπιλησθῶσι. ἢ, εἰ γὰ ἀγόρᾳ ἡμεῖς, ὦ ἀθάνατοι, ἤγουν ἀφ' μνήμης ἀπάρχομεν. ὁ νοῦς. τὸ πᾶν· εἴθε ἀθάνατοι ἠμείμεθα, μεθ' ὅλως γήρως γηγενθέοι, εἰ δὲ συμβαίη ἡμᾶς θνητὴν διλονότι, εἴθε τις ἀγγέλλοιτο ἡμῖν εἰς ἢ ἀπέκλαστον τόπον τῆς ᾴδης, μὴ ἀφικοίας ἡμᾶς, ὅπ ἢ σὰ νῦν φιλία ἢ ἢ ἐφιλότης, τοῖς πάντων ἴσοις ἔσεσθαι, μᾶλιστα ἢ τοῖς ἢ ἡμῶν ἔσεσθαι διλονότι.

Αγγείλειεν ἐμοί τις ἀνέξοδον εἰς Ἀχέροντα,
Ἡ σὴ νῦν φιλότης ᾧ θ' χαρίεντι πάρα,
Πᾶσι μὲν ἀθανάτοις, μᾶλλον δ' ἠϊθέοισι μάλιστα.
Ἀλλ' ἤτοι τούτων μὲν ὑπέρτεροι ἠγαθέοιες
Ἔσσονθ', ὡς ἐθέλουσιν· ἐγὼ δέ σε καλὸν ἀοιδῶν,
Ψεύδεα μηδὲν ὑπάρξαν ἀραῖς οὐκ ἀναφύσω.
Ἦν γάρ καί τι δίκης, ὅ μὲ ἀδίκως εὐθὺς ἔθηκας,
Διπλάσιον δ' ὤνησας· ἔχων δ' ὀλίγητον ἀπίθου.
Νισαῖοι Μεγαρῆες, ἀειγεύοντες ἐρεσμοῖς,

Nunciet mihi aliquis apud Acherontem irremeabilem:
Dicam, Amor tuus nunc, & amabilis amici tui,
Omnibus eſt in ore, præcipue vero juvenibus.
Verum horum omnium ſuperi cœlicolæ
Diſpenſatores erunt ſicut volent: ego vero te formoſum laudibus celebrans
Non edam mendacia ſuper naſum rarum: *i. nihil falſi dicam.*
Nam etſi *me* in aliquo læſeris, & hactim reddidiſti id innoxium,
Et duplo juviſti, & habens ſuſurium diſcedo.
Niſæi Megarenſes, remis præſtantes,

22. ΑΛΛ'. Αλλ' οἱ θεοὶ μὲ ἴσονται οἱ ὑραίωτες ὑπέρτεροι τῶν ἐστίσιν ἰσχυέτατοι βουδοὶ, ὡς ἐθέλουσιν. ἐγὼ δ' ἐπαινῶν σε τὸν καλὸν, ὃ ψεύσομαι, οὐδὲ ὅλη τὰ ξεινὸς τῆς ἐμῆς ἀναβλαστήσουσι τὰ τ' ψεύδεα σύμβολα. Ἄλλως. ἐγὼ δέ σε] ἐγὼ δέ σε ἐκωμάζων, λέγει ὁ αὐτὸς τὰ ἐρώμενον, ὃ ψεύσομαι αὐτὸ σῦ. οὐδὲ ἐπάνω τὰ ξεινὸς ψεῦσμα γενήσω, ἢ μᾶλλον φύσω· εἰάθασι γὰρ ἔνιοι τὰ ἐπάνω τὰ ξεινὸς φυσήματα ὑδράκια, ψεύσματα καλεῖν, καὶ ἔτι) ταῦτα σημεῖον ψευδολογίας.

24. ΨΕΥ. Φύσαι ὅλη τὰ ξεινὸς λευκαὶ αἱ λεγόμεναι ἴονθοι, ἢ ὄνθοι, ὡς κατὰ τὸ αὐτὸ τῆς ἀλικίας γεύμεναι, ἃς ὑδράκια ἐκάλουν. καὶ οἱ Σικελιῶται τὰ ταῦτα φύσαλα, ὑδάγγελον ἐσημαίνοντο ἔτι). ἴονθον δὲ λέγει), παρὰ τὸ ὄνθος, οἱονεὶ μάλισμὰ τὰ ὄψεως.

25. ΗΝ. Ἐὰν γὰρ μὲ λυπήσῃ τι δικαίων ἔργον, ὁ λέγω ὁ τέκτων ἰάσεται). ἢ ἐὰν γὰρ μὲ ἀδικῆσθ' ὑπ' σῦ, τὸ μὲ δίγμα πεπεράπωκας, καὶ ἄδικες ἐπάσας. μᾶλλον δὲ μὲ εἰς τὸ διπλάσιον ὠφέλησας. καὶ ἐπαινῶν σε τὰ οἶκον, ἔχων τὸ ἴσον μέτρον τὰ μάλας.

27. ΝΙΣ. Νισαίους τοὺς ἀπὸ τὰ Ἀττικῆς. ὅπτιον γὰρ Μεγαρέων ἡ Νίσα· ἀφ' ἧς Νισαῖοι καλοῦνται οἱ Μεγαρεῖς· ἀνομάδησαν δὲ ἀπὸ Νίσου τὰ Πανδίονος, συνοικήσαντες αὐτῷ ἀειγεύοντες. καὶ Σιμωνίδης ἐπαινεῖ τοὺς Μεγαρεῖς.

28. ΟΛΒ.

Ὀλβιοι οἰκοίητε, ϯ Ἀθηναὶ ὡς πέρι ἄλλων
Ξείνων πιμήσαθε Διοκλέα ϯ φιλόπαιδα.
Ἀεὶ οἱ ϑὲ τύμβον ἀολλέες εἴαρι πρώτῳ
Κῶμοι ἐριδμήνυσι φιλήμαλϑ' ἄκρα φέρεσθαι·
Ὡς δέ κε ϖοσμάξῃ γλυκερώτερα χείλεσι χείλη,
Βριθόμενος φαέεσσιν ἐὼ ϖρὸς μητέρ' ἀπίηλεν.
Ὀλβιϑ ὅστις παῖδι φιλήμαλα κεῖνα διαπρᾷ.
Ἦ ϖ ϯ χαριπὸν Γανυμήδεα πολλ' ὀπιϑωπρεῖ,
Λυδίῃ ἶσον ἔχῃ πέτρῃ σόμα, χρυσὸν ὁποίῃ
Πεύϑων) μὴ φαῦλον, ἐτήτυμον, ἀργυραμοιβοί.

Felices habitetis, quoniam præ aliis hospitibus Atticum
Dioclea puerorum amatorem honore affecistis.
Semper primo vere ad ipsius tumulum congregati
Pueri certant osculi victoriam reportare.
Quique labra labris dulcius applicaverit,
Is coronis oneratus ad suam matrem revertitur.
Beatus ille quisquis inter pueros de osculis illis judicat.
Is scilicet pulcrum Ganymedem diligenter invocat,
Ut Lydio lapidi similia labra habeat, quo aurum
Purum explorant argentarii, ne sit vitiatum.

28. ΟΛΒ. Μακαριϑείητε, ὅτι ϖαρελλόντως ϯ Διοκλέα ἐτιμήσατε. ἐπεὶ γὰρ Ἀθήνηϑεν φεύγων εἰς Μέγαρα φοβηϑεὶς ϖαρῆλθον, ἔν τινι μάχῃ ἐνίκησεν. καὶ ϖαραπαίζων τινὰς ἡμῶν, ἐκεῖνον μὲν ἔσωσεν, αὐτὸς δ' ἐτελεύτησεν· ὅϑεν τὸν Μεγαρεῖς δάλαι αὐτὸν, καὶ τιμᾶν ὡς ἥρωα· ἀγῶνά τε αὐτῷ ποιεῖν, ἐν ᾧ τοὺς καλοὺς ϖερὶ ϖαιδικῶν ἀγωνίζεσϑαι· ϯ ϑ καταφιλήσαι αὐτοῦ ἤλπιδα, τοῦτον ὑπ' αὐτοῦ, ὡς κρείττω γεγενῆσϑαι. Ἄλλως. Ὁ Μεγαρεὺς οἱ τῷ Νίσῳ κατοικοῦντι, καὶ τὰ ναυτικὰ ἀεισάοντες, εὐτυχέστατα ὀλοίων, τῷ ἑαυτοῦ κατοικήσαντι πατρίδα, ἐπεὶ ϯ Ἀθηναίων διοκλῆς ϖερισσότερον ϯ ἄλλων τιμήσατε, ἐραστὴς παιδὸς γεγονὼς, καὶ ἐπ' αὐτῷ ἀγῶνα φιλημάτων τεθείκασι, ἐν ᾧ ὁ γλυκύτατα φιλήσας, καὶ τὰ ἑαυτοῦ χείλη τοῖς ϯ ἀντιφιλοῦντος χείλεσι ϖροσκολλήσας, βαρεῖ στεφάνῳ στεφανωθεὶς χαίρων ἀπῆλθεν εἰς ϯ ἑαυτοῦ μητέρα.

35. ΗΠΟΤ. Ὅντως ὁ κεκτὴς φησὶν, εὔχεται τῷ Γανυμήδῃ ἵνα ὁπόϑειον ἔχῃ τὸ σόμα, ϖρὸς τὸ διακρίνειν τὰ φιλήματα, ἅτινος, ὡς ὁ Λυδίος λίϑος δοκιμάζει ϯ χρυσὸν, εἴτε καλὸς, εἴτε καὶ μὴ, ὁ ἀργυραμοιβὸς χρυσᾶ, ὡς τὸν λίϑους τούτους ϖαρὰ Λυδοῖς εὑρισκομένους. τὸ δὲ ἑξῆς, ἅτινος. εὔχεται τῇ Λυδίᾳ ϖέτρᾳ ἴσον ἔχειν τὸ σόμα, ᾗ τινι οἱ ἀργυραμοιβοὶ ϯ χρυσὸν δοκιμάζουσιν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΟΥ ΤΡΙΣΚΑΙΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Τοῦτο μὲ τὸ Εἰδύλλιον ὅλως διηγηματικόν ἐστιν. ἐκτίθεται γὰρ ὁ ποιητὴς τὴν μὲν Ὕλα ὑπὸ τῶν Νυμφῶν ἁρπαγὴν, ὅταν εἰς τὸν χρήνην ἐλθόντα ὕδωρ τῷ Ἡρακλεῖ κομίσαν ἀπῆλθε· τὴν δὲ Ἡρακλέους τὴν πλάνην, καὶ τὸν ὑπὲρ τοῦ Ὕλα βάσανον. Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ Ὕλας παῖς ὑπῆρχε Θιοδάμαντος τοῦ ἁρτοτόμου, ὃν ἦρα Ἡρακλῆς.

ARGUMENTUM

XIII. IDYLLII.

Hoc Idyllion meram rei geſtæ narrationem continet. Recenſet enim Poëta Hylæ puerι raptum à Nymphis, quum ad fontem, aquam ad cænam pro Hercule petiturus abiiſſet: & Herculis errationem, ac gravem, ob amiſſum Hylam, dolorem. Eiendum autem Hylam fuiſſe Theodamantis lignorum ſectoris filium, quem amaſſe Herculem.

ΥΛΑΣ,

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιγ'.

Οὐχ ἁμῖν τ' ἔρασται μόνοις ἔτιχ', ὡς ἐδοκεῦμες,
Νικία, ᾧ πινι τοῦτο θεῶν ποκα τίκτυον ἔγαντο·
Οὐχ ἁμῖν τὰ καλὰ θρᾴτοις καλὰ φάρι' ἦμες,
Οἱ θνατοὶ πελόμεθα, τὸ δ' αὔριον οὐκ ἐσορῶμες·
Ἀλλὰ καὶ Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱὸς,

HYLAS,

IDYLLION XIII.

NOn nobis ſolis amorem peperit, ut arbitrabamur,
O Nicia, cuicunque tandem Deorum puer hic natus ſit:
Neque nobis primis ea quæ pulchra ſunt, pulchra videntur,
Qui mortales ſumus, & craſinum non cernimus:
Quin & Amphitryonis filius, cui ferreum pectus erat,

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ιγ'.

Ἐπιχάριν τὸ παρὸν εἰδύλλιον Ὕλας. πάλιν δὲ πρὸ Νικίᾳ προσδιαλέγεται, ὃς καὶ ἐν τῇ Κύπλωπι ἐκτίθεται Ν τὰ περὶ τὸν Ὕλαν καὶ Ἡρακλέα. τὴν μὲν Ὕλαν ὑπὸ τῶν νυμφῶν ἁρπαγὴν, τὴν δὲ Ἡρακλέους τὴν πλάνην, καὶ πάλιν τὸν Ὕλα βάσανον. Θιοκρίτου Ὕλας. Δωρίδι

6. ΑΙΝ.

Ὃς ⟨Θ⟩ λῖν ὑπέμεινε τ' ἄγειον, ἤρατο παιδὸς
Τῶ χαρίεντ⟨ος⟩ Ὕλα, τῶ τὰν πλοκαμῖδα φορεῦντος·
Καί μιν πάντ' ἐδίδαξε, πατὴρ ὡστὶ φίλον υἷα,
Ὅσσα μαθὼν, ἀγαθὸς ⟨καὶ⟩ ἀοίδιμος αὐτὸς ἔγεντο·
Χωὐκ ἀπέστα τοὔτεκ' ἦς, ἁνίκ' εἰ μέσον ἆμαρ ὄρνιθ⟨ες⟩,
Οὐδ' ὄκχ' ἁ λευκίππ⟨ος⟩ ἀνατρέχῃ ἐς Διὸς αὐλάς,
Οὐδ' ὁπόκ' ὀρτάλιχοι μινυρὸν ποτὶ κοῖτον ὁρῶεν,
Σεισαμένᾳς πτερὰ ματ⟨ρὸς⟩ ἐπ' αἰθαλόεντι πτελέᾳ.

Qui ſævum leonem ſuſtinuit, is amavit puerum
Formoſum Hylam, cæſariem ferentem:
Ipſumque omnia edocuit, ſicut pater carum filium:
Quibus præceptis ipſe vir præſtans & celebris effectus erat,
Et nunquam ab eo diſcedebat neque tempore meridiano,
Nec cum in domum Jovis excurreret albis quadrigis aurora,
Neque cum pulli avium queruli ad nidum reſpicerent,
Matre quatiente alas in fuliginoſa trabe:

6 ΛΙΝ. Λὶν ἢ λέοντα, ἀπὸ εὐθείας ἢ λίς. ⟨καὶ⟩ Ὅμηρ⟨ος⟩· ὅτι τε λὶν ἦκα δαΐμων. ⟨καὶ⟩, λὶς ἠϋγένε⟨ος⟩. Ἰσρίπτω γὸ λέοντε ὑφ' Ἡρακλέι ἀλφηβολίωαι, ἢ Ἐλικάονι, ἢ Λίσσιον, ἢ Νεμεαῖον.

7. ΤΛΑ. Τὸν Ὕλαν Σακράτη⟨ς⟩, ὣν Ἡρακλέης φησίν. Ἀπολλόνι⟨ος⟩ δ' ὁ Ῥόδι⟨ος⟩, Φιλοδάμα καὶ Κύπκος. Εὐφορίων δὲ, Εὐρύμα ἢ Ποσειδῶν⟨ος⟩ ἰρασμίν· καὶ ἄλλοι ἄλλων. ΦΟΡ. Τῦ ἔχεντ⟨ος⟩ τὰς τείχας τᾶς κεφαλᾶς πεπλεγμίνας, ἴν' ἢ τὸ φορεῦντ⟨ος⟩, ἀντὶ ἢ φέροντ⟨ος⟩ καὶ ἔχοντ⟨ος⟩.

9. ΟΣΣ. Λειστύλιες φασὶν, ὑπὸ Ῥαδαμάνθυ⟨ος⟩ πεπλωθῆαι ἢ Ἡρακλέα· Ἡρόδοτ⟨ος⟩ δ' ὑπὸ Ἀβδήρων βικόλων Ἀμφιτρύων⟨ος⟩, πρὸς δὲ ὑπὸ Χείρων⟨ος⟩ καὶ Θεσπιάδες.

10. ΧΩΡ. Οὐδέ ποτε, φησὶν, ὁ Ἡρακλῆς, αὐτῦ ἠγωείζετο, οὐδὲ μεσούσης ἢ ἡμέρας, οὐδὲ πᾶς ἐωθινᾶς ὥρας.

12. ΟΤΔ. Οὔτε ἢ κωμὴν κατ' ὀν οἱ νεοσσοὶ ἐν οἰκήμασι πηῖ ὄντες, ἀποβλέποιεν εἰς ἢ κοίτιν, πτερυσσομένης ἢ μητρὸς καὶ λοιπὸν ἀναχαρέσης, πρὶν τελευτάσαι ἐκλιχμῶσι τροφήν. ἐρεθίλιχοι δ' νεοσσοὶ μικροὶ, μᾶλλόποτε πτερόμενοι. μινυρὰ δ' αὐτὶ ἢ μινυίζοντες, καὶ λευκῇ φανῇ ἐρίνυσσιν μητρὸς ἐκπτυσσομένης, ὅτεσι ὑπὸ τὰς πτέρυγας λάβῃ τὰς νεοσσές.

13. ΠΕ. Πέτδεγη δὲ, σανίδιον λευκὸν καὶ τετριμμένον, ᾧ καὶ εἰς τοὺς δείφους ἀντὶ καραμίων πολλοὶ χρῶντας. οἱ δ' αἰθαλίην πίτυηγη πρὸ δόκον λέγουσι. ὡς καὶ Ὅμηρ⟨ος⟩· αὐτὰρ δ' αἰθαλίωντας ἀπὸ ξόανα μεγάειρε. πρὸς δὲ φασιν αἰθαλίην εἰσεῖν τὸ πίτυηγη, ἀφ' τὸ ἄπτον δή αἰθάλης. ἢ ὑπὸ ἢ αἴθηδς λίαν. ὅτεσι αὐτὸ ἔφη. τὸ δ' πᾶν ἔχει ὕτε, μίχει δ', αὐτῇ δ'

οὖ

Ὡς αὐτῷ κ' θυμὸν ὁ παῖς πεποιαμένῳ εἴη,
Αὐτῷ δ' εὖ ἕλκων ἐς ἀληθινὸν ἄνδρ' ἀποβαίη.
Αλλ' ὅτε τὸ ζεύσσον ἔπλει μὴ κῶας Ιήσων
Αἰσονίδας, ἃ δ' αὐτῷ ἀειρῆες σωέποντο,
Πασᾶν ἐκ πολίων περιλελεγμένοι, ὧν ὄφελός τι·
Ἶκετο κὠ ταλαεργὸς ἐς ἀφνειὰν Ιαολκόν

Ut ipſi puer ex ſententia elaboratus eſſet,
Unaque recte trahens in verum virum evaderet.
Sed cum ad *petendum* aureum vellus navigaret Jaſon
Æſonides, & principes ipſum ſequerentur
Omnibus ex urbibus delecti, quorum uſus aliquis eſſe poterat:
Advenit & laborum patiens in divitem Jaolcum

οὖ ἕλκων. Πάλιν ὁ λόγος περὶ Νικίαν, φίλον ὄντα Θεοκρίτου. φησὶ γὰρ ὁ Θεόκριτος πρὸς αὐτόν· ὅτι, ὡς ἐδοκιμάσθη ὦ Νικία, ἐκ ἔνεκα ἀμοῦ μόνου ἐρώντα ὁ θεὸς, ᾧ τινι ἐγένετο τέκνον, ἐκ ἡμῖν μόνοις τὸ καλὸν φαίνεται καλὸν εἶναι, οἵ τινες θνητοί ἐσμεν, κὴ σήμερον ὁρῶμεν, αὔριον δ' ἐκ ὁρῶμεν· τουτέστι, σήμερον ζῶμεν, αὔριον δὲ τεθνήξομεθα· ἀλλὰ κὴ ὁ Ἡρακλῆς ὁ χαλκοκάρδιος, τουτέστιν ὁ στερρὸς ἦς τοῦ Αμφιτρύωνος, ὃς τις ὁ Ἡρακλῆς ἀπέκλεινε τὸν ἐν Νεμέᾳ λέοντα, ἠδέσθη τοῦ ἔρωτος. ἡράσθη γὰρ παιδὸς τοῦ χαρίεντος Ὕλα, τοῦ φέροντος τὸν κόπανον. τουτέστι τοῦ ἔχοντος τὰς πείρας περιπλεγμένας, καὶ ἐδίδαξεν αὐτὸν τὸν Ὕλαν ὁ Ἡρακλῆς πάντα τὰ περὶ ἀφέλειαν, ὡς κὴ πατὴρ διδάξειεν ἂν τὸν ἑαυτοῦ παῖδα. ἐκεῖνα δηλονότι ἐδίδαξεν αὐτὸν, ὅπερ αὐτὸς ὁ Ἡρακλῆς μαθὼν, ἀγαθὸς ἐγένετο· τουτέστιν, ἐπιμετρότος. ἐς τοσοῦτον δὲ ἠδέλαστο ὁ Ἡρακλῆς τοῦ ἔρωτος τοῦ παιδὸς, ὥστε ὑδέποτε ἐῶν χωρὶς αὐτοῦ καθέσει κεχωρισμένον· ἀλλὰ διαπαντὸς συνῆν κὴ ὡμίλει αὐτῷ. τοῦτο γὰρ δίδωσιν ὁ λόγος, τοῦ μηδέποτε ἀφίεσθαι τοῦ παιδὸς, μή τε τοῦ μέτρου τοῦ ἤματος, τουτέστι, τῆ μεσημβρίᾳ· μήτε ὁπότε ἀνατέλλει ὁ ἥλιος. τοῦτο γὰρ σημαίνει, τὸ ἀναστέχειν ἢ λεύκασθαι ἐως ἐς τὸ δῶμα τοῦ Διός· τουτέστι, ἐ ὅτε λευκῶν ἵππων ὀχεμένη. μήτε ὁπότε ὄρνις τὸν νεοσσὸν, ἔχεται κὴ ὅταν θερὸς τὸν κοίτου τοῦ ἁλίου δύνοντος ὅτε ξύλα καθαιρῶν, κὴ τὰ πυρὰ αὐτῆς θερεάλλεται, σάπτει καὶ θερθάλπει. ὅτω παπαίνυτο ὁ παῖς αὐτῷ κ' θυμὸν· τουτέστι, κ' τοῦ οἰκείας ἀρέσκειαν.

15. ΑΥΤΩ. Αντὶ τοῦ αὐτόθι. ὥσπερ αὐτόθεν ἐκ νεότητος καλῶς ἕλκων καὶ κ' μηδὲν ἐλαττόμενος. μηδὲ ἐλλείπων, ἀνὴρ γένοιτο. εἴρηται δὲ μεταφορικῶς, ἀπὸ τῶν βοῶν τῶν ἐκ νέου εἰθισμένων καλῶς ἕλκειν.

Αλκμήνας υἱὸς Μιδεάτιδος ἡρωΐνας·
Σοὶ δ' αὐτῷ κατέβαιεν Ὕλας εὐερὸν ἐς Ἀργώ,
Ἄπις Κυανεᾶν ὄχ ἥψατο σωρηγμάδων ναῦς,
Ἀλλὰ διεξάϊξε (βαθυὸ δ' εἰσέθραμε Φᾶσιν)
Αἰετὸς ὣς, μέγα λᾶτμα· ἀφ' ὗ τότε χοιράδες ἔσαν.
Ἄμος δ' ἀντέλλοντι Πελειάδες, ἐσπαπὰ δὲ
Ἄρνα νέον βόσκοντι, τετραμμένω εἴαρος ἤδη,
Τᾶμος ναυπλίας μιμνάσκετο θεῖος ἄωτος

10 Alcmenæ filius Mideatidis heroïnæ:
Unaque cum ipso descendit Hylas in firmam Argo,
Quæ navis Cyaneas insulas concurrentes non attigit,
Sed velociter perrupit (in profundum a. ingressa est Phasidem)
Sicut aquila, magnos fluctus: ex quo tempore petræ illæ constiterunt.
25 Cum vero Pleiades orirentur, & extremæ agrorum partes
Agnos juvenculos pascerent, vere ad finem jam converso,
Tunc navigationis meminit divinus flos

20. ΜΙΔ. Μίδεια πόλις Ἀργους. ἀπὸ δὲ κάμπλου αὐτόθι φασιν. Ἀργεῖα δὲ καὶ ἡ Αλκμήνη.

22. ΚΤΑ. Καρύστιος ὁ Πραξιμήδους φησι, Κυανέας μὲν ὑπὸ ἀνθρώπων, ὑπὸ δὲ θεῶν, ὅτι πύλας κακλῶσας. Τιμοδίκης δέ φησιν, ὑπὸ δὲ ἱερᾶ ὑστεῖ τάδλον, ἢ νησίδιον σκοπιλῶδες. καλεῖσθαι δὲ τὰς τότε ἄκρας Κυανέας. ΣΤΝ. Διὰ τὸ συντέχθαι ἀλλήλαις, καὶ συνέρχεσθαι, καὶ συνθραύειν τὰς διαπρῴσας ναῦς. μόνην δὲ τὴν Ἀργὼ φασι φεύγουσαν διαδῦσαι τὰς συμπλοκάς πέτρας, ὡς εἰ διδοίη τις ἄπαξ ναῦς αὐτὰς διελαύνειν, καὶ τὰς μὲν τοῦτο, μηδὲν πάθειν δεινόν. ἐξ ἐκείνου δὲ τὴν χοίνικα, ἀφ' ἧς ἡ Ἀργὼ διέδυ, ἵστησι τὸ συνδρομῆς.

23. ΒΑΘ. Φᾶσις ποταμὸς καὶ πόλις ὁμώνυμος ἐν Κόλχοις, παρ' ὃν Ἕλληνες, Μιλησίων ἄποικοι.

25. ΑΝΤ. Περὶ ἀνατολὴν φησὶ τὰς Πλειάδων ἄρξασθαι τέλλειν τὸ πλοῦν, καὶ ἀπόγειον εἶναι τὸν ὥρας εἰς Κόλχους. ἔστι δὲ ὁ καιρὸς ἀρχομένου τοῦ θέρους. διὸ καὶ ἐπάγει, τετραμμένω εἴαρος· τυτέστι, λήξαντος. Ἄλλως. αἱ Πλειάδες, φησὶ Καλλίμαχος, τὸ βασίλειον σῆμα Ἀμαζόνων ὅσαι δυσπάτεις, αἳ Πελιάδες φευσιγεωρύθησαν. φεῦγον δ' αὐτὰς χοιράδες καὶ παγυχάδες συνισήσαι παρθενώσεις, ὁ δὲ θεὸς καθ' ὃν φησι καιρὸν ἀνατέλλειν αἱ Πλειάδες, θάλλη τε πᾶσα γῆ τὰ βοτάνας τὰ ἄγαν, τίκτωσι τὰ ὑπόπλα ἐρέφηλον. τὰ δὲ ὀνόματα τῶν Πλειάδων εἰσὶ ταῦτα, Κελαινώ, Πλειονίκη, Πρῶτις, Παρθενία, Μαῖα, Στερόπη, Λαμπαδώ.

27. ΑΩ. Λαὸς τὸ ἀπάνθισμα τῶν ἀνθῶν. ὅθεν, οἱ ἥρωες τὸ ἡρῶον· τὸ θεῖον ἀπάνθισμα τῶν ἡρώων. εἶτα δὲ ἄωτον, ὡσὸ τοῦ ἄειν, ἤγουν, πιεῖν καὶ ὀδωδέναι.

30. ΕΙΣΩ.

Ἡρώων κοίλας δὲ καθιδρυθέντες ἐς Ἀργὼ,
Ἑλλάσποντον ἵκοντο, νότῳ τρίτον ἄμαρ ἀέντι·
Εἴσω δ' ὅρμον ἔδυντο Προποντίδος, ἔνθα Κιανῶν
Αὔλακας εὐρώεντι βόες τέλσοντες ἄρηρον.
Ἐκβάντες δ' ὅτι σῖτα, χυτὰ ζυγὰ δαῖτα πένοντο
Δειλινοί· πολλοὶ δὲ μίαν φορέσαντο γαμεύσιν.
Λειμὼν γὰρ σφιν ἔκειτο, μέγα πρὸς θοὸν ὄγκαρ·
Ἔνθεν βύτομον ὀξὺ, βαθὺ δ' ἐτάμοντο κύπειρον.

Heroum, cavaque ſedentes in Argo,
In Helleſpontum veniunt, auſtro jam tertiam diem ſpirante,
Appulerunteque ad portum Propontidis, ubi Cianorum
Sulcos dilatant boves ducentes aratrum.
Egreſſi vero in litus, juxta jugo conam inſtruxerunt
Veſpere: multi vero ſimul unam torum ſternebant.
Pratum enim aderat, magnum ſtoris auxilium.
Hinc butomum acutum, denſumque ſecuerunt cyperum.

30. ΕΙΣΩ. Καθορμίδιόν ἐν τῇ Προποντίδι, καὶ ἡ Κίον πόλις τῶν καλεμένων Πρώων. ἔνθα τὰ καὶ ἡ Τλας, ἃ ἔνδα καὶ Ἡρακλῆς ὑπὸ τῶ ἔρωτα κλέπτει. ΕΝ. Εἰς ἃ τόπον ἦλθ' Κιανῶν. Κιανοὶ γὰρ οἱ πόλι Κίον οἰκοῦντες· ἣ τις τῶν καλεῖται Πρῶσα, ὑπὸ ἃ ἦλθ' Αἰολιῶν βασιλέως Περιόνα. Κίῳ δὲ ὑπὸ Κὶς ἃ ἰῷ Ὀλύμπῳ, ἀφ' ὗ τὸ ὄρος ὁ Ὄλυμπος.

34. ΣΤΙ. Ἤγουν ἃ κεῖται ὠρύλοχα. παρ' ὃν ὑπόωρ τὰς σικάδας ἐκ ἃ ἐν τοῖ λειμῶνι φοιβάσι ὕλαι. σικάδας ἃ καῦσι, ἃ ἐξ ὕλας χρησάμενα πίσσαν. Αὐτοῦ δ' οὗ ὕλακαν] Τὸ πᾶν μέχρει τοῦ, ἔνθεν βύτομον ὀξὺ, βαθὺ δ' ἐτάμοντο κύπειρον, ἴσχι οὕτως. ἀγλίθιον ἃ ὁ πᾶς αὐτοῦ τοῖ Ἡρακλεῖ, ἵνα δόνδαιν εἰς ἀλκιδίνον ἄνδρα, τετύσθαι ἀνδρὸς ἀναφανόμενον ψευδόμυθος ἃ ἑαυτῷ φύσι δηλοῦσι. ἀλλ' ὅτι ὁ Ἰάσων ἔπλει εἰς τὸ χρύσεον Ἔρμα, ὁ υἱὸς ἃ Αἴσονος, συνέπλεον ἃ μεῖ αὐτῷ οἱ ἄεισοι ἃ Ἕλλάνων, ἐκλεκτομβόοι ἐκ πασῶν σχεδὸν πόλεων, οἵ τινες ἦσαν ἀρίστοι (τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ἂν ἥρωες τι) ἀρίκετο καὶ ὁ Ἡρακλῆς ὁ υἱὸς ἃ Ἀλκμήνης τῆς Μιδαίδος ἃ ἡρώινος, ὁ τελεσιγόνος, τυτθὸν, ὁ καρτερόκλὲς, ἐς ἃ πόλιν τὴν Ἰωλκὸν ἃ ἀφικόμενος· τυτθὸν τὸν πάντα, καὶ αὐτοῦ ἃ τοῦ Ἡρακλεῖ καὶ ὁ Τλας ἐπέβαινεν εἰς τὸν τᾶς ἃ Ἀργοῦς πόλυ ὀλκὸν, καὶ οὐκέτι ἔγν, ἃ τις ὁ Ἀργὼ ναῦς ἄπλοντο, ἐκ ἤλατο ἃ πιτνῶν ἃ μελαινῶν σχεδὸν σὺν ἐρετμοῖσιν τυτθὸν, ἃ συνεγυτιβίσαν ἀφεῖς ἀλλύας, ἀλλὰ διέβραμεν αὐτὰς, καὶ ἦλθεν εἰς ἃ Φᾶσιν τετραμὸν ἃ βαθὺ, ἄκρας ἀπὸ διαφῆς τῶν Σαλμυδησσέων. ἐξ ἐκείνης δὲ ἃ καιρῶ, ὑμεναι αἱ χοιράδες πίπτεν ἀλίνητοι. Τίνι ἃ ἰμερόεντα οἱ Ἀργοναῦται

Κῶχεθ' Ὕλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδέρκιον οἴσων
Αὐτῷ θ' Ἡρακλῆϊ, καὶ ἀτρεμὲς Τελαμῶνι,
(Οἱ μίαν ἄμφω ἑταῖροι ἀεὶ λάχνωθε τράπεζαν)
Χάλκεον ἄγγος ἔχων. τάχα δὲ κρήνας ἐνόησεν
Ἡμιθύρῳ ὀν χώρῳ· ἔβα δὲ θεία πολλὰ πεφυκώς,

Et abiit flavus Hylas, aquam ad cœnam allaturus,
Ipsique Herculi, atque forti Telamoni.
(Qui socii existentes ambo, una semper instruebant mensam)
Æreum vas ferens. Statim vero fontem animadvertit,
In loco declivi, ubi multæ herbæ nascebantur.

πάντες πλούσιοι. λέγω τὸ θεῖον ἀπάνθεμα ἢ ὑρῶν (τοῦτο γάρ ὄζιν ὁ ἄνθος ἄωτον) ὅτι αἱ Πλειάδες ἀνατέλλουσι. ἀνατέλλουσι δὲ ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ ἔαρος, ὅτε καὶ τὰ ζῶά εἰσιν ἐπιλυμόνα πρὸς νομάς. τοῦτο γάρ ὄζει ὁ ἰχθεὺς ἄρνα νέον βόσκοντι. καὶ δὴ ἐπιόντες τῆς Αἰγῆς (τοῦτο γάρ ἡ ναῦς ὠνομάζετο) νότῳ λαμπρῷ πέντε μάλιστα ἡμέρας, εἰς τὴν Ἑλλήσποντον ἵκοντο. ἐντὸς δὲ ὁ Περινθίων ὠρμισεν εἰς τὸν τόπον ἢ Κιανῶν, ἐν ᾧ οἱ βόες ἀναπεισθέντες νύκτα καὶ αὔλακα ποιῆσαι, καὶ καταλιπεῖν τὸν γλῶ τοῦ ἀρότου. ὄζει δὲ ὁ γλὼς τοῦ γλῶ ἐκείνου. Κίον δὲ, φίλοις ἦ Περινθίοις ἦ, Κίος δὲ φίλοις ἀφ' ὧν κειμένη. οἱ δὲ γλὼ Κίον εἰκοῦντες Κιανοί. ἐκλάντες δὲ ἦ πὰς ἀλιτόπη, σιώλου δεῖπνον ἐποιοῦντο ὄζει ἦ αἰγιαλὸν κατὰ τὸν καιρὸν ἦ ἄνεμος. κοίτην δὲ ἐπιόντες ἐμίαν πολλαί. ἀφικέσθω γὰ αὐτοῖς λειμὼν, ὅπερ ἐν ἀφέλεια ἦν τραμιῶν. ἐξ ὧν ὅπερ λειμῶνος ἄκρον βάτμον ἐξῆν, ἢ πάντες.

36. ΚΩΚ. Ὁ τῆς. ἢ ὁ Ὕλας ὁ ξανθὸς ἐπορεύθη κομίσων ὕδωρ ἐπιδέκιον, ἔνεκαν θ' Ἡρακλέους ἢ θ' ἑταίρου Τελαμῶνος, καὶ ἐμπειρίας ἦ ψυχρὸ ἢ ἀκαμπὲς καὶ σιλικρόν. τοῦτο γάρ ὄζει τὸ, ἀτρεμὲς, οἱονεὶ ἀσφαλὲς· οἱ πάντες κοινῷ ἐποιοῦντο τράπεζαν. ἔχετο δ' ὁ Ὕλας, χαλκῆν ξίφος ὠλκεῶν. τάχος δὲ χρόνῳ εἶδεν ἔν που χώρῳ κοίλῳ καὶ οἱονεὶ καθημένῳ· ἐβεβήκεσαν δὲ ταύτη βοτάναι πολλαί· λέγω, θεῖα, χαμαίδρυον μέλαν, καὶ ἀδίαντον χλωρὸν, καὶ σίλφια θαλερὰ, καὶ ἄκρεως, ἢ τηλεμάχη ἄμπε καὶ ἐλεοκαμάμισον δὲ ἦ κρόμυα, αἱ Νύμφαι ἐχόρδον. τοῦτο γάρ ὄζει τὸ, χορὸν ἀγεῖζον. λέγω, αἱ νύμφαι αἱ μαλάκτω τῷ ὕπνῳ δουλώσασι, αἱ φοιτῶσι τοῖς ἀρχαίοις θεαῖς.

40. ΘΡΙ. Θεῖον κυείως, τὸ ἦ συκῆς φύλλον· ἔβεβ τὸ οἷς πάντα θεμιθύρου ἦ, πάντα ἢ θεῖον. ἀπ' αὐτοῦ δ' ἢ θεἰκελος ὠνόμασται. οἱ γὰρ παλαιοὶ φερτομπὼ πιοιῶτις, φύλλα συκῆς ἐκρέμων τῇ φερτομπῇ καὶ ἔβαινον.

Κυάνεόν τε χελιδόνιον, χλοερήν τ' ἀδίαντον,
Καὶ θάλλοντα σέλινα, καὶ εἰλιτενὴς ἄγρωστις·
Ὕδατι δ' ἐν μέσσῳ νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο,
Νύμφαι ἀκοίμητοι, δειναὶ θεαὶ ἀγρεϊώταις,
Εὐνίκα καὶ Μαλὶς, ἔαρ θ' ὁρόωσα Νυχεία.
Ἦτοι ὁ κοῦρος ἐπῆλθε ποτῷ πολυχρυσία κρωσσόν,

Cæruleum chelidonium & viride adiantum,
Et apium virens, & crispa agrostis.
In media vero unda Nymphæ choream ducebant,
Nymphæ pervigiles, metuenda rusticis numina,
Eunica, & Malis, & *instar veris juventer* aspiciens Nyche.
Jamq; puer admoverat urnam multæ capacem aquæ,

41. ΚΤΑ. Φυτείην δέ τι πλατύφυλλον, μίλακα, ὡσεὶ χελιδόνι, ὃ ἅμα τῷ φαινομένῳ τῇ χελιδόνι, ἀνθεῖ. ΑΔΙΑ. Βοτάνη ἐστὶν, ἀεὶ καὶ ἀθρόπτερις ἄλεγχον. ὄθεν καὶ τὸ ὄνομα ἔσχε· ἢ ὅτι τὰ τερατώδη μυεῖν, καὶ ἢ διαίνειν, τὸ βρέχειν. ἄγνωμι, τὸ μηδ' ὅλως βριχόμενον, ἀφ' οὗ τὸ ἄβρυτον· ἡδύν τι καὶ ὀξὺ, καὶ γλισχρόν. ἔστι δὲ ὅμοιον πηγάνῳ, τὰ φύλλα ἔχον μικρότατα καὶ μίλακα. κεκλόν δὲ ἐκ ἔχει, οὐδὲ ἄνθος, οὐδὲ καρπόν, ἐρίζαν δὲ μόνην ἄχρηστον, καὶ λεπτήν. καλεῖται δὲ ὕπτα, ἢ ὅτι τὸ μὴ δύνασθαι ὕδατι. ἐπεὶ ἂν ἐπιτύχηται ὕδατος ὅτι σφὶ φύλλων, ἢ μόνης, αὐλὶ ὀλιγοδρόσου. δύσασα γὰρ τὸ βρέξαι.

42. ΕΙΛ. Ἡ συμπεφυκυῖα. καὶ ἐπὶ εἰλεῖται ἐπὶ μῆκος, καὶ ἀπειληθείσαι τοῖς φυτοῖς κυκεῶνος· ἢ τις ἢ τῶν γεωργῶν καλοῦσιν ἀγρεῖα. ἄλλοι δὲ τὸ ἄχρηστον φασὶν εἶναι βοτάνην ἀφρονεστάτην, ἣν ἰδιωτικῶς φασι καλλιπεζίδαν.

43. ΑΡΤΙ. Ἡτοίμαζον, εὐτρέπιζον. συνήθως φασὶ χαὶ ἂν καιρὸν ὁ

Nymphæ (ἄλθον ἀντλῆσαι, τὰς νύμφας αὐτόθι χορείαν στήσασας.

44. ΔΕΙ. Παρέσον φόβον ἔδ' ὅτι αὐτοῖς ἐδημιοῦσί τε καὶ ἐπάγουσιν, ὃν καὶ νυμφολήπτους τινὰς φασιν.

45. ΕΑΡ. Ἱλαρὸν καὶ ἁβὶ βλέπουσα. ἔστι δὲ ἀεὶ τὸ ἦρ τερατώδες.

46. ΗΤΟΙ. Ὁ μὲν δὴ νέος Ἦλε, ὅτι τῷ ὕδατι ἢ κρωσσὸν, ἤγουν τὸ ὑδροφόρον ἀῤῥένον ὄντα, τὸ πολυχάλκευτον, ἐπεγεμίσθη πλησθῆναι αὐτὸ ὕδατος. αἱ δὲ νύμφαι ἐντεθάκασι τῷ χεῖρι αὐτῶ· τὶς γὸ φρένας αὐτῇ τὶς ἀπειλὰς ἀπειλῶν ὁ ἔρως ἐσπέρχει, ἵνα καὶ ἢ πειθὼ τῇ Ἀρχεάνασσα. χρεὼν ἢ εἰς τὸ βαθὺ ὕδωρ δίκλιν ἀφέρειν, ὅτι πυρώδης ὤν, εἰς τὸ διάλειπεν κλίσιν ἐξαίφνης. ὅστις σύμβολον ὑπολείας ἔχει. συμφωνεῖ ἢ τῇ ἀρχαίῃ καὶ Ἀπολλωνίῳ ὁ Ῥόδιος καὶ Νίκανδρος. ὁ ἢ Ὄναρος ἐν τοῖς Αμαζονικοῖς φησιν αὐτὸν εἰς ἢ χρόνιον σιωπᾶν, καὶ ὑπομένειν. χρωσσὸς ἢ ἀφ' οὗ μεγάλου, ὑδροφόρον ἀῤῥένον ἔστι. ἀφ' οὗ ἢ ὁ μικρὸς, εἶδος ἱματίου καὶ σάγης.

51. ΝΑΤ.

Βάψαι ἐπειγόμενοι· ταὶ δ' ὡς χερὶ πᾶσαι ἔφυσδν.
Πασάων γὸ ἔρως ἀπαλὰς φρένας ἀμφεχάλυψεν
Αργείῳ 'δπὶ παιδὶ· κατήειπε δ' ἐς μέλαν ὕδωρ
Αἰθέοις, ὡς ὅτε πυῤῥὸς ἀπ' ὐρανῦ ἤειπεν ἀστὴρ
Αἰθέος ἐς πόντον. ναύταις δέ τις εἶπεν ἑταῖρος,
Κυφότερ', ὦ παῖδες, ποιφὸ' ὅπλα· πλοῦτικὸς ὖρος.
Νύμφαι μὲ σφετέροις 'δπὶ γύναισι κῦδος ἔχουσι
Δακρυόεντ', ἀγανοῖσι παρηψύχοντ' ἐπέεσσιν·
Ἀμφιβυωνιάδας δὲ παραστόμβος ἀεὶ παιδὶ,
Ὤχετο, Μαιωτικὶ λαβὼν εὐκαμπέα τόξα,
Καὶ ῥόπαλον, τό οἱ αἰὲν ἐχάνδανε δεξιτερὴ χείρ.

Eam immergere cupiens. Illæ vero omnes manibus ejus inhæserunt: Omnium enim mentes teneras amor occupaverat,
Ergo puerum Argivum: cecidit vero in undas nigrantes
Confertus, *i. e. subito*; sicut quando rutilans stella de cœlo cadit
Præceps in mare: & nautis quispiam socius ait:
Leviora ô pueri armamenta facite: *nam* secundus ventus *spirabit*
Nymphæ suo in gremio puerum tenentes,
Lacrymantem blandis consolabantur sermonibus.
Hercules vero *animo* perturbatus ob puerum,
Ibat incurvo arcu accepto Mæotice, *i. more Scytharum*.
Et clava, quam semper dextera manus ipsius capiebat,

51. ΝΑΤ. Ἰδὼν γάρ τις αὐτὸν ἡδιστόντα λέγῃ ἐφὸς τὸς συμπλέοντας· ὦ παῖδες, μετωρείσατε τὰ ἱστία· ἡ γὸ ἄνεμος φορὸς καὶ ἐφὸς πλοῦσιν ὑπαυλότατος. Ἄλλως. ΚΟΥ. Εὔνητε καὶ εὐαρμοῖτε τὰ ἱστία. ἴσαν γὸ ὀδηγοῦσται τὸ πνεῦμα ὡς πάντα ἄντος ὁμοίως, ἐπὰν φέσῃ αὐτή.

53. ΝΥΜ. Αἱ μὲ δὴ νύμφαι φ Ἴλαν ὅτι τ γονάτων ἀνίχουσι παρηψύχοντο καὶ παρεμυθοῦντο ἰλαεροῖς ποι λόγοις κλαίοντα. βυκολικῶς δ τὸ παρηψύχοντο ὡς ὅλη τ πηγῶν.

55. ΑΜ. Ὁ δ' Ἡρακλῆς ὁ τ Ἀμφιτρύωνος ἤκουεν τ παιδὸς παραστόμβου, ἐπορεύθη κτ' τὸς Σκύθας, λαβὼν τὰ τόξα τὰ κυκλοτερῆ.

56. ΜΑΙ. Ἦτοι Σκυθικ. Μαιῶν ὁ Σκύθαι, ἀφικομένοις πρὸς Μαιῶτιν λίμνην. ἐχρῆτο δ Ἡρακλῆς τοῖς Σκυθικοῖς τόξοις, διδαχθεὶς ὑπό τινος Σκύθου Τοξάρου, ὡς ἱστορεῖ Ἡσίοδος, καὶ Καλλίμαχος.

57. ΕΧΑΝ. Ἀπὸ τ ἐχάνου. ὑπὸ τ χῶ, τὸ χαρῶ, χάσω· καὶ ὑπὸ τ χάσω, χανδάνω, ὥσπερ ὑπὸ τ ἥδω, τὸ εὐφραίνομαι, ἀνδάνω.

Τρὶς μὲν Ὕλαν ἄυσεν, ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμός,
Τρὶς δ' ἄρ' ὁ παῖς ὑπάκουσεν· ἀραιὰ δ' ἴκετο φωνὰ
Ἐξ ὕδατος· παρεὼν δὲ μάλα θρέδυε, εἶδετο πάρρω.
Ὡς δ' ὁπότ' ἠϋγένειος ἀπ' οὔρεος ἐς λὶς ἐσαΐξας,
Νεβρὸν φθεγξαμένας τὶς ἐν ὤρεσιν, ὠμοφάγος λὶς,
Ἐξ εὐνᾶς ἔσπευσεν ἑτοιμοτάτην ὁδὸν ἆσαι.
Ἡρακλέης ὄιστρῳ ἐν ἀπειρήσιοισιν ἀταίροις
Παῖδα ποθῶν δεδόκητο, πολὺν δ' ἐπελάμβανε χῶρον.
Σχέτλιοι οἱ φιλέοντες. ἀλώμενος, ὅσσ' ἐμάγησεν
Ὥρεα καὶ δρυμούς· τὰ δ' Ἰάσονος ὕστερα πάντ' ἦν.
Ναῦς μένεν ἄρμε' ἔχουσα μεταίρσια τῶ παρεόντων·

Ter Hylam inclamavit, quantum profundo gutture clamare valebat.
Ter puer exaudivit, & exilis vox pervenit
Ex undis: cumque valde prope adesset, procul abesse videbatur.
Ac veluti comatus leo, cum procul exaudivit
Hinnulum clamantem, aliquis inquam leo crudivorus, in montibus,
E cubili suo properat ad paratissimam cœnam:
Ita Hercules in inviis sentibus
Pueri desiderio errabat, spaciosam vero cursu corripiebat regionem.
Miseri sunt amantes. Errabundus quantum laboravit
Per montes & saltus! res vero Jasonis posteriores illi erant.
Navis stabat habens antennas suspensas ab illis qui aderant:

58. ΤΡΙΣ. Ἐκ τούτου μὲν ἐφώνησε τὸ Ὕλαν, ὅσον ἄρυγμα, ἤγνυ, ἐλαφρὰ ὁ λαιμὸς αὐτῷ τετύφθω, ὅσον ἠδυνάθη. ἐκ τούτου δὲ καὶ ὁ παῖς ἤκουσεν αὐτῷ βοῶντος.

59. ΑΡΑ. Οὐχ ὡς καὶ φησὶν ἀδελφὴ φωνὴ τοῦ Ὕλα ἔχοντος, ἀλλ' ὡς ἐν βάθει ὄντος, καὶ ἀπὸ τοῦ νυμφῶν κεκλεχομένου. ὑπὸ λεπτὸν δὲ καὶ ἀμυδρὰ ἡ φωνὴ αὐτῷ ἐγένετο, ἅτε ἐν τῷ ὕδατι ὄντος. καὶ ἐγγὺς ὄντος αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸ λεπτότατον τῆς φωνῆς.

60. ΕΙΔ. Ἤγουν ἐφ' ἑαυτῷ ἦν.

61. ΩΣ. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς τὴν φωνὴν τοῦ παιδὸς ἀκούων, ἐκπάγλη καὶ τοῦτο τὸ πτύσσων, καὶ ὃν μὲν καὶ λέων χαροπὸς ὀδὰξ

ἑαυτοῦ κοίτης ὧν, καὶ πεινῶν, ἀκόρεστος θοὴν φθεγξαμένης, ἐπέδυνεν εἰς ηὐφυᾶ ἐτυμοτάτην. ἐκπάγλη δὲ, εἰς τὰς ἀχρόνους τὰς ἀδιεξόδους, καὶ τετάρασσε παῖδων τὸν παῖδα. ἐπωλεῖτο δὲ πολλά τινα χαίρων.

66. ΣΧΕ. Ἐλεεινοὶ οἱ φιλοῦντες. καὶ γὰρ ὁ Ἡρακλῆς πολλὰ ἐκμετρήσας πλανώμενος εἰς τὰ ὄρη καὶ εἰς τὰς δρυμούς. τὰ δὲ τοῦ Ἰάσονος ἐν ὑστέρῳ λέγω ὧν αὐτῷ, τυτύσκω τὸ ἀκολουθὲς αὐτῷ ἐδὲν ἠγνῶτο.

68. ΝΑΤ. Ἡ μὲν ναῦς τὰ ἄρμενα εἶχε μετάρσια, ἀλλὰ τῶν παρόντων. οἱ δὲ νέοι ἐκάθηρεν τὰ ἱστία καὶ τὸ μεσοκύλιον

Ἰφίτα δ' ἄϊχθοι μεσονύκλιον ἐξεκέαρσεν,
Ἡρακλῆα μένοντες· ὁ δ' ᾧ πόδες ἄγον, ἐχάφῃ
Μαιόμενος· χαλεπὸς γὰρ ἔσω θεὸς ἦπαρ ἄμυσεν.
Οὔπω μὰ κέλλισος Ὕλας μαχέρων ἀεθμεῦνται.
Ἡρακλέϊον δ' ἤρωες ἀκερτόμεον λιποναύτας,
Οὕνεκεν ἠρώησε τεμαικοντάζυγον Ἀργώ.
Πεζὸς δ' ἐς Κόλχους τε, καὶ ἄξεινον ἵκετο Φᾶσιν.

Juvenes vero media nocte vela purgabant.
Herculem expectantes. At ille ducebat quo pedes ducebant.
Furibundus: nam saevus deus intus illi jecur laniabat.
Sic pulcherrimus Hylas inter immortales numeratur.
Herculem vero heroës criminabantur, ut desertorem navis,
Quod desiderasset Argo habeatem triginta remigum transtra.
Pedes vero venit ad Colchos, & inhospitalem Phasidem.

κάλιον ἀκμάζοντες ὁ Ἡρακλῆς. ὁ δὲ Ἡρακλῆς, ὡς μανόμενος ἐχάφη, ὅπερ ἡ πόδες αὐτὸν ἤγαγον. ὁ γὰρ θεὸς, πάϊσον ὁ ἥρως, τὸ ἧπαρ αὐτῆ ἔκοπτε. ἀπ' οὐ δὲ τὸ ἄμυσσεν. ἀμύσσω γάρ, ἡ ἀφὴ ξυρῆ ἢ σάρκα τέμνει. ὅθεν καὶ ἀμυχαὶ, αἱ ἐν σώμασι τομαί.

72. ΟΤΤ. Κατὰ τῶν ἢ τρόπον ὁ ἥλιος Ὕλας, ἐναείθμενος τῶν θεῶν ἡγεῖται. ἢ δὴ Ἡρακλῆς, οἱ συμπλέοντες ἥρως ἐλοιδόρουν λέγοντες δηλονότι ναυαύτας, διότι κατέλειπε ἡ Ἀργὼ τὰ τεσσαρακοντάζυγον τυτθὸν ἢ πολυάνδρην, ἃ τριὼ τεσσάκοντα ἔχουσα ἀνδρας ἀφῆκε, ὡς ἔξοντα δὴ τὰς πλέοντας. τὸ δὲ ἠρώησεν, ἀντὶ ἢ ἠθέλησεν, ἐξέφηλε, ἀπὸ ἢ ἐρωεῖδες.

75. ΠΕΖ. Βέλως πεζὸς φησὶν ὁ Θεόκριτος ἢ Ἡρακλέα εἰς Κόλχους ἐλθεῖν· ἢ γὰρ πολλὰ κατέχει δόξα, ὅτι βιλῆ Ἥρας ὑστέρησεν Ἡρακλῆς, ὑπὲρ ἢ ἢ βέσσας καταρθῶσαι μόνας ἀκτὰς ἢ εἰς Κόλχους πλοῦν, καὶ μὴ ἐξιδιοποιήσασθαι ἢ ἄθλον αὐτῆς. Ἄλλως. πεζῇ δὲ ἐς Κόλχους. ὁ δὲ Ἡρακλῆς τῆ Ἀργοναυτῶν ἀπολιπόντας ἀκούσας, πεζῇ ἀπῆλθεν εἰς τὰς Κόλχους, καὶ ὡς ἢ Φᾶσιν τὸν ἄξεινον, τυτθὸν ἢ πανάξενον. Μνᾶσις δὲ Κόλχους φησὶ κλεδόνας, ἀπὸ Κόλχων ἢ Φάσεως.

ΥΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
ΤΟΥ ΤΕΣΣΑΡΕΣΚΑΙΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Επιγράφεται τοῦτο τὸ εἰδύλλιον Κυνίσκας ἔρως. ἡ γὰρ γυνὴ Αἰσχίνῃ μᾶλλον προσέκειτο Λύκῳ τινὶ γείτονι ὄντι, καλλωπισαμένη δὲ Αἰσχίνης. Θυωνίχῳ δέ τινι ἑταίρῳ προσιόντι αὐτῇ πάλαι χρόνῳ, διηγεῖται αὐτῷ τὰ περὶ Κυνίσκας. χρῆται δὲ τῷ τόνῳ λέγει γὰρ ὁ Θυώνιχος βραχὺ μέν, ἀλλὰ λαμπρὸν Πτολεμαίοις τοῖς Φιλαδέλφοις ἐγκώμιον.

ARGUMENTUM
XIV. IDYLLII.

Inscribitur hoc Idyllion Cyniscæ amor. Uxor enim Æschinis magis addicta erat Lyco cuidam vicini filio, contempto Æschine. Thyonicho autem quodam ejus amico illum accedente, quem longo tempore non viderat, narrat illi quæ sibi à Cyniscæ acciderant. In fine vero Thyonichus recitat brevè quidem, sed illustre Ptolemæi Philadelphi encomium.

ΚΥΝΙΣΚΑΣ ΕΡΩΣ, ἢ ΘΥΩΝΙΚΟΣ,
ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιδ'.
ΑΙΣΧΙΝΗΣ ΚΑΙ ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

ΧΑίρειν πολλὰ τὸν ἄνδρα Θυώνιχον. Θυ. Ἀλλὰ τοὶ αὐτῷ, Αἰσχίνα. Αἰσχ. Ὡς χρόνιος. Θυ. Χρήσιος; τί δέ τοι τὸ μέλημα;

CYNISCÆ AMOR, vel THYONICHUS,
IDYLLION XIV.

ÆSCHINES & THYONICUS.

MUltum salvere Thyonichum *jubeo.* THYON. Imo tibiipsi *salutem opto,* Æschine. ÆSCH. Quam serus, *i. longo tempore non visus, adest.* TH. Serus? quæ vero cura tibi *est?*

ΧΑΙΡ. Περιλέγει ὁ Αἰσχίνης λέγων, χαίρειν πολλὰ τὸν ἄνδρα Θυώνιχον. λείπει δὲ τὸ λέγω, τὸ γένοιτο, ἢ τὸ λέγω. Τί δέ τοι τὸ μέλημα; ὁ Θυώνιχος, οἶδα καλῶ ὅτι βραδέως ἦκα. τί δέ σοι ἡ φροντίς; ὁ ἐραμένος φησὶ, περάσωμες ὡς λῷστα ἴσως, ἢ χρὴ γενέσθαι.

3. ΤΑΥ.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Πεφόρτμες ὄχ ὡς λῷστα, Θυώνιχε. Θυ. Ταῦτ' ἄρα λεπτὸς,
Χὠ μύσταξ πολὺς ὅτ@ ἄρ', ἀναλέσι δὲ κιθῖνι·
Τοιοῦτος ὡρώη τις ἀφίκετο Πυθαγορίσας,
Ὠχρὸς, χἀνυπόδητ@, Ἀθηναῖος δ' ἔφατ' ἦμες.
Ἤρατο μὰν ἁ τίνος (ἐμὶν δοκεῖ) ὀπῶ ἀλεύρω.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Παῖσθεις ὦ γαθ' ἔχων· ἐμὲ δ' ἁ χαρίεσσα Κυνίσκα

ÆSCHINES.

Non optime nobiſcum agitur, Thyoniche. Tm. Propterea ſane macer es,
Et hæc barba inculta eſt, ſqualidique capilli.
Talis nuper hinc advenit quidam Pythagoricus,
Pallens, diſcalceatus; Athenienſem vero ſe eſſe dicebat:
Appetebat ille (ut opinor) farinam aſſatam.

ÆSCHINES.

Jocaris tu quidem, ô bone: me vero formoſa Cyniſca

3. ΤΑΤ. Διὰ τοῦτο λεπτὸς ἐγένε ὅ λιχάνα, χὴ ὁ μύσταξ ὅτ@ πολὺς ὢν, ἐκ τ' φροντίδων ἐκ ἔπυχεν ὀπωμελείας.

4. ΑΤΑ. Ἀπὶ τ' κομῶντί σοι τὸ γένιον, χὴ οἱ κιθῖνοι καπέχαρί εἰσιν, ὡς ἀλᾶ τ' λυπίω, χὴ τὸ κείριδς παραπεμφίν.

5. ΤΟΙ. Τοιοῦτός τις ἦλθεν Ἀθήνηθεν εἰς Σικελίαν ποθ' τότε ἐπαγγιλλόμινος Πυθαγορικὸν δόγμα. πρὶς Ν φασι τοῦτο λέγιν, εἰς Πλάτωνα τ' φιλόσοφον, ἀκούσαντες αὐτὸν ἐν Ἰταλίᾳ ἀφίξθαι εἰς Σικελίαν, συνταξόμινον Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ. Ἀφέφρασι Ν Πυθαγορικοὶ τ' Πυθαγορείων. ὅπ οἱ μὲ Πυθαγορικοὶ, πᾶσαν φροντίδα ποιύμινοι τ' σύμπλους· οἱ δ' Πυθαγορικοὶ ἀπιστιμόνη καὶ αὐχμηρᾷ διαίτῃ χρῶνθ'. πρὶς δ' Πυθαγορικὸς λέγιν, τὸς ἀπὸ τχομένης τὰ Πυθαγόρα, μὴ ὅπως δ' ἐκ ἐκείνε δόξης. Πυθαγορικοὺς Ν, τὸς ὕστιρον φροντωῦντας ὡς ἐκείν@, χὴ κατὰ Πυθαγόραν διαπεμφίως. ἐλέγετο δ' ὁ Πλάτων τ' Πυθαγόραν ὕστιρον λαπλίχθαι, ὡς καί τινα τομίζωσι λέγιν ἐξ αὐτῦ, ὥστι Πυθαγορικὸν τ' Πλάτωνα εἰρῆσθ. τ' δ' Πυθαγόρα, οἱ μὲ ὅσον οὐκ θεοσίβειαν κατακρύβθμον· οἵ@ ἐκαλῶντο σιγατικοί· οἱ δ' οὐκ τὰ ἀνδρώπινα, οἵ@ ἐκαλοῦντο πολιτικοί· οἱ δ' οὐκ τὰ μαθήματα τὰ γιωμετρικὰ χὴ ἀστρονομικά· οἵ@ ἐκαλοῦντο μαθηματικοί. τούτων δ' οἱ μὲ αὐτὰ συγκρίθθαι πρὸ Πυθαγόρα, ἐκαλοῦντο Πυθαγορικοί· οἱ δ' τούτων μαθηταί, Πυθαγορεῖοι· οἱ, ἢ ἄλλως ἔξω ζώντες, Πυθαγορικοί.

7. ΗΡΑ. Ἐμοί, φησι, δοκεῖ, ὅταν μάθθαν ὕρατο χὴ ἐκείνος, ἴκαν@ ἐπιθύμι, ὑπῶ ἀλεύρω. ὧδιν ἀχεύς τις ἰῶ.

8. ΠΑΙ. Ἀπίκως τὸ ἴκαν, παρέλκι, ἴκαν@, σὺ μὲ πάϊζες· ἐμὶ δ' ἁ χαρίεσσα Κυνίσκα ἐκμαίνι.

9. ΛΑΣ.

Ὑβρίσθη· λασῶ δὲ μανεὶς πολλ' ἀνὰ μέσσα.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Τοιοῦτος μὲν ἀεὶ τὸν φίλ' Αἰσχίνα, ἄσυχος, ὀξύς,
Πάντ' ἐθέλων καὶ χαρίεν· ὅμως δ' εἰπὲν τί τὸ χαλκῆ.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Ὦ Ἀργεῖος, ἑταῖρε, καὶ ὁ Θεσσαλὸς ἱππόδικλας
Ἄπις, καὶ Κλεόνικος ὁπλομέσ' ὁ φαπώτας
Ἐν χώρῳ παῖδ' ἐμὲν· δύο μὲν κατέκοψα νεοσσώ,
Θλαδίοντά τε χοῖρον· ἀνῴξα δὲ βύβλινον αὐτοῖς
Εὐώδη, πετόρων ἑπέων, φερέοικον ὡς ὅτε λαικάς.
Βολβός τις κοχλίας ἐξηρέθη· ἦς πότος ἁδύς.
Ἦδη δὲ τραπέοντος, ἔδοξ' ὁπτᾶσθαι ἀκέρατοι,

Contumelia afficit: insaniam, priusquam quis sentiat: vix pili intervallo à furore absum.

THYONICHUS.

Talis tu semper es, care Æschine, suave lenis, mox asper,
Omnia sequirens opportune: at tamen dic quid novi est?

ÆSCHINES.

Argivus, & ego, & Thessalus eques
Apis, & Cleonicus miles, una potabamus
In loco apud me: duos quidem pullos mactaveram,
Et lactentem porcellum: & aperui illis vinum Byblinum
Odoriferum, quatuor annorum, prope sicut à prelo.
Bulbus & cochlea promebantur; erat potus dulcis.
Jam vero procedente tempore visum est infundere merum

9. ΛΑΣ. Λαμβάνω, φησὶν, ἐμαυτὸν εἰς μανίαν ἐμπεσών, οὕτω λέγω μέσσα, τὰ, ἔρξε, ἄγαν ὀλίγα λέγοντα τὸ μεταξύ, ἢ πάντη μεμαθηκότα.

10. ΑΣΤ. Ἐκ τῆς συγχύσεως καὶ τοῦ σκοπεῖν ἐξευρίσκω. Ἐπὶ τῶν μανιῶν εἰ ἰσόμοιρα οὖν ἔχει τὸ ἐξίστασθαι, ὁ μὲν πάντη σκοπεῖν ὑπάρχει.

11. ΟΜΩ. Ἀλλ' ὅμως οἶμαί μοι τὸ τελούμενον, ἃ τὸ ἀσύγκριτα τὸ λυπεῖν ἐστι.

12. Ὦ Ῥ. Δρηγῆται τοῦ φ μανίας ὑπόδειγμα.

15. ΑΝΩ. Οἶνον ἀκρατον πίνειν θρασικόν. Ἐπὶ τῶν καταμεθύσαι τῆς ἀκρατοῦς ὑπὸ τῶ Θρᾴκες, παλαιὸν μὲν ὄντα τὸ γνωρίσαι λέξ. ἀνίκμενον ἢ ὡσὴ τὸ μὴ ἀναπλῆσαι τοῦ πίνειν. χαλὸν δὲ τοῦτο λέγει ἀντιπλῆξ ὑπὸ τῶ λίνου.

17. ΒΟΛ. Βολβὸς, εἶδος βοτάνης, ὁμοίως κρομμύῳ Κοκκιπῷ.

18. ΗΔΗ. Ἤγουν, ἤδη ἦν συγκόπτοντος· ἢ ποτὲ ἤρξεν ἡμῶν ὀλιγωθῆναι ἄκρατον· ὅτου, λαμβάνων τὸ ὀλιγάκις δίδυσι. ὅτου γὰρ εἰώθασι ποιεῖν ἐν τοῖς συμποσίοις, ἄκρατον λαμβάνῃ

ἢ

Ὅπινος ἤθελ' ἕκαστος· ἔδει μόνον ὦπινος εἰπεῖν.
Ἄμμες μὲ φωνεῦντις ὀπίνομες ὡς ἐδόκοντο·
Ἀ δ' οὐδέν, ἀπεόντος ἐμεῦ. τίν' ἔχεν με δοκᾶς τοιῶ;
Οὐ φλυγξῇ; λύκον εἶδες, ἔπαιξέ τις, ὡς σοφὸς εἶπεν·
Κἤφθα. εὐμαρέως κεν ἀπ' αὐτᾶς τὸ λύχνον ἅψαις.
Ἐντὶ Λύκος, Λύκος ἐντί, Λάβα τῷ γείτονος υἱός,
Εὐμάκης, χ' ἁπαλὸς, πολλοῖς δοκέων καλὸς ἦμες·
Τύπτω τ' κλύμβυοι κατετάκετο τίλλων ἔρωτα·
Χἀμῖν τοῦτο δι' ὠτὸς ἐγεντό ποθ' ἡσυχα ᾐνιγμένον·
Οὐ μὰν ἐξήταξα, μάταν εἰς ἄνδρα γενειῶν.
Ἦδη δ' οὐ πόσιος τοὶ τέτταρες ὀμμὲ βάθυνον,

Cujuſcunque nomen quiſque vellet: tantum oportebat dicere cujus.
Nos quidem clamantes bibebamus ſicut placebat.
Illa vero nihil me præſente. Quid mihi animi fuiſſe cenſes?
Non loqueris? lupum vidiſti? jocatus eſt perinde ac ſolers quiſpiam ait.
Et incenſa eſt: facile ab ea lucernam incendere potuiſſes.
Lycus eſt, certe Lycus eſt, filius Labæ vicini.
Procerus, & tener, qui multis pulcher eſſe videtur.
Hujus infigni illo amore tabeſcebat:
Idque mihi aliquando clam indicatum fuit.
Neque tamen rem exploravi, fruſtra hanc barbam virilem alens.
Nos quatuor jam probe poti eramus.

ἢ ὀνομάζειν πινὰς ἑρωμένους ἢ φίλους, ἢ δεῖχθαι τῇ γῇ, ἢ φθέγξασθαι ἡβῶντων τὰ ὀνόματα.

19. ΕΔΕ. Ἔδει δ' φησὶ μόνον ὠπῖνον, ὃ χάειν ὁ οἶνος ἐχεῖτο.

20. ΑΜΜ. Ἡμεῖς μὲ ὀνομάζοντες ἕνα ἕκαστον ὀπίνομεν.

21. Α Δ'. Αὕτη δ' ἡ Κωίσκα δοκοῦσα, ὡς ἔοικε παρόντος ἐμοῦ· ὧδὲ ὑπαείσασα μὲ λέξεσιν ἐν τῇ ὀδηχοῦσῃ αὐτῇ κυνέδους. τίνα οὖν με ἔχειν δοκεῖς ἀξιόθυτον τοιαῦτα πάσχοντα;

22. ΟΤ. Τοῦτο ἀμφιδίλωσε εἰρῆσθαι ὅτι Λύκει ἐρᾷ ἡ Κωίσκα· ἢ ὅτι καλῶς οἱ ὀρθόντες ἄρνα ὑπὸ λύκῳ, δοκεῖν ἄρσενος γίνεσθαι. ὅτος δὲ ἐναντίως εἶπεν. ὑχί, μάστοτι ὑπὸ λύκῳ ἄρθης, ἀλλὰ μᾶτι λύκον ἔδλε. ΕΠΑ. Ἡ Κωίσκα φησὶ σεσὲ ἐ εἰς αὐτὸν πεῖξαντα, ὡς σοφός τις, καὶ ἅμα ταῦτα εἰπεῖσα, καὶ μηδεῖσα ἵ Λύκε, ὅτως ἐφλέγετο ὡς κὴ λύχνον εὐκόλως ἀπ' αὐτᾶς ἅψαι.

28. ΜΑΤ. Τυτίσιν ματιστοπάγαν ὑπάρχειν, οἷον, μάτηι ἀνδρὸς πώγωνα ἔχειν, ἀφ' τὸ μὴ χρῆσθαι τῇ ἀνδρὸς ξυρίμᾳ.

Καὶ Λαρισσαῖος ἦ ἐμὸν Λύκον ἄδεν ἀπ' ἀρχᾶς,
Θεσσαλικόν τι μέλισμα, κακὰ φρένες· ἁ δὲ Κυνίσκα
Ἔκλαεν ἐξαπίνας θαλερώτερον, ἢ τὸ πὲρὶ ματρὶ
Παρθὴν ἐξαέτης κόλπω ὀπιθυμήσασα.
Τᾶμος ἐγὼν, ὦ ἴσης τὺ, Θυώνιχε, πὺξ ὀπὶ κόρρας
Ἤλασα, χἄλλαν αὖθις· ἀνειρύσασα δὲ πέπλως,
Ἔξω ἀπᾤχετο θᾶσσον. Ἐμὸν κακὸν, ὅττι ἀρέσκω;
Ἄλλός τοι γλυκίων ἐπικόλπιος· ἄλλον ἰοῖσα
Θάλπε φίλον· τιμῶ τὰ σὰ δάκρυα μᾶλλα ῥέοντα.
Μάσσαχα δ' οἷα τένοισιν ὑπωρεφίοισι χελιδὼν
Ἀψορρὸν ταχινὰ πέτεται βίον ἄλλον ἀγείρᾳ,
Ὠκυτέρα μαλακᾶς ἐπὶ δίφακος ἕρμα τιθοῦα
Ἰθὺ δι' ἀμφιθύρου ᾗ δικλίδος, ᾇ πόδες ἦγον.

30 Et Lariſſæus cœpit de Lyco meo ab initio canere
Theſſalicum quoddam carmen, mala mens: Cyniſca vero
Mox flevit vehementius, quam circa matrem
Puella ſex annorum gremium *matris* appetens.
Tunc ego, quem tu noſti, Thyoniche, pugnum in faciem
35 Impegi, *mox*que rurſus alium: at *illa* contrahens veſtes,
Foras abiit celeriter: Mea peſtis, *inquam*, non tibi placeo?
Alius tibi jucundior in ſinu eſt: alium abiens
Calefac amatorem: illi tuæ lacryma pro pomis fluunt.
Quemadmodum autem hirundo, qui cibum pullis ſub tectum tulit,
40 Mox cito revolat ut alium cibum adferat:
Sic illa celerior è molli culcitra cucurrit,
Recta per portam foreſque geminas, qua pedes ducebant.

34. ΤΑΜ. Τότε ἐγὼ ἰδὼν αὐτὴν κλαίουσ', οἵαν με σὺ Θυώνιχε γνώσεις ὀργίλον, πυγμῇ ἢ σιαγόνα αὐτῆ ἔπαισα. κόρρην γὰρ τὴν γνάθον καὶ σιαγόνα οἱ Ἀττικοί.

38. ΤΗΝ. Ἐκείνῳ φασὶ τῷ Λύκῳ τὰ ῥέοντά σε δάκρυα μᾶλα πίπτειν· τετίστιν ἔρως, καὶ ὀπτώμενα. μήλοις γὰρ ἐικασίνοις τὰς ἔρωτας ἀφ' ὧν αὐτὰς κάλλων.

39. ΜΑΣ. Οὐχ ὕπω τις χελιδὼν τεροὶν δοῦσα τοῖς νεοσσοῖς τυχὸν, πάλιν ἐπέστρεψεν ὅτι τῷ ἕτερα κομίσει, ὡς ἐκείνη λιποῦσα ἢ ἄφερεν, ἤγετὴν καθέδραν, ὥχετο. μαλακᾶς δὲ, παρόσον αἱ γυναῖκες μαλακοῖς κάθηνται καθέδραις, ὡς ἐν Συρακούσαις.

42. ΙΘΥ. Ἥγουν οὐδὲν. ἀπτερὴ ἢ οἶκε τῷ διθύρῳ. ἀμφίδυεγον γὰρ ἡ θύρα, τουτέστι δικλὶς δὲ τὸ δίδυεγον. ΑΠΟ. Ὅπου οἱ πόδες ἦγον.

43. ΕΒΑ.

Αἶπος ἦλυ λέγεταί τις, ἔβα δ' ἐς ταῦρος ἀν' ὕλαν.
Εἴκατι ταῦτ', ὀκτὼ ταῦτ', ἐννέα ταῦτε, δὶς δ' ἄλλαι,
Σάμερον ἐνδέκατον· ποτίδρεται δύο, δ' δύο μῆνες,
Ἐξ ὧ ἀπ' ἀλλάλων· ὀδὲ Θρᾳκὶ κέκαρμαι.
Ἃ δὲ, Λύκῳ νιῶ πάντα, Λύκῳ δ' νυκτὸς ἀνῴκλα·
Ἄμμες δ' ὔτι λόγω τινὸς ἄξιοι, ὔτ' ἀεθμητοί,
Δύσανοι Μεγαρῆες, ἀπιμοτάτᾳ σὺν μοίρᾳ.
Κεἰ μὲ ἐποσσέρξαιμι, τὰ πάντα κεν εἰς δέον ἔρποι.

Proverbio quidem dicitur, Abiit & taurus in ſilvam.
Viginti jam, octo jam, novem jam, decem alii dies *praeterierunt*,
Hodie undecimus eſt, adde duos; & duo menſes erunt
Ex quo fuimus ſeparati, neque more Thracum tonſus ſum.
Illa nunc Lyci tota eſt; Lyco etiam nocte patet:
Nos vero neque ratione aut numero ullo digni cenſemur,
Miſeri Megarenſes, in contempteiſſima ſorte.
Et ſi modo durarem, omnia recte eſſent:

43. ΕΒΑ. Παροιμία ἐστὶν, ὃτὶ ἦλθ' μὲ ἀναρριφόντων. Ἀφ' τὸ, τοὺς πάνυ ὕλης ὀπλαμβανομένους ἀλέσθαι φασί.

44. ΤΑΙ. Ψηφίζει τὰς ἡμέρας, ἀφ' ἃς ἀπ' ἀλλήλων κεχωρισμένοι εἰσὶ, καὶ ἀφ' ἃς οὐκ ἐκάρη κατὰ Κᾶρας τὰς πέλας.

47. Α ΔΕ. Αὐτὴ δ' ἐστὶ τὰ πάντα τῷ Λύκῳ ἐσίν. ὥστε καὶ νυκτὸς αὐτῷ δ' ὑραν ἀνῳχθαι.

48. ΑΜ. Ἡμεῖς δὲ περ' αὐτῆ δ' ἐν ἀεθμῷ ἐσμεν. ὥσπερ οὐδ' οἱ Μεγαρεῖς ὑπὸ τ' Πωδίας ἐλήχθησαν πολὺς ἄξιοι λόγω. Ἱστορεῖ γὰρ Δοτάς, ὅτι οἱ Μεγαρεῖς φρονηματιζόντων ποτὲ, ὅτι χρήσῃσι ἐδ' Ἕλλησιν εἰσὶ, ἐπύθοντο δ' Διῒ, πίνῳ κρείσσονι τυγχάνειν. ὁ δ' ἔφη

Γαίης μὲ πίσης τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἄμεινον,
Ἵππους Θρηϊκίας, Δαναΐδαις δὲ γυναῖκας,
Ἀνδρῶν δ' οἳ πίνουσιν ὕδως κρηνῶν Ἀριδήλων.
Ἀλλ' ἔτι καὶ τῶνδ' εἰσὶν ἀμείνονες, οὔτε μεσηγὺ
Τίρυνθος ναίουσι, καὶ Ἀρκαδίης πολυμήλου,
Ἀργεῖοι λινοθώρηκες, κέντρα φιλέμοιο.
Τμεῖς δ' ὦ Μεγαρεῖς, ὅτι πέπτω, ὅτι πέπεπτοι,
Οὔτε λυκλέπτουσι, ὅτ' ἐν λόγῳ ἦτ' ἐν ἀεθμῷ.

50. ΚΕΙ. Καὶ οἱ μὲ κελαφρεγύσειεν αὖτις, λύπτος ἂν μοι τὰ πάντα σεγχωρίν.

Νυῦ δ' ποθ', ὡς μῦς, φαιτί, Θυώνιχε, γεύμθα πίσας.
Χὤ π ὃ φάρμακόν ἐστιν ἀμηχμένοντος ἔρωτος,
Οὐκ οἶδα· πλὰν Σῖμος ὁ τᾶς Ἐπιχάλκυ ἐραθείς,
Ἐκπλεύσας, ὑγιὴς ἐπαῖηλθ', ἐμὸς ἡλικιώτας.
Πλευσοῦμαι κἠγὼ ἀφ' ἑσπότι· ἤτε χάκιος,
Οὔτε τρέσσος ἴσως, ὀμαλὸς δέ τις ὁ γραπώτας.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ὤφελε μὰν χαρᾷ τοι νοῦν τεὸν ὧν ἐπιθύμεις
Αἰχίνα. εἰ δ' ἔστως ἄρα σοι δοκεῖ ἄστ' ἀποδημεῖν,
Μισθοδότας Πτολεμαῖος ἐλευθέρῳ οἷος ἄνεσσος.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Τἄλλα δ' ἀνὴρ ποῖός τις; Θυ. Ἐλευθέρῳ ὅσπις ἄνεσσι,
Εὐγνώμων, φιλόμουσος, ἐρωτικός, εἰς ἄχρηστ ἀδύς·
Εἰδὼς καὶ φιλέοντα, καὶ ἢ φιλέοντ' ἔπι μᾶλλον·
Πολλοῖς πολλὰ διδούς· αἰτεύμενος, οὐκ ἀναιεύων,
Οἷα χρὴ βασιλῆ· αἰτεῖν δὲ σὲ ὐκ ἐπὶ παντί,

Nunc vero ô Thyoniche, tanquam mus, ut aiunt, picem guſtavimus: Quodque pharmacum ſit contra perplexum amorem.
Non ſcio. Verum Simus, qui Epichalci filiam amabat,
Meus æqualis, cum aliquo navigaſſet, ſanus rediit.
Navigabo & ego per mare, neque ex poſtremis ero,
Neque ex primis fortaſſe, ſed mediocris quidam miles.

THYONICHUS.

Utinam tibi ex animo ſuccedant quæ cupis
Æſchine. Si vero omnino decretum tibi eſt peregre proficiſci,
Ptolemæus præbet ſtipendia: homini libero vir quam optimus.

ÆSCHINES.

Cætera vero qualis vir eſt? TH. Homini libero quam optimus,
Benignus, Muſarum ſtudioſus, amabilis, ſumme jucundus,
Qui novit amicum, inimicum vero etiam magis:
Multis multa largiens, rogatus non abnuens,
Qualia regem *tribuere* convenit: neque vero de omni re petere oportet,

51. ΝΥΝ. Παροιμία ἐστὶ τὸ, Μῦς γλίσιχρον πόσις. λέγεται δὲ ὅτι ἐπὶ τῶν εἰς ἀνδρὸς πρᾶγμα ἐμπεσόντων, ἢ ἀνατρεπόντων ἀπαλλαττομένων. ὥσπερ γάρ, φησὶν, ὁ μῦς γλίσχρῳ μῦς ἐπιπεσὼν κρατῆται, καὶ ζῶν πιμπρᾶται, οὕτω κἀγώ.

68. Ἄ ΤΑ.

65 Αἰχίνα· ὥστ' εἴτοι χτὶ δεξιὸν ὦμον ἀρέσκῃ
Λῶπον ἄχρον περονᾶσθαι, ἐπ' ἀμφοτέρων δὲ βιβακὼς
Τολμασεῖς ὀπίοντα μένειν θρασυὶ δαπιδώτᾳ,
Ἀ πάλος εἰς Αἴγυπτον. ἀπὸ χροτάφων πελόμεσθα
Πάντες γηραλέοι, ἁ δ' ὀπιζερὰ ἐς γόνυ ἕρπῃ
70 Λευκήιων ὁ χρόνος. ποιεῖν τι δεῖ, οἷς γόνυ χλωρὸν·

65 Æschine. Quapropter, si tibi in dextro humero placet
Sigulum summum fibula connectere, utroque vero *pede* innixus
Audebis irruentem ferocem *hostem* scutatum sustinere,
Quamprimum in Ægyptum *nos*. à temporibus fieri incipimus
Omnes senes, atque inde ordine in genas serpit
70 Ætas, quæ canos facit: gerere aliquid oportet *eos* quibus est genu viride. *h. e. qui florent ætate.*

68. Ἀ ΤΑ. Κατὰ τύχον, ἤρχε δὲ λοιπὸν εἰς Αἴγυπτον. ΑΠΟ. Ἀπὸ τῆ μιμήσεως γινόμεθα πάντες γέροντες· καὶ ἐρίζης κατὰ τάξιν ἐς τὸ πάρειμι ἔχοντα λοιπόν ὁ χρόνος.

70. ΠΟΙ. Διὸ δεῖ τι ποιεῖν οἷς γόνυ χλωρὸν, ἀντὶ τοῦ ἕως ἀκμάζοιμεν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
ΤΟΥ ΠΕΝΤΕΚΑΙΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται μὲν τοῦτο τὸ εἰδύλλιον Συρακόσαι, ἢ Ἀδωνιάζουσαι. ὑποτίθεται δέ τινας Συρακοσίας τὸ γένος, παραπεμφθείσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ ὅτι διὰ ἐζήλωσας ἡ θωμιτὴς ἡ κωμῳδίντος Ἀδώνιδος ὑπὸ Ἀρσινόης ἡ τῆς Πτολεμαίου ἡ Φιλαδέλφου γυναικός. ἔθος δὲ εἶχον οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῶν Ἀδωνίοις ἀφομοιάσαντας τὰ εἴδωλα ἡ Ἀδώνιδος μὴ ἃ νομιζομένων ὅτι τῷ θαλάσσαν κομίζειν. Διαχράται δὲ ὁ Θεόκριτος, χαριζόμενος τῇ βασιλίδι, ἐξύσαί τινα, καὶ ἡ πολυτέλειαν ἡ Ἀρσινόης διὰ ᾠδῆς ἀπαγγέλλουσα.

ARGUMENTUM
IDYLLII QUINDECIMI

Inscribitur hoc Idyllion Syracusiæ sive Adonidis festum celebrantes. Tractat autem de Syracusanis quibusdam genere, quæ Alexandriæ peregrinantur, & exeunt ad spectaculum pompæ, qua Adonis ab Arsinoe uxore Ptolemæi Philadelphi gestabatur. Morem autem habebant Alexandrini in Adoniis festis, eos qui Adonidis simulacra gestabant, una cum solennibus ad mare ferre. Describit autem Theocritus, ut reginæ gratificetur, cantricem quandam, sumptuosam Arsinoes apparatum carmine recensentem.

ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ,
ἢ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ,
ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιε'.
ΓΟΡΓΩ, ΕΥΝΟΗ, ΠΡΑΞΙΝΟΗ, ΓΡΑΥΣ, ΞΕΝΟΣ.

ΕΝΔΟΙ. Ἔνδοι Πραξινόα; Εὐ. Γοργὼ φίλα, ὡς χρόνῳ; ἔνδοι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦλθες. ὄρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾷ.

SYRACUSIÆ, sive ADONIDIS FESTUM celebrantes,
IDYLLION XV.
GORGO, EUNOE, PRAXINOE, ANUS. HOSPES.

ENDOI. Est ne intus Praxinoe? Eun. Cara Gorgo, ut sero? est intus.

PRAXINOE.

Mirum quod & nunc ades! Eunoe dispice illi sellam.

ΕΝΔΟΙ. Ἔνδοι ἀντὶ ἡ ἤνδον ἔᾳ; ροῖ, Πυθοῖ. ἀντιπάπτει ὁ τύπτις τὸ τοιχον ἐπιζήμια, ὡς τὸ Μεγα- οἶκον. Ἡ Γοργὼ δέ φησι σεῖς ἡ ἐπράπανεν

Ἔμβαλε χ' ποσίχραιον. Εὐ. Ἐχ' ἑαλλιστα. Πρ. Καθίζευ.

ΓΟΡΓΩ.

Ὦ τᾶς ἀθεμάτω ψυχᾶς· μόλις ὔμμιν ἐσώθην,
Πραξινόα, πολλᾶ μ' ὄχλω, πολλῶν δ' ποθείποτον.
Παντᾷ χρηπῖδες, παντᾷ χλαμυδηφόροι ἄνδρες·
Ἀ δ' ὁδὸς ἄπυτος· τὺ δ' ἐκαστοτέρω ἐμ' ἀποικεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ταῦθ' ὁ πάρεργος τλῶος ἐπ' ἔσχατα γᾶς ἔλαβ' ἐνθών,
Ἰλεόν, οὐκ οἴκησιν· ὅπως μὴ γείτονες ὦμες
Ἀλλάλαις, ποτ' ἔειν φθονερὸν κακὸν αἰὲν ἐμεῖο.

ΓΟΡΓΩ.

Μὴ λέγε τ' τέον ἄνδρα φίλα τοιαῦτα Διώνα,
Τῶ μικκῶ παρεόντος· ὅρη, γύναι, ὡς ποθορῇ τύ.

Injice & pulvinum. Eun. Habet optime. Prax. Sede.

Gorgo.

O incorpoream animam: vix vobis ſalva evaſi.
Praxinoe, à multa turba, & multis curribus.
Ubique ſunt crepidæ, ubique chlamydati viri.
Et via immenſa eſt: tu vero longius à me habitas.

Praxinoe.

Hæc demens ille (*maritus meus*) extrema terræ occupavit veniens.
Specum, non domum, ne vicinæ eſſemus
Inter nos, ut mihi adverſaretur, invida peſtis mihi ſemper.

Gorgo.

Ne dic de tuo marito talia, cara Dione,
Parvulo præſente: vides, mulier, ut te aſpicit.

μάπυιαν ἔνδον ὄζιν ἁ Πραξινία; ὡς λῶ ἁ δύλα ὡς χερείαν λέγει. Γυχὼ φίλα ὡς χέθω, ἀντὶ τ' ὡς ἀφὸ χέρος. εἶτα μικὸν ἀφεσήσασα, ἐπάγη ἐνδύ· ἀντὶ τ' ἔνδον ὄζι.

4. ΜΟΛ. Ἤδη ὄπποτε, μόλις ὡς ὑμᾶς ἐσώθην, ἀπὸ τῦ ὄχλω χ' τ' ἀεμάτων.

6. ΠΑΝ. Ἤγουν, παντᾳχῦ κεχρηπιδωμένοι ἄνδρες. λέγ' δ' τὼς ἐν τᾷ πώλει στρατιώτας.

7. ΟΔΟ. Ἁ δ' ὁδὸς πωλλή. σὺ δ' ἐκαστοτέρω, ἀντὶ τῦ, πέρρω μοι οἰκεῖς.

8. ΠΑΡ. Ἁ Πραξινόα ταῦτά φησι ὡς εἰ τ' ἰδίω ἀνδρὸς· ὅτι μαχρὰν ἐμοδύσατο τλῶ οἰκίαν. πάρεργος δ', ὁ παρεπιδύων τλῶ γνώμαν, ὁ ἀνάεμος, ὁ ἀχρήσιμος χ' μάταιος. ἐκ μεταφορᾶς τ' παρήορα ἵππων, οἵ τινες τὸ ζυγῷ ἃ χρησιμεύουσιν. ἰλεὸν δ' λέγουσι τ' φαλεὸν ἀπὸ τ' τὰ ἑρπετὰ ἐν αὐτῷ εἰλεῖσθαι. φθονερὸν δ' αὐτὶ τ' φιλόνικον.

13. ΑΠΦ.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θάρσει Ζωπυρίων γλυκερὸν τέκος, ὃ λέγω ἀπφῶ.

ΓΟΡΓΩ.

Αἰοθάνεται ὃ βρέφος, ναὶ τὰν πότνιαν. καλὸς ἀπφῦς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἀπφῦς μὲν τίνος ὥρατα (λέγομες ὥρατα φίλω
Πάντα) νίτροι δ' φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγορήσατο,
Ἦνθε φέρων ἄλας ἄμμιν, ἀνὴρ τεσσαρακαιδεκάπηχυς.

ΓΟΡΓΩ.

Χὠμὸς ταῦτά γ' ἔχει, φθόρος ἀργυρίου, Διοκλείδας·
Ἑπτὰ δραχμᾶς κυνάδας, γραμᾶν ἀποπίλματα πυρᾶν,
Πέντε πάσσων ἔλαβ' ἐχθές, ἅπαν ῥύπος, ἔργον ἐπ' ἔργῳ.
Ἀλλ' ἴθι, τὠμπέχονον δ' ταὶν ποικιλατείδα λάζευ.

PRAXINOE.

Bono animo sis, Zopyrion, care fili, non dico de patre.

GORGO.

Puer intelligit, per Proserpinam: Pulcher est pater.

PRAXINOE.

Pater quidem ille nuper (nam nuper dicamus scilicet Omnia) nitrum & fucum cum ex taberna emporus esset,
Rediit salem adferens nobis, homo tredecim cubitorum.

GORGO.

Eodem modo meus *maritus* Dioclides agit, pernicies argenti; Septem drachmis pilos caninos, verum avulsiones perarum; Quinque vellera emit heri, nil nisi sordes, laborem super laborem.
Verum age, cape amiculum, & peplum fibulatum.

13. ΑΠΦ. Οὕτω τὸν πατέρα καλῶν ἀρ' ἔτι τις πίφυκεν. λέγω δὲ νεοκοσμικῶς. κἄν τι καὶ τούτου καὶ τὸν ἁρμόζοντα.

14. ΝΑΙ. Ναὶ μὰ τὴν Θεόν. ναὶ μὰ τὴν κόρην. οὐ γὰρ τὸν, τὸν Συρακόσιον παῖδα ὀμνύω. φασὶ γὰρ τὴν Δία τῇ Περσεφόνῃ τὴν Σικελίαν δωρήσασθαι. ἢ Πραξινόα δέ φησι ταῦτα τὴν ἄνδρα μεμφομένη. ὁ ἀπφῦς ἦν φησιν ἐκείνου, ὡς λόγου εἰπεῖν, τεσσαρακαιδεκάπηχυς ἐσάρκων ἀνὴρ, ἀφίκετο ἐν τῇ πομπεύσει νίτρον θέλων ἀγοράσαι, ἄλας ἡμῖν ἀνατὸ νίτρε λῦσ[αι], ὡς τοῦ πωλοῦντος ἄλας ἀπὸ νίτρε λυθικότερος.

18. ΧΩΜ. Ἡ γὰρ ὅλη τῆς ὁμοίοις μεμφομένη τὸν ἐκείνου ἄνδρα φησί. καὶ ὁ ἐμὸς ἀνὴρ Διοκλείδας, ἐπὶ δραχμῇ ἡγόρασεν πυκάσια γναφεύτων σεσηθάπων.

20. ΠΕΝ. Οὐκ ἔστι, ἀλλ' ἔργα ὅλα ἔργα, ἀφ' τὸ δὶς αὐτὸ πωλεῖ κυνάδας ἢ οἷς κυόσας πραγάς.

21. ΑΛΛ. Τὸ φαιόλαιον, τὸ ἱμάτιον. Καὶ τὰν ποικιλατείδα. τὸ πέπλον καὶ ἔνδυμα ὅτῳ περῶσιν ἱστιζώγραφοι.

Βᾶμες τᾶ βασιλῆος ἐς ἀφνειὸ Πτολεμαίω,
Θαεόμεναι τ' Ἄδωνιν. ἀκούω κ̓ρῆμα καλόν τι
Κοσμεῦσ τὰν βασίλισσαν. Πρ. Ἐν ὀλβίῳ ὄλβια πάντα.
Ὧν εἶδες, κ̓ὰν ἔπᾰς ἰδοῖσα τὺ τᾷ μὴ ἰδόντι.

ΓΟΡΓΩ.

Ἕρπιν ὥρα κ' εἰμὶ· ἀεργοῖς αἰὲν ἑορταί.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Εὐνόα, ἄϊρε ὄ νᾶμα, κ̓ὲς μέσον, ἀμόθρυπτε,
Θὲς πάλιν. αἱ γαλέαι μαλακῶς κ̓ρήζοντι καθεύδην.
Κινεῦ δή, φέρε θᾶσσον ὕδωρ· ὕδατος πρώτιστον ἄρχει.
Ἀ δ' ὡς νᾶμα φέρᾳς. δὸς ὅμως· μὴ πᾶσυ ἄπλητε
Ἔγχᾳ ὕδωρ, δύσανε· τί μοῦ ὄ χιτώνιον ἀρσῆις;
Παῦσαι· ὁκοῖα θεοῖς ἐδόκᾳ, τοιαῦτα γένιμμαι.
Ἀ κλὰξ τᾶς μεγάλας πᾶ λάρναχος; ὦδε φέρ' αὐτάν.

Eamus ad *aulam* divitis regis Ptolemæi,
Spectaturæ Adonidem: audio pulchrum aliquid
Instruere reginam. Pr. Apud opulentos omnia sunt opulenta:
Verum tu *nosti* illi qui non vidit ea quæ dicis, quæque vidisti.

GORGO.

Ire nobis tempus fuerit: otiosis semper feriæ.

PRAXINOE.

Eunoa fer aquam: & in medium, tu quam delicias non decent,
Repone. Feles molliter cubare volunt.
Move te, affer propere aquam: nam aqua primum opus est.
Ecce ut fert aquam: da tamen: non multam tu ô profusa
Infunde aquam: infelix cur meam tunicam commadefacis?
Define: sicut diis visum est, ita lota sum.
Ubi clavis magnæ cistæ *est*? huc affer ipsam.

ζόντων. ἔρπτεα δὲ, ἀπὸ τ̃ πρωΐ ἄδω, καὶ τ̃ ἐπαμίδ̃ ὀπλαμβάνουζ, ὡς αἱ Μακεδνίτιδες.

22. ΒΑΜ. Εἰς τὰ βασίλεια πορεύωμεν τ̃ ἀφνειῦ καὶ πλουσίου Πτολεμαίου, θεασόμεναι τ̃ Ἄδωνιν.

25. ΕΠΠ. Ἀντὶ τοῦ ἐξ ὧν εἶπεν, καὶ ἐξ ὧν ἐθέασω, ἐκ τούτων δυνήσεται ἂν τῷ μὴ θεασαμένῳ.

27. ΕΤΝ. Ἡ Πραξινόα φησὶ πρὸς τὴν θέλλιν ἐν ἤθει· ὦ Εὐνόα, ἄραισα τὸ νᾶμα, εἰς μέσον θὶς αὐτό. Θέλει εἰπεῖν, μὴ ἀμελῶς εἰς τὸ μέσον αὐτὸ θήσεις.

32. ΠΑΤ. Ἀντὶ τ̃, εἴτε καλῶς, εἴτε κακῶς. κλὰξ δ̃, ἡ κλῆις Δωρικῶς.

ΓΟΡΓΩ.

Περξινόα, μάλα τοι ὁ καταπίλυχὲς ἐμπερόνα μα
Τῦτο πρέπῃ. λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἱφῶ;

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ μνάσῃς Γοργοῖ· πλέον ἀργυρίω καθαρῶ μιᾶν
Ἢ δύο. τοῖς δ' ἔργοις ἁ ταὶν ψυχὰν πεπόνθα.

ΓΟΡΓΩ.

Ἀλλὰ χὠ γνώμαν ἀπέβα τοι. Πρ. Ναί· καλὸν εἶπας.
Τὠμπέχονον φέρε μοι, ἁ ταὶν θολίαν· χὠ κόσμον
Ἀμφίθες. Οὐκ ἀξῶ τὺ τέκνον· μορμώ, δάκνῃ ἴππος·
Δάκρυε ὅσα θέλεις· χωλὸν δ' ἃ δεῖ τὺ γενέσθαι.
Ἔρπωμες. Φρυγία, τ' μικκὸν παῖσδε λαβοῖσα·
Τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, ταὶν αὐλείαν σπάλαξον.

GORGO.

Praxinoe, valde te finuoſa veſtis fibulata
Hæc decet. Dic mihi, quanti conſtitit tibi à jugo telæ?

PRAXINOE.

Ne memores Gorgo, pluris quam argenti puri mina una,
Vel duabus: operi inſuper etiam animam affixam habui.

GORGO.

Atque ſane ex ſententia proceſſit.

PRAX. Certe bene dixiſti.
Affer mihi amiculum, & umbellam: decenter
Impone. Non te una ducam fili; larva *forte eſt*, mordet equus.
Plora quantum voles, non oportet te claudum fieri.
Eamus. Heus Phrygia, parvulum accipe, cumque eo lude.
Canem intro voca, claude portam veſtibuli.

34. ΜΑ. Τὸ δίπλυχον ἐμπρόσημα ἁ δαλοῦ. λέγει δ' ἡ δαλοῖς δὲ ἰὼ Ὀμηρός φησι, δίπλακα μαρμαρέην.

35. ΠΟΣ. Ἤγουν, ἀφὸ πόσης ἐξόδε σοι κέκοπται ὑπὸ τ' ἰσῦ· ἢ διὰ πόσον σοι ὑπὸ τῶ ἰσοῦ καθῆρέθη, ἁ οὐκ ἐξυφάνθη.

36. ΠΛΕ. Πλέον ἠνάλωσά φησιν, ἢ δυοῖν μναῖν καθαρᾶς ἀργυρίω.

38. ΚΑΛ. Τῦτο ἀληθὲς εἶπας. λέγει ἢ Πραξινόα, ὅτι κἀγὼ γνώμιμα μοι ἐξυφάνθη. εἶτα ἀντιρρέφει τὸν λόγον πρὸς τὸν Θεράπαιναν, καὶ φησὶ· φέρε μοι τὸ ἀμπέχονον ἁ τὰν θολίαν, ἴνα τὸ σκιάδιον, τ' πίτασον, εὐπρόσωπος ὄπῃσι. εἴρυται δὲ, ὑπὸ τ' δόλφ ἐκκίνει. οἱ δὲ Αἰτωλοὶ τὸ σκιάδιον, σκίαζον καλῶσι.

40. ΤΕΚ. Ἀπόκρισις τ' λέγει πρὸς τὸ παιδίον τὸ κλαῖον· καὶ φησὶν, ἃ ἄξω σε τέκνον μετ' ἐμῶ, ὅτι ἁ μορμὼ ἵππος δάκνῃ. εἰς κατάπληξιν τῦτο ἔλεγον, ὅθεν ἁ τὰ θεσσαλικὰ μορμολύκεια ἔλεγον.

46. ΠΤΟ.

Ὦ θεοὶ, ὅσσος ὅχλος. πῶς ἁ πόλις τοῦτο περᾶσαι
Χρὴ ὁ κακόν; μύρμακες ἀνθρώποισιν ἁμετέροισι.
Πολλά τοι, ὦ Πτολεμᾶε, πεποίηται καλὰ ἔργα,
Ἐξ ὧν σὺ ἀθανάτοις ὁ πικὼν· ὀδεῖς κακοεργός
Δαλδται ἢ ἴοιτα, πρέρπων Αἰγυπτιστί·
Οἷα περὶ ἐξ ἀπάτας κεχρυπταμένοι ἄνδρες ἔπαισδον,
Ἀλλάλοις ὁμαλοὶ, κακὰ παίγνια, πάντες ἐρεισί.
Ἄδικτα Γοργοῖ, τί γενοίμεθα; τοὶ πολεμισταὶ
Ἵπποι τῶ βασιλῆος. ἄνερ φίλε, μή με πατήσῃς.
Ὀρθὸς ἀνέστα ὁ πυρρός. ἴλ' ὡς ἄγελος, κυνοθαρσής.
Εὐνόα ἁ φευξῆ; ἀλλαχρησδται ἢ ἄροτα.
Ὠνάθιω μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένῃ ἔνδον.

Dii boni, quanta turba: quomodo & quando tandem pertranſire oportet hoc malum! *ſunt ut* formicæ innumeræ & infinitæ.
Multa præclara facinora à te facta ſunt, ô Ptolemæe,
Poſtquam ad ſuperos pater migravit.
Nemo maleficus
Ladit amplius viatorem, doloſe ſubiens more Ægyptio:
Quemadmodum antea aſtu exercitati homines ludebant.
Inter ſe ſimiles, malos luſus, omnes contentioſi.
Dulciſſima Gorgo, quid de nobis fiet? bellatores
Equi regis *adſunt*. Amice, ne me proculces:
Erectus conſtitit hic rufus: ecce quam ſævus & ferox.
Eunoe non fugies? perimet hic ſuum ſeſſorem.
Bene mecum actum eſt, quod puer meus manet intus.

46. ΠΤΟ. Πολλά τοι ὦ Πτολεμαῖ (ἢ Φιλάδελφον λέγᾳ) ἐποιήσατο καλὰ ἔργα.

47. ΤΕΚ. Ἐξ ὗ ὁ πατὴρ σε λάβοιθεν, ὁ Σωτὴρ Πτολεμαῖος, ὃς νῦν πατὴρ ἢ Φιλαδέλφου.

48. ΔΑΛ. Δαλεῖται ἀντὶ ἢ βλάπτει. ΠΑΡ. Ἐξαπατεύμενοι Αἰγυπτιστί. τὸ πᾶν σωὶ ταῖς ἄλλοις σε καλοῖς ἔργοις, ᾗ τοῦτο. ὑπὲρ γὰ κακοεργὸς λυμαίνεται ἢ πρεύστα, ἐξαπατῶσας Αἰγυπτιστί. ἐπάτησε γὰς πολυπείρως παίζοντες καὶ παίγνια παραλογισμοῖς Αἰγυπτιακοῖς. ἀπατηλοὶ γὰ καὶ Αἰγύπτιοι. κακροτριβοὶ δὲ, ἐξεξεπισμένοι, ἐδάλευς πανοῦργον ἔχον. ἃ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ ἢ κακοτεχνημένων χαλκῶν.

51. ΑΔΙ. Ὦ γλυκεῖά μοι Γοργὼ, τί ἄρα ἡμῖν ἔσται; οὐκαδοῦνται γὰ διασάμβαι τοὺς πολεμικὲς ἵππους πομπεύοντας.

54. ΔΙΑ. Διαφθείρῃ ἢ ἱππικόμον, ἃ ἢ ἰσχον.

ΓΟΡΓΩ.

Θάρσει Πραξινόα· ἐμὲ δὴ γεγενήμεθ' ὅπιθεν.
Τοὶ δ' ἔδδυ ἐς χάρακα. Πρ. Καὶ τὰ σπουδαίεσθαι ἤδη.
Ἴσσπον ἐγὼ τὸ ψυχρὸν ὄφιν ταμάλιστα δεδοίκω
Ἐκ παιδός. ἀπεύδωμες· ὄχλος πολὺς ἄμμιν ὀπάρξει.

ΓΟΡΓΩ.

Ἐξ αὐλᾶς ὦ μᾶτερ; Γρ. Ἐγών, ὦ τέκνα. Γο. Παρεσθεῖν
Εὐμαρές; Γρ. Ἐς τεῖσιν φρόμενοι ἦλθον Ἀχαιοί.
Καλλίσα παίδων, πείρα γλυκὺ πάντα τελεῖται.

ΓΟΡΓΩ.

Χρησμῳδὸς ἁ πρεσβῦτις ἀπῴχετο θεσπίξασα.
Πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἠγάγετ' Ἥραν.

GORGO.

Animum recipe, Praxinoe: jam fumus post eos.
Illi processerunt in campum. PR. Et ego jam me colligo.
Equum enim & frigidum anguem, hæc duo semper timui
Inde usque à pueritia. Festinemus: ingens multitudo nobis affuit.

GORGO.

Ex aulane venis ô mater? AN.

GORGO.

Ego, ô filiæ. GOR. An intrare Facile est? AN. Conando Græci Trojam pervenerunt: Optima filia, conando omnia perficiuntur.

GORGO.

Anus abiit, nobis mera oracula respondens.
Omnia norunt mulieres, etiam quomodo Jupiter duxerit Junonem.

57. ΓΟΡ. Οἱ δ' ἵπποι κεχορήκασιν εἰς ὃν ἴδιον τόπον. τὸ δ' κατασπουδαίεσθαι, ἀπὸ τοῦ ἀναπαύεσθαι ἐρμηνεύεται ὑπὸ τῶν παροιμιῶν.

58. ΥΤΧ. Ἔγωμαι τὸ ψυχρὸν ὄφιν.

60. ΕΞ. Ἐν τῇ χώρᾳ ἐστὶν, ἐξ αὐλᾶς δ' μᾶτερ. ὁ Γοργὼ φησὶ σοὶ χρεῖ τινα, λέγε ἡμῖν ὦ μᾶτερ, εὐμαρὲς εἰσελθεῖν; ἢ δι' φησὶ, πλήθονται καὶ εἰσελθεῖν εἰς τὸν τοῦ βασιλέως αὐλόν.

63. ΧΡΗ. Ἡ Γοργὼ φησὶ ὅτι πάντες ἐπιθυμοῦσι ἡ γυνὴ ἀπελθεῖν.

64. ΠΑ. Φησὶν ὅτι τὰ πάντα αἱ γυναῖκες γινώσκουσι, καὶ ὅτι ὁ Ζεὺς λάθρα τῇ Ἥρᾳ συνῆλθε. καὶ Ὅμηρος. Εἰς εὐκλεὲς φοιτῶντες, φίλιαι ἐλάσσονι τοκῆες. Λειστοτόκνιος δ' ἱστορεῖ, ἐν τῷ περὶ Ἑρμιόνης ἱερῷ, ἐλθόντων εἰς τὴν Διὸς καὶ τῆς Ἥρας γάμου. τὸν γὰρ Δία μυθολογεῖ ὀδυσσάσθαι τῇ Ἥρᾳ μὴ γυναῖκα, ὅτε αὐτὸν ἴδοι χαλεπαίνοντα ὑπὸ τῆς ἄλλων θεῶν. βαλόμενον δ' ἀφανῆ γενέσθαι, καὶ μὴ ὀφθῆναι ὑπ' αὐτῆς, ἐλθεῖν μεταμφίλλη εἰς κόκκυγα, καὶ καθίζοντα εἰς ὄρος ὃ σφόδρα μὲν θέλγειν ἐκαλοῦτο, νῦν δὲ κόκκυξ. τὸν δὲ

ϛ Θᾶσαι, Πρᾶξινόα, σὲ τὰς ὥρας ὄχλος ὅμιλος.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θεαυέσι. Γοργοῖ, δὸς τὰν χέρα μοι, λαβὲ καὶ τὰν Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχε αὐτᾶ, μή τυ πλαγηθῇς. Πᾶσαι ἅμ' εἰσένθωμες ἀπείξ· ἔχευ, Εὐνόα, ἀμᾶς. Ὤ μοι λευλάϊα, δίχα μοῦ τὸ θηείφριον ἤδη ϙ Ἕλκυσαι Γοργοῖ. ποτλῶ Διὸς, εἴ τι γένοιο Εὐδαίμων, ὤνθρωπε, φυλάσσεο τὼμπέχονόν μοι.

ΞΕΝΟΣ.

Οὐχ ἐπ' ἐμὶν μᾶ, ὅμως δὲ φυλάξομαι. Πρ. Ἀθεῴτος ὄχλος· Ὠθεῦῶθ' ὥστε ὗες. Ξέ. Θάρσει γυνᾶι. σὺ καλῶς εἶμές.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Καὶς ὥρας κἠπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, σὺ καλῶς εἴκοις,

ϛ Vide Praxinoe quanta ante portam turba eſt.

PRAXINOE.

Immenſa. Gorgo manum porrige mihi, tuque apprehende Eunoe manum Eutychidos: adhæreto illi, ne à nobis aberret. Omnes una confertim intremus: adhæreto nobis Eunoe. Me miſeram, dupliciter veſtis mea jam ϙ ſciſſa eſt, ô Gorgo: per Jovem utinam ſis Felix, ô homo, conſerva quæſo mihi amiculum.

HOSPES.

Non penes me eſt: tamen conſervabo. PR. Conferta turba eſt, Trudunt ut ſues. HOSP. Bono animo ſis mulier, in tuto ſumus.

PRAXINOE.

Et in annum tibi. care vir, & in poſterum bene ſit,

Ἦ Δία χειμῆνα ποιῆσαι δυνὸν τᾷ ἐμέ μὴν. ἢ ἦ Ἥραν πορευομένην μόνην, ἀφικέσθαι πρὸς τὸ ὄρος· καὶ καθίζεσθαι ἐπ' αὐτὸ ὅτι νῦν ἔδειν ἱερὸν Ἥρας τοῦτο. ἢ ἦ κόκκυξ ἐγένοντο καὶ περιέπτα ἀμφ' ἢ χιόνα, καθεπταδιῶσαι καὶ καθιδιῶσαι ἐπὶ τὰ γόνατα αὐτᾶς. ἢ ἦ Ἥρα ἐδέσατο αὐτὸν, οἰκτεῖραι καὶ σκεπάσαι τᾷ ἀμπεχόνᾳ. ἢ ἦ Δία οὐθέως μεταλλαγέν ἢ ὀμφακᾷ ὁπλαδέᾳ ἢ Ἥμᾳ. ἢ ἦ ἢ μίξιν παραπεμψάμενος ἀφ' ἢ μητέρα, αὐτὸν ὑποχθὲς γαναῖκα παύτᾳ ποιήσαθ καὶ παρ' Ἀργείοις ἦ οἱ μέγιστοι τᾶ Ἑλλάνων πρῶοι ἢ Ζηνὸν. τὸ δὲ ἄγαλμα ἢ Ἥρας ἐν τᾷ ναῷ καθήμενον ἐν θρόνῳ, τᾷ χειρὶ ἔχᾳ σκᾶπτρον, καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ σκήπτρου, κόκκυξ.

67. ΕΥΤ. Εἰκὸς τὰν Εὐτυχίδα Γοργοῦς ἦν διάπυαν.

68. ΑΠ. Αντὶ ἢ ἐμπεφυκότως, ὥστε μὴ ἀφαιρεῖσθαι ἢ συμφοῖαν.

74. ΚΒΙ. Αντὶ τοῦ, καὶ εἰς ὥρας καὶ ἐσαεὶ καλῶς εἶκις σκεχύλλων καὶ τημελόμβῳ ἀμᾶς.

76. ΑΓ'.

Ἄμμε θεισέλλων· χρηστὴ κ' οἰκτίρμων ἀνθρώπους.
Θλίβεται Εὐνόα ἄμμιν. ἄγ' ὦ δειλὰ, τὺ βιάζευ.
Κάλλιστ'· ὀνδοῖ πᾶσαι, ὁ τὰν νυὸν εἶπ' ἀποκλάξας.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, πόταγ' ὧδε· τὰ ποικίλα θεᾶτον ἄφρησιν,
Λεπτὰ, κ' ὡς χαείεντα· θεῶν περιάμαλα φάσες.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πότνι' Ἀθηναία, ποῖαί σφ' ἐπόναις ἔεθοι;
Ποῖοι ζωογράφοι τάκειβέα γράμματ' ἔγραψαν;
Ὡς ἔτυμ' ἐσήκασι, κ' ὡς ἔτυμ' ὀνδιεῶσι,
Ἔμψυχ', ἀχ οὐφαντά. σοφόν τι χρῆμ' ἄνθρωπος·
Αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέῳ κατάκειται
Κλισμῷ, θεᾶτον ἴγλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων
Ὁ περίλατος Ἄδωνις, ὁ κἰὼ Ἀχέροντι φίλτατος.

75 Qui nos curas. Virum probum & misericordem!
Premitur Eunoe nobis: age ô misera, vi perrumpe.
Optime: jam omnes intus sunt, ait qui sponsam inclusit.

GORGO.

Praxinoe huc ades, hæc textilia primum spectа,
Quam ex tenui filo sunt, & venusta; deorum opera esse dixeris.

PRAXINOE.

80 Veneranda Minerva, quales lanificæ illa elaborarunt?
Quales pictores tam exactas picturas pinxerunt?
Quam evidenter adstant, quamque evidenter moventur?
Animata sunt, non textilia: sapiens quædam res est homo.
Ipse vero quam admirandus in argenteo jacet
85 Toro, primam lanuginem circa tempora spargens,
Multipliciter amabilis Adonis, qui etiam apud inferos amatur.

76. ΑΓ. Ἄγα ὦ δειλαία, βιάζω, καὶ σὺ ὄψει, ὥστε σὶ οἰσυλθῶν. ἕπεται οἰσυλθόσης αὐτῆς φασι· κάλλιστα· ἐνδοῖ πᾶσαι.

77. Ο ΤΑΝ. Ὡς παρομίας οὔσης, ἀπαλείσας τὶν νύμφιον τὶς, καλῶς τάχα ἔνδον ἡμῖν ἔχει φασὶ, δὶ καὶ ἡ Γοργὼ ὅπως ἐρείσησιν.

80. ΕΡ. ᾗ αἱ ἀθηναῖοι· ἄγαν λιπαροί.

82. ΩΣ. Ἀπὸ τῦ, ὡς ἀληθῶς ἐσήκασι, κ' ὡς ζῶντα ἀληθῶς συφόρη, κ' οὐκ ἐνυφαντά εἰσιν.

86. ΤΡΙ. Ο πολυφίλητος, ὡς ἡ παρ' Ὁμήρῳ Ἀφροδίτη περίλατος. ἢ ὅτι ὑπὸ τειῶν ἐφιλήθη, Διὸς, Ἄρεος, κ' Πειτοφόνης ἐν ἅδῃ.

87. ΠΑΤ.

ΞΕΝΟΣ.

Παύσασθ', ὦ δύσφωνοι, ἀναίνυτα κωτίλλοισαι.
Τρυγόνες ὀκκναισταὶ, πλατυάσδισαι ἄπαγγα.

ΓΟΡΓΩ.

Μᾶ πόθεν ὤνθρωπος; τί δὲ τίν εἰ κωτίλαι εἰμές;
Παυσάμενος ὀπίπαυε. Συεκκοσίαις ἐπιτάυτις;
Ὡς εἰσῆς χ' τῦτο, Κορίνθιαι εἰμὲς ἄνωθεν,
Ὡς χ' ὁ Βελλεροφῶν· Πελοποννησιστὶ λαλεῦμες.
Δωρίσδειν δ' ἔξεστι (δοκῶ) τοῖς Δωριέεσσι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ φυῇ, μελιπᾶδες, ὃς ἀμμὶ χαρίεις ἔῃ,

HOSPES.

Definite, ô miſeræ, inutiliter garrientes:
Ut turtures odioſe ſtridunt, ore diducto omnia pronuntiantes.

GORGO.

Per terram, unde tu homo? quid ad te ſi garrulæ ſumus?
Ancillæ quas poſſides impera: imperas Syracuſiis?
Atque ut & hoc ſcias, Corinthiæ ſumus ab origine,
Sicut & Bellerophon: Peloponneſiace loquimur.
Dorice autem loqui licet (opinor) Dorienſibus.

PRAXINOE.

Non oriatur, ô dulcis *Proſerpina*, qui nobis imperet,

87. ΠΑΥ. Παύσασθέ, φησιν, ὦ ὄνπονοι ἀνιύντα χ' ἄπιφα κωτίλλοισαι, ἤγουν πολυλογῆσαι. κωτίλλω γὸ λέγει ἡ χελιδόνα. τῦτο δέ φησί τις παρεπίμπων καὶ ἀγαπακλῶν ὅτι τῇ ἄγαν αὐθαδῶς ἀδολεσχεῖ. διὸ χ' ὄπτιμα αὐτῆς, ὡς τὰ χ' μέρ' τ' εἰκόνων ἀπφιδεύσεως. εἶτα φησὶ ἑαυτὴν ὀπτρέπει.

88. ΠΛΑ. Ἤγουν Δωρίζεσθαι πάντα. τὸ γὸ πλατυάσδισαι, τοιῦτόν ἔστιν. οἱ γὸ Δωριεῖς πλατυσμῶσι τὸ α πλατύζοντες. ἰκκναισταὶ δ', ἀντὶ τ' ἀφελέγεσθαι.

91. ΚΟΡ. Κορινθίων γὸ ἄποικοι οἱ Συρακόσιοι, ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν. Κορίνθιος δὲ χ' ὁ Βελλεροφόντης.

92. ΠΕΛ. Αντὶ τῦ χ' τὸν Πελοποννήσιος. τῶν γὰρ Πελοπόντησον ᾤκησαν οἱ Δωριεῖς οἱ σὺν Ἡρακλείδαις.

94. ΜΕΛ. Αντὶ τῦ, μηδεὶς γένοιτο ὦ Περσεφόνη ἄλλος ἡμῖν κύριος. μελιπᾶδες δ' τ' Περσεφόνην φησὶ κατ' ἀντίφρασιν ὡς καὶ κλέπτην. ἀφ' τὸ τὰς ἐπῴδας αὐτῆς χ' τ' Δήμητρος, μελίσσας λέγειν.

95 Πλὰν ἑνός· οὐκ ἀλέγω, μή μοι κενεὰν ὑπομάξῃς.

ΓΟΡΓΩ.

Σίγα, Πραξινόα, μέλλῃ τ' Ἄδωνιν ἀείδειν
Ἃ τᾶς Ἀργείας θυγάτηρ πολύιδρις ἀοιδός,
Ἅ τις ἐν Σπέρχειν ἐπιδήμιον ἠκίσευσε·
Φθεγξεῖταί τι (σαφὲς οἶδα) καλόν· ἀλαθρύπτεται ἤδη.
100 Δέσποιν', ἃ Γολγώ τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλασας,
Αἰπεινάν τ' Ἔρυκα, χρυσῷ παίζουσ' Ἀφροδίτα,
Οἷόν τοι Ἄδωνιν ἀπ' ἀενάου Ἀχέροντος
Μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαίποδες ἄγαγον Ὧραι.
Βάρδιστα μακάρων Ὧραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναί
105 Ἔρχονται, πάντεσσι βροτοῖσιν ἀεί τι φορεῖσαι.
Κύπρι Διωναία, τὺ μὲν ἀθανάταν ὑπὸ θνατᾶν
Ἀνθρώπων (ὡς μῦθος) ἐποίησας Βερενίκαν,

95 Uno excepto: non curo te, ne mihi alapam impingas.

GORGO.

Tace Praxinoe, jam de Adonide cantabit
Argiva filia sapiens poëtria,
Quæ & Sperchin lugubre carmen canendo superavit.
Cantabit aliquid, sat scio: pulchris jam præludiis ad cantandum se parat.
100 Domina quæ Golgon & Idalium diligis,
Sublimemque Erycem, auro ludens Venus,
Qualem tibi Adonidem à perenni Acheronte
Mense duodecimo reduxerunt mollipedes Horæ:
Tardissimæ ex diis Horæ cæteris, tamen exoptatæ
105 Veniunt, omnibus hominibus semper aliquid ferentes.
Venus Cypria, filia Diones, tu immortalem ex mortalibus
Hominibus (ut sermo est) fecisti Berenicen.

95. ΑΠΟ. Μή μοι κενὸν τὸ μέτρον ὑποφάσῃς.

97. ΑΡΓ. Ἄδωνιν τὶς ἡ ποίησεια αὐτά· ἔνιοι μὲν Ἀργείας αὐτὴν φασιν εἶμεν θυγατέρα, ὁμώνυμον τᾷ μητρί· εἶμι δὲ ἐκείνων Σικυωνίαν.

100. ΓΟΛ. Γολγὼς πόλις Κύπρε, ὠνομασμένα ἀπὸ Γολγῶ τινος Ἀδώνιδος καὶ Ἀφροδίτης. Ἰδάλιον δὲ ὄρος, πόλις καὶ αὐτὴ Κύπρου.

101. ΒΡΤ. Ἔρυξ, πόλις Σικελίας, ἀπὸ Ἔρυκος τοῦ Βοιωτῆ καὶ Ἀφροδίτης. ΧΡΤ. Διὰ τέτο δηλοῖ, ὅτι οἱ ἐρῶντες, χρυσῷ πείθουσι τὰς ἐρωμένας.

103. ΜΗΝ. Τινὲς δὲ ἑξαμήνου φασὶν ἀνέρχεσθαι τὸν Ἄδωνιν.

107. ΒΕΡ. Βερενίκαν ἢ λέγει, τοῦ Σωτῆρος γυναῖκα, μητέρα δὲ τοῦ φιλα-

Ἀμβροσίαν ἐς γῆθος ἀποστάξασα γυναικός·
Τὶν δὲ χαριζομένα, πολυώνυμε, καὶ πολιοῦχε,
Ἁ Βερενικείη θυγάτηρ, Ἑλένᾳ εἰκυῖα,
Ἀρσινόα, πάντεσσι χαλοῖς ἀπιπάλλῃ Ἄδωνιν.
Παρ' μὲν οἱ ἄελια κεῖται ὅσα δρυὸς ἄκρεα φέρβει,
Παρ' δ' ἄπαλοὶ κᾶποι, πεφυλαγμένοι ὀν ταλαείσκοις
Ἀργυρέοις· Συρίω δὲ μύρῳ χρύσειαι ἀλάβαστρα·
Εἰδατάᾳ ὅσσα γυναῖκες ὀπὶ πλαθάνᾳ ποτέονται,
Ἄνθεα μίσγουσαι λιβυκῷ παρὰ τοῖ ἄμ' ἀλεύρῳ
Ὁσσά τ' ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος, τά τ' ὐγρῷ ἐλαίῳ·
Πάντ' ἀμφὶ πετεινὰ καὶ ἑρπετὰ τᾷδε πάρεστι.
Χλωραὶ δὲ σκιάδες μαλαχῷ βεβύσσαι ἀνήθῳ

Ambrosiam instillans in pectus mulieris.
Quare tibi gratificans, ô celeberrima, & multis delubris celebrata,
Berenices filia, Helenæ similis,
Arsinoe, multifariis bonis ornat Adonidem.
Juxta eum enim matura jacent quæcunq; ferunt arborum apices:
Adsunt & molles hortuli, inclusi calathis
Argenteis, & aurea alabastra *plena* Syrio unguento,
Et ciborum quicquid mulieres in sartagine parant.
Miscentes varios flores una cum alba farina:
Quæque *sunt* ex dulci melle, quæque ex liquido oleo:
Omnia illi volatilia & reptilia hic adsunt.
Viridia quoque umbracula molli tecta anetho

φιλαδέλφου καὶ Ἀρσινόης. μαλακὸς δ' ἔχει πόδας ἕφ' ἡμέρας, ἐπεὶ τὸ ἔαρ μαλακόν.

109. ΧΑΡ. Ἀντὶ τοῦ, σοὶ φησὶ χαριζόμενον ἡ τῆ Βερενίκης θυγάτης.

111. ΑΡ. Ἀρσινόη πᾶσι καλοῖς ἀπιπάλλῃ καὶ ἀγείρεται τὸν Ἄδωνιν. ἀπιπάλλω γὰρ ἐκ τοῦ α στερητικοῦ μοιρίου, καὶ τοῦ ταλάσσω τὸ κοπῶ. σημαίνει δὲ τὸ ἀναπαύω, καὶ μὴ λέγε κόπτε ταλαίνω. ὁ δὲ τοῦ ἅπτω τὸ ὀρμῶ, καὶ τοῦ ἄλλω τὸ πλέω. καὶ σημαίνει τὸ σύζυγον.

112. ΟΣΛ. Πάντα φησὶ τὰ ἀκρόδρυα, ἃ ἐκπέμπουσι τὴν Ἀδώνιδι, ἀπὸ πασῶν ἰδίας ὀπωρῶν. εἰώθασι γὰρ ἐν ταῖς Ἀδωνίοις, πυρὸν καὶ κριθὰς σπείρειν ἔν τισι σκεύεσιν, καὶ τοὺς ὀνομαζομένους κήπους, Ἀδωνίδος σκευοφορίαν.

114. ΑΛΑ. Ἀλάβαστρα, σκεύη μύρων διχλινῆ. πλαθάνας δ' ἐν αἷς λεπτύνουσι τὰς ἄρτους. ἄνθεα δὲ τὰ ὀπτόμενα τῶν ἄρτων. λέγει δὲ τὰ σπέρματα.

117. ΟΣ. Ἀντὶ τοῦ, πλακοῦντες λέγουσι.

119. ΧΑΩ. Ἀντὶ τοῦ χλωραὶ σκιαὶ

Δέλμανθ'· οἱ δέ τε κῶροι ὑπερπωτῶν Ἔρωτες,
Οἷοι ἀηδονίῆες ἐφεζόμενοι ὀπὶ δένδρων,
Ποτῶνται, πτερύγων πειρώμενοι, ὅσσον ἀπ' ὄζω.
Ὦ ἔβενος, ὦ χρυσὸς, ὦ ὡς λιθακῶ ἐλέφαντι·
Αἰετὸ, οἰνοχόον Κρονίδᾳ Διὶ παῖδα φέροντες.
Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνω·
Ἃ Μίλατος ἐρεῖ, χὠ τὰν Σαμίαν καταβόσκων.
Ἐστρωται κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα·
Τὰν μὲ Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις·
Ὀκτωκαιδεκέτης ἢ ἐννεακαίδεκ' ὁ γαμβρός.
Οὐ κεντᾷ τὸ φίλημ', ἔτι οἱ περὶ χείλεα πυῤῥά.
Νυῶ μὲ Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτᾶς χαίρετω ἄνδρα,

110 Extructa sunt, & pueri supervolitantes Amores,
Veluti luscinie pulli sedentes in arbustis
Volitant, alarum periculum facientes, de ramo ad ramum.
O ebenum, ô aurum, ô ex albo ebore
Aquilæ, Jovi Saturnidæ puerum pocillatorem advehentes.
125 Et purpurea tapeta in superiore parte, somno molliora;
Sic Miletus dixerit, quique incolit Samum.
Stratus est alius torus Adonidi pulchro:
Alterum tenet Venus, alterum formosus Adonis,
Decem & octo, aut decem & novem annorum sponsus:
130 Non pungit osculum: labra illi adhuc circum rufa sunt.
Nunc Venus maritum suum habens gaudeat.

κὴ καλίδας ἀνάδων σὺν αὐτῷ τῷ καρπῷ καταβειδόμεναι γεγόνασιν.

120. ΚΩ. Τὰς καλίδας φασὶν ὑπερπέτεσθαι οἱ ἔρωτες, ὡς οἱ νεοσσοὶ τῶν ἀηδόνων.

123. ΕΒΕ. Τὸν λοιπὸν κόσμησιν ἢ βασιλικὸν δουμάζει.

124. ΑΙΕ. Ὡς ποικιλμάτων ἀϊσσοῦσι ἐλεφαντίνων, κὴ βαζαζόντων ἢ Γανυμήδη.

125. ΠΟΡ. Ὡς μαλακῶν τάπητων ὑπερκειμένων τῇ κλίνῃ τῆς Ἀφροδίτης. οὓς φασιν ὑπὸ τῆς Μιλήτου κὴ Σάμου ἐκθρέφεσθαι, μαλακωτέρους ὕπνου, ἢ τὸ παρ' αὐτοῖς εἰς κάλλος τὰ στρώματα γίνεσθαι.

130. ΚΕΝ. Τὸ ἢ Ἀδώνιδος ἁλκαῖον. ὀλίγου γὸ κίκαρται τὰ γένεια ὡς χαυτῶσιν, ἀλλ' ὀπηρόαζει.

132. ΔΡΟ.

Αὔριον δ' ἄμμες νιν ἅμα δρύσῳ ἀΐσσοντα
Οἰστεύμες ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰόνι πλύοντα·
Λύσασαι δὲ κόμαν, καὶ ὕπτια στέρνα κόλπον ἀνῖσαι,
Στήθεσι φαινομένοις, λιγυρᾶς ἀρξώμεθ' ἀοιδᾶς.
Ἔρπες, ὦ φίλ' Ἄδωνι, καὶ οἰκάδε κ' εἰς Ἀχέροντα,
Ἡμιθέων (ὡς φαντί) μονώτατος. ἦτ' Ἀγαμέμνων
Τῦτ' ἔπαθ', ἦτ' Αἴας ὁ μέγας βαρυμάνιος ἥρως,
Οὔθ' Ἕκτωρ Ἑκάβας ὁ γεραίτερος εἴκατι πάδων,
Οὐ Πατροκλῆς, ἢ Πύῤῥος ἀπὸ Τρωΐας ἐπανελθών,
Οὔθ' οἱ ἔπι τρόσθεσι Λαπίθαι, καὶ Δευκαλίωνες,
Οὐ Πελοπιάδαι τε, καὶ Ἄργεος ἄκρα Πελασγοί.
Ἴλαθι νῦν, φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυμήσαις.
Καὶ νῦν ἦλθες, Ἄδωνι, καὶ ὄκκ' ἀφίκῃ, φίλος ἥξεις.

Sub auroram vero nos illum, dum ros eſt, frequentes foras
Efferemus ad fluctus in litore ſpumantes,
Solutiſque crinibus, & veſte ad talos demiſſa,
Pectoribus apertis, ſonoram incipiemus cantionem:
Commeas ô care Adoni, & huc & ad inferos,
Solus ex heroibus, ut fertur. Neque Agamemnoni
Hoc accidit, neque Aiaci magno graviter furenti heroi:
Neque Hectori honoratiori inter viginti liberos Hecubæ,
Neque Patroclo, aut Pyrrho à Troia reverſo
Neque illis qui ſuperiores fuerunt, Lapithis, aut Deucalionibus.
Neque porro Pelopidis, aut Argivorum principibus Pelaſgis.
Sis jam placatus Adoni, & in futurum annum lætitiam afferas.
Et nunc *amicus* veniſti Adoni: & cum redieris, amicus venias.

132. ΔΡΟ. Ἀντὶ τῦ ἅμα ἡμέρ. τότε γὰρ πάρει ἡ δρόσος ἐν τῇ γῇ.

133. ΟΙΣ. Ἐπὶ γὸ ἢ θάλασσαν ἐκφέροντες ἢ Ἄδωνιν, ἔῤῥιπτον ἐπ' αὐτόν.

139. ΕΙΚ. Εἴκοσι παίδων. τὸ γὸ ἀριθμῷ ἀεθμῷ κεκόλχευται. ὡς καὶ Σιμωνίδης. Ὅμηρος δ', ἐννεακαίδεκα λέγει.

141. ΔΕΤ. Ἀντὶ ἢ Δευκαλίδαι. ἀπὸ Δευκαλίωνος Θετταλῦ, τύτων γὸ ἐβασίλευσεν ὁ Δευκαλίων. ἢ οἱ Λοκροί· Δευκαλίων γὸ ἐν Κύδνῳ ἢ Λοκρίδος ὤκησεν.

143. ΙΛΑ. Ἀντὶ ἢ ἱλάσθητι, καὶ ἀποκόπτω Δωρικῶς.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, τὸ λῆμα σοφώτερον, ἁ Θήλεια
Ολβία· ὅσσα ἴσαπι πανολβία, ὡς γλυκύφωνος.
Ὥρα ὅμως κ' εἰς οἶκον· ἀνάειρος Διοκλείδας.
Χὠ νὴρ ὄξος ἄγαν· ψυχαῖπί γε μηδέποτ' ἔνθης.
Χαῖρε Ἄδωνι ἀγαπητέ, κ' ἐς χαίρουσας ἀφικνεῦ.

GORGO.

Praxinoe, quam elegans hæc res eſt! hæc mulier
Felix eſt: quam multa ſcit, prorſum felix! quam ſuaviter canit!
Tamen tempus eſt domum redire; impranſus adhuc eſt Dioclidas.
Eſtq; vir iracundus admodum: eſurienti quidem ne unquam occurras.
Vale Adoni dilecte, atque ad gaudentes venias.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΟΥ ΕΞΚΑΙΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον γέγραπται εἰς Ἱέρωνα τὸν Ἱεροκλέους, τὸν ἔσχατον Σικελίας τύραννον, κατέχοντα δὲ τὴν ἀρχὴν, ἐγκαταλυθεὶς ὑπὸ τῶν πολιτῶν, καὶ φθείρας τὰς δυνάμεις, ὥστε τύραννον αὐτὸν ἀγορευθῆναι. μετὰ τοῦτον ἦρξεν Ἱέρων ὁ Γέλωνος. μηδὲν οὖν εἰληφὼς ὁ Ἱέρωνος Θεόκριτος, πρὸς τοῦτο τὸ εἰδύλλιον τοῦτο πεποίηκε, καὶ Χάριτας αὐτὸ ἐπέγραψεν. ἐν ᾧ καὶ τὰ τοῦ Σιμωνίδου ἐμφαίνει κεφάλαια. λέγεται γὰρ αὐτὸν ἔχειν δύο κεφάλαια· τὸ μὲν, χαρίεντα· τὸ δὲ, διδόντα. ὅτε οὖν τις πρὸς αὐτὸν παρεγίνετο χάριν αἰτούμενος, ἐκέλευε φέρειν τὰ κεφάλαια. εὐείσκετο οὖν τὸ μὲν χαρίεντα, κενόν· τὸ δὲ τῶν διδόντων, πλῆρες· καὶ ἔστιν ὁ τῶν δωρεὰν αἰτούμενος ἀνικόπλητος.

ARGUMENTUM

XVI. IDYLLII.

Hoc Idyllion ſcriptum eſt ad Hieronem Hieroclis filium, extremum Siciliæ tyrannum. Cum enim Theocritus eum carmine celebraſſet, nec quicquam ab eo acceperit, propterea hoc Idyllion compoſuit, quod Charites inſcripſit: in quo de regum & principum erga literas humaniores ingratitudine conqueritur.

ΧΑΡΙΤΕΣ, ἢ ΙΕΡΩΝ,

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιϛ'.

Ἀιεὶ τῦτο Διὸς κύρας μέλῃ, αἰὲν ἀοιδοῖς,
Ὑμνῆν ἀθανάτους, ὑμνεῖν ἀγαθῶν κλέα ἀνδρῶν.
Μῶσαι μὲν, θεαὶ ὄντι, θεὸς θεαὶ ἀείδοντι.
Ἄμμες δὲ βροτοὶ οἵδε, βροτοὺς βροτοὶ ἀείδωμεν.

CHARITES, ſive HIERON,

IDYLLION XVI.

SEmper hoc Jovis filiabus (*i. Muſis*) curæ eſt, ſemper Poëtis.
Cantu celebrare Deos immortales, celebrare gloriam præſtantium virorum.
Nam Muſæ deæ ſunt, deæ Deos cantu celebrant:
Nos vero mortales *ſumus*, homines celebremus mortales.

Τίς δ' ὅποσοι γλαυκὴν ναίουσιν ὑπ' ἠῶ,
Ἡμετέρας χαρίεσσα, πετάσας ὑποδέξεται οἴκῳ
Ἀμπαύσως, ἢν αὖθις ἀδωρήτους ἀποπέμψῃ;
Αἱ δὲ σκυζόμεναι γυμνοῖς ποσὶν οἴκαδ' ἴασι,
Πολλά με τωθάσσουσαι, ὅτ' ἀλιθίῳ ὁδὸν ἦλθον·
Οκνηραὶ δὲ πάλιν κενεᾶς ὅτι πυθμένι χαλῷ
Ψυχροῖς ἐν γονάτεσσι κάρη μίμνουσι βαλοῦσαι·
Ἔνθ' αὖτε σοφίσιν ἕδρη, ἐπὰν ἄφρακτοι ἵκωνται.
Τίς δ' νῦν τοιόσδε; τίς εὖ εἰπόντα φιλάσῃ;
Οὐκ οἶδ'· ἢ γὰρ ἔτ' ἄνδρες ἐπ' ἔργοις, ὡς πάρος, ἐθλοῖς
Αἰνεῖσθαι πεφύασιν· νενίκηκε δ' ὑπὸ κερδέων.
Πᾶς δ' ὑπὸ κόλπῳ χεῖρας ἔχων, πόθεν οἴσεται ἀγρεῦ
Ἄργυρον· οὐδέ κεν ἰὸν ἀποτρίψας τινὶ δοίη·
Αλλ' εὐθὺς μυδῶντα, ἀπωτέρω ἢ γόνυ, κνήμα.

5 Quis autem ex hominibus qui habitant sub glauca aurora,
Nostras Gratias *fores* pandens domo recipit
Cupide, & non easdem rursus indonatas remittit?
Illæ vero indignantes nudo pede domum revertuntur,
Multum me incusantes, quod frustra viam confecere:
10 Tædioque affectæ, rursum in fundo vacui loculi
In frigidis genibus capite posito manent.
Ubi ipsis squalida sedes est: quoniam re imperfecta redierunt.
Quis hominum qui nunc sunt talis est? quis bene dicentem amat?
Nescio: non enim amplius homines propter præstantia facta, ut antea,
15 Laudari cupiunt, verum à lucro victi sunt:
Quilibet vero sub sinu manum tenens circumspectat unde ipse auferat
Argentum, neq; deterſam æruginem aliis dederit:
Sed statim hoc dicit, Remotius abest tibia quam genu:

5. ΗΜΕ. Τὰ οἰκεῖα ποιήματα.

8. ΣΚΥ. Λοιδορῆσαι. τὸ σκύζειν κυρίως ὅταν λέοντος, ὅταν τὸ ὀδοντιώδιον χαλάσῃ ὀργιζόμενος. λέγεται δὲ ἡ ἢ ὀρρών κάθησις, ὀδοντιώδιον. τοῦτο δὲ ποιεῖ ὁ λέων, ὅταν κυσὶ κυκλωθῇ, καὶ μέλλῃ πολεμεῖν αὐτοῖς.

9. ΑΛΙ. Ἡγοῦμαι ματαίαν ὁδὸν, ἀλλοτρίαν, πεπλανημένην. ἀπὸ τοῦ ἁλᾶσθαι, τὸ πλανᾶσθαι.

18. ΑΠΩ. Παροιμία ἐστὶ τὸ, πρόσω τέρω ἡ κνήμη τοῦ γόνατος. πέφυκε δὲ αὕτη, ὅτι τὰ ἀγαπώντων ἑαυτὸν, καὶ λεγόντων σεμνότερα ἔστιν αὐτὸς οὐδὲν ξένων· οἱ γὰρ πρόσω τέρω οὐδὲν σεμνὸν ἡμῶν

Αὐτῷ μοι τί γένοιτο· θεοὶ τιμῶσιν ἀοιδούς.
Τίς δέ κεν ἄλλυ ἀκούσαι; ἅλις πάντεσσιν Ὅμηρος·
Οὗτος ἀοιδῶν λῷστος, ὃς ἐξ ἐμεῦ οἴσεται ὠδήν.
Δαιμόνιοι, τί δὲ κέρδος ὁ μύελος ἔνδοθι χρυσὸς
Κείμενος; ἦχ ἅδε πλοῦτος φρονέοντι ὄνασις·
Ἀλλὰ τὸ μὲν ψυχᾷ, τὸ δὲ καὶ τινι δῶκαν ἀοιδῶν·
Πολλοὺς δ' εὖ ἔρξαι παῶν, πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλων
Ἀνθρώπων· αἰεὶ δὲ θεοῖς ὀπιδώμια ῥέζειν.
Μηδὲ ξεινοδόκον κακὸν ἔμμεναι, ἀλλὰ τραπίζῃ
Μειλίξαντ' ἀποπέμψαι, ἐπὰν ἐθέλοντι νέεσθαι.
Μουσάων δὲ μάλιστα τίειν ἱερῆς ὑποφήτας·
Ὄφρα κε κ' ἐν αἰδαο κεκρυμμένος, ἐσθλὸς ἀκούσῃς,
Μηδ' ἀκλεὴς μύρηαι ὅτι ψυχρῷ Ἀχέροντι,
Ὥστέ τις μακέλᾳ τετυλωμένῳ ἔνδοθι χεῖρας,
Δειλὸν ὀρυκτῆρα πενίῃ ἀκλήμονα κλαίων.
Πολλοὶ δ' Ἀντιόχοιο δόμοις, καὶ ἄνακτος Ἀλεύα

Mihi modo sit quod habeam, Dii beneficiant Poëtis.
Quis enim alium audiat? satis est omnibus Homerus:
Ille poëtarum optimus est, qui quidem à me nihil feret.
Insani, quid lucri est, si immensum intus aurum
Reconditum sit? Non hic pecuniæ usus est sapientibus:
Sed inde pars aliqua proprio usui debetur, aliquid poëtis dandum est.
Et multis affinibus benefaciendum: multis item aliis
Hominibus: ac semper diis sacra facias.
Neque hospes malignus sis: sed ubi mensa
Benigne exceperis hospites, cum velint redire dimittas.
Musarum vero in primis venerare sacros interpretes,
Ut etiam apud inferos occultatus bene audias,
Neque inglorius lugeas apud frigidum Acherontem,
Ut aliquis fossor, cui manus à ligone callis intus duræ sunt,
Qui gravem paupertatem à majoribus *atque vitam* inopem deplorat.
Multi in Antiochi domo, & regis Aleux,

ἡμᾶς εἶσιν. ἐνίλλαχ᾽ δὲ ὁ παροιμία, εἰ λαβόντ᾽ χρεὼς ὑποδιασολῆς. ἔδει γὰρ εἶπεν οἰκτῶν· προῤῥωτέρω κήμη γένηται. εἰ δὲ μὴ ὑποδιαστολῆς ὦν ἐνίλλαχλαι.

34. ΑΝ. Ἀντὶ τοῦ ἄχαν πλούσιος, ὡς τὸ πολλοῖς παρέχειν πορφύρ. ἀλλ᾽ ἐδίην λύσιν ὁ πλοῦτος αὐτῷ· ὡς ἐγὼ δόξαν, εἰ μὴ ὑπὸ Σιμωνίδου ἐμνήσθη τοῦ.

35 Ἁρμαλιὰν ἔμμιλλον ἐμετρήσαντο πενέσται·
Πολλοὶ δὲ Σκοπάδαισιν ἐλαυνόμβοι ποτὶ σακὸν
Μόχθοι σὺν κεραοῖσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι·
Μυελὸς δ' ἀμπεδίον Κρανώνιον ἐν λιγάσκον
Ποιμένες ἔκχριτα μῆλα φιλοξείνοισι Κρεώνδαις·
40 Αλλ' ὅ σφιν τ' ἦδος, ἐπεὶ γλυκὺ θυμὸν ἀφέντο
Θυμὸν ἐς εὐρεῖαν κεδίαν φυγῇ Αχέροντος·
Ἀμναροὶ δέ, τὰ πολλὰ κ' ὄλβια λίπωντες,
Δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακρὰς αἰῶνας ἔκυντο,
Εἰ μὴ δεινὸς ἀοιδὸς ὁ Κήϊος αἰόλα φωνέων
45 Βάρβιτον ἐς πολύχορδον, ἐν ἀνδράσι θῆκ' ὀνομαστὸς
Ὁπλοτέροις. τιμὰς δὲ κ' ἀκέες ἔλαχον ἵπποι,

35 Cibum menſtruum diſtribuebant miniſtri:
Multi ad ſtabula Scopadarum acti
Vituli, una cum bobus cornutis mugiebant,
Et infinita per campos Cranonios ad æſtiva agebant
Paſtores eximia pecora hoſpitalibus Creondis:
40 Sed nulla ex his voluptas ipſis eſſet, poſtquam dulcem evacuarunt
Animam in lætam cymbam triſtis inferni:
Inglorii vero relictis multis illis & ampliſſimis opibus
Inter miſeros mortuos per longa ſæcula jacerent,
Niſi magnus vates Ceius *Simonides* varie cantans,
45 Super barbitum multis fidibus conſtantē feciſſet claros inter homines
Poſteros. Honorem vero & celeres ſortiti ſunt equi.

ἄκουσα. Αντίοχος δὲ βασιλεὺς Συρίας. τὰ δὲ περὶ Αλυάττην καὶ Σιμωνίδην πάντα ἀναίλετο Ερμείας. ὁ δὲ Αντίοχος, Εχεκράτους καὶ Συρίσκου υἱὸς ἦν, ὥς φησι Σιμωνίδης.

35. ΠΕΝ. Θέρισμός φησι τοὺς δηλοῦντας τὴν ἐλευθέραν, πένεσθαι καλεῖσθαι δὲ Θετταλοῖς, ὡς παρὰ Λακεδαιμονίοις εἵλωτας.

36. ΣΚΟ. Ἐκ τούτου φαίνων πλῆθον δηλοῖ. οἱ δὲ Σκοπάδαι, Κραννώνιοι τὸ γένος. Κράννων δὲ πόλις Θετταλίας, ὅθεν Σκόπας ὁ Κραννώνιος Κρέοντος καὶ Εχεκρατίας υἱός. καὶ Σιμωνίδης ἐν Θρήνοις. Σκοπάδαι οὖν οἱ Θετταλοί.

39. ΚΡΕ. Κρεώνδας δὲ ὁ Σκόπας.

44. ΑΟΙ. Τὸν Σιμωνίδην φησὶ παρέσεσθαι ἐκείνοις τοῖς ἀποθανοῦσιν ἐνδόξοις ἀνδράσι τῶν Θετταλῶν, ὅτι νίκας ἔγραψε, καὶ Θρήνους.

49. ΚΤΕ.

Οἳ σφισιν ἐξ ἱερῶν τεφανηφόρεσι λῶθον ἀγώνων.
Τίς δ' ἂν ἀειδήσας Λυκίων ποτὲ, τίς κομόωντας,
Πριαμίδας, ἢ θῆλυν ἀπὸ χροιᾶς Κύκνον ἔγνω,
Εἰ μὴ φυλόπιδας παλαιτέρων ὕμνησ' ἀοιδοί;
Οὐδ' Ὀδυσεὺς, ἑκατόν τε καὶ εἴκατι μῆνας ἀλαθὴς
Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, αἴδαν τ' εἰς ἕκατον ἐλθὼν
Ζωὸς, καπήλυγα φυλὰν ὀλοοῖο Κύκλωπος,
Δίωκεν κλέος ἔσχεν. ἐσηκόη δ' ἂν ὑφορβὸς
Εὔμηλος, καὶ βουσὶ φιλοίπνος ἀμφ' ἀγελάῃσι
Ἔργον ἔχων, αὐτός τε θεόπαλος ἀντίθεος Λαέρτης·
Εἰ μὴ σφᾶς ὕμνασθ' Ἰάονος ἀνδρὸς ἀοιδαί.
Ἐκ μοισᾶν ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισι·
Χρήματα δὲ ζώοντες ἀμαλδύνουσι θανόντων.
Ἀλλ' ἴσος δ' ὁ μόχθος, ἐπ' ἀόνι κύματα μετρεῖν,
Ὅσσ' ἄνεμος χέρσονδε μετ' γλαυκᾶς ἁλὸς ὤθει,
Ἢ ὕδατι νίζειν δολερὴν ἰοειδέϊ πλίνθον.

Qui ipſis ex ſacris certaminibus coronati redierunt.
Quis vero unquam principes Lyciorum, quis comatos
Priamidas, aut colore muliebri Cycnum noſſet,
Si non bella veterum cecinisſent Poëtæ?
Neque Ulyſſes, qui centum & viginti menſes vagatus eſt
Per omnium gentium homines, quiq; tandē ad extremum orcum deſcēdit
Vivus adhuc, & ex antro ſævi Cyclopis evaſit,
Diuturnam famam obtinuiſſet. Silentio etiam obrutus eſſet ſubulcus
Eumæus, & Philœtius circa boves armentales
Opus ſuum habens, ipſeque magnanimus Laërtes;
Niſi eos juviſſent carmina viri Ionici, i. Homeri.
A Muſis illuſtris fama venit hominibus:
Pecuniam vero mortuorum conſumunt viventes.
Sed ſimilis labor eſt, in litore fluctus metiri,
Quam multos ventus in terram cum cæruleo mari impellat:
Aut unda perſpicua lavare impurum laterem:

49. ΚΤΚ. Κύκνον λέγει ἡ Ποσειδῶνος καὶ Κύκνου, ἢ ἀνῃρημένου ὑπὸ Ἀχιλλέως. λευκὸς γὰρ διὰ τὴν χροιὰν ἐκ γενετῆς, ὡς φησὶν Ἑλλάνικος. διὸ καὶ θῆλυν αὐτὸν εἶπεν ὁ Θεόκριτος ἀπὸ τῆς χροιᾶς. Ἡσίοδος δέ φησιν αὐτὸν τὴν κεφαλὴν ἔχειν λευκὴν, διὸ καὶ ταύτης ἡ κλῆσις ἔτυχεν.

Καὶ φιλοχερδείᾳ βεβλαμμένον ἄνδρα παρελθεῖν.
Χαιρέτω ὅστις τοῖος· ἀνήριθμος δέ οἱ εἴη
Ἄργυρος· αἰεὶ δὲ πλεόνων ἔχοι ἵμερος αὐτόν·
Αὐτὰρ ἐγὼ τιμίω τε καὶ ἀνθρώπων φιλότητα
Πολλῶν ἡμιόνων τε καὶ ἵππων τηλόθεν ἐλοίμαν.
Δίζημαι δὲ τίνι θνατῶν κεχαρισμένος ἔνθω
Σιὼ μοίσας. καλέπαι γὰρ ὁδοὶ τελέθουσιν ἀοιδᾶν
Μουσάων, ἀπάνευθε Διὸς μέγα βουλεύοντος.
Οὔπω μιῶνας ἄλων ἔκαμ' ὐραν[ὸ]ς, οὐδ' ἐναυτούς·
Πολλοὶ κινήσουσιν ἔπ' ἠοχὸν ἅρματος ἵπποι.
Ἔστεται ὅτ[ε] ἀνὴρ, ὃς ἐμῶ κεχρήσετ' ἀοιδῶ,
Ῥέξας ἢ Ἀχιλεὺς ὅσσον μέγας, ἢ βαρὺς Αἴας
Ἐν πεδίῳ Σιμόεντος, ὅθι Φρυγὸς ἠέλιον Ἴλιον.
Ἤδη νῦν Φοίνικες, ἐπ' ἠελίῳ δυόντι
Οἰκεῦντες Λιβύας ἄκρον σφυρὸν, ἐρρίγασιν·

Atque hominem oppreſſum avaritia flectere.
Valeat igitur quicunque talis eſt: & immenſum illi ſit
Argentum, ſemperque deſiderio plus habendi teneatur:
Verum ego honorem & hominum benevolentiam
Multis mulis atque equis præferam.
Quæro autem, cuinam mortalium gratus veniam
Una cum Muſis: difficiles enim ſunt viæ cantatricum
Muſarum, abſque Jove magno conſultore.
Nondum cœlum motu ſuo menſes efficere deſiit, nec annos:
Et multi equi adhuc movebunt curruum rotas.
Exorietur vir ille qui me cantore indigebit,
Gerens res tantas, quantas aut magnus Achilles, aut gravis Ajax
In campo Simoentis, ubi ſepulchrum eſt Phrygii Ili.
Jam nunc Phœnices, *i. Carthaginenſes*, ſub ſole occiduo
Habitantes in extremo calce Libyæ, horreſcunt:

71. ΟΥ. Οὔπω φησὶν ὁ παῖς διῆλθεν ἀγὼν, ἔτι ἔσονται πολλοὶ νικήσοντες, ποιητὴν χρείαν ἔχοντες. ἐκ γὰρ τῆς ἵππων καὶ τῆς τροχῶν, τοὺς ἡνιόχους δηλοῖ. ἢ τροχὸν ἅρματος τὸν τῆδε λέγει, ἀπὸ τοῦ πολλαὶ ἔσονται μεταβολαί.

76. ΦΟΙ. Τὸν Καρχηδονίων οἰκιστὴς φησὶ Φοίνικας, ἔτος δὲ συνεχῶς ἐστράτευσαν Συρακουσίοις, ὡς λέγεται καὶ Φίλιστος Πινδάρῳ. οἱ δὲ Φοίνικας, ἄποικοι Τυρίων.

Ἦδη βαστάζουσι Συρακόσιοι μέσα δοῦρα,
Ἀχθόμενοι σακέεσι βεβαρμένας ἱππείοισιν.
Ἐν δ' αὐτοῖς Ἱέρων, θεοτέρεις ἶσος ἡρώεσσι,
Ζώννυται· ἵππια δὲ κόρυσσε σκεπάουσιν ἐθειραι.
Αἰ γὰρ Ζεῦ, κύδιστε πάτερ, ἠ ποτὶ Ἀθάνα,
Κύρη θ', ἃ σεῦ ματρὶ πολυκλήρων Ἐφυραίων
Εἴλαχας μέγα ἄστυ, πὰρ ὕδασι Λυσιμελείας,
Ἐχθεοὺς ὄκ νάσσιο κακὰν πέμψειαν ἀνάγκαν
Σαρδόνιον κατ' κῦμα, φίλων μόρον ἀγγελέουσαν,
Τέκνοις ἠδ' ἀλόχοισιν, ἀριθμητοὺς ἀπὸ πολλῶν·
Ἀγρεά τε θεοτέρεσσι πάλιν ναίοιντο πολῖται,
Δυσμενέων ὅσα χῶρες ἐλωβήσαντο κατ' ἄκρας.
Ἀγροὺς δ' ἐργάζοιντο τεθαλότας· ἀΐ τ' ἀνάριθμοι
Μήλων χιλιάδες βοτάναις ἁβροπαθεῖσαι,
Ἀμπεδίον βλήχοιντο· βόες δ' ἀγεληδὸν ἐς αὖλιν

Jamque Syracuſii geſtant mediis haſtas,
Et illis brachia onuſta ſunt ſalignis ſcutis:
Interque eos Hiero, ſuperioribus par heroibus,
Armatur. & equinæ jubæ galeam inumbrant.
Utinam ô Jupiter pater inclyte, & venerandæ Minerva,
Et tu Proſerpina, quæ una cum matre opibus affluentium Ephyrenſium
Sortita es magnam urbem, ad undas Lyſimeliæ,
Hoſtes ex inſula ejiciat malum fatum,
Per mare Sardonium, ut amicorum ſtragem nuncient
Liberis & uxoribus, jam numerabiles [*i. pauci*] à multis:
Et oppida à prioribus habitatoribus rurſum teneantur,
Quotquot hoſtium manus corruperunt funditus:
Et agros colant virentes: atque innumera
Ovium millia, herbis ſaginata,
Per campos balent: & boves gregatim ad ſtabula

83. ΜΑ. Τὸν Δήμητραν λέγει ἢ τὸν Περσεφόνην εἰληφέναι τὸ κλῆρ Συρακοσίων ἄστυ. οἷον, τὰς Συρακούσας, παρὸν Κορινθίων ἄποικοι οἱ Συρακόσιοι.

84. ΛΤΣ. Ὡς Θεοκλῆς φησὶ, Λυσιμελείας καλεῖται Σαρδών.

85. ΝΑΣ. Τὰς Καρχηδονίους ἐκ τ Σικελίας.

86. ΣΑΡ. Διὰ τοῦτο γάρ ἐστιν ὁ εἰς Καρχηδόνας πλοῦς ὁ χεὶ τὸν νότον Σαρδώ. ὃ καλεῖται Σαρδόνιον.

Ερχόμεθα σκιπνᾶον ἐπαπευδόντε ὁδίταν·
Νεοὶ δ' ἀκαπονέοντι ποτὶ ἀρότραν, ἀνίκα τέττιξ
Ποιμένας ἐν δίοις πεφυλαγμένους, ἔνδοθι δένδρων
Ἀχεῖ ἐν ἀκρεμόνεσσιν. ἀράχνια δ' εἰς ὅπλ' ἀράχναι
Λεπτὰ διαφήσαιντο, βοᾶς δ' ἔτι μηδ' ὄνομ' εἴη.
Ὑψηλὸν δ' Ἱέρωνι κλέος φορέοιεν ἀοιδοὶ
Καὶ πόντᾳ Σκυθικοῖο πέραν, ἢ ὅππᾳ πλατὺ τάχθῃ
Ἀσφάλτῳ δήσασα Σεμίραμις ἐμβασίλευεν.
Εἷς μὲν ἐγώ, πολλοὺς δὲ Διὸς φιλέοντι καὶ ἄλλους
Θυγατέρες· τοῖς πᾶσι μέλοι Σικελῷ Ἀρέθοισαν
Ὑμνεῖν σὺν λαοῖσι, καὶ ἀμφιπολεῖν Ἱέρωνα.
Ὦ Ἐτεόκλειοι Χάριτες θεαί, αἱ Μινύειον

Euntes, tardum urgeant viatorem: Novalia excolantur ad ſementem, cum cicada
95 Paſtores ſub dio agentes obſervans, intus arborum
Reſonat in ſummis ramis: ac telas in armis aranea
Tenues expandant, clamoriſque *bellici* amplius ne nomen quidem exaudiatur.
Excelſam vero Hieroni gloriam ferant poëtæ
Et ultra Scythicum pontum, & ea loca ubi latos muros
100 Bitumine colligans Semiramis regnavit.
Ex quibus ego quidem unus ero: multos vero & alios Jovis amant
Filiæ: quibus omnibus ſtudium erit Siculam Arethuſam
Celebrare una cum populis, & bellicoſum Hieronem.
O Gratiæ Eteocleæ deæ, quæ Minyeum

93. ΣΚΙ. Ἐπαινεῖν, ἢ ὅτι ἡ σκίπων, ἢ ὅτι τὸ κνέφας πεποίηται. κνιᾷ γὰρ ζῶν ὅτι βραδυκίνητον.

94. ΝΕΙ. Τετίσιν, αἱ κελεύσωμεν ἡμῖν ὥραι νάζοιντο ἐκεῖ ἡ αὐτόθι· τετίσιν, ἀκουσείοντο. ΤΕΤ. Ἡνίκα ὁ τέττιξ ὀλίγῃ ἡ ὑψηλῶν κλάδων ἀχεῖ χαμαὶ μεσημβρίαν, τὰς ποιμένας φυλακούμενος. ἐλάσαντες γὰρ ἔστι ὑπὸ ἡ σκιὰν τὰ θρέμματα ἐν τῇ μεσημβρίᾳ, σκιοῦσι τὸν τέττιγα, τὸ δ' ἀλαλήσεται, ἀντὶ ἡ δίψαν.

99. ΣΧΟ. Τοῦ λεγομένου Εὐξείνου.

100. ΑΣ. Ἡρόδοτος ἱστορεῖ, ὅτι ἀσφάλτῳ ἔδησεν ἡ Σεμίραμις τὸ τεῖχος ἀντὶ πλίνθου.

101. ΕΓΩ. Ὁ εἰκωμάζων δηλονότι.

104. ΕΤΕ. Θυγατέρες. Ἐτεοκλέους θυγατέρας ἔφη τὰς Χάριτας, ἀπὸ τῆς Ἐτεοκλέους τοῦ Κηφισοῦ θυγατρὸς λεγομένου Χάριτος ἐν Ὀρχομενῷ τῇ Μινυείῳ.

105. ΘΗ.

105 Ορχομενὸν φιλέοισαι, ἀπεχθόμενόν ποτε Θήβαις,
Ἄκλητος μὲν ἐγὼ μίμνοιμί κεν· ἐς δὲ καλεύντων
Θαρσήσας Μοίσαισι σὺν ἀμετέρῃσιν ἰκοίμαν·
Καλλείψω δ' ὑμὲ. τί γὰρ Χαρίτων ἀγαπατὸν
Ανθρώποις ἀπάνευθεν; ἀεὶ Χαρίτεσσιν ἅμ' εἶην.

105 Orchomenum amatis, invisum olim Thebanis,
Invocatus ego quidem manserim: in *domum* vero eorum qui me vocarint,
Confidenter una cum nostris Musis veniam:
Nec vos relinquam. Quid enim amabile hominibus, Gratiis
Sine, esse potest? Utinam semper Gratiæ mecum sint.

105. ΘΗ. Απεχθόμενον ὄ αὐτὸν ἐν τῆς Θήβαις, ἀφ' τὰ τεθρυλλημένα ὅτι Ορχίλῳ τῷ Ορχομενίῳ. οὗτος γὰρ ἀναιρεθέντος τῆς παρὸς αὐτὴ Κλυμένη ὑπὸ Θηβαίων ἔλιπε τὰς Θήβας, καὶ φόρος ἔταξεν, ἕως οὗ Ἡρακλῆς τοῦ βασιλῆ τοὺς Θηβαίους ἀπέλυσε, μάχῃ νικήσας τοὺς Ορχομενίους.

106. ΑΚΛ. Οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι. καλέμενος δὲ, μεθ' ὑμῶν ὃ χάεντες καὶ τ' μισῶν, προθύσομαι θαῤῥέων.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
ΤΟΥ ΕΠΤΑΚΑΙΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον εἰς Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον γέγραπται· Ἀρατείᾳ δὲ κέχρηται εἰσόλῳ. ὁ δὲ Φιλάδελφος Πτολεμαῖος, Πτολεμαίου τοῦ Λάγου καὶ Βερενίκης ἦν παῖς. ἐξ οὗ καὶ ἀμφοτέρων ὁ Μάγνατος, τὸν μὲν πατέρα τοῦ Θευχίτου ἀναβιβάζων εἰς τὸν Φιλοπάτορα, τοσούτῳ μαχόμενος ἀξιώματι.

ARGUMENTUM
IDYLLII SEPTEMDECIMI.

Ptolemæi Philadelphi Ægyptiorum regis paternum genus celebrans, ab Hercule ipsum deducit, & matrem Berenicen laudat. Urbes 33339, imperio ejus subditas numerat. Inde & bellicos apparatus, auri & argenti, aliarumque rerum pretiosarum immensam copiam, in primis vero studium pacis, & regiam munificentiam erga Musarum cultores commemorat.

ΕΓΚΩΜΙΟΝ εἰς ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΝ,
ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιζ.

Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα, καὶ εἰς Δία λήγετε Μοῖσαι,
Ἀθανάτων τὸ ἄριστον ἐπιχθονίοισιν ἀοιδαῖς.
Ἀνδρῶν δ' αὖ Πτολεμαῖον ὑπ' ὠρίστοισι λεγέσθω,
Καὶ πύματος, καὶ μέσσος· ὁ γὰρ θεοφερέστατος ἀνδρῶν.
Ἥρωες τοι θεόθεν ἀφ' ἡμιθέων ἐγένοντο,
Ῥέξαντες κλειὰ ἔργα, σοφῶν ὑπὸ κήρυκες ἀοιδῶν·

LAUDATIO PTOLEMÆI,
IDYLLION XVII.

A Jove principium faciamus, & in Jovem definite Musæ,
Cum præstantissimum Deorum immortalium carmine celebramus.
Ex hominibus vero Ptolemæus inter primos commemoretur,
Et postremus & medius: nam is præstantissimus virorum est.
Heroes, qui olim ex semideis extiterunt,
Cum res magnas gessissent, præclaros sui cantores nacti sunt:

ΕΚ. Ὁ τῶς. πᾶν φησι ποίημα μέσοις. καὶ Πτολεμαίῳ ἓν μνησώμεθα ὅταν χεάφωμεν, ὑμνῆμεν τὸν ἐν ἀρχῇ, καὶ μέσῳ, καὶ ἐν τέλει τῷ Δία ἐν θεοῖσι, καὶ πυμάτοις, καὶ ποιήματος.

Αὐτὰρ ἐγὼ Πτολεμᾶον, ὀπιζάμβιος καλὰ εἰπεῖν,
Ὑμνήσαμι. ὕμνοι δὲ, καὶ ἀθανάτων γέρας αὐτῶν.
Ἶδμεν ἐς πολύδενδρον ἀνὴρ ὑλητόμος ἐλθών,
Παπταίνῃ, παρέοντα θεὸν πόθεν ἄρξεται ἔργου·
Τί πρᾶτον καταλέξω; ἐπεὶ πάρα μυρία εἰπεῖν,
Οἷσι θεοὶ τ' ἄειρον ἐπίμοιρ' βασιλήων,
Ἐκ πατέρων. οἷος μὲν ἔην πελέσαι μέγα ἔργον
Ὁ Λαγίδας Πτολεμᾶος, ὅχα φρεσὶν ἐγκατάθοιτο
Βυλὰν, ἂν οὐκ ἄλλος ἀνὴρ οἷός τε νοῆσαι;
Τῶνον καὶ μακάρεσσι πατὴρ ὁμότιμον ἔθηκεν
Ἀθανάτοις, καί οἱ χρύσεος δόμος ἐν Διὸς οἴκῳ
Δέδμηται. πρὸς δ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος φίλα εἰδὼς
Ἑδριάᾳ, Πέρσῃσι βαρὺς θεὸς ἀμολομήσας.
Ἀντία δ' Ἡρακλῆος ἕδρα σφιν ταυροφόνοιο

Verum ego Ptolemæum, bene dicendi peritus,
Cantu celebrabo: nam hymni, ipſorum etiam immortalium ornamentum ſunt.
Cum lignator in nemoroſam Idam venit,
Circumſpicit unde opus incipiat, cum ubique *materia* ſatis ſit:
Sic ego quid primum edifſeram? nam innumerabilia dicenda ſunt,
Quibus ſuperi præſtantiſſimum regem condecoraverunt,
Ab origine parentum. Qualis ad res magnas gerendas erat
Lagides Ptolemæus, cum animo conciperet
Conſilium, quod non alii viro in mentem venire potuiſſet?
Illum & diis pater *Jupiter* æqualem fecit
Immortalibus, & illi domus aurea in Jovis domo, *i. cœlo*,
Extructa eſt. Et prope eum Alexander amicus
Sedem habet, qui Perſis gravis deus, & ſapiens fuit.
E regione vero Herculis tauricidæ ſedes illis

9. ΙΔΑΝ. Ὡς δεῖ τὸν Ἴδην τὸν ὑλώδη καὶ πολύδενδρον ὑλοτόμον ἐλθόντα, ἔργου πολλοῦ φερομένης σκοπεῖ πόθεν ἄρξεται· ὅτω δὴ καὶ ἐμοὶ λόγῳ, πόθεν φεύγω ὕμνον ἀοιδέων. Ἴδας δ' φασὶ πάντα τὰ ὑψηλὰ ὄρη, διὰ τὸ ἀπ' αὐτῶν διαιδεῖν ἰδεῖν πάντα.

14. ΠΤΟ. Τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Λαγοῦ φησιν, ὃς ἴδιος πατὴρ ἦν Φιλαδέλφου. ΟΚΑ. Ἀντὶ τοῦ ὅπερ βουλεύσεται.

16. ΤΗ. Τὸν Σωτῆρα φησὶ Πτολεμαῖον τὸν Λαγοῦ, καθὸ ἐξιώθη υἱὸς τοῦ Διός.

Ἰδρυται, περεῖο πεπυγμένα ἐξ ἀδάμαντος·
Ἔνθα σὺ ἄλλοισιν θαλίας ἔχ᾽ ὑπανίδῃσι,
Χάρμα θεῶν ὠνητὸν ἐπιώσιον ὠνοῖσιν·
Ὅππι σφέων Κρονίδας μελέων ἐξείλετο γῆρας·
Ἀθάνατοι δὲ καλεῦνται, θεοὶ πέπλοις γεγαῶτες·
Ἀμφοῖν δ᾽ ἐπέχρονός σφιν ὁ καρπερὸς Ἡρακλείδας·
Ἀμφοτέροις δ᾽ ἀριθμεῦνται ἐς ἕκατον Ἡρακλῆα.
Τῷ ῥ᾽ ἐπεὶ δὴ αὖτιν ἴοι κεκορημένῳ ἤδη
Νέκταρος εὐόδμοιο, φίλας ἐς δῶμ᾽ ἀλόχοιο,
Τῷ μὲν τόξον ἔδωκεν, ὑποπλένιόν τε φαρέτραν,
Τῷ δὲ σιδάρειον σκύταλον, κεχαραγμένον ὄζοις·
Οἱ δ᾽ ἐς ἀμβρόσιον θάλαμον λευκοσφύρου Ἥβας
Ὅπλα ῥ᾽ αὐτὸν ἄγουσι γενείην᾽ Διὸς υἱόν.
Οἷα δ᾽ ὁ πινυτῇσι θεοκλειτὰ Βερενίκα

Posita est, fabricata ex duro adamante:
Ubi inter alios cœlicolas convivia agitat,
Eximie gaudens nepotum nepotibus,
Quod eis Jupiter ex membris exemit senectam:
Immortales vero vocantur dii, sine pedum usu facti.
Ambobus enim ipsis generis autor est fortis Herculis filius *Hyllus*,
Et ambo numerantur ab ultimo Hercule.
Quare cum Hercules ex epulo rediit satiatus jam
Nectare odorato, ad domum caræ conjugis,
Tunc alteri arcum tradidit, & quæ sub axillis geritur pharetram;
Alteri ferratam clavam signatam nodis.
Illi vero in immortalem thalamum pulchræ Hebes
Arma *ferunt*, ipsumque ducunt progenitorem *suum* Jovis filium.
Qualis vero inter sapientes inclyta Berenice

23. ΧΑΙ. Χαίρων ὁ Ἡρακλῆς, ὅτι τοῖς ἤδη ἐγγόνοις ἡδοῖς καὶ ἀπογόνοις ἀπαθανατιθεῖσιν. ἑκατέρᾳ δὲ τὸν λόγον εἶς τε τὸ μέγαν Ἀλέξανδρον, καὶ εἰς τὸ Πτολεμαῖον. ἀμφότεροι γὰρ ἦσαν ἀφ᾽ Ἡρακλέους. τὸ δὲ ἀμφοῖν, ἀντὶ τοῦ τῶν δυοῖν, τῷ Πτολεμαίῳ, καὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ. ὑποπλέντιον δὲ τὸν ὑπὸ μασχάλην ἔσαν.

34. ΒΕΡ. Βερενίκην λέγει τὴν Εὐεργέτιδα, γυναῖκα δὲ Πτολεμαίου τοῦ Σωτῆρος. αὕτη ἐν ταῖς σύραις γυναιξὶν εὐδόκιμος ἦν.

36. ΚΤ.

35 Ἔφερπε θηλυτέρης, ὄφελ' μέγα γηναμένοισι·
Τῆς μὲ Κύπρην ἔχοισα Διώνας πότνια κούρα
Κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἐπεμάξατο χεῖρας·
Τῷ, ὕπω τινὰ φασὶ ἀδεῖν τόσον ἀνδρὶ γυναῖκα
Οὔτον ὡς Πτολεμαῖος ἑλὼ ἐφίλασεν ἄκοιτιν·
40 Ἦ μὰν ἀντεφίλητο πολὺ πλέον. ὧδέ κε φαοὶ
Θαρσήσας σφετέρησιν ὑπηνέπῃ οἶκον ἅπαντα,
Ὅσσ' πότε κεν φιλέων βαίῃ λέχος ἐς φιλότητας.
Ἀσύργυ δὲ γυναικὸς ἐπ' ἀλλοτρίῳ νόος αἰέν·
Ῥηΐδιαι δὲ γονᾶι, τέκνα δ' ὕπορ' ἐοικότα πατρί.
45 Καλλίσφυρος ἀειδεύοισα θεάων πότνι' Ἀφροδίτα,
Σοὶ τιμὰ μεμέλητο· σέθεν δ' ἕνεκεν Βερενίκα
Εὐειδὴς Ἀχέροντα πολύγονον οὐκ ἐπέρασεν·
Ἀλλά μιν ἁρπάξασα, πάρος θ' ὑπὸ νᾶμα κατειθεῖν

35 Excellit fœminas, magna gloria parentibus!
Hujus, veneranda filia Diones quæ Cyprum tenet,
In gremio odorato graciles attractando immisit manus.
Itaque nullam unquam mulierem viro tantum placuisse ferunt,
Quantum Ptolemæus suam amavit conjugem.
40 Et quidem redamatus est multo plus. Sicque liberis
Confidens suis, committit domum totam,
Cum amans in amantis torum ascendit.
Impia vero mulieris animus semper est apud virum alienum:
Et faciles quidem partus sunt, sed liberi neutiquam similes sunt patri.
45 Veneranda Venus, excellens forma præ cæteris deabus,
Tibi illa curæ fuit, & tua causa Berenice
Formosa ad Acherontem luctuosum non transivit:
Verum tu ipsam abreptam, priusquam ad rivum perveniret

36. ΚΤ. Ἡ Ἀφροδίτη φησὶν αὐτῆς ὡς ἡ κόλπον ἀπεμάξατο τὰς χεῖρας, τοῦτέστιν ἐπαφρόδιτον ἐποίησεν αὐτὸν, διὸ καὶ ἠγαπᾶτο ὑπὸ τῆς ἀνδρός.

41. ΘΑΡ. Ζῶν γὰρ ἔτι ὁ Σωτὴρ, ἐκοινώνησε τῆς Φιλαδέλφου τῶν βασιλείαν. τρεῖς γὰρ ἐγέννησε Πτολεμαίους. ὁ Λαγωὸς, ἐγέννησε δὲ ὅτον τε Πτολεμαῖον τὸν Σωτῆρα, ὃς πρῶτος ἔσχε τὸν Βερενίκην γυναῖκα. ὅτον δὲ πάλιν ἐγέννησε Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον, ὅστις ἔσχε γυναῖκα τὴν Ἀρσινόην.

46. ΣΟΙ. Ἤγουν ἐν ὑπομνήσει καὶ φροντίδι ἐμοῦ.

Κυάνεον, ϗ γυμνὸν ἀεὶ πορθμῆα καμόντων,
Ες ναὸν κατέθηκας, ἐᾶς δ' ἀπεδάσαο τιμᾶς.
Πᾶσιν δ' ἤπιος ἦδε βροτοῖς, μαλακὺς μ' ἔρωτας
Περσπνείῃ, κούφας δὲ διδοῖ ποθέοντι μερίμνας.
Αργεία κυάνοφρυ, σὺ λαοφόρον Διομήδεα,
Μισγομένα Τυδῆϊ, τέκες Καλυδώνιον ἄνδρα.
Αλλὰ Θέτις βαθύκολπος ἀκοντιστὰν Αχιλῆα
Αἰακίδᾳ Πηλῆϊ· σὲ δ' αἰχμητᾷ Πτολεμαίῳ
Αἰχμητᾷ Πτολεμαίῳ ἀείκλεος Βερενίκα.
Καί σε Κύως ἀπάλλε, βρέφος νεογιλὸν ἐόντα,
Δεξαμένα πρῶτ' ματρὸς, ὅτε πρώταν ἴδες αὐγάν.
Ἔνθα γὰρ Εἰλείθυιαν ἐβώσατο λυσίζωνον,
Αντιγόνας θυγάτηρ βεβαρημένα ὠδίνεσσιν.

Nigrum, & triſtem ſemper portitorem defunctorum,
In templo collocaſti, & proprii honoris participem feciſti.
Quare illa omnibus propitia mortalibus faciles quidem amores
Adſpirat, petenti vero faciles curas tribuit.
Argiva nigris oculis (*i. pulchra*) tu bellicoſum Diomedem,
Congreſſa cum Tydeo, peperiſti Calydonium virum.
Sed Thetis ſinuoſa veſte utens, peperit jaculatorem Achillem Æacidæ Peleo: te vero ſtrenue Ptolemæe,
Bellicoſo Ptolemæo eximia peperit Berenice.
Et te Cos inſula eduxit infantem, nuper ſuſceptum,
Excipiens à matre, cum primam vidiſti auroram.
Ibi enim Lucinam invocavit, quæ parturientes liberat.
Filia Antigones gravata doloribus partus:

50. ΕΑΣ. Απιμεῖσον· τὰς σὰς τιμὰς ἀπένεμας αὐτῇ.

52. ΚΟΥ. Τοῦτο γ' ποιεῖ φησιν, ἐπεὶ ἡ Αφροδίτη ἀπαθανάτισεν αὐτὸν, ϗ δωράμενον ϗ πρὸς ἐκοινώνησεν.

53. ΑΡ. Αργείαν εἶπε τὴν Διομήδους μητέρα Δηϊπύλην, καθ' ἑξ Αργους ὄν, Αδράστῳ συγάτηρ. ὧν δὲ ὀνομαστικῶς ϗ Αργεία καλυμένη.

54. ΚΑΛ. Καλυδωνίου φησὶ τὸν Διομήδην, ὅτι ὁ Τυδεὺς ἐν ἐκεῖθεν.

58. ΚΟ. Ὅτι ὁ Φιλάδελφος, ἐν Κῷ τῇ νήσῳ ἐγεννήθη ὑπὸ Βερενίκης.

61. ΑΝ. Ἡ γὰρ Βερενίκη, θυγάτηρ Αντιγόνης ϗ Κασάνδρας τῆς Αντιπάτρου ἀδελφῆς ἐστι δι' ἀκριβοῦς τοῦ τε τοῦ Φιλίππου ϗ Δαρείου σώματος, ϗ τοῦ αὐτοῦ δρομέως παίζουσι, ϗ τὸν ἀγῶνα ϗ ἀγώνισμον ἢ ἀγωνίζονται Ποσειδῶνι ϗ Νύμφαις.

Ἡ δέ οἱ εὐμενέουσα παρίσατο, κἀπὶ ἄρα πάντων
Νωθρωίαν κατέχυθε μελῶν. ὁ δέ, πατρὶ ἐοικώς
Παῖς ἀγαπητὸς ἔγεντο. Κόως δ' ὀλόλυξεν ἰδοῦσα·
Φᾶ δέ, καθαπομφὰ βρέφεος χείρεσι φίλησιν,
Ὄλβιε κῶρε γένοιο· τοῖος δέ με τόσσον ὄσσον ὁρᾷς
Δῆλον ἐτίμασεν κυανάμπυκα Φοῖβος Ἀπόλλων·
Εἰ δὲ μιᾷ τιμῇ Τέλεπος καταθεῖο κολώναν,
Ἶσον Δωρίεσσι νέμων γέρας ἐγγύς ἐοῦσιν,
Ἶσον καὶ Ῥιώμαν ἄναξ ἐφίλασεν Ἀπόλλων.
Ὣς ἄρα νᾶσος ἔειπεν· ὁ δ' ὑψόθεν ἔκλαγε φωνᾷ
Εἰς τριὶς ὑπαὶ νεφέων Διὸς αἴσιος αἰετὸς ὄρνις.
Ζηνός που τόδε σῆμα. Διὶ Κρονίωνι μέλονται
Αἰδοίῳ βασιλῆος· ὁ δ' ἔξοχος, ὅν κε φιλάσῃ
Γεινόμενον ταχέως· πολὺς δέ οἱ ὄλβος ὀπηδεῖ,

Illa vero ipsi benigne adfuit, & per omnia
Membra indolentiam perfudit. Tunc patri similis
Puer amabilis natus est. Cos vero conspicata exclamavit;
Et dixit, manibus caris puerum tenens,
Nascere beate puer, meque tantum honore afficias, quantum
Delum honoravit cæruleam Phœbus Apollo:
Et eodem honore afficias montem Triopis.
Pacem Dorien sibus vicinis tribuens honorem,
Sicut & rex Apollo coluit Rhenæam.
Sic insula dicebat: atque ex alto insonuit voce
Ter sub nubibus aquila propitia Jovis avis:
Jovis hoc scilicet signum erat: nam Jovi Saturnio curæ est
Venerandus rex: & hic excellens est, quem Deus diligit
Natum jam primum. Multa ipsum felicitas comitatur,

68. ΤΡΙ. Τείλῳ γὸ βασιλεὺς ἦ Κῶ, ἀφ' ἧ τὸ ἀκρωτήριον ὠνόμασται ἡ Κνίδος.

69. ΔΩ. Ἡ δὲ Δωρὶς πενταπόλις, Λίνδος, Ἄλινσος, Καμιρος, Κῶς, Κνίδος. ἄγεται δὲ κοινῇ ὑπὸ τῶν Δωριέων ἀγὼν ἐν Τριόπῳ, Νύμφαις, Ἀπόλλωνι, Ποσειδῶνι. καλεῖται δὲ, Δώριος ὁ ἀγών, ὡς Λεσχίδης φησί. τὸ δὲ Τρίοπον, ἀκρωτήριον ἡ Κνίδος, ἀπὸ Τριόπου τοῦ Ἀσσαλος, ὡς ἐν τοῖς περὶ Κνίδου Ἱστορεῖ φησίν.

70. ΡΗ. Νῆσος ὕπο λεγομένη, ἣν καὶ Δῆλον φασι. τὴν δὲ Ῥιώμαν προσῳκισε τῇ Δήλῳ Πολυκράτης ὁ Σαμίων βασιλεύς.

Πολλᾶς δὲ χαπάϊ γαίης, πολλᾶς δὲ θαλάσσης.
Μυρίαι ἄπειροί τε, καὶ ἔθνεα μυρία φωτῶν
Λήϊον ἀλδήσκουσιν ὀφελλόμενον Διὸς ὄμβρῳ·
Ἀλλ' ὅσσα τόσσα φύλ' ὅσα χθαμαλὸς Αἴγυπτος,
Νεῖλος ἀναβλύζων διερὰν ὅτε βώλακα ῥύπᾳ.
Οὐ δέ τις ἄστεα τόσσα βροτῶν ἔχει ἔργα δαέντων.
Τρεῖς μὲν οἱ πολίων ἑκατοντάδες ἐνδεδόμηνται,
Τρεῖς δ' ἄρα χιλιάδες τελεσσῆς ὑπὸ μυριάδεσσι,
Δοιαὶ δὲ τριάδες, μετὰ δὲ σφισιν ἐνδεκάδες τρεῖς.
Τῶν πάντων Πτολεμαῖος ἀγάασθαι ἐμβασιλεύει.
Καὶ μὲν Φοινίκας ἐποπτέμενος, Ἀρράβιάς τε,
Καὶ Συρίης, Λιβύης τε, κελαινῶν τ' Αἰθιοπήων·
Παμφυλίοισί τε πᾶσι, καὶ αἰχμητῇσι Κιλίκεσσι
Σημαίνει, Λυκίοις τε, φιλοπτολέμοις τε Κάρεσσι,
Καὶ νάσοις Κυκλάδεσσιν· ἐπεὶ οἱ νῆες ἄεισαν
Πόντον ὑπερπλώουσι· θάλασσα δὲ πᾶσα καὶ ἅλμη
Καὶ ποταμοὶ κελάδοντες ἀνάσσονται Πτολεμαίῳ.

Multam vero tenet terram, multumque mare.
Multæ enim & infinitæ regiones, & innumeræ gentes hominum
Segetes augent amplificatas Jovis imbribus:
Verum nulla terra tam multa gignit quam humilis Ægyptus,
Cum Nilus exundans humidas glebas molliter comminuit:
Neque quisquam tam multas urbes hominum artificum tenet.
Tres enim illi urbium centuriæ extructæ sunt,
Tria insuper milia super xxx milia,
Duo item terniones, & præterea ter undecim:
In quibus omnibus magnanimus Ptolemæus regnum obtinet.
Et quidem Phœniciæ partem obtinet, atque Arabiæ
Et Syriæ, Libyæque, nigrorumque Æthiopum.
Pamphyliis vero omnibus, & bellicosis Cilicibus
Imperat, Lyciis quoque & pugnacibus Caribus,
Atque insulis Cycladibus. Nam naves illi optimæ
Per mare navigant: mare enim totum, & terra,
Et fluvii sonori, regno Ptolemæi subjecti sunt.

81. ΟΤ. Ὁμῶς δὲ πᾶσαι αἱ πόλεις, τριακόσιαι, τετρακισχίλιαι, τετρακόσιαι τρεῖς.

105. ΚΤΕ.

Πολλοὶ δ' ἱππῆες, πολλοὶ δὲ οἱ ἀσπιδιῶται
Χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι ἀσφαραγιῶτι.
Ὄλβῳ μὲ πάσας, καταβεβείθει βασιλῆας·
Τόσσον ἐπ' ἄμαρ ἔχαρον ἐς ἀφνειὸν ἔρχεται οἶκον
Πάντοθε. λαοὶ δ' ἔργα θοὶ ἐτέλεσσιν ἔκηλοι.
Οὐ γάρ τις δηΐων πολυκήπια Νείλου ἐπεμβάς,
Πεζὸς σὺν στρατιῇσι βοὴν ἐτάσατο κώμης·
Οὐ δέ τις ἀμφιλόνδε θοᾶς ἐξάλτο νηός,
Θωρηχθεὶς ὀπὶ βυσσὶν ἀναίρεσθαι Αἰγυπτίῃσιν.
Τοῖος ἀνὴρ πλατέεσσιν ἐνίδρυται πεδίοισι,
Ξανθόκομος Πτολεμαῖος, ὀπιζόμενος δόρυ πάλλειν·
Ὧ ἔπι πάσσυ μέλει πατρώϊα πάντα φυλάσσειν,
Οἷ ἀγαθῷ βασιλῆϊ· τὰ δὲ κλεπτίζεται αὐτός.
Οὐ μὰν ἀχρεῖός γε δόμῳ ἐνὶ πότνι ἔχυσος,
Μυρμάκων ἅτε πολλὸς ἀεὶ κέχυ μεγάντων·
Ἀλλὰ πολὺ μὲν ἔχοντι θεῶν ἐνικυδέες οἶκοι,

Multi vero equites, multique milites ſcutati,
Ære lucenti ſtipati ſtrepunt.
Opulentia quidem omnes ſuperat reges:
Tantum quotidie opum in divitem congeritur domum
Undecunque. Populi vero curant opus ſuum tranquilli.
Nullus enim hoſtium piſcoſum Nilum invadens,
Pedeſtri exercitu in alienis villis tumultum bellicum ciet:
Neque quiſquam ex navibus velocibus in litus exilit,
Armata manu invadens injuſte boves Ægyptias.
Talis vir latis ſedet in campis
Flavicomus Ptolemæus, qui haſtam vibrare novit:
Cui omnino curæ eſt, ut paterna omnia tueatur,
Sicut regem præſtantem *decet*; alia vero acquirit ipſe.
Non tamen abſque uſu in domo opima aurum,
Ceu formicarum opes ſemper jacet laborantium;
Sed multum inde habent inclyta Deorum delubra,

105. ΚΤΕ. Καρπῶται ἀφθόνως τὰ ἑαυτῶν.

107. ΜΥΡ. Περὶ τῆς μυρμήκων τῆς μεταλλεύοντων χρυσὸν ἐν Ἰνδοῖς πολλοὶ ἱστόρησαν.

Αἰεὶ ἀπερχομένοιο, σιὺ ἄλλοισιν γεραέαι·
Πολλὸν δ' ἰφθίμοισι δεδώρηται βασιλεῦσι,
Πολλὸν δὲ πολίεσσι, πολιὼ δ' ἀγαθοῖσιν ἑταίροις.
Οὐδὲ Διωνύσῳ τις ἀνὴρ ἱερὸς κατ' ἀγῶνας
Ἵκετ', ἐπιστάμενος λιγυρὰν ἀναμέλψαι ἀοιδάν,
Ὧν οὐ δωτίναν ἀντάξιον ὤπασε τέχνας.
Μουσάων δ' ὑποφῆται ἀείδοντι Πτολεμαίων
Αὐτ' εὐεργεσίης. τί δὲ κάλλιον ἀνδρὶ κεν εἴη
Ὀλβίῳ, ἢ κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρέσθαι;
Τοῦτο μὲν Ἀτρεΐδῃσι μένει· τὰ δὲ μύρια τίσσα
Ὅσσα μέγαν Πριάμοιο δόμον κλεάπασθε ἑλόντες,
Αἴθει πᾶσ' κεκρύφθαι, ὅθεν πάλιν οὐκέτι νόστος.
Μοιρῶν ὅδε πρεσβύτερος, τοκέων ἔτι θερμὰ κονίη,
Στειβόμενος καθύπερθε, ποδῶν ὑπομάσσεται ἴχνη.
Μητρὶ φίλᾳ μὲν πατρὶ θυώδεας εἵσατο νηούς·
Ἐν δ' αὐτοὺς χρυσῷ τε καὶ ἀλλέας, ἠδ' ἐλέφαντι
Ἵδρυσεν, πάντεσσιν ὑπερχθονίοισιν ἀρωγούς.

Semper ex primitias solvente, præter alia dona.
Multum inde & potentibus datur regibus,
Multum & civitatibus, multum bonis amicis.
Neque ullus vir sacris certaminibus Bacchi
Prodit, sciens dulcem cantilenam canere,
Cui non dignum arte præmium dederit.
Musarum vero interpretes cantu celebrant Ptolemæum,
Propter beneficentiam. Quid autem præclarius homini contingat
Diviti, quam ut gloriam illustrem inter homines consequatur?
Hoc & Atridis integrum manet: nam illæ infinitæ opes,
Quas capta magna Priami domo acquisiverunt,
Caligine oppressæ alicubi jacent, unde non est amplius reditus.
Solus hic priorum parentum, adhuc calida in pulvere
Transcendens pedum detergit vestigia.
Matri carę & patri odorata templa condidit.
Inque his ex auro atque ebore ipsos insignes
Statuit, ut omnibus mortalibus sint opitulatores.

121. ΜΟΥ. Οὗτος δὲ μόνος πρὸ, τῇ μητρὶ καὶ τῷ πατρὶ ναὸς ἔκτισεν.

128. ΑΥ.

Πολλὰ δὲ παιδέντα βοῶν ὀπὶ μηρία καίῃ
Μασὶ περιπλομένοισιν, ἐρευθομένων ὀπὶ βωμῶν,
Αὐτός τ', ἰφθίμα τ' ἄλοχος· τᾶς ἔπις ἀρείων
Νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὰ περιβάλλετ' ἀρηρῶ,
Ἐκ θυμῶ τέρψασα χαρίζηνόν τε, πόσιν τε.
Ὣδε κ' ἀθανάτων ἱερὸς γάμος ἐξετελέσθη,
Οὓς τέκετο κρείουσα Ῥέα βασιλῆας ὀλύμπω·
Ἓν δὲ λέχος τόρνυσιν ἰαύειν Ζηνὶ κ' Ἥρᾳ,
Χεῖρας φοινίσσασα μύρῳσι, ἔπι πρόφρονι Ἴρις.
Χαῖρ' ὤναξ Πτολεμαῖε· σέθεν δ' ἐγὼ ἴσα καὶ ἄλλων
Μνάσομαι ἡμιθέων· δοκέω δ' ἔπος οὐκ ἀπόβλητον
Φθέγξομαι ἐσομένοις. ἀρετὰν γε μὲ οὐκ Διὸς αἰτεῦ.

Multa vero pinguia exta boum incendit,
Menſibus circumactis in aris rubentibus,
Et ipſe, & eximia conjux: qua nulla præſtantiorem
Sponſum domi mulier ulnis amplectitur,
Ex animo diligens fratrem atque maritum.
Sic & Deorum ſacra connubia contracta ſunt,
Quos peperit Rhea regina reges cœli:
Unumque eorum ſternit Jovi & Junoni ut indormiant,
Iris adhuc virgo, manibus unguento nitentibus *v. purgatis.*
Salve rex Ptolemæe: te ego ſimiliter, ſicut alios,
Celebrabo heroas, atque (ut opinor) carmen non aſpernandum
Poſteris dicam: tu autem virtutem à Jove petito.

128. ΑΤ. Πτολεμαίῳ τῷ Φιλαδέλφῳ συμφκ φεύγειν Ἀρσινόη ἡ Λυσιμάχου. ἀφ' ἧς καὶ τοὺς παῖδας ἐλθόντας, Πτολεμαῖον, καὶ Λυσίμαχον, καὶ Βερενίκην. ὑπεκλεύσασα δὲ πρὸς τὸν ἀδελφὸν, καὶ σὺν αὐτῷ Αμμώναν καὶ Χρύσιππον τὸν Ῥόδιον ἰατρὸν, τέτταρας μὲν ἀγεῖλεν· αὐτὸς δὲ ἐξέπεμψεν εἰς Κόπτον, ἃ εἰς τόπον τὸ Θηβαΐδος, καὶ τὴν οἰκείαν ἀδελφὴν Ἀρσινόην ἔγημε· καὶ εἰσποιήσατο αὐτὴν, τοὺς ἐκ τῆς πρώτης Ἀρσινόης γενομένους παῖδας. ἡ δὲ ἀδελφὴ καὶ γυνὴ αὐτῷ, ἔτεκεν ἀπίδανον.

A R-

ARGUMENTUM
XVIII. IDYLLII.

Inſcribitur hoc Idyllion Epithalamion Helenæ, id eſt, carmen nuptiale. Introducuntur autem duodecim primariæ puellæ ex urbe Spartana, quæ in die nuptiarum veſpere ante thalamum Menelai & Helenæ ſponſæ hoc carmen canere fingunturr. Primum autem jocis nuptialibus ludunt: deinde ſponſo gratulantur, quod ſolus inter tot principes procos nuptiis talis ſponſæ potitus, & jam Jovis gener factus ſit. Poſtea Helenam laudant: atque in eo loco nonnihil immoratur Poëta. In fine, ſicut fieri ſolet, bene precantur ſponſo & ſponſæ. Erat autem duo genera Epithalamiorum: alterum accinere ſolebant veſpere; cum ſponſa in thalamum duceretur: quod καταχοιμητικὸν vocabant: alterum mane ſub aurora canebatur; idque ἐγερτικὸν, i. e. excitatorium, vocabatur.

ΕΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ,

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιη'.

Ἐν ποκ' ἄρα Σπάρτᾳ, ξανθότριχι παρ' Μενελάῳ,
Παρθενικαὶ θάλλοντα κόμης ὑάκινθον ἔχουσαι,
Πρόσθε νεογεάπλῳ θαλάμῳ χορὸν ἐστάσαντο,
Δώδεκα τᾶι πρᾶτα πόλιος, μέγα κῦδος Λακαίναις,
Ἀνίκα Τυνδαρέῳ καταβλάξατο τὰν ἀγαπατὰν
Μναμόσυνα Ἑλέναν ὁ νεώτερος Ἀτρέος υἱός.
Ἄειδον δ' ἄρα πᾶσαι ἐς ἓν μέλος ἐγκροτέουσαι
Ποδὶ πρεπλέκτοις, πρὶν δ' ἴαχε δῶμ' ὑμεναίῳ.

HELENÆ EPITHALAMION,

IDYLLION XVIII.

IN Sparta olim, apud flavum Menelaum,
Virgines virentem hyacinthum comis *implicitum* habentes,
Ante recens depictum thalamum chorum inſtituerunt,
Duodecim primariæ urbis, magnum decus Lacænarum,
Quando Tyndari *filiam* amabilem in *thalamo* conclusit
Helenam, cum eam duxiſſet uxorem, minor natu filius Atrei.
Concinebant autem omnes carmen unum, applaudentes
Pedibus connexis: atque domus inſonuit Hymenæo.

Οὕτω

Οὕτω δὴ ῥᾴϊζα κατέδραθες, ὦ φίλε γαμβρέ;
Ἦ ῥά τις ἐστὶ λίαν βαρυγύναιος; ἦ ῥα φίλυπνος;
Ἦ ῥα πολυὺ πὶ ἔπιπες, ὅτ' εἰς εὐνὰν κατεβάλλου;
Εὖδειν μὲ λεχέζοντα, καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχρῆν τύ,
Παῖδα λ' ἐὰν σὺ παισὶ φιλοστόργῳ παρὰ ματρὶ
Παίσδειν ἐς βαθυὺ ὄρθρον. ἐπεὶ ἁ ἔνδυ, καὶ ἐς ἀῶ,
Κεἰς ἔτος ἐξ ἔτεος Μενέλαε, πὰ νυὸς ἥδε.
Ὄλβιε γάμβρ', ἀγαθός τις ἐπέπαρεν ἐρχομόῳ τοι
Ες Σπάρταν, ὅποι ᾧ' ἄλλοι ἀειρέες, ὡς ἀνύσαιο.
Μοῦνος ὸν ἀμιλλοις Κρονίδᾳ Δία πενθερὸν ἕξεις.
Ζανός τοι θυγάτηρ ἔνδον τὰν μίαν ὤχετο χλαῖναν,
Οἵα Αχαιϊάδων γᾶν πατὲ ὐδαμὶ ἄλλα.
Ἦ μέγα τοί κε τέκοιτ', εἰ μητέρι πίκλον ὁμοῖον.
Ἄμμες γὸ πᾶσαι σωομάλικες, ἧς δρόμος αὐτὸς,
Χειταμίψαις ἀνθρινὶ πὸ Εὐρώταο λοετροῖς,
Τετρήκις ἑξήκοντα κόραι, θῆλες νεολαῖαι·
Τᾶν ὐλ' ἄν τις ἄμωμος, ἐπεὶ κ' Ἑλένᾳ παραστῇ.
Ἀὼς ἀντέλλοισα καλὸν διέφαινε πρόσωπον,

Itane crepuſculo obdormiviſti, ô care ſponſe?
Nunquid nimis gravia tibi ſunt membra? num ſomniculoſus es?
An vero multum adbibiſti, cum in lectum conjectus es?
Nam volentem dormire, tempeſtive oportebat te *dormire*;
Puellam autem ſinere cum *cæteris* puellis apud caram matrem
Ludere uſque ad altum diluculum: nam & veſperi, & mane,
Et de anno in annum, hæc tua Menelae ſponſa erit.
Fortunate ſponſe, bonus tibi quiſpiam adſternutavit proficiſcenti
Ad Spartam, ubi & alii principes *erant*, ut hoc perficeres.
Solus inter ſemideos Jovem ſocerum habebis:
Nam filia Jovis tecum ſub unum ſubit ſtragulum,
Qualis ex mulieribus Græciæ nulla, terram calcat.
Certe præclarum quiddam tibi pariet, ſi matri pepererit ſimile.
Nos omnes enim æquales ætate, quibus idem vitæ curſus eſt,
Quæ ungimur more virorum ad Eurotæ fluenta,
Quater ſexaginta puellæ de muliebri juventute:
Ex his nulla vitio caret, ſi cum Helena conferatur.
Sicut aurora exoriens decorum oſtendit aſpectum

Πότνια νὺξ ἅτε, λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος·
Ὣδε καὶ ἁ χρυσία Ἑλένα διεφαίνετ' ἐν ἡμῖν,
Πιείρη, μεγάλη. ἅτ' ἀνέδραμεν ὄγμος ἀρούρᾳ,
Ἢ κἄπῳ κυπάρισσος, ἢ ἅρματι Θεσσαλὸς ἵππος·
Ὣδε καὶ ἁ ῥοδόχρως Ἑλένα Λακεδαίμονι κόσμος.
Οὔ τί πις ἐν παλάρᾳ τανίσδεται ἔργα τοιαῦτα,
Οὔτ' ἐν δαιδαλέᾳ πυκινώτερον, ἅτε λίνον ἰσῷ
Κερκίδι συμπλέξασα, μακρῶν ἔταμ' ἐκ καλεόντων.
Οὐ μὰν ἁ κιθάραν τις ὀρθίζεται ὧδε κρεκτῆσαι,
Ἄρτεμιν ἀείδοισα, καὶ εὐρύστερνον Ἀθάναν,
Ὡς Ἑλένα· τᾶς πάντες ἐπ' ὄμμασιν ἵμερες ὠπῇ.
Ὦ καλά, ὦ χαρίεσσα κόρα, τύ μὲ οἰκέτις ἤδη·
Ἄμμες δ' ἐς δρόμον ἦρι καὶ ἐς λειμώνια φύλλα
Ἐρψῦμες, στεφάνως δρεψεύμεθα ἁδὺ πέοντες·
Πολλὰ τεῦ, ὦ Ἑλένα, μεμναμένα, ὡς γαλαθηναί
Ἄρνες γειναμένης ὄϊος μαστὸν ποθέοισαι·
Πεζαί τοι στέφανον λωτῷ χαμαὶ αὐξομένοιο
Πλέξασαι, σκιερὰν καταθήσομεν ἐς πλατάνιστον·

Sacra cum nox abit, hyeme candidum
ver laxante,
Sic & aurea Helena elucebat inter
nos,
Valida, procera. Quemadmodum pro-
currit ſulcus in arvo,
Aut in horto cupreſſus, aut in curru
Theſſalicus equus:
Sic & roſea Helena Lacedæmoni or-
namento fuit.
Nulla in quaſillo conglomerat talia
opera,
Neque in tela picta majore arte ſta-
men,
Radio intextum, è longis ſcindit
furculis.
Neque ſane ulla ſic citharam pulſare
novit,
Dianam cantu celebrans, & lato-
pectore Minervam.
Sicut Helena; cujus in oculis omnes
amores inſunt.
O pulchra, ô amabilis puella, tu jam
matrona facta es:
Nos autem ad curſum in vere (vel ma-
ne) & ad folia in pratis naſcentia
Ibimus, ut colligamus ſerta ſuaviter
redolentia,
Sæpe de te cogitantes ô Helena: ſicut
lactentes
Agnæ quæ matris oviculæ ubera deſi-
derant.
Primæ tibi coronam ex humi naſcen-
te loto
Nectentes in umbroſa ſuſpendemus
platano:

Πρᾶτα δ' ἀργυρέας ἐξ ὄλπιδος ὑγρὸν ἄλειφαρ
Λαζόμεθα, ταξεῦμες ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιστον.
Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γλυφάψατα (ὡς παλιών τις
Ἀγνοίᾳ) Δωρεστὶ, Σέβε μ' Ἑλένας φυτὸν εἰμί.
Χαίρεις ὦ νύμφα, χαίρεις εὐπέτηλε γαμβρέ.
Λατὼ μὲν δοίη, Λατὼ κυεροτόκος ὔμμιν
Εὐτεκνίᾳ, Κύπρις δὲ θεὰ, Κύπρις ἴσον ἔραθαι
Ἀλλάλων· Ζεὺς δὲ Κρονίδας, Ζεὺς ἄφθιτον ὄλβον,
Ὡς ἐξ εὐπατριδᾶν εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἔνθῃ.
Εὕδετ' ἐς ἀλλάλων στέρνον φιλότητα πνέοντες
Καὶ πόθον. ἔγρεσθε δὲ πρὸς ἀὼ μή τι λάθητε.
Νεύμεθα καὶ μεῖς ἐς ὄρθρον, ἐπεί κα πρᾶτος ἀοιδὸς
Ἐξ εὐνᾶς κελαδήσῃ, ἀναχὼν εὐτειχα πτερυγίων.
Ὑμὰν, ὦ Ὑμέναε, γάμῳ ἔπι τῷ δὲ χαρείης.

45 Et primæ tibi ex argentea pyxide liquidum unguentum
Accipientes, ſtillabimus ſub umbroſam platanum.
Literæ vero in cortice ſcribentur (ut quis præteriens
Legat) Dorice: Venerare me: nam Helenæ arbor ſum.
Salve ô ſponſa: ſalve felix propter ſocerum ſponſe, *vel gener.*
50 Latona quidem, Latona juventutis ſuſtentatrix, det vobis
Felicem ſobolem. Venus autem dea Venus det æqualem amorem
Inter vos mutuo: Jupiter vero Saturnides divitias durabiles.
Ut à *vobis* nobilibus ad generoſos *liberos veſtros* perveniant.
Dormite in pectora mutuo amorem inſpirantes,
55 Et deſiderium: expergiſcamini vero ſub auroram: neq; obliviſcamini.
Redibimus & nos mane, ubi primus cantor
E cubili ſuo inſonuerit, ſuſtollens pulchre pennatam cervicem.
Hymen, ô Hymenæe, his nuptiis gaudeas.

ARGUMENTUM
XIX. IDYLLII.

Cupido dum mel furatur, & alveare diripit, ab apicula pungitur: atque doloris ex vulnere impatiens, matri de crudelitate tam parvæ beſtiolæ conqueritur. Quæ & ipſum parvulum eſſe reſpondet, & tamen magna vulnera infligere. Monet vero nos hæc imago, quod voluptati dolor & calamitas plerumque comes eſt: ſicut dictum eſt,

Dulcia ſic triſti ſemper ſunt mixta dolore,
Tincta voluptatis gaudia felle nocent.

Et Horatius ait:

—— Nocet empta dolore voluptas.

ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ,

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιθ'.

Τὸν κλέπταν ποτ' Ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα,
Κηΐου ὀκ σίμβλων συλεύμενον. ἄκρα δὲ χειρῶν
Δάκτυλα πάντ' ἐτάνυξεν. ὁ δ' ἄλγεε, καὶ χάρ' ἐφύσαν·
Καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε, καὶ ἄλατο. τᾷ δ' Ἀφροδίτᾳ
Δεῖξεν τὰν ὀδύνᾳν, ᾗ μέμφετο ὄττιγα τυτθὸν
Θηρίον ὀντὶ μέλισσα, καὶ ἀλίκα πταύματα ποιεῖ.
Καὶ μήτηρ γελάσασα, Τὺ δ' ἐκ ἴσος ἐσσὶ μελίσσαις;
Καὶ τυτθὸς μὲν ἔσσι, τὰ δὲ πταύματα ἀλίκα ποιεῖς;

FAVORUM FUR,
IDYLLION XIX.

FUrem quondam Amorem infeſta punxit apicula,
Favos ex alveariibus deprædantem:
extremos vero manuum
Digitos omnes confixit. At ille dolebat, manuſque inflabat:
Et terram pulſavit, & exiliit: atque Veneri
Oſtendit dolorem: & quæſtus eſt, quod tam exilis
Beſtiola eſſet apis, & tanta vulnera faceret.
Mater autem ridens, Quid? *inquit*, an non tu ſimilis es apibus?
Et cum parvus ſis, tamen vulnera tanta facis.

ARGUMENTUM
XX. IDYLLII.

Paſtor quidam, qui inter ruricolas ſuos eximie pulcher ſibi videbatur, in urbem venit. Ubi cum conſpicatus fuiſſet puellam urbanam, inuſitata forma perculſus ad eam acceſſit, & ruſtice cum ea habere, eamque oſculari voluit. Illa vero hominis habitum ac mores ruſticos deteſtata, à ſe illum rejecit. Conqueritur ergo miſer in hoc Idyllio, de inſigni contumelia qua affectus ſit, deque faſtu ac ſuperbia urbanæ puellæ. Atque in fine commemorat etiam Dearum exempla, quæ paſtorum amore arſerint. ¶ Videtur Poëta perſtringere hoc Idyllio aliquos Bucolici carminis contemptores, qui forte ſua quædam proterviæ tumentes, hæc ut pueriles nugas deriſerunt: ut ſunt aliqui ingenio nimium faſtidioſo ac ſuperbo, quibus nihil pulchrum eſt, niſi quod ipſi judicio ſuo comprobaverint.

ΒΟΥΚΟΛΙΣΚΟΣ,

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κ'.

Ἔνιπτα μ' ἐγλαξε θέλουτά μιν ἁδὺ φιλᾶσαι·
Καὶ μ' ὀπικερτομέουσα, τόδ' ἔννεπεν, Ἐρρ' ἀπ' ἐμεῦ.
Βουκόλος ὢν ἐθέλεις με κύσαι τάλαν; ἢ μεμάθηκα
Ἀγροίκως φιλέειν, ἀλλ' ἁψυχὲ χείλεα θλίβειν.
Μὴ τύ γέ μευ κύσῃς τὸ καλὸν στόμα, μηδ' ὁ ὀπυίεσις.
Οἷα βλέπῃς, ὁπποῖα λαλῇς, ὡς ἄγεια πάσδεις·
Ὡς πυφερὸν λαλέῃς, ὡς κωτίλα ῥήματα φεύσδεις·
Ὡς μαλακὸν δ' γένειον ἔχῃς, ὡς ἁδέα χαίτην.
Χείλεά τοι νοσέοντι, χέρες δέ τοι ὀπὶ μέλαινα·

BUBULCUS,
IDYLLION XX.

EUnica me deriſit, cum ipſam vellem ſuaviter oſculari:
Et mihi convicians hæc dixit: Abi in malam rem à me.
Bubulcus quum ſis, vis me oſculari miſer? non didici
More ruſtico oſculari, verum urbana labra premere.
Non tu meum pulchrum os oſculatus fueris, ne quidem per ſomnium.
Quali aſpectu es! quomodo loqueris! quam ruſtice ludis!
Quam delicate loqueris! quam blanda verba profers!
Quam mollem habes barbulam! quam pulchram cæſariem!
Labra tibi ſunt *velut* ægroto, manus ſunt nigræ,

Καὶ κακὸν ἐξόσσεις. ἀπ' ἐμεῦ φύγε, μή με μολυίῃς.
Τοιάδε μυθίζοισα, τεὶς εἰς ἐὸν ἔπτυσε κόλπον,
Καί μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὼ πόδε συνεχὲς εἶδεν,
Χείλεσι μυθίζοισα, ϗ ὄμμασι λοξὰ βλέποισα·
Καὶ πολὺ τᾷ μορφᾷ ϑηλύετο, καί τι σεσαρὼς
Καὶ σοβαρὸν μ' ἐγέλαξεν. ἐμοὶ δ' ἄφαρ ἔζεσεν αἷμα,
Καὶ χρόα φοινίχθη ὑπὸ τῶλγεος, ὡς ῥόδον ἔρσα.
Χἁ μὲν ἔβα με λιποῖσα· φέρω δ' ὑπαὶ κάρδιον ὀργάν
Ὅττι με τὴ χαλέοντα κακὰ μωμήσατ' ἐταίρα.
Ποιμένες εἴπατέ μοι ὃ κρήγυον· ϗ καλὸς ἐμμί;
Ἀρά πις ἐξαπίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτευξε;
Καὶ γὰ ἐμοὶ τοπάρ᾽ ὧδε ἐπάλθεν ἀδύ τι κἄλλο
Ὡς χιονὸς ποτὶ τρέμιον, ἐμὰν δ' ἐπύκαζεν ὑακίνθῳ·
Χἄτα δ' οἷα σέλινα περὶ κροτάφοισι κέχυντο·
Καὶ λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις·
Ὄμματά μοι δ' ἄρ' εἶλυ χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας·
Τὸ σῶμα ϗ παχλᾶς γλυκερώτερον· ὀκ τομάτων δὲ
Ἐρρέ μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μελιχίρω.

10 Et male oles. Fuge hinc à me, ne me contamines.
Hæc locuta, ter in ſuum deſpuit ſinum,
Et me à capite ad pedes uſque continue aſpexit,
Labris muſſitans, & oculis oblique aſpiciens.
Atque admodum propter formam laſciviebat. & ore diducto
15 Ac faſtuoſe me deriſit. Mihi autem ſtatim exæſtuavit ſanguis,
Et corpore rubefactus ſum præ dolore, ſicut roſa à rore.
Atque illa quidem me relicto abiit; fero autem in pectore iram,
Quod me tam elegantem fœda meretrix irriſit.
Vos paſtores verum mihi dicite: nonne ſum pulcher?
20 Num quis me ſubito Deus alium hominem fecit?
Etenim mihi prius emicabat gratia quædam forma
Sicut hedera circa arboris ſtirpem, meamque ornabat barbam;
Capilli autem velut apium circum tempora fuſi erant:
Et frons alba ſplendebat ſupra nigra ſupercilia.
25 Oculi mihi erant multo venuſtiores quam Minervæ.
Os etiam laſte concreto dulcius: ex ore autem
Fluebat mihi vox dulcior quam favi.

Dulce

Ἁδὺ δέ μοι τὸ μέλισμα, τὸ λιῦ σύριγξι μελίσδω,
Κλιῦ αὐλῷ λαλέω, κλιῦ δώνακι, κλιῦ πλαγιαύλῳ.
Καὶ πᾶσαι καλόν με κατ' ὄρεα φαντὶ γυναῖκες,
Καὶ πᾶσαί με φιλεῦντι· τὰ δ' ἀγυιαί μ' οὐκ ἐφίλασεν,
Ἀλλ' ὅτι βωκόλος ἐμμὶ, παρέδραμε· κ' οὔποτ' ἀκούᾳ
Ὡς καλὸς Διόνυσος ἐπ' ἄγκεσι πόρτιν ἐλαύνᾳ·
Οὐκ ἔγνω δ' ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μίυατο βύτᾳ,
Καὶ Φρυγίης ἐνόμευσεν ἐν ὄρεσιν· αὐτὸν Ἄδωνιν
Ἐν δρυμοῖσι φίλασε, τὸν ἐν δρυμοῖσιν ἔκλαυσεν.
Ἐνδυμίων δὲ τίς λιῦ; τὸν βωκόλος; ὅντε Σελάνα
Βουκολέοντα φίλασεν· ἀπ' ὐλύμπω δὲ μολοῖσα
Λάτμιον ἂν νάπος ἦλθε, τὸν εἰς ἕνα παῖδι κάθευδε.
Καὶ τὺ Ῥέα κλαίεις τὸν βωκόλον· οὐχὶ δὲ τὸν τὺ
Ὦ Κρονίδα Ζεῦ παῖδα βολυόμον αὐτὸς ἐπλάγχθης;
Εὐίκα δὲ μόνα τὸν βωκόλον οὐκ ἐφίλασεν,
Ἃ Κυβέλας κρέσσων τὸν Κύπριδος, ἄτε Σελάνας·
Μηκέτι μηδὲ σὺ Κύπρι τὸν ἄδικα μήτε κατ' ἄγυν
Μήτ' ὀρεσφιλέοις, μοῦνη δ' ἀνὰ νύκτα καθεύδοις.

Dulce meum carmen eſt, & cum fiſtula modulor,
Et tibia cano, cumque calamo & obliqua tibia *canto*.
Et omnes me pulchrum dicunt in montibus mulieres,
Omneſque me amant: urbanæ vero me non amarunt;
Verum propterea quod bubulcus ſum, prætereunt, nec unquam audiunt
Quomodo formoſus Bacchus in vallibus vitulam paſcit:
Neque ſciunt quod Venus amore bubulci inſanivit,
Et in montibus Phrygiæ una pavit: ipſumque Adonidem
In ſylvis amavit, & in ſylvis deploravit.
Endymion autem quis erat? an non bubulcus? quem tamen Luna
Boves paſcentem amavit, deque cœlo deſcendens
In Latmium ſaltum venit, & una cum puero cubuit.
Et tu Rhea deploras bubulcum: nonne & tu
O Jupiter propter puerum boves paſcentem ipſe errafti?
Eunica vero ſola bubulcum ſuo amore non eſt dignata.
Cybele *ſcilicet* melior, & Venere & Luna.
Neque amplius tu Venus amabilem illum *Adonidem* in urbe,
Neque in monte ames, verum ſola per noctem dormias.

A R-

ARGUMENTUM
XXI. IDYLLII.

Monet hoc Idyllion ut sua quisque sorte contentus vivat: & sub imagine senis de aureo pisce, vanas hominum spes ac cupiditates venustissime depingit. Nam quum piscatores duo sub noctem ad capturam piscium domo exissent, ac in paupere tugurio ante mediam noctem una dormirent, alter eorum somniat se grandem aureum piscem cepisse. Ingenti gaudio affectus juratat in somnis, nunquam se amplius piscibus capiendis operam daturum, verum de aureo illo pisce, in otio & luxu posthac suaviter victurum. Mane quum aureus ille piscis & spes ipsa avolasset, neque esset exporrecto unde victitaret, nisi & ipse & uxor ac liberi fame perire vellent, vel invitus, & contra quam juraverat in somnis, ad consuetos labores redire cogitur. Appares Theocritus. Ægyptiis suis, apud quos fuit, hanc fabulam cecinisse: qui quum plerique essent piscatores, atque homines otio dediti, ad laborem non facile nisi inopia & necessitate perpelli possent: nec facebant officium donec esset unde victitarent.

Ἁ ΛΙΕΙΣ,
ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κα'.

Ἁ Πενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρῃ·
Αὐτὰ τῶ μόχθοιο διδάσκαλος· οὐδὲ γὰ εὕδειν
Ἀνδράσιν ἐργαπίναισι κακὰ παρέχοντι μέλιμναι.
Κἠν ὀλίγον νυκτὸς τις ἐπιψαύσῃ τὸ ὕπνου,
Ἀφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι μελεδῶναι.
Ἰχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κεῖντο γέροντες,
Στρωσάμενοι βρύου αὖον ὑπὸ πλεκτᾶις καλύβαισι,
Κεκλιμένοι τοίχῳ τῷ φυλλίνῳ. ἐγγύθι δ' αὐτοῖν

PISCATORES,
IDYLLION XXI.

PAupertas, ô Diophante, sola excitat artes,
Ipsa laboris magistra est: neque enim dormire
Viros operarios improbæ curæ sinunt.
Et cum brevi noctis tempore quis attigit somnum,
Subito obturbant instantes curæ.
Piscium venatores una duo cubebant senes,
Cum stravissent aridam algam sub textili tugurio.
Inclinati ad parietem foliaceum: prope vero apud ipsos

Κεῖτο τὰ ταῖν χειρεῖν ἀθλήματα, τοὶ καλαθίσκοι,
Τοὶ κάλαμοι, τἀγκιστρα, τὰ φυκιόεντά τε λῆδα,
Ὄρμειαὶ, κύρτοι, ἃ ὀκ ποίνων λαβύεινθοι,
Μήεινθοι, κῶάς τε, γέρων δ' ἐπ' ἐρείσμασι λέμβω·
Νέρθεν τᾶς κεφαλᾶς φορμὸς βεαχύς, εἵματα, πῖλοι.
Οὗτος τοῖς ἁλιεῦσιν ὁ πᾶς πόνω, ὗτος ὁ πλοῦτος.
Οὐδεὶς δ' ἃ κύτταν εἶχ', ἃ κωὰ· πάντα θέοσα
Πάντ' ἐδόκη πίσας ἄγρας· πενία σφιν ἑταίρα.
Οὐδεὶς δ' ὀ μέσῳ γείτων, παντᾶ δὲ πρὸ αὐτῶ
Θλιβομέναν καλύβαν πνοιαῖς θεσπεσίαις ἁλαται.
Οὔπω τ' μέσατον δρόμον ἄνυεν ἅρμα σελάνας,
Τὺς δ' ἁλιᾶς ἤγειρε φίλος πόνω· ὀκ βλεφάρων δὲ
Ὕπνον ἀπωσάμενοι, σφετέραις φρεσὶν ἤρεθον ᾠδάν.
α. Ψεύδον, φίλε, πάντες ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον
Τῶ ἤρεος μινύθειν, ὅτε τἄμαλα μακρὰ φέρῃ Ζεύς·
Ἤδη μυρί' ἐσεῖδον ὀνείρατα, κὐδέπω ἀώς.
Μὴ ληθόμιν; τί δ' ἔσσεται; χεῖμον δ' αἰ νύκτες ἔχοντι.
β. Ἀσφαλίων, μέμφῃ δ' καλὸν ἦερ. ἃ δ' ὁ χαλεὸς

Posita erant manuum exercitia, calathisci,
Arundines, hami, & algosa retia,
Funiculi *ex setu equino*: sagenæ gibbosæ, & viminei labyrinthi, *i. nassæ*,
Laquei, & pellis, & vetusta super phalangas cymba,
Sub capite florea brevis, vestes, pilea.
Hic erat piscatoribus omnis labor, hæ divitiæ:
Nullus ollam habebat, nec canem: omnia *hæc* eximia
Omnia ejus venationis videbantur: paupertas ipsis amica *erat*.
Neque ullus aderat vicinus: verum undecunque ad ipsam
Afflictam casulam suaviter adnatabat mare.
Nondum medium cursum confecerat currus Lunæ,
Cum piscatores excitabat amicus labor: è palpebris autem
Somnum excutientes, hoc animis suis incitabant carmen.
Asph. Mentiuntur, amice, omnes quicunque noctes dixerunt
Æstate breves esse, quando dies longos affert Jupiter.
Jam enim innumerabilia vidi somnia, necdum tamen aurora *est*.
Nunquid deceptus sum? quid hoc rei est? moram noctes trahunt.
Hosp. Asphalion, accusas pulchram æstatem: non enim tempus

Αὐτομάτως πρέβα τ' εἰὸν θρόμον· ἀλλὰ θ' ὕπνον
Ἁ φερνὶς κόπτοισα, μακρὰν τὰν νύκτα ποιᾷ τιν.
α. Ἆρ, ἔμαθες κεἰνᾳ ποκ' εὐπνία; λέγετὰ γὰ εἶδον.
Οὔ σε θέλω τὠμῶ φαντάσματος ἦμὲν ἄμοιρον·
Ὡς ἢ τὰν ἄχραν, τὠνείρατα πάντα μερίζεν.
Οὐ γὰ νικᾳξῇ κτ' τ' νόον. ὥτ' ἄειρος
Ἐστὶν ὀνειροκρίτας, ὁ διδάσκαλός ὄττι πᾷ' ᾧ νᾶς.
Ἄλλως ἢ ἀρλὴ ὄττι. τί γὰ ποιᾷν ἂν ἔχοι τὶς
Κείμεν' ἐν φύλλοις ποτὶ κύμαλι, μηδὲ καθεύδων
Ἄσμενος ἐν ῥάμνῳ; ὃ δὲ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ·
Φαντὶ γὰ αἰὲν ἄχραν τόλ' ἔχην. β. Λέγε μοι ποτὶ νυκτὸς
Ὄψιν, πάντα τεῷ δὲ λέγων μιύσσον ἑταίρῳ.
α. Δειλινὸν ὡς κατέδαρθον ἐν ἰναλίοισι πόποισιν,
(Οὐκ ἰῷ μὰν πολύσιτος· ἐπεὶ δειπνεῦντες ἐν ὥρᾳ
Εἰ μέμνη, ταῖς γαγρὸς ἐφειδόμᾱν) εἶδον ἐμαυτὸν
Ἐν πέτρᾳ μεμαῶτα· καθεζόμενος δὲ δόκαδον
Ἰχθύας, ἐκ καλάμων δὲ πλάνιον κατέσσων ἐδωδάν.
Καί τις τ' πραφερᾶν ὠρέξατο. ἢ γὰ ἐν ὕπνοις

Sponte tranſit curſum ſuum: ſed ſomnum
Cura excutiens, longam tibi noctem efficit.
Aſph. Nunqui id interpretari didiciſti ſomnia? nam bona vidi.
Non volo te meæ viſionis eſſe expertem,
Ut ſicut piſcium prædam, ita & ſomnia omnia dividamus.
Non enim vinceris ingenio. Ille optimus
Eſt ſomniorum judex in quo mens eſt, quæ doceat ipſum.
Nam alioqui & otium eſt. Quid enim faciat aliquis
Jacens in foliis ad mare, neque dormiens
Facile in frondibus? nam lychnum in Prytaneo
Semper prædam habere ferunt. *Aſph.* Dic mihi noctis
Viſionem, & omnia narrans tuo indica amico.
Aſph. Veſpere ut obdormivi in marinis laboribus,
(Non eram multo cibo repletus: nam cum cœnaremus ſero,
Si meminiſti, ventri parcebamus) videbam me ipſum
In rupe conantem *piſces capere*. Sedens autem obſervabam
Piſces; ex arundine vero *ſuſpenſam* fallacem quatiebam eſcam,
Et unus ex grandibus appetivit: nam & in ſomnis

Omnis

Πᾶσα κύων ἅρπας μαιλεύεται· ἰχθύα κἠγώ.
Χὠ μὲ ταλκίφρων ποτιφύετο, ᾗ ῥέεν αἷμα·
Τὸν κάλαμον δ' ὑπὸ ῥ' κινήμασιν ἀγκύλον εἶχον.
Τὼ χέρε τηνόμῳ, ὡς κωδάλοιν εὖεργ' ἀγῶνα,
Πῶς μὲ ἕλῳ μέγαν ἰχθὺν ἀφαυροτέροισι σιδάροις.
Εἶθ' ὑπομνάσκων τὸ βαύματος, ἦρ' ἐμὲ νύξεις;
Καὶ νύξῃ χαλεπῶς. ᾗ δ' φεύγοισ' ἔτφνα.
Ἧνυσ' ἰδὼν τ' ἄεθλον· ἀνήλκυσα χρύσεον ἰχθύν,
Παντᾶ τᾷ χρυσῷ πεπυκασμένον. εἶλε δὲ δεῖμα
Μή π Ποσειδάωνι τέλοι περιλαμφὸς ἰχθὺς,
Ἢ τάχα τᾶς γλαυκᾶς κειμήλιον Ἀμφιτρίτης.
Ἡρέμα δ' αὐτὸν ἐγὼ ἐκ τᾶλκίφρω ἀπέλυσα,
Μή ποτε τῶ γόμαισ τᾶλκίφρια χρυσὸν ἔχοιεν.
Καὶ τ' μὲ τρηχὺς κατῆγεν ἐπ' ἠπείροιο·
Ὤμοσα δ' ἠκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγως πόδα θεῖναι,
Ἀλλὰ μένην ὀπὶ γᾶς, ᾗ τῷ χρυσῷ βασιλεύην.
Ταῦτά με κἀξήγειρε· τὺ δ' ὦ ξένε λοιπὸν ἔρευδε
Τὰν γνώμαν· ὅρκον γὰρ ἐγὼ ἐπώμοσα ταρβῶ.

45 Omnis canis offam auguratur; *ſic* & ego piſces.
Et ille quidem hamo adhæreſcebat, & fluebat ſanguis:
Et arundinem tenebam curvatam à motu.
Manus extendens, circa hoc animal inveni certamen,
Quomodo magnum caperem piſcem exiguo ferro
50 Deinde & de vulnere cogitans, num me pungeſ? *inquam.*
Et pungeris graviter. Et cum non fugeret, extendi *manum*:
Video me confeciſſe certamen: attraxi aureum piſcem,
Undique ex auro compoſitum. Metus autem *me* tenebat,
Ne forte Neptuno dilectus eſſet piſcis.
55 Aut forte cæruleæ theſaurus Amphitrites.
Placide vero ego ipſum ab hamo ſolvi,
Ne hamo ex ore aurum adhæreret;
Et illum funiculis traxi in terram,
Ac juravi me poſthac in mari non amplius poſiturum eſſe pedem,
60 Sed in terra manſurum, & auro dominaturum.
Hæc me excitarunt: tu vero hoſpes ad id quod reſtat intende
Mentem: nam juramentum timeo quod juravi.

β. Καὶ σύ γε μὴ πρέασῃς· οὐκ ὤμοσας· οὐδὲ γὰρ ἰχθὺ
Χρύσεον εἶδες, ἢ εὗρες· ἴσαι δὲ ψεύδεσιν ὄψεις.
Εἰ δ' ὕπαρ, ὃ κνώσων τὺ τὰ χρύσια ταῦτα μαλεύσῃς,
Ἐλπὶς τ' ὕπνων ζατεῖ τ' σάρκινον ἰχθύ·
Μὴ σὺ θάνῃς λιμῷ, καίτοι χρυσοῖσιν ὀνείροις.

Hesp. At tu ne verearis: non enim jurasti: nam neque piscem
Aureum vidisti, aut nactus es: *tales* autem visiones similes sunt mendaciis,
Nam si vigilans, nec dormiens, tu loca illa perquiras,
Tum spes somniorum carneum piscem requiret,
Ne tu moriaris fame, licet *in* aureis somniis, *h. e. aurum somnians.*

ARGUMENTUM

XXII. IDYLLII.

Pugnam inter Pollucem & Amycum Bebryciorum principem commemorat. Amycus, cum robore corporis, & arte pugilum superaret omnes, crudelem tulit legem: Ne quis hospes qui ea loca adiisset, inde discederet, quin prius secum cæstu decertaret. At cum ita multos hospites interfecisset, tandem & Pollucem, qui cum Argonautis eo venerat, secum decertare cogit; à quo & victus est.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ,

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κβ'.

Ὑμνέομες Λήδας τε καὶ ἀγλαὸν Διὸς υἱὼ,
Κάστορα καὶ φοβερὸν Πολυδεύκεα πύξ ἐριδήσειν,
Χεῖρας ὑπιζεύξαντα μέσοις βοέοισιν ἱμᾶσιν.
Ὑμνέομες καὶ δὶς καὶ τὸ τρίτον ἄρσενα τέκνα
Κύρης Θεστιάδος, Λακεδαιμονίους δυ' ἀδελφεώ,
Ἀνδρῶν σωτῆρας ὑπὸ ξυσσὸν ἤδη ἐόντων,
Ἵππων θ' ἁματόεντα τεραϊσμυθέων καθ' ὅμιλον,
Ναῶν θ', αἳ δυόντα καὶ ὑρανῷ ἐξανιόντα
Ἄστρα βιαζόμεναι, χαλεποῖς συνέκυρσε ἀήταις·
Οἱ δὴ, σφέων κρύμιδι ἀειράντων μέγα κῦμα,

GEMINI,

IDYLLION XXII.

HYmno celebramus Jovis ægiochi
Ledæque filios,
Castorem & terribilem Pollucem in
certamine pugilum,
Cum manus cinxit mediis bubulis
loris, *i. cæstibus.*
Canimus bis terque masculos fi-
lios
Filiæ Thestii (*i. Ledæ*) Lacedæmonios
geminos fratres,
Hominum servatores in *acie* nova-
culæ jam existentium,
Et equorum turbatorum in cruento
hominum cœtu:
Et navium, quæ occidentia & cœlo
orientia
Astra implorantes, in graves incide-
runt ventorum flatus:
Qui à puppi ipsarum extollentes in-
gentem undam,

Aut

Ἠὲ ᾗ ὄκ τρώρηθεν, ἢ ὅππα θυμὸς ἐκάστῳ,
Εἰς κοίλαν ἔρριψαν, ἀνέρρηξθν δ' ἄρα τοίχως
Ἀμφοτέρωις· κρέμαλαι δὲ σὺν ἱστίῳ ἄρμενα πάντα,
Εἰκῆ ἀποκλασθέντα· πολὺς δ' ἐξ ὑρανῦ ὄμβρος
Νυκτὸς ἐφερπούσας· παταγὲ δ' εὐρέα θάλασσα,
Κοπομένη πνοιαῖς τε ᾗ ἀῤῥήκτοισι χαλάζαις.
Αλλ' ἔμπης ὑμέας τε καὶ ὄκ βυθοῦ ἕλκετε νῆας
Αὐτοῖσιν ναύταισιν ὀϊομένοις θανέεσθαι.
Αἶψα δ' ἀπολήγοισ' ἄνεμοι, λιπαρὸν δὲ γαλήνα
Ἀμπέλαγος· νεφέλαι δὲ διέθραμον ἄλλυδις ἄλλαι·
Ἐκ δ' ἄρκλοι τ' ἐφάνηξ, ὄνων τ' ἀνὰ μέσσον ἀμαυρὴ
Φάτνη, σημήιοισα τὰ πρὸς πλόον εὐδια πάντα.
Ὦ ἄμφω θνατοῖσι βοηθόοι, ὦ φίλοι ἄμφω,
Ἵππιες, κιθαρισταί, ἀεθλητῆρες, ἀοιδοί·
Κάστορος ἢ πρώτου Πολυδεύκεος ἄρξομ' ἀείδειν;
Ἀμφοτέρως ὑμνέων, Πολυδεύκεα πρῶτον ἀείσω.
Ἦ μὰ ἄρα πρόφρυγοῦσα πέτρας εἰς ἓν ξυνιοῦσας
Αργὼ, ᾗ νιφόεντος ἀταρτηρὸν στόμα Πόντου,

Aut etiam à prora, aut unde cuique libet *ventorum*,
In cavam *navem* infuderunt, ruperuntque latera
Utraque; pendent autem cum velo inſtrumenta omnia,
Temere diſrupta: plurimus vero è cœlo imber
Sub noctem ſubſequens: cum fremitu reſonat amplum mare
Pulſatum *ventorumque* flatibus & valida grandine.
Attamen vos etiam ex profundo retrahitis naves
Una cum ipſis nautis quì ſe morituros eſſe putabant:
Statim vero venti deſinunt, & mitis tranquillitas *oritur*
Per mare, nebulæque diffugere aliæ alio:
Et rurſum apparent urſæ, atque inter medios aſinos obſcurum
Præſepe, ſignificans ad navigationem ſerena omnia.
O ambo mortalibus auxiliatores, ô amici ambo,
Equites, cithariſtæ, pugiles, cantores.
Utrum de Caſtore prius, an de Polluce incipiam canere?
Utroſque hymno celebrans, de Polluce prius canam.
Ipſa quidem cum effugiſſet petras in unum concurrentes
Argo, & nivoſi ſævum os Ponti,

Ad

Βέβρυκας εἰσαφίκανε, θεῶν φίλα τέκνα φέρουσα·
Ἔνθα μιᾶς πολλοὶ καὶ κλίμακος ἀμφοτέρων ἐκ
Τοίχων ἄνδρες ἔβαινον Ἰησονίης ἀπὸ νηός.
Ἐκβάντες δ' ὅτι σῆνα βαθυὺ, καὶ ἐπάλμενον ἀκτὴ,
Εὐνάς τ' ἐστόρεσσε, πυρσά τε χερσὶν ἀώμων.
Κάστωρ δ' ἀμολόπωλος ὅ, τ' οἰνωπὸς Πολυδεύκης,
Ἄμφω ἐρημάζεσκον, ἀποπλαγχθέντες ἑταίρων.
Παντοίλιν δ' ὃ ὄρει θηεύμενοι ἄγριον ὕλην,
Εὗρον ἀένναον κρήνην ὑπὸ λιστάδι πέτρῃ
Ὕδατι πεπληθυῖαν ἀκηράτῳ· αἱ δ' ὑπένερθεν
Ἄλλαι χρυσάλλῳ ἠδ' ἀργύρῳ ἰνδάλλοντο
Ἐκ βυθοῦ. ὑψηλαὶ δὲ πεφύκεσ' ἀγχόθι πεύκαι,
Λεῦκαί τε, πλάτανοί τε, καὶ ἀκρόκομοι κυπάρισσοι,
Ἄνθεά τ' εὐώδη, λασίαις φίλα ἔργα μελίσσαις,
Οὖρά τ' ἐαρινὴ λήϊος ὀπιδρύφ ἀν' λειμῶνας.
Ἔνθα δ' ἀνὴρ ὑπέρβλος ἀνήμβυος ἀνδάσκε,
Δεινὸς ἰδεῖν, σκληραῖσι τεθλασμένος ἄατα πυγμαῖς·
Στήθεα δ' ἐσφαίρωτο πελώρια, καὶ πλατὺ νῶτον,

Ad Bebrycas pervenit, Deorum caros liberos vehens, *i. heroas.*
Ibi unam multi per ſcalam, ex utriſque
Navis parietibus viri deſcendebant ex nave Jaſonia.
Egreſſi autem in litus profundum, & ventoſam *maris* oram,
Toros ſternebant: & vaſa quæ ad ignem ponerent, manibus verſabant.
Caſtor autem eques, & fuſcus Pollux,
Ambo in ſolitudine vagabantur, deerrantes à ſociis.
Copioſam autem & immenſam in monte ſpectantes ſilvam,
Invenerunt fontem perennem ſub ardua rupe,
Plenum pura aqua: atque infra
Alii fontes cryſtallo & argento ſimiles erant
Ex imo fundo *ſcaturientes*. Sublimes autem prope natæ erant tædæ,
Populique, platanique & frondoſæ cupreſſi,
Floreſque odoriferi, gratum opus hirtis apiculis,
Qui ſub finem veris vigent in pratis.
Ibi vir immanis ſedem habens, ſub dio manebat.
Sævus aſpectu, cui duris cæſtibus aures erant fractæ:
Pectus eminebat rotundum inſtar globi, & latum dorſum,

Carne

Σαρκὶ σιδαρείῃ, σφυρήλατ@ οἷα κολοσσός·
Ἐν δὲ μύες στρεοῖσι βεβηκόσιν ἄχρις ὑπ' ὦμον
Ἔσαν, ἦντε πέτροι ὀλοίτροχοι, ἅστε κυλίνδων
Χειμάρροις ποταμὸς μεγάλαις σφετέρξεσε δίναις.
Αὐτὰρ ὑπὲρ νώτοιο καὶ αὐχέν@ ἤωρτο
Ἄκρων, δέρμα λέοντος ἀφημμένον, οὐκ ποδεώνων.
Τὸν στέρνες στερεοὶ ἐπέπεσον ἀεθλοφόρος Πολυδεύκης·
σ. Χαῖρε ξεῖν', ὅστ' ἐσσὶ· τίνες βροτοὶ ὧν ὅδε χῶρος;
α. Χαίρω πῶς, ὅτε τ' ἄνδρας ὁρᾷ τοὺς μήποτ' ὄπωπα;
σ. Θάρσει· μήτ' ἀδίκως, μήτ' ἐξ ἀδίκων φάθι λεύσσειν.
α. Θαρσέω· κοὐκ οἶσθ' με διδάσκεσθαι τόδ' ἔοικεν.
σ. Ἄγριος εἶ, στυγνὸς πάντα παλίγκοτος, ἠὲ τροπαίης.
α. Τοιόσδ' οἷος ὁρᾷς· τὸ σὸν γέ μεν οὐκ ἐπιβαίνω.
σ. Ἔλθοις, ἠ ξενίων γε τυχὼν, πάλιν οἴκαδ' ἰκέσθαι.
α. Μήτε σύ με ξείνιζε· τάτ' ἐξ ἐμεῦ οὐκ ἐτοίμα.
σ. Δαιμόνι, ἦ δ' ἂν δὴ γε πίοις ὕδατος σύ γε δίψης;
α. Γνώσεαι, εἴ σε δίψος ἀνιμᾷα χείλεα τέρσῃ.

Carne ferrea, quaſi malleis fabricatus inſtar coloſſi.
In validis autem brachiis muſculi ſub ſummo humero
Extabant, ceu ſcopuli rotundi, quos volvens
Torrens fluvius magnis circumpolivit gurgitibus.
A dorſo vero & collo pendebat
Pellis leonis, ab extremis ſuſpenſa pedibus.
Eum Pollux in certamine pugilum victor prior alloquebatur:
Poll. Salve hoſpes, quicunque es: quinam ſunt homines quorum hic eſt locus?
Am. Quomodo ſalvus ſim, cum videam homines quos nunquam vidi?
Poll. Bono animo ſis: neque injuſtos, neque ex injuſtis natos te videre exiſtima.
Am. Bono ſum animo: neque à te hoc me diſcere oportet.
Poll. Ferox es, & ad omnia iracundus. & ſuperbus.
Am. Talis ſum qualem *me* vides: attamen tuam non calco *ſ. umbram.*
Poll. Venias, & dona adeptus hoſpitalia rurſum domum redeas.
Am. Neque tu me hoſpitio accipias: quæque à me accipienda, ea non ſunt in promptu.
Poll. Age ô bone, an non concedes de hac aqua bibere?
Am. Scies, cum tibi ſitis remiſſa labra cruciabit.

Pollux.

Π. Ἄργυρος, ἢ πίς ὁ μισθὸς ἐρῇς, ᾧ κέν σε πίθοιμι;
Α. Εἷς ἐνὶ χερσὶν ἄειρον, ἐναντίος ἀντία καταιγὶς
Πυγμάχος, ἢ ἐν ποσὶ θέντων σκέλος· ἄμμαλα δ' ὀρθὰ
Πὺξ ἀμφιτινάμενος, σφετέρης μὴ φείδεο τέχνης.
Π. Τίς δ' ὅτῳ χερσὶν ἐμὰς συνερείσω ἰμάντας;
Α. Εἶγὼ ὁρᾷς. ὁ κύνις ἐὼν κεκλήσεθ' ὁ πύκλης.
Π. Ἦ ἐς ἄεθλον ἑτοῖμον ἐφ' ᾧ διεναμμόμβ' ἄμφω;
Α. Σὸς μὲν ἐγὼ, σὺ δ' ἐμὸς κεκλήσεαι, εἴ κε κρατήσω.
Π. Ὀρνίχων φοινικολόφων τοιοίδε κυδοιμοί.
Α. Εἴτ' οὖν ὀρνίχεσσιν ἐοικότες εἴτε λέουσι
Γενόμβ', οὐκ ἄλλῳ γε μαχεσσάμενοι ἐπ' ἀέθλῳ.
Ἦ ῥ' Ἄμυκος, ἐν κόχλον ἑλὼν μυκήσατο κοῖλον.
Οἱ δὲ θοῶς συνάγερθεν ὑπὸ σκιερὰς πλατανίστῳ,
Κόχλῳ φυσαθέντος, ἀεὶ βεβρυχὲς κομόωντες.
Ὡς δ' αὔτως ἥρωας ἐὼν ἐκαλέσσατο πάντας
Μαγνήσσης ἐκ ναὸς ὑπείροχος ἐν δαὶ Κάστωρ.
Οἱ δ', ἐπεὶ οὖν ἀπείρασιν ἐκαρτύναντο βοείας
Χερσὶ, καὶ ἀμφὶ γύῃσι μακρὰς ἕλιξαν ἱμάντας,

Pollux. Argento, aut quæ ſit mercis, dicas, qua tibi perſuadeamus.

Amyc. Unus contra unum manus attolle, adverſus virum conſiſtens

Pugil, aut etiam pedibus figens crus: oculos vero rectos

Pugilice intendens, veſtræ ne parcito arti.

Pol. Quis ille eſt cum quo manibus & meis conſligam cæſtibus?

Am. Prope vides: non imbellis exiſtens vocabitur pugil.

Pol. An & præmium adeſt pro quo decertabimus ambo?

Am. Tuus ego, ſu vero meus vocabere, ſi prævaleam.

Pol. Avium rubri-criſtium talia ſunt prœlia:

Am. Sive avibus ſimiles, ſive leonibus

Simus, non aliud certabimus ob præmium.

Dixit ſane Amycus, & cava concha accepta inſonuit

Tunc celeriter convenerunt ſub umbroſam platanum,

Concha inflata, Bebryces ſemper comam alentes.

Sic & heroas abiens evocavit omnes

Magneſia è navi præſtans in pugna Caſtor.

Illi igitur cum ſpiris muniviſſent bubulis

Manus, & circum membra innexuiſſent longa lora,

Ες μέσσον συνάγον, φόνον ἀλλάλοισι πνέοντες.
Ἔνθα πολύς σφισι μόχθος ἐπειγομένοισιν ἐτύχθη,
Ὁππότερος χὠ νῶτα λάβῃ φάος ἠελίοιο.
Αλλ' ἰδρὶν μέγαν ἄνδρα προήλυθες, ὦ Πολύδευκες·
Βάλλετο δ' ἀκλίνεσσιν ἄπαν Αμύκοιο πρόσωπον·
Αὐτὰρ ὅγ' ἐν θυμῷ κεχολωμένος ἴετο πρόσσω
Χερσὶ πιτυσκόμενος· σὺ δ' ἄκρον τύψε γένυσσιν
Τυνδαρίδης ὑπόντος. ὀρίνθη δὲ πλέον ἢ πρίν,
Σεισὰ δὲ μάχαν ἐπίναξε, πολὺς δ' ἐπέκειτο νεμεσσώς
Ες γαῖαν. Βέβρυκες δ' ἐπαύσιον· ὦρσε δ' ἑτέρωθεν
Ἥρωες κρατερὸν Πολυδεύκεα θαρσύνεσκον,
Δειδίότες μή πως μιν ὑπείσας δαμάσσῃ
Χώρῳ ἐνὶ στεινῷ Τιτυῷ ἐναλίγκιος ἀνήρ.
Ἦτοι ὅγ' ἔνθα κ' ἔνθα πριταμένος Διὸς υἱὸς
Αμφοτέρῃσιν ἄμυσσεν ἀμοιβαδίς· ἔσχε δ' ὁρμῆς
Παῖδα Ποσειδάωνος, ἐπηφίαλόν περ ἐόντα.
Ἔσχε δὲ πλαγαῖς μεθύων· ὦρσε δ' ἔπλυσεν αἷμα
Φοίνιον· οἱ δ' ἅμα πάντες ἀϋσῆες κελάδησε,

In medium congreſſi ſunt, cædem ſibi mutuo ſpirantes.
Ibi magnus ipſis labor annitentibus fuit,
Uter poſt tergum acciperet lumen ſolis:
Sed ſolertia virum ingentem antevertiſti, ô Pollux:
Feriebatur vero *Solis* radiis totus Amyci vultus.
At ipſe animo iratus, pergebat ultra,
Manibus ictum dirigens: hujus autem ſummam percuſſit genam
Tyndarides irruentis. Commotus eſt autem magis quam antea,
Pugnamque concitavit: & multum incumbebat, inclinans ſe
In terram. Bebryces vero acclamabant; ex altera autem parte
Heroës fortem Pollucem confirmabant,
Metuentes ne quo modo ipſum obruens ſuperaret
In loco anguſto vir Tityo (*Terræ filio*) ſimilis.
At ille hinc & inde inſtans Jovis filius,
Ambabus manibus laniabat alternis, & ab impetu cohibebat
Filium Neptuni, quamvis immanem exiſtentem.
At ille ſtabat plagis ebrius, & expuebat ſanguinem
Cruentum: principes vero omnes exclamaverunt,

Ut

Ὡς ἴδον ἕλκεα λυγρὰ περὶ φόμα τε γναθμούς τε.
Ὄμματα δ' οἰδήσαντος ἀπηρείνωτο περισσῶς.
Τὸν μὲν ἄναξ ἐτάραξεν, ἐτώσια χερσὶ περθείκνὺς
Πάντοθεν· ἀλλ' ὅτε δή μιν ἀμηχανέοντ' ἐνόησε,
Μέσσας ῥινὸς ὕπερθε κατ' ὀφρύων ἤλασε πυγμῇ,
Πᾶν δ' ἀπέσυρε μέτωπον ἐς ὀφθαλμούς. αὐτὰρ ὁ πλαγείς,
Ὑπτιος ἐν φύλλοισι πεφαλόσιν ἐξετανύσθη.
Ἔνθα μάχη δριμεῖα πάλιν γένετ' ὀρθωθέντων·
Ἀλλάλοις δ' ὄλεκον φερεοῖς φθινοντες ἱμᾶσιν.
Αλλ' ὁ μὲν ἐς φῆδός τε καὶ ἔξω χεῖρας ἐώμα
Αὐχένος ἀρχαγὸς Βεβρύκων· ὁ δ' ἀεικέσι πλαγῇς
Πᾶν σιωπέφυρε περίσσπον ἀνίκατος Πολυδεύκης.
Σάρκες δ' αἰ μὲν ἱδρῶτι συνίζανον· ἐκ μεγάλου δὲ
Αἶψ' ὀλίγος γένετ' ἀνδρός· ὁ δ' αἰεὶ μάσσονα γῆρα
Ἀπόμβῳ φορέεσκε πόνου, καὶ χροιῇ ἀμείνων.
Πῶς δὲ δὴ Διὸς υἱὸς ἀδηφάγον ἄνδρα κατθεῖλεν,
Εἰπὲ θεά· σὺ γὰρ οἶσθα. ἐγὼ δ' ἑτέρων ἐπιφήτης
Φθέγξομαι ὡς ἐθέλεις σύ, καὶ ὅππως τοι φίλον αὐτῇ.

100 Ut ulcera dira viderunt circa os & genas:
Oculi vero in tumido vultu arctiores fiebant.
Illum quidem Princeps conturbabat frustra manus protendens
Undique: verum cum ipsum deficere sensit.
Supra medium nasum inter supercilia impegit ictum.
105 Totamque avulsit frontem usque ad os. At ille sauciatus,
Supinus in foliis virentibus extensus jacuit.
Ibi pugna aspera iterum excitata est, cum se iterum erexissent.
Nam mutuo se vulnerabant duris cædentes cæstibus.
At in pectus manus jactabat & extra
110 Cervicem, princeps Bebrycum: sed indignis plagis
Totam faciem fœdabat invictus Pollux.
Caro autem sudore subsidebat; & è magno
Viro mox parvus factus est. At ille, *s. Pollux*, firmiora membra
Laborem sustinens ferebat, & colore *fiebat* melior.
115 Quomodo tandem Jovis filius voracem virum dejecit,
Dic Dea: tu enim nosti: ego vero aliorum interpres,
Loquar sicut tu vis, & ut tibi gratum est.

Ἦ τοι ὄγε ῥέξαι τι λιλαιόμενος μέγα ἔργον,
Σκαιῇ μὲ σκαιὼ Πολυδεύκεος ἕλλαβε χεῖρα,
Δοχμὸς ἀπὸ τροχοειδὲς κλινθείς· ἑτέρᾳ δ' ὑπεβαίνων,
Δεξιτερῆς ἰῶν ἔσχεν ἀπαὶ λαγόνος πλατὺ γυῖον.
Καί κε τυχὼν ἔβλαψεν Ἀμυκλαίων βασιλῆα·
Ἀλλ' ὄγ' ὑπεξανέδυ κεφαλῇ· σιβαρᾷ δ' ἄρα χειρὶ
Πλάξεν ὑπὸ σκαιὸν κρόταφον, ᾗ ἐπέμπεσεν ὦμῳ·
Ἐκ δὲ χύθη μέλαν αἷμα δοῶς κεροτάριος ἰκτίνος.
Λαιῇ δὲ στόμα τύψε, πυκνοὶ δ' ἀράβηξ ὀδόντες.
Αἰεὶ δ' ὀξυτέρῳ πιτύλῳ δαλάσσετο πρόσωπον,
Μέχρι σωπλοίησε πρηΐα· πᾶς δ' ὅτι χαῖαν
Κεῖτ' ἀλοφοιτέων, ᾗ ἀνέσχεθε, νεῖχος ἀπαυδῶν,
Ἀμφοτέρας ἅμα χεῖρας, ἐπεὶ θανάτῳ σχεδὸν ἦεν.
Τὸν μὲ ἄρα, κρατέων περ, ἀτιόθαλον φῶτ' ἔρεξας
Ὦ πύκτα Πολυδεύκεα· ὄμοσσε δέ τοι μέγαν ὅρκον,
Ὃν πατέρ' ὀπάζοντος Ποσειδάωνα κικλήσκων,
Μήποτ' ἐπ ξείνοισιν ἑκὼν ἀνιηρὸς ἔσεσθαι.
Καὶ σύ μ' ὔμνησόν μοι, ἄναξ· σὺ δὲ Κάστορ ἀείσω

Scilicet ille magnum aliquod opus facere cupiens,
Sinistra sinistram Pollucis apprehendit manum,
Obliquus ab ictu declinans; altera vero subiens
Dextro extulit à latere latâ manum.
Et *forte* assecutus læsisset Amyclæorum regem:
Verum ille elabebatur capite: & insuper forti manu
Percussit sub lævum tempus, & invasit humerum:
Effusus autem est statim ater sanguis ex hianti tempore.
Sinistra vero percussit os, crebrique increpuerunt dentes:
Semper acriore pugnorum crebra ingeminatione lædebat faciem,
Donec contudit genas: totus vero *stratus* humi
Jacebat exanimis, & porrigebat, pugnæ renuntians,
Ambas simul manus, quoniam morti proximus erat.
Huic quidem, licet victor, indignum nihil feciſti
O pugil Pollux: juravit autem tibi magnum jusjurandum,
Patrem suum Neptunum è mari invocans,
Quod nunquam amplius hospitibus volens molestus foret.
Et tu quidem ô Princeps jam mihi hymno celebratus es: sed & te ô Castor canam,

Tyndarida,

Τυνδαρίδα, ταχύπωλε, δορυσσόε, χαλκεοθώρηξ.

Tyndarida, celerrime eques, bellator, æreo thorace *loricate.*

ALTERA PARS HUJUS IDYLLII.

Continet monomachiam Caſtoris & Lyncei: cujus certaminis hæc cauſa fuit. Caſtor & Pollux rapuerunt filias Leucippi, Phœben ac Talairam, Lynceo & Ide fratribus deſponſatas. Sponſi eas bello repetiverunt: in quo bello Caſtor à Lynceo occiſus eſt, & Pollux Lyncea interemit: fuiſſetque & ipſe ab Ida interfectus, niſi Jupiter id fulmine prohibuiſſet. Sic referuntur hæc ab Ovidio, in fine quinti Faſtorum. Theocritus hic aliter narrat, ait enim Lynceum à Caſtore occiſum, & Idam fulmine à Jove interfectum.

Τὼ μὲ ἀναρπάξαντε δύω φερέτλιω Διὸς υἱὼ
Δοιὰς Λευκίπποιο κόρας· δοιὼ δ' ἄρα πῆμα
Εὐσυμβώσαν ἐδίωκον ἀδελφεὼ, ἦ' Αφαρῆϊ,
Γαμβρὼ μελλογάμω, Λυγκεὺς, χ' ὁ καρτερὸς Ἴδας.
Αλλ' ὅτε τύμβον ἵκανον ὑποφθιμένω Αφαρῆϊ,
Ἐκ δίφρων ἅμα πάντες ἐπ' ἀλλάλοισιν ὄρουξ,
Ἔγχεσι χ' ὁπλοισι βαρυνόμενοι σακέεσσι,
Λυγκεὺς δ' αὖ μετέπειτα τὸν ἐκ κόρυθος μέγ' ἀύσας,
Δαιμόνιοι, τί μάχης ἱμείρετε; πῶς δ' ὀπὶ νύμφας
Ἀλλοτρίας χαλεποὶ, γυμνὰ δ' ἐν χερσὶ μάχαιραι;
Ἡμῖν τοι Λεύκιππος ἑὰς ἔδωκε θυγατρας
Τάσδε πολὺ πρεσβήϊος· ἁμῖν γάμος ὧδε ἐν ὅρκῳ.

Duo Jovis filii raptas abducebant
Duas Leucippi filias: verum hoc duos
Celeriter perſequebantur duo fratres, filii Apharei.
Sponſi futuri, Lynceus & robuſtus Idas.
Verum ut ad tumulum pervenerunt mortui Apharei,
E curribus ſimul omnes congreſſi ſunt,
Haſtis & cavis muniti ſcutis.
Lynceus autem dixit è galea alte ſuccLamans:
Infelices, cur pugnam appetitis? Quid propter ſponſas
Alienas moleſti eſtis, & ſtricti ſunt in manibus enſes?
Nobis certe Leucippus ſuas deſpondit filias
Has longe prioribus: nobis hæ nuptiæ jurameato confirmatæ ſunt:

Voſque

Ὑμῖς δ' ὐ χτὶ κόσμιον, ἐπ' ἀλλοτρίοις λεχέεσσι,
Βυσὶ, καὶ ἡμιόνοισι, καὶ ἀλλοτρίοις κλεάτεσσιν,
Ἄνδρα πρετρέψασθε, γάμον δ' ὀκλέψατε δώροις.
Ἦ μὰν πολλάκις ὔμμιν ἐνώπιος ἀμφοτέροισιν,
Αὐτὸς ἐγὼ τάδ' ἔειπα, καὶ ὐ πολύμυθος ἐών περ·
Οὐχ ὕτω, φίλοι ἄνδρες, ἀειδήεσσιν ἔοικε
Μνηστεύειν ἀλόχους, ἅς νυμφίοι ἤδη ἑτοῖμοι.
Πολλά τοι Σπάρτα, πολλὰ δ' ἱππήλατος Ἄλις,
Ἀρκαδία τ' εὔμαλος, Ἀχαιῶν τε πολίεθρα,
Μεσσήνα τε, καὶ Ἄργος, ἄπασά τε Σισυφὶς ἀκτή·
Ἔνθα κόραι τοκέεσσιν ἑοῖσι σφετέροισι τρέφον
Μυελίαι, ὅτε φυῆς ὀπιδνύεες, ὅτε νόοιο·
Τάων εὐμαρὲς ὔμμιν ὀπυίειν ἅς κ' ἐθέλητε·
Ὡς ἀγαθοῖς πολέες βούλοιντό γε πενθερὸι εἶναι·
Ὑμμες δ' ἐν πάντεσσι ἀριζήλοισι ἥρωσσι,
Καὶ πατέρες, καὶ ἄνωθεν ἀπὸ πατρώϊον αἷμα.
Ἀλλὰ, φίλοι, τοῦτον μὲ ἐάσατε τοῖς τέλος ἐλθεῖν
Νῶϊ γάμον, σφῶν δ' ἄλλον ὀπιφραζώμεθα πάντες.

Vosque non decenter in alienos toros,
Boveſque & mulos & alienas opes *irruentes*,
Virum pervertiſtis, & nuptias furati eſtis muneribus.
Certe ſæpe vobis coram ambobus
Ipſe ego hæc dixi, etſi non verboſus ſim:
Viri amici, non ita principes decet
Ducere uxores quibus ſponſi jam ſunt parati.
Lata eſt Sparta, lata equeſtris Elis,
Et Arcadia pecoroſa, & civitates Achivorum,
Meſſeneque & Argos, & tota Siſyphia ora maritima;
Ubi puellæ ſub parentum ſuorum *cura* aluntur
Multæ, neque decora forma carentes, neque ingenio.
Ex illis facile erit vobis ducere quaſcunque volueritis.
Nam bonis multi volent ſoceri eſſe:
Vos autem inter omnes excellentes heroës eſtis.
Et patres veſtri, & à majoribus omne paternum genus.
Verum amici has finite ad finem procedere
Nobis nuptias: vobis alias excogitemus omnes.

Dice-

Ἴσκον τοιάδε πολλά· τὰ δ' εἰς ὑγρὴν ᾤχετο κῦμα
Πνοιὴ ἔχοισ' ἀνέμοιο· χάρις δ' οὐχ ἕσπετο μύθοις.
Σφὼ γὰρ ἀκηλήτω γε ἀπιλυέες. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
Πείθεσθ'· ἄμφω δ' ἄμμιν ἀνεψιὼ ὀκ πατρὸς ἐσόν.
Εἰ δ' ὑμῖν κραδία πόλεμον ποθεῖ, αἵματι δὲ χρὴ
Νῶϊν ἀναῤῥήξαντας ὁμοίιον ἔχθεα λῦσαι,
Ἴδας μὲν γὰρ ὅμαιμος ἐμὸς κρατερὸς Πολυδεύκης
Χεῖρας ἐρωήσουσιν ἀπεχθομένας ὑσμίνης·
Νῶϊ δ', ἐγὼ Κάστωρ τε, μαχεινώμεθ' Ἀρηϊ,
Ὁπλοτέρω γεγαῶτε. γονεῦσι δὲ μὴ πολὺ πένθος
Ἀμετέροις λείπωμεν· ἅλις νέκυς ἐξ ἑνὸς οἴκου
Εἷς· ἀτὰρ ὦλλοι πάντας ἐϋφρανέουσιν ἑταῖροι,
Νυμφίοι ἀντὶ νεκρῶν, ὑμεναίωσιν δὲ κοῦραι.
Τάς δ' ὀλίγῳ τοι ἔοικε κακῷ μέγα νεῖκος ἀμεῖραι.
Εἶπε. τὰ δ' οὐκ ἄρ' ἔμελλε θεὸς μεταμώνια θήσειν.
Τοὶ μὲν γὰρ ποτὶ γαῖαν ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔθεντο,
Τοὶ γενεᾷ προφέρεσκον· ὁ δ' εἰς μέσον ἦλυθε Λυγκεύς,
Σείων καρπαλέην ἔγχος ὑπ' ἀσπίδος ἄντυγα περάτην·

Dicebam talia multa: ea vero in humidos fluctus abiit
Flatus venti auferens, neque gratia secuta est sermonem:
Vos enim immites & sævi. Sed etiam nunc
Obtemperate: ambo enim nobis fratres patrueles ex patre estis.
Sin autem vobis animus bellum cupit, & sanguine oportet,
Prœlio ancipiti conserto odia dirimere;
Idas quidem & consanguineus meus fortis Pollux,
Manus inimicas continebunt à pugna:
Nos duo vero, ego & Castor, prœlio decertabimus,
Minores natu existentes: neque parentibus nimium luctum
Nostris relinquemus: satis est mortuus una ex domo
Unus: verum cæteri omnes amicos lætitia afficient,
Sponsi pro mortuis; ducent autem virgines
Hasce: modico malo par est magnum dissidium dirimere.
Dixit: ea vero Deus non irrita facturus erat.
Illi enim ab humeris in terram arma deponebant,
Qui ætate præstabant: verum Lynceus in medium processit,
Quatiens fortem hastam sub orbe summo scuti.

Eodem

185 Ὡς δ' αὔτως Κάστωρ ἐπαΐξατο δουρατὸς ἀκμᾶς
Καρτερὸς· ἀμφοτέρων δὲ λόφων ἐπέβαλον ἔθειραι.
Ἔγχεσι μὲν πρώτιστα πιτυσκόμενοι τόσον εἶχον,
Ἀλλάλων εἴ πῃ τι χροὸς γυμνωθὲν ἴδοιεν.
Ἀλλ' ἤτοι τὰ μὲν ἄκρα, πάρος πινὰ δηλήσασθαι,
190 Δῦρ' ἐάγη, σακέεσσιν ἐνὶ δεινοῖσι παγέντα.
Τὼ δ' ἄορ' ἐκ κολεοῖιν ἐρυσσάμενω, φόνον αὖτις
Τεῦχον ἐπ' ἀλλάλοισι· μάχης δ' ὑγρὴ γένετ' ἐρωή.
Πολλὰ μὲν εἰς σάκος εὐρὺ ἰπποκόμου Τυφάλειδω
Κάστωρ, πολλὰ δ' ἔτυξεν ἀκειδὴς ὄμμασι Λυγκεύς
195 Τοῖο σάκος, φοίνιξε δ' ὅσον λόφον ἵκετ' ἀκωκή.
Τῷ μὲν ἄκραν κόλυσεν ὑπὸ σκαιὸν γόνυ χαλκὸς
Φάσγανον ὀξὺ φέρων ὑποβὰς ποδὶ Κάστωρ
Σχερῷ. ὁ δὲ, πλαγεὶς ξίφος ἔκβαλεν· αὐτὰρ δὲ φεύγων
Ὥρμαθε ποτὶ σᾶμα πατρὸς, τόθι καρτερὸς Ἴδας
200 Κεκλιμένῳ θαῖτο μάχλῳ ἐμφύλιον ἀνδρῶν.
Ἀλλὰ μεταΐξας πλατὺ φάσγανον ὦσε μεσηγὺ
Τυνδαρίδας λαγόνος τε καὶ ὀμφαλοῦ· ἔγκατα δ' ὦσε

185 Eodem modo & Caſtor quatiebat haſtæ cuſpidem
Fortis: utrique vero criſtæ in cono galeæ nutabant.
Haſtas quidem primum dirigentes, laborabant
Sicubi alter in alterius corpore partem aliquam nudam videret.
Verum extremitates, priuſquam quenquam læſiſſent,
190 Haſtarum frangebantur, cum in duris ſcutis fixæ eſſent.
Illi vero enſes è vaginis ſtringentes, rurſum cædem
Sibi mutuo ſtruebant, neque ulla pugnæ remiſſio fiebat.
Multum in ſcutum latum & comantem galeam
Caſtor, multum etiam percuſſit oculis Lynceus
195 Illius ſcutum, rubram vero ad criſtam uſque gladii acies pervenit.
Hujus quidem ſummam mutilavit manum in lævo genu
Acutum enſem ferentis cedens pedi Caſtor
Siniſtro: ille vero ictus abjecit enſem. & ſtatim ad fugiendum
Incitabatur ad patris ſepulcrum, ubi fortis Idas
200 Reclinatus ſpectabat pugnam inteſtinam virorum.
Sed irruens, latum enſem penitus adegit
Tyndaridæ, per ilia & umbilicum: inteſtina vero iterum

Χαλκὸς ἄφαρ διέχυθεν. ὁ δ' εἰς χθόνα κῆτο νειθρὸς
Λυγκεὺς, κὰδ δ' ἄρα οἱ βλεφάρων βαρὺς ἔδραμεν ὕπνος.
Οὐ μὰν οὐδὲ τ' ἄλλον ἐφ' ἑστίῃ εἶδε πατρώῃ
Παίδων Λαοκόοντα, φίλον γάμον ἐκτελέσαντα.
Ἦ γὰρ ὅγε σᾶλαι Ἀφαρηΐδᾳ ἐξανέχουσ'
Τύμβῳ ἀναῤῥήξας παλάμῃ Μεσσήνιος Ἶδας
Μέλλε χαριζήσεσθαι βαλὼν σφετέρῳ φονῆα·
Ἀλλὰ Ζεὺς ἐπάμυνε, χερῶν δέ οἱ ἔκβαλε τυκτὰν
Μάρμαρον, αὐτὸν δὲ φλογέῳ σινέφλιξε κεραυνῷ.
Οὕτω Τυνδαρίδῃσι πολεμίζεμεν οὐκ ἐπ' ἐλαφρῷ.
Αὐτοί τε κρατέοντε, καὶ οὐκ κρατέοντος ἔφυσθον.
Χαίρετε Λήδας τέκνα, καὶ ἀμπέρεισις κλέος ὕμνοις
Ἐσθλὸν ἀεὶ πέμποιτε. φίλοι δέ τε πάντες ἀοιδοὶ
Τυνδαρίδαις, Ἑλένᾳ τε, καὶ ἄλλοις ἡρώεσσιν,
Ἴλιον οἳ διέπερσᾰ, ἀρήγονες Μενελάῳ.
Ὑμῖν κῦδος ἄναξες ἐμήσατο Χῖος ἀοιδὸς,
Ὑμήσας Πριάμοιο πόλιν, καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Ἰλιάδας τε μάχας, Ἀχιλῆά τε πύργον ἀϋτῆς·

Ferrum ſtatim disjecit. Ille vero humi ſtratus jacebat
Lynceus, oculoſque illi gravis invaſit ſomnus.
Neque ſane alterum etiam in domo vidit paterna
Ex filiis Laocoonſa gratas nuptias perficientem.
Certe enim ille columnam quæ in Apharei extabat
Sepulcro, erutam celeriter Meſſenius Idas,
Jacere volebat in fratris ſui interfectorem:
Sed Jupiter opem tulit, manibuſque illius excuſſit fabrefactum
Marmor. ipſumque flammeo combuſſit fulmine.
Sic cum Tyndaridis pugnare haud leve eſt.
Nam & ipſi fortes ſunt, & ex forti nati.
Salvete filii Ledæ, & noſtris famam hymnis
Bonam ſemper mittite. Amici enim ſunt omnes Poëtæ
Tyndaridis & Helenæ, & aliis heroïbus,
Qui Trojam exciderunt, auxilium ferentes Menelao.
Vobis, ô reges, gloriam peperit Chius vates, *id eſt, Homerus*,
Carmine celebrans urbem Priami, & naves Græcorum,
Et prœlia Iliaca, & Achillem turrim belli.

Ὑμῖν αὖ ἐγὼ λιγέων μελίγλωσσα μυσῶν,
Οἷ' αὐταὶ πρέχυσι, τὰ ὡς ἐμὸς οἶκος ὑπάρχει,
Τοῖα φέρω. γεράων δὲ θεοῖς κάλλιστον ἀοιδή.

Vobis autem & ego ſuaviter canentium lenimina Muſarum,
Qualia ipſæ præbent, & ut domus noſtræ facultas eſt,
Talia fero. Carmen autem diis pulcherrimus honor eſt.

ARGUMENTUM

XXIII. IDYLLII.

Narratio de quodam infelici amatore, qui durum & inhumanum adoleſcentem amabat; à quo cum contemptus eſſet, ipſe ſibi mortem conſcivit. Et adoleſcentis quoque paulo poſt interiit, ſtatuæ cujuſdam ruina oppreſſus. Simile argumentum eſt ſecundæ Eclogæ Virgilii, præterquam quod hoc magis tragicum eſt. ¶ *Traditur vero hic doctrina, Quod nemo debet ſuperbire propter formam: quia id bonum fragile eſt, & fugaciſſimum, juxta dictum Poëtæ,*

Forma bonum fragile eſt: quantumque accedit ad annos,
Fit minor, & ſpatio carpitur ipſa ſuo.

ΕΡΑΣΤΗΣ, ἢ ΔΥΣΕΡΩΣ,

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κγ'.

Ἀνήρ τις πολύφιλλος ἀπλωέος ἤρατ' ἐφάβω,
Τὰν μορφὰν ἀγαθῶ, τὰ δὲ πρόσπορι οὐχ ἔθ' ὁμοίω.
Μίσει δὲ φιλέοντα, καὶ οὐδὲ ἓν ἄμερσεν ἔχει,
Κοὐκ ἤδη τὰ ἔρωτα, τίς ἰὼ θεός, ἠλίκα τόξα
Χερσὶ κραταῖς, πῶς πικρὰ βέλη ποτὶ παῖδια βάλλῃ.
Πάντα δὲ κἀν μύθοισι καὶ οὐ θρασύθυμοισιν ἀτρεκής.

AMATOR, vel INFELIX AMATOR,

IDYLLION XXIII.

VIr quidam valde amori deditus, crudelem amabat adoleſcentem,
Forma quidem bona, ſed moribus nequaquam ſimilibus *præditum*.
Oderat amantem, nec quicquam manſuetudinis habebat:
Nec norat Amorem qualis eſſet Deus, quales arcus
Manibus tenet, quomodo acerba tela in adoleſcentes conjicit.
Ubique vero & in verbis & in congreſſibus ferus;

Neque

Οὐδέ τι τῶν πυρσῶν θαλπωθμόν, οὐκ ἀμάρυγμα
Χείλεος, οὐκ ὄσσων λιπαρὴν στέλλας, ὐ ῥοδόμαλον,
Οὐ λόγος, οὐκ φίλαμα ὃ κουφίζον Φ ἔρωτα.
Οἷα δὲ θὴρ ὑλαῖος ἐποπεύησι κυναγώς,
Οὕτω πάντ' ἐποίει ποτὶ τὸ βεβτόν· ἄγελα δ' ἀμφ'
Χείλεα, ὐ κῶραν λευκὸν βλέπον, εἶχεν ἀνάγκη·
Τᾷ δὲ χολᾷ ὃ θερσίτης ἀμείβετο· φεῦγε δ' ἀπὸ λεχέως,
Ὄφελεν τᾶς ὀργᾶς θελκεύμενος. Ἀλλὰ ὐ ὕπως
Ἦν καλός· ἐξ ὀργᾶς ἐρεθίζετο μᾶλλον ἐραστάς.
Λοίσθιον οὐκ ἐδύνατο τὰ σύμφορα τᾶς Κυθερείας,
Ἀλλ' ἐλθὼν ἔκλαυσε ποτὶ γυναικοῖσι μελαίθρις,
Καὶ κύσε τὰν φλιάν. ὕπα δ' ἀνενείκατο φωνάν·
Ἄγελε παῖ, ὐ γυνὲ, κακᾶς ἀνάθρεμμα λεαίνας,
Λάϊνε παῖ, καὶ ἔρωτ Φ ἀνάξιε, δῶρά τοι ἦλθον
Λοίσθια ταῦτα φέρων, τὸ ἐμὸν βρόχον. οὐκ ἔτι γάρ σε
Κῶρε, θέλω λυπῆν κεχολωμένον· ἀλλὰ βαδίζω
Ἔνθα τύ μοι κατέκεινας, ὅπᾳ λόγος ἦμεν ἀταρπόν,
Ξυνὸν τοῖσιν ἐρῶσι ὃ φάρμακον, ἔνθα τὸ λᾶθος,

Neque ullum flammæ ſolatium erat, non nitor
Oris, non oculorum nitidum jubar, non roſeæ genæ,
Non oratio, non oſculum leniens amorem:
Sed veluti fera ſilveſtris quæ obſervat venatores,
Ita omnia faciebat erga hominem: ſæva illi erant
Labra, & oculi torvum aſpiciebant: inerat his truculentia,
Atque bili facies reſpondebat: fugiebat inde color,
Contumelia ex iracundia circumfuſus erat. Attamen etiam ſic,
Pulcher erat: irâ magis incitabatur amator.
Tandem non continuit lacrymas Veneris,
Sed flevit accedens triſtem domum,
Et oſculatus eſt limen: ac ſic extulit vocem:
Sæve puer, & triſtis alumne malæ leænæ,
Saxee puer, & indigne amore, dona tibi veni
Ultima hæc ferens, nempe laqueum meum. Non enim amplius te,
Puer, volo moleſtia afficere iratum: ſed abeo
Quo tu me adjudicaſti; ubi fama eſt eſſe viam,
Commune amantibus remedium, ubi oblivio:

Αλλὰ ἐγὼ ὅλον αὐτὸ λαβὼν ποτὶ χρῆνος ἀμέλξω,
Οὐδέ κα τὼς σβέσαιμι † ἐμὸν πόθον. ἄρτι δὲ χαίρειν
Τοῖσι πυλαῖς προφύγοισι βοᾷ καλλόμενος. οἶδα τὸ μέλλον.
Καὶ ὁ ῥόδον καλόν ἐστι, καὶ ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνει·
Καὶ τὸ ἴον καλόν ἐστιν ὅτ' εἴαρ, καὶ ταχὺ γηρᾷ·
Λευκὸν δ' ἐλίνου ἐστί, μαραίνεται ἀνίκα πίπλη.
Ἁ δὲ χιὼν, λευκά, καὶ τάκεται ἀνίκα παχθῇ·
Καὶ καλλὸς καλόν ἐστι βραχὺ παιδικόν, ἀλλ' ὀλίγον ζῇ.
Ἦξει γαμεὺς ὀκτὼς, ὁπανίκα καὶ τὺ φιλάσῃς,
Ἀνίκα ταὶν κραδίαν ὀπτεύμενος, ἅλμυρα κλαύσῃς.
Αλλὰ τὺ παῖ, κἂν τῦτο πανύστατον ἀδύ τι ῥέξον·
Ὅππότ' ἂν ἐξιθὼν ἠρτημένον ὐπὲρ πυλέων σε
Τοῖσι πυλοῖσιν ἴδῃς, † τλάμονα μή με παρέλθῃς·
Στᾶθι δὲ, καὶ βραχὺ κλαῦσον· ὀπαστείσας δὲ δάκρυ,
Λῦσον τὰς ῥοίνω με· καὶ ἀμφίβλητ' ὐκ ῥεθέων σῶν
Εἵματα, καὶ χρύφιον με· δὸ λ' αὖ πόματόν με φίλασον.
Κἂν νεκρῷ χάρισαι τὰ σὰ χείλεα μή με φοβαθῇς·
Οὐ δυνάμαι ζῆν, εἰγὰ ἀφελλάξας με φιλάσῃς.

25 Quam etiam si totam ori admovens exhauriam,
Ne sic quidem restinxero meum desiderium. Jam vero Vale
Tuis vestibulis denuncio. Scio quid futurum sit:
Et rosa pulchra est, & tempus eam contabefacit:
Et viola pulchra est in vere, & statim senescit.
30 Candidum est lilium, tabescit vero cum decidit.
Et nix candida est, & liquitur cum concreverit.
Et forma puerilis pulchra est, sed brevi tempore durat.
Veniet tempus illud, cum & tu amabis,
Cum corde tosto amare flebis.
35 Sed tu puer saltem hoc ultimum mihi gratum facito:
Quando egressus suspensum in foribus
Hisce tuis videris, ne me miserum prætereas:
Consiste autem & modicum lacrimare: libans vero lacrimam,
Solve à laqueo me, & circunda à membris tuis
40 Vestimenta, & tege me: & postremum me osculare:
Saltem & mortuo gratificare labris tuis. Ne me metuas:
Non possum reviviscere, etsi mutatus me osculaberis.

Tumulum

Χῶμα δέ μοι κοίλαινον, ὅ μοι κρύψει τὰ ἔρωτα·
Καὶ ἀπίκῃ, τόδε μοι τρὶς ἐπαΰσον, Ὦ φίλε κἆσαι·
Ἦ δή γε λῇς, ἠ τοῦτο, Καλὸς δή μοι ὄλεθ' ἑταῖρος.
Γράψον ἠ τόδε γράμμα, τό σοι τίχοισι χαράξω,
Τοῦτον Ἔρως ἔκτεινεν, ὁδοιπόρε· μὴ παρόδευσῃς,
Ἀλλὰ σὰς τόδε λέξον, Ἀπιστέα εἶχεν ἑταῖρον.
Ὣς εἰπών, λίθον εἷλεν· ἐρεισάμενος δ' ὅπῃ τοίχῳ
Ἄχρι μέσων ὑδῶν φορέεσκε λίθον, ἧπερ ἀπ' αὐτῶν
Τὰν λεπτὰν κρηπῖδα· βρόχον δ' ἔμβαλλε βαχήλῳ·
Τὰν ἕλκων δ' ἀκύλισεν, ὑπὲκ ποδός, ἠδ' ἐχρεμάσθη
Νεκρός. ὁ δ' αὖτ' ὤῖξε θύρας, ἠ τὸν νεκρὸν εἶδεν
Αὐλᾶς ἐξ ἰδίας ἠρτημένον· ἠδ' ἐτυλίχθη
Τὰν ψυχάν, ἠ κλαῦσε νέον φόνον· ἀλλ' ὅτι νεκρῷ
Εἵματα πάντ' ἐμίανεν ἐφαβικά. βᾶγε δ' ἐπ' ἄθλον
Γυμναστῶν, ἠ τῆλε φίλων ἐπεμήετο λυθρῶν.
Καὶ ποτὶ τὸν θεὸν ἦλθε· τὰ δ' ὔβριστ· λαϊνέας δὲ
Ἴσατ' ἀπὸ κρηπῖδος Ἔρως, ὑδάτων ἐφύπερθεν.
Ἅλατο ἠ πάγαλμα, κακὸν δ' ἔκτεινεν ἔφαβον.

Tumulum vero mihi excavato, qui meum tegat amorem.
Cumque abieris, ter mihi istud acclama: O amice jaces.
Si voles, & hoc adde; Bonus mihi periit sodales.
Scribe & hanc inscriptionem, quam tibi versibus exarabo:
Hunc Amor occidit, viator, ne transeas,
Sed consistens hoc dicito, Crudelem habuit socium.
Sic loquutus, accepit lapidem: & erigens ad parietem,
Usque ad medium limen ingentem lapidem, alligavit ex illo. *f. limine*,
Exilem funiculum, laqueumque injecit collo,
Et sedem devolvit à pedibus, atque pependit
Mortuus. Ille autem aperuit fores, & mortuum vidit
Ex atrio suo suspensum: neque delenitus est
Animo, nec deflevit recentem interitum, sed in mortuo
Vestimenta omnia polluit puerilia: ivitque ad certamen
Athletarum, & procul grata requirebat lavacra.
Et ad deum venit quem læserat: nam lapidea
Stabat ex basi Cupido, *eminens* supra aquas.
Exiliit simulacrum, & improbum occidit adolescentem:

Fluxit

Αἷμα δ' ἐφοινίχθη· παιδὸς δ' ἐπενάχετο φωνά.
Χαίρετε τοὶ φιλέοντες· ὁ γὰρ μισῶν ἐφονεύθη.
Στέργετε δ' ὔμμες ἀΐτας· ὁ γὰρ θεὸς οἶδε διχάζειν.

Fluxit ſanguis purpureus: pueri autem emergebat vox.
Valete amantes: nam qui oderat interfectus eſt.
Vos vero amicos diligite: Deus enim novit judicare.

ARGUMENTUM

XXIV. IDYLLII.

Hoc Idyllion totum eſt διηγηματικόν. Primum enim commemorat, quomodo Hercules puer decem tantum natus menſes, duos immani magnitudine dracones, nocturno tempore ut ipſum interficerent, immiſſos à Junone, manibus eliſerit ac laceraverit. Deinde vaticinium Tireſiæ refertur. Sequitur poſtea pulchra diſtributio quibus præceptoribus Hercules, quaque in arte uſus fuerit. Ait Linum illi præceptorem in literarum ac doctrinæ ſtudiis fuiſſe: ab Eumolpo vero Muſicam ipſum didiciſſe: ab aliis porro belli artes, & rei militaris ſcientiam. Pars ultima, qua vitæ ac victus ratio exponitur, intercidit. Mancum itaque ſeu mutilum hoc Idyllion, ſine præciſo, habemus: ſicut & ſequens Idyllio caput ſeu initium deeſt. ¶ Eſt vero imprimis illuſtris ac venuſta in principio hujus Idyllii imago, quum Alcmena puerum Herculem atque Iphiclum, in ſcuto æreo, quod noſti occiſo maritus ademerat, ponit, ſcutumque ceu cunas movet: & precationem addit, ut pueri feliciter dormiant. Dulcis hic eſt ſcuti uſus, & jucundus poſt res bello geſtas finis, pacata educatio ſobolis. Eſt vero imago futurorum præſtantium virorum, & magnorum bellatorum, qui etiam infantes in armis cubuerunt, & inter arma prima vitæ exordia ſumpſerunt. Quod autem Hercules decem menſium puer dracones elidit, ſignificatur natura eminere eam quæ futura ſit eximia virtus. Hoc Idyllion Moſcho aut Bioni tribuunt nonnulli.

ΗΡΑΚΛΙΣΚΟΣ,

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κδ'.

Ἡρακλέα δεκάμηνον ἐόντα ποχ' ἁ Μιδεᾶτις
Ἀλκμήνα, ἁ νυκτὶ νεώτερον Ἰφικλῆα,

HERCULISCUS,

IDYLLION XXIV.

HErculem, cum jam decem menſes natus eſſet, quondam Mideatis Alcmena, & nocte minorem Iphiclum,

Cum

Αμφοτέρεις λούσασα, ϗ ἐμπλήσασα γάλακτος,
Χαλκείαν κατέθηκεν ἐπ' ἀσπίδα, τὰν Πτερελάω
Αμφιτρύων καλὸν ὅπλον ἀπεσκύλευσε πεσόντος·
Ἄπομβα δὲ γυνὰ κεφαλᾶς μωθήσαιο παίδων,
Εὕδετ' ἐμὰ βρέφεα γλυκερὸν ϗ ἐγρήσιμον ὕπνον·
Εὕδετ' ἐμὰ ψυχά, δύ' ἀδελφεὼ, εὖσα τέκνα·
Ὄλβιοι εὐνάζοισθε, ϗ ὄλβιοι ἀῶ ἵκοισθε.
Ὣς φαμένα δίνασε σάκος μέγα· τοὺς δ' ἔλαβ' ὕπνος.
Ἅμος δὲ τρέφει μεσονύκλιον ἐς δύσιν ἄρκτος
Ὠρίωνα κατ' αὐτὸν, ὁ δ' ἀμφαγέι μέγαν ὦμον·
Τᾶμος ἄρ' ἀμὰ πέλωρα δύω πολυμήχανος Ἥρη
Κυανέας φείσασα, τὸ πρὸ πείραισι δράκοντας
Ὧρσεν, ὅτι πλατιὼ ὑδὸν, ὅθι ταθμὰ κοῖλα θυράων
Οἴκου· ἀπειλήσασα φαγεῖν βρέφος Ἡρακλῆα.
Τὼ δ' ἐξειλυσθέντες ὅτι χθονὶ γαστέρας ἄμφω
Αἱμοβόρως ἑλίσσον· ἀπ' ὀφθαλμῶν δὲ κακὸν πῦρ
Ἐρχομένοις λάμπεσκε, βαρὺ δ' ἐξέπνυον ἰόν.
Αλλ' ὅτε δὴ παίδων λιχμώμενοι ἐγγύθεν ἦλθον,

Cum ambos laviſſet, & lacte repleviſſet,
Poſuit ſuper ſcutum æreum, quod Pterelæ
Amphitryo pulchram armaturam ademerat interfecto.
Tangens vero mulier puerorum capita, ſic dixit:
Dormite pueri mei dulcem & excitabilem ſomnum:
Dormite animi mei, fratres duo, incolumes liberi:
Felices dormiatis, & felices auroram conſequamini.
Sic locuta, movit ſcutum grande: illos autem occupavit ſomnus.
Cum vero media nocte urſa ad occaſum vertitur,
Juxta Orionem ipſum, ille autem latum oſtendit humerum;
Tunc horrenda monſtra duo inſidioſa Juno,
Cæruleis horrentes ſpiris dracones,
Immiſit ad latum limen, ubi ſunt cavæ poſtes januæ
Domus; minis inſtigans ut devorarent infantem Herculem.
Illi vero provoluti in terra, ventres ambo
Cruorivoros volvebant: ab oculis mala flamma
Euntibus lucebat, noxiumque expuebant venenum.
Verum ubi jam prope pueros venerunt, ora lambentes,

Καὶ τότ' ἄρ' ἐξέγερθ' (Διὸς νοέοντος ἅπαντα)
Ἀλκμήνας φίλα τέκνα· φάος δ' ἀνὰ οἶκον ἐτύχθη.
Ἦ τοι ὄγ' εὐθὺς ἄυσεν, ὅπως κακὰ θῆρες ἀνέγνω
Κοίλου ὑπὲρ σάκεος, ἠ ἀναιδέας εἶδεν ὀδόντας,
Ἰφικλέης. ὤλισθε δὲ ποσὶν διελάκτισε χλαῖναν,
Φευγέμεν ὁρμήσαν. ὁ δ' ἕσπετο εἴλετο χερσὶν
Ἡρακλέης· ἄμφω δὲ βαρὺ σφήδησατο δεσμῷ,
Δεξάμενος φάρυγος, τόθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται
Οὐλομένοις ὀφίεσσι, τά ῥ' ἀθανάτοισιν ἔχθαίρουσιν.
Τὼ δ' αὖτε σπείρησι ἑλισσέσθην περὶ παῖδε
Ὀφρύοντε, γαλαθηνὼ, τοῦ τροφῷ αἰὲν ἄδακρυ.
Ἂψ δὲ πάλιν διέλυον, ἐπεὶ μογέοισιν ἀκάνθας.
Δεσμῷ ἀναγκαίῃ πειρώμενοι ἔκλυσιν εὑρεῖν.
Ἀλκμήνα δ' ἐσάκουσε βοᾶς, ἠ ἐπέρχετο θεάτα,
Ἄρσαθ' Ἀμφιτρύων· ἐμὲ γὰρ θεὸς ἔσχε σκυθρόν.
Ἄρσα, μηδὲ τόδεσσι ποσὶς τοῦ σάνδαλα θῇσιν.
Οὐκ ἀΐεις παίδων ὁ νεώτερος ὅσσον ἀύτει;
Οὐ νοέῃς ὅττι νυκτὸς ἀεὶ πω, οἰδέ τε τοῖχοι

Tunc illi experrecti sunt (Jove prospiciente omnia)
Alcmenæ cari pueri: lux autem in domo extitit.
Et alter quidem statim exclamavit, ubi malas bestias sensit
Super cavum scutum, & obscenos vidit dentes
Iphiclus, mollemque pedibus calcitrando dejecit lænam,
Fugere cupiens: alter autem adversus hærebat manibus
Hercules, ambosque gravi innexuit vinculo,
Comprimens jugulum, ubi mala venena sedem habent
Perniciosis serpentibus, quos etiam dii oderunt.
Illi autem spiris volvebantur circum puerum
Tarde genitum, lactentem, nec sub nutrice unquam vagientem.
Mox vero rursus spiras solverunt, cum defatigati essent spinis dorsi,
Vinculi violenti conantes solutionem invenire.
Alcmena autem audivit clamorem, & prima expergefacta est;
Surge Amphitryo: me enim mens tenet formidolosus:
Surge, neque pedibus tuis sandalia subjicias.
Audis ne filiorum minor natu quam clamat?
Non sentis quod nocte intempesta adhuc hi parietes

Omnes

Πάντες ἀειφεγγέες, χαθαρῆς ἄτερ ἠερογενείας;
Ἔστι τί μοι χτ' δῶμα νεώτερον, ἔστι, φίλ' ἀνδρῶν.
Ὡς φάθ'. ὁ δ' ἐξ ωὐτοῦ ἀλόχῳ κατέβαινε πιθήσας·
Δαιδάλεον δ' ὥρμησε μετ' ξίφος, ὄρρ' οἱ ὕπερθε
Κλιντῆρες κεδρίνω ἐπὶ παντὶ αἰὲν ἄωρτο.
Ἦτοι ὅγ' ὠείραντο νεοκλώστῳ τελαμῶνι,
Κυφίζων ἑτέρᾳ χολεὸν, μέγα λώπιον ἔργον.
Ἀμφιλαφὴς δ' ἄρα πᾶσὰς ἐπεπλήθη πάλιν ὄρφνης.
Δμῶας δὴ τότ' ἄϋσεν ὕπνον βαρυὶ ἐκφυσῶντα,
Οἵσετε πῦρ ὄπι θᾶσσον ἀπ' ἐχαρεῶνος ἐλόντες
Δμῶες ἐμοὶ, τιθαρὼς δὲ θυρᾶν ἀνακόψατ' ὀχῆας·
Αἴρατε δμῶες παλασίφρονες. αὐτὸς αὐτῷ.
Οἱ δ' ἅψα παρῳχήσαντο λύχνοις ἅμα δαιομένοισι
Δμῶες· ἐπεπλήθη δὲ δόμος παύδοντος ἑκάστου.
Ἦτοι ἄρ' ὡς εἶδον ὀλοπίθιον Ἡρακλῆα
Θῆρε δύω χείρεσσιν ἀπειρεσίοις ἔχοντα
Συμπλήγδην, ἰάχησαν· ὁ δ' ἐς πατέρ' Ἀμφιτρύωνα
Ἕρπετὸ δειμαίνεσκεν· ἐπάλλετο δ' ὑψόθι χαίρων

Omnes colluceant, cum nondum ſit clara aurora?
Aliquid mihi novi eſt in domo, eſt, care vir.
Sic ait: ille vero è lecto deſcendit, conjugi obtemperans,
Affabrefactum ad enſem properabat, qui illi ad caput
Lectuli cedrini à clavo ſemper ſuſpenſus erat.
Petebat recens contextum lorum,
Levans altera manu vaginam, magnum è loco opus.
Amplus autem thalamus rurſum caligine repletus eſt.
Tunc famulos clamore vocavit, gravem ſomnum efflantes,
Afferte quam celerrime ignem è loco arreptum,
Famuli mei; & firma januarum removete repagula.
Surgite famuli operum patientes. *Sic* ipſe clamabat:
Illi vero ſtatim aderant una cum lychnis ardentibus
Famuli: & domus, cum pro ſe quiſq; feſtinaret, repleta eſt.
Sane ut viderunt Herculem parvulum
Belluas duas tenaciter manibus teneris prementem
Conſtrictim, exclamarunt: ille vero ad patrem Amphitryonem
Serpentes *comprehenſas* porrigebat, & alte exiliebat gaudens

Κωρσούᾳ· γελάσας δὲ, πάτρης κατέθηκε ποδοῖιν
Πατρὸς ἑοῦ θανάτῳ κεχαρμένα σεῖνα τέλεσσα.
Ἀλκμήνα δ' ἔπειτα ποτὶ σφέτερον βάλε κόλπον
Ξηνὸν ὑπαὶ δείους ἀκεσάχολον Ἰφικλῆα·
Ἀμφιτρύων δὲ † ἄλλον ἐπ' ἀμνείαν θέτο χλαῖναν
Παῖδα· πάλιν δ' ἐς λέκτρον ἰὼν ἐμιάσατο κοίτᾳ.
Ὄρνιθες τρίτον ἆρτι ἑκατὸν ὄρθρον ἄειδον,
Τειρεσίαν τόκα μάντιν, ἀληθέα πάντα λέγοντα,
Ἀλκμήνα καλέσασα, ἑῆος κατέλεξε νεοχμόν,
Καί νιν ἐποτρύνεσθαι ὅπως τελέεσθαι ἔμελλεν
Ἠώϊα· Μηδ' εἴ τι θεοὶ νοέοντι πονηρὸν,
Αἰδόμενος ἐμὲ κρύπτε. χὠ ὡς ὔκ ἔστιν ἀλύξαι
Ἀνθρώποις, ὅτι μοῖρα κατὰ κλωστῆρος ἐπείγει,
Μάντι Εὐρείδα, μάλα σε φρενέουσα διδάσκω.
Τὼς ἔλεγεν βασίλεια· ὁ δ' ἀντεμείβετο τοίως,
Θάρσει ἀειγοτόκεια γύναι, Περσηΐον ἄμαρ.
Ναὶ δὲ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἐποιχόμενον πάλαι ὄσσων,
Πολλαὶ Ἀχαϊάδων, μαλακὸν θέσαν ἠύτε νᾶμα

Puerili ter: cumque risu ad pedes abjecit
Patris sui, morte sopita horrenda monstra.
Alcmena deinde in suum conjecit gremium,
Exanimatum metu bilio sum Iphiclum.
Amphitryo vero alterum sub agninam posuit lanam
Puerum, & iterum ad lectum rediit ut dormiret.
Galli tertium jam ultimum diluculum cantu indicabant,
Tunc Tiresiam vatem vera omnia dicentem
Alcmena cum vocasset, portentum expositi recens:
Et ipsum respondere, quid eventurum esset.
Jussit: Et ne si quid (*inquit*) Dii adversi cogitant,
Reveritus me celes: non enim effugere possunt
Homines, id quod Parca per fila sua urget,
Vates Eueride: admodum sapientem te doceo.
Sic locuta est regina: ille autem tali modo respondit:
Confide mulier optimæ prolis genitrix, nata ex sanguine Persei.
Per meum dulce lumen, quod olim ab oculis meis recessit,
Multæ Achaïades, mollia fila inter genua

75 Ma-

Χειρὶ κατασρέψουσι, ἀκρέασιεσσι ἀείδοισαι
Ἀλκμήνην ὀνομαστὶ· σέβας δ' ἔσχ' Ἀργείαισι.
Τοῖος ἀνὴρ ὅδε μέλλει ἐς ὑψικόμους ἄστρα φέρεσθαι
Ἀμφιτρύωνος, τοῦ υἱός, ὃν τέρνων πλατὺς ἥρως·
Οὗ καὶ θηρία πάντα, καὶ ἀνέρες ἥρωες ἄλλοι.
Δώδεκά οἱ τελέσαντι πεπρωμένον ἐν Διὸς οἴκῳ
Μόχθους· ἕνθα δὲ πάντα πυρὶ Τραχῖνι ἐξεῖ.
Γαμβρὸς δ' ἀθανάτων κεκλήσεται, οἵ πάρ' ἐπάρξει
Κνώδαλα φωλεύοντα βρέφος ἀμφιλήσασθαι.
Ἔσται δὲ τῦτ' ἄμαρ, ὁπηνίκα νεβρὸν ἐν αὐγῇ
Καρχαρόδων σίνεσθαι ἰδὼν λύκος οὐκ ἐθελήσει.
Ἀλλὰ, γύναι, πῦρ μέν τοι ὑπὸ σποδῷ εὔτυκον ἔχω,
Κάρφεα δ' ἀπαλάθῳ ξύλ' ἑτοιμάσατ', ἢ παλιούρῳ,
Ἢ βάτῳ, ἢ ἀνέμῳ διδυμηνίῳ αὖον ἄχερδον·
Καὶ δὲ πάρ' ἀκρίησιν ὅτε φάγξωσι λεάκοντε
Νυκτὶ μέσῃ, ὅκα παῖδα καλὸν τὸν ἤθελον αὐτοί.
Ἦμος δὲ, συλλέξασα κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τις,
Ῥιφάτω εὖ μάλα πᾶσαν ὑπὲρ ποταμοῖο φέρουσα,

75 Manibus verſabunt, extremo veſpere cantu celebrantes
Alcmenam nominatim: reverenter colent te mulieres Argivæ.
Talis hic vir in aſtriferum cœlum
Aſcenſurus eſt filius tuus lato pectore heros:
A quo & belluæ omnes, & alii viri ſuperabuntur.
80 Illi in fatis eſt, ubi duodecim perfecerit, in domo Jovis habitare,
Labores: & pyra in Trachine quicquid illi mortale eſt abſumet.
Gener autem Immortalium vocabitur, qui hæc excitarunt
Monſtra ſpeluncis occultata, ne puerum læderent.
Tempus erit illud, quando hinnulum in ſuo luſtro
85 Serratis dentibus lupus videns, lædere non volet.
Verum Domina, vide ut ignis tibi ſub cinere paratus ſit,
Et ligna arida aſpalathi inſtruite, vel paliuri.
Vel rubi, vel vento agitatum ſiccum acherdum:
In ſilveſtribus hiſce lignis ſectis comburе hos dracones
90 Media nocte, quando puerum tuum occidere ipſi volebant.
Sub auroram aliqua ex ancillis collectum cinerem
Projiciat bene omnem, ad fluvium ferens,

Ῥωγάδας ἐς πέτρας, ὑπὲρ ἤϊονος· ἀψ δὲ νέεσθαι
Ἀψεπίλους· καθαρῷ δὲ πυρώσατε δῶμα θείῳ
Πρᾶτον· ἔπειτα δ' ἄλεσαι μεμιγμένον (ὡς νενόμισται)
Θαλλῷ ὑπερράνιδι ἐστεμμένον ἁβλαβὲς ὕδωρ·
Ζηνὶ δ' ὑπερτέρῳ καθυπέρτερα ἄρσενα χοῖρον·
Δυσμενέων αἰεὶ καθυπέρτεροι ὡς τελέθητε.
Φᾶ, ἐπεὶ ἐρώησας ἐλεφάντινον ὤχετο δίφρον
Τειρεσίας, πολλοῖσι βαρὺς καὶ ἐὼν σὺν αὐτοῖς.
Ἡρακλέης δ' ἐπὶ μητρὶ, νέον φυτὸν ὡς τε ἀλωᾷ,
Ἐτρέφεθ', Ἀργείῳ κεκλημένῳ Ἀμφιτρύωνι.
Γράμματα μὲν ἑ πᾶσα γέρων Λίνος ἐξεδίδαξεν,
Τὸν Ἀπόλλωνος, μελεδωνεὺς ἄγρυπνος ἥρως·
Τόξον δ' ἐτανύσαι, καὶ ὑπίσκοπον εἶ) οἰστῶν,
Εὔρυτος, ὃν πατέρων μεγάλαις ἀφνειὸς ἀρούραις.
Αὐτὰρ ἀοιδὸν ἔθηκε, καὶ ἄμφω χεῖρας ἔπλαξε
Πυξίνᾳ ἐν φόρμιγγι, Φιλαμμονίδας Εὔμολπος.
Ὅσσα δ' ἀπὸ σκελέων ἐλαφρότροφοι Ἀργόθεν ἄνδρες
Ἀλλάλως σφάλλοιτο παλαίσμασιν, ὅσσά τε πύκτ

In petras præruptas, in ventum ſecundum: ſtatimque redeat,
Non reſpectans: & puro luſtrate domum ſulphure
Primum, deinde ſale mixta (ut conſuetum eſt)
Ramoque virenti coronata, aſpergite pura aqua.
Jovi autem mactate ſupremo maſculum porcum,
Ut hoſtibus veſtra ſemper ſuperiores ſitis.
Dixit, & recedens ad eburneum currum abiit
Tireſias, etſi multis annis gravis erat.
Hercules vero apud matrem, ſicut tenera planta in viridario,
Alebatur. Argivi *filius* dictus Amphitryonis.
Literas quidem puerum ſenex docuit Linus,
Filius Apollinis, procurator diligens, pervigil heros:
Arcum autem tendere, & certum eſſe ſagittæ jaculatorem.
Eurytus à majoribus amplis loculis arvis.
Sed cantorem eum fecit, & ambas manus formavit
In buxea cithara Philammonides Eumolpus.
Quomodo vero à cruribus podicem invertentes ex Argo viri
Seſe mutuo luctando ſupplantant, & quomodo pugiles

Δεινοὶ δ' ἰμάσσαι, ἄ, τ' εἰς γᾶιαν πεσόντες
Πυγμάχοι ἐξεύροντο παλαίσματα σύμφορα τέχνᾳ,
Πάντ' ἔμαθ' Ἑρμείαο διδασκόμενος παρὰ παιδὸς
Ἁρπαλύκῳ Φαινοπῆϊ· τὸ γὰρ ἂν τηλόθι λεύσσων
Θαρσαλέως τις ἔμιμνεν ἀεθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι·
Τοῖον ὀπιπεύοντος ἐπέκειτο πρόσωπον.
Ἵππους δ' ἐξελάσασθαι ὑφ' ἅρματα, καὶ παρὲκ νώτου
Ἀσφαλέως κάμπτοντα βοχῷ σύριγγα φυλάξαι,
Ἀμφιτρύων ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδασκεν
Αὐτός· ἐπεὶ μάλα πολλὰ θοῶν ἐξήρατ' ἀγώνων
Ἄρχε δ' ἰπποβότῳ κεμάτιλια· καὶ οἱ ἀάγης
Δίφροι ἐφ' ὧν ἐπέβαινε, χερὸν διέλυε μάστιγας.
Δύρατι δὲ παρβολάων, ὑπ' ἀσπίδι νῶτον ἔχοντα,
Ἀνδρὸς ὀρέξασθαι, ξιφέων τ' ἀνέχεσθαι ἀμυχμῶν·
Κοσμῆσαί τε φάλαγγα, λόχον τ' ἀναμετρήσασθαι
Δυσμενέων ὀπίονται, καὶ ἱππήεσσι κελεῦσαι,
Κάπρῳ ἰσπαλίδας ἕλκειν, φυγὰς Ἄργεος ἐνθὼν,
Ὁππόκα κλᾶρον ἅπαντα, καὶ οἰνόπεδον μέγα Τυδεὺς

Sævi cæstibus, & quæ in terram ruentes
Luctatores invenerunt certamina idonea arti,
Omnia hæc didicit edoctus à filio Mercurii
Harpalyco Phanopeo; cujus ne procul quidem conſpectum
Audaſter quis ſuſtinuit, pugnantis in certamine:
Tale ſupercilium terribili incumbebat faciei.
Porro equos ad currum junctos educere, & circa metam
Tuto flectendo in rotis modiolos axium *ne frangantur* tueri.
Amphitryo filium ſuum amans docuit

Ipſe: quoniam multa ex velocibus reportavit certaminibus.
In equeſtri Argo precioſa munera: & illi nunquam fracti
Currus quibus vehebatur, præ vetuſtate lora ſoluta habebant.
At *quomodo* haſta directa, tergo ſub ſcutum occultato,
Virum peteret, & gladiorum vulnera ſuſtineret,
Inſtrueretque aciem, atque inſidias diſponeret,
Hoſtes aggrediens, & equites hortaretur,
Caſtor eques docuit, quum profugus ex Argo veniſſet,
Quo tempore totum regnum & vineam magnam Tydeus

Tenebat,

Ναῖε, παρ' Ἀδρήστοιο λαβὼν ἱππήλατον Ἄργος.
Κάστορι δ' ὔπις ὁμοῖος ἐν ἀμφιέποις πολεμιστὴς
Ἄλλος ἔην, πρὶν γῆρας ὀπωρίψαι νεότητα.
Ὧδε μὲ Ἡρακλῆα φίλα παιδεύσατο μάτηρ·
Εὐνὰ δ' ἦς τῷ παιδὶ πετυγμένα ἀγχόθι πατρός,
Δέρμα λεόντειον, μάλα οἱ κεχαρισμένον ὕπνῳ·
Δεῖπνον δὲ, κρέα τ' ὀπτὰ, καὶ ἐν κανέῳ μέγας ἄρτος
Δωρικὸς· ἀσφαλέως κε φυτοσκάφον ἄνδρα χορέσαι.
Αὐτὰρ ἐπ' ἄματι τωνὸν ἄνυτο δόρπον.
Εἵματα δ' οὐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἔννυτο κνάμας.

* * * *

Λείπει τὸ τέλος τοῦ παρόντος Εἰδυλλίου.

Tenebat, equeſtri Argo ab Adraſto accepto.
Caſtori autem nullus ſimilis inter heroas bellator
Alius erat, priuſquam ſenium aboleret juventam.
Sic autem Herculem cara edocuit mater.
Torus erat puero inſtructus prope patrem,
Exuvium leonis, valde illi ipſi gratum:
Prandium autem carnes aſſatæ & grandis è caniſtro panis
Dorieus, qui facile etiam foſſorem ſatiare poſſet.
Verum finito die exilem abſque igne ſumebat cœnam.
Veſtes autem non elaboratas induebat ſuper mediam ſuram.

• • • •

Deficit finis hujus Idyllii.

AR.

ARGUMENTUM
XXV. IDYLLII.

Poëta ubique inſtituti ſui memor, de paſtoribus potiſſimum agit. Quærens hoc Idyllio Hercules Augiam regem Elidis, locupletiſſimum paſtorem, primum incidit in ſenem quendam ex paſtoribus Augiæ: à quo ad regem, quò rus ab urbe ad inſpicienda armenta cum filio Phyleo expatiatum iverat, deducitur. Inde in urbem una eunt Hercules & Phyleus: & orto inter eundum, ut fit, ſermone, dum Phyleus immane exuvium leonis, quo Hercules tectus erat, miratur, & unde illi hæc pellis ſit, quæritur; Hercules quomodo à ſe leo Nemæus interfectus ſit, commemorat. Hæc ſumma eſt Idyllii.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΛΕΟΝΤΟΦΟΝΟΣ,

ἢ κατά τινα ἀντίγραφα,

ΑΥΓΕΙΟΥ ΚΛΗΡΟΣ,

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κέ.

Λείπει ἡ ἀρχή.

* * * *

Τὸν δ' ὁ γέρων προσέειπε βοῶν ὀπιδευκέος ἀνὴρ,
Παυσάμενος ἔργοιο, τό οἱ μὴ χερσὶν ἔκητο·
Ἦ τοι, ξεῖνε, πρόφρων μυθήσομαι, ὅσσ' ἐρεείνῃς,
Ἑρμέω ἀζόμενος δεινὸν ὄπιν εἰνοδίοιο.

HERCULES LEONIS INTERFECTOR,
vel
AUGIÆ OPULENTIA,

IDYLLION XXV.

Deeſt initium.

* * * *

Hunc ſenex alloquutus eſt vir boum paſtor,
Intermittens opus quod illi in manibus erat:

Lubens tibi hoſpes quod quæris dicam,
Mercurii gravem iram veritus in viis conſecrati:

Τὸν γὰρ φασὶ μέγιστον ἐπουρανίων κεχολῶσθαι,
Εἴ κεν ὁδοῦ ζαχρηὸν ἀνὴνυτά τις ὁδίτιλλον.
Ποίμνας μὲν βασιλῆες ἐΰτειχες Αὐγείαο,
Οὐ πᾶσαι βόσκον ἴαν βόσιν, οὐδ' ἕνα χῶρον·
Ἀλλ' αἱ μέν ῥα νάουσος ἐπ' ὄχθας ἀμφ' Ἐλισσοῦντος,
Αἱ δ' ἱερὴν θείοιο ποδὸς ῥόον Ἀλφειοῖο,
Αἱ δ' ὅπῃ Βυσσήεντα πολυδίψιος· αἱ δὲ, καὶ ὧδε.
Χωρὶς δὴ σηκοί σφι τετυγμένοι εἰσὶν ἑκάστοις·
Αὐτὰρ βουκολίοισι πολὺ πλήθουσί περ ἔμπης,
Πάντεσσιν νομοὶ ὧδε πολυπλόκτες αἰὲν ἔασι,
Μείων ἀν μέγα πῶν· ἐπεὶ μελιηδέα ποίλλει
Λειμῶνές τε φέρουσιν ὑποβρόσιοι, εἰαμεναί τε
Εἰς ἅλις, ἣ ῥα βόεσσι μένος κεραῇσιν ἀέξει.
Αὖλις δὲ σφισιν ἥδε πέλει ὑπὸ δεξία χειρὸς
Φαίνεται, ἣν μάλα πᾶσα περίρρυτα ποταμοῖο ῥέεθρα,
Κεἰνῃ ὅθι πλατάνιστοι ἐπηετανὰ πεφύασι,
Χλωρή τ' ἀγελέλαος, Ἀπόλλωνι νομίοιο
Ἱερὸν ἄλσος, ξεῖνε, τελεστάτοιο θεοῖο·

5 Hunc enim cœlicolarum maxime aiunt iraſci,
Siquis via indigentem averſetur viatorem.
Greges quidem lanigeri, regis Augiæ
Non omnes in iiſdem paſcuis, aut eodem in loco paſcuntur:
Sed alii ad ripas fluentis Eliſuntis,
10 Alii ad ſacra fluenta divini Alphei,
Alii ad Buprafium vitiferum: alii & hic.
Separatim illis & ſtabula extructa ſunt ſingulis.
Verum armentis, quamvis magno numero ſint, tamen
Omnibus paſcua hic virentia ſemper ſunt,
15 Circa magna paluſtria Menii: nam dulces herbas
Prata ferunt roſcida, & loca irrigua
Abunde, quæ cornutis bobus robur augent.
Stabulum illorum hoc ad dexteram tuam manum
Apparet, inſigne totum trans fluentem amnem,
20 Illic ubi platani perennes nam ſunt,
Viridiſque oleaſter, & Apollinis à paſtoribus cuſti
Sacellum inviolabile, ô hoſpes, perfectiſſimi dei.

Mox

Εὐθὺς δὲ ταθμοὶ πεπήγασιν ἀγελιώτας
Δέδμηνθ', οἱ βασιλῆϊ πολὺν καὶ ἀθέσφατον ὄλβον
Ῥυόμενοι σὺν δυκέως, τριπόλοις ἀρότροις ἐν νειοῖσιν
Ἓξ ἑκάτερθε βάλοντες, καὶ τετράκις ὁμοίως.
Οὐρηὺς μὲν ἴασι φυτοσκάφοι, οἱ πολυεργοὶ
Ἐς λιμῶς ἱκνεῖσθαι, ἐπὶν θέρος ὥριον ἔλθῃ·
Πᾶν γὰρ δὴ πεδίον τόδ', εὐφρονέος Αὐγείαο,
Πυροφόροι τε γύαι, καὶ ἀλωαὶ δενδρήεσσαι,
Μέχρι περ ἐσχατιὰς πολυπίδακος ἀκρωρείης·
Ὡς ἡμεῖς ἔργοισιν ἐποιχόμεθα πρόπαν ἦμαρ,
Ἢ δίκη οἰκήων, οἷσιν βίος ἔπλετ' ἐπ' ἀγροῖς.
Ἀλλὰ σύ περ μοι ἔνισπε, (τὸ τοι καὶ κέρδιον αὖτις
Ἔσσεται) ἦ τιν' ὧδε κεχρημένος εἰλήλυθας.
Ἦ τοι Αὐγείαν, ἢ καὶ δμώων τινὰ κείνου
Δίζεαι, οἵ τοι ἔασιν· ἐγὼ δέ κέ τοι σάφα εἰδὼς
Πάντα μάλ' ἐξείποιμι· ἐπεὶ καὶ σέ γε φημὶ κεκῶν ἐξ
Ἐμμενιᾶν, ὅσδε κακοῖσιν ἐοικότα φύμενα αὐτόν,
Οἷόν τοι μέγα εἶδος ὑπερφέρπει· ἦ ῥά νυ παῖδες

Mox & ſtabula permagna agricolis
Ædificata ſunt, qui regi multas & immenſas opes
Cuſtodimus accurate, ter ſubactis in novalibus ſementem
Nonnunquam ſpargentes, & quater aratis ſimiliter.
Limites norunt plantarum foſſores, qui operoſi
Ad torcularia veniunt, cum æſtas tempeſtiva venit.
Nam omnes hi campi ſunt læti Augiæ,
Jugera frumentifera, & horti arboribus conſiti,
Uſque ad extrema montium juga, ſcaturiginibus plena:
Ad quæ loca nos opus facientes commeamus toto die;
Sicut decet famulos, quibus vita ruri peragitur.
Sed tu mihi die (quod & tibi ipſi utile
Erit) cujus indigus huc veniſti?
Num nam Augiam, aut aliquem famulorum illius,
Quæris, qui illi ſunt? ego autem, qui certo ſcio, tibi
Omnia dicere poſſum, neque enim te ex malis ſtatuo
Eſſe ortum, neque te malis ſimilem natum:
Sicut te hæc præſtans forma decet. Certe filii

Ἀθανάτων τοιοίδε μετ' ἠπιτοῖσι ἔασι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Διὸς ἄλκιμος υἱὸς,
Ναὶ γέρον, Αὐγείλῳ ἐθέλοιμί κεν ἀρχὸν Ἐπειῶν
Εἰσιδέειν· ἦ γάρ με ἡ ἦγαγεν ὀφρα δέ μευ χρεώ.
Εἰ δ' ὁ μὲν ἀρ κεῖ ἄστυ μέγ' ἠμὲν δὴ οἷσι πολίτας,
Δήμου κηδόμενον, ἁμά τε κείνῃσι θέμιστας,
Δμώων δή τινα τῶνδε σύ μοι φράσον ἡγεμονεῦσαι,
Ὅστις ἐπ' ἀγρῶν τῶνδε γεραίτερος αἰσυμνήτης,
Ὧ κε δὸ μὴ κ' εἴποιμι, δ' οὐ φαμένοιο πυθοίμαν.
Ἄλλῳ δ' ἄλλον ἔθηκε θεὸς γ' ὀπιδδυέα φωτῆα.
Τὸν δ' ὁ γέρων ἐξαῦτις ἀμείβετο δῖος ἀρότης,
Ἀθανάτων ὦ ξεῖνε, φράσω τινὸς οὕνεκ' ἰκάνεις.
Ὡς τοι πᾶν ὅ τι θέλεις αὖτα χρέος ἐκτετέλεσται.
Ὧδε γὰρ Αὐγείης υἱὸς φίλος Ἠελίοιο,
Σφωϊτέρῳ σὺν παιδὶ, βίῃ Φυλῆος ἀγαυῇ,
Χθιζός γ' εἰλήλουθεν ἀπ' ἄστεος, ἤμασι πολλοῖς
Κτῆσιν ἐποψόμενος, ἣ οἱ νήεθμος ἔπ' ἀγρῶν·
Ὡς που καὶ βασιλεῦσιν ἐείδεται ἐν φρεσὶν ἧσιν,

Immortalium hujusmodi inter mortales eminent.
Huic respondens dixit Jovis fortis filius:
Certe senex, Augiam cuperem Epeorum principem
Videre; ejus me huc adduxit necessitas:
Qui si in urbe est apud suos cives,
Plebem curans, & jura dicit,
Ex his famulis dic alicui, ut me ducat,
Qui ruri hic honoratior & præfectus est;
Cui aliquid exponere possim, & vicissim ab eo referente aliquid audire.
Nam Deus alium alio indigere statuit viro.
Huic senex vicissim respondit, inclytus agricola:
Alicujus ex diis immortalibus consilio huc venisti hospes:
Nam tibi omne negotium quod vis statim confectum est.
Huc enim Augias carus Solis filius
Una cum filio suo illustri Phyleo
Heri venit ab urbe, multis diebus
Inspecturus opes, quæ illi innumerabiles ruri sunt
Ita aliquando & regibus videtur in animo.

Cum

Αὐτοῖς κηδομένοισι, σαώτερ' ἔμμεναι οἶκος.
Αλλ' ἴομεν μάλα πρὸς μιν· ἐγὼ δέ τοι ἡγεμονεύσω
Αὔλιν ἐς ἡμετέρην, ἵνα κεν τέτμοιμεν ἄνακτα.
Ὡς εἰπὼν ἤγετο· νόῳ δ' ὅγε πολλὰ μενοίνα,
Δέρμα τε θηρὸς ὁρῶν, χειροπληθῆ τε κορυφὴν,
Ὅππόθεν ὁ ξεῖνος· μέμαεν δέ μιν εἰρέεσθαι.
Αψ δ' ὄπιθεν ποτὶ χῆλος ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα,
Μή τι οἱ ὑπὲρ κρατὸς ἔπος ποτιμυθήσαιτο
Σπερχομένῳ. χαλεπὸν δ' ἑτέρου νόον ἴδμεναι ἀνδρός.
Τὸν δὲ κύνες πρόσθεν μὲν ἀπὸ πρόθεν ἆψ ἐνόησαν.
Ἀμφότεροί τ', ὀδμή τε κρὸς, ὑπό τε ποδοῖιν.
Θεσπέσιοι δ' ὑλάοντες ἐπέδραμον ἄλλοθεν ἄλλος·
Ἀμφιτρυωνιάδῃ Ἡρακλέϊ τ' δὲ γέροντα,
Αχρεῖον κλάζοντι, θεὸς γάρ γ' ἐτύμως.
Τὸν μὲν ὅγε λάεσσιν ἀπὸ χθονὸς ὄσσον ἀείρων,
Φευγέμεν ἆψ ὀπίσω ἐκέλευετο. πρηνὲς δὲ φωνῇ
Ηπείλησε μάλα πᾶσιν, ἐρητύσασκε δ' ὑλαγμόν·
Χαίρων δὲ φρεσὶν ἦσιν, ὅθ' ὕβριζεν αὔλιν ἔρυτο.

Cum ipſi curant, domus magis ſalva eſſe.
Sed eamus ad eum, egoque tibi dux ero
In ſtabulum noſtrum, ut inveniamus regem.
Sic locutus, præibat: animo vero multa cogitabat.
Exuvium feræ videns, & clavam manum implentem,
Unde hic hoſpes veniret: cupiebat autem ipſum interrogare:
Reprimebat vero cunctando intra labra ſermonem euntem,
Ne quod ei non opportune verbum diceret
Properanti. Difficile enim eſt, mentem alterius hominis noſſe.
Hos accedentes, canes procul ſtatim ſenſerunt,
Utrumque, & ab odore corporis, & pedum ſtrepitu.
Valdè autem latrantes incurrerunt aliunde alius
In Amphitryoniadem Herculem: ſed ſeni
Placide latrantes adblandiebantur ab altera parte.
Hos ille lapidibus à terra tantum ſublatis
In fugam retrorſum perterrebat: aſpere vero voce
Minabatur omnibus, & cohibuit à latratu,
Animo ſuo gaudens, quod ſtabulum cuſtodirent

Αὐτῷ γ' ὁ πρεσβύτης ἔπος ἀ ὄγα τοῖον ἔφαπτεν,
Ὦ πόπαι, ὡς τοῦτο θεοὶ ποίησαν ἄνακτες
Θηρίον ἀνθρώποισι μετέμμεναι· ὡς ὁ μὲν ἐσθλός.
Εἰ οἱ κἠ φρένες ὧδε νοήμονες ἔνδοθεν ἦσαν,
Ἦλθ' ἀ ὅτε χρὴ χαλεπαινέμεν, ὥτε κ' ὀκνεῖν,
Οὐκ ἄν τοι θηρῶν τις ἐδήλησεν θέλ τιμῆς·
Νῦν δὲ λίλιον ζάκοτόν τε, κ' ἀρρίκτους γένετ' αὖπας.
Ἦ ῥα, κ' ἐσυμβλῆτην ποτὶ ταὔλιον ἶζον ἰόντες.
Ἠέλιος μὲ ἔπειτα ποτὶ ζόφον ἔτραπεν ἵππους,
Δείελον ἦμαρ ἄγων· τὰ δ' ἐπήλυθε πίονα μῆλα
Ἐκ βοτάνης ἀνιόντα μετ' αὐλιά τε σηκούς τε.
Αὐτὰρ ἔπειτα βόες μάλα μυρίαι ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις
Ἐρχόμεναι φάνηθ', ὡσεὶ νέφη ὑδατόεντα.
Οὐτά τ' ἐν ἠρανῷ εἰσὶν ἐλαυνόμεναι πρηστῆρσιν
Ἠὲ νότοιο βίῃ, ἠὲ Θρηικὸς βορέαο·
Τῶν μὲν τ' ὔπις ἀριθμὸς ἐν ἠέρι γίνεται ἔμπαν,
Οὐδ' ἄνυσις· τόσα χεῖρ τις μὴ πρώτοισι κυλίνδῃ
Ἰς ἀπέμεν, τὰ δὲ τ' ἄλλα κορύσσεται αὖθις ἐπ' ἄλλοις·

Ipso abſente: & verbum tale loquutus eſt:
Papæ, quale hoc fecerunt dii reges
Animal, ut cum hominibus ſit! quam callidum!
Si ei & mens ita intelligens in pectore eſſet,
Ut intelligeret cui iraſci deberet, & cui minus,
Tum nullum animal cum hoc de honore certare poſſet.
Nunc nimis furenter iracundum, & ſævum eſſe temere.
Sic dixit: & *eam* celeriter in ſtabulum regreſſi conſidebant.
Interea ſol ad occaſum vertit equos,
Veſpertinum diem adducens: advenerunt autem pinguia pecora
Ex paſcuis redeuntia ad caulas & ſtabula.
Deinde boves innumeræ, aliæ poſt alias
Venientes apparebant, ſicut nubes pluvioſæ
Quam multæ in cœlo feruntur impulſæ ulterius
Vel Noti violentia, vel Thraicii Boreæ:
Harum autem nullus numerus eſt in aëre exiſtentium,
Neque modus: tam multas prioribus agglomerat
Vis venti, & aliæ ſubinde aſſurgunt ſuper aliis:

95 Tot

Τόσσ' αἰεὶ μετόπισθε βοῶν ὀπὶ βυκόλι' ἤϊε·
Πᾶν δ' ἄρ' ἀνεπλήσθη πεδίον, πᾶσαι δὲ κέλευθοι,
Λικμὸς ἐρχομένων· στείνοντο δὲ πῖονες ἀγεσὶ
Μυκηθμῷ· σηκοὶ δὲ βοῶν ῥεῖα πλήσθησαν
Εἰλιπόδων· ὄϊες δὲ κατ' αὐλὰς ἠυλίζοντο.
Ἔνθα μὲ γ' ὄψις ἔκηλος, ἀπειρεσίων περ ἐόντων,
Εἰσέτι καὶ βυσὶν ἀνὴρ κεχρημένος ἔργου·
Αλλ' ὁ μὲ ἀμφὶ πόδεσσιν ἐϋτμήτοισιν ἰμᾶσι
Καλοπέδιλ' ἀρέσασκε, καὶ ἀμφασδὸν ἐλυγὺς ἀμέλγων·
Ἄλλος δ' αὖ φίλα τέκνα φίλας ὑπὸ μητέρας ἴᾳ
Πινέμεναι λιαρεῖο· πεπλήκτο δὲ πάγχυ γάλακτος.
Ἄλλος ἀμάλγιον εἶχ', ἄλλος πρέφε πόνα τυρῷ·
Ἄλλος ἐσῆγεν ἔστω ταύρους, δίχα θηλειάων.
Αὐγείης δ' ὅπι πάντας ἰὼν θηεῖτο βοαύλους,
Ἥνπερά οἱ κλεάνων κομιδὴν ἐπίθηνον ἀρότραι.
Σὺν δ' υἱός τε, βίη τε πολίφρονος Ἡρακλῆος
Ὠμάρτεον βασιλῆϊ διερχομένῳ μέγαν ὄλβον.
Ἔνθα κ' ἀρρήκτοιο φρένας ἔχων ἐν στήθεσι θυμὸν

95 Tot semper retro boum armenta ibant.
Omnis utique campus implebatur, omnesque viæ,
Incedentium pecorum *multitudine*: resonabantque pingues agri
Mugitu: stabula boum statim facile repleta sunt
Boûs flexipedibus; *oves* autem in caulis stabulabantur.
100 Ibi quamvis innumeri adessent, nullus tamen quietus
Stabat apud boves vir operis indigens.
Verum alius pedibus bene incisis loris
Ligneas pedicas adaptabat prope adstando mulgens:
Alius autem caris matribus caram sobolem submittebat.
105 Ut biberent de dulci *lacte*: prorsus autem lacte distenta erant.
Alius mulctram tenebat, alius pinguem addensabat caseum,
Alius intus tauros agebat, sejunctim à vaccis.
Augias vero per omnia obiens boum stabula, spectabat
Quem illi opum proventum reposuissent pastores.
110 Una filius, & sapiens Hercules,
Comitabantur regem perlustrantem suas magnas facultates.
Ibi quamvis animum infractum haberet in pectore

Am-

Αμφιτρυωνιάδης, ὑ ἀρηρότα νωλεμὲς αἰεί,
Εκπάγλως θαύμαζε βοῶν τόγε μυρίον ἔθνος
Εἰσορόων. ὑ γάρ κεν ἔφασκέ τις, οὐδὲ ἐώλπει
Ανδρὸς ληΐδ' ἑνὸς τόσσα μένειν, οὐδὲ δέκ' ἄλλων,
Οἵ γε πολύρρηνες πάντων ἔσαν ὀκ βασιλήων.
Ηέλιος δ' ὦ παιδὶ τόδ' ἔξοχον ὤπασε δῶρον,
Αφνειὸν μήλοις πέρι πάντων ἔμμεναι ἀνδρῶν.
Καὶ ῥά οἱ αὐτὸς ὄφελλε βλαμπερέως βοτὰ πάντα
Ες τίλος· ὑ μὰ γάρ τις ἐπήλυθε νοῦσος ἐκείνοις
Βυκολίοις, ἅτ' ἔργα καταφθείρουσι νομήων.
Αἰεὶ δὲ πλέονες κεραὶ βόες, αἰεὶ ἀμείνους
Εξ ἔτεος γείνονθο μάλ' εἰς ἔτος. ἦ γὰρ ἅπασαι
Ζωοτόκοι τ' ἦσαν θρεπτάσσαι, θηλυτόκοι τε.
Ταῖς δὲ τριηκόσιοι ταῦροι σιφλὰμ' ὀτιχόωντο,
Κνήμαρχοί θ', ἕλικές τε· δικκόσιοί τε μὰ ἄλλοι
Φοίνικες· πάντες δ' ὀπιθήτορες οἵγ' ἔσαν ἤδη.
Αλλοι δ' αὖ μετὰ τοῖσι δυώδεκα βυκολέοντο,
Ιεροὶ Ηελίου· χρόιλιὸ δ' ἔσαν ἠύτε κύκνοι,

Amphitryoniades, & sibi constantem jugiter;
Tamen vehementer mirabatur, hæc boum innumera armenta
115 Aspiciens. Non enim diceret aliquis, neque putaret,
Viri unius *tot* greges esse, neque decem aliorum,
Qui etiam ex omnibus regibus maxime abundarunt pecore.
Sol vero filio suo eximium hoc donum præbuit,
Ut divitiis pecuariis præcelleret omnibus hominibus.
120 Et quidem ipse concinue augebat illi armenta omnia
Perpetuo: nam nullus morbus illa invadebat
Armenta ; qui *morbi* corrumpunt pastorum labores.
Semper itaque plures cornutæ boves, semper meliores,
In annos singulos nascebantur, certe enim omnes
Fœcundæ erant, eximie vivos fœtus & fœmellas parientes.
Cum illis una trecenti tauri incedebant.
Cruribus albis, incurvis cornibus: & ducenti alii
Rufi, qui omnes vaccarum inscensores erant.
Rursum alii inter hos duodecim pascebantur,
130 Sacri Soli: erant vero colore velut cycni,

Can-

Αργειοί· πᾶσιν δὲ μετέπρεπον εἰλιπόδεσσιν,
Οἳ κὴ ἀπὶ μαγέλαι βόσκοντ' ἐεδμονέα πολλὰ
Εν νομῷ, ὦδ' ἔκπαγλον ὑπὶ σφίσι γαυριόωντες.
Καί ῥ' ὁπότ' ἐκ λασίοιο θοοὶ προγένοιατο θῆρες
Ες πεδίον θρωμοῖο, βοῶν ἕνεκ' ἀγρωστιόωσαι,
Πρῶτοι τοίγε μάχιμοδε κὴ ἀρηὸς ἥεσθον ὁρμιλίῃ.
Δεινὸν δὲ βρυχῶντο, φόνον λεύσσοντε προσώπῳ.
Τῶν μὲν τε προφέρεσκε βίηφί τε κὴ ἀθρεϊ ὤῳ,
Ἦδ' εὐρυοπλίῃ, Φαέθων μέγας· ὃν ῥα βοτῆρες
Ἀστέρι πάντες ἔισκον, ὅθ' ὕπερθε πολλὸν ὀν ἄλλοις
Βουσὶν ἰὼν λάμπεσκεν, ἀείζηλος δ' ἐπέτυχθο.
Ὃς δή τοι σκύτος αὖον ἰδὼν χαροποῖο λέοντος,
Αὐτῷ ἔπειτ' ἐπόρουσεν ἐϋσκόπῳ Ἡρακλῆι,
Χείμασθαι ποτὶ πλευρὰ κάρη, σιβαρούς τε μέτωπον.
Τὸν μὲν ἄναξ προσιόντος ἐδράξατο χειρὶ παχείῃ
Σκαιὸν ἄφαρ κέρας· κὴ δ' αὐχένα νέρθ' ὑπὸ γαίης
Κλάσσε βαρυῖ σθενεϊ ὀίσπα· πάλιν δέ μιν ὦσεν ὀπίσσω,
Ὤμῳ ὑπερθείσας· ὁ δὲ οἱ ὑπὸ νεῦρα τανυσθείς

Candidi, & inter omnes boves excellebant,
Quique ſejuncti ab armento paſcebant virentem herbam
In paſcuis, ibi vehementer inter ſe exultantes.
Cumque ex denſis celeres venirent feræ
Saltibus in campum, propter boves agreſtes,
Hi primi ad pugnam corporum impetu ruebant:
Horribiliter vero fremebant, cædem ipſo aſpectu minantes.
Inter hos autem excellebat viribus & robore ſuo,
Atque animo elato, Phaëthon ingens; quem quidem paſtores

Stellæ omnes comparabant. propterea quod eximie inter alios
Boves incedens lucebat, & inſigniter conſpicuus erat:
Qui cum aridam pellem videret leonis fulvoculi,
In ipſum irruit circumſpectum Herculem,
Ut admoveret lateribus caput, & robuſtam frontem.
Hujus quidem accedentis heros prehendit forti manu
Statim ſiniſtrum cornu, deorſum vero cervicem in terram
Inflexit quamvis gravem exiſtentē. & rurſū ipſum repulit retrorſum.
Humerum ſuum premens: ille vero nervos extendens

Μυῶν, ἐξ ὑπάτοιο βεβηκότα καὶ ὀρθὸς ἀνέσχε.
Θαύμαζεν δ' αὐτός τε ἄναξ, υἱός τε Δαφνις
Φυλεύς, οἵ τ' ἀμφὶ βόεσι κορωνίσι βουκόλοι ἦσαν,
Ἀμφιδυαναίδαο βίλω ἐπὶ εὐπλοιν ἰδόντες.
Τὼ δ' εἰς ἄντυ, λιπόντε κατ' αὐτόθι πῶνας ἀγέλας,
Ἐσσύτην, Φυλεύς τε βίη θ' Ἡρακληείη.
Ἀασφόρου δ' ἐπέβαν ὅθι πρώτιστα κελεύθου,
Λεπτὸν καρπαλίμοισι τρέχον ποσὶν ἐξανύσαντες.
Ἦ ῥα δι' ἀμπελεῶν ἐπὶ ταθμοῦ τετάνυστο,
Οὔπω λίην ἀείσαμος ἐν ὕλῃ χλωρῇ ἐοῦσα·
Τῇ μὲν ἄρα πρόσθε Διὸς γόνον ὑψίστοιο
Αὐγείεω φίλος υἱὸς, ἔβην μετόπιαθεν ἰόντα,
Ἦκα παλιγκλίνας κεφαλὴν κατὰ δεξιὸν ὦμον·
Ξεῖνε, πάλαι τινὰ πάγχυ σέθεν περὶ μῦθον ἀκούσας,
Ὡσεί τοι σφετέρῃσιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἅρπη.
Ἦλυθε δή τις ἐμεῖο πὶς ἀπ' Ἀργεος, ὡς νέος ἀκμὴν
Ἐνθάδ' Ἀχαιὸς ἀνὴρ, Ἑλίκης ἐξ ἀγχιάλοιο,
Ὅς δή τοι μυθεῖτο καὶ ἐν πλεόνεσσιν Ἐπειῶν,

Muſculorum, in ſummis armis rectus conſtitit.
Mirabantur & rex ipſe, & bellicoſus filius
Phyleus, quique apud cornutas boves paſtores erant,
Herculis robur immenſum videntes.
Illi vero reliſtis illic pinguibus agris, in urbem
Ibant, Phyleus & Hercules virtus.
Viam autem publicam ubi primum ingreſſi ſunt,
Exigua velocibus ſemita pedibus confecta,
Quæ per vinetum à ſtabulo porrigebatur,
Non admodum conſpicua in viridi ſilva exiſtens:
Ibi Jovis altiſſimi filium allocutus eſt
Augiæ dilectus filius poſt ſe incedentem,
Leviter inclinans caput in dextrum humerum:
Jampridem hoſpes, aliquem omnino de te ſermonem audivi.
Sicut animo meo nunc repeto.
Venit enim aliquis ex Argo profectus, vigore ætatis ut juvenis
Huc vir Achivus, ex Helice maritima;
Qui etiam inter plures Epeios narrabat,

Quod

Οὔτεκεν Ἀργείων τὶς, ἔθεν πρεόντος, ὄλεσσε
Θηρίον, ἀγριολέοντα, κακὸν τέρας ἀγρευτάων,
Κοίλιμο αὐλιν ἔχοντα Διὸς Νεμέοιο πρὸ ἄλσος.
Οὐκ οἶδ' ἀπεχείως, ἢ Ἄργεος ἐξ ἱερῆο
Αὐτόθεν, ἢ Τίρυνθα νέμων πόλιν, ἢὲ Μυκήνας.
Ὣς ἔφατο ἀγρώστης· γένυς δέ μιν εἰς ἔφασκεν
(Εἰ ἐτεὸν δὴ ἐγὼ μιμνήσκομαι) ὀκ Περσῆος.
Ἔλπομαι οὐχ ἕτερον τόδε τλήμεναι Αἰγιαλῆσιν
Ἠὲ σέ. δέρμα δὲ θηρὸς ἀειραμένους ἀγορεύω
Χειρῶν καρτερὸν ἔργον, ὅ τοι πρὸς πλευρὰ καλύπτει.
Εἶπ' ἄγε νῦν μοι σῆμα (ἵνα γνώω κε θυμῷ,
Ἤρως, εἴτ' ἐτύμως μαθεύομαι, εἴτε καὶ οὐκί.)
Εἰ σύ γ' ὀκρυόεν ὃν ἄμμιν ἀκουόντεσσιν ἔειπεν
Οὐ ξ Ἑλίκηθεν Ἀχαιός· ἐγὼ δέ σε φράζομαι ὀρθῶς.
Εἰπὲ δ' ὅπως ὀλοὸν τόδε θηρίον αὐτὸς ἔπεφνες,
Ὅππως τ' εὐύδρῳ Νεμέης ἐσήλυθε χῶρον.
Οὐ μὰ γάρ κε τοσῖδε κατ' Ἀπίδα κώδιλον εὕρῃς,
Ἰμείρων ἰδέειν· ἐπεὶ ἢ μάλα τηλίκα βόσκει,

Quod cum ipſe adeſſet, quidam Argivus interfeciſſet
Feram ſævum leonem, malum monſtrum agricolis.
Cavum luſtrum habentem in nemore Jovis Nemei.
Neque certo ſcio, utrum ex Argo ſacro
Indidem natum, an vero in Tirynthe habitans, aut Mycenis.
Sic ille narrabat: genere autem ipſum eſſe dicebat
(Si recte quidem ego memini) ex Perſeo.
Exiſtimo non alium hoc eſſuvre ſuſtinuiſſe Ægialorum,
Quam te: nam pellis bellum manifeſte indicat
Opus forte manuum, quæ pellis tibi latera tegit.
Dic age nunc mihi, ut animo cognoſcam,
O heros, utrum verum augurer, an vero minus:
Utrum tu ille es, de quo nobis audientibus referebat
Ille ex Helice Achivus, & an ego recte te conjecto.
Narra vero quomodo exitialem feram ipſe occidiſti,
Et quomodo in loca irrigua Nemeæ pervenit.
Non enim talem belluam in Græcia invenire poſſis.
Si videre cupias: non enim tam grandes alit,

Αλλ' ἄρκτους τε σύας τε, λύκων τ' ὀλοφώϊον ἔργον.
Τῷ ἑ θαυμάζεσκον ἀκήδοντες τότε μῦθον·
Οἱ δέ νυ ἑ ψεύδεσθαι ὀδοιπόρον ἀνέρ' ἔφασκε,
Γλώσσης μαψιδίοιο χαριζόμενον πάρεδρον.
Ὣς εἰπὼν μέσσης ἐξηρώησε κελεύθου
Φυλεὺς, ὄφρα κιοῦσιν ἅμα σφίσιν ἄρκιος εἴη,
Καί ῥά τι ῥητέρων φαμένῳ κλύοι Ἡρακλῆος·
Ὅς μιν ὁμαρτήσας τοίῳ προσπελέξατο μύθῳ·
Ὦ Αὐγηιάδη, ὅ μ' ὄφελε με πρῶτον ἀνήρου,
Αὐτὸς ἑὸν μάλα ῥεῖα χθαμαλὸν σόησας.
Ἀμφὶ δέ σοι τὰ ἕκαστα λέξομί κε τῷδε πελώρῳ,
Ὅππως ἐκράανθεν (ἐπεὶ λελίησαι ἀκούειν)
Νόσφιν γ' ἢ ὅσσον ἦλθε· τὸ γὰρ πολέων περ ἐόντων
Ἀργείων οὐδείς κεν ἔχοι σάφα μυθήσασθαι.
Οἷον δ' ἀθανάτων τιν' ἐΐσκομεν ἀνδράσι πῆμα
Ἱρῶν μιαίσαντα Φορωνήεσσιν ἐφετμάς.
Πάντας γὰρ Πισῆας ὑπεκλίζων ποταμὸς ὥς,
Λὶς ἄμοτον κεράϊζε· μάλιστα δὲ Βεμβινιάγας,

185 Sed urſos tantum & ſues, ac perniciosum luporum genus.
Quocirca mirabantur qui illum tunc ſermonem audiebant.
Nonnulli etiam mentiri ipſum viatorem dicebant.
Ut vana lingua gratificatetur præſentibus.
Sic locutus, è media deflexit via
190 Phyleus, ut ambobus ipſis incedentibus ſufficeret:
Et ut facilius Herculem loquentem exaudiret.
Qui ipſum ſequens tali allocutus eſt ſermone:
O fili Augiæ, id de quo me primum interrogaſti,

Tu ipſe valde facile ad amuſſim perpendiſti.
195 Dicam vero tibi ſingula de hoc monſtro
Quomodo peracta ſunt (quoniam cupis audire)
Præterquam unde venerit: nam hoc, quamvis multi ſunt,
Argivorum nemo tamen queat certo commemorare.
Tantum aliquem Deorum conjicimus hominibus hoc malum,
200 Propter ſacra ſuccenſentem Phoronienſibus, immiſiſſe.
Omnes enim Piſeos inundans ceu fluvius,
Leo aſſidue vaſtabat: maxime vero Bembiniæos,

Οἳ ἔθεν ἀζηχέμολοι ναῖον, ἄτλητα παθόντες.
Τὸν μὲν ἐμοὶ πρώτιστα τελεῖν ἐπέταξεν ἄεθλον
Εὐρυσθεύς· κλεϊτὴν δέ μ' ἐφίετο θηλύτερον αἰνόν.
Αὐτὰρ ἐγὼ κέρας ὑγρὸν ἑλών, κοίλιόν τε φαρέτρην,
Ἰοῖν ἐμπλείην, νέμομ'· ἐτίρησι δὲ βάκτρον
Εὐπαγές, αὐτόφλοιον, ἐπηρεφέος κοτίνοιο,
Εὖμετρον· τὸ μὲν αὐτὸς ὑπὸ ζαθέῳ Ἑλικῶνι
Εὑρών, σὺν πυκινῇσιν ὁλοχλῆρες ἔσπασα ῥίζης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ⊛ χῶρον, ὅπῃ λὶς ἦεν, ἵκανον,
Δὴ τότε τόξον ἑλών, τρεπτῇ ἐπέλασσα κορώνῃ
Νευρειλὴ, πρὸς δ' ἰὸν ἐχέφρονα εἴδαρ ἔδησα.
Πάντῃ δ' ὄσσε φέρων, ὀλοὸν τέρας ἐσκοπίαζον,
Εἴ μιν ἐσαθρήσαιμι, πάρος γ' ἐμὲ κῆνον ἰδέσθαι.
Ἥμισυ μὲν δὴ μεσηγύ, τῷ ὑδὲ ὅπῃ ἴχνια τοῖο
Φραδμοσύνῃ δυνάμην, ὑδ' ἀριθμοῖο πυθέσθαι·
Οὐ δέ μιν ἀνθρώπων τις ἴδεν ὅτε βυσσοδομεύων
Φαινόμενόν τε πρόσθεν ἀολλέος δι' αὐλακος, ὅππῃ ἐρείκοι·
Ἀλλὰ κατ' εὐθμοὺς χλωρὸν δέος εἶχεν ἕκαστον.

Qui prope ipſum habitabant, intolerabilia perferentes.
Hic mihi primum certamen perficere mandavit
Euryſthrus: cupiebat autem ut me interficeret ſæva beſtia.
Ego itaque flexibilem arcum & cavam pharetram cum accepiſſem;
Sagittis plenam, ibam: altera vero manu clavam
Solidam, una cum ſuo cortice; *truncum* ex alto oleaſtro,
Bene magnam; quam ego ſub ſacro Helicone
Inveniam una cum denſis radicibus evulſi integram.
Verum ubi ad locum in quo leo erat, perveni,
Tunc arcu accepto ad flexibile cornu applicui
Nervum, & ſagittam exitialem ſtatim impoſui:
Undique oculos circumferens pernicioſum monſtrum ſpeculabar,
Si ipſum aſpicere poſſem priuſquam illud me videret.
Jam diei medium erat, neq; uſquam veſtigia illius
Animadvertere poteram, neque rugitum exaudire,
Nec quiſquam hominum boves *euſtodiens*, aut opus *faciens* aderat,
Apparens in arvis, quem interrogare poſſem:
Sed in ſtabulis pallidus metus quemque continebat.

Οὐ μὰν ἀπείρη πόδας ἔβαν, ὄφρα τανύφυλλον ἐρεύνων,
Πρὶν ἰδέσθαι, ἀλκάς τε μετασπίσια τετρηθῶσιν.
Ἦτοι ὁ μὲν σπήεσσιν ὑπεδδείελος ἔστιχεν εἰς ἑὸν,
Βεβρωκὼς κρεῶν τε καὶ αἵματος· ἀμφὶ δὲ χαίτας
Αὐχμηρὰς πεπάλακτο φόνῳ, χαλεπόν τε τετύκτο
Στήθεά τε· γλώσσῃ δὲ περιλιχμᾶτο γένειον.
Αὐτὰρ ἐγὼ ταμνουσιν ἅμα σκιερῇσιν ὑπ' ἀρύθμοις
Ἐν ῥίῳ ὑλήεντι, δεδεγμένος ὅππόθ' ἵκοιτο.
Καὶ βάλον ἄορι ἰόντα κατ' ἀκρεμόνα εἰς κενεῶνα
Τηΰσιος· ἡ γάρ τι βέλος μετὰ σαρκὸς ὄλισθεν
Οὐτάσαι, χλωρὴ δὲ παλίσσυτον ἔμπεσε πρὸς ἣν.
Αὐτὰρ ὁ κεῖνα ταφοιὸν ὑπὸ χθονὸς οὐκ ἐπάειρεν
Θαμβήσας, πάντῃ δὲ διέδρακεν ὀφθαλμοῖσι
Σκεπτόμενος, λαμυροὺς δὲ χλιὼν ὑπέλειξεν ὀδόντας.
Τῷ δ' ἐγὼ ἄλλον ὀϊστὸν ὑπὸ νευρῆς τεταλλον,
Ἀχαλόων ὅπι μοι πρὶν ἐτήσιος ἴκφυγε χειρός.
Μεσσηγὺς δ' ἔβαλον φλέων, ὅθι πνεύμονός ἐστι·
Ἀλλ' ὅ γ' ὡς ἐπὶ βύρσῃ ἔδυ πολυώδυνος ἰός,

Non sane prius pedibus quievi frondosum montem explorans,
Quam viderem, & vires deinde statim experirer.
Ille quidem in specum suum ante vesperum ibat,
Cum vorasset carnes & cruorem: undique autem jubas
Squalidas fœdaverat cæde, sævamq; faciem,
Et pectus: lingua vero undique circumlingebat barbam.
Ego autem sub arbustis umbrosis occultabam me,
In cacumine silvoso expectans quando veniret.
Et emisi *sagittam* in propius accedentis sinistrum ilo
Sed frustra: neque enim sagitta per carnem penetrabat
Acuta, verum resiliens in virides herbas cecidit.
At ille caput fulvum à terra statim sustulit,
Obstupescens, & undique circumvolvit oculos.
Observans; hiatuque terribiles ostendit dentes.
Huic ego aliam sagittam à nervo misi.
Ægre ferens quod mihi prius in vanum effugisset è manu.
In medium vero jeci pectus: ubi sedes est pulmonis.
Sed ne tunc quidem per corium penetravit dolorifica sagitta,

Sed

Αλλ' ἔπεσε προπάροιθε ποδῶν ἀνεμώλιον αὖτως.
Τὸ τρίτον αὖ μέλλεσκον, ἀσημάντῳ δὲ φρενὶ αἰνῶς,
Αὐερύειν· ὁ δέ μ' εἶδε προγλιδόωντα ὄασδε
Θὴρ ἄμοτος· μακρὸν δὲ πρὸ ἰγνύῃσιν ἔλιξε
Κέρκον· ἄφαρ δὲ μάχης ἐμνήσατο· πᾶς δέ οἱ αὐχὴν
Θυμοδακὴς ἐπλήσθη, πυρσαὶ δ' ἔφλεξαν ἔθειραι
Σκυζομένῳ· κυρτὴ δὲ ῥάχις γένετ' ἠύτε τόξον,
Πάντοθεν εἰλυθάτου ὑπὰ λαγόνας τε καὶ ἰξύ.
Ὡς δ' ὅτε μαρμαρυγὴς ἀνὴρ, πολέων ἴδρις ἔργων,
Ὄρπηκας κάμπτῃσιν ἐλινεῦ εὐκάτοιο,
Θάλψας ἐν πυρὶ πρῶτον ἐπαξονίῳ κύκλα δίφρῳ,
Τῷ μὲν ἅπ' ἐκ χειρῶν ἔφυγεν ταυόφλοιο ἐλινὸς
Καμπόμβωξ, τηλοῦ δὲ μιῇ πήδησεν ὑφ' ὁρμῇ·
Ὡς ἐπ' ἐμοὶ λὶς αἰνὸς ἀπὸ προθορὼν ἀθρόον ἆλτο,
Μαιμώων χρηδὸς ἅσαι. ἐγὼ δ' ἑτέρῃφι βέλεμνα
Χερσὶ προχαδόμην, ἐν ἀπ' ὤμων δίπλακα λώπην·
Τῇ δ' ἑτέρῃ ῥόπαλον κόρσης ὕπερ αὖον ἀείρας,
Ἤλασα κακκεφαλῆς· ἀμφὶ δ' ἄνδιχα κρανίῳ ἔαξα

Sed cecidit ante pedes irrita similiter.
Tertio parabam, graviter animo commotus,
Trahere aversum: at ille me vidit circumspectans oculis,
Bellua insatiabilis; longamque circum poplites volvebat
Caudam, ac statim pugnam meditabatur: totum autem collum ipsi
Ira implevit eft, & rufæ horruerunt comæ
Irascenti, ac spina dorsi curva facta est sicut arcus,
Cum undique curvaretur ipse circa latera & lumbos:
Ut quum carpentarius multorum operum gnarus,
Ramos inflectit caprifici flexilis,
Calefaciens in igne prius, ut rotæ fint currui, qui ad axem volvitur,
Illius è manu caprifici densa cortice elabitur
Cum flectitur, & procul uno exilit impetu:
Sic in me leo savus è longinquo, toto impetu prosiliit.
Gestiens corpus ladere. Ego autem altera sagittas
Manu prætendebam, & ab humeris duplex vestimentum:
Altera vero clavam aridam supra tempora illius attollens,
Impingebam in caput: in duas vero partes asperam fregi

Ibidem

Αὐτῦ 'θὶ λασίοιο κάρηατος ἀγελέλαιον
Θηρὸς ἀμησιμοχέτοιο· πίσυν δ' ὄγε, πρὶν ἔμ' ἰκέσθαι,
Ὑψόθεν ὀ γαίᾳ· ᾧ 'θὶ πρόμαχθος ποσὶν ἔστη,
Νευτάζων κεφαλᾷ· τᾷ δ' σκότος ὄσσε κατ' ἄμφω
Ἦλθε, βίᾳ σφαγεὶς ὀ στερεῷ ἐγκεφάλοιο.
Τὸν μὲ ἐγὼν ὀδυσάσθαι πάλαι φρενὶ κοντα βαρείαις
Νωσάμενος, πρὶν αὖθις ἀνασπάσσασθαι ἀμπεύθεσθαι,
Αὐχένι ἀρβήκτοιο πὰρ' ἰνίον ἧλασα πρόφθας,
Ῥίψας τόξον ἔραζε, πολυῤῥαπέοντι φαρέτρᾳ.
Ἦσχον δ' ἐγκρατέως, τιθαερὰς σὺν χέρας ἐρείσας
Ἐξόπιθεν, μὴ σαρκὸς ἀποῤῥύψῃ ὀνύχεσσι.
Πρὸς δ' ὦδας πέρνησι πόδας πρεσσὸς 'θὶζον
Οὐραίους 'θὶβάς· πλαθρῇσί τε μὶν ἐφύλασσον,
Μέχρις οἱ ἐξετάνυσσα βραχίονας, ὀρθὸν ἀείρας
Ἄνδρον· ψυχρὸν δὲ πολὺ μέλαθρον ἔλλαβεν ᾅδης.
Καὶ τότε δὴ βύλλυον, ὅπως λασιαύχενα βύρσαν
Θηρὸς πρηνιῶτ'· ἀπὸ μελέων ἐρύσαιμι·
Ἀργαλέον μάλα μόχθον· ἐπεὶ ὄκ ἔσκε σιδήρῳ

Ibidem in hirſuto capite ſilveſtrem oleam,
Belluæ indomitæ: concidit vero ille antequam ſupervenirem,
Ex alto in terram, & tremulis pedibus conſtitit.
Nutans capite: nam caligo illi oculos ambos
Invaſit, cum cerebrum in oſſibus vi concuſſum eſſet.
Hunc igitur ego dolore exanimatum gravi
Obſervans, priuſquam iterum ad ſe rediens reſpiraret,
Ad inviſtl colli tendinem percuſſi prævertens,
Abjecto in terram arcu & ſutili pharetra;
Stringebam autem firmiter manibus robuſtis comprimens
A tergo, ne quid de carne mihi laniaret unguibus.
Inque terram calcaneis pedes fortiter premebam
Poſtremos, conſcendens: & lateribus femora muniebam
Donec illi extendi armos, erectum elevans
Sine reſpiratione: animam autem ingentem accepit infernus.
Et tunc quidem deliberabam quomodo hirſutam pellem
Belluæ extinctæ à membris traherem:
Difficilem ſane illum laborem: neq; enim ferro poterat

Scindi,

Τμητὴ, οὐδὲ λίθῳ, πεφρασμένῳ, οὐδὲ μὲ ὕλη.
Ἔνθά μοι ἀθανάτων τις ὑπὸ φρεσὶ θῆκε νοῆσαι
Αὐτοῖς δέρμα λέοντος ἀναΐξειεν ὀνύχεσσι.
Τοῖσι θοῶς ἀπέδειρα, καὶ ἀμφεθέμην μελέεσσιν,
Ἕρκος ἀναλίγκιον παμφοίνιον ὄφρά μοι εἴη.
Οὗτός τοι Νεμέης γένετ', ὦ φίλε, δηιοτῆτος,
Πολλὰ πάρος μήλοισι καὶ ἀνδράσι πήματα θέντος.

175 Scindi, nec lapide, cum experirer, nec ligno.
Ibi deorum aliquis me admonuit, ut cogitarem
Ipsis pellem leonis scindere unguibus.
His celeriter excoriavi, & membris indui.
Ut munimentum mihi esset in pugnis, in quibus corpora vulnerantur.
180 Hæc fuit, ô amice, Nemeæ belluæ cædes.
Quæ multis cladibus antea pecora & viros affecerat.

ARGUMENTUM

XXVI. IDYLLII.

Hoc Idyllion continet brevem narrationem de interitu Penthei, regis Thebani. Eum, cum orgia, id eſt, ſacra Bacchi, nova adhuc & jam primum incipientia prohibere conaretur, à matre & materteris, aliiſque Mœnadibus in furoren actis, diſcerptum eſſe ferunt. Tractatur idem argumentum in Bacchis Euripidis fuſius: ubi & diſputationes inter ſenes contra novas ſuperſtitiones, procul illi, graves ac dignæ obſervatione commemorantur. Ovidius eandem fabulam exponit in fine 3. Metamorph. ¶ Irrepſerunt ea ſacra, paulatim hominum ſuperſtitione approbata & recepta, cumque illis ſæpe gubernatoribus certamina fuerunt. Quomodo corruptelæ & facinorum ſædita eorum ſacrorum Romæ primum deprehenſa & vindicata fuerit, commemoratur à Livio lib. 9. Dec. 4.

ΛΗΝΑΙ, ἢ ΒΑΚΧΑΙ,

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κϛ'.

Ἰνὼ, κ' Αὐτονόα, χἀ μαλοπάρηος Ἀγαύα,
Τρὶς θιάσους ἐς ὄρος ζεῖς ἄγαγον αὐταὶ ἑοῖσαι·
Χαί ῥ' ἀμερξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγεια φύλλα,
Κισσόν τε ζώσασα, κ' ἀσφόδιλον τ' ὑπὲρ γᾶς,
Εὖ καθαρῷ λειμῶνι κάμον δυοκαίδεκα βωμούς,
Τὼς ζεῖς τᾷ Σεμέλᾳ, τὰς δ' ἐνέα τᾷ Διονύσῳ.
Ἱερὰ δ' ἐκ κίστας πεποιαμέναι χερσὶν ἐλοῖσαι,
Εὐφάμως κατέθεντο νεοδρέπτοισιν ὀπὶ βωμοῖς,

LENÆ, ſeu BACCHÆ,

IDYLLION XXVI.

INo, & Autonoe, & genis pomicoloribus Agave,
Tres thiaſos in montem, tres ipſæ exiſtentes, ducebant.
Et hæ ſtringentes ſilveſtres frondes hirſutæ quercus,
Et hederam viridem, & aſphodelum humi naſcentem,
In puro (*i. vacuo*) campo extruebant duodecim aras.
Tres Semelæ, & novem Baccho:
Et ſacra è ciſta inſtructa, manibus capientes,
Bene precando impoſuerunt in aris ſtructis ex recens decerptis frondibus,

Sicut

Ὡς ἐδίδαχ', ὡς αὐτὸς ἐθυμάρει Διόνυσος.
Πενθεὺς δ' ἀλιβάτῳ πέζας ἄπο πάντ' ἐθεώρει,
Σχῖνον ἐς ἀρχαίαν καταδὺς, ὀπιχώριον ἔρνος.
Αὐτονόα πρώτα νιν ἀνέκραγε δεινὸν ἰδοῦσα,
Σοὶ δ' ἐτάραξε ποσὶν μανιώδεος ὄργια Βάκχου,
Ἐξαπίνας ὀπίσω· τὰ δ' ὐχ ὁρώωτι βέβαλοι.
Μάνετο μέν τ' αὐτὰ, μύωντο δ' ἄρ' εὐθὺ χ' ἄλλαι.
Πενθεὺς μὲ φεῦγεν προβεβηκώς· αἱ δ' ἐδίωκον,
Πέπλως ὀκ ζωσῆες ἐπ' ἰγνύ' ἀειρύσασαι.
Πενθεὺς μὲ τόδ' ἔειπε, Τίνος κέχρηαθε γυναῖκες;
Αὐτονόα τόδ' ἔειπε, Τάχα γνώσῃ σὺ ἀκοῦσαι.
Μάτηρ μὲ κεφαλὰν μυκήσαθ' υἱὸς ἐλοῖσα,
Ὅσσον ὦρ τοκάδος τελέθει μύκημα λεαίνης.
Ἰνὼ δ' αὖτ' ἔρρηξε σὺ ὠμοπλάτᾳ μέγαν ὦμον,
Λαὸς ὀπὶ γαίρεα βᾶσα· καὶ Αὐτονόας ῥυθμὸς οὗτος.
Αἱ δ' ἄλλαι τὰ θεμιστὰ κρέα νομέοντο γυναῖκες.
Ἐς Θήβας δ' ἀφίκοντο πεφυρμέναι ἅμματι πᾶσαι,
Ἐξ ὄρεος πένθημα, χ' ὐ Πενθῆα, φέρουσαι.

Sicut docuerat, & ſicut ipſe animo diligebat Bacchus.
Pentheus vero ex alta rupe omnia ſpectabat.
Cum ſe in vetèri lentiſco abdidiſſet, vernaculo fruticè.
Autonoë primum ipſum conſpicata, horribiliter exclamavit:
Et pedibus turbavit orgia inſani Bacchi,
Subito incurrens: hæc enim non aſpiciunt profani.
Furebat ipſa, furebant ſtatim & aliæ.
Pentheus quidem fugiebat territus, at illæ perſequebantur.
Longas veſtes à cingulo ad poplites trahentes.
Pentheus quidem hoc dixit: Quid vobis defit mulieres?
Autonoë hoc dixit: Statim cognoſces priuſquam audias.
Mater quidem immugiit, capite filii ſublato,
Tanto mugitu, quantus eſt fœtæ leænæ mugitus.
Ino avulſit una cum ſcapula grandem humerum,
Pedibus ventrem calcans: & Autonoës idem tenor *erat*.
Reliquæ quod ſupererat carnium, diſcerpebant mulieres.
Et in urbem Thebanam redierunt, contaminatæ ſanguine omnes,
Ex monte, luctum, non Pentheæ, reportantes.

Οὐκ ἀλέγω, μηδ' ἄλλος ἀπεχθέμεν αἰ Διονύσῳ
Φερσίπολοι, μηδ' εἰ χαλεπώτερα τᾶδ' ἐμόγησεν,
Εἴη δ' εὐαέτης, ἢ ᾧ δεκάτῳ ἐπιβαίνοι.
Αὐτὸς δ' εὐαγέοιμι, ᾧ εὐαγέεσσι πέδοιμι.
Ἐκ Διὸς αἰγιόχω πιμὰν ἔχει αἰετὸς ὦτον.
Εὐσεβέων παῖδεσσι τὰ λώϊα, δυσεβέων δ' ὤ.
Χαίρει μὲ Διόνυσος, ὃν ἐν Δεραμαίῳ νιφόεντι
Ζεὺς ὕπατον μεγάλαν ἐπιγουνίδα μήσατο λύσας·
Χαίρει δ' εὐώδης Σεμέλα, ᾧ ἀδελφεαὶ αὐτᾶς
Καδμεΐδες, πολλᾶς μεμελημέναι ἡρωΐναις,
Αἳ τόδε ἔργον ἔρεξαν ὀρεσσίβιος Διονύσου,
Οὐκ ἐπιμωμητόν. μηδεὶς τὰ θεῶν ὀνόσαιτο.

Non moror, neque alius infensus esse Baccho
Curet, neque si quis atrociora hisce patret,
Sitque vel novem annorum, aut decimum ingressus annum:
Ipse vero sancte agam, & sancte agentibus placeam.
A Jove honorem sortitur hæc avis, *i. hoc augurium.*
Piorum liberis bona *eveniunt*, impiorum vero non.
Lætetur Bacchus, quem in Dracano nivoso
Jupiter summus in magno femore posuit, *à matre* solutum.
Lætetur & speciosa Semele, ipsius; sorores,
Cadmi filiæ à multis celebratæ heroïdibus:
Quæ hoc factum perfecerunt, incitante Baccho,
Non reprehendendum: nemo facta Deorum vituperet.

ARGU-

ARGUMENTUM
IDYLLII XXVII.

Singularis ſuavitas eſt & facilitas hujus Idyllii; ut non à Theocrito, ſed ab alio quopiam authore ſcriptum eſſe videatur: continet autem colloquium inter duos amantes, Daphnidem procum & puellam, cujus nomen non ponitur. Hi poſt oſcula de conjugio diſputant; & tandem cum puella perſuaſa eſſet, faciunt ſuarum nuptias. ¶ Præcipuus igitur in hoc Idyllio locus eſt, antitheſis commodorum & incommodorum conjugii.

ΟΑΡΙΣΤΥΣ ΔΑΦΝΙΔΟΣ
καὶ ΚΟΡΗΣ,
ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κζ'.
ΔΑΦΝΙΣ, ΚΟΡΗ.

ΤΑν πιυτὰν Ἑλένᾳ Πάεις ἥρπασε βωκόλος ἄλλος·
Μᾶλλον ἔμ' ἢ Ἑλένα τὰ βωκόλον ὤθι φιλεῦσα.
κ. Μὴ καυχῶ σατυρίσκε· κενὸν τὸ φίλαμα λέγυσιν.
Δ. Ἦ τι ᾗ οὐ κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τέρψις.
κ. Τὸ στόμα μοῦ πλυνῶ, ᾗ ἀποπτύω ὅ φίλαμα.
Δ. Πλυνεῖς χείλεα σᾷ; δίδυ πάλιν ὄφρα φιλάσω.
κ. Καλόν σοι δαμάλας φιλέην, ἠχ ἄζυγα κώρας.
Δ. Μὴ καυχῶ· τάχα γάρ σε παρέρχεται, ὡς ὄναρ, ἥβη.

COLLOQUIUM DAPHNIDIS & PUELLÆ,
IDYLLION XXVII.
DAPHNIS & PUELLA.

PRudentem Helenam Paris rapuit bubulcus alius:
Magis vero hæc Helena eſt, quæ me bubulcum oſculatur.
Puella. Ne gloriare Satyriſce: inane oſculum eſſe dicunt.
Daph. Eſt etiam in inanibus oſculis dulcis voluptas.
P. Lavo os meum, & oſculum deſpuo.
D. Lavaſne labra tua? da mihi iterum ut oſculer.
P. Decet te vitulas oſculari, non innuptam puellam.
D. Ne ſuperbi: ſtatim tibi tranſibit, ſicut ſomnium, flos ætatis.

Τ. Ἁ ψαφυλὶς ψαφίς ἐσσι, καὶ ἁ ῥόδον αὖον ὀλοᾶται.

Δ. Δεῦρ' ἰὼν τὰς κοτίνους, ἵνα σοὶ τινὰ μῦθον εἴπω.

Τ. Οὐκ ἐθέλω· καὶ σὰ φρίν με παρήπαφες ἡδεῖ μύθῳ.

Δ. Δεῦρ' ἰὼν τὰς πτελέας, ἵν' ἐμᾶς σύριγγος ἀκούσῃς.

Τ. Τὺ σαυτᾶς φρένα τέρφον· ἐμὶν δ' οὐκ ἀρέσκῃ,

Δ. Φεῦ φεῦ· τᾶς Παφίας χόλον ἄζεο καὶ σύγε κώμᾳ.

Τ. Χαιρέτω ἁ Παφία· μόνον ἵλαος Ἄρτεμις εἴη.

Δ. Μὴ λέγε, μὴ βάλλῃ σε, καὶ ἐς λίνον ἄλλυτον ἔλθῃς.

Τ. Βαλλέτω ὡς ἐθέλοι· πάλιν Ἄρτεμις ἄμμιν ἀρήγοι.
Μὴ πιβάλῃς ἐχθρᾷ, καὶ εἰστέ χ' ἕλκος ἀμύξω.

Δ. Οὐ φεύγᾳς τὰ Ἔρωτα, τὰ δ' φύγε παρθένος ἄλλα.

Τ. Φεύγω ναὶ τὰ Πᾶνα· σὺ δὲ ζυγὸν αἰὲν ἀείρῃς.

Δ. Δειμαίνω μὴ δή σε χαλεπωτέρᾳ ἀνέρι δώσῃ.

Τ. Πολλοί με μνώοντο, νόον δ' ἐμὸν οὔτις ἔασε.

Δ. Εἷς δ' ἐγὼ πολλῶν, μητρὶ πρὸς οὐδὰν ἰκάνω.

Τ. Καὶ τί φίλᾳ ῥέξαιμι; γάμοι πλήθουσιν ἀτίας.

Δ. Οὐκ ὀδυνῶ, οὐκ ἄλγος ἔχῃ γάμος, ἀλλὰ χορεύω.

Τ. Ναὶ μὰν φασὶ γυναῖκας ἐὺς πρόμος ὠφελοῖτας.

T. Quæ prius una erat, paſſula eſt: & roſa arida *tamen* non perit.

D. Huc veni ſub oleaſtros, ut tibi aliquid dicam.

T. Non volo: nam & antea me dulci ſermone ſefellifti.

D. Huc *veni* ſub ulmos, ut meam fiſtulam audias.

T. Tuum animum oblecta: nihil quod moleſtum eſt, mihi placet.

D. Ah, ah, reverere Veneris iram & tu puella.

T. Valeat Venus, ſaltem Diana ſit mihi propitia.

D. Ne dixeris, ne te feriat, & in laqueum inextricabilem incidas.

T. Feriat ut voluerit: rurſum Diana nobis opituletur.

Ne mihi injicias manum; etiam labrum tibi laniabo.

D. Non effugies amorem, quem non ulla effugit puella.

T. Effugiam per Pana, tu vero jugum ſemper attollis.

D. Metuo, ne te pejori viro jungat, *ſ. Amor*.

T. Multi meas nuptias ambierunt, ſed nullus animo meo placuit.

D. Et ego unus ex multis procus tuus huc venio

T. Quid autem faciam amice? nuptiæ plenæ ſunt moleſtiarum.

D. Non dolorem, non triſtitiam afferunt nuptiæ, ſed chorearn.

T. Certe dicunt, mulieres ſuos maritos metuere.

D. Imo

Δ. Μᾶλλον ἀεὶ κρατέῦσι· τίνα δομέῦσι γυναῖκες;
Τ. Ὠδῖνάς μοι δομέω· χαλεπὸν βέλος Εἰλειθυίης.
Δ. Ἀλλὰ τὴν βασίλεια μογοστόκος Ἄρτεμίς ἐστιν.
Τ. Ἀλλὰ τεκεῖν τρομέω, μὴ καλὸν ἀλέωμαι.
Δ. Ἦν δὲ τέκῃς φίλα τέκνα, νέον φάος ὄψεαι ἡμᾶς.
Τ. Καί τί μοι ἔσσεται ἄγος γάμου ἄξιον, ὃν ὀπτεύσω;
Δ. Πᾶσιν τὰν ἀγέλαν, πάντ' ἄλσεα καὶ νόμον ἐξεῖς.
Τ. Ὄμνυε, μὴ μ' ἔλεξας, λιπὼν αἰεικέα, ἀπέλθῃς.
Δ. Οὔ μ' αὐτὸν Πᾶνα, καὶ ὃν κ' ἐθέλῃς με διώξαι.
Τ. Τεύξεῖς μοι θαλάμους, τεύξεῖς καὶ δῶμα καὶ αὐλάς;
Δ. Τεύξω σοι θαλάμους, τὰ δὲ πώεα καλὰ νομεύω.
Τ. Πατρὶ δὲ γηραλέῳ τίνα κεν τίνα μῦθον οἴσω;
Δ. Αἰνήσῃ σέο λέκτρον, ἐπὶν ἐμὸν ὄνομ' ἀκούσῃ.
Τ. Οὔνομα σὸν λέγε τοῦτο. καὶ ὄνομα πολλάκι τέρπει.
Δ. Δάφνις ἐγώ, Λυκίδας δὲ πατήρ, μήτηρ δὲ Νομαία.
Τ. Ἐξ εὐγενέων· ἀλλ' ὅ σθένει ἐμοὶ χρεῖων.
Δ. Οὐδ' ἄκρα τιμήεσσα· πατὴρ δέ σοι ἐστὶ Μενάλκας.
Τ. Δεῖξον ἐμοὶ σθένει ἄλσος, ὅπῃ σθένει ἵσταται αὐλις.

D. Imo potius dominantur: quem enim metuunt mulieres?
T. A pariendi doloribus mihi metuo: grave vulnus eſt Lucinæ.
D. Verum regina tua Diana obſtetricatrix eſt.
T. Sed parere horreo, ne mihi & pulcra forma pereat.
D. Si vero pepereris caros liberos, videbis filios novam lucem.
T. Sed quam mihi dotem affers nuptiis dignam, ſi annuero?
D. Univerſum gregem, omnia nemora & paſcua habebis.
T. Jura igitur, ne poſt concubitum abeas, me invitam relinquens.
D. Non per ipſum Pana, etiamſi me velis abigere.
T. Extrues mihi thalamos; extrues & domum, & ſtabula?
D. Extruam tibi thalamos, boves pulcros ovium greges paſco.
T. Patri ſeni quemnam, quem ſermonem dicam?
D. Probabit connubium tuum, ubi meum nomen audierit.
T. Dic nomen illud tuum: nam & nomen ſæpe delectat.
D. Daphnis ego ſum, Lycidas vero mihi pater eſt, mater Nomæa.
T. Ex bene natis ortus es: ſed non ſum te ignobilior.
D. Neque ſumme es honorata: pater enim tibi eſt Menalcas.
T. Oſtende mihi tuum nemus, ubi tuum eſt ſtabulum.

45 D. Veni.

Δ. Δεῦρ' ἴδε πῶς ἀνθεῦσιν ἐμαὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι.
Α. Αἶγας ἐμὰς βόσκεσθε· τὰ βουκόλω ἔργα ποήσω.
Δ. Ταῦροι καλὰ νέμεσθε, ἵνα πρθένῳ ἄλσεα λείξω.
Α. Τί ῥέζεις σατυρίσκε; τί δ' ἔνδοθεν ἅψαο μαζῶν;
Δ. Μᾶλα τὰ πρωτόπιρα τάδε χιονάοντα διδάξω.
Α. Ναρκῶ ναὶ τὸν Πᾶνα· τεὸν πάλιν ἕλκε χέρα.
Δ. Θάρσει κῶρα φίλα· τί μοι ἔτρεμες; ὡς μάλα λευκά.
Α. Βάλλῃς εἰς ἀμάραν με, καὶ εἵματα καλὰ μιάνῃς.
Δ. Αλλ' ὑπὸ σοῖς πέπλοις ἁπαλὸν νάκος λεῦσδε βάλλω.
Α. Φεῦ φεῦ, καὶ τὰν μίτραν ἀπέλυσες. ἐς τίν' ἔλυσας;
Δ. Τᾷ Παφίᾳ πρώτιστον ἐγὼ τάδε δῶρον ὀπάζω.
Α. Μίμνε τάλαν. τάχα τίς τοι ἐπέρχεται· ἦλθον ἀκούω.
Δ. Αλλήλαις λαλέουσι περὶ γάμων αἱ κυπάρισσοι.
Α. Τὼμπέχνιον ποίησας ἐμὸν ῥάκος· εἰμὶ δὲ γυμνά.
Δ. Αλλίον ἀμπεχόνιον σᾶς τοι μείζονα δώσω.
Α. Φῆς μοι πάντα δόμεν, τάχα δ' ὕστερον οὐδ' ἄλλα δοίης.
Δ. Αἴθ' αὐτὸν δυνάμαν καὶ τὰν ψυχὰν ἐπιβάλλειν.
Α. Αρτεμι μὴ νεμέσα· σὺ ἐρημίαν, οὐκέτι πιστή.

45 D. Veni, vide ut florent meæ proceræ cupreſſi.
T. Capellæ meæ paſcimini, dum bubulci opera viſo.
D. Tauri bene paſcimini, dum nemora virgini oſtendo.
T. Quid facis Satyriſce? quid mamillas intus tetigiſti?
D. Mala tua primum hæc floreſcentia cognoſcam.
50 T. Stupeo per Panа, manum tuam rurſum extrahe.
D. Confide cara puella: quid tremis? ut valde timida.
T. Conjicis me in ſordes, & veſtes pulchras contaminas.
D. At pellem mollem veſtibus tuis ecce ſubſterno.
T. Hei, hei, & mitram amoviſti. Quare vero ſolviſti?
55 D. Veneri primum hoc ego donum offero.
T. Expecta miſer. Forte aliquis ſupervenit: ſtrepitum audio.
D. Inter ſe colloquuntur de nuptiis tuis cupreſſi.
T. Amiculum mihi lacerum feciſti, ſumque jam nuda.
D. Aliud amiculum tuo majus tibi dabo.
60 T. Ais te mihi omnia daturum: forte poſtea ne ſalem quidem dederis.
D. Utinam poſſem ipſam etiam animam tibi immittere.
T. O Diana, ne ſuccenſe: tua illa ſolitaria non amplius tibi fidelis eſt.
D. Fa-

Δ. Ῥέξω πόρτιν Ἔρωτι, ἢ αὐτᾷ βῶν Ἀφροδίτᾳ.
Χ. Παρθένε, ἔνθα βέβηκα, γυνὴ δ' εἰς οἶκον ἀφέρψω.
Δ. Ἀλλὰ γυνὴ μήτηρ, τεκέων τροφὸς, οὐκέτι κούρα.
Ὡς οἱ μὲν χλοεροῖσιν ἰαμνόμβοι μαλέσαντι,
Ἀλλήλοις ψιθύριζον· ἀνίσατο φώριος εὐνῆς.
Χὠ μὲν, ἀνεγρομένῳ διέπτα μᾶλα νομεύσιν,
Ὄμμασιν αἰδομένῳ, κραδίη δέ οἱ ἔνδοθι ἴαινε·
Ὃς δ' ὅτε βουσὶν ἄγελας, κεκαρημένῳ εὐνᾶς.

D. Faciam vitulam Amori, & bovem ipſi Veneri.
T. Virgo huc veni, mulier vero domum redibo.
D. Imo mulier mater, liberorum nutrix, non amplius puella.
Sic illi florentibus oblectati membris,
Inter ſe blande ſuſurrabant: Conſurgit furtivum cubile.
Ipſaque cum ſurrexiſſet, ibat ad oves paſcendas,
Oculis pudore ſuffuſis; cor autem illi intus geſtiebat:
Ille autem ad armenta boum, concubitu lætus, ſ. *abibat*.

ARGUMENTUM

XXVIII. IDYLLII.

Theocritus ad amicum Niciam, medicum Milesium, quem ante aliquot Idyllia celebravit, profecturus, uxori ejus Theugenidi, laborioſæ matriſfamilias, aſſert pro munere hoſpitali colum ebureum. Cui adjungit hoc carmen, quo colum modeſte commendat, & matronæ induſtriam virtutemque celebrat. Eſt igitur argumentum hujus Idyllii οἰκονομικὸν atque ἠθικὸν. & tamen eruditum ac ſuave. Genus carminis eſt choriambicum penta metrum, ſicut illud apud Catullum,

Alphene immemor atque unanimis falſe ſodalibus, &c.
Nec facta impia fallacum hominum cœlicolis placent.

Primam ſedem ſpondeus regulariter occupat: ſecundam choriambus, qui ex prima longa, mediis duabus brevibus, & ultima rurſum longa, conſtat: tertiam & quartam, idem pes obtinet: quinto loco iambus eſt. nam ultima ſyllaba libera cenſetur.

ΗΛΑΚΑΤΑ,

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κή.

Γλαυκᾶς, ὦ φιλέελθ' ἁλακάτα, δῶρον Ἀθαναίας,
Γυναιξὶ νόος οἰκωφελέεσσι σὸς ἑπόμβολος·
Θαρσεῦσ' ἄμμιν ὁμάρτει πόλιν ἐς Νείλεω ἀγλαάν,
Ὅππα Κύπριδος ἱερὸν καλάμῳ χλωρὸν ὑφ' ἁπαλῷ
Τῆδε γὰ πλόον εὐάνεμον ἀτεύμβα παρ Διὸς,
Ὅππως ξεῖνον ἐμὸν τέρψομ' ἰδὼν, καὶ πιφιλήσομαι,
Νικίαν, Χαρίτων ἱμερογώνων ἱερὸν φυτόν.
Καί σε τὸν ἐλέφαντος πολυμόχθω γεγαμμένα,

COLUS,

IDYLLION XXVIII.

O Colus, amica lanificii, donum glaucæ Minervæ,
Matronarum mens, quæ domum augent, tui eſt compos:
Sequere nos confidenter in illuſtrem urbem Nilei,
Ubi Veneris delubrum viride in arundineto tenero.
Eo enim navigationem proſperam petimus à Jove,
Ut hoſpitem meum oblectem videns, & viciſſim oblectet,
Niciam, Gratiarum ſuave loquentium ſacram ſtirpem:
Teque ex elaborato ebore factam

Δῶρον Νικίας εἰς ἀλόχω χέρρας ὀπάσομεν.
Σοὶ τᾷ πολλὰ μὲ ἔργ' ἐκτελέσᾳς ἀνδρείοις πέπλοις,
Πολλὰ δ' οἷα γυναῖκες φορέοισ' ὑδάτινα βεάκη.
Διὶς γὰ ματέρες ἀρνῶν μαλακοὺς ἐν βοτάνᾳ πόκους
Πέξαντ' αὐτοῖαι, Θεύγενίδᾳ γ' εἵνεκ' εὐσφύρω.
Οὕτως ἀνυσιεργός· φιλέᾳ δ' ὅσα σαόφρονες.
Οὐ γὰ εἰς ἀκυρὰν δὴ' ἐς ἀεργὰν μὲ ἐβάλλομαν
Οἰκίαν σὲ δόμως, ἀμετέρας εὖσαν ἐκ χθονός.
Καὶ γάρ σοι πατρὶς, ἢν ὦξ Ἐφύρας κλίσατε πολ' Ἀρχίας,
Νάσω Τριναχρίας μυελὸν, ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν.
Νῶν μὰν οἶκον ἔχασ' ἀνέρος, ὃς πόλλ' ἐδὰν σοφὰ
Ἀνθρώποισι νόσως φάρμακα λυγρὰς ἀπαλαλκέμεν,
Οἰκήσᾳς χ' Μίλατον ἐραστὰν ματ' Ἰαόνων·
Ὡς εὐαλάκατος Θεύγενὶς ἐν δαμόσιον πέλῃ,
Καὶ οἱ μνᾶσιν ἀεὶ τῶ φιλαοιδῶ παρέχῃς ξένω.
Κἤνο γάρ τις ἐρεῖτω, ποσιδών σ', Ἦ μεγάλα χάρις
Δώρῳ ξυὶ ὀλίγῳ· πάντα δὲ τιμᾶντα τὰ παρ φίλων.

Munus in conjugis Niciæ manus præbebimus.
Cum ea multa opera perficies, ad viriles veſtes *pertinentia*:
Multa & ad braccas quas mulieres gerunt, aquatiles.
Bis enim matres agnorum, mollem in paſcuis lanam
Tondentur eodem anno, propter Theugenidem pulchris talis.
Adeo illa operoſa eſt, amatque ea quæ amant *matrona* ſapientes.
Neque enim in ignavam aut otioſam decrevi
Te dare domum, exiſtentem ex noſtra terra.
Nam tibi patria eſt ea, quam condidit olim Archias Ephyræus.
Inſulæ Trinacriæ pinguem præſtantium virorum urbem.
Nunc ſane domum tenens viri, qui multa novit ſalutaria
Remedia ad arcendos ab hominibus triſtes morbos,
Habitabis in Mileto amabili inter Ionas;
Ut pulchram colum habens Theugenis ſit inter populares,
Et illi memoriam hoſpitis carminum amantis ſemper renoves.
Hoc enim quiſpiam dicat, te aſpiciens: Certe magna gratia
Exiguo muneri adeſt: omnia honorem *metuntur* quæ *veniunt* ab amicis.

ARGUMENTUM
IDYLLII XXIX.

Querela & expostulatio cum amico, propter inconstantiam in amore; qua nihil crebrius neque vulgarius est in communi vita. πολυφιλία, *id est, subinde mutare amicos, veteres fastidire & novos amplecti, id olim perinde probrosum atque infame habebatur, ac si qua mulier subinde alios atque alios viros admitteret. Hoc vitium & hic amico suo Theocritus exprobrat; atque in fine concludit, eum qui bene audire apud homines honestos velit, non levem neque inconstantem in colendis amicitiis esse oportere. Genus carminis est Dactylicum Pentametrum: prima tamen sede etiam aliquando Trochæus est.*

ΠΑΙΔΙΚΑ,

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κθ'.

Οἶνος, ὦ φίλε παῖ, λέγεται, ἢ ἀλάθεα·
Κἄμμες χρὴ μεθίοντας ἀλαθέας ἔμμεναι.
Κἠγὼ μὲ τὰ φρενῶν ἐρέω κέατ' ἐν μυχῷ·
Οὐχ' ὅλας φιλέῃ μ' ἐθέλην' ἀπὸ καρδίας·
Γινώσκω. Ὃ χρὴ ἥμισυ τᾶς ζωΐας ἔχω,
Ζᾷ τᾶν σὰν ἰδίαν, τὸ δὲ λοιπὸν ἀπώλεσ'.
Χὤταν μὲ σὺ θέλῃς, μακάρεσσιν ἴσον ἄγω
Ἀμέραν· ὅκκα δ' οὐκ ἐθέλῃς τύ, μάλ' ἐν σκότῳ.
Πῶς ταῦθ' ἁρμόσσω, τ' φιλέοντ' ἀνίαις διδῶν;
Ἀλλ' εἴ μοι πὶ πίθοιο, νέος πρεσγενετῆρᾳ,

AMORES,
IDYLLION XXIX.

VInum, ô care puer dicitur, & Veritas:
Et nos ebrios oportet veraces esse.
Egoque ea dicam quæ in recessu pectoris condita sunt.
Non integro me pectore voluisti amare:
Intelligo. Nam hoc dimidium vitæ quod habeo,
Vivit ex tua forma; reliquum interiit.
Et si tu voles, diis immortalibus similem agam
Vitam: sin minus velis, valde in tenebris.
Quomodo hæc congruunt, amantem molestia afficere?
At si mihi obtemperes, juvenis seniori,

Tunc

Τῷ κ' ἠλώϊον αὐτὸς ἔχων ἔμ' ἐπαινέσαις,
Ποίησαι καλιὰν μίαν ἐν ἑνὶ δενδρίῳ,
Ὅππῃ μηδὲν ἀπίξεται ἄγκιον ἑρπετόν.
Νυῦν δ' τῶδε μ' ἅματ' ἄλλον ἔχῃς κλάδον,
Ἄλλον δ' αὔκιον· ἐξ ἑτέρω δ' ἕπεσθαι ματῆς.
Καὶ μάλα σεῦ τὸ καλόν τις ἰδὼν ῥέξος, αἰνέσαι,
Τᾶδ' εὐθὺς πλέον ἢ πρέτης ἐγὼν φίλα·
Τὸν πρᾶτον δὲ φιλεῦντα, τριτᾶον ἐμήκετο.
Ἀνδρῶν τ' ὀφρυοτέων δοκέῃς πνέῃν.
Φίλει δ', ὥς κε ζώῃς, τ' ὅμοιον ἔχειν ἀεί.
Αἰ δ' ὧδε ποῇς, ἀγαθὸς μ' ἀκούσαις
Ἐξ ἀρχᾶν· ὁ δέ τοι ἔρος γ' χαλεπῶς ἔχοι·
Ὅς ἀνδρῶν φρένας εὐμαρέως τοδάμναται,
Κἠμὲ μαλθακὸν ἐξέπαισε σιδαρέᾳ.
Ἀλλὰ πέλεξ ἀπαλῶ δόματός σε πεδέρχομαι.

Tunc & tibi melius quum ſit, me laudaris:
Fac nidum unum una in arbore:
Quo nullum accedat ſævum reptile:
Nunc vero hodie alium tenes ramum,
Cras alium, & alium poſt alium requiris:
Et quidem aliquis faciem tuam pulchram aſpiciens laudaverit:
Hujus ſtatim amicus factus es pluſquam triennis:
Primum vero amantem tertio loco poſuiſti.
Hominum ſuperborum *more* videris ſpirare.
Ut vero vivas, ama conſimilem ſemper habere.
Si ſic feceris, bene audies.
Apud cives, & amor tibi iſte non gravis erit;
Qui virorum mentes facile ſuperat,
Et me ex ferreo mollem fecit.
Verum circa tenerum os te amplector.

ARGUMENTUM

XXX. IDYLLII.

Genus carminis hujus Idyllii est Anacreontion, vocaturque dimidium Iambicum: sunt enim diametra Iambica Catalectica, id est, quibus in fine una syllaba deest. Recipiunt ubique Iambum, prima tamen & secunda sede aliquando spondeum. Est autem, sicut in aliis, ita hic quoque, Poëtica imaguncula. Aper interfector Adonidis jussu Veneris ab Amoribus captus adducitur, qui à Venere graviter increpatus, respondet, Se amore Adonidis incensum, cum femur ipsius nudum osculari vellet, incendio amoris victum, infelici casu altius impressisse dentem. Offert igitur se, cum peccaverit, ad perferendum quodvis supplicium, etiam si vivus cremandus sit: præcipue dentes, ut qui cædis instrumentum fuerint, pœnæ devovet. Venus commiseratione mota, ut ipsa amoris non ignara, ignoscit illi, & vincula laxari denique jubet. Sequitur tamen ille deinde Veneris chorum, ut captivus. ¶ Hac imagine fortasse significare Poëta voluit: Venerem non tantum in homines, verum etiam in feras bestias imperium obtinere. Etsi in fine cum dentes amatorios exuerit aper, hoc videtur indicare voluisse, has flammas sine ordine vagantes, recta ratione refrænandas ac coërcendas esse.

ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΑΔΩΝΙΝ,

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ λ'.

Ἀδωνιν ἡ Κυθήρη
Ὡς εἶδε νεκρὸν ἤδη,
Στυγνὰν ἔχοντα χαίτας,
Ὠχρόν τε τὸ παρειὰν,
Ἄγειν τὸ ὠὶ θεὸς αὐτίκα
Ἔταξε τὰς Ἔρωτας.

Οἱ δ' εὐθέως ποταινοὶ
Πᾶσαν δρομάδες ὕλαν,
Στυγνὸν θῆρ ὠὶ ἀνεῦρον,
Δῆσάν τε καὶ πέδησαν.
Χὠ μὲν, βέλος καθάψας,
Ἔσυρεν αἰχμάλωτον·

IN MORTUUM ADONIDEM,

IDYLLION XXX.

ADonidem Cytherea
Ut vidit jam mortuum,
Horridam comam habentem,
Et pallidas genas,
Ducere ad se aprum
Jussit Amores.

Illi vero statim ut volucres
Per omnem currentes silvam.
Triste m aprum invenerunt,
Ligaverunt que & alligaverunt.
Et unus fune innectens
Trahebat captivum:

Alter

Ὁ δ', ἐξόπιθ' ἑλαύνων,
Ἔτυπε τοῖσι τόξοις.
Ὁ θὴρ δ' ἔβαινε δειλῶς.
Φοβεῖτο γὰρ Κυθήρειν.
Τῷ δ' εἶπεν Ἀφροδίτα,
Πάντων κάκιστε θηρῶν,
Σὺ τόνδε μηρὸν ἴψω;
Σύ μιν τ' ἄνδρ' ἔτυψας;
Ὁ θὴρ δ' ἔλεξεν ὧδε·
Ὄμνυμί σοι Κυθήρη,
Αὐτόν σε, καὶ τὸν ἄνδρα,
Καὶ ταῦτά μου τὰ δεσμὰ,
Καὶ τόσδε τὼς κυναγώς,
Τὸν ἄνδρα τ' καλόν σοι
Οὐκ ἤθελον πατάξαι·
Ἀλλ' ὡς ἄγαλμ' ἐσεῖδον·
Καὶ μὴ φέρων ὃ καῦμα,

Γυμνὸν τ' εἶχε μηρὸν,
Ἐμαινάμην φιλᾶσαι,
Καὶ μοι κατεσίναζε.
Τύτοις λαβοῦσα, Κύπρι,
Τύτυς κόλαζε, τέμνε.
Τί γὰρ φέρω θεοισοὺς
Ἐρωτικοὺς ὀδόντας;
Εἰ δ' ἠχί σοι τάδ' ἀρκεῖ,
Καὶ ταῦτ' ἐμοὶ τὰ χείλη.
Τὸν δ' ἠλέησε Κύπρις,
Εἶπέν τε τοῖς Ἔρωσι
Τὰ δεσμὰ οἱ πιλῦσαι.
Ἐκ τῶ δ' ἐπικολύβει,
Καὶ ὕλαν ἐκ ἔβαινε.
Καὶ τῷ πυρὶ προσελθὼν
Ἔκαμε τὼς Ἔρωτας.

Alter à tergo agens,
Percutiebat arcu.
Fera incedebat miſerabiliter:
Metuebat enim Venerem.
Huic vero dixit Venus:
Omnium ferarum peſſima,
Tune iſtud femur læſiſti?
Tun' meum virum percuſſiſti?
Fera autem ſic dixit:
Juro tibi Venus
Per ipſam te, & virum,
Et iſta mea vincula,
Et hoſce venatores,
Tuum formoſum virum
Non volebam ferire;
Sed velut ſimulacrum aſpexi:
Et non ferens *amorem* incendium,

Femur quod illi nudum erat,
Inſano furore oſculari cupiebam:
Idque mihi nocuit.
Hos igitur accipiens *dentes*, ô Venus;
Hos puni, excide.
Quid enim gero ſupervacaneos
Amatorios dentes?
Et hoc ſi minus tibi ſufficit,
Etiam iſthæc mea labra.
Hujus autem miſerta eſt Venus:
Et dixit Amoribus,
Ut vincula illi ſolverent.
Ex eo tempore *Venerem* ſequebatur,
Neque in ſilvam rediit:
Et accedens ad ignem,
Exuſſit amores.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

Επιγράμματα.

α'.

Τα ῥόδα τὰ δροσόεντα, ἃ ἡ κατάπυκνος ἐκείνα
Ἔρπυλλος κρύπτει ταῖς Ἑλικωνιάσι·
Ταὶ δὲ μελάμφυλλοι δάφναι τίν, Πύθιε Παιάν·
Δελφὶς ἐπεὶ πέτρα τῦτό τοι ἀγλάϊσε.
Βωμὸν δ' αἱμάξει κεραὸς τέρμινθον ὅτος ὁ μαλός,
Τερμίνθῳ πρώτων ἔσχατον ἀκρέμονα.

ΑΛΛΟ. β'.

Δάφνις ὁ λευκόχρως, ὁ καλᾷ σύριγγι μελίσδων
Βωκολικοὺς ὕμνους, ἄνθετο Πανὶ τάδε·
Τοὺς τρισσοὺς δόνακας, ὃ λαγωβόλον, ὀξὺ ἄκοντα,
Νεβρίδα, τ' πήραν ἀ ποκ' ἐμαλοφόρει.

THEOCRITI

SYRACUSII

Epigrammata.

I.

Rosæ illæ roscidæ, & denſum illud
Serpyllum dicatum eſt Heliconiadibus [Muſis:]
At nigra folia habentes lauri, tibi, ô Pythie Apollo:
Delphica enim petra his te ornavit.
Aram autem cruentabit cornutus hircus iſte villoſus,
Terebinthi comedens ultimum ramum.

ALIUD. II.

Daphnis ille candidus, ille qui pulchrâ
fiſtula modulabatur
Bucolicos hymnos, hæc dedicavit
Pani:
Tres tibias, pedum, acutum jaculum,
Pellem cervinam, & peram qua olim
poma ferebat.

ALIUD.

ΑΛΛΟ. γ'.

Εὕδεις φυλλοστρῶτι πέδῳ, Δάφνι, σῶμα κεκμακὸς
Ἀμπαύων· ταλίκες δ' ἀρπαγίδες ἀν' ὄρη.
Ἀγρεύῃ δέ τυ Πάν, ἠὲ ὁ τ' ἐρυκόεντα Πείκπος
Κισσὸν ἐφ' ἱμερτῷ κρατὶ καθαπτόμενος,
Ἄιζον ἔσω σείροντες ὁμορρόθοι. Ἀλλὰ τὺ φεῦγε,
Φεῦγε μεθεὶς ὕπνῳ κῶμα καταιθόμενον.

ΑΛΛΟ. δ'.

Τίνας τὰν λαύραν, τῶς αἰ δρύες, ἀμπόλε, κάμψας,
Σύκινον εὑρήσῃς ἀρπιγλυφὲς ξόανον,
Τετσκελές, αὐτόφλοιον, ἀνήατον· Ἀλλὰ φάλητι
Παιδοτρόφῳ δίωκτὸν Κύπριδος ἔργα τελεῖν.
Σακὸς δ' εὖ ἱερὸς περιδέδρομεν· ἀέναον δὲ
Ῥεῖθρον ἀπὸ πετρᾶδων πάντοσε τηλεθάᾳ
Δάφναις ἠὲ μύρτοισι, καὶ εὐώδει κυπαείσσῳ·
Ἔνθα πέριξ κέχυται βοτρυόπαις ἕλικι
Ἄμπελος· ἠδυεπεῖ δὲ λιγυφθόγγοισιν ἀοιδαῖς
Κόσσυφοι ἀχεῦσιν ποικιλόπτερυλα μέλη·

ALIUD. 3.

Dormis in solo foliis constrato, ô Daphni, corpus defessum
Quieti dans: at furculæ nuper compactæ [sunt] in montibus.
Venatur te Pan, & Priapus qui croceam
Hederam pulchro capiti circumligatam habet,
Antrum ingredientes unanimes. Verum tu fuge.
Fuge (inquam) deserens somni soporem nutantem.

ALIUD. 4.

Per illum vicum, ubi quercus [sunt] ô caprarie, deflectens,
Ficulneam invenies recens sculptam statuam.
Tripedem. cum ipso cortice, sine auribus: sed Priapo
Generatori possibile [est] Veneris opera perficere.
Ædes autem sacra pulchre circumcurrit, & perenne
Fluentum è saxis undique viret
Lauris & myrtis, & odorata cupressu;
Ubi circumcirca diffusa est racemosa cum capreolis
Vitis: vernæ autem stridulis cantibus
Merulæ modulantur varie sonora carmina.

Ξυθαὶ ἀηδονίδες μινυσόμασιν ἀνπαχεῦσι,
Μέλπησθε φόμασιν τὰν μελίγηρυν ὄπα.
Ἔξεο δὴ τίνει, ἁ τὰ χαείεντα Πειήνᾳ
Εὔχᾳ ὑποπάρξαι τοὺς Δάφνιδος με πόθους
Κευθὸς ὑπορρέξειν χίμαρον καλόν. ἰὼ δ' ἀναεύσῃ,
Τᾶδε τυχὼν ἐθέλω τεμενὰ θὴν τελέσαι.
Ῥέξω δ' δαμάλαν, λάσιον τράγον, ἄρνα τ' ἴερω
Σακίτᾳ· ἀἰοι δ' εὐμενέως ὁ θεός.

ΑΛΛΟ. ε'.

Λῆς, ποτὶ ταῖν συμφᾶν, διδύμοις αὐλοῖσιν ἀείσαι
Ἀδύ τι μοι; κἠγὼν παρτὶν' ἀειράμενος
Ἀρξεῦμαί τι χρήζᾳς· ὁ δὲ βυκόλος ἄμμιγα θελξεῖ
Δάφνις, καὶ σὺ δέτω πνεύματι μελπόμενος.
Ἐγὼ δὲ ταύτας λασίας δρυὸς ἄγχυ ὄπαθεν,
Πᾶνα θ' ἁμαδόταν ὀρφανίσωμεν ὕπνῳ.

ΑΛΛΟ. ς'.

Ἀ δείλαγε τὺ Θύρσι, τί τὸ πλέον εἰ καταξεῖς
Δάκρυσι διγλαύκας ὦπας ὀδυρόμενος;

Flavæ luſciniæ ſibilis ex adverſo canunt,
Cantantes gutture ſuaviſſimum ſonum.
Sede igitur illic, & amabilem Priapum
Precare ut ego poſſim renuntiare Daphnidis amoribus:
Et mox ſacrificaturum me *die* pulchrum caprum: at ſi abnuerit,
Hoc adeptus volo tres oſtias offerre.
Sacrificabo enim juvencam, hirſutum hircum, agnum quem habeo
Stabularium: audiat autem benevole Deus.

ALIUD. 5.

Viſne, per nymphas, duplicibus tibiis cantare
Suave aliquid mihi? & ego pectidem ſumens
Incipiam aliquid ſonare: bubulcus autem ſimul oblectabit
Daphnis, cera compacto ſpiritu [i. fiſtula] modulans.
Stantes vero prope hirſutam quercum poſt antrum,
Pana caprarium privaverimus ſomno.

ALIUD. 6.

Ah miſer tu Thyrſi, quid proderit ſi contabefacias
Lacrymis geminos oculos lugendo?

Abiit

Οἴχεται ἁ χίμαιρος τὸ χαλὸν τέκος, οἴχατ' ἐς ἄιδαν·
Τραχὺς δ' χαλᾶς ἀμφεπάλξε λύκος·
Αἱ δὲ κυόες κλαίουσιν· τί δ' πλέον, ἀνίκα τίνας
Οφέον σὸν τύφει λείπεται οἰχομένας;

ΕΙΣ ΑΓΑΛΜΑ ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ. ζ'.

Ἦλθε ἰὴς Μίλητον ὁ Παιήονος υἱός,
Ιητῆα νόσων ἀνδρὶ συνεισόμενος·
Νικίᾳ· ὅς μιν ἐπ' ἦμαρ ἀεὶ θύεσκεν ἑκάστᾳ,
Καὶ τόδ' ἀπ' εὐώδους γλύψατ' ἄγαλμα κέδρου,
Ηετίωνι, χάριν γλαφυρᾶς χερὸς, ἄχεα σκεδάσαι
Μιλθῶν· ὁ δ' εἰς ἔργον πᾶσιν ἀφῖκε τέχνας.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΟΡΘΩΝΟΣ. η'.

Ξεῖνε, Συρηκόσιός τοι ἀνὴρ τόδ' ἐφίετο Ὄρθων,
Χειμερίης μύθων μηδαμὰ νυκλὸς ἴοις.
Καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτον ἔχω πότμον· ἀντὶ δὲ πολλᾶς
Πατρίδος, ὀθνείαν κεύθομαι ἐφεσάμενος.

ΑΛΛΟ. θ'.

Ἄνθρωπε ζωῆς φειδέσθω, μηδὲ πρὸ ὥρης
Ναυτίλος ἴσθι· ὡς ὁ πολὺς ἀνδρὶ βίος.

Abiit capella, præclara ſoboles, abiit ad inferos.
Nam durus ungulis [eam] comprehendit lupus:
Canes vero clamant: quid prodeſt, quum illius
Nec os [quidem] neque cinis relictus ſit abeuntis?

IN STATUAM ÆSCULAPII. 7.

Venit & Milerum Pæonis filius.
Cum viro ſanatore morborum converſaturus
Nicia: qui ipſum quotidie temper ſacrificiis adiit,
Ex iſtud ex odorata ſculpſit [ei] ſimulacrum cedro,
Ætioni propter ſcitam manum magnum pollicitus
Præmium: ille vero ad opus omne ſuum contulit artificium.

EPITAPHIUM ORTHONIS.

8.

Hoſpes, Syracuſanus vir Orthon hoc tibi præcipit,
Hyberna nocte ebrius ne iter facias.
Nam ego talem habeo interitum: & pro magna
Patria [mea] peregrina [terra] jaceo coopertus.

ALIUD.

9.

O homo, vitæ parce, neque præter anni tempus
Nauta ſis: quia non eſt magna homini vita.

ΕΙΣ ΑΓΑΛΜΑ ΜΟΥΣΩΝ. ι'.

Ὑμῖν τοῦτο θεαὶ κεχαρισμένον ἀνέα πάσας
Τῶγαλμα Ξενοκλῆς ἤγαγε τὸ μαρμάρεον,
Μυσικός· οὐχ ἕτερος τις ἐρεῖ· σοφίη δ' ὅτι τοῦδε
Αἶνον ἔχων, Μουσέων οὐκ ἀπλανήσεται.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΕΥΣΘΕΝΟΥΣ
φυσιογνώμονος. ια'.

Εὐσθενέος τὸ μνᾶμα· φυσιγνώμων ὁ σοφιστής,
Δεινὸς ἀπ' ὀφθαλμοῦ καὶ τὸ νόημα μαθεῖν.
Εὖ μιν ἔθαψαν ἑταῖροι ὅτι ξείνης ξένον ὄντα·
Χὠμοδίτης αὐτοῖς δαιμονίως φίλος ἦν.
Πάντων ὧν ἐπέοικεν ἔχει πρηγαὼς ὁ σοφιστής,
Καί περ ἄκικυς ἐών· εἶχε δ' ἄρα κηδεμόνας.

ΕΙΣ ΤΡΙΠΟΔΑ ΤΩ ΔΙΟΝΥΣΩ,
ὑπὸ Δημοτέλους. ιβ'.

Δαμοτέλης ὁ χορηγὸς, ὁ τᾶς τρίποδ', ὦ Διόνυσε,
Καί σε θεῶν ἥδιστον θεῶν μαχάρων ἀναθεὶς,
Μέτριος ἦν ἐν πᾶσι· χορῷ δ' ἐκράτησε νίκαν
Ἀνδρῶν, ἃ τὸ καλὸν καὶ ὃ πρέπον ὁρῶν.

IN SIMULACRUM MUSARUM. 10.

Vobis hoc, ô deæ, gratum novem omnibus
Simulacrum Xenocles erexit marmoreum,
Muſicus: non aliter quiſpiam dicet: & propter hanc ſcientiam
Laudem habens, Muſarum non obliviſcitur.

EPITAPHIUM EUSTHENIS *phyſiognomonis.* 11.

Euſthenis hoc [eſt] monumentum: phyſiognomon [eſt] philoſophus,
Peritus ex oculo mentem etiam cognoſcere.
Honeſte ipſum ſepelierunt ſocii in peregrina [terra] peregrinum exiſtentem,
Et poëta ipſis mire gratus erat.
Omnia quæ par eſt habet mortuus philoſophus,
Quamvis nihil virium haben: habuit ergo qui curam ſui gererent.

IN TRIPODEM BACCHO *dedicatum nomine Demoteli.* 12.

Demoteles choragus, qui tripodem, ô Bacche,
Et te jucundiſſimum deorum beatorum conſecravit,
Moderatus erat in omnibus: in choreis vero obtinuit victoriam
Virorum, & quod pulchrum & quod decens [eſt] videns.

ΕΙΣ ΑΓΑΛΜΑ
τῆ οὐρανίας Ἀφροδίτης. ιγ'.

Ἡ Κύπρις ἡ πάνδημος· ἱλάσκεο τ' ἦθι εἰποῦσ'
Οὐρανίαν, ἁγνᾶς ἄνθεμα Χρυσογόνας
Οἴκῳ ἐν ἀμφικλέους, ᾧ ἡ τέκνα καὶ βίον εἶχε
Ξανθόν· ἀεὶ δὲ σφιν λαῶν εἰς ἔτος ἐσθλῶν
Ἐκ σέθεν ἀρχομένοις, ὦ πότνια· κηδόμεθοι γὰρ
Ἀθανάτων αὐτοὶ πλεῖον ἔχουσι βροτοί.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΕΥΡΥΜΕΔΟΝΤΟΣ. ιδ'.

Νήπιον υἱὸν ἔλιπες, ὁ δ' ἁλικίᾳ δὲ ἡ αὐτὸς
Εὐρύμεδον, τύμβῳ τῷδε θανὼν ἔτυχες.
Σοὶ μὲν ἕδρα θείοισι μετ' ἀνδράσι· τὸν δὲ πολῖται
Τιμασιῶσι, πατρὸς μνώμενοι ὡς ἀγαθοῦ.

ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ. ιε'.

Γνώσομαι εἴ τι νέμεις ἀγαθοῖς πλέον, ἢ ἡ ὁ λοιδὸς
Ἐκ σέθεν ὡσαύτως ἴσον, ὁδοιπόρ', ἔχει.
Χαῖρε τύμβος· ὁ τύμβος, ἔφης· ἐπεὶ Εὐρυμέδοντος
Κεῖται τ' ἱερῆς κοῦφος ὑπὲρ κεφαλῆς.

In Simulacrum *cœleſtis Veneris.* 13.

Venus iſta non [eſt] vulgaris: propitiam redde deam, vocans [eam]
Cœleſtem, caſtæ donarium Chryſogonæ
In domo Amphiclis, cum quo & liberos, & vitam habuit
Communem: ſemper autem ipſis melius quotannis erat
A te incipientibus, ô veneranda: nam dum curant
Immortales, ipſi plus habent mortales.

Epitaphium Eurymedontis. 14.

Parvulum filium reliquiſti; & tu ipſe etiam in flore ætatis
O Eurymedon hoc ſepulcrum mortuus obtinuiſti.
Tibi quidem ſedes [eſt] inter divinos viros; hunc autem cives
Honorabunt, patris memores utpote boni.

In Idem. 15.

Cognoſcam ſiquid amplius bonis [viris] tribuas, an etiam improbus
A te, ô viator, itidem æqualem habet [honorem.]
Salveat iſte tumulus, inquies: nam Eurymedontis
Jacet ſacrum levis ſuper caput.

ΕΙΣ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ. ις'.

Θᾶσαι τ' ἀνδριάντα τοῦτον ὦ ξένε
Σπουδᾷ, καὶ λέγ', ἐπὰν ἐς οἶκον ἔνθῃς,
Ἀνακρέοντος εἰκόν' εἶδον ἐν Τέῳ,
Τῶν παλαιῶν εἴ τι τερπνὰν ὠφελεῖ παιδιάν.
Περαθεὶς δὲ χὤτι τοῖς νέοισιν ἄστυ
Ἐρᾷς ἀπειρεσίως ὅλον καὶ ἄνδρα.

ΕΙΣ ΕΠΙΧΑΡΜΟΝ. ιζ'.

Ἀ' τε φωνὰ Δώριος, χὠνὴρ ὁ ταὶν κωμῳδίαν
Εὑρὼν Ἐπίχαρμος.
Ὦ Βάκχε, χαλκοῦν νιν ἀντ' ἀληθινοῦ
Τὶν ὧδ' ἀνέθηκεν·
Τὸν Συρακόσσαις οἰκίσαντα πολλαῖς πόλῃ
Οἷ' ἀνδρὶ πολίτᾳ.
Σωρὸν γὰρ εἶχε χρημάτων μεμιαιβόοις
Τελῶν ὠφέλεα.
Πολλὰ γὰρ παῖδ' ἐν ζωᾷ τοῖς πᾶσιν εἶχε χρήσιμα·
Μεγάλα χάρις αὐτῷ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΚΛΕΙΤΑΣ, πρὸς Μηδίαν. ιη'.

Ὁ μικρὸς τόδ' ἔτευξε τᾷ Θρείσσᾳ

IN ANACREONTIS *statuam.* 16.

Contemplâre ſtatuam hanc ô hoſpes
Diligenter, & dic, quum domum redieris,
Anacreontis ſimulacrum vidi in Teo,
[Excellentis] ſiquid antiquorum poëtarum prætanis fuit.
Addens vero quod juvenibus delectabatur.
Dices vere totum virum.

IN EPICHARMUM. 17.

Et vox Dorica [eſt,] & vir qui comœdiam
Invenit [eſt] Epicharmus.
O Bacche, æneum ipſum pro vero
Tibi hic dicarunt
Quem Syracuſis collocarunt in præclaro civitate,
Ut virum civem [decet.]
Acervum enim habebat rerum utilium iis qui memores erant
Rependere mercedem.
Multa enim ad vitam pueros docuit utilia:
Magna gratia illi [habenda eſt.]

EPITAPHIUM CLITÆ, *nutricis Medi.* 18.

Parvulus iſtud ſtruxit Threiſſæ
Medus

Μήδειος τὸ μνᾶμ' ὁδῷ, κἠπέγραψε Κλείτας.
Ἐξεῖ τ' χάριν ἡ γυνὴ ἀντὶ τέκνων
Ὧν τ' κῦρον ἔθρεψ'· ἐπὶ μιὴ ἐπ' χρόνοισιν κεκλεῖται.

ΕΙΣ ΑΡΧΙΛΟΧΟΝ. θ'.

Ἀρχίλοχον, ἢ σᾶθι, καὶ εἰσιδὲ, ἣν πάλαι ποιητὰν
Τὸν τ' ἰαμβῶν· ἢ τὸ μυείον κλέος
Διῆλθε κἠπὶ νύκτα ἢ ἠοῦς ἀεί.
Ἦ ῥά μιν αἱ Μοῦσαι ἢ ὁ Δάλιος ἠράπευσ' Ἀπόλλων,
Ὡς ἐμμελὴς τ' ἔγεντ' κἀπιδέξιος
Ἐπέα τε ποιῆν, ἠοῦς λύρᾳ τ' ἀείδειν.

ΕΙΣ ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΥ, τῶν Ἡράκλειαν ποιήσαντα. κ'.

Τὸν ἢ Ζανὸς ὅλ' ὑμῖν υἱὸν ἀνὴρ,
Τὸν λεοντομάχην, τ' ὀξύχειρα,
Πρῶτος τῶν ἐπάνωθε μουσοποιῶν
Πείσανδρος ξυνέγραψεν ὡκ Καμείρᾳ,
Χῶσοις ἐξεπόνησεν εἶπ' ἀέθλοις.
Τῦτον δ' αὐτὸν ὁ δᾶμος (ὡς σάφ' εἰδῆς)
Ἔστασ' ἐνθάδε, χάλκεον ποιήσας,
Πολλοῖς μασὶν ὄπιθε κλεϊζαυτοῖς.

Medeus monumentum in via, & inſcripſit Clitæ.
Habebit gratiam mulier pro eo
Quod puerum nutrivit: adhuc nempe adhuc utilis vocatur.

IN ARCHILOCHUM. 19.

Conſiſte, & Archilochum aſpice, veterem poëtam,
Iambographum, cujus celeberrima fama
Permanavit & ad occidentem & ad orientem.
Certe ipſum Muſæ & Delius Apollo amaverunt:
Adeo exactus erat ac dexter
Carminaque componendo, & ad lyram cantando.

IN STATUAM PISANDRI, *qui Herculeam carmine ſcripſit.* 20.

Jovis iſte vobis filium vir,
Eum qui cum leone pugnavit, promptum manu,
Primus ſuperiorum poëtarum
Piſander conſcripſit [oriundus] ex Camiro.
Et quotquot laborando confecit, recenſuit labores.
Hunc vero ipſum populus (ut certo ſciat)
Collocavit hic, æneum quum feciſſet,
Multis menſibus poſtea & annis

In

ΕΙΣ ΙΠΠΩΝΑΚΤΑ. κα'.

Ὁ μυσοποιὸς ὦδ' ἀλ' Ἱππώναξ κατα.
Εἰ μὲ ποιήσῃς, μὴ ποτέρχεο τῷ τύμβῳ·
Εἰ δ' ἐσσὶ κρήγυός τε, καὶ ὠφελὲ λῴστων,
Θαρσέων καθίζευ· κἠν θέλῃς, ὑπόδειξον.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ
εἰς τὸν ἑαυτοῦ βίβλον. κβ'.

Ἄλλος ὁ Χῖος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος ὃς τάδε γράφα,
Εἰς ἀπὸ τ' πολλῶν ἐμὶ Συρηκοσίων,
Υἱὸς Πραξαγόρεω, φιλικλειτῆς τε Φιλίννης·
Μῶσάν δ' ὀθνείαν ὕποτ' ἐφελκυσάμαν.

IN HIPPONACTEM.
21.

Poëta hic Hipponax jacet:
Si quidem improbus es, ne accedas ſepulcrum:
Sin autem es bonus, & ex probis [natus,]
Confidens ſede; &, ſi volueris, dormi.

EJUSDEM
in ſuum ipſius librum. 22.

Alius eſt [Theocritus] Chius: ego autem Theocritus qui hæc ſcripſi,
Unus ex plebe ſum Syracuſana,
Filius Praxagoræ inclytæque Philinæ:
Muſam vero alienam nunquam attraxi.

Carmina

Carmina quædam hactenus deſiderata, ad finem Παιδικῶν, *ſumta ex Notis Iſ. Caſauboni ad Diogenem Laërtium.*

Ἀλλὰ πέλεξ μ' ὀμνάθλιν, ὅπι πέρυσιν ἤθα νεώτερος,
Χὤπι γεραλέοις πέλομες πελὶν ἀποπλύσαι,
Καὶ ῥυσοὶ, νεόταιλα δ' ἔχην παλινάχρεστον
Οὐκ ἔστ' πέρυσας γὸ ἐπωμαδίας φορᾶ·
Κἄμμες βαρδύτεροι τὰ ποτήμενα συλλαβεῖν.
Ταῦτα μὲν νοέοντα πέλαν ποπμώτερον,
Καί μοι τὼραμένῳ σωτεραν ἀδόλως σέθεν,
Ὅπως ἀνίκα τὰν γᾶιαν ἀισρείαν ἔχῃς,
Ἀλλάλοισι πελώμεθ' Ἀχαλλήϊοι φίλοι.
Αἰ δὲ ταῦτά γε φέρῃ ἀνέμοισιν ὀπιτρέπῃς,
Εἰ θυμῷ δὲ λέγῃς, Τί με δαμόνι' ὀνοχλῇς;
Νῶν μὲ δὴ κἠπὶ τὰ μεύσεα μαλ' ἔνεκεν σέθεν
Βάλλω, ϗ φύλακον νεκύων πέδα Κέρβερον.
Τόκα δ', ὁδὲ χαλεπῶτος ἐπ' αὐλείαις θύραις
Πεμόλοιμί κε, παυσάμενος χαλεπᾶ πόθω.

ΤΕΛΟΣ.

JOSEPHI SCALIGERI,
ISAACI CASAUBONI,
ET
DANIELIS HEINSII
EMENDATIONES,
NOTÆ, & LECTIONES
IN
THEOCRITI IDYLLIA.

JOSEPHI SCALIGERI
JULII CÆSARIS. F.
EMENDATIONES
AD
THEOCRITUM.

In Eidyllium V.

Verſu 127. Ἀ πατὶρ ἀνὸ᾽ ὕδατος τὰν κάλπιδα κρεῖα βάψαι.] Locus depravatus. Legendum:

——Τᾷ κάλπιδι κρεῖα βάψαι.

Βάψαι τὸ ὕδωρ κάλπιδι eſt ἀφίσκαθαι. Euripides Hippolyto: βαυλὰν κάλπιδι ῥυτὰν πηγὰν Πρόθυτα κρημνῶν, Arrianus Periplo Ponti: ἡ δὲ χρὰ τῷ φάσιδι οἷα ἀπὸ μυάδων. ἢ κατιτίθη βαθεμμίνη τῷ ὕδατος καθαρὸν δὲ καθαρώτατον γίνιται. Hic τῷ βεβαμμίνῃ ὕδατος. eſt hauſta ſtatim aqua. ἀρυθίντος ὕδατος.

In Eidyllium VIII.

V. 84. Λάσθαι τὰς σύριγγας.] legendum: τὰς σύριγγας.

V. 88. Ὅς μὲν ὁ πατὴρ.] Perturbata & depravata hæc ita reſtituenda:

Ὅς μὲν ὁ πατὴρ ἰχάρη, ἢ ἀπήλαθε ἢ πλατάγιστι Νικήσας. ὕῖτος ἐπὶ ματέρα πέδρα ἄλιθε.
Ὅς δὲ κατεμώχθη ἢ ἀπεγρόντο φρένα λύτη Ὠτιρος· ὕτω, νύμφα γαμεθεῖ' ὡς ἀκάχιθε.
Ὡς μὲν, ὡς δὲ poetice, ὁ μὲν. ὁ δέ.

In Eidyllium X.

V. 48. Στεῦν ἀλωάντας φούγῃ τὸ μεσάμβρινον ὕπνον] Legendum.

Στεῦν ἀλωάντας φούγῃ τὸ μεσάμβρινον ὕπνον

Nam τὸ μεσάμβρινον eſt adverbiale, ut Grammatici loquuntur.

In Eidyllium XV.

V. 4. Ὦ τὰς ἀθυμάτυ ψυχᾶς.] Ante annos xxxii correximus, ὦ τᾶς ἀθυμάτυ —— quod verum eſt.

V. 7. Τύ δ᾽ ἰκανοτέρω ἰμὶ ἀνωκαῖν. Scholiaſtes videtur interpretari ἰμὶ ἀνωκαῖν. Sed ego puto Theocritum ſcripſiſſe, μοὶ ἀνωκαῖν.

V. 16. ἀνὰ σκαπὰς ἀγαγέσθαν.] Quam σκαπὴν vocat hic, eam Juvenalis calam.

—— *obſtat caſa candida nautis.*

Pergulam inſtitoriam intelligit, in qua utenſilia venibant.

V. 19. ἰπτὰ δράκμων κυνάδας γραῖα ἀνοπλιμαθὴς πρῶν.] Vocem κυνάδας agnoſcit Scholiaſtes. & conjungit cum πίνειν. Ego non video, quomodo dici poſſit, τὰς κυνάδας τὰς πίνειν. Nam genere non conveniunt. Deinde quid, ſit κυνάδας neſcio. Putavi jamdudum legendum, κυνάδων γραῖαι ἀνοπλιμαθὴς πυρῶν. Vulpinos pilos pro lana attuliſſe dicit, ut illa ſuum φάσιν. ἢ πῶρ ἀντὶ τῦ ἄλατος. Ubi etiam iſte Scholiaſtes ſolennia nugatur. Nam contra dicit ἄλας attuliſſe ἀντὶ πίτρας.

V. 36. πλὴν ἐργαλεῖα καθαρὰ μᾶς ἐν

δύο.]

δύο.] Neque hæc bene vulgo nota. Legendum enim : πλὴν ἀργυρίου καθαροῦ μνᾶς ἢ δύο. Πλὴν, inquit, ἢ δύο μνᾶς ἀργυρίου καθαροῦ. Videtur, ſi bene conjicio, ita legiſſe Scholiaſtes.

V. 30. πάντες ἰσοῖ.] Sulpicor legendum, πάντες ὁμοῖοι.

V. 95. πλὴν ἴσθι γ' ἀλίγον, μάμμ πιπὰν ἀπομάξῃς.] Scholiaſtes, κινεῖ μᾶλλον ἀνοχλᾶσης. Quod quid ſit, ne ipſe quidem intelligebat. Eſt locus elegans : ſed male à Scholiaſte conceptus. Supra dixerat Gorgo : φασσόμενος ἐπάρατα. Eme ancillas quibus imperes. Idem iſta innuit, qui ſervos habent, cum illis os percidere volunt, imperant illis, ut buccas ſuffient, quas deinde illi palmis planis ſonore batuunt per contumeliam & laſciviam. At tu mihi, inquit, imperare non potes, ut malas ſuffiem, quas tu alapis cædas : ſed unum tantum vereor, ne vacuas malas cædas. Videtur hoc dictum in eos, quorum imperium contemnebant. Potes imperare ſervis tuis, ut malas inflent, quoties eos vis cædere : nobis liberis non potes hoc imperare : ſed potes per injuriam imprudentibus malas vacuas depalmare. Itaque illud πλὴν ἴσθι male conjungitur vulgo cum ſuperiori verſu, unum tantum timeo, inquit, ne violentiam in nos exeras. Nam imperium ſane in liberas inhibere non potes.

V. 101. χρυσῆ πάτυν' Ἀφροδίτᾳ.] Neque hic audio Scholiaſten. Theocritus enim ſcripſit, χρυσωπίτυν' Ἀφροδίτᾳ. Id eſt, χρυσώπιδι, quo nomine à Latinis dicta Aurea.

V. 118. πάντ' αὐτῷ πιτυπτά.] Male vulgo hæc concipiuntur. Nam vult omne genus volucrum, fructuum, aliarum rerum dulciario opere effingi Adonidi à mulieribus piſtricibus, quas δημιεργοὺς Attici vocabant. Quare uno ductu hæc omnia continuanda.

Eidyllium XVI.

V. 4. Ἄμμες δὲ βοσκοὶ σῖδε. βοσκοὶς βοσκοὶ αὐδῶμες.] Non bene interpuncta ſunt. Ita enim concipienda. ἄμμες δὲ βοσκοὶ· οἱ δὲ βοσκοὶς βοσκοὶ αὐδῶμες.

Eidyllium XVIII.

V. 34. μακρὸν ὕπαι' ἰκ καλάθων] Malim ἴκαι' ἰκ ---

Eidyllium XX.

V. 39. ᾗ ὡς ἴνα παιδὶ κἀνδρὶ.] Lege ὡς ἴν' ᾖ.

Eidyllium XXI.

V. 15. ὑβρὶς δ' ἢ χύτρας οὐχ' ὑχ ἵνα.] Auratus ἢ χύτρα. Ego non dubito, quin Theocritus ſcripſerit, ἢ χύα. χύα pro χοῦς. νῶϊς pro νῶϊ, & ſimilia in poëtis occurrere, nemo paulo doctior neſcit. Quam rectè χῦς & χύτρος conveniant, atque adeo quam melius quam χύα, judicent eruditi.

V. 15. --- πάντα πεφυτὰ
Πάντ' ἰδιωτὶ τίτυος ἄγρας. πᾶσα σοφὶ ἐτάρος.] Puto ſcribendum, niſi felicius huic loco alii conſtituerint --- πάντα πεφυτὰ
Πάντ' ἰδιωτὶ τίτυος. ἄγρης πασιφόρι ἑτάρος. πασιφόρι, id eſt. πᾶσιν. ut χαίρειν & ſimilia. Duriuſculum quidem videtur, ſed quo duriora ex veteribus producere poſſim. γνώμη, Πανὰς ἄγρης ἑτάρος.

V. 32. ὃς γὰρ νικᾷς κατὰ τ' νοῦν.] Proculdubio legendum :

Ὃς γὰρ ἂν νικᾷς κατὰ τ' νοῦν, οὗτος ἄριστος.
Ἐσθ' ὑπερφέρτατος. ὁ διδάσκαλος ἐσι παρ' ᾧ τις.

Manifeſto extulit proverbium Græcum, quod Cicero ita vertit :

Qui bene conjexit, vatem perbibebo optumum.

Idem vult eadem clauſula, ὁ διδάσκαλος ἐσι παρ' ᾧ τις.

Optimus magiſter, hoc eſt interpres eſt, qui mentem bonam gerit. Alii conjungunt cum ſuperioribus ; non malo ſenſu : ſed puto noſtro meliore.

V. 36. --- τὸ δ' αὐχίον ἰν πρυτανίῳ.] Joannes Auratus, vir doctiſſimus, & nunquam ſine laude nominandus, putabat hic intelligi de Prytaneo Athenarum. Quod non videtur convenire piſcatoribus Siculis, qui tantum loca vicina piſcationibus ſuis norant. Sed ex ſequentibus manifeſto apparet, fuiſſe locum in illa vicinia capturæ piſcium opportunum, quod, ut hic indicatur, piſculentus eſſet. Quare dicit iſte piſcator, ea nocte eos ſcrutatos tractum, quem Prytaneum vocabant, in eoque ignes nocturnos indices, ad quos piſcari

mos

mos eſt, ſtatuiſſe. Ideo dixit λύχνοις, i. ignis, quo indice piſcari ſolent. Neque hunc morem ignoravit poëta cum veterum venuſtate certans Actius Sanazarius, qui in piſcatoria Ecloga dixit in nocturna captura : *Omnia colluſtrant flammis.* Et nos vidimus ad ignes piſcari. Itaque non eſt mutanda lectio *ſtatuo* pro λύχνοις.

V. 52. Ηνυε' ἰδὼν τ' ἄεθλον.] Non ſant nauci. Lege : Ηνυτα δ' ἄν τ' ἄεθλον. ἄν, ὤν, ut ſciunt, quibus hæc poëta familiarior.

V. ultimo. καὶ ζει χρυσῆτιν ὑνίοχις.] Scribe, καὶ ζεῦ χρυσῆτιν ὑνίοχις.

Eidyllium XXIII.

V. 15. ἦ καλὸς ἐξέρπαξ.] Una literula mutata ſanum feceris:

Η καλὸς ἐξέρπαξ' ἰρᾶζῶ μᾶλλον ἰρπετός.

Qua rapiebat eum puer, eo impenſius illuc trahebatur.

Eidyllium XXV.

ΤΠΟΘΕΣΙΣ

τῦ κε' εἰδυλλίυ.

Επιγράφει] τῦτο τὸ εἰδύλλιον Ηρακλῆς Λεοντοφόνος. ὅτι αὐτὸς ὁ Ηρακλῆς ὑπὸ τῦ Αὐγέυς ἰρατοβεὶς, αὐτὸς καὶ τὰ ὑῷ αὐτῦ Φυλεῖ τὰ ἐβοῦ τ' λεοντῆς διηγεῖται. καὶ αὖτον ὁ Αὐγείας ἢ αὐτῦ κλῆρον ὑρηγεῖται, ἀλλὰ παράργως καὶ ἐν ὀλίγοις. καὶ ἀφ' τῦτο ὐ καλῶς ὀνομάσοί τινες τὸ εἰδύλλιον ὕτως, ΚΛΗΡΟΣ ΑΤΓΕΙΟΥ.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΛΕΟΝΤΟΦΟΝΟΣ.

Υμνίσω τυ, Διὸς παῖς ἀνδράσιν ζαλκεργὸς Ἰφίτῳ, ὑπ' ἀργαλέῳ ὑδύνᾳς μογερὰν φυσάντων.

Οὐς πεφανὼς ἴρυσας κατὰ πᾶσαν ὕλαν γᾶς καὶ ἀνδρῶν ἀθίκτων, ἰα θήρεσσ' ἀγελαδόν,

Καὶ τόλ' ἀναστρωφῶν σκιοκάμπυ' ἰπτίλυδις Αλιν,

Ρθια δὲ Αὐγέως ὑπερμενίδας βασίλευον, Π τὰν' ἠλιτόβιος τε βίος καὶ ἴφια μῆλα Αμπέλοιο βλαχεῖο καὶ ὶο πολὺ κατάπλω, Καί ἰν Βυτῖν πανθύμως καὶ ὶο ὕρεσι τάνυ Ὡστε πομὲν πολλὴ πάσαν γίνεθ' ἁμαυρὸς Ταύρων τ' ἄδ' ἴων ἀπορυφόωσας ὑπὸ κάπρῳ, Αχεῖτ' ἴσθε καὶ ὶοῦ' αἷς χρὺ-ῥεσσε περάσασθαι. Καί τό μιν ἰνιόθας μιλέχαν ποτὶ μαῖὸν ὑνίοχ Αν δίκα θρέμματ' πάσης τεῖ βίῳ μερίσθω Ορρά οἱ ἀνακὼν καὶ ζώμασι μακρὰ κάθεσθαι. Αλλ' ὄφρα σ' ἀκέσαιτ', ἰκτινὸ τῷ γὰρ σὺ τέκνωσας

Τοί τε ἄμ' Αὐγαίδᾳ πατέρι πεφιλημὸν κὶ Φυλεύς,

Βί μιν. τὸ τὸν' ἄλλῳ ἰσ' ὑρίσαθαι λίαν. Νῦν δ' ὧν τ' ἀείκεσσι, ἰκτῖν' ζεὺς Αιδικε ὄπαν, Εγερε' ἰρῶν πέφορον, σὺ δὲ μ' ἰθὺκλ δός, ὠγαθὲ δαίμων,

Ηδη ζοι Τερίζῶν ἀγῶ λίπε Πιτθίᾳ αἶαν. Αλκείδας ταῦρον Μαρσύαιον ἐκπαγλέξας Δίρκατι γαιοχόοιο σφόδρ' ἀχείσιος λοετροῖς. Αιολικε δ' ἀπορωιὸν μάζας μετεῖπε' ὀΐδυσσ. Σκηδὲν δ' ὄγ' ἰς βασπᾶ ζίμυ Αὐγάου πανυδάτου.

Ως δ' ἄρα χῶρο ἵκοτ βοῶν ἀελμένε' ἰόντων. Αλλ' ὑδ' ὧν ἀε ἡμαμενίης ἰκαλίχανο ἄλμης Οἷον σκιδναμένης φάμις ἄκυτο. ὅτ' ὑζῦ Αὐτῷ πᾶν' ἀγέλαι μὴ ἰζίκοιντ' ἀν ἰὸν χόρῳ. Επ' ὁ γέρον πολίμοτ βοῶν ἰφθιμα κὰ ῥάκα Γανιὸν τεκτῆναι μέτα ἰο χέρ' ἀμαζᾳ πλέξαι. Τὸν δ' ἄρ' ἰδὼν πάλι Αλκμήνε μετέπεκτ καζόμενόν

Βυκόλε χάρε γέρον, τίνα. ἀ βόες ; ἀ δὲ τι χώρᾳ ;

Η ῥάιν Αὐγαία ἐρέω πανύσυμον ὄλεθρον Τῷ δ' αἶ' ἐγὼ πολὺ πᾶσιν ἐφατὸν χρίματ' ἰδήσεῖ

Παυδίδιον ἀγαθὸν ἴδων τ' αἰγλήεν βοῦν τε. Αἱ δ' ἀγέλ' αὐθὶς ἴσῃς τῶν πάλιν ἄδην πανύσσῃ,

Η ἐκτιμένων κτεὰς, ἃ τινα. ἐς βασιλῆ ; Τὸν δ' ὁ γέρων, &c.

Hæc propoſuimus, ne adoleſcentes, qui in ejuſmodi codices inciderint, pro veris & genuinis Theocriti acciperent. Nam doctiores an patienter hæc lecturi ſint, neſcio. Mihi ſane inter ſcribendum animus ſæpe fuit inchoatum opus relinquere. Adeo me pigebat inepciarum.

Eidyllium XXVI.

V. 29. ἢ δ' ἐπείτης.] Hoc eſt, ἢ δὲ ἐπείτης.

ὑπείτας. Raro evenit, ut ἄν elidatur. Nos alibi notavimus τὸ ἄν elidi in vocula δή. Aliter nullam ſententiam effecerint hæc, utpote inconnexa. Nam ſentit, qui Pentheo pejora fecerunt, ad nonum aut decimum annum non perſeverabunt, quin eos opprimat divina ultio.

V. 31. ἐκ Διὸς ἀγγέλλει τιμὰν ἔχει αἰτὶς εὐῖας.] Αἰτὶς vocat γενέμλιον, quæ ſequitur, tanquam bonum omen, nempe εὐσεβίαν παίδευσι, &c. exemplo Homeri, qui οἰωνὸν in eadem ſignificatione uſurpavit. εἷς οἰωνὸς ἄριστος. Optimum illud omen, vel ſententia: quæ ἡ ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.

V. 34. μεγάλαν ἐκγονίδα κύσας.] Tumorem femoris, quem faciebat fœtus geſtatus. ἐκγονίδα vocat Homerico verbo.

Eidyllium XXVII.

V. 2. μᾶλλον ἰμ' ἢ δ' Ἐλίκη.] Legendum, ἄλλοτ' ἰμ' ἢ δ' Ἐλίκη. Aliter, ſcilicet Πάφον. Poteſt etiam legi, μαλθάκα δ' Ἐλίκα. Id eſt, quæ oves aut capras paſcit. Infra v. 68. καὶ μὰν ἀπεγράμην δὴ ἴσχος μᾶλλα τομαῖον. Utraque lectio placet. Puto priorem veram eſſe.

V. 13. ἄξιον ἦλθ' ἀρίστᾳ.] Legendum, ἀξιοῖς.

V. 19. ἢ φούγοις ἢ ὄρυττε] Sententia poſtulat, ἢ φούγοις ἢ ὄρυσσε. Sed eodem modo dictum φούγοις pro φούγοις, quomodo poſt. φούγω pro φούγομι ἄν.

V. 54. φαῦ φαῦ ᾧ τὸν μίτραν ἀνίστιχε.] Pro verbo nihili. ἀνίστιχε, ego olim legebam ἀνίσσετε, cujus conjecturæ nondum me pœnitet. Sic infra de amiculo: τὰμπίσχετο κώνεια ἰμὰν ῥάκος. Eodem ſenſu.

V. 68. καὶ μὰν ἀπεγραμμὰν θύσιχε μᾶλλα τομαῖον.] Fortaſſe δὴ ἴσιχε. Alioqui falſus modulus ſyllabæ.

Eidyllium XXVIII.

V. 2. Γυναῖ τὸν ἀλεκτρύονα.] Lege: γυναῖ τὸν. Manifeſta ſententia.

V. 4. Οὔνεκα Κύπριδος ἰερὸν καλάμῳ χλοερὸν ὑφ' ἅπαντι] Noli dubitare quin legendum ſit: ὅππα Κύπριδος ἰερὸν καλάμῳ χλοερὸν ὑφ' ἅπαντι. Καλάμῳ καλῷ ὑφαὶ vocat, quod Catullus vimen junceum. *Textam vimine junceo, aureiſque maniplis.*

V. 21. ἀκρίτους κατὰ Μίλητον ἰχθεῖς.] Ita poſtulat lex carminis, non ἰμετέρα.

V. 24. Κἄτο γάρ τις ἰμεῖτο.] Lege, Κἄτο γάρ τις ἰμεῖ τᾳ. Id eſt, τινί.

Eidyllium XXIX.

V. 16. ᾗ μὰν τοῦτ' τὸ καλὸν.] Lege, ᾗ μάν, hoc eſt, εἰ μέν. Sequentia confirmant.

Eidyllium XXX.

V. 32. καί μιν κατευνάξαι.] Haud ſcio an procedere poſſit, quod olim adoleſcentes legebamus, — καί μιν κατευνάζει, hoc eſt, ἠφίεσεί μοι.

IN EPIGRAMMATA THEOCRITI.

Epigramma IV.

V. 2. Σιδὰ ἀφθονίδος μυκεσίπαιτα ἀστιχοῦσα.] Lege, ἀνθιχοῦσα.

Epigramma XVII.

V. 5. Τὸν Συρακόσιον ἰκίδρυτα πλησίον πόλει] Mire depravata ſunt hæc. Totum hunc locum ita reſtituo:

Ω Βάκχι, χάλκεόν τοι ἀστ' ἐλαθόπ
Τὸν αἰὲν ἀνίσθεον
Τοῖ Συρακόσιοι ἰκίδρυται Πελωρίᾳ [τᾷ θεᾷ,
Οἳ ἀσφαλὲς πολίται,
(Σωσὲν γὰρ ἔχει χαμάτους) μισαμένοι
Τοιῶν ἰκέτιος.

V. Συρακόσιος, genitivus ſingularis, ut Euripidi Θήβης, ἀντὶ Θήβων. Πελωρίᾳ, à vicino Pelœro promontorio.

Epigramma XVIII.

V. 1. Ὁ μικκὸς τλὰν ἵστιξε.] Totum Epigramma male acceptum ab interpunctionibus ita lego:

Ὁ μικκὸς τλὰν ἵστιξε τᾷ Θρᾴσσᾳ.
Μάθε τὸ μαῖμ' ἐπὶ τᾷ ἀλᾷ, κἀνίγεφι
ΚΑΕΙΤΑΣ
(Ἐξ τὰν χέρα ἀ γυνὰ) ἀντὶ τύνων,

ἐς κῆρα ἴδηφι, ἴτι μὰν ἴτι ΧΡΗΣΙΜΗ κελεύτω.

Nam χρήσιμοι, χρηστὲ, ἀνήσιμοι, ἀνησιφόροι, ſunt nomina, quæ ominis cauſa ſervis imponebant Græci, ut Latini FRUGI. Hæc trita ſunt.

Epigramma XX.

V. 4. Πάσσαδεχε συλίγεχθι ὠ' κ Καμείρ.] ſcribe, ὠ' κ Καμείρ.

Ex Theocriti Berenice.

Αἴτις ἀνὴρ αἰτεῖτω ἐπαγγελτόλιν τι χ' ὄλλο
ΕΞ ἀλὸς, ἢ ζοίᾳ (τὰ δὲ Νίκτια κάλπι ἄεσται)
Ἰφάζων ἀκεχήνυχθ· ζώτη δ' ἐφ' ἰερὸν ἰχθύν,
Ος λευκὸν καλέονται (ὁ γὰρ δ' ἰερώταλος ἄλλων)
Καί κε λίπα στέσαιο· χ' ἱξεράσαιο θαλάσσης
Ἐμπλεα.

JOSEPHI SCALIGERI EMENDATIONUM

FINIS.

ISAACI CASAUBONI
Theocriticarum Lectionum
LIBELLUS.

ISAACUS CASAUBONUS
HENRICO STEPHANO S.

Mitto ad te, vir eruditiſſime, quæ ſuperioribus his diebus Euſtathii Vignonis digniſſimi typographi, mihique amiciſſimi rogatu, in quoſdam Theocriti locos ſcripſi. Is enim quum in animo haberet hunc poetam denuo edere, non ante conquievit, quam impetravit à me ut eum perlegerem, & ſi quid haberem quo poſſet ornari ejus editio, ſecum id, atque adeo cum omnibus ejus poetæ ſtudioſis, communicarem. Quod quam ægre ei receperim me facturum, vel ex eo intelligas, quod ſæpe poſtea mutare mihi contigit ſententiam. Merito: videbam ſiquidem haud ita facile eſſe, in tantis præſertim temporis anguſtiis, ſpicilegium poſt tuam meſſem in eo poeta colligere, quem tu olim, doctiſſime Stephane, bis ſummo ſtudio & diligentia emendaras. Veruntamen diu reluctatus, quum viderem hoc quod mihi ipſe intriveram, eſſe mihi exedendum: cœpi dum ad finem perducitur hæc editio, ſchedas meas colligere, in queis memineram me neſcio quid in hunc poetam ut & in alios utriuſque linguæ auctores non paucos, aliquando annotaſſe: non quidem, ita me Deus amet, in eam ſpem, ut illa unquam ederentur, ſed in privatum uſum meum. Iis igitur adjutus, atque etiam ſcriptis duobus exemplaribus, altero Theocriti, altero ſcholiaſtæ, quæ in manus meas opportune ante aliquot dies venerant, mox pauca hæc, partim in Theocritum, partim etiam in alios nonnullos auctores, exaravi. Ea qualiacunque ſint, volui eſſe amicitiæ noſtræ teſtimonium. Vale. Ex Muſeo noſtro. VI. Idus Auguſti, CIↃ. IↃ. LXXXIIII.

ISAACI

ISAACI CASAUBONI
Theocriticarum Lectionum
LIBELLUS.

CAP. I.

In Theocriti idyllio primo expoſita quædam, alia emendata. Κολὶ δὴ ξεῖνε. *μάγος ἀνὴρ ξεῖνος. Homeri locus:* ξεινοβόλος πάτυγος *apud Silentiarium:* καθίζειν ἀκράητον: *deponere vino. Canon linguæ Doricæ.* Δῦναι τὸ πνῖος ἀπολέπεσθαι, *&* ἀπολέπειν. *Ælianus varie emendatus, itemque Cælius Aurelianus.* Τυέγεις: *Calydon Æolis: Heſychius & Stephanus correcti:* Σικελὰν ἅλα, *& ſimilia multa. Mos antiquus dirigere corpora morientium.*

VEterum opinio fuit, ut frontem pudoris, riſus lienem, ſic & iræ ſedem eſſe nares. Inde illud eſt ſuaviſſimi poëtæ Theocriti, non procul à principio idyllii primi;

Καί σε ἀεὶ δειμὺς κεκὰ ποτὶ ῥῖνα κέδνται.

& iſtud Herodis antiqui item poëtæ,

Μὴ δὴ κέρη τὸ ῥῖν' ἐκκὰν ἐπὶ ῥῖνας
Ἐχ' οὐδέν, ἢν τι ῥῆμα μὴ σοφὸν πύθῃ.

Perſius quoque, *Diſce; ſed ira cadat naſo rugoſaque ſanna,* & ante illum dixerat Plautus, *Fames & mora bilem in naſum concitant.* Præbuit occaſionem huic ſententiæ inſimul & dicendi generi, quod in omni graviore commotione, maxime antem iræ, ſpiritus concitatus ac velut æſtuans, copioſius & vehementius ebullit, nareſque erumpendo dilatat. Cernas id maxime in brutorum generoſiſſimis, equo, tauro, leone. Quamobrem placet τοῖς φυσιογνωμονοῦσι nares in homine apertas & patulas, ſignum eſſe iracundi. ἀναφέρεται γάρ, aiunt, ὁτε ταῦροι ἢ λέοντες. Atque hæc ne nimis rideamus, vetant priſci Hebræi, qui eidem voculæ & narium & iræ ſignificationem tribuerunt. Græcorum tamen antiquiſſimi, non de ira tantum ſic loquebantur, ſed aliis quoque gravioribus concitati animi motibus. Nam ille elegantiarum omnium pater Homerus, cum in Laërtæ & Ulyſſis ἀναγνωρίσει cecinit.

Τῷ δ' ὀρίνθη θυμὸς, ἀτὰρ ἴσχε δὲ οἱ ἦδη
Δειμὺς μὲν κατὰ ῥῖνας, φίλοι πατρὶ πεπτάνυσσε.

non aliud voluit de Ulyſſe intelligi, quam quod in ſimillimo argumento Moſes de Joſepho, Geneſeos capite XLV. tmemate primo, uſus voce ἐμφατικωτάτῃ, quæ τῇ διαθέσει ſignificationem habet. Et Joſephus apud fratres, & Ulyſſes apud patrem diſſimulabant ſeſe quinam eſſent: donec tandem vehementia φυσικῆς ἐνεργείας, quaſi vis major, cogeret ipſos ſe aperire, & in ſuarum neceſſitudinum amplexus ruere. μόγις vocat poëta eam violentiam, quæ nihil minus fuit quam ira. Quare Ariſtoteles, qui in tertio Nicomacheorum aliter accipit, facit quod & ipſe alibi, & cum eo multi ſæpe è veteribus, quando memoria ſua fiſi, auctorum locos libro inconſulto, laudarunt: erat

inquam. Notat philoſophus uſitatam eſſe hanc locutionem ad iram exprimendam: putavit & poëtam ſic uſurpaſſe, cujus verba meminerat, verborum ſenſum, & argumentum loci non item. Paulus Silentiarius inter Græcos epigrammatarios, meo judicio cenſendus in primis, ad geſtientis lætitiæ ſignificationem hoc genere loquendi uſus eſt. Sic enim accipio ἡνιοβλαβὲς πάταγος in illius epigrammate de tabula luſoria libro quarto:

Ἀλλὰ σὺ μὴ λίξ τι διημάχεο νῖκαλος ἔρπων.
Μηδ' ἀνεριβρόμιος ἡνιοβλαβὲς πατάγῳ.

ſeu vinceris, inquit, ne æſtues ira: ſeu contra, lætitia immodica ne efferaris. Sequitur apud Theocritum luculenta ſane deſcriptio κισσυβίου: quod fuit ampliſſimi vaſis paſtoritii genus, quo ſe illi laſſe, vino, aut quocunque alio potu ingurgitabant. Capacitatem ejus licet colligere ex cælaturæ multiplici argumento, id poëta ita graphice depingit, ut cum artificis manu ingenii copia, & venæ ubertate certaſſe videatur. Sed cumulum hujus laudis ipſe ſibi diruit, dum immodica quadam licentia uſus, ingenio ſuo moderatus non eſt: ut merito illum pridem cenſores ingeniorum, non impolitias quidem fecerint: ὑ γὲρ δίμας τῦτό γε: ſed ineptiarum notarint. Nam quid aliud potius quam ineptias iſta appelles?

Ἄλλοκα μὲν τῦνον πτοιδίρεπτος ἄνδρα γελάσσαι,
Ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τ' ἰκνεῖσθ' ὁδόν.

quæ enim tam felix ſculptoris pictoriſve manus, quæ penicillo aut cælo iſtum oculorum animique motum exprimere valeat? Atqui ſtat illud, poëtas eſſe debere μιμητὰς τῶν ὄντων ἢ γινομένων, hoc eſt, eorum quæ ſunt aut fiunt, fierive poſſunt. In ea deſcriptione ait Caperius.

Ἐνθάδε δὴ γυνὰ, τὸ δεῖν δάμασμα, τίτυκται.

Fuit mihi copia manu exarati codicis, in quo vidi ſcriptum, γυνά τις δεῖν δ. quod non annotaſſem, niſi viderem & ſcholiaſten quoque eam lectionem habuiſſe, ac prope ſolam probaſſe. in ſcholiis ſane manuſcriptis videtur Amerias auctor dici ejus lectionis quæ hodie obtinet. In Græca interpretatione ſcribe, τὸ δεῖ τι, πρὸς τὸ δαίδαλμα. non τὸ δεῖ τὸ, ut eſt editum. Porro Amerias cujus modo mentionem fecimus, grammaticus fuit antiquiſſimus, Athenæo & Sophocli veteri Apollonii ſcholiaſtæ laudatus non raro. Etiam hic verſus ex eodem loco varie legitur,

— περὶ ᾧ ἀκρήτοιο ἐπὶ ξυνῆσι καδίξω.

fere tamen vel καδίξει vel καδίξῃ. quorum utrumque eſt vitioſum: ſcribendum eſt enim, vel admonente ſcholiaſte, cui ſubſcribunt & veteres quædam editiones, καδίξῃ. Nam Dores, ut ex Leptine docent Græci, τὸ ὑποτακτικὸ τῶν γραμάτων ἰμείως ἀμὶ ἐκφέρυσι: quem canonem, ut alios multos Doricam dialectum χαρακτηρίζοντας, neglexere paſſim qui hunc poëtam deſcripſerunt. Poſſumus etiam καδίξῃ legere: quam lectionem in codice chirographo inveni. Eſt vero perelegans & Græcorum proprium loquendi genus καδίζειν ἀκρήτοιο, pro reddere, efficere, & ut iidem dicere ſolent, ποιεῖν. Sic καλέσας καδίζει, efficere ut aliquis ſteat: de tragicis hiſtrionibus dictum ſæpius ab Articiſſimis ſcriptoribus. Plato in Ione, ὰς ἰὰν καλέσῃς αὐτὸν καδίσαι, αὐτὸς γιγάσεται ἀργίσεις καμεῖσθαι. Xenophon in Sympoſio: ἐπειρησάσθησαν ὅτι δύναιτο ποιῶν καθίσαι καδίζειν. utitur & alibi. Non longe abeſt ab hac elegantia Plauti illud in Aulularia.

— *Sedo quam rem agat:*
Ut me deponat vino, eam affectat viam.

plane *vino deponere*, eſt καδίζειν οἰνομένον Sequitur ſtatim. μάλιστα δὲ οἱ ὦ τι τι πάρεσ quæ jam olim varie ſcribi cœperunt. Scholiaſtes legi indicat, ὑσ' ἰπὶ πάρεσ: malim, ὑσ' ἴτι πάρεσ. Simile eſt paulo poſt, — ἃ δὲ τι κώρα. Πῖσαν ἀνὰ κρ. ubi legendum cenſemus, ἃ δὲ τι κώρα. Τὶ pro σὶ apud Dores, & vulgo notum, & apud hunc poëtam frequens, eſt autem ille locus ita connectendus, ἃ δὲ κώρα ζατυδρά τι φερρῆσι ποτί. non minus belle ſcripſeris vel τὸ vel γὶ, ut apud ſcholiaſten eſt editum, & quædam editiones habent: ſed τὶ malo. quod & in ſcripto codice inveni, & extat in Florentino. Reperio etiam in membranis Ζανόδοτος δόνησος. non ut hodie edunt, Ζανόν. Ἅ δνσ. cum membranis facit ſcholiaſtes etiam

etiam ſcriptus. Redeo ad Ciſſybii deſcriptionem. In eo ſermone utitur poëta genere loquendi pereleganti, δῆτα τὶ τοῖς, quod apud Græcos frequenter occurrit. Ariſtophanes Pace.

Οὐκ ἂν ἴστι δῆτα τῶν θεῶν τεμένεσιν.

Paulo tamen aliter Theocritus: addit enim vocem ἄλλον, quod vulgo non ſolet:

Τῷ μὲν ἐγὼ πορδμεῖ Καλυδωνίᾳ ἄγγελ' ἰδοῦσα
Ἄλλον.---

Recte enim Græcus interpres τῷ explicat, ἴσως τῷ vel τίνι. Hujus locutionis inobſervantia fecit ut elegantiſſimus apud Ælianum locus non intelligeretur, ac ne recte quidem legeretur, quem hic obiter emendabo. Is habetur variæ hiſtoriæ libro II. cap. XII. ubi de Themiſtocle ſic ſcribit: Ἔσχεν πρὸς τὸν γραμματέα, τί δ' ἂν ἐμοὶ δώσεις, ἔφη, καὶ οὕτω φανερὸν ποιήσω; ex quibus verbis mirum non eſt interpretes ſenſum nullum elicuiſſe commodum, cum ea ſint turpi mendo deformata. Lege, τί δ' ἂν ἐμοὶ δώσεις; *quanti faciendus vobis videar?* Lucianus in Cynico, Καίτοι, τί οὖν δώῃ τις ἀνθρώπῳ τῷ αὐτὸν ὑπὸ παρόδου ὠφελοῦντι; ſententia Themiſtoclis perſpicua eſt & acuta; cum enim veriſſimum ſit, invidiam πρὸς τὴν ἴσην καὶ ὁμοίαν, coſque ſolos ab ea tutos, qui nulla re ceteris præſtant, dolebat homini gloriæ cupidine flagrantiſſimo, quod nullos adhuc haberet invidos: hoc eſt, talem ſe eſſe & haberi vulgo, cui nemo invideret; atque hoc ille pro magno miſeriæ argumento habebat. ὑγιὲς ἀφθόνητος. ut Æſchylus ait, ὑγιὲς ἰσόζυγος τύχη. Contra, invidia proficientis teſtis eſt, ut inquit Cælius Aurelianus. Sic ille, *Aiunt Ippalum,* (ſcribendum *Hippaſum*) *Pythagoricum philoſophum, interrogatum quid ageret, reſpondiſſe, Nondum nihil: nondum quidem mihi invidetur. Si igitur proficientium teſtis eſt invidia, qua nobis olim comes eſt, magna gerimus in his quæ gerimus.* Adjicit Ælianus, quaſi interpretans Themiſtoclis hoc dictum, ὃς τοῖς δι' ὑπερφυΐαν, τοῦτο (malim, ὅτοις) δή τις τὸ τῆς Εὐφρονίδου περιελαύνοιτο ἀποδύσῃ. ὅτι δὲ τοῦτ' ἔστι κυνὸς, ὁ αὐτὸς Εὐφρονίδης φησίν. ubi non eſt quod longa oratione eruditis ſaltem viris perſuadere coner, legendum eſſe περιλείποιτο. nam ex vulgata lectione ſenſum nullum elicias niſi ineptiſſimum: optimum & planiſſimum ex ea quam reponimus. Idem ſcriptor De animalibus lib. VI. cap. I. ᾗ ζηλοῖς μὲν περιελαύνεσθαι, ᾗ ἀπορθοῦσι δὲ σύμπαθες. Locus Euripidis quem alludit, videtur eſſe hic ex Iphigenia in Aulide,

--- εἰ δ' εὐδαίμονες
Ἐν πᾶσι καφὴ ᾗ περίλειπτοι βροτοῖς.

ab ea mente apud Demoſthenem ἀπολείπειν ἑαυτὸν: ut in ea De corrupta legatione, τὰς τὰ ἱππεῖα πωλοῦσας ἀποδύσαντα, ἡδέως, ἰσίμους, ἀνδρὸς ἐγγύους. & apud eundem ſæpe περίλειπτος legas pro ἔκπωτος, vel ἀκροκάλιπτος, ut in Epitaphio, Erotico, alibi. Emanſores ſumus, & evagamur nimis longe: repetamus ſtationem. Addit ἀστόλους ille Theocriti, ut vaſis ſui pretium magis magiſque intendat, dediſſe ſe ejus gratia, --- τυρίοιο μέγαν κυκεῶ γαλακτος: id eſt, placentam: ſic enim appellabant cui erat immixtus caſeus: ψαφὶς cui non erat. vulgo caſeum interpretantur, non recte: etſi ita in Græcis quoque commentatiunculis. Nolo auctoritate Athenæi uti. Heſychius τυρόπλα πλακοῦντα. videtur Heſychius hunc ipſum Theocriti locum habuiſſe in animo, & explicaſſe, ut aliqs facit non paucos. Paulo ante probamus ut ſcribatur, Αἰτωλὸν τι δώρημ', potius quam ἀγγελίαν: quanquam γεγραφ' utriuſque meminere veteres interpretes. Heſychius, Αἰτωλὸν δώρημα· ἀντὶ τοῦ Αἰτωλικὸν παρὰ Θουκιδίδῃ. ὁ γὰρ Καλυδὼν Αἰτωλὸς ἐκαλεῖτο. In libris editis ineptiſſime ſcriptum hodie ἀντὶ τοῦ ἀγγελίαν. Innuit autem his verbis Heſychius, Æoles vindicaſſe ſibi aliquando Calydonem: quod ex hiſtoria notum eſt. Legimus enim, diu litem fuiſſe inter Æoles & Ætolos de hac urbe: tandem ſecundum Ætolos fuiſſe pronuntiatum, propter Homeri maxime auctoritatem: qui inter Ætolorum urbes Calydonem recenſet. Veruntamen, ſi antiquiſſima tempora repetimus memoria, certum eſt, Calydonem non ſolum fuiſſe Æolum, ſed etiam Æolidem nominatam. Thucydides in tertia hiſtoria, οὐκέτ' οὔσης ὑπ' ἐκείνοις τοῖς Αἰολεῦσι, ἀλλ' ἐς τὴν Αἰτωλίδα. ἢ τὸν καλούμενον Καλυδῶνα. Simile illi Heſychiano mendum apud Stephanum reperias, in voce Αἴγινα: ubi loco iſtorum ſenſum nullum habentium verborum, ὡς δὲ τρίτασιν ἀγγελικὴν Κεφαλίτης, ſcribendum eſſe, ἴστι δὲ κατὰ τρίτην (vel τίνων) Αἰολικὴν

κλικὸν . . . . κεκμώντας, docebimus cum illum auctorem ſexcentis mendis quibus ſcatet, liberatum, olim, Deo volente, edemus. Cum ait Theocritus.

—ἰὼ ἰὼ τὸν. Τὸν Σικελὸν: & alibi
—ἰσορῶ τὸν Σικελὸν ἐς ἄλα.

accipit τὸ πρωτότυπον ἀντὶ τοῦ παραγώγου. alia eſt enim Græcorum in hac voce, alia Latinorum ratio, qui poſſeſſivum cum gentili, ut ſæpe confundunt; Græci hic non faciunt, ut notat Priſcianus libro 11. Sed hæc eſt poëtarum licentia. Sic dixit Æſchylus initio Promethei vincti Σκύθου ὄρους. Dionyſius Afer Γαλάτου ῥοὴν, Alcæus in epigrammate Πίρρας τοιχία. Argentarius ταύτου δέμας, & aliquanto durius poëtarum princeps, γυναῖκα μαζόν. Iliadis ϛ. ω.

—γυναικὰ τὴ θέσθαι μαζόν.

Id cum Euſtathius ſcribit eſſe non ſolum Atticæ conſuetudinis, ſed etiam Doricæ, illius verba hic attexere operæ fuerit pretium. Τὸ δὲ γυναῖκα μαζὸν, ἀντὶ τοῦ γυναικείου κτητικοῦ ὑπάρξεως. Ἀττικοὶ γὰρ μὲν δοκοῦσι τοῖς κυρίοις χρᾶσθαι ἀντὶ κτητικῶν, ὡς φασιν οἱ παλαιοί. οἷον, Ἑλλὰς τοιχία, ἢ Ἑλλανικὴ. ἄνθρωπος ἐστὶ. ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπινος, Ἑλλὰς διάκτιλος, δῆλος γάμος, Σκύθου ὄρους. Similia his apud Latinos *Arcadium magiſtrum* dixit Virgilius: & *laticem Lyæum* pro Arcadico & Lyæio. Horatius, *Stertinium acumen*, & *Sulpitiâ horrea*, pro Stertiniano & Sulpicianis. Perſius, *juvenes auras*, & *heroas ſenſus* quod affine eſt illi prope παραχρηστικῶς dicto veteris ſcriptoris in ſuperioribus Euſtathii verbis, ἄνθρωπος ἔδοξε. Sub finem quum dicitur Venus voluiſſe Daphnin cadentem caſu noviſſimo, quo factus eſt cadaver, ἀνηρθῆ, etſi poteſt ſimpliciter pro attollere accipi: tamen videtur referri poſſe ad veterem Græcorum morem: qui ſolebant morientes ſumma diligentia ἀρθῆν, & eorum membra dirigere. Euripides Hippolyto.

Ορθώσατ' ἐκτείνατε ἔθιμον νίκαν
Παιᾶνα τὸν' εὐκέραμα δακτύλοις ἰμεῖν.
Χο. Οἰκτρὸν ἀ δύστηνε, ὡς κακὸν γυνή.
Ηδη γὰρ ὡς νικᾷ σε ἐκτείνει δέ.

Illud etiam non diſſimulabo, longe mihi placere magis in hoc verſu,

Κύπτει τὴ φθονίῳ.

lectionem quam notat ſcholiaſtes κύπτει τὸν κεφαλαίου. ac videntur mihi illa verba habere ſententiam paulo meliorem. κεφαλαίου ſiquidem ita debes hoc loco interpretari, ut in illo Homeri Od. ρ.

— τὸ δὲ κεφαλαίνεται ἴδμεν
Ταῦτ' ἀγορεύμεναι, ὅτ' ἐμὲς φρένας ἠπεροπεύσης.

qui locus caprarii hic mentem facile aperiat.

CAP. II.

Ψιθύρισμα πίτνος. Locus ex Anthologia emendatus. τνέισθε λαλῦῃ priore brevi: μεταμελεγόν: γλίφανος: locus ex Anthologia correctus. Ariſtotelis emendatio in Homero. Scholia varie correcta. Recentiorum Græcorum notata imperitia. Acis fluvius. confirmata emendatio ex Euſtathio hauſta. Canon linguæ Doricæ: πλόκας & δύας eſſe ſcribendum: φοινάδες ἄρκτοι: Thymbris: Pion.

IN eodem carmine ſuperſunt adhuc animadvertenda quædam. In primo verſu peccant qui diſtinctionem importunam collocant inter ψιθύρισμα & πίτνε: quod & per ſe clarum eſt. & liquet ex Nonno, qui πίτνε ψιθυρίζῃ, imitans hunc locum, non ſemel dixit. libro XII. Καὶ πίτνε φιλόζυγα συνήμονες ἅλικι πνοιῇ Δευκαλίων ψιθυρίζει. Ubi vox κεκλαλίων videtur confirmare ſententiam eorum qui à ψιθ. τὸ κεκλῆνω, hoc verbum deducunt, volunt enim ψιθυρίζειν proprie eſſe in aurem ſuſurrare: quod tenuiſſima voce fieri ſolet. juvat & locus alius ejuſdem poëtæ lib. XVI.

Τίπτε μοι ὡς ἰμὸν σῶμα τὸν μὴ Βάκχιον ἀϋτεῖ. Οὐ πίτνε ψιθυρίζει ἢ ἵνα ἰφθίγξατο δάφνη; Meleager in epigrammate,

Πρῶτε μοι κώνωψ, ἔκχυδε ἄγγελε. νῦν δ' ἄκεσσε
Ζωπύρας ψιθύρας πτερυφιθύρῳ πάλῃ.

Alibi

Alibi ſæpe de foliorum ſtrepitu ſonoro eam vocem Nonnus uſurpat, lib. XL. —ἴδρωτι δὲ ἐπὶ χάρμῃ. Φοιβήιος ἄλλος, μύθων βοῦν, ψιθύρισμα πετήλων. libro primo, Εἰ φωτὸν αἰθέριον νόθον ψιθύρισμα τιθήνης. lib. III. Καὶ δρύες ἐψιθύριζον. Mox Οχθη τ' ἀγκαλίκαρπος ὁμίλικι σύμφυλος ὄχνῃ. Ὀρθρίνῃ ἐψιθύριζε. dicitur & de avium miauritionibus: quod eo dico, ut obiter iſtum ex Anthologia locum emendem, ſub finem libri VII,

Ὀρνίθων ψιθυρισμὸ τί κεκράγατε, τί μ' ἀπιάπτε,
Τὴν τρυφερῆς παρθένον παρκλαυθμίοις;

ſcribe, Τὴν τρυφερῆς Τρυφερῆς παρακλ. Tryphera puellæ nomen eſt; ut initio ejuſdem libri, Εσι δ' ἐκ μορφῆς ἁ Τρυφερὴ τρυφερή. Mox placet nobis ſcriptura quæ extat in Græcarum annotationum farragine, Τυρίσθις, pro Συρίσθις. nam illud conſtat eſſe Δωρικώτερον. Sequitur non longo intervallo, Αρια σὺ σακίζων λαψῇ γίγας: ad quem locum obſcura mihi, puto & aliis multis, nota interpretis ſcribentis, λατίταζω τὸ λα ἀπὸ τῆ ἄλας Δωριεῖς, ὃν φασιν Αττικιστὰ ἆθλα. ἴσως φασὶν ὅτι ὁ βραχὺς ἐστιν. non ſolum videtur ſupervacuum ſed etiam abſurdum & ridiculum quod notat de modulo ſyllabæ λα: quam ideo ſolum ait produci, quia ſit vox Doricæ dialecti, cum ſit alias brevis. an legit λαγῇ non λαψῇ: nam λάζεσθαι dicunt poetæ ſignificatione eadem. Sed puto verius. hoc voluiſſe Aſclepiadem notæ illius auctorem: fuiſſe olim in uſu vulgo, remanſiſſeque apud poetas, & λάζω & λάσω: iſtud tamen λαψῇ non eſſe ab eo communis dialecti λάζω. unde reſtat adhuc tritum uſura ἔλαβον: ſed à λάζω factum. Dorica mutatione τῆ η in α longum, ut in ἄλας pro ἅλις, & ſimilibus. Καὶ λεπτολογήματα. & moleſtas grammaticorum nugas. Præterea fallitur hic magiſter, ſi capio hoc illius tam ſubtile: nam quod in ἔλαβον non idem ſit ſyllabæ λα modus, alia cauſa eſt. ut norunt quicunque literaturam Græcanicam attigerunt. nec ſunt Ιπποκράτης πᾶσιν, βλαχαντὰ τίκτει. Caprarius Thyrſin affatur, & ait,

Οὐ δίμυε, ὦ ποιμὴν, τὸ μεταμβρυὸν, ἡ δίμυε ἄμμιν
Συρίσδω. ἢ Πᾶνα μαθώμεθα.

at vetus poeta cujus extat epigramma in Panem libro III. in contraria ſententia noſtrum poetam imitatur.

Χ' ὦ ποιμὴν ὁ ὄρεσι μεταμβρυὸν ἀγχόθι πηγᾶς
Συρίσδη.

quo in loco μεταμβρυὸν pro τὸ μεταμβρυὸν poſitum, ut apud noſtrum in Thalyſiis,

—πᾶ δὴ τὸ μεταμόριον πόδας ἴλκεις.

Γλύφανος eſt γλυφεὺς cum dicitur ciſſybium, —τετυγχὼς, ἴτι γλυφάνοιο τοτύσδων: ſignificat & γλυφεῖον, ſcalprum ſcalptoria: etiam pro graphio uſurparunt. In veteri epigrammate è libro ſexto auctoris incerti, quo recenſetur ſupellex notarii, ſcribe,

Καὶ γλύφανον καλάμῳ πλατίος γλαυκὸν
σιδήρου.

nam male vulgo editum γλυπτοῦ. Philippus dixit γλυφίδα eodem ſenſu. Καὶ σμίλιον δυσὶν ἀκρωτίοιν γλυφίδα. Paulus Silentiarius ἐξυστὸν ἐκ. Καὶ πλατὺν ἐξυστὸν ἐκ μεσοχάλκου δυσακίνη. Julianus γλυπτὸν ἐκ σιδήρου.

Δίχρυσο δ' γλυπτὸν σιδήρου, ᾧ θρασὺς ἄρης
Σὺν μήτρῃ ἰδίῃ δῶκε διακτορίῃ.

qui omnes loci confirmant ſuperiorem emendationem. Ciſſybii deſcriptionem ita orditur ingenioſus ille αἰνιγμάτων.

Τῦ περὶ μὲν χείλη μαρύεται ὑάλῳ κισσὸς,
Κισσὸς ἐλιχρύσῳ κισσοπεμόνι.

Imitatus eſt eleganter hunc locum ut alios multos, poeta μεγαλοφωνίζων Nonnus, de cratere quodam loquens, Dionyſiacorum libro XIX.

Τοῦ περὶ χείλεσι ἄκρον ἐπ' ἀμπελόεντι
καρήνῳ
Κισσὸς ἕλιξ, χρυσέῳ δὲ πέριξ θαλάλλετο
κόσμῳ.

niſi plane conſtaret nobis de integritate vulgatæ lectionis in ſuperioribus Theocriti verbis, merito ſuſpicari aliquis poſſet legiſſe Nonnum,

Κισσὸς ἕλιξ. χρυσῷ δὲ κισσοπεμόνι.

Sic alibi ſæpe nihil erubuit vates ille maximus multa ex Homero mutuari, & palam ſibi ſumere ut ex publico fon-

te

te aquæ hauſtum. Quæ notant veteres ad illa verba Καλὸν ὑδρεύσατο, ea ſic ſcribi debent: ὑδρεὴ ἡ κεφαλὴ δηλῖ. Ὧν Ἀριστοτέλης ἐν Ὁμήρῳ ἐγραψε.

Κωπίας δ' ἐγένοντο γενεάδες ἀμφὶ γέροντι.

ὑπὲρ ὑδρεύσεις. locus eſt in Odyſſea ῥ. π. ſed in noſtris libris vulgata lectio quam Ariſtoteles exibilaverat, adhuc locum occupat. Euſtathius vero γενεάδες pro genuina ſcriptura amplectitur potius quam ὑδρεύσεις. Sed mirum, tacuiſſe illum de hac Ariſtotelis emendatione. quod igitur id ſciamus, debemus eam gratiam illi grammatico, qui primus ad iſtum locum annotavit, ſive is eſt Amarantus, ſive quis alius. Amarantum edidiſſe in Theocritum commentarios, conſtat ex Etymologico: præter quem, etiam Aſclepiadem, Nicanorem Coum, Ameriam, Munatium, Neoptolemum & alios nobiles criticos video laudari ex eorum omnium & aliorum plurium doctiſſimis ſcriptis collectus eſt jam olim commentarius in hunc poëtam: de quo Euſtathius intelligit, cum τὰ ὑπὸ τοῦ Θωκρίτου laudat. Utinam extaret illa prior collectio mera & integra: ea quidem lege, ut quæcunque recentiorum imperitia illi de ſuo appinxit omnia delerentur. Nam quæ hodie circumferuntur quid ſunt aliud, quam πολλὰ μὲν ἰδιωτικὰ, πολλὰ δὲ λογικά; illa, antiquis iis de quibus diximus, accepta ferri debent, vere γνήσια ſcriticis & eruditis: iſta, recentioribus, quorum ſtupenda plane inſcitia, imperitia, negligentia, vanitas etiam & impoſtura. Non dicimus hoc temere: ſed experti ſæpius rem ita habere. Vidimus enim, partim etiam habemus quamplurimas hominum iſtorum ἐξηγήσεις, & ſcholia in pleroſque omnes poëtas antiquos, etiam in Græca epigrammata, & in Oppianum: quæ omnia olim à nobis diſcendi cupiditate inflammatis, avidiſſime comparata, lectione deprehendimus eſſe plane quod Theocritus ait, ἔπαν χύτρον. λάβεσι ἐπὶ κόρρᾳ, aliud nihil. Porro ad hunc Homeri verſum refero quod in Etymologico magno ſcriptum eſt, γενεάδες αἱ κατὰ τὸν γενέσιν γενάμενοι τέλειοι. τινὲς κακῶς ὑδρεύσεις. ita lego illum locum. Acis Siciliæ fluvius Theocrito nominatus verſu iſto,

Οὐδ' Ἄκιδος ῥεέθρα μέθ' ἁδείας ἐφοίτων.

is eſt, opinor, de quo Euſtathius non ſimel: certe quidem, is de quo Virbius ſequeſter: *Acis*, inquit, *ex nimio affectu in matrem decurrit, ex cujus ripis Polyphemus ſæva in Ulyſſem ejaculatur.* Silius Italicus:

Quique per Ætnæos Acis petit æquora fontes.

E veteribus Græcis qui ejus meminerint præter Theocritum in mentem mihi nunc quidem venit nemo. geographis quoque contemtus & indictus eſt. Ideo videtur Nymphodorus cum de Sicilia ſcriberet, dubitaſſe de iſto Theocriti loco. Arguunt illius verba in συγγραφῇ ſcholiorum, quæ ita putem corrigenda. Νυμφόδωρος ὅτι ἐπὶ Σικελίας ἔστι ποταμὸς Ἄκις ἀγνῶ. Non eſt autem dubitandum recte hunc verſum,

Ἦ ῥ' ὑπὲρ φορέσῃ κάτα' ἄλσεα ἄμμι διδοῖεν;

ex Euſtathii commentariis in Iliadis ῥ. χ. ſic eſſe emendatum. Nam quod ille paulo aliter eum profert, fruſtra viros olim doctos ea diverſitas impulit ut de hujus loci emendatione, ſuſpenſa manu, quaſi alio pertinerent Euſtathii verba, pronuntiarent. Veterum ſiquidem grammaticorum mos eſt in proferendis auctorum locis, id unicum cujus gratia eos laudant, ſpectare, neglecta interim ſententia. Ex eo eſt, quod multa ſæpe apud eos aliter ſcripta inveniuntur, quam in ipſis auctoribus habentur. Ne longe exemplum petam, ſimilis ejuſdem Euſtathii ſecuritas vel incuria, cum in Ὀδυσσ. κ. de Lipara inſula loquens, ſcribit, ἧς ἦν καὶ νῆσος ἀγνὴ παρὰ Θουκίδῃ Διπάρα. ὃθ' τὸ ἐπιφορικὸν ὄνομα παρᾷ. neque enim νῆσος Διπάρα uſquam dictum à poëta, ſed Διπάρας Ἡφαιστ. locus eſt idyllio ſecundo,

— ἴρυε δ' ἄρα ἁ Διπαρεὺς
Πολλάκις Ἀφαίστοιο νέμας Θεσπιφόνοιο πάλαι.

dixit & ἴσσω κτηνεῦ νέμας in Dyſcrote: ſed nihil id ad Euſtathium, cujus aliud ſimile μεγαλειῶν ἁμάρτημα indicamus infra capite quinto. Cæterum, ex iis quæ docent nos interpretes ad iſta verba, Καὶ πλώκας βάλε, colligimus, mutato accentu ſcripſiſſe veteres grammaticos ex idiomate Dorica πλώκες, & δώκες (ſic ſcribendum in ſcholiis) & ſimiliter alia id ge-

nus. Eum linguæ Doricæ canonem refert Euſtathius ex commentariis in Theocritum. Ita ille in hæc verba ex Iliad. ϐ. 4.

—ἡ δ' ἀγχὶ λιάζετο δυγατέρα ἦν.

ἰστέον, ait, ὅτι οὐκ ἂν τὸ ἐν τοῖς Θεοκρίτου φαίνεται, εἰ μὴ ἄρα εἰ καὶ γράφοιτο οὐ δεῖται τῶν παλαιστικῶν συζύγων τὸ α τῶν αἰτιατικῶν παρὰ τοῖς Δωριεῦσι· οἱ δὲ ἐν τῷ ἐκτάσει ἀπ' ἰσοπληθίας τῆς κοινῆς διαλέκτου. ex iſto canone ſcribendum oda quarta, πρώκας ſcitizetai ut habent libri antiqui, non πρῶκας, ut alii codices ideo corrupti, quia emendati. Meminerint tamen tirones, non ſemper huic canoni eſſe locum in ſcriptis τῶν δωριζόντων: idemque ſentiendum de cæteris omnibus quæ huic dialecto propria eſſe traduntur. ſimile poteſt obſervari in Herodoti & Hippocratis τῶν ἰαζόντων ſcriptis. Urſas cur appellet poëta φωλάδας ex Ariſtotele, Theophraſto, Sopatro, Plinio, obſcurum non eſt: illud obſcurius, quid ſecuti e veteribus criticis nonnulli φωλάδας expoſuerint καλλιστίστας. ſed cum φωλάδα nominari certum morbi genus, Suidæ teſtimonio cognoſcamus; ſuſpicor ita aliquem fuiſſe appellatum ex iis quibus cutis affici deturparique ſolet: ut non male transferri ea vox potuerit, ad rem indicandam variis maculis diſtinctam. Thymbrin cujus meminit poëta ibi,

—κἀρ' Ἀρίθυσα
Καὶ πολυμοὶ τοὶ χῶτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ.

interpretibus fluvii nomen eſſe placet. Cæterum ita dubia & incerta eorum traditio, ut prope ipſis aqua hic videatur hæſiſſe. non minus dubia quæ ſcribit alicubi Euſtathius in ſummum vatem de iſta voce. quinetiam commentarius in Dionyſium de hoc Theocriti loco ſic notat idem. Σημείωσαι ὅτι παρὰ τῷ Θεοκρίτῳ φαίνεταί τι τὴν ἀμφικαλλομένην γραῦν ἢ Σικελίς τις εἶναι Θύμβρις πολυμός. Mihi non diſpliceat Thymbrim iſto loco montis potius eſſe nomen, unde plures fluuii oriantur, & in mare præcipitent. Poſtremo ſcribit ſcholiaſtes, & probamus nos Εἶκας δὲ νίκαι Ῥίον. non ῥίου. Scio ῥίον appellari omne promontorium, aut etiam collem: ut in Hercule μισοῤῥώπῳ:

Αὐτὰρ ἔπ' ἀκτὴν θέμωνος ὑπὸ σκιερὸν ἐκρύφθην.
Ἐν ῥίῳ ὑλήεντι.

ſed hic alia notione accipiendum, de Rhio promontorio in ea ora Peloponneſſi, ubi Helice fuit, omnibus geographis celebrato.

CAP. III.

Idyllium ſecundum percurritur. Locus ex hypotheſi vetere. Κελάδων: *Athenæus emendatur, itemque Stephanus. Ritus Romanus in ſacris notatus. Iynx Suadæ filia:* Δέλφιος, Πάειος: *Æris uſus in re divina. Dia, Dium. Stephanus varie correctus:* φυτόν: *Heſychii locus: Plauti & Theocriti ſimiles loci:* καλεῖσθαι *pro* eſſe. *Sophocles corrigitur. Bacchus pomorum auctor. Philetæ locus.* ἰυγξ.

IN argumento ſecundi idyllii ſcriptum eſt, ἡ δὲ Θεσύλιδα Θάκριδος ἀντιφρασικῶς ἐκ τῶν Σώφρονος μιμήσεων μίμων. mirum vero ecquam hic cenſor ἀντιφρασικῶς in elegantiſſimo poëta notare voluerit. equidem quorſum ille id ſcripſerit non ſatis aſſequi conjectura poſſum. fortaſſe illi parum viſus ſervare decorum Theocritus, dum imitatione Sophronis, ancillam Simæthæ tribuit: quod urbanæ potius quam ruſticæ conveniat perſonæ. Sed profecto Simætha iſta, meretrix fuit urbicaria, non mulier ruſticana. Non defuerunt, qui iſtum nodum ſecare mallent quam ſolvere, & tollerent vocem ἀντιφρασικῶς: quam nos in optima quaque editione & chirographis quos vidimus, inventam, temere rejicere non auſimus. Sed accedamus ad rem. Athenæus libro undecimo vocem κυλίκιον explicans, hunc profert verſum Theocriti, qui initio idyllii iſtius habetur:

Στέψω τὰν κυλίκαν φοινικίῳ ἐς τὸν ἐμὸν τρῶ.

incertum autem eſſe ait, utrum id ſit proprium quoddam poculi genus, an

generalis omnium appellatio. Verba Athenæi ſic lego. ἄδηλον δὲ εἰ πολὺ ἀδρὸς ἦν ποτηρίον, ἢ πᾶν ποτήριον κυλίκη καλεῖται, ἀπὸ τοῦ κύλιξ εἰς αὐτὸ ἢ λοιβήν. vel, ἄδηλον δὲ πρὸς ἀδρὸς ἦν ποτηρίον, ἢ εἰ πᾶν. adducit deinde χρῆσιν Euphorionis, quam exiſtimo ſumptam ex ejus carmine cui erat index Ἀρεὶ ἢ Πετηροκλείτῳ, vel Πετηροσυλείτῳ: nam utramque lectionem agnoſcunt libri calamo exarati. moveor ita cenſere, argumento ſimilis loci inde allati à Stephano, Αλύζη.

Ος τις μοῦ κυλίκεσσι Αλυζηΐδα μῶνος ἀπηύρα.

Sic enim ſcribendum, cum vulgo ineptiſſime legatur is verſus. Cæterum κυλίκη apud Nicandrum in Theriacis eſt pila in qua aliquid pinſitur:

—τόσσ' ἄνθρικα πίνε θρύψας
Ες κυλίκη.

quo modo hic interpretari nihil, opinor, vetat: nam veteres interpretes iſto loco nihil certi habent quod ſequamur, aliis *caput*, aliis *poculum*, aliis aliter exponentibus. Eſt vero animadverſione haud indignum, Virgilium cum idyllium iſtud totum ſtudioſiſſime imitaretur, maluiſſe dicere,

— cinge hac altaria vitta;

quam, *cinge hac pocula vitta*, aut aliud quid cum Theocrito. Nam aut ego vehementer fallor, aut ritum Romanum nobis more ſuo, poëta doctiſſimus indicavit. Is fuit, ut ſacra quædam facturi, aram vitta cingerent: & eo referendum quod ait Propertius libro IIII.

Coſtum molle date, & blandi mihi thuris honores,
Terque focum circa laneus orbis eat.

& quod Ovidius v. Faſtorum,

Araque graminea viridi de cæſpite fiat,
Et velet tepidos nexa corona focos.

& libro ſexto ex eodem more illud eſt,

Hæc ſecum Tanaquil ſacrîs de more peractis
Juſſit in ornatum fundere vina focum.

etſi poſteriores hi loci de verbenis accipi etiam poſſunt. De jynge ſcribit ſcholiaſtes, tradidiſſe quoſdam, eam fuiſſe filiam Ηχῦος. addit vero codex vetus, οἱ δὲ Πηδῦος. In eodem exemplari ſcriptum eſt,

Αλφιτάζω πρῶτον πυρικάλλαι.

non περὶ τάκλου. atque eam lectionem videtur annotare voluiſſe vetus interpres. Non probo quod quidam tradunt, ἀλλ' ἐπίπαστε, ideo eſſe ſcribendum, quia integrum ſit non ἄλλα ſed ἄλφα. mihi aliter videtur: qui ſciam ſexcentis locis apud Græcos poëtas vocem ἀλφὶ ſic uſurpatam reperiri. Sequitur,

Θέσσυλοι θήλειαι πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπόλησαι;

& in Cyclope,

Κικόνεσσ' κύκλωψ πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;

ſimile eſt in Homeri Odyſſea,

— σὺ δέ τις φρενὸς ἐκπεπαλῆσθαι ἔοικε.

& apud Herodotum, φρενῶν ἀγαθὴν παρακαλέῃ. Scripſerim mox,

—τὰ Δίλφιος ἐσθλὰ πάσσω. &
— ἐγὼ δ' ἐπὶ Δίλφιος δάφνας Αἴσω.

ita potius Dores quam Δίλφιος, ut Πάφιος potius quam Παφίος. eſſe autem in hac oda exquiſite ſervatam linguam Doricam priſci tradunt magiſtri. Verſum iſtum,

Χ' ὡς ἀνεπάδη ἕδνα ῥόμβος ὁ χάλκιος, ἰὲ Ἀφροδίτας.

Aliter veteres diſtinguunt, aliter recentiores libri, & interpretes. liquet ex editis ſcholiis: & magis adhuc ex iſto interpretamento codicis manuſcripti: ῥόμβος ὁ χάλκιος ἰὲ Ἀφροδίτας ὁ ἐκ τῆ δυσμῶν τῆ Ἀφροδίτης κατασκευασμένος. Porro ſcholiaſtes editus iſta verba,

Η μά γί ὦ μυτρὸ χ' τὸ ἐκίχαμα τίτυλλαι;

ſine interrogatione legit: non editus vero cum interrogatione ſcribit & explicat, & ita etiam ſequenti idyllio,

Η μά γί ὦ σιμὸς καβαίνομαι ἄμμι;

aliter tamen habebat vetus Theocriti codex: ubi etiam recte

Κυίσκως

Κηύτας ῥ' ἀδάμαντα.

ſcriptum offendi, non Ραδάμανθα. Sequitur deinde,

— τὸ δ' χαλκίον ὧς τάχες ἄχη.

ad quem locum quod notant ſcholia, multum apud veteres fuiſſe æris uſum in re divina, maximeque πρὸς πᾶσαν ἀφοσίωσιν καὶ ἀποκάθαρσιν: confirmatur valde iſtis Macrobii verbis lib. v. cap. XIX. *Omnino autem*, ait, *ad rem divinam pleraque ænea adhiberi ſolita, multa indicio ſunt: & in his maxime ſacris in quibus deliniri aliquos, aut devovere, aut denique exigere morbos volebant.* Recte etiam notatum in iiſdem, ſolitos veteres delinquente luna æra pulſare. Cauſam cur id vulgo fieret, aperit Plutarchus in libello de facie quæ in orbe lunæ appareat. Plerique tamen aliter acceperunt, quos vanitatis arguit Ovidius merito.

Et quamvis aliquis Tameſaa removerit æra,
Nunquam luna ſuis excutietur equis.

Vide iterum Plutarchum in Æmilio Paulo, Livium lib. XXVI. Tacitum lib. I. Manilium.

Ultima ad Heſperios infeſtis volveris alis,
Seraque in extremis quatiuntur genibus æra.

Ait Theocritus.

Ἐν Δίῳ καθ' ἅμιν ἰὼ πανηγύριν Ἀριάδνας.

vetus codex habebat Δίῳ: ſed aliud Dium, aliud Dia: nec quicquam mutandum. Dia namque eſt Naxus. Callimachus,

Ἐν Δίῃ τὸ γὰρ ἔσκε παναίτιον ὕπνιμα Νάξῳ.

& ita apud Homerum, Apollonium, Catullum alioſque in fabula Ariadnes. Adi, ſi lubet, Stephanum: & lege apud eum, ὁ περὶ Ἀμύργης, non περὶ Σαμοθρᾴκης. claret ex iis quæ ſcribit hic ſcholiaſtes. Notabis etiam Δίας πρὸς Μικύθου eſſe Stephano, quæ iſti eſt, ὁ περὶ Μήλου. quarum lectionum utra ſit verior, alias viderimus. Sane ex iis quæ hoc ipſo loco interpres ait de voce Μύνδιος, non dubito reſcribere apud Stephanum in Μύνδος, Ἀρκαδίας pro Καρίας alterutro loco: quod & aliis rationibus probare poſſem, ſi id ageretur. Placet autem mihi vehementer ut cum dicit Theocritus ἐκπομπικὸς φυτλὸς ἦεν. φυτλὸν exponamus φῦλμα. φῦλμα autem eſt πᾶν τὸ φυόμενον, ut ἀκρόδαμα τὸ ἀκροφύμενον, & alia id genus. Ita ab aliis quoque reperies uſurpatam vocem φυτλὸν. Callimachus de ferro loquens,

Γνώδιον ἀντίλλοι τι καλὸν φυτλὸν οἱ μὴ ἐφύκοι.

Heſychius, φυτῷ, φύμασι. reſpicit Heſychius, niſi vehementer fallor, locum illum ipſum Archilochi quem profert ſcholiaſtes. Solet enim ille Grammaticus difficiles quoſque locos principum poëtarum in ſuos commentarios transferre & explicare. quod tamen videas ſæpe (ut hoc obiter dicam) etiam doctiſſimos viros non animadvertere, & eo falli. Exemplo ſit is qui ex illo Heſychii loco ubi explicantur hæc Homeri Ιλιάδ. ο'.

Ὦ πόπον, ἢ δὴ πάλιγκο μάχης ἐπὶ μοῖρα κίρκε
Δαίμων ἠμετέρης. & Ιλιάδ. π.
— ὄρα πάγχυ μάχης ἐπὶ μοῖρα κίρκε.

proverbium neſcio quod, omnibus hactenus inauditum, & ipſi in primis Heſychio. confinxit. Sed ad rem. Scribo, τὰ δὴ τῆλε πολλὰ μὶν ἄλλα. non πῆλε. alibi hunc locum explicamus contra interpretes. Eo verſu,

Κἀμφεσταλμένα τὰν ξυνίδα τᾶς Κυπρίδος κτλ.

Satyrico aceto defricatur mulierum illiberalis ambitio, in aliena veſte ſeſe venditantium. Juvenalis,

Vt ſpectet ludos conducit Ogulnia veſtem.

Quid ſibi vult vetus nota ad hæc verba? ἀλλά μοί τις κατυφὴ ἦεν ἐξακάτας. nota hæc eſt: γεγράφθω καὶ ἐξάκατος. ὃ γ' ἐξάκατος. ego qui hæc ita ſcripta non intelligerem, ſic ſcribebam, ut ea intelligerem, γεγράφθω καὶ ἐξακάτης. ὃ γ' ἐξάκατος. notum verbum ἐξακάζω, inſolo, ſicco. Valde autem ſimilis eſt apud Plautum Silenii narratio narrationi Simæthæ quæ ibi incipit:

— τίς μοι κακὸς ἄγγελος τοῦτο;

Plauti locus eſt in Ciſtellaria,

Quo is homo infamavit paſto ſe ad te? S. per Dionyſia.

Mater pompam me ſpectatum duxit: dum redeo domum,
Conſpicillo conſecutus eſt clanculum me uſque ad fores:
Inde in amicitiam inſinuavit.

Sed Theocriti imitationem vel potius συνήμμοσιν in dicta paria & ſimilia, non uno loco deprehendas in Plauto. Ne longe abeam: proverbium quod in hoc ipſo idyllio extulit noſter,

-- αὐτὰ δὲ λοιπὰ
Οσσ' ἔστ' ἐς ᾠδὰν καὶ θύρσα. & ibi ſch.
πᾶς πόρτις αὐτὰ λιλαίεται τὼς ἴς.

non ſemel expreſſit Plautus. Aulularia.

Me. *Volo ex te ego ſcire quid ſit agnus curio.*
Eu. *Qui oſſa atque pellis totus'ſt, ita cura macet.*

Captiveis: *ego qui tuo merore maceror, Marceſco, conſeneſco, & tabeſco miſer: Oſſa atque pellis ſum, miſer ærumnacitudine.*

Sic Apollonius. - μισεῖ δὲ τὸν ἰσχία μᾶλλον ἱέρηκα. Veteres Latini ſcortilum dixerunt qui totus eſſet oſſa & pellis, ut docet nos Feſtus. Simætha paulo mox cum ait,

Αλλ' ἦ ῥά νύ γε λαθεῖν· ὁ δὲ χρόνος ἄνυδρα φεύγων.

videtur alludere vetus proverbium, ὁ χρόνος ὑμᾶς ἐρεῖ. Scribe deinde χ' οὗτος, non χ' ὕστερον. nec aliter in ſcholiis. Ait Delphis, - ἀεὶ γὰρ λαθεῖς. Καὶ καλὸς πάντας μετ' ἀϊδίοισι καλεῖται. καλεῖται hic ita accipio ut τὸ εἶναι potius quam τὸ καταγορεύεσθαι, vel λέγεσθαι ſignificet: ut & apud Romanos verbum *appellor* nonnunquam Varro, De re ruſtica: *Sequitur ſecundum illud, quali terra ſit ſolum fundi. & à qua parte vel maxime bonus aut non bonus appelletur.* hoc eſt, καλὸς five ἀγαθός. Notat hoc loquendi genus apud Homerum ejus interpres Euſtathius ſæpiſſime. quod in ſacris literis ex idiomate Hebraico plurimis locis invenitur. Plato De republica lib. VIII. μᾶλλον ὅτι τῶν ἀγαθῶν μεμοῦσθαι, μήτε χρηματιστὴν, μήτε δημιουργὸν, μήτε ἰατρὸν, μήτε ἐπιτέλεσιν, ἀλλὰ πάντως ἢ ἄκοσμον καλεῖσθαι. & paulo poſt, πάντως ὅτου κἀκεῖνος καλεῖται. Sic & princeps tragicorum Sophocles ſæpe. In Electra,

Αστοῖ μ' ἄνοσι παρόντες·
Ταῦτα γὰρ ἄλυδα καλεῖται.

Philoctete,

Αλλ' ἀκτίσασθε ἄνδρα δύστηνον, μόνον
Ερημον ὧδε κ' ἄφιλον καλούμενον.

In Trachiniis,

-- τοῖσδ' Ηρακλῆς
Ο πατὴρ ἐμοὶ καίγαθὸς καλούμενος.

ubi tamen perperam editum τιμώμενος: quum Aldi editio habeat καλούμενος: recte. Contra in Oedipo Colon. iſto verſu,

-- μόνας δὲ τὰς καλουμένας ξένην
Σάξιν οἷας τε.

verius fortaſſe ſcriberetur καλούμενον, ut & Aldus edidit, & habet Suidas ἀθέτ: etſi vulgata lectio mihi non diſplicet. Poſuerunt invicem *eſſe* pro nominari veteres, ut ad Phormionem adnotat Donatus. Scriptores Attici εἶναι & καλεῖσθαι nonnunquam jungunt. Iſocrates Panathenaico, ἢ διὰ σωφροσύνην μόνον ἀξιοῦσθε δίκαιοι γιγνέσθαι καὶ καλεῖσθαι καθ' ἑαυτούς. Ariſtoteles Politicorum lib. VIII. μὴ καλὸν ἀγαθὸν φαίνεσθαι μᾶλλον μᾶλλον ἢ εἶναι περιγιγνομένην πόλιν. Mala Dionyſius cur appellet poëta. explicat Athenæus libro tertio; cujus ecce verba: Οτι δὲ καὶ τῶν μέλλων ῥητέον ἐστὶ Διόνυσος, μαρτυρεῖ Θεόκριτος ὁ Συρακούσιος, ὑπισχνούμενος λέγων,

Μᾶλα μὲν ἐν κάλαθοισι Διονύσου φυλάσσων·
Κεστὶ δ' ἔχων μύκαν, Ηρακλέος ἱερὸν ὄρπαξ.

deinde addit Neoptolemi Pariani locum, quo & pomorum, & omnium aliorum ἀκροδρύων inventio Baccho tribuitur. Philetæ locum qui adducitur in hunc verſum ab interpretibus, ita ſcriptum invenimus.

Μᾶλα φέρων κάλαθοισι, τὰ οἱ πατὴρ Κύκνος ἐπόησε
Δώρα Διονύσου δῶκεν ἀπ' ἀκροτάτων.

Εχθὲς ſive χθὲς ſæpe idem valet ac χθὲς ἀμφὶ πρώην: neque heſternum diem præcise notat: ſed latius multo extenditur: ut in fine hujus carminis minimum ad dies duodecim, illo verſu,

Κὐτί τι τᾶνος ἰμὶ ἰσπαίμφαλος, μίσφαλος ἰχθές.

dixit enim initio,

Οτ μοι δωδεκάταιος ἀφ' ὧ τάλας ἰδίνυσ' ὕπο.

&

& ait iterum ſub finem,

Νῦν δέ τι δωδωκαταῖος ἀφ' ὧ τί τιν ὑδίνοις ὕδωρ.

CAP. IV.

Callimachi fragmenta quædam apud varios auctores emendata.

PHiletæ locus de quo egimus modo, admonet me aliquot Callimachi fragmentorum quæ in ſcholiis corrupte ſcripta, operam noſtram deſiderant. Neque vereor ne fraudi mihi ſit apud amantes harum literarum, ſi occaſione iſta paululum à propoſito aberravero. Verba interpretis ad ſuperius idyllium ſecundum hæc ſunt: *Εἰώθασιν οἱ ἐρῶντες ὑπὲρ τῶν ἀγαπωμένων πτίσσειν κυάθους ἐπιχεῖσθαι. Καλλίμαχος· Ἐγχεῖ καὶ πᾶσιν ὑπὲρ δικαίου, ὑδὲ Ἀχιλλεὺς τῶν ἱερῶν ἀξιάσειεν κυάθων.* de iſto veterum amantium more notamus aliquid ad XIIII. idyllium. Sed verſus Callimachi ſic ſunt ſcribendi ex membranis,

Ἐγχεῖ. καὶ πᾶσιν ὑπὲρ. Διοκλέος· ὑδ' Ἀχιλλεὺς
Κείνῳ τῶν ἱερῶν ἀξιάσειεν κυάθων.

Iterum ſcholiaſtæ verba ſunt ad carmen IIII. *Ἢ σαγάνα ἢ δρέπου πρόκα λίγυιν ἀπὸ τᾶ πρὰ πίμπλαθι.* ὧ Καλλίμαχος· *ὧς καὶ ἰκάδιον πρόκας ἴρας πιτύσας, περίκιον ἰκδύκιος ὕδωρ ἴδων.* ſcribo, ut ſententiæ ſimul & verſui conſulam,

— ὥσπερ ἰκάδιον πρόκας ἴρας πιτύσας
Περίκιον ἰκδύκιος τινὶ λιγυς ὕδωρ ἴδων.

περίκιον ὕδωρ, dapes inemtæ. vel cibus pauperum, miſerorum. Heſychius, *περικὸς, πτωχὸς, πλουκὸς.* Homero & poëtis *περίκτης* eſt mendicus. Legere memini *περίκα* pro mendicitate. niſi mendum eſt in his verbis Dionis Chryſoſtomi oratione De non capta Ilio. *φασὶ δ' Ὁμηρον ὑπὸ περίκας τι καὶ ἀπορίας πραγματεύσασθαι ἐν τῇ Ἑλλάδι.* Verba interpretis fere adduxerant me ut ſcriberem *Πρόκιον ἰκδύκιος.* ſed repugnat ſcriptus codex: in quo ſcriptum inveni *πιτύσαι* pro *πιτύσας* & *ἰκ δίκας ἴρας ὕδωρ.* fortaſſis an ſcribendum *περίκιον ἰκδύκιος ὕδωρ ἴρους ἴδων.* Deprehendimus ibidem, & alium Callimachi locum, valde obſcuratum: nam & auctor ejus ſcholii nomen poſtea reticuit: & ſcribarum imperitia plurimum auſa eſt in illo depravando. Ita igitur ſcriptum, quo loco verbum *πακύνθω* explicatur. *πάκιον ἔλεγον τὸ λεπτότατον τῦ ἀλεύρου· παρ' ὃ καὶ φάκιον λέγεται τὸ λινοῦν. Ηδὺ δὲ φάκιον ἀλεύρεις ἐν τῷ ἰδίνθαι.* manifeſta vitii lectio. In libro ſcripto qui in Genevenſi bibliotheca ſervatur, reperimus, *ἡδὺ ἀπάφακιον ταῦρον.* nihilo melius. niſi quod indicio vocis *ταῦρον*, quæ in vulgatis deeſt, latentem Callimachi verſiculum ſumus odorati: Scribendum enim putamus, *Εἰδῦαι φάκιον ζεῦρον ἰμαμένας.* extat iſte Cirenæi poëtæ pentameter in Etymologico magno, in voce *ἰάλεμος.* In ipſo fine ejuſdem carminis, habet dictus liber. *Ὅτι δὲ οἱ σάτυροι καὶ οἱ πᾶνες καὶ ἐπίφορροι* (ſcribo, *ἰσιπόδες*) *πρὸς τὰς συνουσίας καζυγεύοντες* (fortaſſe, *κατ' ἀγρὸς ὄντες*) *καὶ Καλλίμαχός φησι.* At locus ab interpretibus ad primum idyllium productus in explicanda voce *σκαῖος*, ſumptus eſt ex libro Callimachi De avibus: cujus præter Suidam & Athenæum meminere commentator Apollonii & auctor Etymologici. Ex ejuſdem Choliambis ſumtus eſt hic verſus, qui in ſcholiis legitur ad ſeptimam eclogam. *Ἰς τὸ περὶ τύχης ἰαμβεῖον ἀλίου δύσεις.* Extant & in Etymologico magno, ut alia multa hujus auctoris, quædam non ſine mendo. Eorum partem ſuperioribus adtexam, ſimul ut emendem. Scribit auctor in *ἀμπρούν*. *ὁ μὲν Καλλίμαχος κυείσας ἐκ τῦ ἴλιδος ἴλαδε ἢ λέξιν. οἱ δὲ Ἀσδροδίκαιοί φασιν ἐκ κόδων ἀμπρούοντες.* Scribo, *Ἀνδρες δίκαιοι φασ' ἐκ χηδῶν ἀμπρούοντες.* loquebatur de ubertate meſſis, & *συλκομιδῆ* frugum. *ἐκ χηδῶν* valet, *ἐκ τῦ χηδ*, ex arvo ubi ſeges. qui *κόδων* retinent, & *ἀμπρούειν* explicant *vitam trahere*, refelluntur ſatis ab ipſo auctore, qui ait *κυείσας* hic verbum illud accipi. Similis vox *ἀγεῖσθαι* in alio ejuſdem verſu.

Ἐς τ' ἰὼπωνίαν, ἥν τ' ἀγεῖδι νέαιμα πάλῃ.

In *ἐνιδέγγυον* ſcribo, *ἀλλ' ἢ ἀνιδέγγυον ζεῦ ἴδωκεν.* non *δίδωκεν.* Ita extulit proverbium Homericum quo & Theocritus eſt uſus, *ὑδ' ἅλα δοῦσ.* nam *ἀνιδέγγυος* eſt *τὰλάκυτον*, ut apud Latinos, ciccus, pilus, hetta, nauci. Scribit idem: *Διόκλεος, νομάματος ἐστὶ ὄνομα βαρβαρικὸν παῖδος ἡλικί· ἢ ὅτε νικήσῃ ἐν ὅτε τόμασιν ἐπίδοσκεν. Καλλίμαχος, Τύπτεκ ἢ νίκευς πορθμεύτον ὕτε φέρητε*

UMI

φέρεσθαι Μὴ ἐκπέσοιεν, ὅτι θυμιατήριον. Ἀλλ' ὑσάπιος ἐκ τοιμάτιον πρὸς Ἀχερουσίας ἐπὶ βάθρον δικάσας. Mos Græcorum quem notat, omnibus jam notus eſt. ut Juvenalem alioſque plurimos taceam, quoties mentio apud Lucianum ejus oboli quem mortuis in os indebant veteres, ut eſſet unde naulum ſolverent? Verſus Callimachi ab aliis parum feliciter tentatos, ſic ſcribendos cenſemus:

Τύνικα δ' νίκυες πορθμῆος ἔτι φέρεσθαι
Μὴν ἐπὶ πλοίου, ὄφρα τὸ θυμιον ὀπίσω ἄλλως
Ἐς τοιμάτιον, πρὸς Ἀχερουσίας ἐκπεδάσῃσι.

Proferuntur hi verſus. non quod in illis voce δικάσας eſſet uſus poëta: ſed ad confirmationem ejus moris quem diximus. nec potuit ab eo grammatico locus illuſtrior & dilucidior eligi. Loquitur autem Callimachus de Hermione ubi fuit Ditis oſtium, ſive terræ hiatus altiſſimus: vulgo ψυχοπομπεῖον dicebant: putabant enim animas fato functorum per illud foramen recta ad inferos pervenire. ideo nauli gratia obolum non inſerebant ori ſuorum mortuorum. Strabo, παρ' Ἑρμιονεῦσι δὲ τὸ καταβάσιον τῆς εἰς Ἅιδου καταβάσεως σύντομον εἶναι δόξαν· ὡς ἐντεῦθεν ἐκβαίνειν τὸ ταχιστον. Ex his intelligimus quo pertineant illa verba, μὴν ἐπὶ πλοίου. ſed notanda vox μὴν: nam etiam alibi fuere ψυχοπομπεῖα & viæ ducentis ad inferos compendia, quod ex geographis & Heſychio certum eſt. Cætera ut ſunt à nobis correcta difficultatem non habent: nec obſcuræ emendationum rationes. ἐπίσω vel ὀπίσω pro φέρεσθαι etiam Andocydes orator aliique poſuere, nedum poëtæ: monſtrum lectionis ἄλλ' ὑσάπιος natum ex imperitia ſcribæ, qui in deſcribendo vocem adjecerat à poëta omiſſam, & ita notaverat ἄλλως ἄνυς uſitatiſſimo in libris veteribus compendio. In voce δίκεσθαι ſcribe: Καλλιμαχος. δικεῖον φησὶ τὸ ἀξεσμὸν. non autem φλῦσσ. furcam intelligit. De notatione nominis ἱρομνὴς ita ſcriptum ab eodem: Ἐρομνὴς ἱστομολογοῦσι διαφόρως· οἱ μὲν πικρὸ τὸ ἶαρ, ὃ τιμιώτ τὸ αἷμα, ὡς παρὰ Κυρηναίοις, Αἷμα γὰρ αὐχὴν τὸ ἱκμὸν τὸ ἐλθὲν ἶαρ. mutilata eſſe Callimachi verba ſatis liquet. Integer verſus hic eſt: Πομδὰν δ' ἐκ αὐχὴν πᾶν ἐλθὲν ἶαρ. reperi apud Nicandri interpretem in Alexipharmaca. Scribo in λάκτις,

Αἶδις ἀκκιτίζουσα ἓλη ὑπὸργία λάκτιν.

nam ἴκτιν nihil eſt: ἴκτιν à κτάω non ſatis convenit. λάκτις, eſt trua. ut in ſimili loco Nicandri, - λάξω τακτὸν ὑπ' ἀγῆ λάκτιν. Omnino mapalia faciam ipſo capite. ut in curia ſenatores perſæpe: quocumque me rapiet memoria, eo deferar hoſpes. Igitur in Arati vita quæ Achilli Statio adjecta eſt. Callimachi extat epigramma in eum poëtam: quod quia corruptiſſime ibi ſcriptum eſt, nec viri docti cum inde illud deſcriberent, quicquam emendarunt, apponam id, atque ex animi ſententia corrigam. In autem editum eſt:

Ἡσιόδῳ σ' ἄτιμα, καὶ ὁ τρέφων οὐ τ' ἀνδρῶν
Ἐχαίρων, ἀλλ' ὀκνέομεν μιμηχρήσασθαι
Τῶν ἰκτίνων ὁ Σολεὺς ἀπιμάξασθ' χάρτι
λικτῷ
Ῥήτις Ἀράτου σύγγονος ἀχρυπίης.

prius diſtichum multifariam depravatum eſt. Scribo,

Ἡσιόδῳ τὸν' ἄτιμα, καὶ ὁ τρέφων οὔτως ἀνδρῶν
Ἐχαίρ-ν· ἀλλ' ἰκτῖνι μὴ τὸ μιμηχρήσασθαι
Τῶν ἰκτίνων ὁ Σολεὺς ἀπιμάξασθ' χάρτι
λικτῷ
Ῥήτις Ἀράτου σύγγονος ἀχρυπίης.

Prævixit ex parte ad hanc emendationem, quod in ejuſdem vitæ initio eſt ſcriptum. Aſclepiades, inquit, Τερρεῖς φησὶν αὐτὸν γεγονέναι, ἀλλ' ὁ Σολέως, Καλλιμάχου πολίτης ἀνδρὸς καὶ ἀξιοπίστου Σολέα λέγοντος αὐτὸν γεγονέναι φίλα τέκνων· ἀλλ' ἰκτίνι μὴ τὸ μιμηχρήσασθαι (ita emendo vulgatam lectionem, quæ eo loco depravatiſſima eſt) τῶν ἰκτίνων ὁ Σολεὺς ἀπιμάξασθαι. Heſiodi carmen de fideribus laudant veteres grammatici: Theon in Aratum ἀστρικὸν βίβλον vocat. Arati librum aſtronomicum vocat Callimachus ῥήτις λικτίδος, ut Strabo τὰ κατὰ λικτῖδα libro decimo. Δημοσθένης δὲ τὰς ἀστρικὰς αὐτῶν καὶ Ἀρχίλεως ἐν τοῖς κατὰ λικτῖδα. Plinius libro v. epiſtolarum: *Videt ut Aratus minutiſſima etiam ſidera conſectetur & colligat: modum tamen ſervat.* Ptolemæus rex in epigrammate quod in eadem illa vita legitur,

Αἰνῶ τὸ λεπτολόγον σκῆπτρον Ἀράτου ἰχνί.

Poteram plura iſtis adjexere, quæ ex hoc poëta apud varios auctores vitioſa ſcribi obſervavimus: ſed hæc ipſa vereor ne nimis multa multis videantur. Hic igitur pauſa eſto.

CAP.

CAP. V.

Percurritur idyllium tertium. παρακλαυσίθυρον *carmen:* τῆθυν *&* τλῶδε: παρακόπις, *&* ἐειδακές: τὸ πᾶν λίθος: *Superſtitio veterum in ſternutatione, & oculi palpitatione.*

ECloga tertiæ inſcriptio eſt Κῶμος in libro manuſcripto. Eſt autem hoc carmen exemplum elegantiſſimum παρακλαυσιθύρου: nam ita proprie appellabant, ut alibi explicamus pluribus: cauſam ejus appellationis declarat poëta idyllio XXIIII. cui index Ἐρωτὶς ἢ Δέσμιος: eſtque id alterum non minus elegans παρακλαυσιθύρου exemplum. Ait ibi poëta,

Ἀλλ' ἰοῦσθ' ἴκελαι ποτὶ τυγχάνοντι μελάθροις
Καὶ κύπτε τὰν θυρίδ'. ὕστω δ' ἀπινίκατο φωνάν.

Thynnorum piſcatores olim in altas rupes mari imminentes ſoliti ſpeculas collocare, ut inde thynnos obſervarent, ſicut author eſt Strabo, qui Θυννοσκοπὶαι vocat. Propterea canit Theocritus,

— ὡς κύμαθε τῆνα ἁλίσυμα
Ὥστε τὰς θύννως σκιαδίζεται Ὀλτις ὁ γεραιός.

Sed videtur poſtulare ſententia ut ſcribamus, ὡς κύμαθε τῆθυν ἁλ. & ita putarim legiſſe auctorem hujus interpretamenti non editi, ὡς κυμ. τ. ἁλ. ἀπὸ τύτης. ἰκέσθω ἁλίσυμα. Τῆθυν Doricum à τῆθος, ut κίθυν à κῆτος. paulo ante τλῶδε dixit. pro eodem. τλῶδε καθίλκυσ Ὑμ' ἰκάσιν. Scribit Scholiaſtes in explicatione vocis Ἀγκὼ, νύνιφα γὰρ ἡ γρᾶυς ὕτω φασίν. ex quibus intelligimus lectum olim à quibuſdam fuiſſe ἀγκῶ. cujus γενετῆς etiam in ſcriptis ſcholiis obſcura mentio ſimiliter habetur. Illa igitur ſive Græo, ſive Agræo, Ἀγκὼ πωλογεύτρια παρακόπις, muliercula fuit ſolita ad ſarculandum operas locare. nam ita potius verba ſilla interpreter. Videntur & παρακόπις & ἐειδακὲς Dorum proprie voces fuiſſe: neque aſſentior iis qui putant eſſe nomina propria. Euſtathius Ἰλιάδ. σ'. Ἰσέον δὲ ὅτι καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ τῦ ῥητὰ ἡ μιθ' ὧτερον ἐειδακὲς λεγομένη. & Ἰλιάδ. γ. Ὅτι δὲ Θεόκριτος ἢ παρ' αὐτῷ ἐειδακίδα, ἤτοι μιθ' ὧτερον, παραβάτην καλεῖ. καὶ διὰ τί, ζητητέον ἴσως. quanquam Euſtathio hic iterum impoſuit memoria: non enim de eadem ambæ iſtæ dictiones. quod ille ait, uſurpantur. Notabis obiter elegans loquendi genus illud, τὸ πᾶν λίθος. quo etiam alibi uſus. idyllio XV.

πάντα πόκως ἴκελ' ἰχθύς, ἅτινα ῥόφει.

Sophocles in Philoctete, Ὦ πῦρ σὺ καὶ πᾶν ὕλημα. Ariſtophanes Acharnenſibus,

Βδ. Μικκὸς γα μᾶκος ὕτος. Δι. ἀλλ' ἅπαν καλόν.

Latini eandem ſententiam voce *merum* exprimunt, ut cum dicunt, *rus merum, ſcelus merum.* & Æſchylus quoque in Agamemnone, ἄκρατος ὀργὴ, id eſt, *mera bilis.* Notabis etiam in hoc idyllio, quod alicubi obſervat Euſtathius: veteres Græcos bonum exiſtimaſſe omen ἢ ἐκ δεξιᾶς πλαρμὸν, & ἢ παλμὸν τῆ δεξιᾶ ὀφθαλμῦ. ac profert ille Theocriti iſtum verſiculum,

Ἅλλετα ὀφθαλμὸς μιν ὁ δίξιος.

Plautus in Pſeudolo.

Niſi quia futurum eſt, ita ſupercilium ſalit.

De ſternutatione exempla ſunt paſſim obvia. Cereri genus hoc μαντικῆς aſcribebant. Heſychius, Συμβόλοις τῆς διὰ τῦ πλαρμῦ εἰωσιμίας ἐχόντων· ἀντιθῦλος δὲ ἤτοι Δήμητρος. Scripſiſſe autem reperio etiam Poſidonium de ratione captandi ominis ex palpitatione: Suidas enim auctor eſt, edidiſſe eum παλμικὸν οὐόσημα. Extat vero hodie Melampodis hierogrammatei Ægyptii, ad Ptolemæum regem miſſus libellus, cujus argumentum & titulus Περὶ παλμῦ μαντικῆ. In eo eum alia multa, tum quod ad hunc locum facit, de oculo dextro ſic ſcriptum: ὀφθαλμὸς δεξιὸς ἐπὶ ἄνωπα, κατὰ θημιόλιν καὶ Ἀλγυπτίους, καὶ Ἀστρολόγους, ἰχθῦρὸς ὑποκείμενος ἕξει ex his verbis cognoſcimus qui fuerint vaniſſimæ hujus artis primi & præcipui auctores. Teſtatur etiam Suidas editum olim à Xenocrate Οἰκονομικὸν εἰσήγημα, id eſt, de ſignis domi apparentibus: exempli gratia, ſi in tecto felis aut ſerpens apparuerit, quid hoc portendat. de fele habes exemplum apud Ariſtophanem, Terentium,

tium, & in LVII. Dionis. de angue apud Plautum, Terentium atque alios.

CAP. VI.

In quarto idyllio notata quædam: ἔλαιον ἐκ ὄπωπεν: *nemus oleaſtrorum ad Olympiam:* σομάλιμνον: ἀρμοῖ· μᾶλλα δὲ σκαπάνη *cur Ægoni tribuantur eunti ad ſacrum certamen. Arrianus emendatur: Plutarchus illuſtratur. Milonis Crotoniatæ ætas: Milones plures: Lucillii epigramma expoſitum:* πιάσειν. *Olympionicarum* ἀναγραφαί. *Pindari librorum* ὑπογραφαὶ *genuinæ.*

SEd veniamus ad quartum idyllium. Ejus principio Battus audito bubulcum Ægonem ad certamen Olympicum eſſe profectum, ſtupefactus rei novitate, ait,

Καὶ πόκα τᾶνο ἔλαιον ἐς ἀφθαλμοῖσι ἐκούᾳ;

Ita ſcribunt Dores, non ἐκούσῃ. eſt autem dictum ἰμφατικώτατα: nam ut efficiat Ægonem ſacro certamini nunquam præparaſſe, negat eum vel vidiſſe unquam oleum: ſine quo exercitatio non fiebat in palæſtra & tyronum ludo. Nimis ingenioſi fuerunt, qui iſta aliter acceperunt, partim etiam ſcripſerunt, ut interpretes nos admonent. In eorum verbis non ſunt prætereunda hæc. ἤτοι ἀπὸ τοῦ ἐλαίου ἐλαῶν ὄρους φησὶν Ἀριστοτέλης. Loquitur de corona Olympica, & oleaſtro unde ſolita ſumi. hunc ait afuiſſe ſtadia octo, auctore Ariſtotele. ſed hujus intervalli ecquem alterum terminum intelligit? Piſamne an Olympiam? an locum illum ubi certamina celebrabantur? etſi iſtud quidem non poteſt: nam ſtadium in ipſo oleaſtrorum nemore collocat Strabo. Philoſophi extant verba hæc in Ariſtophanis Commentariis: Ἐν τῷ πατρώῳ ἴσως ἐλαίᾳ· καλοῦσι δὲ καλλιστεύοντες· ὥσπερ δὲ ἕκαστον τὰ φύλλα ἢ κλῶνες ἐλαίας πέφυκεν. ἀφικνεῖ τι τὸν στάδιον ἄπωθεν ἢ μύρτου, ἢ τὸν στεφάνης συμμέτρως· ἀπὸ ταύτης λαβόντες Ἡρακλῆς ἐφύτευσεν Ολυμπιάσιν· ἀφ' ἧς οἱ στέφανοι ὦσι ἀθλητῶν διάστασις· ἔστι δὲ αὐτῆ περὶ τὸ Ἰλιακὸν πεδίον, σταδίων ἐξ τῆ πόλει ἀπέχουσα. περιφερόμενος δέ. ἢ ζημία μεγάλη τοῦ διγόνου αὐτῆς ἐστιν. ἀπὸ ὧδε τῆς ὑφηγητοῦ λαβόντες Ηλεῖοι τὸν ἀθλητὸν ἐν Ολυμπίᾳ τὸν στεφάνης. Aliquanto poſt occurrit in omnibus quas videre licuit editionibus, mendum turpiſſimum. Sic enim vulgo legitur hic verſus,

Καὶ μὰν ἐς τὸ Μάλιμνον ἰλαύνεται.

cum ſit omnino ſcribendum ἐς σομάλιμνον. Σδμαλίμνη & σομάλιμνον voces quæ hactenus in tenebris delituerunt, pluribus à nobis, Deo volente, in noſtris Animadverſionibus in Strabonem ſcriptorem præſtantiſſimum, explicabuntur & aſſerentur. Nunc ſatis erit Euſtathii locum afferre, ne quis poſtea de veritate hujus lectionis dubitet. σόμα δέ, ait, ὅτι καὶ ἐπὶ λιμένων λέγεται, καθὰ καὶ ἐπὶ στόμιον, ἔτι δὲ καὶ λιμνῶν, ὡς δηλοῖ τὸ παρὰ Θουκυδίδῃ σομάλιμνον, δῆλόν ἐστι. Locus eſt in decimo Odyſſ. commentario. Sequitur,

Χ' ἀ σύελξ ὑρύτι πακύπλιᾳ ἄν πτοτ' ἔκᾳξα.

ubi ſcribendum ἐκάξα, pro ἐκάξω: quod minus recte quidam libri habent. Illo autem loco.

—ἀ γὰρ ἄκανθα
Ἀρμοῖ· οὐδ' ἑκάτερ· ὑπὸ τὸ σφυρόν.

ſi ſequimur ſcholiaſten, male ſcribitur ἁρμοῖ pro ἀρμοῖ. Statuitur enim ab illo inter hæc differentia: ſed eam Euſtathius non admittit, qui Syracuſano more δακτύλῳ hanc vocem annotans, exponit ἀρτίως. Æſchyli quoque ſcholia ἁρμοῖ explicant πανταχοῦ, cum hac adjectione, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἁρμάτων τῶν συντιθεμένων ἢ ἁρμοζομένων πάνυ. Omitto quæ de iſta voce diſputantur in Etymologico. tantum monebo, verſum iſtum, qui ſine auctoris nomine ibi adducitur,

Ἀρμοῖ τυ κἀκείνῳ ἐκάτερχι κἀκεῖθι ἴκεθ',

videri vel Apollonii eſſe, vel ex iſto Apollonii libro primo manaſſe, aut contra.

Ἀρμοῖ τυ κἀκείνῳ ἐκατερχόμενον ἴκευ.

Jam vero cum dicat Corydon de Ægone

he quem Milo Olympiam abduxerat,

Κ' ἔχειν' ἔχων σκαπάνην ἢ ὄλκην τυτθὸν μᾶλα.

quæri jam olim cepit quid hic μᾶλα poëta appellet: & quorſum oves, quorſum etiam σκαπάνῳ ſecum Ægo in Elidem detuliſſet. Paucis omnibus ſatis faciemus. Qui Olympicæ coronæ cupiditate ducti in Piſatidem veniebant, ii ante legitimum certamen, quod erat dierum quinque, triginta ipſos dies ab epiſtatis, & ludorum magiſtris exercebantur. Ifacius Tzetzes in Lycophronem, τὰ δὲ Ὀλύμπια πέντε ἡμέρας ἤγετο, ἀπὸ νέᾳ ἕνὸς τοῦ πενταετηρικοῦ, μέχρις ὅλης ιε'. περιγυμάζοντο δὲ πρόσθεν, ἡμέρας τριάκοντα. Philoſtratus De vita Apollonii libro quinto, Ἤλθον τὸν ἀθλητὰς ἐκβιβάσαι ἔκ Ὀλυμπίας, γυμνάζονται ἡμέρας τριάκοντα ἐν αὐτῇ τῇ Ἤλιδι. Ita fiebat ut XL. fere, vel minimum XXXV. dierum mora athletis in Elide eſſet facienda. Propterea oves XX. ſecum deducit Ægon, ut illarum carnibus toto illo tempore alatur. nam peregrinantes olim de cibo ſibi ſolitos proſpicere nemo non hoſpes & peregrinus in literis poteſt ignorare. De σκαπάνῃ ſive ligone aut raſtro, ut exponitur in Gloſſario, notavimus jam olim, fuiſſe genus exercitationis Græcorum epheborum, quod explicat Feſtus Pompeius. *Rutrum*, inquit ille, *tenentis juvenis eſt effigies in Capitolio, ephebi more Græcorum harenam ruentu exercitationis gratia.* Fuit hoc inter præludia quibus athletæ præparabantur ad cætera certamina: eratque inter eos contentio quis ſocium ſuum in pulvere palæſtrico ruendo præverteret, quod παρρύπτειν Græci dicunt: ideo ligonem vel rutrum domo aufert Ægon, hoc ipſo athletam ſeſe profitens. nam & pictores ſculptoreſque, ut declarat ſuperior Feſti locus, athletas vel certe aſcetas rutrum tenentes effingebant. Hæc nobis ex veterum lectione comperta ſatis & certa. At vir doctus nuper in Agoniſtico ſuo veterem hanc noſtram notam & Græcorum quoque interpretationem loci hujus conatu magno refellere aggreſſus eſt. Placet illi μᾶλα hic eſſe poma, non oves: σκαπάνῳ mulctram, non δίκελλαν ſut ligonem. quarum ſententiarum prior ex antiquis repetita, exploſa pridem eſt & refutata peritioribus criticis, ut videre eſt in ſcholiis: altera plane recens ac nova: prorſuſque, ut nobis quidem videtur, ἀμφότερα, καρὴ τε ἢ κιννί. Quæram enim ego ab eruditiſſimo viro, apud quem vel poëtam, vel poëtæ interpretem, vel cujuſcunque generis ſcriptorem Græcum, σκαπάνῳ pro mulctra aut alio quo ſimili vaſe poſitum obſervaverit. Proferat aliquid ſtabiliendæ huic ante inauditæ interpretationi iſtius dictionis: tum videbimus utra ſignificatio iſti loco magis conveniat. Nam quod σκαφὶς & σκάφιον indidem ortæ voces, & vas interdum & inſtrumentum fodiendi deſignant, nihil hoc ad verbum σκαπάνη. de illis præter auctorum χρίας plurimas, quæ ſunt ad manum, etiam ratio afferri poteſt, cur varias ſignificationes habeant: de hac, neutrum poteſt. At inquiet, nonne alia multa vocabula apud optimos ſcriptores nove uſurpata reperiuntur, quorum exempla fruſtra requiras? Sic eſt ſane: meminimus enim eorum quæ vel ipſi obſervavimus, vel apud veteres grammaticos. Euſtathium maxime, ſuper iſtis ὅσαξ ἰρημένοις, & ut ita dicam, μοναδικοῖς verbis olim legimus. Sed quid opus inſolentes & novas interpretationes fingere cum optime quadrent notæ & certæ? Verum σκαπάνῳ uſitata notione poſſe hic accipi negat idem. cui, ſi recte mentem ejus capio, prorſus non placet fuiſſe ullum veteribus athletis cognitum aut uſurpatum ἐρυχῆς in palæſtra certamen. Id igitur probemus. Athenæus libro XII. Ἐν Κρήτῃ δὲ σκάπτουσι τινὶ τῶν ἀθλητῶν κλίνη, ὑπεσθέντες τινὲς ξυθιζοντῶν ἐθαύμαζον λέγοντες, εἰ τριακάντιον ὄγκον κλίνη. θλίβεις μὲ κίκιννον τὸς σκάφοντάς ἑαυτοῦ ἢ παλαίσεται. Lærtius in Diogene cane: ἐπαγγέλλεται πρὸς μὲν τῷ παρρύπτειν ἢ κακτίζειν ἀγωνίζεσθαι τὸς ἀνθρώπους· πρὸς δὲ καταπαλαίσαι, ὑβρίσαι. Arrianus Diſſertationum Epicteti libro tertio cap. XV. εἶτα ἐν τῷ ἀγῶνι παρρύπτουσιν ἀλλήλους· ἔστι ὅτε χεῖρα ἐκβάλλει, ἀφῦσε ῥῖψαι, πολλὴν ἄφὺν κατέχειν. ita ſcribendus iſte locus, male vulgo & ſcripcus & ab interpretibus acceptus. de quo alias plura, ut ſperamus. Jam ergo liquet cur auctores & quo ſenſu σκαφῖς ponant inter athletarum inſtrumenta. Plutarchus in commentario, An ſeni capeſſenda ſit Reſpublica: ὑδὲ γὰρ τὸ σῶμα τοῦ παντὸς ἀκίνητον ἢ ἀγύμναστον παρεχόμενος, ὅτι μὴ δυνάμενα σκαφεῖσι μηδὲ πάντῃ χρῆσθαι. non eſt dubium σκαφεῖσι hic eſſe quod eſt apud Theocritum σκαπάνῃ. quare etiam in Arato ejuſdem Plutarchi ſic interpretabimur hæc verba: ὑπεφαίνοντο δὲ ἀμέλει ἢ ἡ ὑλώδης ἀθλητικὴ τῆς ἰδίας· ἢ τὸ σφυρὸν

τῇ προτάσει ἢ βασιλικὴ ἡ παντάπασιν ἀρρίτου τ' ἀδιαφορίας ἢ τὸ σκάφιον qui aliter accipiunt, errare omnes mihi videntur: quod pace virorum eruditiſſimorum, quos hic locus habuit exercitos, dictum ſit. Pæne exciderat mihi lectorem admonere turpis mendæ quæ in argumento hujus carminis continetur, quo loco ſcriptum eſt: ἀρχαιτιστὴς δ' Μίλων Θιοκλέους· οὗτος ὁ Μίλων τῇ ἑβδόμῃ πάλιν νικᾷ· ὁ δὲ Θιοκλῆς κατὰ τ' ἐκαίσκην ὀλυμπιάδα (mſſ. ὥσπερ ἰδιάζων κατὰ τ' ῥ' ὀλυμπ. vide ultimo capite.) ἤκμασεν. Falſum eſt Milonem Crotoniatam viciſſe olympiade ſeptima. conſtat fuiſſe eum Pythagoræ diſcipulum, qui poſt quinquageſimam demum olympiadem docere cœpit in Italia. auctor Halicarnaſſeus Dionyſius libro 11. Puto igitur emendandum, τῇ ἑβδομηκοστῇ ἑβδόμῃ πάλιν νικᾷ. nam per illa tempora & multis adhuc annis poſt, præcipua laude per utramque Græciam celebres fuerunt Pythagoras & Milo: ille ſtudiis philoſophiæ, hic arte athletica. argumento ſit vel id unum quod de utroque narrat Diodorus Siculus in anno ſecundo olympiadis LXXXIII. ut valde mirer hoc mendum repertum mihi etiam in duobus ſcholiorum mss. exemplaribus. Sed nulla neceſſitas cogit nos de illo celeberrimi nominis athleta Theocriti locum interpretari: nam poteſt & de alio qui ipſius poëtæ fuerit æqualis intelligi. plures enim variis temporibus fuiſſe antiquo Miloni & ὁμωνύμους ne dubitandum quidem eſt. Verum Crotoniatæ illius ea claritudo fuit, ut quicquid de ullo Milone agoniſta diceretur, id omne quaſi de ſe dictum ſibi vindicaret. Feramus ſane: fit enim ſæpe. at doctos viros quis ferat alterius neſcio cujus Milonis contumeliam in hujus gloriam μεταχαμαιζῆλαι; Extat enim antiquum Luciliii epigramma, quo miſer quidam athleta, Milo nomine, falſe ridetur: quod homines doctiſſimi, decepti nominis homonymia, ad Crotoniatam Milonem retulerunt, & in contrariam partem acceperunt. abſurde prorſus & contra auctoris mentem. Id ſic habet Anthologiæ libro 11. cap. 1.

Εἰς ἱερὸν ποτ' ἀγῶνα Μίλων μόνος ἦλθ' ὁ παλαίστης·
Τὸν δ' οὐδεὶς στεφανῖτ' ἀθλοθέτης ἐκάλει.
Περσεβάλων δ' ἄλλοθι τὸν ἐχίον. οἱ δ' ἐβόησαν.
Τοῦτον μὴ στεφανῖτε, τί μόνος ὧν ἔπιτιν.

Antè autem ἐν μάταιον ἀνάκρημνον, ὑπὸ τοῦ ἐστίν;

Ἐν κεῖμαι, λοιπὸν τ' ἄλλα μή τις βαλίτω,

Milo iſte cum ſine antagoniſta in ſtadium prodiiſſet, quaſi eſſet nemo qui certamen cum ipſo non recuſaret, vocatur ab athlothetis coronam acceperus: ſed cum accedens ad illos cecidiſſet, ſtatim abjudicatur ab eo præmium. ille tendit contra, jure deberi id ſibi, utpote τειθάρτι. erat enim lex agoniſtica, cujus Apollodorus, Suidas, aliique multi meminerunt, quæ τειθάρτι jubebat eum qui ad præmium aſpiraret. inde pendet omnis epigrammatis hujus argutiola, quæ in illis verbis eſt ſita μέχι τοῦ ἐστί; ea tantundem valent ac ſi diceret ὑπὸ ἐπεσάκτα; ſtabam, cecidi, ſurrexi: hæc tria ſunt. Vide igitur quam longe à vera ſententia aberrarint viri in hoc genere literarum maximi, qui nobilem illum Crotoniatam athletam putarunt à poëta laudari. Atqui vel Lucillii nomen debuerat eos ſui erroris admonere: nam quæcunque illius extant epigrammata, omnia fere ſunt σωσιπατρικὰ & διασυρτικά. accedit eo quod titulus ille totus in ignavos & infelices agoniſtas eſt compoſitus. Cæterum Ægonem Olympia non viciſſe, ex eo colligit ſcholiaſtes, quod in Olympionicarum catalogo ab Hippia Eleo primum edito, deinde ab aliis auctо & recognito, nomen Ægonis non inveniſſet. Hoc ſibi iſta verba volunt, ὑπ' ἀναγκάσαι δὲ ὁ Λίγων πυκτικὸς Ὀλύμπια quiſquis fuerit hujus notæ auctor, eum oportet antiquiſſimum grammaticum fuiſſe, qui catalogum illum Olympionicarum viderit: ejus meminit in Numa Plutarchus. paris argumenti fuit, ut ad Laërtium docuimus, Ariſtotelis liber cui indicem fecerat Πυθιονικῶν ἀναγραφὴ. neque dubito aliorum ſimiliter in colligendis Iſthmionicis, & Nemeonicis fuiſſe occupatam induſtriam. qui omnes libri ſi hodie extarent, non leve in iis dubio procul præſidium haberemus ad dirigenda Græcæ hiſtoriæ tempora, & alia multa intelligenda quæ in Græcorum libris hodie intelliguntur vel duo vel nemo. Quoniam autem de Olympionicis, Pythionicis, Iſthmionicis ac Nemeonicis mentio incidit, aperiam obiter amantibus harum literarum ſuſpicionem quandam meam: puto enim voces illas in fronte ſingulorum Pindari librorum eſſe reponendas: pro eo

eo quod vulgo legimus Olympia, Pythia, Iſthmia, Nemea, male, opinor: non enim ludos ipſos laudare ſummus vates περιγνμίνος inſtituit: ſed victores eorum agonum. nec aliter in ſuis veteribus codicibus Aldus videtur inveniſſe. Et vero, quod me magis movet, non aliter laudatos reperies Pindari illos libros ab antiquis grammaticis. id quod ego admonitus quondam ab optimo & doctiſſimo viro Franciſco Porto, diligenter poſtea obſervavi. Exempla cum ſint paſſim obvia eorum ſcripta volventibus, pauca proferam de multis. Athenæus libro XIIII. ὅτι γὰρ ἦσαν οἱ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις αἱ δνύτειραι τερπίζαι πολυτιμᾶς μισθοφορίας, παρίστησι Πίνδαρος ἐν Ολυμπιονίκαις. Apollonius grammaticus, libro II. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐν Ἰσθμιονίκαις Πινδάρου ἐπέρρηξε τὴν ὑπομνηματισαμένην. Sophocles in ſecundum Argonauticorum Apollonii, περὶ δὲ Κυρήνης ἱστορεῖ Πίνδαρος ἐν Πυθιονίκαις: nec aliter ille, quoties Pindarum laudat: laudat autem aſcripto operis nomine bis tantum quarto commentario. Zenobius. Μίγα φρονεῖ μᾶλλον ἢ Πηλεὺς ἐπὶ τῇ μαχαίρᾳ· μίμηται Τεύκρον Ἀναξίου καὶ Πινδάρου ἐν Νεμεονίκαις. Euſtathius in III. Ἰλιάδ. λέγει δὲ καὶ Πίνδαρος ἐν Ολυμπιονίκαις. & ita ſemper Euſtathius, niſi labor memoria: quod non arbitror hic quidem. Pindari interpretes, ὅτι καὶ περὶ ἱδίων ἀγωνίσατο, καὶ Πίνδαρος ἐν Ολυμπιονίκαις. ad odam III. Pythionic. Iidem, καὶ ἐν Πυθιονίκαις, σκιᾷ ὅπαρ φησίν. ad odam ſextam Nemeon. item ad quintam Iſthmion. ἢ καὶ ἐν τοῖς Νεμεονίκαις μεμνηται. Quid quod Suidas ait ſcripſiſſe Pindarum Ολυμπιονίκας, Πυθιονίκας, Ἰσθμιονίκας, Νεμεονίκας; non Ὀλύμπια, Πύθια, Ἴσθμια, Νέμεα. nec movet me quod recentiores neſcio qui ſcholiaſtæ vulgatam lectionem ſequuntur & explicant: neque enim tanta eſt, aut debet eſſe eorum apud me auctoritas.

CAP. VII.

Animadverſa quædam in idyllio quinto. Ἀμὸν ἕρπεθ'. σκείζεσθαι βῦς. σύλευσ'. *Plutarchus & Stobæus emendati.* πὶτ τῷ: *Panici terrores:* ζῶντα ἄφις: *Doricæ voces* τῆνδε, τίνος, τετεί, τεὶ χάλως, σάφως, σόφως, ὠρανὸς, ἔξ.

IN primo verſu idyllii quinti videtur ſcholiaſtes aliter legiſſe ac nos hodie legimus. Quum enim vulgo hujus poëtæ interpretes putent Sybaritam ibi appellari paſtorem qui alio nomine Lacon dicitur, exiſtimo Græcum interpretem aliter hunc locum accepiſſe, & legiſſe.

---ἢ πυμάνα ἢ Συβαρίτα
Φυύγοντι ἢ Δάκωνα.

Non legitur id quidem in editis ſcholiis: neque nos ſane in manuſcriptis invenimus: ſed facile colligi ex eo iſtud poteſt, quod in ſimili mox loco, ubi poëta ait,

—τὸ γὰρ πλέκε φᾶλα Συβάρτα.

vocem Συβάρτα ita accipit, ut non ſervi ſed domini ſit nomen. quod ſi ibi facit, hic quoque ſimile feciſſe quis dubitet? Et ad me quidem quod attinet, facile ei aſſentior: nam quod movere aliquem fortaſſe queat, accidi τὸ ἰδιωτικὸν loco proprii, idem quoque perſpicue fit infra, ubi Lacon ſic ait,

Μή τό τις ἁρπάσῃ τὸν τοῦ Διὸς, αἴτις Συβάρτα
Αἴτ' ἰμὶν ἴσι κἄνιτι τὸ πύμπιον.

ubi vides Laconem manifeſto vocem Συβάρτα pro heri ſui nomine poſuiſſe. Sed quia ita ſenſerit ſcholiaſtes, dubitandum non eſt, quum vel hoc unum id evincat. Adnotat ille Laconem fuiſſe appellatum de nomine patriæ: morem enim veterum fuiſſe, ut ſervos à loco unde erant, nominarent: quod & Strabo non ſemel obſervat. Si igitur Lacon hic ſuæ patriæ nomen gerit, qua obſecro ratione Sybarita dicetur; non enim puto, quia hero ſerviebat Sybaritæ. Verſu ſexto ſcripſerim lubens Ἐκτάσια σύεργε, potius quam Ἐκτάσιε. ſicut idyllio ſuperiore ἐπάξᾳ non ἐπάξῃ habent integræ fidei codices, fortaſſe etiam ille Doricus typus participiorum in αις pro ας quem multis locis in ſcriptis Pindari exemplaribus deprehendimus, Theocrito fuerat uſurpatus, & mox in λακτίσαις & alibi in aliis. Decimo verſu ſcribitur in membranis, Οὐδὲ γὰρ οὐμάς. cujus lectionis admonet nos ſcholiaſtes. affertur

iiſdem in membranis & tertia lectio Εὐμ' ἐκ caſu gignendi. quod non video qua ratione defendi queat: non ſane magis quam quod reperi ibidem paulo poſt, εἰ κατὰ τύπτει. nam verum eſt ἤ. Miror autem adeo novam locutionem eſſe viſam ſcholiaſtis κατ' ἀντίφρασιν ἄλλωδαι. cum certum ſit non aliter locutum eſſe elegantiſſimum quemque è veteribus. Pro ἀλείμμεν autem vel ἰλείμμεν (nam ita quoque legi adnotant ſcholia) codex chirographus habuit ἀλείμμι. Idem cum ilbris editis conſentiens, ἰρίδω habebat in hoc verſu,

Αλλ' ἄγε, ἢ τὸ τοῦ ζεῦξον ἀμὸν ἰρίδω.

nec probo quod cenſent quidam reponendum, ἴεσθαι: quum expoſitio quam affert interpres φέρων κατάδω. & ita legiſſe illum arguat. & ſit recta. Non nego Græce dici poſſe ἀμὸν ἴεσθαι: nam etiam Athenæum dixiſſe ſcio ἀνεζεύχθαι ζεῦξε lib. x. ſed illud ἰρίδω longe eſſe aio elegantius. eſt enim quod nos diceremus, mettez la. genus dicendi frequens in contrahenda ſponſione. Dicunt quidem Græci & καζεύγνυσι ἄνδρον eo ſenſu, ut infra in viii. χρύσεΐς καζεύχθαι ἄνδρον; & ζεῦγε ἀμὸν ibidem. Sed verbo ἰρίδω eximie impetus exprimitur qui ſolet eſſe in provocantibus invicem. quicquid enim ſubito fit, de eo Græci ἰρίδω uſurpant. facetiſſimus poëtarum Ariſtophanes de comedone non ſemel poſuit, & alibi ſimiliter ἐπὶ τῷ συρτόμῳ τὸ πνεῦν. ut doctiſſimus ejus commentator explicat. Ælianus plane ea notione uſus hoc verbo, cum Theocrito, ſi recte apud eum hæc ſcripta De animalibus lib. xii. capite xxiiii. πυγμάζουσι ἐπὶ χρυσίῳ πυκτόμαχοι καὶ ἀργυρέῳ· καὶ οὐκ ἀγωνίζονται ἀμοιβὴν ἄθλου ἰρίδοντες ὑπὲρ τοῦδε τοῦ ζώου. id eſt, ſponſione inter ſe certare Omnino autem in hoc ruſtico proverbio,

— τίς δὲ παρούσας
Αἶγας προβατείου κακὸν κύνα βάλλετ' ἀμέλγειν;

reponenda elegans & antiqua vox Dorum ἀλείμμι. cujus quum ſcholiaſtes quoque faciat mentionem, miror nondum fuiſſe eam in ſuum locum reſtitutam. Atqui Heſychius quoque eam vocem agnoſcit & interpretatur. ἀλείμθαι, ait, βάλλεσθαι, ἅλλεσθαι. extat & apud Timæum Locrum ἀμείμενο pro βαλόμενο. legere memini & apud Archytam quoque. Sic accipe in iſta vere Laconica ſcytala Braſidæ apud Plutarchum, peſſime ab omnibus, quos vidi, Apophthegmatum interpretibus accepta, Ἐξεπόν, ait Plutarchus, ἐπὶ πόλεμον ἔχειν ἐφ' ἑαυτοῖς τοὺς ἱππέας, Ἀστὰ βούλομαι πρᾶξιν πολίτην πολεμεῖν, ἢ τύπτεξιμμι. id eſt. Ego quod opto bello perficiam vel moriar. Scribo etiam in elegantiſſimo Hippodami fragmento apud Stobæum ſermone xli. ἢ γὰρ ἃ ῥᾳδιώτατα πραττόμενα τοῖς ἀνθρώποις ὄντα ἀφορώντων ἢ ἀδυνάτων ἐντέτηκε, νῦν ἐστὶν ἀναγκαῖον τὰ μὴ ῥᾴδια ἴεσθαι. hoc eſt, ne cupientibus quidem ſit facile. In xliiii. verſiculo ſcribunt veteres,

— ἢ ὕστερος βασιλικὸς ἵξεται.

quod malo quam ὕστερος. Illo autem loco,

Μὴ τύ τις ἠρώτα πατρὸς Διός.

ſcribit Euſtathius πὸν τοῦ. eum vide ad Iliad ρ. & λ. hac ratione & κὰτ fuerit fortaſſe ſcribendum. ut infra, Κὰτ τοῦ Λάκωνος τοῦ πυμάνου. non κατοῦ. & ſic de aliis id genus. Non prætermittam quam legi in χοιάνων exemplari Genevenſis bibliothecæ notulam ad hæc verba.

ὦ μ' αὐτὸν τὸ Πᾶτα.

ὦ μάτων τὸ Πᾶτα ὄμυνον· ἰώσατι γὰρ οἱ ἐκ πτοίας καὶ μανίας καζερημένῳ μόλιστα· πάντες δ' οἱ τοιοῦτοι ταῦτα Παῖτες ἐκάλουν. Idem docet & Euripidis ſcholiaſtes. Inde ὁ κεκμηκὼς πυκτὴς Θήρυλος, Diodoro Siculo aliiſque Græcorum hiſtoricis, & Panica Ciceroni. quod pluribus explicat Polyænus. Suavem vero interpretem vocis ζεῦξε in hoc elegantiſſimo loco:

Ἔα λέγ' ὅτι λέγεις καὶ τὸ ξύνον ἐς πλοῦν αὖτις Ζεῦξ' ἄφες.

vult enim ζεῦξε à ζεύξ deducta voce, pro ζεῦγος poſſe accipi, cujus commenti vanitatem, ne pluribus refellam, optimus mentis poëtæ interpres Plautus arguit: qui poſteriorem hujus loci expreſſit ſententiam, ut Virgilius priorem, cum dixit, Quin age ſi quid habes. Verba Plauti ſunt in Milite,

Jamjam fac amabo eſt: ſinite aleam ſi poſſum vivus à vobis.

parilis venuſtatis eſt apud Theophraſtum in charactere garrulitatis, ὅτε τις ἀπύροῦσε

ἀεὶ ῥᾶϑε βάλλεται ἄνϑρ. ubi plura congeſſimus. At illud non negligendum quod in iiſdem ſcholiis legimus: ſcribi nimirum,

τοῖδ' ὑπὸ τὰν κόπιν.

quod videtur Δωριακώτερον. itaque infra quoque ſcribendum

ὄππα μὲν τοῖδε τὸ βάκος.

& eſt non ſemel iſto modo in hoc poëta peccatum. Nam in illo quod mox ſequitur, ὐχ ἑρπύλ τιμᾶ τύτω ὄρλες. interpres non τούτῳ ſed τυτὶ agnoſcit: ut & infra legit idem,

τυτὶ βοσκητᾶδι πρὸς ἀνϑολάς.

Similis τόπος voculæ Doricæ πᾶ, quæ apud illos ſignificat ἢ ἐν τόπῳ κίνησιν. Mirum vero & in manu ſcriptis. & in editis quoque nonnullis, ut apud ſcholiaſten, legi conſtanter λυκαβᾶς non λυκιᾶς: nam analogia potius exigit λυκιᾶς, ut ἀντιᾶς & πιλαργιᾶς. Legit præterea interpres.

τὰς ἄγας (aut ἄγας ex more Dorico) παρωϑέα. non παριωϑέα. id videtur ex ejus interpretatione poſſe colligi quæ hæc eſt: ἄγω παρίημι ἢ παρίεμαι. ſed nihil mutandum cenſeo: & hanc lectionem confirmat valde ſimilis locus id. 9.

Κ' ἐμ' ἰκ τοῦ ἄντρω σύνορος κὸρα ἰχϑὶς ἰδοῦσα
Τὰς δαμάλας παριῶσας.

Eumedes quem nominat Lacon, is eſt, quem Cratidam ante appellavit. vide ſcholiaſten ad Thalyſia de voce Σιμιχίδαι differentem. Is mihi videtur legiſſe verſu hujus xc. Κἠμὶ γὰρ ὁ Κρατίδας: non ὁ Κρατίδας. inde enim, ni fallor, habet Eumedis patrem Cratidam fuiſſe appellatum. ſimiliter etiam v. LXXXVIII. ὁ Κλεαρίστα veteres quidem expoſuere filia Clearistæ, ut ex ſcholiis diſcimus. Paulo ante, Εὖ ποτιψιθίζετον non ποτὶ κίγκα. ita in ſcholiis: ac placet. & interjecto verſu, κἄλως μάλα τύνδ' ἴσαμι niſi putemus fruſtra notatum antiquis grammaticis Doras dicere σάφως, σύφως. κάλως, non σαφῶς. συφῶς. καλῶς. Quod ait Comata ſub finem, Ἀνυσάμαν ἢ ἀμίν, id ſcholiaſtes interpretatur ἢ πλέον ἐλαβον: rem dicit. verba poëtæ parum illuſtrat. niſi fortaſſe legit iſte, Ἀρυσάμαν τὸ ἄϑλον. ſed nihil muto: nam alium vidi qui ſic explicabat, τιμίους ἢ πλέον ἔλαβον. Scribe eodem verſu ex veteribus grammaticis & mss. ἰς ὠρχησὸ ὕμιν ἀλσήμας. Poſtremo illud ſciendum quod admonet Euſtathius, legiſſe quoſdam è veteribus criticis, ἀδύ τι παπτωλιάσδ' non ποπτωλιάσδ' ipſe autem Euſtathius legit, & omnino ſcribendum eſt. ἔστι κ' ἀκούσῃς, vel ἀκούσειν: non ἔστι. Verba ejus ſic eduntur extremo commentario ad Ιδ. αδ. Τὸ μὲν ᾠδὴ ἔστιν ἀντὶ τοῦ ἦσε, μόνον αὐτὸ καθ' αὐτὸ κείμενον· οἷον πικρὰ θυκχείτω, ἔστι κ' ἀκούσειν, ἤγουν μίκεται ἀν ἀκαχομένως. συλλογὴν ἐποιῆσϑαι, ἐκ τοῦ ἦσε, δὴ καὶ ἀκούσειν. ipſe ſcripſerat ἔστι. idem mendum in illius παρεκβολαῖς ad Ια. 9. ubi ſequitur Euſtathius alteram lectionem ἀκούσῃς. In magno quoque Etymologico ſcriptum, Doras ἔστι aſpirare contra morem cæterorum. quare ita poſthac ſcribamus in Δωριάζοντων monumentis. ut in primo, ἔστι κ' ἀμίλξῃς in ſeptimo, ἔστ' ἐπὶ πᾶχυν. & ita ſemper.

CAP. VIII.

Saltuatim notata quædam in ſexto idyllio. Alcmanica figura: remedium contra faſcinum: mores varii antiquorum. κλαπῶ.

IN codice manu exarato, ſcholia ad ſextum idyllium ſic incipiebant: Δαμοίτας ἢ Δάφνις· ἑκατέρους ἴσχει τοῦτο τὸ κεχρωμένον Ἀλκμανικῷ σχήματι. ἐνταῦϑα γὰρ ἐπειδὴ ἐπάγεται ἐπὶ τοῖς δυσὶν ἓξῆς δὶς πλεονασμὸν κίγκται μετὰ τὸ ἔν. οἷον, εἰ δὶ κ' Ἄρης ἄρχοιτο μάχας, ἢ Φοῖβ· Ἀπόλλων. λύεται δὲ ἑκάτερα μὲν ὑπερβάσει· οἷον, εἰδὶ κ' Ἄρης ἢ φοῖβος Ἀπόλλων ἄρχοιτο· τοῦτο δέ, ἀπὸ κοινῆς λαμβανόμενον τὸ ὁ βυκόλος. Apparet legiſſe qui hæc ſcripſit, verſu ſecundo. συνάγεται. non συνάγεται. quod notat de Alcmanica figura, quæ etiam περισσολογίας dicitur, idem apud Euſtathium leges non ſolum ad Ια. ↓. unde eſt allatus in ſcholiis verſus: ſed etiam ad iſtum ex Ια. 9.

Ἦχι ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλουσι κλόνι Σκάμανδρος.

Aratus quem affatur poëta, pleriſque viſus eſſe is cujus extant φαινόμενα. non defuere

defuere qui aliter ſentirent: ideo additum in MSS. ſcholiis, ἄλλοι δὲ φασὶν [ὅτι διακίγνται] πρὸς τινὰ ὕπτιον κακύμονον. Δαμοίτας, ὑποδιῃρεμένου τοῦ ι, ut à θυμὸς Θυμοίτας, ſtudioſe notat Euſtathius ad Il. α. γ. & μ. Porro inter varia antiquorum remedia quibus ſe à faſcino defendi poſſe arbitrabantur, fuit & illud quod commemoratur hoc verſu,

Ὡς μὴ βασκανδῶ δὲ, πρὶς ὡς ἰμὶν ἴκπλυτα κόλπου.

cujus rei alii quoque poëtæ multi Græci Latinique poſt Theocritum meminerunt. Quid autem veteres moverit ut putarent vim aliquam habere ad amoliendum oculorum faſcinum, ſputi in ſinum conjecti fœditatem, declarat Plutarchus. Ait ille res turpes & obſcœnas ideo adverſus faſcinum adhiberi, ut harum intuitu eludatur vis mali oculi nocere cupientis. Plutarchi verba hæc ſunt, Sympoſ. v. probl. VII. διὰ γὰρ τὸ τῶν περβασκανίων γένος αἰσθάνεσθαι πρὸς τὸ φθόνου ὠφελεῖν, ἐλκομένης διὰ τὴν αἰσχύνην τὸ ὀλίγον· ὅθεν ἔτι νῦν ἐπιρρίπτειν τοῖς παῖσιν. Vocat περβασκάνιον, quod Latini amuletum vel mutinum. quare recte auctor Gloſſarii *mutinum* explicat περβασκάνιον, vel περβασκάντιον. ἀτοπίαν appellat, rei appenſæ fœditatem ut ſputi, vel Priapi: nam & Priapos in eum finem appendere fuit moris. πρὸς γὰρ τὺς βασκαίνοντάς τι τῶν καλῶν, τοῦτον κολάζειν παρεκάλυπτον, inquit Diodorus Siculus libro quarto. Nec dubium eſt quin eandem ob cauſam Romanis olim moris fuerit pudenda pro amuletis è collo puerorum ſuſpendere. Varro De lingua Latina lib. VI. *Poteſt vel ab eo quod pueris turpicula res in collo quadam ſuſpenditur, ne quid obſit, bona ſcæva cauſa.* Similiter apud Græcos, artificibus quibuſdam moris fuit ante officinæ fores ridicula quædam arcendæ invidiæ appendere vel affingere. Pollux libro ſeptimo, cap XXIV. Περὶ δὲ τῶν ἁμάρτων τοῖς χαλκεῦσιν ἐστὶ γυναικά τινα καλαρτᾶν, ἢ ἐκκαλάπτειν, ἐπὶ φθόνῳ ἀποτροπῆ. ἐκάλουν δὲ βασκάνα. Fecimus autem libenter, ut Plutarchi locum obiter explicaremus: quem nullus doctiſſimorum interpretum quos vidimus, intellexerat. Vide amplius Turnebum libro IX. cap, XXVIII Scribendum autem κλαπτὼ aut κλαξὼ cum ſubſcripto ι, & ἴστι, non ἴστι, in hoc verſu,

αὐτὰρ ἰγὼ κλαπτὼ δόρκας, ἴς τις κ' ἰμάσῃ.

CAP. IX.

Thalyſia percurruntur. χαῖε, χαίτω, χαῖτω: φαίνειν *pro facere*: oſtendere: *Homeri locus.* ἀφύλαι· ἵπτιοι δ' ἄλλοι. *Oromedon.* χόνζα, ἄγνος, σκύμαλος: *Apollonius emendatur. Caucaſus* ἰχατίων.

LAudans Theocritus in Thalyſiis Phraſidamum & Antigenem, quum vellet ſignificare, eos cum paucis ejus ævi antiquum obtinere, ait,

ἢ Φρασίδαμος
Κ' Ἀντιγένης, δύο τίκτε Δυκάονος· ἢτι πὶρ ἰσθλὼ
Χαῖρ τῶν ἴτ' ἄνδρῶν.

quo etiam modo dixit de Anacreonte in epigrammatibus,

Ἀνακρίοντος ἰσλὸν ὄβρι τὸ Τίῳ
Τῶν πρόσθ' ἅτις πιφανὸν φθογγῆσαι.

χαῖε autem appellat viros bonos & ὠγενῆτε ἢ ἀρχαίους, ut exponunt ſcholia. eſtque ea vox Dorum propria: qua & Ariſtophanes utitur in Lyſiſtrata: ubi ſic loquitur Lampito mulier Lacedæmonia,

— χαῖε μὲν τὰ τῶ σιῶ.
Κοὐδὲν ἀλλ' ἢ αὖ.

quem locum enarrans Suidas, χαῖε, ait, ἀντὶ τῦ ἀγαθέ· ἢ καὶ παρὰ Δακεδαιμονίοις τὸ ἀγαθέ· apud Heſychium ſcribitur χάιε. quod autem videtur Suidas hanc vocem παρὰ τὸ χαίρειν deducere: id pertinet ad ſequentia apud Ariſtophanem Lyſiſtratæ verba, quæ comica petulantia, in alium longe diverſiſſimum ſenſum hanc vocem detorquet. Ait Theocritus,

τὰ δ' ἀπαρ' αὐτὰν
Αἴγλεγι πλοκίας τι ὑπ' ἴσκιον ἄλσος ἴφαμον.

φαίνειν hic, ut ſcholiaſtes etiam explicat, eſt ποιεῖν, facere, reddere: quomodo ſæpe accipi notum eſt ἀποφαίνειν & δεικνύειν, interdum & μηνύειν, ut in Laërtii epigrammate de Democrito. Latini quoque

que recentiores ſcriptores *offendere* nonnunquam ſic uſurpant. Eutropius de Tacito, *vir reipublicæ gerendæ idoneus: nihil tamen clarum potuit offendere.* Imperator in Inſtit. *& voſmetipſos ſic eruditos offendite.* Repone verbum φαίνῃ in iſto Homerico verſu Ια. γ.

ἀλλ' ὅτε δὴ μύθους γε μάθοις πάσσυτον ἔφαρον.

perperam enim hactenus ὔφαρον pro ἔφαρον eſt editum. Scholia, ἔφαρον, φαίνεσθαι ἰκανόν. in iiſdem tamen alterius quoque lectionis extat expoſitio. Euſtathius vero ὔφαρον explicat, ſpreta vel ignorata altera ſcriptura. quam tamen putamus nos eſſe potiorem ac poëtæ menti convenientiorem. Sic Herodotus,

Κλεῖν' ὕτω δὴ ἔφαρτο τὸ ἴσπλα λόγον.

Apollonius,

ἡ δέ μιν ἄστον ἔσω παρίσῃ τε φαίνῃ τε μύθων.

Theocritus quoque idyllio IX. Βουκολικὰ μῆλα χαίροντι, φαίνεται δ' οὐδέν. At ὑφαίνῃ apud poëtam, ut cum dicit, μῆτιν ὑφαίνῃ, aliud eſt: ut ſciunt qui tantum vatem πανσοφίαν. Aſſentior Euſtathio βουκολικὸν ineſſe ἀφέλειαν. imo rus merum. iſtis verbis quæ ſequuntur non longe.

—ὡς τοῦ ποτὶ ἡτορίοισι
Πᾶσα λίθος πλαίσια ποτ' ἀρυλλίδιον ἀείδῃ.

Locus Euſtathii eſt ad Ια. ι. alibi vocat audax dictum, loquens de voce ὀχλεῖν Ια φ. Τοῦτο μέν, ait, σωφρόνως πέφρασται τοῦ ποιητοῦ ἐπὶ ψόφῳ τινί. Θεόκριτος δὲ θρασύτερον ἔφη τὴ πᾶσα λίθος ἀείδῃ. Puto autem ἀρυλλίδιον eſſe hic calceamentum ruſticum clavis ferreis ſuppactum: vel ſculponeas, quæ inter eundem lapidibus illiſæ ſonitum edunt. præter Theocritum etiam Euripides illud indicat in Oreſte, quo loco ait chorus,

σίγα, σίγα, λεπτὸν ἴχνος ἀρυλλίδος
τιθεῖσα μὴ κλύσειέν μεθ' ἵππου κλύοντος.

Non metuit ſibi Simichidas à ferula grammaticorum, cum mox cecinit,

—τάχ' ὥτιος ἄλλον ἰκανεῖ.

Atqui vapulat poëta eo nomine à ſcholiaſte: cujus verba ita legi ſupplerique debent. ἁμαρτάνουσι δὲ ἐξαίφνης τὸ ὥτιος· ὕτιος γὰρ ἐκ δυσὶν ἄλφα ἐκ πλείονων ἐστί, ὁ ὕτιος δὲ ὑτιος οὐσιαστικῶς cæterum quanti æſtimanda ſit hæc cenſoria nota, periti intelligunt, qui ſciunt Atticos ipſos differentiam inter ἄλλος & ὕτιος facere non tanti. In quadrageſimo ſexto verſu,

Ἴσον ὄρεϊ κορυφῇ τιλίσαι δῆμον Ὠμεσιδάων.

probo eam interpretationem quæ Oromedontem eſſe montis nomen ſtatuit. videtur namque mons ille à gigante ibi occiſo & obruto ſic eſſe dictus. Oromedon gigantis eſt nomen. Propertius,

Te duce, vel Jovis arma canam, cæloque minantem
Cæum, & Phlegrais Oromedonta jugis.

Quod de cunilagine ſcribit interpres ad hunc verſum,

Χ' ἁ σιλὶς ἰανθεῖσα πανυκτερίνα ἴσα' ἐπὶ πᾶχυν
Κνίζᾳ.

Theſmophoriis matronas Athenienſium caſtitatem cuſtodientes, illa ſibi cubitus ſolitas ſternere: idem alii quoque tradunt, & de eadem conyza, & de agno. Non tamen propterea debent κνίζα & ἄγνος confundi: differunt enim genere toto: κνίζα eſt herba: ἄγνος eſt frutex aut arbor potius: eſt quippe vitex. quod liquet ex Plinii libro XXIV. cap. IX. vide & Nicandri interpretes ad hunc locum in Theriacis:

Φρίξειεν δ' ἐπίοικε χαμαιζήλοιο κνίζης
Ἄγνου τε βρύα νιφαδ.

At grammatici putarunt licere ſibi in iſtis eſſe minus acutis: qui etiam πέρμακον interpretati ſunt ἄγνον: eſt ſane πέρμακος non frutex, ſed affinis ſalici & vitici arbor: docet clare Apollonius, narrans libro tertio ſolitos Colchos, mares mortuos ſuſpendere à ſummis promalis & ſalicibus; quod Ælianus in eadem hiſtoria dixit, ἐκ τῶν δένδρων ἀπαρτᾶν. Apollonii verſum ita ſcribe,

Ἐξείης πέρμακοί τε καὶ ἰτέαι ἐκπεφύασιν.

nam πέρμακον, quod vulgo editum eſt, mendam continere non ambigo: quum

&

& Heſychius ita ſcriptum habeat: & Heſychii lectionem confirment Erotianus in Dictionibus Hippocratis, & Theopompi Colophonii verſus apud Athenæum libro v. Sed ad penſum noſtrum redeamus, & reliqua hujus carminis percurramus. Ait,

ὡς πόκα τᾶς Κωΐας ἀεχώσαλῳ Δάφνις.

vide ſcholia ad ſequentis idyllii finem. Mox,

Η Αδω ἢ Ροδόπας ἢ Καύκασον ἰχανόωσα.

cur Caucaſum ἰχανόωσα dicat, non ignorant qui vetus illud dictum à Strabone aliiſque relatum, recordantur,

Ες Φᾶσιν ὕδωρ ναυσὶ ἰχάλως δρέμω.

& ab eadem opinione dictum eſt ab Apollonio,

— ἄμα δὲ Κολχὶς
Πόντου καὶ γαίης ἐπικίκλησκε ἰχαστήρια.

Vetus poëta apud Ciceronem,

A ſole exoriente ſupra Maoti' paludes.

& certum eſt ex eodem Tullio adhuc ejus ætate magnum fuiſſe Romæ, oſtium Ponti vidiſſe. Ait,

— ἐπεὶ τ' ξεῖνον ὁ Δύσμορος ὐκ ἰλιτ' μι.

Lego, ἰλιτ' μιν. non enim de ſe poëta loquitur, qui in illa inſula erat peregrinus: ſed de amico & hoſpite ſuo. Ait,

— ὁ δ' μοι τὸ καγκλίλον ἀδὺ γελάσας.

ſcholia ἀφελκύσειεν, γελάσας. modo tamen, γελάσαι. ſed ita ſæpe peccatur.

CAP. X.

In octavo & nono carptim quædam animadverſa. σύριγμα. ὁ συεικτὰ, ἐππύτα φηγὸς, πολεμικὰ σάδηεν, βᾶν ἀέγετα. *Concha veteribus protuba. Superſtitioſæ veterum opiniones.*

DUbitari ſcio à multis quid ſibi velit Theocriti ſcholiaſtes cum ſcribit ad idyllium octavum, illa enarrans, καζαδείδαι ἄεδλον; ἄεδλον eſſe quod vulgo appelletur σύγκλημα. Græcorum recentiorum ea vox eſt, qui συγκλῶ ſæpe pro paciſci, & συναρτῶ uſurpant: eſtque id verbum non infrequens in ſcriptis juriſconſultorum Græcorum. Hic tamen interpres σύγκλημα appellat, non ipſam conventionem: ſed id in quod facta eſt conventio. In hoc verſu,

Πᾶ ποχ' ὁ συεικτὰς πεδέφιλες ἕδετ μόνος.

antiquiſſimæ editiones Romana & Florentina præferunt συεικτὰ, non συεικτάς: ſicut paulo ante, καλὸν ἰὐκτὰ Μοιρᾶνες. mutarunt hunc locum qui exiſtimabant tantum ob metricam neceſſitatem poëtas ea formatione uti. quod falſum eſſe ex Homero & Euſtathio certum eſt. Uſi ſunt etiam in patrio caſu, & in quarto, contra Homeri conſuetudinem, ut notat Theon in iſta Arati verba,

πάλλε ἰκτίνα φηγὸς.

Orpheus de lapide magnete,

— ὑκ ἰδίνᾳ μεδίμνοι πολλαμὰ σίδηρον.

Sic in hac lege Demonaſſæ Cypriorum reginæ, Μὴ ἀποκλείσαι βῶν ἀέγετα, apud Dionem Chryſoſtomum oratione altera De Fortuna. Omnino autem ſcribendum eſt.

Ω τερέγα τᾶν λινκᾶν ἀγᾶν ἄνερ, ὦ βάδες ὔλας
Μυείων· ὦ σιμὰ φῶτ' ἰφ' ὕδωρ ἴεμαι.

non ut in omnibus reperimus editionibus ὦ βάδος, facit nobiſcum ſcholiaſtes, ut ex ejus editione, atque interpretatione conſtat. Sic ille. ὦ βάδος ὕλας, ὅτι ἰκὼν ὑλῶδες βαύτων. Repetendum ἀπὸ τοῦ, δυλες. quaſi diceret Menalcas, ὦ τερέγα δυλες ὑφάδη. ὦ βάδος ὕλας μυείων. Initio noni cum ait poëta, Μόχθοι βουνὶ ὑφάντις. placet Euſtathio ſumtum id eſſe ab Homero, qui ΟΔ. ι. dixit.

— ἢ ὑπ' ἰμέρου ἔλιτο ἑκάστῳ.

Lego in eodem,

— ἴχω δέ τοι νὺ' ὄτον ὥφελε.
Χείμαῤῥος ἢ νυδὸς καρύων ἀμύλιος πεφύκως.

non ut eſt editum, ἢ νυδὸς κ. ἢ valet, quemadmodum: & νὺ' ὄτον, accipiendum ὑπτιαδὸν, pro νὺ' δύγον: ut & Lati-

ne non ſtanti. hæc confirmantur auctoritate ſcholiorum non editorum, quæ locum ſic explicant: ὑκ ἴχω δὲ ὑδὲ μισέω σφυρίδα κλιμάκος. ὥσπερ ὑδὲ τοῦδε ἀνὴρ καρῶν ἢ καρδίαν, παρόντος αὐτῷ ἀμύλου, ἤγουν πλακοῦντος· ἐν γὰρ τῇ πλακοῦντι ἀεὶ ἢ κάρυα. Sequitur,

— ὁ δ' ἰγκαρχήσαῖο κύκλῳ.

ubi non probo ſcholiaſtæ expoſitionem, ἐπὶ τέτῳ ἡδέως ἰγέλασε. nam concha accepta lætum intonuiſſe illum, ſignificat. Sic alibi de Amyco.

Ἦ ῥ' Ἄμυκος, ἢ κόχλον ἐλὼν μυκήσαῖο χοῖλον.

& Lycophron, Στεφάνῳ τ' ἀμαιμακὲν ἰξάρχων νόμων. & paſſim poëtæ. Apparet autem veterum fuiſſe hanc ſuperſtitioſam opinionem, ut eos quibus in naſo vel lingua, tubercula, ut fit, aut alia hujuſmodi cutis vitia in aliqua ejus parte orirentur, putarent vel mentitos eſſe, vel depoſitum non reddidiſſe, vel aliquid denique fraudis admiſiſſe. Nam & in hoc idyllio eam religionem tangit Theocritus cum ait.

Μηκέτ' ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ἰλοφυδέα φύσης.

& iterum in XII. ſive Aita,

— ἐγὼ δέ σε τὴ κακὸν αἰνῶ
Σιδύνα ῥινὸς ὑπερθεν ἀραιὰς ὑκ ἀπαρνῶ.

Tenuit hæc religio & Romanos, ut notatum eſt ad Propertium, eruditiſſimo Scaligero. Ovidius:

Eſte dei credâmne? fidem jurata fefellit:
Et facies illa quæ fuit ante manet.
Quam longos habuit nondum perjura capillos,
Tam longos poſtquam numina læſit, habet.
Candida candorem roſeo ſuffuſa rubore
Ante fuit: nives lucet in ore rubor.

Horatius II. Carminum:

Ulla ſi juris tibi pejerati
Poena Barine noceuiſſet unquam,
Dente ſi nigro fieres, vel uno
Turpior ungui.

Similis quoque fuit Διτδαμνίας, quod teſte etiam Strabone, eos viros qui ſubito morerentur, Apollinem: mulieres, Dianam dicto factove offendiſſe, credebant. Perſas quoque ait Herodotus credidiſſe, ſi quis vitiliginem aut lepram haberet, eum ἐς τ' Ἥλιον ἁμαρτεῖν τι ταῦτ' ἰχθῖν.

CAP. XI.

Ad decimum idyllium. ξυκος & βυκαῖος: ὀρδίνιον: ἀπτερύγεσσι τῆς αὔλακος. *proverbia quædam notata. Euphorionis locus emendatus, & alter Sapphus.* ῥῆμα: ſchema. ὥπως. παίνῃ ὁ τέκτων. παῖσδα.

INitio decimi, non ſcholiaſtes tantum de vocis βυκαῖ expoſitione ambigit: ſed & Heſychius, cujus hæc ſunt, βυκαῖος, βυκάλος, οἱ δὲ διεστῶς. Nicander initio Theriacorum.

— σὺ δ' ἀν' ὁπλοτάτῃς ἀφύσσεις
Βυκαῖός τ' ἀλέγων.

Vetus enarrator, βυκαῖος, διεστὼς, βυκάλος, ξυνάγων βοῶν ἐπάλμους, ἢ γαμήλους ἀπλῶς. At Euſtathius in Dion. & βῦκος & βυκαῖος generaliter ἄγγειον explicat. In ſecundo verſu ſcribendum, Οὐδ' ἐν ὄγμοις ἄγαν ὀρθὸν δύνα. hæc ſcriptura eſt antiqua, elegans & vera. Interpres ad illud, τᾶς αὔλακος ὑκ ἀπτερύγεσσι. exponit αὔλακα ὀρθίνιον, voce ejus ſemibarbari ſeculi, è Latino detorta. plane idem eſt ac verſus, quare etiam ἀντὶ τέκτων ea ſunt uſi. Euſtathius, ἴσως δὲ ἦσι γεγραμμένον τὸ ὑδύνα, πεστιθεμένης μὲν τέκτων, ἢ τοῦ ὀρθίνιον ἴδιον. eſt autem venuſtiſſime dictum ἀπτερύγεσσι τῆς αὔλακος: ut apud Latinos *depaſci* de igne, & לחם apud Hebræos *pugnare*, à לחם quod eſt *comedere*. Scribe etiam mox cum veteribus. — χαλεπὸν χρέος κύνα γαῦσαι. ſine cauſa recentiores mutarunt in χρέως, reclamante ſcholiaſte. Planius extulit hoc proverbium Lucianus in libello Περὶ ἀπαιδευσίας. ὑδὲ γὰρ κύων ἅπαξ παύσασθαι ἂν, σκύβαλα γνῶναι μαθοῦσα. alii aliter. Affine adagium in epigrammate Platonis, κυνὶ λεῖα μαλάσσῃ. quod & libro VII. Anthologiæ in alio epigrammate extat: affine item aliud apud Diogenem cynicum in epiſtola quadam, ὥσπερ προβάλλων ὀκ ἂν ἀπέχεσθαι τῶν ἀρίστων. Legit etiam interpres,

τὶς δ' τυ τῶν παίδων κυμαίνεται. & μάντις ἢ τὰν τύλλα χερεΐζει ἃ καλαμαία.

Euphorionis verſus de hyacintho, qui ſunt apud ſcholiaſten valde corrupti, ſic lego,

Πορφυρίη ὑάκινθε, τὶ μὰν μία φάτις ἀοιδῶν Ῥοιτίης ἀμάδοισι διδύσκεσθαι Λιακίδαις, Ἔλεγε ἀντίπλη γεγραμμένα κακκύεται.

confirmantur correctiones iſtæ manuſcripti auctoritate, in quo ita ſcriptum, paulo minus, inveni. recte etiam idem liber in his Sapphus verbis quæ proferuntur ad ſequens idyllium, γλυκύμαλον οἳ ἰρύγγιον ἄκρον ἐτ' ὔδῳ, ſcribit ὄρθιον. arbitror etiam ἰρυδγίῳ ſcribendum eſſe non ἰρύγγιῳ. Vt ad Theocritum revertar, etſi non eſt plane ineptum quod in ſcholiis ᾠσῆμι pro ᾠδῆμαι legitur iſto verſu,

Σχῆμα δ' ἐγὼ ᾠ καινὰς ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀμύκλαις.

eam tamen lectionem non probo, reſtumque pronuntio eſſe ᾠδῆμαι. Senſus eſt: Si mihi opes ſuppeditarent, Veneri conſecrarem & tuam & meam imaginem, ac tu quidem tibias tenens, ſertis redimita ſtares: ego autem, non habitu iſto hominis ruſtici & pauperis: ſed vel habitu citharœdi cum ſyrmate, vel ut aliquis procerum palliatus & elegantior calceatus. Σχῆμα eſt veſtis exterior quæ induitur quoties opus σύγκρισιν opifices fere nullam geſtabant, erantque tunicati: ne ditiores quidem intra ædes, aut in remiſſione. Alciphron in epiſtolis, ἐξ ὧν φιλοσοφεῖν ἐπείπατας, σιμὸς τὸ ῥύγχος, ἀχλὺς ὑπὸρ τῶν κροτάφων ἐπῆγε· οὐτε σχῆμα ἴχων ἀ διζύδιον μετὰ χεῖρος. οὐτε τῆ Ἀκαδημίαι συζῆς. Sic in Περὶ ἀποχῆς Porphyrii. ἀλλ' ὅτε τῷ σχήματι χάσας. & apud Euſebium in vita Conſtantini, ἐκτινάξαντες τῆ μακεδὼν ἐγκεκαυμένοι τῆ κυφαλῆ τὸ σχήματι. Legi etiam in hiſtoria miſcella, de Carolo Magno libro XXIII. *quem illi ſuſceptum, ut Romanorum æmulabant imperatorem, coronabant eum inaſſum. & ocreis eum & ſchemate induentes.* Præterea ſcribendum ſub initium, - ἄδιον ὑτὸς ἐργαζῆ· & ſub finem. πιαίνῃσι ὁ τάχυς ὑτὸς. Euſtathius Ιλιαδ. ζ. Δαφνὶς κατὰ τὸ καλὸν, σοφὸν, ὄνοτατὸς φασὶ ᾠ ὑτὸς. ὅτι, πιαίνῃσι ὁ τάχυς ὑτὸς. Pertinet ad hunc locum quod Columella ait, *Frumenta ſi tempeſtive fuerint deciſa, poſtea capere incrementum.* id enim eſt quod Theocritus πιαίνεσθαι dixit. & eam ob cauſam in epigrammate Bacchylidis Zephyrus dicitur πιότατος ἀέλμων. Auctores habeo veteres grammaticos, Dores non παῖδα, ſcripſiſſe, verum παῖδα: quare ſcribo in hoc carmine, συνίσκετο τὸν ῥαδινὸν μὰ Παῖδα. & ita alibi reſtituendum. Legenti mihi aliquando ſcholia in hunc verſum,

Τοιγάρτοι περὶ θυρσῶν μιν ἀεὶ ταῦρον ἔπεκλε πάλαι·

oborta erat ſuſpicio, deeſſe hic alterum verſum in hanc ſententiam,

περὶ δ' ἰμὶν τὰ θύρασιν ἀεὶ ταῦρον ᾖε καλὰ πάλα.

Ait enim ſcholiaſtes, πάλαι, φησὶν, ἀεὶ τῷ ταύρῳ πάλαι μοι ᾖν καλὰ ὁ μέσος τὰ ἴσον. ἀλλὰ ᾗ τὰ ἀεὶ θυρῶν. quæ verba etiam ſcripti libri agnoſcunt. Sed muto ſententiam, neque deeſſe quicquam cenſeo. At interpretis paraphraſis hactenus vera eſt: ſequentia in libris editis falſa. γὰρ τὰ περὶ τῶν θυρῶν μὴ ὄτιν ἀκαρμάνα, ἀλλ' ἄκαιρα μίγνυ. non erant iſta in exemplaribus MSS. ſed eorum loco hæc, ἀεὶ τῷ ταύρῳ ἀτιμάζητά μοι πάλαι.

CAP. XII.

Sofibii verſus de Lityerſa luce donati, ac partim etiam emendati.

PRiuſquam ulterius progredior, longiuſve recedo ab hoc Theocriti idyllio, ubi de Lityerſa fit mentio, volo gratiam inire ab erudito lectore, & hujuſmodi elegantiarum ſtudioſo. Proferam enim hoc loco quoſdam Sofibii veteris poëtæ verſus, in quos forte incidi: qui & elegantiſſimi ſunt, & lucem adhuc (quod quidem, re diligentiſſime quæſita, ſcire potuerim) non viderunt. Eſt vero horum mentio apud Athenæum: ne quis putet eſſe commentitios. quanquam ille Sofitheo aſcribit; ſed locum illum arbitror corrigendum: quum & in codice unde iſta deſcripſimus diſerte ſcriptum ſit Σωσίβιος, & ita quoque legatur apud Græculum grammatiſtam Johannem Tzetzem: qui & ipſe

ipſe horum verſuum meminit, & quoſdam deſcribit. Quoniam autem non leviter corrupti quidam illorum erant in noſtro exemplari, repræſentabimus eos cum fide & cura quales invenimus: quo poſſint acutiores, veſtigia veteris lectionis rimantes, facilius tutiuſque verum in tenebris ſagaci conjectura olfacere. Theocriti verba ſunt hæc,

Θᾶττον δὴ χ' ἕλκοι τὰ τοῦ Φιλὼ Διτύρτα.

Scholiaſtes adnotat: Διτύρτης Μίδου ἦν υἱὸς, ὃν Ἡρακλῆς ἀπέκτεινεν ὅτε κατέβη. κἀπὶ τοῦτο γὰρ τὸν [illegible] συντρέχει αὐτοῦ τὰ τῶν ὑποχθονίων ἀπειλούμενος· τὰ δὲ σάμαθα ἐλάμβανεν ἐν τοῖς δράγμασιν ὡς πεφαλλαγισμένων. Ἰσως δὲ τοῦτο κατὰ μέρος Σωτίωνος ἐν Διάφοροι λέγοντος·

Οὔτι οἱ Κιλλυπὶ πατρὶς ἀρχαία πόλις
Μίδᾳ γενέσθαι, ὅστις αὖτ' ἔσχον ὄρη.
Ἡκεν' χ' ὑπ' φατὸς υἱὸῦς ἄγαν.
Οὗτος δ' ἐκείνῳ παῖς πεφύκασι γένος.
Μητρὸς δ' ἑκάστης ἡ τύχη' ἐπίσταται
Ἑβδ' μὲν ἄρτυς τρὶς ὅτις καθαίνῳ.
Τρὶς δ' ἁρπαίας ἁμάρας πιὼν ἄμα.
Καλὸν μετρητὴν δ' ἀκάμφορον πίδον·
Ἐργάζεται δ' ἰλαφρὰ πρὸς τὰ σιτία.
Ὀγμον δρέπει τῇ μιᾷ δ' ἐν ἡμέρᾳ
Δαίνυσι τ' ἁμὸς συντέκνοις ἐς τέλος.
Χ' ὅτάν τις ἴλθῃ ξένος, ἢ πατρίξ,
Φαγεῖν τ' ἐδωκεν ἠδ χ' πιεῖν ἐθέλοντι.
Καὶ τῷ κεν τρὶς τόσα ἐς ἐν δέρᾳ
Πλέον' φδοῦσι γὰρ τοῖς δαιμόνιοι ἄνδρι
Ἐπίστασθαι οἷσπερ Μαιάνδρου ῥοαῖς
Καρπιμάτων ἀρθμὸν τὰ δ' ἀφλοῖ πάτῳ
Τὸν ἀνδρεμάνην πυρὸν ἀναπνέοντ
Ἄρκι δ' ἐζεῖ τ' ἔλαιον δὲ δράγματι
Αὐτῷ κυλίσας, κρατὶς ὁρᾶται φέρει.
Γίρων δ' ἐκεῖνόν φασιν ἄνδρα γενέσθαι
Ὅτι δὴ ἀνιδρωτὶ ὑφ' Ἡρακλῆι, ἴσχ' λόγων.
Θαλὼν μὲν ἦν Μαιάνδρου ἰρῆος πάϊς
Σοφὸς τις ἄνηρ δίκαιος· ἦν δ' ὁ Διτυρσώτας
Ἀπ' οὐδὸς· τὸν γὰρ ἄνδ' Ἡρακλῆν.

Hæc eſt, ut dixi, noſtri exemplaris lectio: cujus mendas ut abſtergeamus, in primo verſu ſcribe. Ἀπ' οἱ Κ. πατρὶς ἀρ. κ. Nam Celænæ urbs Phrygiæ, etiam Athenæo teſte. Lityerſæ patria fuit. Tertius ſtabit ſi legas. χ' ὑπ' φατὸς υἱὸῦς ἄγαν. intelligenda autem iſta ex mente loquentis, qui videtur fuiſſe aliquis Midæ regis ſubditus vel cliens. In quarto reperio apud Tzetzem in Chiliadibus, πεφύκασιν. In ſexto ſcribo, ἑβδ' μὲν ἄρτυν τρὶς ὅτις καθαίνῳ: vel ὅτις κ. ut apud Athenæum & Tzetzem. τρὶς ὅτις ἄρτυν dictum pro τρὶς ὁτιοῦν φορτίον: ut pr. Samuelis capite XVI. חֲמוֹר לֹחֵם aſinum panis. In octavo præfero lectionem noſtram & Tzetzæ. ei quæ eſt apud Athenæum καλὸν μετρητὴν. & eſt locus elegans: nam quum metretes capiat duas tantum amphoras, Lityerſa tamen, ait poëta cum dolium decem amphorarum exhauſerat, metretem ſe bibiſſe dicebat. In nono habet Tzetzes, πρὸς τὰ φορτία. quod non probo. Undecimum ita reſtituo, Δικαίῳ ὁμοίως συντίθησιν ὡς τέλος· convenientiſſime ad ſententiam. Uno die, inquit, arvum decem γύας (id menſuræ eſt nomen) habens metit, & mergites in acervum congerit. In duodecimo lege ξένος. Decimumtertium ruentem deſtina fulci, ac ſcribe, φαγεῖν τ' ἔδωκεν ἠδ'. χ' ἐδ' πιεῖν ἐθέλοντι. In decimoquinto peccatum tranſpoſitione: reſcribe. -- φδοῦσι γὰρ ἄνδρι τοῖς δαιμόνιοι. XVI. ita fortaſſe conſtituendus: Ἐπεὶ δ' ἀγὼν ἴδῃ τε M. hoc ſenſu: poſtquam hoſpitem ſuum ſatiavit Lityerſa, opes oſtentans ſuas, ducit eum per arva, quæ ad Mæandrum ſita largiterque rigata, ſegetem ferunt uberrimam. ibi tum ille eorum capita falce demetit, inſtar culmorum. itaque ſcribendum ἀκαμπῆ ἄρπῃ. In XXI. γαλὼν non γίρων. & ἐξεῖνεν omnino, ab ἐξεύζω. De viceſimo ſecundo dubitavi diu, eſſentne poëtæ verba an interpretis: atque hoc quam illud verius. Poſtrema ſic lego, ut metro conſulam:

Σῶλος τὶς ἄνηρ· ἦν δ' ὁ Διτυρσώτας ἀνὴρ
Τὸν ἀνδρεμάνην· τὶς γὰρ ἀνδ' Ἡρακλῆν;

ſed iſti duo verſi a videntur fuiſſe perſonis diſtincti. Eſt enim totus hic locus ex tragœdia ſumtus, ut docet nos Athenæus.

CAP. XIII.

Obſervantur nonnulla in idyllii XI. *&* XII. φιλοστόργως ὄμφακος ὠμὰς, τὸν ἀμπόφορα ἀπὸ μαννοφόρει: κιγκλίζει, & κιγκλίζει.

NOn probo quod interpretes vocem φιλοστόργως, exponunt σκληρῶς, in undecimo Theocriti: ubi de Galatea ait Cyclops.

Λευκοτέρα παλίας ποτιδέγμα, ἁπαλοτέρα ἄρνες,
Μόχθω γανυστέρα, φαιρωτέρα ὁμφακος ὁμᾶς.

omnia iſta in laudationem † ἐρωμένης effutit inſanus amator: neque in iſtis verbis ulla aſperitas aut fœvitia illius notatur, ut putant illi, φαιὸς, eſt ſplendens, nitens, λαμπρὸς, ut interpretantur veteres grammatici, quorum potius auctoritate nitendum. Callimachus, φαιρὴ τᾶμος ἀνίαχε ἴωξ. ea voce commendat Cyclops in Galatea ſua cutis bene curatæ nitelam & gratiam. interpretes movit fine cauſa ſimilitudo uvæ immaturæ: nam Græci poëtæ ita ſolent exprimere id quod in mammis turgentibus & ſororiantibus adeo mirantur formarum ſpectatores. Nonnus libro XLVIII.

Δίρκιο πᾶσι σφεγγάσσι θεραπόντεσσιν ἀνίδι μαζὸς
Ὁμφακος εἰδαίνοντος ἀδηλίνας.

Idem poëta alibi vocans ἀκλινῆ, ferme idem ſignificat. libro VII.

Ἀκλινίων τερχθέντας ἴτυν μιτρώσαλος μαζῶν.

Ovidius in XIIII. Metamorph. ubi plurima de hoc poëta mutuatus eſt manifeſtiſſime, alio ſimili uſus idem dixit Theocrito. Ait ibi Polyphemus Cyclops,

Splendidior vitro, teneroque laſcivior hædo,

omnino φαιρωτέρα ὁμφακος ὁμᾶς valet, ſi rem potius quam verba ſpectes, *Splendidior vitro.* Ne illud quidem probare poſſum quod in iſto ejuſdem idyllii loco,

---τρίφος δ' ἰζεῖ ἐνδυκὲς νιφόεν
πάσας ἀμπώρους, ἢ σκύμνους τίτασας
ἄρκτων.

conſentiunt Latini interpretes & emendatores priores in damnanda altera lectione quam affert ſcholiaſtes, & præfert vetus editio Romana, πάσας μαστοφόρους. mihi enim hæc potior videtur ſcriptura: nec dubitaverim ſecundum eam contra alteram litem addicere. abſurdum eſt, νιφόεν, quæ nondum eſt tenera cerva, dici fœtam. durum eſt, cervæ embryonem vocari ἄμνιν. At poëtæ in proprietate dictionum obſervandæ, parum ſæpe ſunt religioſi. id quidem verum: ſed ne hic νιφόεν cervam interpretemur, impedit quod ſequitur junctim de urſæ catulis. vetat & Virgilius qui *capreolos* imitans hunc locum dixit:

Præterea duo nec tuta mihi valle reperti
Capreoli, ſparſis etiam nunc pellibus ambo.

Ovidius quorſum ſpectaret hoc munus pluribus exponit:

Inveni geminos qui tecum ludere poſſint
Inter ſe ſimiles, vix ut dignoſcere poſſis,
Villoſa catulos in ſummis montibus urſa.

quanto ſunt habiliores ad colludendum hinnuli, ſive capreoli, cerva fœta, tanto vulgatæ lectioni & interpretationi præſtat ſcriptura altera, & quæ ex illa elicitur ſententia. Quid ſignificet vox μαστοφόρους, recte in ſcholiis explicatur. Pollux quoque μάνος vel μάννος pro torque Doricam eſſe dictionem ſcribit: quod facit non parum ſtabiliendæ iſti γλοσσῇ. Juvat nonnihil & Virgilianus Polyphemus, qui etſi non idem, ſimile tamen dicit de ſuis capreolis, cum canit, *—ſparſis etiam nunc pellibus ambo.* Latinus poëta ἁμφίδεξιν κόλλοπα commendat: Græcus cultum & ornatum. ſolita autem varie ornari animalia quæ animi cauſa alerentur, alibi fuſe notavimus. Sunt apud Græcos duo verba & ſono & ſignificatione affinia, κιχλίζειν & κιχλίζειν. ambo orta ſunt ab avibus: prius quidem à cinclo, qui numeratur ab Ariſtotele inter aves aſſidue caudam motitantes. inde ergo κιχλίζειν, obſcœnum vocabulum, quo uſus Theocritus in quinto. Κιχλίζειν à turdis deductum minus turpem apud Atticos ſignificatum habet. eo enim gulæ & cupediarum vitium notabant. Perſius eleganter expreſſit, *turdorum noſſe ſalivam.* apud alios ſcriptores non multo honeſtius ſonat hoc verbum quam τὸ κιχλίζειν. eo enim utuntur ad procaces nequitias amantium deſignandas. nec ſunt audiendi viri docti qui hac notione κιχλίζειν ſemper ſcribi volunt. nam ita accipit Cyclops in fine idyllii hujus.

Πολλὰ συμπαίζοντι μοι κόρη τὰν νύκτα κίκλησαι·

Κιχλίζοντι δὲ πᾶσαι. vel κιχλίσδουσι, ut in quibuſdam. Confirmat hanc ſcripturam Macedonius epigrammatarius poëta, qui τὸ κιχλίζειν quid ſit, venuſte explicat.

Κιχλίζει,

Ἐκκλίζε, χρημάτισμα γάμε περίλυδον ἰῶπα·
Ἠντχά μοι πύτης· πάντα μάτιω ἰρίθις

Mox, Παῖζε μόνη τὸ φίλημα· μάτιω πύπτιζε σαυτῇ. declarat & Athenæi referendarii alterum epigramma.

Ὁμμαῖς διπύλις χρυφίων ὑπ' ἀλμαῖς πυρσῶν,
Χίλια δ' ἀκεσβαρᾷ λαξὰ παρικλαπίλις.
Καὶ πολὺ κιχλίζυσα σοβεῖς ὑβδερυγᾶ αἴγλαν.

Macedonii verſum profert Suidas in κιχλίζε: ut de ea lectione dubitare nemo queat. Tranſeo ad ſequens carmen: cujus initio etſi non improbo vulgatam diſtinctionem,

Ἠλυθες ὦ φίλε κῦρι, τελίτᾳ τὸν τυκτὶ χ' ἡδεῖ Ἠλυθες·

ſequar tamen potius alterutram duarum quas notavi in veteribus libris. prior interrogationis notam ponebat poſt ἀεί; altera poſt ſequens ἦλυθες. Eſt illi ſimile, *Tenesne te mea Antiphila?* In decimoquarto verſu manifeſtum eſt ἀπαλάυδον: nam ἡ ἕτερα αἶτια poſuit, cum orationis ſeries poſtularet ὁ ἕτερος αἰτιᾶς.

Διὸ δή τιν τώδι μὰν' ἀμφορίεσιν γαίοδι φωδ'· ὁ μὲν ἦς ἴαπιλος, φαὴ χ' ὁ 'μυκαλήσδων'
Τὸ δ' ἕτερα πάλιν, ὥσκιν ὁ Θίοτακλος ἴσκει, αἶτιαν.

CAP. XIV.

XIV. idyllium leviter percurritur. Hylæ parentes: Cupidinis incertus pater. εἰσορᾷν *pro vivere:* ἀλκδινὸς ἀνήρ. ἀφ' ἧ τότε. πότε δ' ἄλλο ἐπ' ἄλλο δ' ἀεγλής. *Locus Apollonii emendatus.*

FAlſum eſt quod de Hylæ parentibus tanquam ex Apollonio promtum legitur in ſcholiis ad principium decimitertii. Apollonius ſiquidem nec Philodamo, nec Ceyce natum facit Hylam, ſed Theodamante. Is de Hyla & Hercule ſic canit in primo,

-- πρόσθε δ' ὅμως ἐκ πατρὸς ἀπούρας
Δεύς Θιοδάμαντος.

Scholiaſtes, ἢ Υλαν ὁ μὲν Ἀπολλώνιος Θιοδάμαντος φησὶν εἶναι υἱὸν· Ἑλλάνικος δὲ Θεμίστης. Cum ait poëta, ἐπ' τινι τοῦτο διαὶ πάντα τέκνον ἴγνωθ' de patre Cupidinis intellige, qui incertus eſt. ut refert Servius. Meleager,

--πατρὸς δ' ὑκ ἴτ' ἴχω τίνος· ἤτοι γὰρ αἰθὴρ
Οὐ χθὼν φησὶ τικεῖν ἢ θερσύν, ὦ πλαγθ.

Idem alibi de Cupidine, γενίτης δ' ἤτ' εἰ τις ἤτε τυφὸς. Sed & mater incerta: variant enim hic quoque auctorum ſententiæ, quas vide apud interpretem Apollonii, in tertium, & interpretes Heſiodi. Ait, -- τὸ δ' αὖ ἔπος ὑκ ἰσορόωσιν, ἱστορᾶν, ſeu *videre* pro in vivis eſſe non male accipit ſcholiaſtes. ſic apud Tragicos βλέπειν ἐκπε: & Homerus

Οὔτις ἰμοὶ ζώοντε κ' ἐπὶ χθονὶ δερκομένω.

nam δερκομένω quidam interpretantur βλέποντε & ζώοντε alii aliter, ut Priſcianus, qui eum verſum vertit, *Non me vivo & in terra videndo.* Deinde ſequitur, Καί μιν πάντ' ἰδίδαξε. Apollonius,

Δὴ γὰρ μιν τοίοισιν ἐν ἤθεσιν αὐτὸς ἴφραδε.

Addit,

Αὐτῷ δ' οὖ τι ἔλαχεν ἐς ἀλκδινὸν ἄνδρ' ἀποβαίη.

interpres legit αὐτῷ pro αὖτῷ, & explicat αὐτὸν, hoc eſt, jam in illa ætate. de quo ſuum eſto unicuique judicium. ἀλκδινὸν ἄνδρα idem interpretatur, vere virum, ἀνδρεῖον. potes & pro juſto & probo accipere. Priſcianus libro XVII. *Juſtum pro vero, & verum pro juſto, frequenter tam nos quam Attici ponimus.* & paſſim exempla: ſic etiam apud Hebræos. Ait,

Πατρὸν ἐκ ποίων περιλεγόμενοι εἶεν ὀφελός τι.

Apollonius, -- ἀγελόμενος κακαχαίδος εἶτε φίλοιτο. Ait Theocritus, -- ἀφ' ἧ τότε χειρὸς ἔτας. Apollonii verba inſtar commentarii erunt,

Πότερα δ' οἱ τόν γε χολωσάμενον ἀπιχθὸν ἀλλάξατο
Νυκτιμένης ἐρίζωνος· ὁ δὲ ἧ μάρτιμος ἦεν
Ἐκ μακάρων, οὔτ' ἄρτις ἰδὼν διὰ γῆ πεφάτη.

in

in quibus verbis niſi accipias ἰδὼν pro βλέπων, hoc eſt, ſine pernitie, vivus, legi malim ἰών. & obſerva φρένιν Theocriticam, ἀφ' ὧ τότε pro ἀπὸ τότε, vel ἀπὸ τοῦ τότε χρόνου. cujus mihi aliud exemplum non ſuccurrit. ut nec hujus quam in eadem voce τότε apud Apollonium notabamus: qui dixit, τότε δ' ἄλλο μὲν, ἄλλο δὲ, pro ἄλοτε μὲν ἄλλοτε δέ. locus eſt libro IIII, ubi canit de Sirenibus,

-- τότε δ' ἄλλο μὲν ἀοιδῆσιν,
ἄλλο δὲ κηρύθεσκεν ὑπαὶ γλυκερὴν ἰύγγα λιγαίας.

Sequenti verſu, cave erres cum interpretibus, qui ἰχατιὰς, de neſcio quibus agrorum extremitatibus interpretantur. Verba Theocriti,

-- ἰχατιὰ δὲ
Ἅρπα νέον βλάστοντι, τετραμμένη ὠδῖνι ἴσον.

appellant Græci ἰχατιὰς ſingulorum agros ſuis finibus diſtinctos & ſeparatos. recteque doctiſſimus gloſſographorum Heſychius expoſuit ἀχῶν. ita hic accipiendum, & in iſto oraculo apud Plutarchum. Ἐχατιὴν πυρὰκτε Λύκει καμάκεσσι δοκεύων. Ariſtides Sacrarum ſecunda, ᾗ πορφύρεος ὁ Ῥῆθος ὡς ἰχατιάς τινας τῶν αὐτοῦ, εὐθέσεσι τέθαπται ὑπ' αὐξητοῦ. Sed in ea voce apud elegantiſſimos auctores interdum aliquid ineſt contemtus. Alciphron in epiſtolis, Κριτίᾳ ἰκετεύειν ἐκ βασιλέως ᾗ Περσικοῦ πλούτου, ἢ καθέμενον ἐπὶ ᾗ † Ἀτλικῆς ἰχατιᾶς κωμῴδιε ᾗ αὐχμηρὸν ἱρυγάνιν. ita loquitur, quoniam Attica erat κατὰ γῆν, nec uber ſolum. dicitur & de ædibus ſimiliter οὐτιδανοῦ χάους, quia gurguſtia pauperum in extremo oppido eſſe ſolent, procul ab omnibus locis celebrioribus. Baſilius Olymp. οἷα πολλοὶ οἱ θαυμάσιοι † φίλου ἡμῖν πνεύματος ᾗ φιλοσοφίας ζηλῶ † ἰχατιᾶς ἀπηκούσαν. Talem ἰχατιὰν intelligit Praxinoa in Adoniazuſis,

Ταῦθ' ὁ πάρεδρος τᾶνος ἐπ' ἰχαλᾶ γᾶς ἰαλεῖ
ἰσόδως
Ἰαλὸς ὑπ' οἰκητᾶ.

Sequitur apud Theocritum,

ὡς σ' ἐνὶ' ἀὐγίσθης ἀκάματος λίς, &c.

qui locus ita placuiſſe Apollonio videtur, ut in eodem argumento, hoc eſt, in raptu Hylæ, bis eum ſit imitatus. & ἐθιμοτάτῳ δ' αὖτε Theocriti reſpexit, niſi fallor, cum dixit, —ἄγνυσι δὲ κλάδ' ἤδιμον. Atque hæc hactenus. Volui autem tironibus, velut ad fontes intenſo digito, indicare, quam poëtæ hujus, æqualis propemodum ſui, ſtudioſus fuerit Apollonius. Cujus quia toties facta hic eſt mentio, lectorem monebo ὑφ' πάρεργον, de mendo quod dum hæc ſcribo apud illum animadverti. Verba ejus ſunt lib. III.

-- δοῦλ δὲ κλαυτὸς
Δολιχῆσι δακρύοισι· τὰ δ' ὑρῆιον ἀσηγὲς
αὖτως.

Legendum eſt enim ἀσαγὲς, non ἀσηγὲς, quæ vox iſto quidem loco eſt inepta, neque dubium eſt ita ut emendamus legiſſe doctiſſimum ſcholiaſten, qui notat τὸ ε hic eſſe ἐπιβατικὸν, ut in illo Homeri. ἔξυπε δῶμα. Heſychius, ἀσαγὲς· πᾶν τὸ λάβρον. Nicander Theriacis, -- ἐξ ὑσίχου δὲ κατιδίτας ἀσαγὲς ἅμμα. ita autem dictum Apollonio ἀσαγὲς μὲν τὸ δάκρυα, ut ab aliis multis ἀσαγὲ δακρύῃ. quod ad Oedipum Coloneum exponitur in ἐξηγήσει Sophocleis, πολυσαγεῖ. Latini poëtæ, *guttatim*. Ennius Hecuba, *hinc mea lacryma guttatim eadunt*. Male etiam ζυγὰ de navium tranſtris accipiunt ibi, κατὰ ζυγὰ δοῦπα πίπτοντα. eſt enim à re militari ductum. ſed de eo plura alias.

CAP. XV.

Ad idyllium XIV. Αὐαλέοι κλίνοι, αὖον ψυχὴ· ἄσυχα ὀξύς· *mos amantium.* ἐλαύνειν πῦρ ὅθι κόρρας· pugnam ducere. *alia nonnulla.*

VEniamus ad idyllium decimumquartum. Αὐαλέαι κλίναι poëta vocat, oleo & unguento non delibutos: his opponuntur πολλάκις λιπαραὶ ſæpe apud poëtas. Ita autem Græci illuviem, ſqualorem, & auſteritatem vitæ ſiccitatem appellant: eſtque vetuſtiſſimum dictum Heracleti, αὐὴ ψυχὴ σοφωτάτη. pro quo hodie ſcriptum apud Clementem Alexandrinum & Plutarchum αὐγή: ut alibi pluribus explicamus. Verſu ſeptimo ſuavis jocus eſt in Pythagoriſtam illum qui Athenis venerat in Siciliam,

Ηερῶ

Ἠρῶ μὰν ἁ τῆνο (ἰμὶ δυστᾶ) ἐκτὸς ἀλύρω.

ru, inquit, maceret, horridus & ſqualidus, amore mulieris: & iſte quoque oſſa erat ac pellis propter amorem, non mulieris quidem, ſed panis. vult dicere, famelicum fuiſſe, & ex inopia neceſſario abſtinentem: quam autem iſta Platoni conveniant, cujus ſplendida ſemper vita, luxui propior quam ſordibus, nemo eſt quin videat. Quare valeat illorum acumen, qui perſtringi hic Platonem à poëta divinarunt. In verſu decimo legit ſcholiaſtes, & reperimus nos in ſcripto codice,

Τοῦτος μὰν ἀεὶ τὸ φιλ' Ἀλχίνα ἄσυχα ἐξύσ-

quod ita explicat, ἐκ τοῦ παραχρῆμα καὶ τοῦ σιωπῇ ἐξυσθήμενος. οὐ δὲ ὁ πάντα σιωπηλὸς ἀνάρχης, ἀλλ' ἔχει τι καὶ ἐξύπνιον· ἢ ἄσυχα ἐξύς, ἀντὶ τοῦ αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ἴσυ κινούμενος καὶ τιλλόμενος ὑπ' ἀσυχίᾳ καὶ μὴ ὑπ' φασερᾷ. Etiam horum verborum interpretationem quæ affertur à ſcholiaſte:

Ἦδη δὲ περιῶσα ἴδοὖ ἐπιχαθὴς ἄκρατος ἅ τινος ἤθελ' ἴκατον, ἴδη μάνη ἄ τινος. Ἐπίκ.

cur ineptam cenſeant quidam, rationem non video: nam certum eſt in commeſſationibus fieri ſolitum, ut ad nomen ſuæ ἐρωμένου biberent. & quos cyathos alicujus gratia educebant, de ejus nomine eos appellabant: puta, Glycerii, vel Laïdis. ideo ait, ἅ τινος. id eſt, cujus eſſet id poculum quod poſtularetur. Sic loquitur Callimachus in eo loco quem ante attigimus: Ἔγχει, ἁ πάλη ὑπνί, Διοκλέι. Interdum etiam tot cyathos ſiccabant, quot literis conſtabat τὸ ἐπιφημιζόμενον nomen. Epigrammatarius Latinus.

Navia ſex cyathis, ſeptem Juſtina bibatur.

verſu XXII. probo valde hanc lectionem & interpretationem, quam inter alias affert ſcholiaſtes,

Οὐ φθονεῖς ὁ λύκος οὗτος, ἐπειδή τις ὡς σοφὸς ὤκιν.

Trajectione locus nonnihil obſcuratur. Sunt autem priora verba Æſchinæ: poſteriora unius è convivis, qui Cyniſcam alloquitur conſcius ejus erga Lycum amoris. Senſus eſt: Tacente Cyniſca, ego gravius commotus, Non loqueris? dixi. tum aliquis de iis qui intererant convivio, ita per jocum Cyniſcam eſt affatus: Vidiſti nimirum Cyniſca lupum, ut vetus eſt dictum. ita accipit interpres illa verba. ὡς σοφὸς ὤκιν. in voce autem λύκος ſuaviſſima eſt ἀμφιβολία. Scholiaſtæ verba ſunt hæc. σιγώσης αὐτῆς, ἐπαφεῖς τις τῶν αὐτὴν εἰπών. paulo poſt, ὡς σοφὸς ὤκιν. ἄγαν. ὡς ὁ παροιμιακὸς ὤκιν. Sequentis verſus,

Χ' ὕφθα νὺ μαρίως κιν ἀπ' αὐτᾶς ἁ λύκινον ἄψας.

ſententiam expreſſit poëta incertus hoc epigrammate lepidiſſimo,

Αὐτὸ τὸ πῦρ καύτην διζημένους, ὕτος ὁ τύκλωψ
Τὸν καλὸν ἐμείρων λύχνον ἀναφλογίσαι.
Δυσὶ γὰρ ἀπ' ἰμᾶς ψυχᾶς ἄψαι σίλας· ὑνθάδι γάρ μιν
Καδμεῖος, πολλὰν ἐξαίρει φλόγα.

Non longe poſt, ἰκαύτην πῦξ ἐπὶ κόρας, ita fere dictum ut Latine *pugnum alicui ducere*, vel *colaphum*. Ulpianus, *Si, cum ſervo pugnum ducere vellem, in proximo te ſtantem percuſſero.* Quintilianus, *Colaphum tibi ducam, & formulam ſcribam, quod durum caput habeas.* Claudit poëta hoc idyllium ita,

-- πολλή τι θέλ' ὀλίγου χλοερῆν.

Horatius in re diſſimili ſimillime eſt locutus,

-- dumque virent genua
Et decet, obducta ſolvatur fronte ſenectus.

Sic apud Ciceronem, *viriditatem habere*, pro vigere.

CAP. XVI.

Adoniazuſæ percurruntur. Ἔχε χάλλιστα, ὑπαινῶ· recte: benigne: ἀλλήματος· ἀδλήματος· ζωμάτια ἔρια· σκιάτια ἄκρα· σκιλλών· κρεῖττόν ἀρ' ἰχθῦς κρεμαρεῖν ἐστὶν, deponere, detexere. ἐμπεργατεῖς· ἀνάδλω μεγάλως: o bene. ἀπίλαυτα. ὁὶς ὥρας· φλό-

ζειν δ' φιλέεσθαι, χαριεν ὑπομάσσειν, ἰάλλεμος· μαλακώτερος ὕπνος. alia multa.

VErſu tertio ſi iſta verba ἔχει κάλλιστα, non Eunoæ ancillæ tribuerentur, ſed Gorgoni, quæ ſuam viſebat amicam Praxinoam; haberent eam ſignificationem, quam apud Ariſtophanem notat ejus interpres: quando videlicet oblato beneficio non utentes, gratias agimus. eam vim habet *recte* apud Terentium. *Rogo, nunquid velit? Recte: inquit:* *abeo.* apud Horatium *benigne*.

Mirari ſecum tacitus: quid multa? Benigne
Reſpondet. &c alibi,
— at tu quantumvis tolle: Benigne.

Græci hoc ſenſu, ut Plutarchus etiam eſt auctor, dicunt κάλλιστα. vel ἔχει κάλλιστα. ὑγιαίνει. id quam belle huic loco conveniat, facile quivis intelligat. nunc tribuuntur ancillæ: utrum rectius, docti judicent. Sequens verſus etiam doctiſſimis viris negotium faceſſit.

Ὦ πᾶς ἀθάμαντ' ψυχὰς! μᾶλλ' ὔμμιν ἰσάθλιον.

quid enim eſt ἀθάμαντ'? Scio in promtu eſſe reſponſionem, è Corintho illo cujus circumfertur de Dorica dialecto συμφοιτάδων quædam collectio. In ea ſcriptum, Dores ἀθάμαλος ψυχὰν vocare ἀπὸ τοῦ πνιγῆς, οἷονεὶ ἐξω σάματος. Sed mirum præter iſtum neminem è veteribus, vocis hujus ullam facere mentionem: non Heſychium, non Suidam, non Euſtathium, non ullum ullius poëtæ interpretem. Ego vero iſti grammatico fidem arbitrari pridem deſii: planeque mihi perſuadeo vocem eſſe corruptam: in qua ſententia vehementer ſum confirmatus, poſtquam in antiquis ſcholiis manu exaratis reperi hanc ejus vocis (quæ tamen ibi ſcripta non erat, ſed exciderat) interpretationem, ὕγιαι ἢ ἰσχυραί. tam enim dubitari nequit aliter lectum ab auctore hujus gloſſulæ, non ἀθάμαντ'. quam certum eſt legiſſe eum ἀθαμάντ'. Quare ita poſthac emendemus. ἀθάμαλος poëtæ dicunt pro ἀθάμαστος ob metrum. Heſychius, ἀθάματος, ἀθάμαστος. ἀπεκτακώς. Multa de hoc poëtarum more veteres critici notant: Euſtathius præſertim ad Ὀδυσ. π. qui profert ex Pindaro θυμαρέα pro θυμαρέα: poterat ex Homero, cujus eſt hic verſus in Mercurii hymno,

Ἀφρεσὶ κὰδ' ἀνέμοιο θοίνιον θυμαρέα ἔργα.

Refert etiam Theon commentariis doctiſſimis in Aratum, ſcripſiſſe quoſdam σημαρέα ἄστρα pro σημαντά, non ut alii ſcribunt (& melius) — σήματ' ἐν οὐρανῷ ἐκκείμενα Ἄστρα διακρίνας. Accedit huc quod notatum eſt à doctis viris. legi in quibuſdam codicibus ἀθαμάντ'. quare abſque ullo dubio ſcribendum ἀθαμάντ' non ἀθλιμάντ'. ut vulgo obtinet: non etiam ἀλιμάντ', ut emendant eruditi homines: id enim ſententiæ hujus loci non convenit: at convenit lectio quam reponimus, & quam vetus ſcholiaſtes agnoſcit. Gorgo enim cum ægre & multum fatigata ob turbam quæ vicos omnes & vias urbis complebat, ad Praxinoam perveniſſet, exclamat. ὦ πᾶς ἀθαμάντ' ψυχὰς! id eſt, *ô durum & fortem animum, ac multa paſſum!* Similis exclamatio apud Æſchylum in Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας. Ἰὼ κακοὶ ἀτρίμητοι! ſcholia ibi, ἀτρίμητοι, ἀθάμαστοι. ἀκαταπόνητοι, ὑπὸ τῶν κακῶν μὴ κατατρυχόμενοι, ἢ ὅτι πολλὰ κακὰ ἐθαύμασαν. iſta verba non minus Theocriti locum nobis explanant, quam Æſchyli. At ὦ πᾶς ἀλιμάντ' ψυχὰς, eſſet pœnitentis oratio, & ſeſe ſtultitiæ damnantis: quæ non eſt Gorgonis mens. deinde obſtat ei emendationi auctoritas Euſtathii, qui obſervat dictionem ἀλιμάλος ex iis unam eſſe, quas ſibi proprias habet Oppianus. non facturus, opinor, neque hunc errorem erraturus, ſi Theocritus, Oppiano tanto antiquior poëta, eo vocabulo eſſet hic uſus. poſt Oppianum uſurpavit Crinagoras epigrammate εἰς σοφίαν.

Μυσίον ἀλλ' ἐπὶ θῆρα μετήρχομ' ἔμπα δ' ἀμοιβὰ
Εἴδωλα ψυχῆς ἀλιμάτοιτι μίθοις.

XVI. πλῆν ἢ φῦκος ἀπὸ σκιτῆς ἀγορεύθω. interpres σκιτὸν exponit σκυτάγωγον, mercatum: addit ſcriptus, παρόσον οἱ σκυτοτόμοι σκιωδῶς ἐκπώνουσι τὸ φῦκος.

XXV. ἦν εἶρες, χ' ὧς ὄνος ἴδετο τὸ τᾶ μὰ ἴδοιτο. aſſentior ſcholiaſtæ ſubaudienti διηγήσατο, non λέγει aut ἀπήγγειλεν. Mox idem cum τὸ κατάπλυκος ἰμπερόσμα explicat ita, τὸ ἀνάπλυκος ἰμπερόσμιον ἢ ἀνακλῶν: docet nos poëtam περιφραστικῶς extulisſe ἰμπερόσματος εἶδος. Ita enim veſtis muliebris genus

genus ſago virorum affine appellabant, Heſychius. ἰματιοπωλεῖς, ἱματίων διπλῶν: poëta paulo ante περιστερίδια vocavit,

-- τ' ἀμπίσχετο ἠὲ τὰν περιστερίδια καλύπτ.

ex quibus verbis didicimus fuiſſe veſtem interiorem, quæ fibulis aſtringebatur ad pectus. illi ſuperinduebatur τὸ ἀμπίσχεσθαι, id eſt peplus aut palla. Fibulæ quia diductis pepli alis, fere conſpicuæ erant, ditioribus habebantur ex auro. Callimachus, Αλλικα χρυσείην ἀραγμένος ὑπέρτρι. nam ἄλλη eſt ſimiliter veſtis interior, χιτὼν χειριδωτὸς Heſychio: vel ἱμάτιον, id eſt ſagum. ut apud Plutarchum in Mario. Martha Syra φοινικίδα διπλῆν ἱματιοφορεῖται. Sed iſta alibi pluribus.

XXXV. -- λέγε μοι πόσου κατέδω ἐς ἀφ' ἑσπέρας; id eſt, quantum impendiſti priuſquam hanc veſtem detexueris? Quod vulgo textores dicunt. de perfecto panno aut tela. *deſmonter la piece*, id Theocritus elegantiſſime dicit. καταδαίρειν ἀφ' ἑσπέρας. alii ſcriptores καθαιρεῖν ἱστόν. ut Strabo de meretricibus Corinthiacis loquens libro octavo. Proclus in Heſiodum, τὸ καθαιρεῖν (male vulgo καθαίρειν) τὸν ἱστὸν περὶ παστάδων ἄπτειν οὕτω τῇ κοσμιότητι τὰ ὑφάσματα. τῶν ἄκρων ἱστῶν διυφαινομένων. Latini *detexere*. Gloſſarium vetus, *detexo*, καθαιρῶ ἱστόν. Titinius Fullonibus: *Qua inter annos decem nequiuiſti tegam unam detexere.* ſignificantius tamen alii, *deponere*. Paulus Diaconus libro II. cap. V. Sophia Narſeti *fertur mandaſſe, ut tam puellis in gynaceo lanarum faceret penſa dividere. Ad qua verba Narſes dicitur hac reſponſa dediſſe. Talem ſe eidem telam orditurum, qualem ipſa dum viveret, deponere ac detexere non poſſet.* Dixi ſignificantius: nam proprie *detexere* non eſt aliud quam τὸν ἱστὸν ὑφαγκόνειν. & ita ſæpe apud Plautum & Ciceronem, quare non omnis dextera tela, utique & depoſita.

XLIX. Οἷα πρὸς ἐξ ἁπάντας κεκοσμήμενοι ἄνδρες ἐναρσθεῖεν.
Αἰολίδες ἡμεῖς, καλὰ πάγχυ, πάντες ἰφθίμ.

Lego, πάντες ἄρῃσι. omnes armis ſuccincti & militares. indicat Ptolemæum præmiatoribus & graſſatoribus liberaſſe vias intra & extra oppida Ægypti. Similis locus in ejus Encomio, ubi ἄρηας vocat, quos hic ἀρῆας. quia more hoſtium infeſta armis reddebant itinera. eos omnes ſuſtulit Ptolemæus eadem peſte aliquando vexata eſt Italia, & ab Auguſto liberata. Suetonius libro II. cap. XXXII. apud eundem ſcriptorem *quadrigariorum luſus* à Nerone vetiti lib. VI. cap. XVI. non diſſimiles fuerunt iis quæ poëta vocat καλὰ πάγχυ. Elegans vero eſt loquendi genus quo mox utitur,

Ὠιδάδω μεγάλως ὅτι μοι τὸ βρίσος, μὴ ὄφελον.

aut potius ὤιδαι, ut initio. Latini dicunt, *Factum bene*, vel, *O bene*. Martialis,

O bene, quod ſylva colitur Tirynthius iſta.

& Græci quoque ὡς εὐτυχῶς. Ariſtophanes *Equitibus*:

Ὡς εὐτύχως, ὅτ' ἐκ τοιᾶσδε λαίφεσιν ὤιδαμεν
Καὶ ταῦτ' ἐπ' ἄλσει.

Interdum Latini *Bene*, ſimpliciter: Apulejus in Apologia. *Bene, quod integram epiſtolam matris Pontianus ex more aſſervavit: bene quod vos ſoſtinatio judicii antevertit.* plane hic *Bene*, eſt ὠιδάδω μεγάλως. contrariam ſententiam Ariſtophanes expreſſit verbo ἀπόλωνται, in *Avibus*:

Ἀπόλωνται γὰρ τῇ τ' ἀνθρώπων ἐπιδεᾷ.
Εἴ τις γέ μοι μέλλει τ' ἀγαθὸν ἐπιβουλεύειν.

ἀπόλωνται eſt, quod vulgo dicimus *il eſt perdu* cum lucrum ſperantes damnum referimus. *j'ay bien gaigné.* ut ὠιδάδω μεγάλως, eſt quod nos, *Dieu m'a bien aidé.*

LXII. Καλὸν πάσσαι, πύρι δὲν πάντα τελεῖται.

Herodotus Polymnia pene iiſdem verbis ἴσα δ' ἐστὶ μεσὸν ἀνθρώπῳ αὐτόματόν γὰρ οὐδέν. ἀλλ' ἀπὸ πάντα πάντα ἀνδράσι φαίνεται γίνεσθαι. Illi autem, ὃς Τρῶϊν πειρήσατο θεῶν Ἀχαιῶν, ſimile eſt illud Alexandri apud Curtium libro VII. *Experiendo quæ cæteri deſperaverunt, Aſiam habemus in poteſtate.*

LXIV. Πάσσα γυναικὸς ἴσαται, ἁ δὲ Ζεὺς ἀγάγετ' Ἥραν. Plautus videtur imitatus, ut etiam Gulielmus Canterus obſervavit,

Id quod in aurem tax regina dixerit
Sciunt: quod Juno fabulata eſt cum Jove.

LXXIV. Κ' ἴλε ὄφρα κύπελλα φίλ' ἀνδράσι λιπὼν

κατὰ ἔτος. εἰς ὥρας ſignificat in *annum*. ſic vulgo ſolemus bene precari in diem & in annum. contra in precandi formula erat, μὴ εἰς ὥρας ἔτους, vel εἰς ὥρας. eam ſignificationem hujus vocis alibi probamus: quia videmus parum multis eam fuiſſe obſervatam.

LXXVI. Θαλίστας Εὐνίκα ἄμμιν. Repone veram lectionem, φαλίστας. Æoles φαλίζω & φαλίστας, & hac Æolum voce uſum hic eſſe Theocritum, ecce teſtem locupletiſſimum. Euſtathius τὸ μὲν ὃν φαλίστας τὸ ἐν Ὀδυσσείᾳ καὶ τὸ παρὰ Θεοκρίτῳ ἐν Ἀδωνιαζούσαις. Αἰολικῶς καὶ αὐτό. Ac videtur Euſtathius legiſſe φαλίστας, non φαλίζοις, ac probo. poëtæ locus eſt Od. ρ.

Ὦ πολλῇσι φαλῇσι παρασὰς φαλίστας ἄμμες.

XCV. --ὐκ ἀλίγω μέ μοι κῆδε ἀκαμάξης. de hoc loco quid ſentiamus ad Theophraſti Characteres brevi, Deo dante, ſub incudem revocandis, exponimus. nam virorum doctorum interpretationi acquieſcere non poſſumus. neque item eorum probamus ſententiam qui tertio ab hoc verſu Ατις ἁ Σπέρχις τὸ Ἰάϊον μέλεσται, malunt ſcribi Ἰαλέμῳ. Poëta enim ſignificare voluit fuiſſe victum Sperchin in cantu τῷ Ἰαλέμῳ. Ialemus eſt genus cantilenæ lugubris, teſte Apollodoro & aliis, non proprium hominis nomen. jam μέλεσται τὸ Ἴδυιον, ſic dictum, ut νικᾷν Ὀλύμπια. quod Græcis uſitatiſſimum eſt, & Latinis non inſolens. Ennius,

Sicut fortis equus ſpatio qui ſæpe ſupremo
Vicit Olympia.

CI. Χρυσὸ παίδων Ἀφροδίτα. Malim χρυσὲ pro χρυσῦ. Primum ita eſt in veteri ſcholiorum libro: deinde, notum etiam pueris, pretium apud Græcos eo modo efferri. Juvant & poëtarum ſimiles loci. Parmenio in epigrammate,

Ὁ Ζεὺς ἢ Δανάῃ χρυσὸ· κἀγὼ Νέ τι χρυσῦ.

poëtæ mentem recte expreſſit ſcholiaſtes, ὅτι διὰ τοῦτο οἱ ἐρῶντες πείθουσι τοὺς ἐρωμένους. Infinita ſunt apud utriuſque linguæ poëtas in hanc ſententiam. Paulus Silentiarius,

Χρυσὸς ὅλως ἰυτῦρας, ὅλως καλέσας ἱλίγχει·
Χρυσὸς ἑκηβολίμηλ τὰς σοβεκεζωνάρυς.

In priore Pauli verſu ſcripſimus ἰυτῦρας cum Suida & Aldo, non ἰητῆρας, ut vulgo editur. Porro Euſtathius, ad Il. γ. hunc locum deſcribens, habet χρυσῆ. quare ſi placet, tueamur vulgatam γραφήν. Sic fere Macedonius, Τῷ χρυσῷ τ' ἐρώτες μεμίρυκμαι

CXXV. Παρρήσιος δὲ τὰ κάτωθεν ἄνω μελακόπεζος ἔπτυ. imitatus eſt Antipater. Ἡ ζωκράτης κάλαυρα κόραξ μελακόπεζος ἔπτυ. Verſu penultimo cur dicat poëta,

— κἀξέπτη γα μηδὲ πετίσθης. (nam ita ſcribi malim) Seneca explicat, De ira libro III. *Vetus dictum eſt, à liſſo rixam quari. Æque autem & ab eſuriente, & à ſitiente, & ab omni homine quem aliqua res urit.* Vide & Plinium lib. XXII. c. XXIV.

CAP. XVII.

Ad XVII. ἀρμαλιὰν ἴμμιον, *demenſum. Aleuadæ & Scopadæ. color fœmineus.* ἀειδιμητὸς, numerabilis. *erant numerus. nonnulla alia.*

SErvos alebant antiqui, non ut nos hodie noſtros famulos, ſed ſeparatim, urbanos quidem in cellulis, eorum autem qui rure opus faciebant, in ergaſtulis pleroſque, certum frumenti modum ſingulis menſibus ipſis metientes: quod *demenſum* vocabant, ſive à menſe, ſive à metiendo. eſt enim incertum, inquit Donatus. Eum morem prius fuiſſe in Græcia ſervatum, arguit hic verſus in Theocriti Charitibus.

Ἁρμαλιὰν ἴμμιον ἰμετρίσαῦο πυίσᾳ,

nam ἁρμαλιὰ ἴμμιον, *demenſum* eſt, ſive *menſurna diviſio*, ut appellat floridiſſimus martyr S. Cyprianus, alimenta presbyterorum. nam quod in familia exhibenda olim factitatum à patribus familias, id poſtea etiam in aliis obſervatum, quibus alimenta erant præbenda. Aleuadæ & Scopadæ quorum poëta meminit, hodie è memoria hominum pæne ſunt exempti: poſtquam Simonides. Euphorion & alii qui de eorum laudibus & rebus geſtis ſcripſerant, interiere. tamen ex Herodoto, Ariſtotele, Diodoro Siculo, & aliis ſatis conſtat duas fuiſſe eas familias, quæ privatis opibus quondam in Theſſalia & vicinis inſulis late imperitarunt. Sed Aleuadarum quidem nomen illuſtrius.

Scopadæ

Scopadas nihil fere nobilitat æque ac ruina illa domus ipſorum: cui, miraculo exemtus Simonides: Scopas cum omnibus qui aderant, obrutus. Ejus hiſtoriæ plurima apud veteres mentio. vide in primis Quintilianum libro XI. cap. II. ubi Scopæ meminit non unius. Cum dicit Theocritus Τὶς δ' ἦν ἀρισῆας Ἀυκίων, intelligit Sarpedonem & Pandarum, quorum eſt uterque Homeri verſibus poſteritati traditus. Ib. C. γ. δ' ε. cum autem, ᾧ ὄλλυν ἀπὸ χερὶὸς Κύκνου ἴγνυ: album fuiſſe ſignificat. Euſtathius, Θέλγυν φησὶν ἵν' ᾖ λευκότης· διὸ καὶ Τρωϊὸν Κύκνου Θέλγειος τοιοῦτον ὄντα, ὄλλυν ἀπὸ χερὶὸς ἔφη. Verſu iſto Ἀμφοτέρω δὲ τὰ πολλὰ καὶ ὄλκια τεύχε' ἀκόντισε, alluſit non obſcure ad Sardanapali epitaphium notiſſimum, quod ita definit, —τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλκια κεῖται κλισίῃσι. Videri alicui poſſit in iſto verſu, ἐκόντισε δὲ κόρυν σκιόεντα ἐδήρη, aliter legiſſe Euſtathius: cujus verba ſunt hæc. vocem poëtæ ἐκόντισε explicantis. Θέλγειος δὲ τὸ Ὁμηρικὸν παρατρέπουσε ἑρμηνεύων. φησὶν· ἐκόντισε κόρυν σκιόεσσαν ἐδήρει· ſed nihil mutandum: Euſtathius enim ut ſæpe, quod ante notavimus, ὑπὸ μέρους locum deſcribens, fallitur. Qui ſequitur verſus,

Αἴ γὰρ Ζεῦ κύδιστε πάτερ, καὶ πότνι' Ἀθήνη

leviter ex iſto Homerico,

Αἴ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,

eſt immutatus. Ἀριθμητὸς pro paucis eleganter poëta uſurpat, cum ait,

-- ἀριθμητὸς ἀπὸ σταθμοῦ.

Horatius *numerabilis utpote parvus*. alii Græci, εὐαρίθμητος. Sed omnium elegantiſſime Hebræi, qui paucitatem indicaturi, dicunt *erant numerus*. ut Geneſeos XXXIV. & Iſaiæ X. Iſta,

-- ἀρίσκιε δ' ὅτι ἔσκε' ἀρίσκων

Aratea διασύντομος, imitatus eſt Nonnus initio XXXVIII.

-- ἔκτο δὲ παιδὸς χάρμης
Βακχιὰς ἐξαίνυσε ἀριστεύοντα βοείην.

De Gratiis Eteocleis, & verſibus iſtis,

Ὦ Ἐτεοκλείαι χάριτες θεαί, αἳ Μινύαο
Ὀρχόμενον φιλέουσι, ἀπειρέσιον κόσμον Θέασθε.

vide Strabonis librum nonum & Pauſaniam. Conferant autem ſtudioſi poëticarum amœnitatum idyllium hoc cum poëtæ cultiſſimi Tibulli elegia IIII. libro primo. Nam illa videntur ad Theocriti imitationem dicta,

Carmine purpurea eſt Niſi coma: carmina ni ſint,
Ex humero Pelopis non nituiſſet ebur.

CAP. XVIII.

Ad XVII. *obſervationes. diphthongos* αι, οι, *in metro corripi interdum: non tamen* ευ *ea in* ῆ, Κωκύτειος, Χειρωνεὺς, Κλυτέμνηρα, Φέακας, σολικισμός. *vincit nepos. Liberorum ſimilitudo pudicitiæ matris argumentum. Urbium Ægypti numerus varie traditus. item alia.*

IN hoc verſu ex Ptolemæi encomio,

Ἀθάνατοι δὲ καλεῦνται θεοὶ οἵτινες γε γαῶντες.

etſi poteſt tertius pes ſpondæus eſſe. ut ſit in ſequenti voce, συνίετες: tamen & dactylus eſſe poteſt. Ita enim perſæpe diphthongi αι & οι non in accentuum ratione ſolum (quod norunt omnes) ſed etiam in re metrica corripiuntur. quod cum & vetus τεκμηρίωσις Hephæſtion monere inſuper habuerit, & non deſint qui negent, prolatis aliquot exemplis probabimus. Homerus. Ιλιαδ. ι.

Εἰ δέ κεν οἶκαδ' ἵκωμαι φίλην ἐς πατρίδ' ἐραήν.

ibidem,

Πολλαὶ δ' Ἀχαιΐδος αὐτῆ ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε.

& Οδυσσ. γ.

Πεῖσε δόμον δ' ἵκηαι ἴδοις τε θεοὺς πολέας τε

Empedocles in octavo φυσικῆς ἀκροάσεως,

Τῇδε διαλάσσωσι διαμπερὲς, οἱ δ' ἅμα λαγὼ.

Aratus.

Ἡμισυ μὲν κεν ἴδοιτο μετ' ὀφθαλμὸν, ἥμισυ δ' οὐκ

Euphorion apud Theonem,

Ὡς φυὴ καρηβόμοιο ψαφαρῆ ἰνδάλλεται τύφῳ

Antipater, epigrammate in Nioben,

Οὐδ' ἐν' ἐν τυμβοις κείσεται γοεχύμη.

Orpheus hymno Curetum,

Ηιὰ' ἐν ὁρμαίνουσι χρυόμενοι ἀνδρασιν.

Callimachus,

--τίνος κρέϊον ἐκαθεν τῦτο;

Similiter ι correptæ exempla, quæ nunc fuccurrebant, hæc fere ſunt. Homerus Ιλ. θ.

Η δ' ἐν' Αχιλλεος, τοῦ ῥ' ἔχαθεν νῆας ἐῦσας.

Apollonius lib. II.

Καὶ τὰ μὲν ὑζεσιῇ τι ἢ ἄχρι νειτάνυσι.

Oppianus Αλιευτ. α.

Τρεχύρων τ' ἀγίλαι, βύγλωσσοί τε, ἢ πλατύνεμι.

Idem Κυνηγετ. β.

Δᾶεσι ἀκρίτοι, θοιαὶ πανυπέρτεροι νῆες.

Orpheus hymno μοιρῶν,

Αλλά μοι νυκτίφοιτε μακαιρόφρονες ἡπιόθυμοι.

Hymno Eumenidum,

Ηίεμοι, ἀφατοῖς, ὠκυδρόμοι δ' ἄστε πνοιαί.

& in ejuſdem Argonauticis ita ſcribimus hunc vulgatis in libris depravatiſſimum locum,

--- αὐτὰρ οἱ τοῖγε
Τύμβον χευάμενοι πολλὴν θαλίην ἐτέλεσσαν.

vidi qui ſcriberent de ψ diphthongo pari modo eam corripi, & hunc Phocylidis verſum proferrent,

Τύς τε καζεχθονίοις σίζυ θαίμονες ὕπομπα ῥίζυν.

ſed neque hic σίζυ ſcribi debet, verum σίζει: neque Phocylides hujus verſus eſt auctor, verum Pythagoras, aut quiſquis fecit τὰ χρυσᾶ ἔπη. Non videntur autem poëtæ ea licentia alibi uſi, quam in ultimis ſyllabis. Itaque recentiores poëtæ ᾳ et ει quando in dictionibus mediis contumax eſt & obſtat metro, mutant in ε. Crinagoras. Οθρυάδλω Σκάρβας τὸ μίγα κλέος ἢ Κυνίγειρι. qui tamen eo nomine à neſcio quo reprehenſus hoc elegantiſſimo epigrammate, quod extat Anthologiæ lib. II.

Ω ταῦμον Κυνίγειρι, ἢ ἐν ζωοῖς ἢ ἀπνεύθε
Ως αἰεὶ κλαῖῃ ἐμμεναι ἢ κοπίσιν.
Πεῖσθε μὰν ἐν πολίμοισι τὴν πίσυ μαρναμένη χεῖρ'
Νῦν δ' σ' ὁ χραμματικὸς ἢ πολὺς ἐκδιέρυσεν.

ſed contra torrentem velle niti eſt, reprehendere in uno quod ſibi licere omnes putent. vulgo enim invaluiſſe illam licentiam per illa tempora, multa arguunt. Cornelii Falius poëtæ epigrammatarii eſt hic verſus, lib. IIII.

Ὦ σι μάκαρ Κυνίγειρι, τὸ ὡς Κυνίγειρι ἔχαιρε.

Agathias quoque ſcholiaſticus χαιρωνῖ dicere non dubitavit pro χαιρωνεῖ epigrammate in Plutarchum. Σὺν πολυκλαύτῳ τύμβῳ τέτατλε χαιρωνῖ. Lucillius Βαπίτας pro Βαπίτας libro II. φτέλμιος, Βαπίτας ἐκπίσας τὸν ὑδροβαπίστας. Similia apud alios obſervare licet: apud Auſonium vero ſunt hæc, Κλέϊρον, Καλτάμιτεσσε, Φίκεσι, atque etiam σολικισμοί: de quibus vide in aureolo Joſephi Scaligeri libello. Sed ut ad Theocritum redeamus, non ferenda eſt eorum ignorantia qui θοὶς πίτοσι in hoc carmine *deus ſine pedibus*, nimis facete, interpretantur. atqui ea voce nepotes interdum ſignificari, recte jampridem ab eruditiſſimis viris docti ſumus. Euſtathius ὑπ. Δ. νίκης, κατά τινας γλώσσας, ὁ ἀνεψιός. Apollonius libro IIII.

--ἦμι δ' ἐς αὐγὰς
Ηελίῳ μετόπισθεν τοῖς νεοδμῆτι ἑτοίμῳ.

hoc eſt, ut ipſe poëta mox declarat,

Ινα ἀκλεὴς ἐωσι παῖδων εἵνεκα νόσφιν ἐοῦσαι Πελίαο.

Verſu XIX. malo cum prioribus Πέρσῃ Βαρὺς θεὸς ἀλιόμητος quam ἀλιόμητος. & in LXXIII. — Δὶ χερείων μέλεσσι Απόλλων Βατιαδῆς. ὁ δ' ἔξοχος ὢν κιθαριστὴς. Heſiodum videtur imitatus.

ἐκ δὲ Διὸς βατιλῆες· ὁ δ' ὄλβιος, ὅν τινα μοῦσαι
φίλωσιν.

Porro hujus verſus, ἐκγεγὼς δὲ γονῆ, τίκτει δ' ὅ τοι' ἰοκόπα πατρὶ, pars poſterior priorem explicat: ſignificat enim facilem eſſe prolem ad judicandum: nempe quod ſit adulterina. Fuit autem ea veterum opinio, ut putarent diſſimiles parentibus partus, eſſe non legitimos. Catullus, *Sit ſuo ſimilis patri Mallio*: & *facile*

facile inſciis Noſcitetur ab omnibus: Et pudicitiam ſuæ Matris indicet ore Itaque Heſiodus inter viri probi felicitates hanc quoque recenſet. Τίκτοιτο δὲ γυναῖκες ὁμοίῃς τίκτα γονῆσι. Large autem fidem veri excedit poëta cum canit, Ptolemæum qui in Ægypto regnabat quando ipſe illuc venit, oppida ſibi ſubjecta in Ægypto habuiſſe trecenta & triginta novem ſupra XXXIII millia, quem numerum ingenioſe ita exſulit,

Τρὶς μὶν αἱ πολίων ἑκατονταέδες ἰνδιδμυνται.
Τρὶς δ' ἄρα χιλιάδες τεσσαῖς ἐπὶ μυριάδεσσιν.
Δισσαὶ δὲ τεσσάδες, μετὰ δὲ τριτὶν ἰνδικάδες τρὶς.

ſimilis locus in XIV, ubi dies LX, ſive menſes duos ita expreſſit,

Ἑξάκι τοῖδ', ἑκατὸν τοῖδ', ἰνία τοῖδε δίκ',
ἄλλαι,
Σάμιον ἰνδικάδες· πεντὰς δύο, ἓξ δύο,
μῆνες.

ſed iſtarum urbium numerum interpretes videntur aliter legiſſe: nam in editis quidem ſcholiis, ſumma editur XXXIII. M. & trium ac triginta. ὁμοῦ πᾶσαι αἱ πόλεις, τετρακόσιαι, τεσσαρακοστὴ τρίτη. verum manifeſto deſideratur vox τεσσαρακοστὴ ante τεσσαρακοστὴ τρίτη. ut ex hujus mente ſit ſumma oppidorum 33333. etſi ne ſic quidem ratio quadrat. omittuntur enim illa verba, Δισσαὶ δὲ τεσσάδες in ſcripto autem libro hæc verba reperi, δισσαὶ τεσσάδες, ἐξήκοντα· ἰνδικάδες τρὶς ἰνηκοστὴ τρίτη. ὁμοῦ πᾶσαι γ̄ ᾱ τεσσαρακοστὴ τρίτη ita ſcribuntur in veteri codice: ſed non dubito ſcripſiſſe interpretamenti hujus auctorem — μετὰ δὲ τριτὶν ἰνία ἓξ τρίτη. quam ſcripturam reperimus etiam apud Tzetzem in Chiliadibus. ita pulchre iſti conſtat ratio vult enim δισσαὶ τεσσάδες non unitarum intelligi, ſed δεκάδων. ita fiunt LX. & ſimiliter ἰνία δεκάδες faciunt XC. Ac totius ſummæ collectio manca ut in editis. Johannes Tzetzes quid ſit ſecutus cum ex iſto loco ſcriberet Ptolemæum τεσσαρακοντατετρακοσίων τετραγωνίων ἄμα δεκαεκτάτοι πλήθους regem fuiſſe, ipſe viderit. Poëtam quidem non hiſtorica fide, ſed licentia poëtica hic eſſe uſum, arguit Diodorus Siculus qui πολυωδρωνίαν Ægypti enarrans libro primo, auctor eſt olim quidem fuiſſe in ea qua pagos, qua oppida mediocria, plura quam XVIII. M. quemadmodum quidem libris ſacris contineretur. temporibus autem Ptolemæi Lagi F. ſuperfuiſſe, atque etiam ejus adhuc ætate ſupereſſe, ter mille, & aliquanto plura. Parata erat poëtæ defenſio, ſi ad omnes urbes quæ Ptolemæo in variis & continentis partibus, & inſulis parebant, poſſent ejus verba extendi: nunc id non poteſt: obſtant enim iſta οἱ ἰνδιδμυνται: quæ de ſola Ægypto eum ſenſiſſe luce clarius faciunt. Verſum CXXI. cum ſequente

Μῶνος ὅδε κρατέρων ἔκτιον ἴχνεα ποσσὶν ἁπαλοῖς
Στεῤῥαίνῃ καθύπερθε πολὺν ἐκμάσσασα κονίην

ſic interpretor: Solus hic rex ſecus ac priores feciſſent, parentum ſuorum veſtigia ita expreſſit, ut videri adhuc queant calida, id eſt, recens impreſſa in pulvere calcato. κονίη pro ἰῷ κονίῃ. στεῤῥαίνῃ malo quam στεῤῥαίνοις, & ita codices quidam. eandem ſententiam aliis verbis expreſſit Strabo lib. VI. extremo: Auguſto, inquit, ſucceſſit Tiberius, καθόλα τὰ διοικήσεως καὶ τῶν πεπραγμένων πανταχοῦ ἐκείνῳ. & Tiberius ipſe de ſe apud Tacitum. *qui omnia facta dictaque ejus vice legis obſervem.*

CAP. XIX.

In aliquot idyllia ſaltuatim notantur quædam. ΧΙΛΙΟΝΤΑΣ. *Mos amantium.*

PLacet vulgata lectio hujus verſus in Helenæ epithalamio,

Ἀείκελα Τυνδάρεῳ κατικλάξαῖ τὸν ἀγαπατὸν

præ alia quam reperi κατικλάξαῖ, ἀντὶ τοῦ ἐκλαφθῆν. confirmandæ alteri ſcripturæ ſatis ſit iſtud ex Adoniazuſis,

Κάλλυς· ἰνδοῖ πᾶσαι, ὁ τὰν νύκ' ἐν' ἀποκλάξας.

In eodem libro ſcriptum erat, χειρὶ πιρικλάστοις non male: bene enim convenit choro. Nonnus, lib. X.

Καὶ σατύρῳ πυζοῦτι συνάπλεκε χεῖρα χορεύων.

Atrax

Atræ hunc locum tenebræ ſic ſcriptum occupant,

Αὼς ἀντίλοιπα κακὸν δίφαιμι πεδ' ἔστιον.
Πόττια νὺξ ἄτι.

lucem, opinor, attuleris ſi pro ἄτι ſcripſeris ὅτι. eſt anaſtrophe. pro ὅτι πόττια νὺξ ἦτι. nocte: nempe deſinente. ac fortaſſe ſcribendum, Πόττια νὺξ ὅτι παύγλ: vel ὅτ' ἄλειαρ. ἦαρ χαμαὶ ὄλλυτος. nam ἀπαυδᾶν etiam ἀφιεσθαι exponitur. primam conjecturam puto abeſſe propius à vero: nam poëtis familiare eſt ἦαρ κακὸν dicere, Callimachus hymno Cereris, Δυσκὸν ἦαρ, κακὸν δὲ δίεργε. ἢ χεῖμα φίερτα. Lege autem ex ſcripto ſcholiorum libro,

Κορκίδι συμπλέξατε μακρὸν ἵταμ' ἐκ κελεύτων.

non κελεύτων. verba ſcholiaſtæ ſunt, ἵταμ' ἐκ κελεύτων. ἄγων ἐκ τῶν ἱστοπόδων· τίμωται γὰρ τὸ ὕφασμα ἐκ τοῦ ἰσοῦ ὄζειν τοιοῦτο idem eſſe κελεύτας & ἱστοπόδας declarant hæc è lib. III. Baſſaricorum Dionyſii,

ἔνθα τε πόντια γυναῖκες Ἀθωνικὸν ἔστηλι
αὐτῷμαρ κερκίστριν ὑφ' ἱστοπόδων ταλάσσας,
αὐτήμαρ δ' ἱτάμοιτο.

Poëta cum ait, Γεράμματα δ' ἐν φαιῇ γραφίδεσσι. reſpicit amantium veterem morem: de quo legi in ſcholiis Ariſtophanis, Acharnenſibus, Ἰδίως ἐρασθῆναί φησι τὸ τῶν ἐρωμένων ὀνόματα γράφειν ἐν ταῖς ζώσαις ἢ διόδοσιν, ἢ φύλλοις, οἷον, ΟΔΕΙΝΑ ΚΑΛΟΣ. ἢ παρὰ Καλλιμάχῳ. Ἀλλ' ἐν ἑβδόμῃ φύλλοισι κεκαμμένα τοῦτα φέρεθ' Ἑρμάμματα, Κυδίππειον ὦσ' ἐρίσαι καλόν. ἢ ἐν τοῖς Σφηξὶν ἐὰν παρίσχωμαι, ΚΗΜΟΣ ΚΑΛΟΣ. Notus mos etiam ex Virgilio, Propertio, Ovidio. Idyllii XXI. poſtremi verſus ſunt hi,

Μηκέτ' μηδὲ σὺ Κύπρι τ' ἀδῖνα μήτι κεῖ' ἄλευ
Μήτ' ἐν ὄρεϊ φιλοῖσ' μήτη δ' ἀνὰ νύκτα καθεύδοις.

qui mihi videntur duobus modis accipi poſſe. vel enim ipſi Veneri iratus amator iſte ruſticus malum imprecatur; qui fuit veterum contemtus ſuorum numinum: vel, quod potius putem, Κύπρις hic eſt Eunica. quaſi diceret, tu quæ altera tibi Venus videris. In idyllio cui index Λυκίδας, cave aſſentiaris mutantibus iſta verba. — τὸ δὲ λύκιον ἐν πρυτανείῳ. eorum mentem ad Athenæum explicamus.

CAP. XX.

Ad Dioſcuros & Dyſerotem, νεῖκος ἀπαυδᾶν, & νῖκος. ἰσχὺν πυρείαν ex ligno. ὄρπηξ. πολίτευσιν.

VErſu XXX. in Dioſcuris ſcribunt veteres, ἀμφολίῳν ἐξ Ταΐχων, vide in Etymologico, ubi de ἰκ & ἰξ agitur. Verſu autem CXXVIII. etſi non damno vulgatam ſcripturam, νῖκος ἀπαυδᾶν· νῖκος tamen puto eſſe convenientius. nam qui in pugilatu certamine victi erant, cogebantur manus tollere, & victoriæ renuntiare, victos ſe confitentes. Sane videtur νῖκος ἀπαυδᾶν ei potius convenire qui certamen detractet, & ſubire nolit. In oratione Lyncei quæ habetur in poſteriore parte hujus carminis, male vulgo accipiuntur hæc verba: Ἰσαν τοιάδ' πολλά. non enim poëtæ illa ſunt, ut putarunt, qui notis parentheſeos verſum hunc cum proximo incluſerunt: ſed Lyncei ipſius. nec vertendum, *dixerunt*, ſed *dicebam*. Pendet oratio ab illis ſuperioribus,

ἃ μὲν πολλάκις ὔμμιν ἰνίπτισε ἀμφοτέρεσσιν
αὐτὸς ἐγὼ τάδ' ἔειπον.

Ἰσαν pro dicere accipiunt poëtæ, ſed ut μὴ Ὀμήρου. nam poëta, & Il. λ. & Od. τ, pro aſſimilare poſuit, quod uſitatius eſt ἴσκω. ut in Hercule Leontophono, Ἀσίμι πάντες ἴσκειν. Lycophron, ἴσκων παρίξειν κυδίαν ὅτοι σκυτέα. Scholia. Ὁμήρου μὲν ἐπὶ τοῦ ὁμοιοῦν· Δυκόφρων δὲ ἐπὶ τοῦ λέγειν. ſic apud Apollonium ſæpe. Porro qui contulerit priorem partem quæ Pollucis pugilatum cum Amyco deſcribit, cum iis quæ habent Apollonius libro II. & Valerius Flaccus lib. III. (nam Orpheus hanc hiſtoriam verſu uno aut altero tantum perſtringit,) reperiet profecto tantum excellere Theocritum,

— quantum lenta ſolent inter viburna cupreſſi.

Videtur autem iſtum hujus verſum, πάντες δ' ἐκλυτοῦ πυρετοῦ τε χαροπὸν ἰοιμον. imitatus eſſe Apollonius, canens lib. I.

— ὃς

— δοὶ δὲ λοχαίω
Φυλλάδα λιμάινον φίρσι ἄσπιδα ἀμάσσητε
Στόρνυσθαι· ἰοὶ δ' ἀμφὶ πυρῆα δινεύεσκον.

πυρῆα vocat uterque poëta inſtrumenta illa ex quorum colliſione ignis extunditur. Ligna intelligunt grammatici, non ſilicem: de iis lignis ſic illi, πυρῆα τὰ ξύλα ἃ πρὸς ἀλλήλοις ἐτέρῳ ξύλῳ πυρ γεννᾷ· οἱ δὲ τὸ μίσυϊνον ὕφλιον, ὃ καλεῖται ϛυρμός· Θέοκριτος δὲ παραπλησίως τρυπάνῳ, ὅτῳ ἐντορνεύοντες τὸ σπαρτὸν ϛρέφουσι. hæc valde firmant veterem lectionem apud Feſtum terebrare, merito defenſam Joſepho Scaligero contra eos quibus viſum ſubſtituere verberare. quo loco de igni Veſtalium loquitur, ejuſque accendendi rationem explicat. Heſychius videtur Phrygibus tribuere hoc inventum, appellans Φρύγια πυρῆα, locum Sophoclis explicans. ſic ille, ἀχάλκευτα τρύπανα, τὰ Φρύγια πυρῆα Σοφοκλῆς ἐν φινεῖ δυλίῳ. Græci πυρίαν inventionem aſcribebant. Prometheo, quem poëtæ fabulantur ignem in ferula eſſe furatum, & è cœlo ad homines tranſtuliſſe. auctor Diodorus Siculus libro v. Hæc de re locus eſt egregius apud Nonnum lib. 11. quem propter elegantiam aſcribam.

ὃς λίθος ὠμῇ λίθῳ φλογερὴν ὠδῖνα λοχεύων
κάλλιπε κοιλοτέρῃ πολυθαλέος αὐτόγονον φῶς
πυρσογενὲς· ὅτι δῶλος ἀφαυροτέρῃ ἀρότρῳ
πίσυρε.

ſimilis alius eſt ejuſdem locus libro xxxvii. In Dyſerote corrupte ſcribitur hic locus,

— ἀλλὰ ϗ ὔτως
ϗ καλὸς ἐξόρνυτ' ἰμερόϊζε μᾶλλον ἐρασθείς.

mihi vero perplacet emendatio Stephani ſcribentis ϗ καλὸς· ἐξ ὀργῆς δ'. etſi minore mutatione ſcribi poteſt, ϗ καλὸς ἐξ ὄρνυτ' ἰρ id eſt, ὥσπερ ἐξερθίζει μᾶλλον ὁ καλὸς ὄρνυτ' ἐρασθείς. eſt autem ὄρνυτ juvenis adoleſcens. Orpheus,

Καὶ μὴν δὲ θοιτοὶ ὄρνυτες ἀμύμονες ἦσαν.

Sub finem ejus carminis nove dictum, — νὺ' ἐντυλίχθω τὸν ψυχὸν pro ἐπαιόνθω, ἐπίχθω. Sed videntur Dores τυλόσθω uſurpaſſe pro ἀναλυόμενος ϗ τύλλω ſive τρωμύω, culcitam movere & agitare: nam plumæ agitatæ in culcita molliorem eam reddant. inde ergo tranſlatum. Ultimo verſu ſcribe, Στόργετε δ' ὅμμες αἶται. ut in proximo, χαίρετε τοὶ φιλέοντες. eo compellat amantes: iſto, amaſios. nam δέρης eſt ὁ ἐρώμενος.

CAP. XXI.

In Oariſtyn quædam annotantur. Mos antiquus: Proverbium, ὦδ' ἄλα δόϊνε. ἴδιον ϗ ἰδᾶς, pro σίδιον ϗ σᾶς. διδύσκειν pro initiari. ναρκᾶν.

MEllitiſſimum illud carmen eſt, quod inſcribitur Οαριστὺς Δάφνιδος ϗ κόρης. In quo etſi non damno lectionem quam docti viri amplexi ſunt.

Ἀσφαλὲς ϛαφὶς ἴϛι. ϗ ὑ ῥᾴδιον αὖτιν ἁλῶναι.

ut tribuantur iſta puellæ, ſecus ac in pleriſque veteribus editionibus: invenio tamen in Rom. cod. aliam ſcripturam, quæ ſi admittatur, tres verſus, quorum hic medius eſt. ſub perſonam Daphnidis erunt continuandi: ea eſt ἀ ϛαφυλὲς ϛαφὶς ἴϛιν, ϗ ῥᾴδιον αὖτιν ἁλῶναι. confirmari hæc lectio poteſt ſimili ejuſdem poëtæ loco in Ερωτῇ.

Καὶ τὸ ῥᾴδιον καλὸν ἴϛιν ἰσάκι, ϗ ὀχέϊσθαι αὐτὸ μεραίνῃ.
Καὶ τὸ ῥᾴδιον καλὸν ἴϛιν ἰσάκι, ϗ ἔχειν γαμεῖ.

eadem ſententia varie a Græcis poëtis eſt expreſſa. ut,

Νῦν ὕτω χαίϛμαι· ἴδ' ὁ χείμ. οἷα δαμάζει.
Καὶ ϛαφυλὴ γάμος αἰθόμενον μύτιδωσι.

alius poëta, Εἰ μήτ' ὄμφαξ, μήτ' ἀϛαφὶς. item alius. Ὁμφαξ γὰ ἐπίνυσας, ὅτ' ἦ ϛαφυλὴ παρπίμφω, Μὴ φθονέσῃς δ' ὕτως κεῖ βρύκυ ϗ ϛαφίδα. Lector eruditus dijudicet. Sequuntur poſtea puellæ hæc verba.

Τύχῃς μοι θαλάμης; τύχῃς ϗ δόμε ϗ αὐλᾶς;

quibus indicat nobis poëta antiquorum morem, cujus alii quoque multi Græci Latinique poëtæ meminerunt. Solebant enim veteres cum uxorem ducerent,

rent, domum ſtatim ſibi ædificare. Adi poetæ interpretes ad illud Il. β de Proteſilao, καὶ δόμος ἡμιτελὴς, & doctiſſimum Turnebum libro XXI. cap. XVII. Diodorus in ſponſi obitum,

Ἡμίεικῆ θάλαμόν τε καὶ ἐγγύθι νυμφικὰ λέκτρα
Κύρι᾽ ἀπιτῶν ὀλιγὴν ὁμοῦ ἔζης αἰῶνα.

Mox,

Δεῖξον ἰμοὶ σίδιν ἄλατον, ὅπα σίδιν ἴκαθεν αὖλις.

In editionibus antiquiſſimis, ut Romana & Flor. habetur, Δεῖξον ἰμοὶ ἴδιν ἄλατον. quod ſine librorum auctoritate mutatum nolim: nam ἴδιν pro σίδιν ita dictum, ut alibi, ἴδε pro τίδε ἐς τὸν δ᾽ ἀντίθηκας, ἴδε δ᾽ ἀντιθέσεως τιμάς. de quo genere loquendi plura Gulielmus Canterus in Lectionibus ſuis. Ait Daphnis,

Μᾶλα τιὰ πρότιτα τάδι χρυόστα διδράξω.

poſtremam vocem vidi qui haberet de mendo ſuſpectam: aptius enim δράξω, vel ſimile quid fore videbatur. illa vero bene habet: nam ita apud Nonnum & Muſæum, γάμων ἀδινακίω. τῆις & ἀμύλοις ἰρώτων. in ſequenti verſu παρεῖ pro φείδῃ uſurpat puella, zonam ac pudorem puellarem non ſine horrore ſolvere incipiens. Sed venit mihi in mentem, Nonni librum XLII. percurrenti, hæc ita eſſe diſtinguenda,

Δα. Μᾶλα τιὰ πρότιτα τάδι χρυόστα διδράξω.
Ναρκεῦ, τιὶ τ᾽ Πᾶπα. Κο. τιὶν τέλιν ἴξαι χέρρα.

ut poſterioris verſus initium ſit Daphnidis, ſtupentis in puellæ mammillis quas manibus tractabat. Nonni locus qui movebat me ita ſentire, eſt hic.

— ἐπιψαύσας δὲ μαζῶν,
δεξιτερὰ πάρεκτι γυναικείῳ διανύσας.

In LIV. verſu.

φεῦ φεῦ, καὶ τὰν μίτραν ἀπίσιχες ἐς τίλ᾽ ἕλκτας;

placet lectio quam inveni: φεῦ φεῦ, καὶ τὰν μίτραν; ἀπέσιχες. ἐς τ. Proverbium quod mox habetur, - τάχα δ᾽ ὕστερον ἄλλ᾽ ἄλας ἅλοις. ſumtum eſt ex Ophon. p. Οὐ σὺν᾽ ἂν ἐξ οἵας σφ᾽ ἐπιστάτην ἁλὸς ἄλας ἅλοις. nam Calliſtrati ſcribenris apud Homerum ἅλαται, ratio haberi non debet: alioquin etiam apud Theocritum ita putarem ſcribendum. Heſychius, ἁλὶ ἅλας, ἁλὶ τὸ ψυχρὸν καὶ ἄφθονον εἰς χρῆσιν. Αἰγύπτιοι δὲ τὸν ἄρτον τὰ φαγίσματα. quo loco mira ſunt, ni latet monſtrum in voce Αἰγύπτιοι· intelligit autem Heſychius quæ Græcis vocantur ψώμια & ἀντίδοσγοι Latinis hetta in panis cruſtæ. orta parœmia à pauperum cœnis, quibus ſal & acetum pro cibo. quo reſpiciens Theocritus dixit idyllio X. - ἐγὼ δ᾽ ἴχω ἁλὶ ἅλας ὄξος. Sed & vulgo ἅλας pro re viliſſima uſurpabant: unde apud Iſocratem τὰς βωμολόχους καὶ τὰς ἅλας ἐπαινῶν. de rhetorum oſtentatione in re nihili: & ἀλαζόνων ἀνθρώπων pro viliſſimo. Non probo autem, ut legatur in extremo, ἀπίσαλο φωτὸς ὑπὲρ· neque enim hæc noctu geruntur, ut dicatur aurora ſurgere. placet vulgata lectio: quam tamen ut explicem, operæ non eſt pretium. Atque utinam ſinerent nos eruditiſſimi viri, multa id genus in Plauto ignorare: nec tantum ſe in eorum expoſitione torquerent.

CAP. XXII.

Percurritur carmen de Europa. ἔιναι αἶματος, *& alia ejuſmodi.* *Telephaſſa Libyæ nurus.* νυὸς, ἐννυὸς, νύμφη. *Loci variorum poetarum emendati:* γλαύσσειν *&* ὑπογλαύσσειν. ἀὴ, ὄρνυ.

IN omnibus antiquis editionibus, atque etiam in recentioribus nonnullis, inter Theocriti idyllia locum habet elegantiſſimum illud poematium quod eſt de Europa ſcriptum. Nos igitur illud hoc loco, ceu Theocriticum, etſi aliter quibuſdam videtur, percurremus. Ac primum illud videamus in calathi deſcriptione,

— ἁ δὲ πόρπις πτερύγεσσιν ὑακινθίναις
ἔνθ᾽ οἱ αἷμα θοᾶς ἔσσυτο.

quid enim, obſecro, poſtrema verba ſonant? non opinor aliud quam ſi dixiſſet

ſet ἔτεκε οἱ Θυγατέρ vel ἀνδρογόνος. ut ſit ſenſus ex Libyæ ſanguine ortam eſſe Telephaſſam. Sic accipiuntur iſta apud Homerum: ἄμαιξε δ' ἀγαθὸν φίλον τίκτω. & hæc Apollonii lib. IIII. Ἐμιτρὸν ἀδμήτου ἔτεκε ἄμαιξε. Q. Smyrnæus lib. XIIII. Ἄμφω γὰρ μακάρων ἔτεκε ἄμαιξε. Atqui Telephaſſa nurus Libyæ non filia aut neptis fuit. Apollodorus Ἀγήνωρ παραγενόμενος εἰς Εὐρώπην γαμεῖ Τηλέφασσαν. Agenor autem Libyæ filius & Neptuni. de Telephaſſa diverſa eſt apud Apollonii interpretem narratio: ſed nemo tamen veterum, quod ſciam, Libya prognatam dixit. An vero ita accipiemus quaſi dixiſſet, ἔτεκε κεῖνε ἄμαιξε? mitto dicere quam recte dicatur nurus ſocrui conſanguinea: hoc dico, inſolens valde & durum eſſe hoc loquendi genus, ἔτεκε ἄμαιξε, pro ἔτεκε κεῖνε ἄμαιξε. non enim temere bonos auctores ita eſſe locutos reperias. Lege autem, ἦγε οἱ νύος ἔτεκεν. νύος veteribus Græcis eſt nurus: quæ aliis eſt νύμφη, ut apud Plut. & Græcos I. Ctoſ. Pollux, ἡ μὲν γεγαμημένη νύμφη καλεῖται τῷ τοῦ γήμαντος μητρὶ ἢ τοῦ πατρί, ἢ νύος. Scribi etiam poteſt, Ἦγε ἑοῖ νύος ἔτεκεν. nam νύος pro eodem accipitur. Euſtathius νύος δὲ ἐπὶ παιδὸς ἢ γυνὴ τοῦ πατρὶ ἢ τῇ μητρὶ, ὡς ἡ Ἑλένη τῇ Πηνελόπῃ ἢ τῇ Εὐρύκῃ. & ita accipit hic idem poëta: ſi quidem Moſchus eſt, quod quidam volunt. huius carminis auctor. Locus eſt in Megara, ubi de Alcmena ait, Μύθοισιν πυκιναῖσι φίλον νύον ἔθρε μητρυιᾶς. ſic etiam apud alios. non fruſtra tamen additum eſt ab Euſtathio, ὡς ἐπὶ παιδός. nam aliquando aliud ſignificat. Theocritus in Epithalamio,

Κ' ὡς ἔτω. ἐξ ἔτω. Μυίλκει τεὸς νύος ἄρτι.

Scribo ibidem mutata diſtinctione,

Ὄρνις ἀγαλλόμενος φιλοτήνῳ πανυκτὶ χερείῃ·
Ταρσὸν ἀπὸ πλατύνας· ὦτοι τε ν.

Legebam etiam paulo poſt. Κρύψα δ' ἴῳ ἢ τρίψα δίμας. pro κρύψα θέλω. eſt enim proclive mendum, ἐ δ' ἔθ', in θέλω. non ſemel in hac voce peccatum eſt apud poëtas: & ſuccurrunt exempla quædam. Pindarus Nemeonicis, ode tertia, --ἔτ' παλαίφατος ἀγγελία μὲ ἰκάνοισα Ἀρκεσιλαΐδας,

τιὸν ἱμάσαι καθ' ὁδόν. ſcribendum Ἀρκεσιλαΐδα γ' ἐόν ἱμ. Q. Smyrnæus lib. VII.

Τύχιος δ' αὖτις ἐγὼ θοῦ πατρὸς ἀντιθέοιο.

legendum, ἐγὼ τιν ἐῷ θ. & ἐῷ pro ἐθέλω vel σῷ, ut ſæpe. & ita lib. IX. πῶς δ' ἔφ' ἑῷ σύγ' ἑταῖρε τὸν τίκτω. ſcribe, ἓν τίκτω. Nonnus libro quinto, Καὶ πλοκάμους ἐφάαξε νέῳ δ' ὑφῆκε χιτῶνα. ſcribo, ἐφάαξεν ἓον δ': vel ἑόν. in carmine de Alpheo, Ἀρτολ. α. Νυμφίον αὐτοκίτωνα· ἑὸν ἐκετήσιε ἱρόπον. malim ἑῶν. Veruntamen vulgata lectio in Theocrito mihi nunc mutanda non videtur. nam κρύψα θεὸν eſt, quod Latini dicunt, diſſimulare deum, ut apud Ovidium aliquoties, & celare hominem apud Caſſiodorum. omnino autem ſcribi debet,

ὧν δ' ὑπογλαύσσεσκε δ' ἰμερτὸν ἀεκάζετο

non ὑπογλαύσκεσκε. nam γλαύσσω & ὑπογλαύσσω dicitur. Callimachus:

Φαίη μὲν γλήνεα τάχ' ἴσα τετηκυῖαν
Δήιος ὑπογλαύσσουσα. Apollonius in pr.
--- διαγλαύσσει δ' ἀζηχέι.

Heſychius, γλαύσσει· καθαρῶς φαίνει. Probo vero & amplector omnino doctiſſimi Aurati emendationem, infra legentis, --ὅπερ μὲ ὧν ἐπὶ ἰφικλείοιο ἔῃ eſt veſtimenti ora. quæ & λέντη, & λῶμα. & πίλα, & ὀκδοῦλος dicitur. Eandem vocem ἔῃ putem reſtituendam apud Cedrenum in vita Tiberii junioris: ἐῆσας, ait, διδαχθεὶς ὅρας ἢ τοιαῦτα αὐτῶν κόσμῳ χάδεσι φορεῖν. ſignificat conſtituiſſe Tiberium ne quis aliter purpura uteretur, quam in ſegmentis veſtibus affluendis duos digitos latis. itaque ſcribendum videtur, ὅρας non ὄρνας. nam etſi ὄρας proprie appellabant ſegmenta ex pelle ovina, quæ ſoliti veteres ſuis veſtibus aſſuere, ne oræ ſolum ſtringentes tererentur: tamen & de aliis dicitur. ſed fortaſſe verius eſt (quod vir præſtantiſſimus Jacobus Cuiacius ſentiebat) vocem eſſe è Latino detortam, pro ora vel ornatura: quales ſunt apud ſcriptores id genus infinitæ.

CAP. XXIII.

Miſcellæ obſervationes. Piſander Camirenſis. Loci aliquot ex Euſtathio illuſtrati: τὰ σκληρὰ Θεοκρίτου. Heroinæ ejuſdem. Theocriti patria & ætas.

VAgabor libere iſto capite, & quicquid, ut dicitur, veniet in ſolum, quod ſcire Theocriti lectorem melius

putem, quam ignorare, id huic chartæ illinam. etenim, ut ille ait, *ſtulta eſt clementia, cum tot ubique Nugis occurras, peritura parcere chartæ.* In epigrammate de Piſandro ſcribe, Πίσανδρος ξυγγραψεν ὁ Καμίρυ· non Καμειρέυς. præter metri legem, auctor Strabo. In ſexto locum iſtum. Καὶ ἡ ἀπὸ γραμμῆς κατὰ λίθον, ſic explicat Euſtathius: Θεόκριτος δὲ ἐν τῷ ἢ ἡ ἀπὸ γραμμῆς κατὰ λίθον, ἰδίως τῇ ἰλλυϊκῇ χρῶται παροιμίᾳ φασὶν, ἐπὶ τῶν ἀπιστουμένων. Locus eſt in ſexto Iliadis commentario. ſed uberius de eodem loco ſcribit hæc ille in primum Odyſſ. tractans de teſſerarum ludo: παρατίθησι δέ φησι, δι' αὐτῶν καὶ μίαν γραμμὴ, ἣν ἐφ' ὧν ὡλοκλῆρον ὡς ἀνατίρρηκτον ἐθεώρουν, ἐπὶ ὁ νικώμενος ἐπ' ἐσχάτου αὐτὴν ἔστη. ὅθεν καὶ παροιμία, κατὰ τὴ ἀφ' ἑσπέρας, λίθον θηλαδὴ, ἐπὶ τῶν ἀπιστουμένων, καὶ ἐσχάτης διαβάσεως θεμένων. Σάφρων κατὰ δὲ ὕδατι καὶ τ ἀφ' ἑσπέρας. Ἀλκαῖος δέ φησιν ἐκ πολλῆς. νῦν δ' ὕστε ἐπικρίσι κισσὰς τ πύργος πυκινὸν λίθον. τοιοῦτον δὲ καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ, τὸ, τ ἀπὸ γραμμᾶς κινέων λίθον. In ſeptimo idyllio verſum hunc, τῷδ' ὅτι περὶ ἐν ὄρει τὸ μελίδρυον ἐξεπόησα. aliter legit Euſtathius, nempe pro ἐν ὀρὶ, ὤρῃ· ejus verba ſunt hæc ad Ια. ια. ὃ ζωΐλου καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ. τὸ ὄρη φίλοι, ἢ μελίδρυος ὤρη ἐξεπόησα. τυτίσιν ἴσως τὸ μέλο. ἢ καὶ ὤρεσι ἐκτόησαμεν. non male: niſi quod ſuſpecta mihi etiam hic ejus grammatici memoria. Quid appellat idem alibi τὰ σκληρὰ τῦ Θεοκρίτου? Sic ille ad Odyſſ. ξ. τέλος ὅτι περὶ Ἀπόλλωνος. Δηλὸν ἦγον γυμνοθίλους ἐν Δήλῳ τῇ νήσῳ ἀθλημα φέρεται ἐοικὸς ζάτι τῷ Θεοκρίτου σκληρῷ, τοιῦτον. Ἐν φαρίῃ γυμνὸν· πάτρῳ δὲ μυ. ἄλμενος ὕδωρ Δμῳὶς ἐχέ· μάτηρ δ' ἐς' ἀείδμοιο πάϊς· ἦγον ἐν τῇ Δήλῳ ἐγυμνάδιον, μητέρα δ' ἔχω Δητὼ ἢ παῖδα τῦ Κοίυ, ὃς ὁμώνυμος ἦν τῷ παρὰ Μακεδόσι κοίρ, τυτίσι τῷ ἀριθμῷ. an reſpicit Fiſtulam & Aram, ænigmatica poëmatia? an illas duplices metalepſes quæ ſæpe ad ænigmatis obſcuritatem accedant? nam de ea figura tractans idem ad Ια. α. Theocritum maxime inter veteres illa eſſe uſum notat. Extant apud Athenæum verſus poëtæ hujus, qui nuſquam hodie in iis quæ habemus reperiuntur: eum locum aſcribam. Θεόκριτος, inquit, ὁ Συρακόσιος ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ Ἐφρικῇ τ λιμὸν ὁμοιάζοντα χθὼν, ἐοῦσ καλεῖται τύτων.

Καί τις ἀνὴρ αἰτεῖται ἐπ' ἰχθυόεντα ἴ ἀλὸς
Ἐξ ἁλὸς, ᾧ ζωΐ, τάδε δίκτυα κεῖνα ἄεσθε
Σπάζων ἀκρήτοιο ζωύτῃ ἀνδρὶ ἐοικὼς ἰχθὺν
Οἱ λιμὸν καλέουσι· ὁ γὰρ δ' ἐρυθρὸς ἅλων.
Καί κε λίνα τάσαιο ἢ ἐξερύσαιο θαλάσσης
Ἐμπλεα.

puto autem hunc locum ſumtum eſſe ex opere Heroïnarum: quod non omnes huic aſcribebant, quemadmodum ex Suida conſtat. At Encomium Ptolemæi nemo unquam, ut arbitror, dubitavit iſtius eſſe, ut manifeſti erroris arguatur Joannes Tzetzes, qui locum ex eo carmine proferens, tamen ait, ὁ Χῖος ὁ Θεόκριτος γράφει. Miror Theocritum nequiſſe ei perſuadere ſe alium eſſe à Chio: quod tamen omnibus teſtatum facere voluit hoc diſticho:

Ἄλλος ὁ Χῖος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος· ὦ τάδ' ἔγραψα
Εἰς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρακοσίων.

Magis tamen mirari ſæpe ſubiit antiquiſſimos criticos, & Tzetze haud paulo eruditiores, in Olympiade notanda erraſſe, qua florebat Theocritus. Omittam craſſum Munati errorem, qui Theocritum temporibus Ptolemæi Philopatoris vixiſſe ſcriptum reliquerat. quo nomine jure eſt reprehenſus à ſcholiaſte ad XVI. ſed ut Munatus juniorem fecit Theocritum, quam eſſet: ita alii nonnulli antiquiorem. nam in veteri hypotheſi idyllii quarti ſcriptum, floruiſſe illum circa centeſimam Olympiadem; vel, ut ſcriptus liber habebat, CIIII. & addebat auctor, ὡς ἱστόρηται. Vellem exaret ille locus quo nos rejicit. ibi enim hac de re accuratius tractatum fuiſſe videtur: quod nuſquam factum in iis commentariis qui nunc extant. Atqui certum eſt neque centeſima, neque CIIII. Olympiade floruiſſe Theocritum: ſed poſt centeſimam & vigeſimam. quare ſcripſerat fortaſſe hic grammaticus: ὁ δὲ Θεόκριτος ὥσπερ ἱστόρηται κατὰ τ ρϐ. Ολυμπιάδα ἤκμασε· non ut editum eſt, κατὰ τ ἑκατοστὴν Ολυμπιάδα· neque ut ſcriptum offendimus, κατὰ τ ρϐ. nam illis temporibus ne natum quidem arbitror fuiſſe hunc, nedum ἀκμάσαι. Floruit vero ſub Hierone juniore Syracuſarum tyranno, & Ptolemæo Philadelpho Ægypti rege altero ex gente Ptolemæorum. ille interſtinctum majorum imperium Syracuſis redivivum excitavit, anno ſecundo Olympiadis CXX. hic, circa Olympiadem CXXIV, à patre Ptolemæo Sotere traditum ſibi regnum cœpit adminiſtrare.

DANIE-

DANIELIS HEINSII ΣΧΟΛΑΙ ΘΕΟΚΡΙΤΙΚΑΙ, SIVE *Lectionum Theocriticarum* LIBER UNUS.

LECTORI.

Biennium fere est, amice lector, cum nonnulla quæ ad Theocriti idyllia notaram clarissimo & amicissimo viro Johanni Commelino addixeram, cui & inscriptionem libelli nundinis vernalibus repræsentandam miseram, sicut vulgo fieri in indicibus solet, eorum quæ proxime sequentibus expectari volumus, quæ res nescio quomodo prætermissa fuit. Prodierunt interea Heidelbergæ Notæ nostræ, sicut eas è schedis meis transcripseram; sed ita corrupte, ita mendose à mercenariis hominibus extrusæ, ut nihil fere meum in libello agnoscerem, & ipse typographus ὁ ἐργοδότης ex æquo ad se rei ignominiam spectare ratus, omnia supprimere exemplaria jusserit, novamque continuo editionem cum aliorum nostrisque multo uberioribus sit molitus. Tuum autem ignoscere erit siquid post incomparabiles viros Josephum Scaligerum & Isaacum Casaubonum in hunc poëtam à nobis tentatum est; cum uterque eorum non modo veniam dederit, sed consilio & favore institutum nostrum, quæ est humanitate non minus quam scientia, prosecutus sit. De reliquis, qui aliquam ad hunc poëtam contulerunt operam, idem spero: quorum nomina, si alicubi forte ab iis me dissentire contingat, vel omnino non vel honeste propono. Præterea nec idem spectavimus omnes, nec μίαν πάντες χορδὴν ἤχομεν. Quia autem editioni nostræ & Græcus interpres accessit, ne imperiti harum literarum & tirones nimium illis glossis iribuant, passim in eas animadvertimus; ut ubique veritati constet sua dignitas, nec incauta juventus in errorem rapiatur: cujus præcipua lena est antiquitas, & temporis in re plerunque non bona patrocinium. Vale, quisquis es, & fave.

DANIE-

DANIELIS HEINSII
SCHOLÆ THEOCRITICÆ,
SIVE
Lectionum Theocriticarum
LIBER UNUS.

CAP. I.

Quædam ad Theocritum præmissa. Inscriptio Theocriti, Θεοκρίτου Συρακουσίου Εἰδύλλια. Θεοκρίτου Βυκολικά. *Theocritus* Βυκολιαστής. *Theocriti editiones tres. Diversa dispositio. Collectio Bucolica. Theocriti Bucolicorum editio. Idyllia, Hymni, alia. Sermo rusticanus, civilis. Decem Bucolica Theocriti Idyllia. quo metro conscripta.* Εἴδη Εἰδύλλια.

IN principio statim nos remoratur inscriptio, & ad cætera euntibus laciniam trahit. Hæc certe quam habemus, ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΣΙΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ, librariorum est aut posteriorum hominum non poëtæ. Imperite enim quod præcipuum fuit exclusum est, & à quo Theocritus veteribus maxime innotuit. Erit hæc aut similis: ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΣΙΟΥ ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ, aut, ΕΙΔΗ ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ: quod nihilo minus tamen à Grammaticis esse confidimus, non à poëta. Sic magister Græcus quisquis est cujus excerpta aliquot Theocrito in editione Romana præfixa erant. ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ, inquit, ΕΙΔΥΛΛΙΑ ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ. Item sive ille sive alius qui quæstionem movet, aut, ut ipse loquitur, ἀπορίαν, τίνες Βυκολικὰ ἐπιγράφονται, μὴ ὅλων ὅλων βυκολικῶν· ἀλλὰ καὶ ποιμενικῶν καὶ αἰτωλικῶν. Addimus aliud. Theocritus à veteribus Βυκόλος citatur nomine, sicut Homerus Poëta. Sic interpretes quorum collectanea ad Pindarum leguntur, τὸ δὲ ὑπ' ἀγκαίου δὲ πρὸς τὸ φαρίτρας ἀκμήσιον. ὕτω καὶ Βυκόλος· ὑπωλίνιός τι φαρίτρας. Quo loco vox Βυκόλος existimari non potest, esse persona alicujus quæ introducitur, cum illud idyllium, ex quo verba illa adducuntur, ἀμοιβαῖος non constet: est enim decimum & septimum, nimirum Ptolemæus. Glossarum quæ ad Apollonium extant autores Grammatici ad primum librum differte ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ citant, cum ita notant: Θώκεσθον ἐν τοῖς Βυκολικοῖς, ἐν τῷ Υλᾶ ἱστοριογράφῳ, ὑπὸ νεκτάρου φυτὸν αὐτὸν τὸν Νυμφῶν ἱρυόσθαι. Hermogenes, Καὶ πάλιν τὸ Θυσεῖν ἐν τοῖς Βυκολικοῖς, καὶ ἄλλων ὧν ἐλέγομεν. Κυμάσθω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα. & alibi. Ut pluribus testimoniis supersedeamus facile à nobis impetravimus, quandoquidem inscriptionem hanc M. S. fide confirmari vidimus: quam nos sola conjectura

conjectura ducti antea repoſueramus. Cui tamen nondum acquieſcere, ut hodie ſe res habet, ſtudioſos Theocriti velimus, niſi ſciant prius: horum idylliorum quæ in hoc volumine circumferuntur hodie, & Theocrito aſcribuntur, diverſas fuiſſe ἐκδόσεις, & editionem non unam: quibus diverſas fuiſſe inſcriptiones eſt neceſſe. Nos diſtincte tres obſervavimus. In prima ſeorſim à reliquis diſtincta fuerunt Theocriti Bucolica, quæ Ἑπτὰ Βουκολικὰ ſicut Εἰδύλλια Βουκολικὰ à Grammaticis dicuntur. In ſecunda fuerunt omnia τὰ ὡς Θεόκριτον ἀναφερόμενα: quæ Theocrito aſcribebantur omnia, ne exceptis quidem illis quorum character erat longe diverſus. Tertia nihil fuit quam σύνταγμα unius πραγματείας, & collectio Bucolica, qua Moſchi, & Bionis, & ſi qui præterea ſimile argumentum tractarant, in unum corpus redacta ſunt. Non aliter quam in editione & collectione Græcorum epigrammatum factum eſt, præfixo ſingulorum nomine, quæ poſtea interciderunt negligentia Græculorum & deſidia, quibus ſatis erat, *fruſ paratis*. Hæc editio omnium poſtremo ad nos pervenit, quæ Artemidori tempore conſarcinata eſt, qui nos id eleganti epigrammate ſcire voluit, cujus lemma erat Ἀρτεμιδώρου γραμματικοῦ ἐπὶ τῇ διορθώσει τῶν Βουκολικῶν ποιημάτων. Epigramma autem:

Βουκολικαὶ μοῦσαι σποράδες πάλαι, νῦν δ' ἅμα πᾶσαι
Ἐστὲ μιᾶς μάνδρης, ἐπτὰ μιῆς ἀγέλαι.

Hujus ἐκδόσεως exemplaria & ἀντίτυπα fuerunt omnes antiquiſſimæ editiones quæ patrum memoria excuſæ ſunt, donec tandem viri docti ea diſtinxerunt, quæ aliorum erant. In quo non potuit ita nobis ſatisfieri quin exiſtimemus multa hodie ſub Theocriti nomine circumferri quæ aliorum ſunt. Multa præterea illius poëtæ intercidiſſe hac occaſione, quæ nunquam ad nos perventura ſunt: multa etiam quæ potius quidvis quam Bucolica ſunt, inſerta fuiſſe; ſive à collectoribus, ſive ab iis qui Theocriti reliquias hac ratione ſupereſſe volebant. Primæ editionis inſcriptionem neceſſe eſt fuiſſe, ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ: quæ nihil quam Bucolica hujus poëtæ habebat. Reliqua Idyllia dicta fuerunt & inſcripta: quorum argumentum erat non uniforme. Horum exemplum ſunt Χάριτες, & quæ olim extabant ſimili argumento ſcriptæ Ἐλπίδης & Πειτθίης. Hic etiam collocamus Πλαγιάκτου, & nonnulla, quæ à poſterioribus inter Bucolica recenſita ſunt. Hymnorum ſpecimen eſt in Caſtoris & Pollucis: Heroïnarum in Βρησίδι: quæ ab Athenæo adducitur. Ἐπικηδείων & Elegiarum nullum eſt, quod quidem exſtet hodie. Nam exiſtimamus autorem collectaneorum quæ Suidæ aſcribuntur nihil eorum vidiſſe quæ Theocrito à quibuſdam attribui commemorat, præter τὰ Ἐπιγράμματα, de quibus non minus dubitat quam de reliquis; ſed ex relatu aliorum accepiſſe quicquid hic tradit. Dubitari præterea poteſt, an inter Theocriti idyllia lecta fuerint eorum pleraque, an vero ſeorſim inſcriptionibus diſtincta, quod non exiſtimo. nam & parva pleraque poëmatia fuerunt, & quæ corpus non conſtituerent. In ſecunda editione Bucolica commiſta fuerunt; in tertia non omnia prætermiſſa. Bucolicis ſeorſim utebantur veteres. Nec alio facile traxerim judicium Fabii. *Admirabilis in ſuo genere Theocritus, ſed muſa illa ruſtica, & paſtoralis, non forum modo, verum ipſam etiam urbem reformidat.* Separat ab oratoris cura non Theocritum, ſed ruſticam muſam, τὰ Βουκολικά: quia toto genere differunt τὸ Βουκολικὸν ἀπὸ τοῦ Πολιτικοῦ εἴδους. Hoc eſt quod Probus obſervabat olim. *Theocritum poëtam facilius Bucolica ſcripſiſſe, quia apud Græcos, ſermo ruſticanus à civili dividi poteſt: ideo Latinis difficile fuit, quia neceſſe eſt per eadem verba accommodare ſenſus.* Quanquam & Fabius non tam hæc à Rhetore aliena videri vult (ſi recte eum capimus) quam à negotiali parte, quam illi πραγματικὸν dicunt. Tantum autem abeſt, ut hoc judicium de reliquis accipiamus, ut probe meminerimus, & Ptolemæum & alia quædam Theocriti plane eſſe ἀνοθεύτων optimarum & verborum: quibus in arte ſua, ac præſertim, cum τὰς παιγνιωδεστέρας μιμήσεις excutiunt, nihil ſimile invenient Rhetores, aut dicendi artifices. Decem Bucolica & idyllia vere ruſticana agnoverunt veteres. Servius: *Sed eſt ſciendum ſex Eclogas eſſe mere ruſticas: quas Theocritus decem habet.* Hæ decem ſunt, ſi recte judicamus: ΘΥΡΣΙΣ, ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ, ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ, ΝΟΜΕΙΣΑΙ, ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ, ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ

ΔΙΑΣΤΑΙΒ, ΝΟΜΕΙΣΒ, & ΚΥΚΑΩΨ. Nam quod hodie decimum eſt, & vere ruſticanum, non magis Bucolicum eſt, quam quod primum & vigeſimum eſt. Alterum enim θυρσικὸν eſt, & antiquas Lityerſæ formulas continet: alterum ἀγωνιστικὸν, & ad aliam πραγματείαν maxima ex parte ſpectat. Quod in animo habuiſſe exiſtimamus Servium, qui de iis agit, quorum non eſt aliud argumentum, quam hæc. E tot Theocriti quæ hic habemus fere ſola hæc imitatus eſt Virgilius: &, ſi unum aut alterum excipias, ex aliis nullum; niſi quatenus diverſi etiam inſtituti poëtæ. Quod magno argumento eſt cum paucis aliis ſeorſim hæc edenda eſſe. Metro præterea diverſo conſcripta ſunt: quod miramur doctis viris in mentem non veniſſe; Bucolico nimirum. Primum idyllium ad verſus 152. excurrit: omnes, exceptis ſeptem & viginti. Bucolici ſunt: quod interdum cum periculo affectavit: omneſque demptis duobus in fine pedibus Tragicum tetrametrum ſtatuunt.

Αδύ τι τὸ ψιθύρισμα, ϗ ἃ πίτυς.
Α πολὺ τᾶ πηγαῖσι μελίσδοισα.
Σύριττε· μᾶλα Πᾶνα τὸ δύντιεγον
Αἶγα τᾶν· ἴλη κερὰς τέγγει
Αἶγα σ' ἄγαλλόθ' τᾶν· γίγας.
Α χίμαιρ' χιμάρᾳ δὶ καλὸν κρίας.

Tertium verſibus 54. conſtat: ex iis omnes, exceptis novem, Bucolici ſunt.

Κωμάσδω πολλὰν Ἀμαρυλλίδα.
Βόσκοντι καθ' ὕρος ϗ ὁ Τίτυρος.
Τίτυρ' ἰὼν τὸ καλὸν πυφλάμενε.

Confer deinde reliqua cum Ptolemæo & Gratiis: quantum diſtent videbis, & quid reliquorum interſint Bucolica. Idea Bucolicorum ubique καθαρὰ eſt, &, καθὰ ϯ ἀφέλειαν ἐπιτυγχάνει. In reliquis multa ſunt περιττεύματα & profunda: ut qui ea non diſtinguat in Rhetorum ſchola nihil profecerit. Grammatici, qui de ſolis Theocriti Bucolicis judicant, notant poëtam, ut ἀμοιβαίοντα τᾷ Δωρίδι: qui de his collectaneis, χρῶδαι ϯ Θεοκρίτου τᾷ Δωρίδι ϗ τᾷ Ἰάδι. Qui diverſas iterum ἰκδόσεις reſpiciunt. Alteri ſola Bucolica in animo habuerunt: alteri Bucolica & idyllia reliqua. Ex quibus omnibus Bucolica βουκόλους ϗ ἀναμφιλόγως huic poëtæ aſcribebant. Sed in his quæ habemus Bucolicis quædam. ſunt in quibus non accurate obſervatur ἡ Δωρίς: & multa contra Dorica, quæ non ſunt Bucolica. Bucolici Ionici exemplum eſt in Aïte. quem non poſſumus aſcribere Theocrito, Dorici exemplum nec tamen omnino Bucolici. in Hyla, in Adoniazuſis, in Thyonicho: quæ omnia certo Theocriti ſunt; in quibus & ſermo, & numeri, maximeque poſtremi, & ἐπωιδὴ τέλος. ſenſuſque accurate quidem Bucolicam Ideam referunt; ſed ut loquuntur Grammatici, ἔστιν ὅτε ϯ πραγματείας ἀπολειπόντες. & ab argumento recedunt, aut eo deſtituuntur: ſicut illa Virgilii quæ excepit Servius. Bucoliſcum & Ariſtyn Bucolica, non poſſumus aſſcribere Theocrito: ſed illi cujus character inter Theocritum & Bionem ſit, id eſt Moſcho, quem veteres à Theocrito primum ſtatuunt. Bion enim & laxior eſt, & amœnior minuſque agreſtis. Hercules, qui Διωξιππος inſcribitur, exacte ἰαμβίζει, & ex Theocriti idylliis relictus videtur, ſi illi tribuendus eſt: longe enim aliud judicium requirit, Idyllium quod Δύστροφος inſcribitur & Ηραικλίσκος. utrumque nos rapit: quorum alterum cum reliquis decem ſecutus eſt Virgilius, alterum imitatus alibi: quæ Theocrito debentur: quamvis poſterius aliquid in animo meo relinquat, cur dubitem. Poſſemus ad claſſes ſuas & in ordinem digerere omnia, quod rentabunt ingenui juvenes, ut judicium ſuum exacuant. Theocritus duo dramata muliebria reliquit: quibus nihil ſimile Latini audeant. in utroque mira verborum licentia; in altero etiam γλωχεστιμία. Utrumque ex Sophronis γυναικείοις deſumptum eſt. Utriuſque κατάσασις totam fere ὑπόθεσιν comicam aut mimicam complectitur; quales ſunt quas Rhetores argumenta vocant, nec ut fabula poetica cohærent. Rurſus multum à reliquis differunt quæ Αἰτωλικὰ ſunt: in quibus major eſt incivilitas, & τὸ ἰδιωτικὸν. perſonæ vero nec à fæditate abſunt & ἀγοραιογλωσσία. Ut in quinto appareat: quod idyllium ſingulare eſt, & in ſuo genere exemplum, antiquæ nimirum βωκολίας: ubi nunquam fere ſine obſceno ſenſu rixatur Caprarius: βωκολίαζ enim dicebant ab hoc ſcribendi genere ϯ κακοζηλίαν, ut ſuo loco oſtendimus. Sed ad rem: nec hoc nunc agimus; de inſcriptione loquimur. Tanta confuſione cum omnia

hæc commiſta eſſent, omni labore ſe defunctos grammatici arbitrati ſunt, ſi hoc τιτλῳ. in quo & Theocriti & aliorum conſarcinata ſunt poematia, ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ inſcriberent. quod ne tum quidem ſatis fuiſſet, ſi Moſchi, & aliorum prætermiſiſſent. Sed quandoquidem huc deventum eſt, ſubterfugere non poſſum, priuſquam hinc abeam, quin addam unde dicta ſint εἰδὴ & εἰδύλλια: quarum vocum veritatem & originem Grammatiſtas Græcos non attigiſſe mallemus: quod enim afferunt ambitioſum eſt & φορτικὸν. Εἶδος eſt vox ἀόριστος, & quæ nihil definit. εἶδη Grammatici ea opuſcula inſcripſerunt quæ à materia inſcribi non poterant; quod multiplex eſſet & diverſa. Statii libellos Sylvarum ſi Græce ſcripti eſſent εἶδη dixiſſent & εἰδύλλια: quanquam & Latini hac voce uſi ſint. Ea autem nihil definit de toto, ſed ad ſingula remittit. Suſpenſa itaque manu ejuſmodi poematia, quæ novum ſemper ſubjectum ſumebant, dixerunt eſſe εἶδη τινά, inſcripſeruntque poſtea εἴδη & εἰδύλλια. Diverſi itaque argumenti ἰδιωτικὰ Theocriti ſive à grammaticis & criticis collecta ſunt, ſive à poeta. aptiſſime εἰδύλλια inſcripta ſunt. & ſingula, εἰδύλλιον πρῶτον, δεύτερον, atque ita deinceps. Et ita in Pindaricis: ubi ipſi libelli tamen non εἴδη hodie, ſed Olympia, Pythia, aut Olympionicæ, Pythionicæ inſcribuntur: uniformis enim materia eſt; quanquam novus ſemper ὑπόθεσις, & à ſuperioribus diſtinctus. Singula itaque εἴδη dicuntur. vel diſtinctionis ergo, quia diverſis ſcripta ſunt, vel numerorum qui inter ſe variant. Itaque qui opuſculum ſuum εἶδη vocat, nihil lectori de argumento promittit, ſed ſemper novum tractat, & ἀοριστως loquitur. Nec omnia melius appellare poteſt quam εἴδη, nec ſingula: quia totius partem conſtituunt, & multa ſunt. Atque hæc ratio eſt veriſſima. Scimus quid ſummi hac ætate viri ſenſerint; in his tamen literis liberum unicuique judicium eſt. Sed reliqua non poſſum diutius Theocrito debere.

CAP. II.

Theocriti primum idyllium obiter inchoatur. In primis aliquot verſibus quædam notata. Ἀστῳδὴ *Theocriti, & artificioſum carmen.* Μῶσαι & Νύμφαι *apud Theocritum* ταυτίζοντα. *Deæ Paſtorum. Caprariorum. Theocriti locus explicatur: interpres Græcus notatur. Theocritus aliquoties emendatur. Vox idiotarum* ψαλῶδιν. ἀοιδοδοί. διδοίκαμες. διδοίκω, παρικαλαλάδω. *alia.* χραιάδες αἱ πλαί. *Interpretis Græci* ἀσυνεξία. *Callimachi* σύγχυσις *taxata.* ἡμεγχαρία. *Interpres Græcus emendatus. item Theocritus.*

PRimum idyllium ſuum Theocritus ab artificioſo carmine auſpicatus eſt: quod in Bucolico ἀγωνιστικῷ palmam obtinet. Veteres alibi ἀστῳδὸν βυκολικὴν vocant. In ea ſingulæ partes ſingulis reſpondent. Ipſe autem ὑμνῳδὸς & congruentia partim ex Αἰτωλικῆ. partim ex βυκολικῇ πραγματείᾳ dependet. Caprario à Paſtore tribuuntur, Πὰν, τέττιξ, ἀγὲ, χίμαιρα. Paſtori à Caprario, Μῶσαι, οἶτε, ἀρήν. Valde negligenter hæc inſpexerunt veteres. Μῶσαι & Νύμφαι, quæ duæ voces ταυτίζουσι, & de eodem à Theocrito ſumuntur. dex Paſtorum ſunt: ſicut Caprariorum Pan. Hinc eſt quod infra Caprarius: ἢ Πᾶνα δεδοίκαμες. ac propterea negat ſe canere poſſe, ſed Thyrſidi negotium committit. Quæ ad eum locum Grammatiſtæ Græculi notarunt, qui illius rei cauſam inquirunt; ſatis febriculoſa ſunt. νῦν] ἀντιστικτὴ δὲ ἐστὶν, μὴ πρέπειν αὐτὸν συρίζειν καὶ τὸ μέσον ἢ ἀμίμητος ἐπὶ ἢ Πᾶνα, φησὶ, ἢ Θύρσιν παρακαλοῦσιν ᾄδειν. ὁ γὰρ ταυτὸν ἴσι τὸ συρίζειν καὶ ᾄδειν· ἀλλὰ συρίζειν μὲν ἴσι, τὸ διὰ σύριγγος μέλπειν· ᾄδειν δὲ, τὸ κοινῶς πραγματεύῃ. & quæ ſequuntur, Metuebat Deum ſuum Caprarius ſub cujus tutela erat. ἢ Αἰτωλικὸν θεὸν: cujus religionis immunis erat ἡ βυκολικὴ τάξις. In ſecundo verſu ut in primo ſcripſerim, ἀλλ' ἴ τι ἢ τὸ ζυγίσδεις. Idiotiſmus non Doricus magis quam Atticus, quo nihil frequentius. Himerius:

τίμιος: ἔχει δὲ γὰ μέλιτι κἄλό τι ἢ χρυσαυγές. Theocritus pene ſingulis paginis utitur. Latini venuſta quadam & mira ratione idem tentarunt, etiam cum definite loqui videntur. Apulejus lib. 2. de Aſino: *ubi ſplendentibus linteis coopertum, introductu quibuſdam ſeptem teſtibus manu revelas*; more Græcorum, qui ἑπτά τινες μάρτυρες dicunt, *ſeptem quidam teſtes*, pro eo quod eſt, *ſeptem teſtes*. Diodorus. διὰ τίνας ζωπύρου ἀρίας non longe aliter. In ſexto verſu placet quidem contractum, χιμάρᾳ δὲ καλὸν κρῆς. ſed ſi ſolvamus Bucolicum metrum habebimus: quod etiam cum periculo ſtudioſe obſervat poëta. nam κρῆς vel κρῆτ maluerunt, qui nihil præter hanc vocem ſpectabant, τῷ ῥυθμῷ πάνυ ἀμελήσαντες. Eodem verſu lego, ἔστι τι τ' ἀμέλξειν vel ἀμέλξαι. ſicut infra ἔστι κατίσχειν: quod apud poëtam hunc tam multis rationibus confirmat Euſtathius, ut dubitare ſit nefas. ἔστι vero potius ſcribendum jam alii probarunt. In eadem ἀντῳδῇ duo proponuntur præmia ἀθλίσσεσθαι ſibi mutuo. alterum Αἰτωλικὸν, τραγικὸν. alterum Βυκολικὸν, ἁρμὸν. Ab utroque voces παράγωγοι ſunt notiſſimæ: & ἀρῳδὸς quidem Euſtathius Homericorum verſuum recitatores dictos fuiſſe obſervat: ἀρῳδὸς, inquit, ἐπεὶ οἱ ἀγωνιζόμενοι ἐν ᾠδῇ Ὁμηρικῇ καὶ νικῶντες, ἅρμα ἐλάμβανον. Heſychius idem affirmat, & à Rhapſodis non diſtinguit id cantorum genus. At τραγῳδὸς etiam ſequioris Helleniſmi vox eſt; quæ in his Grammaticorum collectaneis aliquoties occurrit; infra τὸ τραγῳδεῖν & τὸ κωμῴδεῖν opponuntur. Dicitur ibi τραγῳδοῦντες qui aſſa voce utitur, ut loquebantur veteres, qui canit tantum. Eſtque ea vox ἰδιωτικὴ καὶ κοινὴ illius temporis: & ubique in his collectaneis τραγῳδεῖν eſt μίγνυσθαι. ἢ ᾄδειν. Sic ad idyll. 4. μιμεῖσθαι δὲ ὁ μὲν ᾠδὰς ἐγράζωθαι τραγῳδικὰς. μιμοῦμαι γὰρ τὸ τραγῳδεῖν. ad idyll. 8. ᾄδειν δέ ἐστι, τὸ κοινῶς τραγῳδεῖν: & alibi ſæpe. In loco paulo ante adducto de Pane, putamus poëtæ characterem δυσμάζωτος neglectum eſſe ab exſcriptoribus. Nos nihil dubitamus ſcribere:

Οὐ δίμις οὐ πιμάλη, τὸ μεταμέζεαι, ἢ δίμις ἄμμιν
Ἐμβίεδθαι τ' Πᾶνα διδυάονμες.

non autem διδυάσκομες, ut vulgo. Διδύαν, πιγύαν, διδύαν, μιλάδων. & ſimilia, quæ in omnibus idylliis occurrunt, proꝰ ut accurate τ' Δωρίδα ſervant, ſunt ἰδιωτικὸς Dorici, τῶν παρακειμένων, ut loquuntur technici, χαρακτῆρες ἀναδεξάμενοι: qui deinceps ita inflectuntur. Cujuſmodi imperfectum apud Heſiodum notat Euſtathius. ἐπίφυκον: ſed memoria lapſus eſt cum Theogoniam adducit: quod ſæpe Grammaticis evenire ſolet. Heſiodi interpretes: ἐπίφυκον ἀντὶ τοῦ ἐπεφύκεσαν· τὸ δὲ πίφυκε παρακείμενον ὄν, πεπύκασι δοριλλὶς γέγονε· καὶ ἔμαθον ἐντεῦθεν ὅτι ἀναδεξάμενοι χαρακτῆρες εἰς τὸ ἐπίφυκον παρεξετάκησαν ἕλκυσιν. Tale eſt infra:

Ἠὼ γὰρ φόρτοιο πάλιν ἄλιον ἄμμι διδύκοι.

quem locum qui aliter ſcribendum exiſtimat, per nos quidem imperitiæ damnas eſto. Tale eſt:

Οὐδὲν πεπλὶς ὕφασα πεφόρεκε φάρμακον ἄλλο.

Viri docti qui nuperrime minutias iſtas in Theocrito excuſſerunt opinione ſua falluntur, quotieſcunque in ejuſmodi locum incidunt. Sed quæſo vos, de Græci interpretis gloſſa quid ſtatuemus, qui paulo infra κραναίδων exponit, τῶν πυγῶν? Venit in mentem homini doctiſſimo, quiſquis ejus autor eſt, Theocritum ubique amplecti τὰ παράγωγα τῶν ὀνομάτων. ſicut infinitis locis obſervavimus. ita ut ſæpe nova excogitet. & quidem inuſitata. ſicut ἀρῳδὸς infra, ita κρίνις, unde hoc. Quam eruditi viri obſervatiunculam ne rejiciamus penitus, Epigrammatarius facile à nobis impetrat, qui ſcripſit:

Δεκρείδω. ἐν νίμοι σκιερῇ πίκυν Ἡριδδοις
Νύμφαι κρινάδων λῦσαι ἀπὸ σφετέρων.

ubi κρινάδες ſunt ἀὸ πετρῶν, Pergamus. Homo Græcus in ſequentibus παρακειμένων ſupinæ ſatis ἀναγνωσίας ſpecimen dedit. ubi de etymologia ciſſybii agit: χυτίζειν ἢ κιστύζειν. Ἡρόδωρ.

---ἐπίγνω δ' ἐτέρῳ κιστυβίῃ.

Sed prius locum emendemus hoc modo:

---ἐπίγνω δ' ἄβδῳ κιστυβίῃ.

Eſt autem Callimachi non Heſiodi. Non eſt dubium quin homo negligentiſſimus ex veterum criticorum gloſſis in Theocritum eum deprompſerit, qui Callimachum ineptiarum notarant διὰ τὴν σύγχυσιν & confuſionem vocis ἀπίστη & κιστυ-

ειν, cum longe diverſa eſſent, cujus criminis apud Athenæum arceſſitur in illis:

Καὶ γὰρ ὁ Θρικίλιος μὲν ἀπήγαγε χαλδὴν ἄμυσιν
Ζωγρηθεὶς· ἰδίγῳ δ' ἤδιλε κισυδίῳ,
Τῷ μὲν ἐγὼ τὸν δ' ἔλιξα πεζεπέχθεος ἀλλοτον
Τὸ τρίτον.

Vapularat hoc nomine Callimachus à criticis veteribus; quorum cenſura ibi exprimitur. ὁ γὰρ λίγων ἄλλοτον τὸ αὐτὸ καὶ κισυδίου. ἢ ἀκριβῶς δόξει τῶν ὀνομάτων ἡ διαφυλάττῃ. De eodem poëta cum ait,

Καὶ βαδὺ κισυδίου κεκλυσμένον ἀδὺ καρύ.

Puto intelligi artem illam quam veteres κεραγραφικὴν dicebant, valde uſitatam Theocriti tempore Ægyptiis & Siculis: cujus aliquoties Athenæus in Ptolemæi pompa meminit. μεθ' οὓς ἄλλοι παῖδες ἐτέρῳ κεράμῳ πρὸς ἢ τὸ..... χρίκον. οἷν εἴκοσι μόνων χρυσῶ· πενθήκοντα δὲ ἀργυρᾷ πεντάκοσια δὲ κικκηγραφημένα χράμασι ποικίλοις. &, καὶ πάλι τόπῳ· αὐτὸς κεραγραφίᾳ πεζεπεποικιλμένος. Interpres autem notat: κεκλυσμένον ἀδὺ καρύ. ὕγιη λελυμένον, ſcribe, λελειμένον. Mirum eſt, quam multa Græculis ociosis in mentem venerint. Eorum aliquis obſervarat, fœminam illam, cui ſuaviſſimus Caprarius primum in κισυδίῳ ſuo locum tribuit, Pandoram fuiſſe: quod ne quidem antiquorum gloſſæ, quæ extant hodie ad illum verſum, prætermiſerunt:

Ἐπίδωσι δὲ, γυναῖ, τι δῶρον δαίδαλμα, τίνα ὕυκλῶν.

Tribus credo adducti rationibus. Primo, τὸ γυναῖ de Pandora καθ' ἑκάστην ſumi exiſtimarunt: quod & in illo Heſiodi veteres notarunt:

Ἀλλὰ γυνὴ χείρεσι πίδυ μέγα πῶμ' ἀφελοῦσα
Ἐσκέδασ'.

Deinde τὸ δαίδαλμα putarunt adjici à poëta ἐτυμολογικῶς. Nam in Pandoræ nomine eſt τὸ φαίεινον καὶ τὸ δαίδαλον τῶν δωρῶν. Poſtremo movit eos vox δῶρον: qui tamen naſum ſuum non conſuluerunt, ſed in Theocrito peregrinabantur. Θεῶν δαίδαλμα, dictum eſt ἰδιαζόντως, ut infra. τερπὸν γάλακτος, οὗ ἔρωτες, χιτῶν βύσσου, καρύτα ἀγχιλαΐου, & infinita alia, quibus impenſe delectatur poëta. Itaque certum eſt ſubtiles illos obſervatores cum acumine ſuo ἐκπίπτειν, nec applauſum noſtrum mereri. Videntur tamen illi legiſſe, τὸ θεῶν δαίδαλμα, non, τί. Priuſquam ab hac fœmina recedimus, illud addemus: Non inveniri in illis Theocriti verbis connexionem, quam expectat lector:

— τὸ δ' ἡ φρὴν ἄπιστος αὐτῆς.
Ἄλλοκα μὲν τᾶνον ποτιδέρκεται ἄνδρα γελοῦσα,
Ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ ἢ ἰσκλίσι νόον.

Pro Ἄλλοκα igitur, quod nunc ὑφὶν legitur in priore, ſcribo, Ἀλλ' ἔκα.

Ἀλλ' ἔκα μὲν τᾶνον ποτιδέρκεται ἄνδρα γελοῦσα,
Ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ ἢ ἰσκλίσι νόον.

ἔκα μὲν, ἄλλοκα δὲ, ut apud Homerum, ὅτε, vel ὁτὲ μὲν, ἄλλοτε δέ. οἱ δ' ὅτε μὲν δρίζασκον. Ἄλλοτε δ' αὖ δρίζασκον. Nihil verius. Interpres Græcus vitioſam lectionem ſecutus eſt. Sed mala merx eſt fœmina: ægre ab illis divellimur. Tempus eſt, ut & reliqua, quæ in illo poculo ſunt, inſpiciamus. Nam & pauca reſtant, & quæ nobis ad majora feſtinantibus expedienda ſunt.

CAP. III.

Ἕλκειν ἐς βίλον. χίπος & βόλος. fortuna retis. λόγια κολασμός. *Theocriti lectio emendata.* αἰπολικὸν δίαμα. βαρβαρικὸν δίαμα. *Lectio contra Scholiaſtem vindicata.* κισυδίον *Æolicum.* permutatio κατὰ ἰδιώματα. τυρὸς. ἄρτος τυρὸς πυρῶντα. *Scholiaſtes emendatus. Theocriti lectio vindicata. Locus præcipuus hujus idyllii emendatus. Siculorum mos in deſignandis perſonis, rebus, & locis, per fluvios.* ὕμνος ὑφ' Ἰμέρᾳ. *Primi*

mi bucolici carminis argumentum παρ' Ιμέρᾳ. οἰκήματα πανταμῶν *Pindaro.* domus Albuneæ *Horatio.* *Thyrſidis* σφρηγὶς. σφρηγὶς *Theocriti, & in ea locus diſcuſſus.*

IIs qui picturas intuentur & tabulam ſpectant, in qua & diverſæ rerum ſeries & argumenta expreſſa ſunt, evenire ſolet, ut doctam artificis manum ſequantur, & una cum varietate rerum aberrent à ſe ſuaviter, totoque animo vagentur. Idem nobis hoc loco accidit. Trahimur, nec inviti ſequimur tamen: neque aliter quam in tabula, aut ſcalptoris elegantiam, aut poëtæ miramur artem. Artificioſiſſimus ille πανηγυρίστης quiſquis fuit, ſculpſerat in poculo ſuo piſcatorem, quem fecerat, δίκτυον ἐς βόλον ἕλκοντα: qui propterea γερανὸς dicitur:

Τὰς δ' αὖτε γερανὸς τις γίγνεται ἔστιν ἁλιεὺς
Δεπρὸς, ὑφ' ᾧ ἀσπίδων μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἕλκει
Ο πρίσβυς.

βόλος & γέρανοι erant ἱστοσυναμμένα κιβδήλια, & vocabula quæ eodem trahebantur. Βόλου ἀγωγέας dicebatur, qui à piſcatoribus, priuſquam rete in terram eductum eſſet, quidquid in eo erat, emebat. *Fortunam retis* dixit Apuleius. Lærtius in controverſia illa notiſſima, quæ hinc erat orta, de tripode, *fortunam retis*, modo βόλου, modo χέρνου vocat. In Thalete; φασὶ γὰρ ἰατρικῆς τινας παιδίσκας βόλου ἀγωγέας. alibi: Χρῆται δὲ Διοδώρου τινὸς αὐτῷδι γέρνου ἀποταμίαιον καλουμένῳ καὶ τ' τρίποδα. Caprarius cum dicit:

---κάμοντι τὸ καρτερὸν ἀνδρὶ ἰοικώς,

verecundia utitur. &, ut antiqui critici dicerent, κλαίζει τὸ λόγου: quia tantum de pictura loquitur. quæ ratio uſitatiſſima eſt Homero & Heſiodo in Clypeis; Apollonio vero paſſim, & aliis. Apud Græcum interpretem cum ſcribitur infra: Ὡς δὲ οἱ ὠδύκωλι ὑ'τοις ὕτιν ἀΐσκωμεν κατὰ τ' αὐχένα αὐτῷ πάλθαι αἰ'ὲν, ſcribe. ἅ δὲ οἱ ὠδύκωλι: pro quo hodie in Theocrito αἰ δὲ legitur. Sed alteram lectionem agnoſcit vetuſtiſſima Aldina, & ea in quam interpres incidit, quæ melior. In ſequentibus verſus ille cum ſcriberetur:

Πυρσάμις σατυλᾶτι κατὰ βίζεσθαι ἀλωᾷ

in animo habuit poëta Homericum illud ex Clypeo:

Ἐν δ' ἐτίθει σατυλᾷσι μάλα βεβιηότα ἀλωήν.

Sed ad magis neceſſaria eamus. Aliquot poſt verſibus lego, δάμα, non δάμαρ. quamvis contra ſentiat magiſter Græcus. Αλιικὸν δάμαρ dictum eadem ratione, qua βαρβαρικὸν δάμαρ dixit Lucianus; ἐν τῷ Περὶ οἴκου. Ἐκείνης μὲν γὰρ, ἐν τῇ πολυτελείᾳ μόνῃ τὸ δαῦμα, τίχης δὲ, εἰ κάλλος ἢ τέρψις, ἢ τὸ σύμμιξον, ἢ τὸ εὔρυθμον ἢ συνάργασον, ἢ δὲ καλαμίσκῳ τῷ χρυσῷ ἀλλ' ἔτι βαρβαρικὸν τὸ δάμα, πλὴν μόνον ἀ φθόνητον ἰδεῖν, ἀ ὑδαμοῦ περσῆν. ὑδὲ γὰρ ἔμοιγε ζῶς Αρταξάδης τῶν καλῶν, ὑδὲ κῆρ ἐς τὸ πρῶτον ἐκπλήξῃ τὰς ἐπιδείξεις, ὑδὲ ἐφεστήκασιν οἱ ἐπαινέτοντες οἱ διατοί, ἀλλ' ὅπως ἐκπαγήσονται· ἢ φιλόκαλοι γὰρ, ἀλλὰ φιλοκαγαθοί εἰσιν οἱ Βάρβαροι. Barbaricum δάμα vocat. τὸ πολυτελὲς ἄνευ τίχης ἐπιτιμώμενον, quod ab arte, non à precio commendatur. Ab hoc longe aberat δάμα lepidiſſimi Caprarii, quod ab arte ſola commendatur. Ac propterea fuerunt veteres, qui Αλιικὸν nihil aliud eſſe exiſtimarent, quam ἄλιον, πεζεγώγιον. Atque ita directe opponeretur, βαρβαρικὸν δάμαρ. & Αλιικὸν. Sed non bene concoquimus. ἀδιαφορίαν eorum, qui etiam ἀπεικὸς admittebant. Atqui Αλιικὸν cur dicatur, obſcurum eſſe non poteſt. Æoles enim, τ' σκύφον, teſte Clitarcho apud Dipnoſophiſtam, κοτύλιον vocabant, & eorum vox ea eſt. Erat præterea Æolicus mercator, à quo tam elegans κίμηλον erat profectum, ὁ μεζολιὺς, qui infra πεζυμηλὸς & parum accurate πορδμὸς vocatur.

Τῷ μὲν, ἐγὼ πορδμῆι Καλυδωνίῳ ἄγγε τ' ἔδωκα
Ὥτιον, ἢ τυρόῤῥιζα μύγας λευκὸν γάλακτος.

Eſt enim juriſconſultorum permutatio, ut ex preciis apparet: quæ fit κατὰ ἰδιώματα & proprias merces diverſarum regionum. Ἰδίωμα autem Siciliæ præcipuum erat τυρός, & quicquid illi ſimile è lacte fiebat, ut tradunt antiqui, & lepidiſſimi Antiphanis verſus.

Εξ Ηιδας μάγδαρα, ἐξ Αργυρ λίθω,
Φωσίνας ἄνες, ἐκ Κυρίνδη τράμαξα,
Ιχθύς Σικυλους, Αἰγίν δ' αὐλητρίδας,
Τυρὸς Σικελικὸν.

Et Hermippus:

Αἱ δ' Σαμάκαιναι τὸς τυρὸς παρίχυτο.

Sed, nisi fallimur, vox τυρὸς non minus poëtæ illepta est, quam caseus Siculorum. De eo multa notarunt viri docti, ut & Grammatistæ Græci, sed parum, aut arbitror, ad mentem poëtæ. Τυρὸς dubium non est, quin ἀττικῶς hic ponatur, sicut ὀπτὸς usurpatum fuerat, ab eo, quem Theocritus ubique exprimit, Sophrone, qui supplevit quod hic desideratur, & ἐψωθὲν sumendum est. mirum, ἄρδω. Athenæus: ἡ τυρώθης δ' ἄρτι μετριοπάθ' ὁ Σώφρων ὁ τῆ ἰσηγορομίμη Πανδορᾷ γέγων. Συμβουλεύω τ' ἐμφαγεῖν ἄρδω γ' ἀρτὶ τυρώθη ζέει παφλάσσει: qui eodem modo quo ἄρδω τυρώθη. alibi ὄρδω παλαίσιμα dixit. Ex hoc poeta noster fere omnes suas τὰς κατὰ λέξιν ἀρπὰς derivavit, & sermonem mitigavit. Unde non temere aliquis ex veteribus notavit olim: τῆ ἀπλότητι διαφέρει χρῶνται τῆ Θυμελίδη παρὰ τῆ Ξανθίᾳ μᾶζα ἡ Σώφρονος. Ejusmodi panes è lacte coagulato habebat antiquitas, aut verius μάζας quasdam, cujusmodi Hesiodus ἀμολγαίας vocat. Dictum est igitur τυρώθης μάγας, assumendo vocem ἄρδω, quæ intelligitur. Si quis ut apud Sophronem τυρώθης malit legere Δαμακάιναι, poterit, non repugnante syllaba δακτύλῳ: quod sæpius extenditur: & apud principem poetarum utrumque est. Τυρώθης, sicut πλακώθης, ἐῶν, & alia, quæ sunt τῶν ἐκ τοῦ ἀναβλύσεως διαφερόντων. Audiebant hoc nomine male Siculi & vicini Itali in re culinaria: quod omnes cibos solerent τυρῶν nude illud Archestrati:

Μὴ δὲ περιλάθου σου πρὸς τῷλφα τῦτο πονήσῃς.
Μήτε Σαμακαίνας μαζὰς, μήτ' Ἰβλαίσας,
Οὐ γὰρ ἐπίσταῖ χρησὶς σκινασῖμον ἰχθύϊ.
Ἀλλὰ διαφθείρει πικρὸς τυρώθης ἄνακτος.

Obliti eramus propemodum glossatoris Græci, apud quem legebatur supra: πίμπε δὲ τὸ δόμον ἀνάξῃ. ἀπὸ τῆ ἐκκαλέῃ διαθέματος. ἡ Ορμαγη, πρὸς ὅδη ἀνυχθείς. Non memineramus tale quid in poeta legi, repugnante præsertim versus modulo: scripsimus igitur πυλῆος ὅδη ἀνυχθείς. Locum integrum habet Homerica Oariistus.

Αὖ δ' ὁ παῖς πρὸς κλισίην ἰοχέαιρα τιθήνη
Ἐκλινθη ἰάχων, πατρὸς φίλα γυῖα ἀνυθείς.

Versus, partim Grammatici negligentia, quod non insolentes illi faciunt, decurtatus, partim exscriptoris opera corruptus est. Sed hæc minuta sunt, quæ tamen emendanda erant. In Thyrsidis celebri cantiuncula multa notanda sunt, in qua totus hujus idyllii cardo vertitur. ut non frustra ab ea totum idyllium ἐπιγέγραπται. imo ut non frustra reliquis omnibus idylliis tanquam formula vetustissimi Bucolici præfixum sit. Multum nos in eo juvarent Stesichorus aut Timæi res Siculæ, si vel alteruter extaret. Sed priusquam eam percurramus, frustra bene de reliquis sperabimus, nisi aliquid de uno loco statuamus. Caprarii verba sunt paulo antequam Thyrsis odam suam exorditur:

Αἰεὶ μοι τὸ φίλον τ' ἰαμίεσσι ὕμνον ἀείσας.

Eum locum apparet & interpretis Græci tempore, & diu antea corruptum fuisse, ex glossa quæ extat, ἰαὶ γε τὸ ὦ φίλον· ἢ τὸ ὦ φίλε ἄσας τὸν ὕμνον τὸν ἰαμβικόν. Itaque paulo diutius hic hærendum erit, quandoquidem totius idyllii interest, quo primi Bucolici carminis argumentum continetur, ut hic versus emendetur. Siculi à fluviis urbibus suis & locis vicinis nomina imponebant: ut ex autore Gentium, reliquisque, qui ejusdem argumenti aliquid tractarunt, est notissimum. Iidem Siculi non urbes tantum & locos, sed & res & homines per fluvios vicinos distinguebant. Ita Polyphemus infra πωμὴν ποῖ Ακέτᾳ appellatur.

Αρὸς γε κὰ τῆνο τὸ πωμίνα τὸ ποῖ Ακέτᾳ
Τὸν κραθῆρ Πολύφαμον.

Sicut Polyphemus πωμὴν ποῖ Ακέτᾳ dicitur, quod in illo Siciliæ tractu pasceret, sic primum Bucolicum carmen, quod omnium de amoribus Daphnidis primo cani cepit, testibus Æliano & Servio, dicitur ὕμνος ἰαμβικός. Amores autem Daphnidis & totum hoc argumentum ad Himeram gestum fuit. testatur poeta idyll. 7.

ὡς

ὡς πῶλε τῶς ξανθᾶς ἐρύσσατο. Δάφνις ὁ βοίτας.
Χ' ὡς ὄρη ἀμφιπολεῖτον. ἢ ὡς θρύες αὐτὸν ἰδρᾶσιν,
Ἰμέρᾳ ἄφτι φύοντι παρ' ἄκθαφτον πεδάμοιο.

Fuit præterea, ut Theocritus loqueretur, poëta παῤ' Ἰμέρᾳ, qui odam illam primo cecinit, Stesichorus nimirum. Ælianus lib. 10. c. XVIII. variæ Hist. de Daphnide & hoc hymno agit, quem Caprarius ἡ ὑπ' Ἰμέρᾳ ὕμνος vocat. aitque, Στησιχόρῳ γε ἡ Ἱμεραῖοι ἡ ζηλώσαντες μετεποίησαν ἀνάκλησιν. Videat jam lector Theocriti Venerum non imperitus judex quam eleganter ὕμνος ὑπ' Ἰμέρᾳ dicatur, qui subjectum habuit res ad Himeram fluvium gestas, Vel ὕμνος ὑπ' Ἰμέρᾳ, qui ab Himæo poëta primum cantatus fuit. Scribo igitur:

Αἴ κά μοι τὸ φίλος ἡ ὑπ' Ἰμέρᾳ ὕμνος ἀείρᾳ.

Dores ita loqui sæpe, infra probabimus. Multo pluribus de hac ratione distinguendi omnia per fluvios agemus. Illud præterire non possumus. Pindarus locos fontibus & fluviis cognomines, quales in Sicilia & Italia fere urbes erant, ut notant Geographi, ἀπὸ ῥεόντων πεδάμων vocat. Horatius *domus fluviorum*. quod nunquam in mentem venit viris doctissimis qui tantum operæ in hoc poëta posuerunt. Locus Pindari est ΕΙΔ. β. Ὀλυμπ.

Καμάνας δ' ἁπαλὰ θυμῷ,
Ἱερὸν ἔχων οἴκημα
Πεδάμοιν. Σικελίας τ' ἔναιεν
Ὀφθαλμόν.

Acragantem urbem fluvio cognominem οἴκημα πεδάμοιν dixit. Horatius sylvam Albuneam fluvio cognominem *domum Albuneæ* vocavit.

Me nec tam patiens Lacedæmon,
Nec tam Larissa percussit campus opima,
Quam domus Albuneæ resonantis,
Et præceps Anio, & Tiburni lucus, & uda
Mobilibus pomaria rivis.

Quid esset *domus Albuneæ*, nunquam aliter ostendere debebant quam ex illo Pindari loco viri docti. *Domus fluvii*, est, ὁ ἱερώτατος τοῦ ποτάμου τόπος. Quod ante tot annos notarat Aristarchus. Ἀρίσταρχος ἡ νῦν, οἴκημα ποταμοῦ περιεγραψεν· Θύτης φησί, διὰ τὸ, ἱερώτατον εἶναι τοῦ ποτάμου τοῦ Ἀκράγαντος. ἡ γὰρ ἐπιμέλεια ἡ πόλις ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ ἔλαβε. ut legitur in collectaneis grammaticorum ad Pindarum. [Vel hic locus conciliare nobis Theocritum poterat, & animum erigere ad feliciter aliquid in cæteris tentandum. Quod jam melius succedet invento nomine hujus carminis, quod & antiquissimum est, & totius rei Bucolicæ primum, & sine quo frustra in hoc idyllio aliquid conaremur: quod hymnum Himeræum continet. Illum hymnum, cui nos jam nomen invenimus, inchoaturus doctus ille Thrysis, ait,

Θύρσις ἦδ' ἀπ' Αἴτνας, ἢ Θύρσις. ἀδὺα φωνᾶ.

In omnibus fere veteribus libris fuit; ἀδὺ ἃ φωνᾶ: in quo cum esset divina quædam suavitas & sacræ antiquitatis vestigium, non tamen id animadverterunt emendatores nescio qui. Inter quos principem facile locum Græcus commentator obtinet, qui cum in veram lectionem incidisse potuerit, quam tamen securus fuerit de loci mente, hac glossa facile testatum reliquit. ὁ τυμὼν Θύρσις ἐπιγνοὺς ἑαυτὸν. Ita sensus rei bonæ pluribus deest, quam copia. Totus versus nihil est quam formula: quæ ut magis conspicua sit, majusculis eam notaremus. Antiqui in omnibus monumentis & scriptis à nomine suo inchoabant: quod in sacris fere omnibus, profanis autem Herodoto & Thucydide videmus. Sic Herodotus: ΗΡΟΔΟΤΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΗΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ ΗΔΕ. Plane eodem modo, patriam, nomen, scriptum nominat, quo noster Thyrsis eodem plane modo τῷ ἀνοήτῳ ἴδιῳ utitur: quod delicaruli illi dactylorum captatores mutarant. Admirabili simplicitate noster. THYRSIS, inquit. ΜΥΝΑΣ ΗΙΣ ΕΣΤ. ΕΤ ΗΑΣ ΕΣΤ ΤΗΥΡΣΙΔΙΣ CANTILENA. Sicut Herodotus, ΗΕΡΟΔΟΤΙ ΗΑΛΙCΑΡΝΑΣΣΕΝΣΙΣ ΗΑΣ ΕΣΤ ΗΙΣΤΟΡΙΑ. id est, Herodotus Halicarnassensis hic est, & hæc est Herodoti Halicarnassensis historia. multo καθαρώτερον. & idem fere, nisi quod simplicius hoc modo, magisque antiquitatem spirat. Paulo aliter Thucydides, cujus interpres duabus de causis id fieri notabat: Primo propter cognomines: deinde & plagiarios. Πάντως,

των, inquit, μίμησιν τῦ ἀεὶ ἐν ὁμοίοις κατ-αρχὰς, ἀλλὰ διάφορον ἑαυτὸν τῶν ὁμοιούμενον ἐν τοῖς ἔπεσιν, ἄμα δὲ καὶ τῦ μὴ ἕτερόν τινα τὸ αὐτῦ σφετερίσασθαι σύγγραμμα. Particula illa quam. ignavi homines tollebant ſequentis odæ σφραγὶς eſt: ita Theognis ejuſmodi exordium vocat. Nos illam tanquam ἀκίνητον & rem ſacram vindicamus. Thyrſis igitur inchoaturus, hanc σφραγῖδα præmittit:

ΘΥΡΣΙΣ ΟΔ' ΩΝ ΑΙΤΝΑΞ,
ΚΑΙ ΘΥΡΣΙΔΟΣ ΑΔ' Α ΦΩΝΑ

Nihil ſuavius aut venuſtius. Ego ex ingenio id primum in codice meo notaram, cum poſtea editiones omnes, ut quæque earum antiquiſſima erat, aut ex antiquiſſima expreſſa, conjecturæ meæ vidi ſubſcribere. Extat antiqua σφραγὶς ejuſmodi poëtæ noſtri, qui cognominem ſuum Theocritum τῦ Χίου metuebat, his verbis concepta:

Ἄμμε ὁ Χῖος ἐγὼ δὲ Θεόκριτος ὁ τὰ δὶς
χαίλα,
Εἰς ἀνὴρ τῶν πολλῶν ὀλίγ' ἐπιστάμενος.
Τῆς Περξαγόρα, πιερικλήτας τι φιλήσας.
Μῶσαν δ' ὀπνίλω ἢ ποτ' ἐφακυτάμιλω.

Si bene poëtæ mentem capio, negat ſe quicquam τῇ Ἰδύῃ ſcripſiſſe: nam hoc maxime ab Ionico ſuo cognomine ſe diſtinguit. Quod ſi verum eſt, nec autoritatem rei tam ſacræ elevamus, quid reſpondebunt quæſo tot magiſtri veteres, qui notarunt Theocritum τῇ Ἰδύῃ ἢ τῇ Δαφνίδι χρῆσθαι, atque ita αὐτῦ τῦ ποιητῦ κατα-ψεύδεσθαι? Quid ſtatuemus de idylliis, quæ manifeſte Ιωνίζει? Quid de illis quibus Grammatici præfixerunt hanc notam, τῇ Ἰδύῃ? An ἐφολκίδα μῶσαν ὀπνίλω, eſt, quod plagiarii faciunt? ut illud neget poëta, unquam ſe in meſſem alienam falcem immiſiſſe, aut, ſolere ſe σφετερίσασθαι καὶ τῶν ἄλλων. (quod multi tum temporis faciebant.) Judicent docti homines. Nos exiſtimamus aut nihil aut parum Theocriti τῦ Συρακουσίου eſſe, in quo ἡ Δωρὶς ἡ χαρακτηρίζεται.

CAP. IIII.

Echenais. Δάφνις ὁ πάλαι. τὰ εἰς τὴν Δάφνιν. *Theocritus emendatus. ζαπῶσα ζαγῶσα voces inuſitatæ Doricæ. Theocritus contra interpretes multis modis illuſtratus.* Δύστροφος ἀμήχανος. Αἰτιολικὴ καὶ Βυκολικὴ τάξις. πικεδὼν ὀρθαλμῶν. *Hirqui. Interpres emendatus.* δηλῶσαι ἥλιος, ἥλιον δείξασθαι. ἄκω ποταμῶν. ἄγκεσι. Ἄγκεσιν. ἰχὰς ἀπ' Αἰγίλω. *multa alia.*

Timæus rerum Sicularum autor Echenaïdem eam Nympham vocat, cum qua pactum ſive ῥῆτρον inierat Daphnis, ut ſi alio amore diſtractus fidem falleret, pœnam quam minabantur fata ſubiret. Eam interpres Græcus Ξυνίαν vocat; deceptus male intellecto Theocriti loco, quem infra illuſtramus. Huic Nymphæ in hoc idyllio, quod hactenus præterfugit doctos homines, partes ſermonum tribuuntur, quod apparebit, emendata voce unica, quam primo loco hoc capite tentabimus. Antiquiſſimum, ut jam diximus, rei Bucolicæ argumentum eſt, ὁ πάλαι Δάφνις, vel, ut cum veteribus loquar, Δάφνις ὁ Βυκολικὸς πάλαι τὰ ὑμέναια. Carmen, cujus hoc argumentum erat, Hymnus Himæreus dicebatur: quem hoc idyllio, quia corruptus erat locus præcipuus, contineri nemo ſatis animadverterat: eum nos ſupra reſtituimus. Πάλαι illud, quod ſubjectum hymni Himeræi erat, cujus autor fuit Steſichorus, poëta Himerænus. alii amorem ipſum Daphnidis. alii cæcitatem putant, inter quos eſt Ælianus, qui primum Bucolicum carmen, cujus formulam hoc idyllium exhibet, modo, πάλαι Δάφνιδος, modo, σίριγγι ἐφαρμόσαι vocat. Per hoc πάλαι Δάφνιδος infra jurat paſtor quidam:

Αἰῶ πιστώσαμι τὰ Δάφνιδος ἄλγε' ἀείσμαι.

Virgilius antiquiſſimam atque adeo primam Bucolici carminis materiam ad Gallum ſuum tranſtulit. Tota illa ecloga, qua propterea nihil poteſt eſſe divinius, παῤῥησία quædam eſt Daphnidos malorum: quæ cum omnibus Roma-nis

nis notiſſima eſſent, ac præcipue Gallo, περὶ τοῦ περὶ μύθους ἔχοντι. & homini poëtæ, nihil potuit à rege poëtarum fieri urbanius. qui hoc modo Bucolica ſua concludebat, nihil prudentius à Theocrito, qui idylliis Bucolicis, tanquam πεῖσμα τηλωνῆς, præmiſit τὰ εἰς Δάφνιν: quod argumentum ita ſive acceptum ſive notum fuit, ut veteres omnia Bucolica, τὰ εἰς Δάφνιν ποιήματα vocarint. Julianus imperator Miſopogone: Καίτοι καὶ τοῦτο ἴσχει τοιοῦτον ὁ πάγων, ὥσπερ τὰ ἄλλα, λυπηρὸν, οὐκ ἰατρίσιον καθαρὸν κλαυθμῶν, καὶ διὰ τοῦτο, οἶμαι, γλυκυπαθεῖσι χάλκοι χάλκα περσμάτλιν, ὅπερ ἔδη τις ἔφη τῶν ἰργασαμένων τὸν τοῦ Πανὸς καὶ τῆ Καλλίσῃ. εἰς τὸ Δάφνιν ποιήματα. Vocat poëtam noſtrum, ſeu quicunque ille eſt qui Aitem Ionicum idyllium ſcripſit, τῶν ἰργασαμένων εἰς Δάφνιν ποιήματα. hoc eſt, τῶν Βυκολικῶν ἴτα. Vel quia Daphnin præfixerat (unde ſuſpicari lubet quoſdam ab hoc idyllio, quod primo loco legitur τὰ εἰς Δάφνιν vocaſſe reliqua) vel quia antiquiſſimum argumentum eſt Daphnis. Sicut autem Ulyſſes Homericus, ita & Daphnis Bucolicus partes diverſas habet: è quibus ſiunt Εἴδη ſingula in re Bucolica. Qui huic idyllio ὑποκεῖται, eſt ὁ πάγων: qui idyllio octavo, nono, ſexto, eſt ὁ ἐν ἀκμῇ. Huic πάγωνι Δάφνιν nos ſuppetias feremus ut poſſumus, quandoquidem à Græcis Grammaticis, quorum gloſſæ ad nos pervenerunt, ſive ſuo ſive temporis vitio, omnia præcipua prætermiſſa ſunt. Initium faciemus ab his verſibus:

— ἄ δή τι κύδε
Πᾶσαν ἀνὰ κώμαν, πάτ' ἄλτια ποιεῖ φρυάσσα
Ζαπυδ'.

De quo loco longe aliter ſtatuendum eſt. Dorica ſunt vocabula & ex uſu penitus remota, ζαπυδᾶν, &, quod pro eodem citare videtur Heſychius, ζαγυδᾶν: quod modo eſt ὑποπτεύειν, modo nihil aliud quam φρυάσσειν, & dicere. Ζαγυδᾶν, inquit, ὑποπτεύειν. Δωριεῖς δ' λέγει. ἀντὶ τοῦ ὑποζεῖν, καζόμενοι & infra: Ζαπυδᾶσαι, φορῆσαι, φοβῆσαι. ζημιῶσαι, ὑποπτεῦσαι. Scribo non ζαπυδᾶσα, ſed ζαπύδᾶσα, ſenſu longe alio, quam hactenus ſuſpicatus eſt quiſquam. Tota hæc oratio Nymphæ Echenaidis eſt exprobrantis Daphnidi vulgivagam Venerem. καὶ ἁρμὸν ἄτακτον. Juro Theocriti Veneres locum non eſſe, qui minus ab interpretibus intellectus ſit, cum iis quæ ſequuntur, ut oſtendemus cum ſingula conſiderabimus. Non videbat Græcus interpres quomodo hæc conciliaret, aut quomodo ea quam offenderat Daphnis diceretur ζητεῖν τὸ Δάφνιν; cum potius eum fugere debebat. Excogitavit ergo πεῖσμα ἰρμονίας: quo, tanquam condimento aliquo, hoc ὄνειδισμα dilueret. Sed verba apponamus: Ζαπύδα. Αἰολικὸν, συναιλίον δὲ τοῦτο τοῦ ἐπαίνου. πάλιν δὲ πλανᾶται ζητοῦσά σε. ἰρωτιώμενος. δὲ λέγει πρὸς αὐτὴν τοῦτο. αὐτὸς γὰρ μᾶλλον ἰζήτει, διὰ τοῦτο καὶ Δύσηρος. Et mox: Ζαπύδα. ἰρωτιῶσα δή. ζητεῖ γὰρ αὐτὸς μᾶλλον. ὑ ζητεῖται ὑπὸ Νύμφης. ἡ καταγορεύοντος ὁ λόγος. Totam propterea orationem putat eſſe conſolantis Daphnidem Priapi: cum ſit indignantis puellæ, cui fidem fregerat, quamque inconſtantia ſua offenderat: itaque tot errores committit, quot verba ſequuntur. Antiqui critici non eſt dubium quin in hoc Theocriti loco partim ζαπύδα, ὑποπτεύσα, ζηλοτυπῶσα exposuerint: partim ſimpliciter φορτικὰ, quod nobis placet. Sed utro modo ſumas, oratio quæ ſequitur ipſius Nymphæ eſt. Hanc prætermiſit Virgilius, qui diſtinctionem totam vitabat, quam inter Βυκολικὸν & Αἰτιολικὸν τάξιν Græci ſtatuunt, unde hæc dependet: ne cogeretur ἀσχημονῆν dixit tantum, *tua cura Lycoris alium ſecuta eſt*, ut indignationem ejus indicaret, tantum abeſt ut redderet, *te quæris*, ſicut vulgo legitur. Quanquam in toto eo loco plusculum ſibi permiſerit, & judicio ſit uſus ſuo, ut ſolent veteres: à quibus qui religionem & fidem in exprimendis veterum locis requirerat, ſæpe falleretur. Eundem ſenſum reliqua omnia quæ ſequuntur præſtare debebant: quæ hac occaſione non minus perperam ſunt intellecta. Illud interjiciatur tamen, καὶ διὰ μέσου κλίνω. Interpres Græcus cum ait, κύφα, καὶ ἴφη· ἐπὶ γὰρ τὸ πάθος ἐκτείνει καὶ κρύπτει, ſcribe ἐκτείνεις. Tota increpatio quæ ſequitur nihil aliud eſt quam libidinoſi hominis character, non infelicis. itaque nec vocem Δύσηρος, nec vocem ἀμήχανος intellexerunt, ut debebant, interpretes: quo factum, ut nihil in tota puellæ oratione perceperint, cum etiam, cujus eſſet ea, ignorarent. Δύσηρος eſt non qui Græcis dicitur ἐπὶ κακῷ ἰρῶν, nec quod Grammaticæ volunt, δύσκολον ἰρωτᾶ ἔχων, quomodo ab omnibus acceptum fuit hactenus: nihil minus. Sed qui Xenophonti δύσερως

ρως τῶν ἀφεδρώνων, Theocrito ſimpliciter ὑύτερος dicitur: qui in amorem & libidinem nimium effuſus eſt, nec modum ſui habet. Eodem modo & ἀμύχανος, cujus vocis vis in loco ſimili nondum ſatis bene Latinis expreſſa fuit. Poëta de Neſtore eodem fere modo bis uſus eſt, cum vehementiam illam ſenilem & ἀγριωτὴν γεροντικὴν exprimit.

— τὸ δ' ἀμύχανον ἶσχει γεραιόν.

Tu nimium mirus hunc es ſenex, nec ceſſare potes. Utrumque & ὑύτερος & ἀμύχανος intenſionem hic deſignat; quod hactenus obſervatum non fuit. Objicitur Daphnidi amoris inconſtantia, & promiſcua Venus, ut ſequentia docebunt. Sequitur:

Βούτας μὰν ἰλίγιν· νῦν δ' ἀντίον ἀνδρὶ λύκος.

Hæc probant ſuperiora, ac potiſſimum ea, quæ de voce ὑύτερος diximus. Convicium quo in re paſtorali proſcindebantur οἱ Αἰτωλοὶ, erat, quod imitarentur pecoris ſui naturam. Atqui λάγνοι & Veneri erant οἱ τράγοι & οἱ αἶγες, Caprariorum pecudes, ut vulgo notum eſt, tales ergo & illi qui præerant iis. Feſtiva, lepida, venuſta eſt hæc puellæ oratio: quæ ne puellæ quidem antea eſſe ſciebatur. Dicebaris, inquit, ὦ Daphni, Bubulcus eſſe, & homo continens: nunc Caprariorum mores induiſti. Ita intellige infra locum idyllii 5. ubi canente Comata qui Αἰτωλὸς erat:

Βάλλ' ἐς μάλωτι τὸ Αἰτωλὸν ἀ Κλεαρίστα,
Τὰς αἶγας παρελώσᾳ· ἐς ἀδύτι πεπαυμένοι.

Reſpondet Lacon, qui Βυκιαστὴς erat:

Κἠμὲ γὰρ ὁ Κρατίδας τὸ Πομίον λιτὸν ὑπάντων
Ἐκμάσσ' ἀπτερὸς δ' ἐπαΐ· αὐχίνα σύριν ἔδηρα.

Ubi eodem modo οἱ Αἰτωλοὶ & οἱ Παμφίλοι opponuntur. Dixerat Caprarius: Cleariſta in amorem ſui Caprarium allicit. Reſpondet Paſtor. Quid mirum cum hoc & Bubulco fiat? Harum diſtinctionum in re Bucolica occaſionem dedit poëta: qui Melanthio Αἰτωλῷ, hominis libidinoſiſſimi partes tribuit, qui, abſente Ulyſſe, omnium ancillarum pudorem expugnabat. Contra, Bubulcum ſocium Eumæi in conſervanda Penelopes pudicitia domi relinquit. Ex his pendet tota venuſtas. Multum errarunt qui negligenter in re Bucolica has τέχνας diſtinxerunt. Inter tot Græcorum gloſſas, quæ ad hunc locum extant, una tantum vera eſt. παρ' ὅσον οἱ μὲν Βυκιαῦαι πρὸς τὰ ἀφροδίσια ἐγκρατεῖς· οἱ δὲ Αἰτωλοὶ λάγνοι. ἡ δὲ αἰτία, ὅτι καλοφιλότεροι ὄντες οἱ αἶγες διαφέρουσι τῶν Αἰτωλῶν. Reliqua ſunt ineptiſſima: nec digna quæ hic in conſilium adhibeantur. Sequitur:

Ὦ τᾶλε· ὄκκ' ἐπρῆξε τὰς μηκάδας, οἷα δεπωλῶν,
Τάκιστα ὀφθαλμὸς, ὅτι ἰ τράγος αὐτὰς ἐγάνω.

Et hoc confirmat quod diximus. Eſt enim τηκεδὼν ὀφθαλμοῦ, hominis libidinoſi, æmuli, & καλοφιλοῦντος. & obſceni, character. Ejuſmodi τηκεδόνας Perſius *patrantes oculos* dixit, *patranti fractus ocello.* Virgilius, *hirquos.*

Novimus & qui te tranſverſa tuentibus hirquis.

Hirqui enim, teſtibus grammaticis, *ab animali libidinoſiſſimo dicuntur, oculi in hirquos retorti*: quod libido efficit. Maximus Tyrius hoc quoque inter obſcenitates collocat: μηχανῶνται ἡ γαλῆ, τηκεδόνας οἱ ὀφθαλμοί. Nunquam Caprarii ſine inſigni ἀκαμπτήρᾳ inducuntur: qualis eſt hæc. Horatius quoque inter alias æmulationis notas hanc addit:

— humor & in genas
Furtim labitur, arguens
Quam lentis penitus macerer ignibus.

Senſus totius loci, &, ut magiſtri loquuntur, τὸ πᾶν, tale eſt: Puella per fontes & lucos omnes fertur, atque ita conqueritur: Certe Daphni, in amoribus levis nimiumque deſultorius es. Haſtenus quidem Bubulcus ab omnibus dicebaris: nunc vero Caprariorum mores & inconſtantem libidinem plane induiſti. Illis enim, quocieſcunque ſuas capras iniri vident, dolent continuo & liquore turpi ſuffundunturr oculi, quod non ipſi hirci ſint. Tibi vero, quotieſcunque puellam è trivio ridere vides,

oculi

oculi liqueſcunt, quod non cum ea choreas ducas. Non vetabo propterea ſi quis illud ἀ δέ τι κάρᾳ cum Priapi oratione unico ductu continuet: ut illa quæ ſequuntur μαγικῶς ab illo referantur. Hæc interim verba puellæ ſunt. Legitur paulo poſt in Græco interprete; ἢ λυγιξεῖ, τοῖς βαρβίοις δῆτα· ἤτοι δῆτα λύγως· παρὰ τὸ δισμιλῆ. ἢ ὁμαρᾷ· δίδᾳ μάχοισι λύγωσιν· ἢ ὀλάσαι. ὁπαλὸς γὰρ ὁ λύγος. Puto ſcribendum, ἢ ὀλάσαι. ὁπαλὸς γὰρ ὁ λύγος: ut nimirum λυγιξεῖ ſit ὀλάσαι. & comminuere Hominibus quibus ſpes omnis præcidebatur, dicebatur δύπτε ἤλιε: ſicut è contra ἀνέξεαι ἤλιος, quibus ſpes aliqua offerebatur ſubito, & præter omnem expectationem. Paulo poſt itaque male diſtinguebatur verſus ille,

Ἤδη γὰρ φορέσᾳ πάντ' ἄλιος ἄμμι· διδύκει
Δάφνις.

ut oſtendit Iſaacus Caſaubonus, quamvis multi aliter ſenſerint. Longus, qui in paſtoralibus ſuis Theocriti imitatorem agit ubique: ᾠύχετο δὲ ἡ Νύμφαις καὶ τῷ Πανὶ, καὶ τάυτα αὐτὸς ἐκιύσασθαι τῶν κακῶν, καὶ διδύξασθαι αὐτοῖς καὶ ἡ ἀγέλαις ἅλιον. Videtur autem occulte in animo habuiſſe, cum hoc ſcriberet τὸ πάθος τῦ Δάφνιδος, quod fuit cæcitas. cæcis enim vere διδύκει ἅλιος: nam περὶ τῦ διδύκει & ejuſmodi ſupra. Quid, quod antiqui ἅλιν δύσιν ſignum eſſe exiſtimabant τῶν ἤδη τεθνεξομένων, fati imminentis? qua in re, ut in reliquis, præivit ille naturæ genius Homerus, qui hoc quaſi prognoſticon inter alia ſtatuit mortis procorum.

Εἰδώλων δὲ πλέον περήνεγε, πλείη δὲ καὶ αὐλή,
Ἰεμένων ἐρεβεννὸν ὑπὸ ζόφον· ἠέλιος δὲ
Οὐρανῦ ἐξεπέπαυκει, κακὴ δ' ἐπιδέδρομε ἀχλύς.

Vetus interpres: ὑπ' αὐτῶν ἐκπεφυρμένων γεγενημένης, ἀλλ' ὅτι τοῖς μνηστῆρσι ὁ ἥλιος ἐκπεπάυκει. Pluribus Euſtathius, qui hanc ipſam Theocriti χρῆσιν ibi adducit. καὶ μάν τινες τὸ ἅλιος ὑραιῦ ἐξεπέπαυκεν, ὡς ἰσάκτου ἐπὶ τῦ ἐκλείπειν, ἀλλ' ὅτι τοῖς μνηστῆρσι ὁ ἥλιος. ἤδη ἐπιλείποντα ὡς τεθνεξομένοις. καθὸ καὶ Θεόκριτος, ἅλιον πάντα διδύκειν λέγει τῷ ἤδη θνήσκειν. Non placet tamen διδύκειν, ut apud Euſtathium legitur: non magis quam ψιφύκειν. Editiones veteres φορέσᾳ conſtanter, non φορέσῃ. habent: quæ, ſi propius rem inſpiciamus, ſola interpunctione labi potuerunt: ut dubitem, utrum meliori ſenſu retineri poſſit φορέσᾳ, an alterum, φορέσῃ, quod ad Venerem referretur. Alias mens eſſet: Ἤδη φορέσᾳ πάντα, ἅλιος ἡμῖν διδύκειν: *Jam omnia indicant, nos periiſſe, de nobis actum eſſe.* Ut hoc dicat ἤδη ἀπαναγκάσας διακείμενος, ac propterea libere Veneri obtrectans: nihilo certe deteriore mente, ac fortaſſe planiore:

Ἤδη γὰρ φορέσᾳ πάντ' ἄλιος ἄμμι διδύκειν.

Somniant qui aliter accipiunt & diſtinguunt. In ſequenti verſu cum conqueritur idem Daphnis, ὅτι καὶ ἀλλᾳ κακὰ ἔπαθεν ἄλγε' ἐφύλει: nihil aliud ſignificat, quam ſe futurum triſte exemplum reliquis amatoribus. quod ille κακὰ ἄλγε' Euripidis Phædra dixit κακὸν. cujus verſiculi hunc locum illuſtrant,

Ἀτὰρ κακὸν γε χ' ἁτέρᾳ γενήσομαι
Θανοῦσ', ἵν' αἰδῆ μὴ τι τοῖς ἐμοῖς κακοῖς
Ὑφηλὸς εἶναι· τ' νόσε δὲ τῇδε δὴ μοι
Κοινῇ μεθορμᾶν· σωφρονεῖν μαθήσεται.

Lepidum vero poëtam noſtrum, qui maluit verſu ab hinc undecimo ἀδιαφορίαν in duorum temporum ſyllaba admittere, non obſtante duplici quæ ſequitur. ἢ κατὰ τ' ἰουλὼν ὀνυχεῖ, hoc eſt. Bucolico metro excidere, quod aliter fieri non poterat, niſi priorem in Δάφνις abbreviaſſet, cum ſcripſit:

Καὶ λίγα, Τίν Βάτταν πεκὸ Δάφνιν.

Eodem modo paulo poſt:

Χαίρω· ὁ Βουκόλος ἤμμιν ἐγὼ Δάφνις ὑκὸ' ἁμὸν ἔλαν,
Οὐκὸ' ἀπὸ δρυμοῖς, ὑκ ἄλατος.

Non debent prætermittere tam curioſam ἄδηλα poëtæ ſtudioſi in hoc ſcripto; cum rei Bucolicæ intereſſit: & ad ferendum de his judicium quam maxime neceſſarium. Apud Græcum interpretem, in Arethuſa quod legitur, ita ſcribe: ἢ Ἀρίσυτα κρήνη ἰὼ Συρακόσσαις, ἢ ἰὼ Σικελίᾳ, ἢ φασὶ διὰ πελάγους Ἀλφεὸς σεύεσθαι. Sed quid ſibi vult idem, cum hoc modo Ibycum adducit, ὅς φησιν Ἴβυκος παρεσόμεθα πεῖσι ϟ Ὀλυμπίας φιάλαις? Videtur adducere magiſter locum illius poëtæ aliquem, qui de Olympico certamine

tamine agebat. Legendum itaque fortaſſe, περὶ τ Ολυμπίας πάλης. Ολυμπίας πάλη, ut Ολυμπίας ἀγών. Cum cauſam reddit ſive is ſive alius Grammaticus, cur Daphnis, φίλος Μούσαις dicatur, hæc gloſſa legitur: ἐπεὶ πάσας οἰκείως διέτριβε, ſcribe, περὶ πάσας. Res manifeſta eſt, φίλος Μούσαις dicebatur, ἐπεὶ περὶ πάσας εἰκείως διέτριβε. Cum agitur de inverſo rerum ordine moriente optimo Daphnide, notat idem Græcus; πάντα δὲ ἐναλλαγμένα γενέσθω κατὰ τὸ, ἄνω ποταμοὶ χωρῆσιν αἱ πηγαί. Locus quidem quem affert, Euripidis eſt, Medea:

Ἄνω ποταμῶν ἱερῶν
Χορῆσι πηγαί,
Καὶ δίκα καὶ πάντα τρέπεται.

Sed abſolute περὶ ἐναλλαγμένης φύσεως & inverſo rerum ordine ſæpe dicunt elegantes ſcriptores ἄνω ποταμοῖς. Luc. Nicarch. Ἐχρῆν γὰρ τὸ πρᾶγμα ἐξῆς πῶς γενέσθαι, τ πρισβύτερον, πρότερον, καὶ μετὰ τοῦτο, ὅτις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μεῖ αὐτὸν, ἀναστρέφεσθαι δὲ μᾶλλον, μᾶλ ζῆν μὲν τ ὑπάρχοντ. ἐδύνατο πρᾶξ ἔτι λοιπὸς ἔχειν, μόγις ὁρῶντα, οἰκέταις πίστεσιν ἐπικεκυφότα κορύζης μὲν τ ῥῖνα, λήμης δὲ τὼε ὀφθαλμὼε μετὸν ὄντα, υἱὸν ἔτι νέον ὑὸ ἀδόντα, ἐμψυχόν τινα τάφον, ὑπὸ τῶν νέων καταγηράσαντ. ἀποθνήσκειν δὲ καλόν, καὶ ἀρίστους ἄνδρας παύσασθαι. ἄνω γὰρ ποταμῶν τοῦτό γε. Theocritus cum ſcripſit, καὶ τὸ δίδυ τὰν ἀῖγα, lego, δίδυι. Δωρικώτερον. Pindarus: τῷ δὲ πρᾶξιν φίλαι δίδυι. Moris erat veteribus, iis quibus bene volebant, vivendi facilitatem, quæ præter naturam erat. καὶ τ παρὰ φύσιν εὐτέλειαν alicujus rei optare: quod ſuaviſſimus Caprarius fecit, qui inter alia, admiratione raptus Thyrſidis, precatur ut caricam ex alno legat, vel populo. Sed ſcribendum eſt, καὶ ἀπ' αἰγίρου ἰχάδα τρώγοις, pro quo Αἰγίλου legitur. Notant autem Grammatici, αἰγειρος, χωρὶς τῦ ι λέγεσθαι: exemplum adducunt: καὶ αἰγίρου ἴφυσαι ὑγιαίνειρον. Nihil dici poteſt, quod aut ſuavius ſit, aut melius huic loco conveniat. Grammaticus tamen, qui etymologias dedit, in hoc Theocriti loco Αἰγίρου legit. διὰ δὲ γινάσκω, ὅτι παρὰ Θεοκρίτῳ, ἀπ' Αἰγίρου ἰχάδα τρώγοις, διὰ τῦ ι γράφεται, ἀπὸ τῦ Αἰγείρου. ἴσως δὲ Αἰγείρου ὄνομα πλείων. Scio Theocriti idiotiſmum eſſe, ἰχάδα ἀπ' Αἰγίλου vel Αἰγίρου, ſicut infra χαῖται ἀπ' ἀκόνδυος: diſſimulare tamen non poſſum placere mirum in modum αἰγίρου, præſertim cum idiotiſmus maneat. Videant docti.

CAP. V.

Secundi idyllii pars percurritur, initium idyllii. ἄνθεμα. ἀδολεσχία antiqua obſervata. φίλον & ἐμὸν ἀδόλλυλα. φίλον ἴδιον. Inſcriptio idyllii. Theocriti φαρμακεύτρια. Simætha ὤχετ' ἄγων, ὤχετο φεύγων. Interpretis μνημονικὸν ἁμάρτημα: emendatus iterum. Theocritus emendatus. Simulationes in hoc idyllio. Menandri locus apud interpretes emendatus. τὰ χαλκεισμβία τ παρθένων Pindari. κρεὶς σὺ δαίμονι. ἀνὴρ σὺ μείσηται. alia. πολυπράγμονες philoſophi. φυτὸν τὸ φύμενον, γένος τὸ γενόμενον. Hippomanes planta. Poeta à calumnia vindicatus. Nicander emendatus. Interpres Græcus notatus.

IN ſecundo idyllio multa ſunt, quæ ignorare non poſſumus. Ejus magna pars ſicut mimum olet. & Sophronem ſpirat, qui alibi in γυναικείοις ſimile argumentum tractarat, ita fere totum cum σχηματισμῷ pronuntiatur & geſticulatione: de quo pluribus ad Comaſten. Fidem hujus rei nobis vel exordium facit. Πῦ μοι ταὶ Δάφναι φίλα θέεσθαι; πῦ δὲ τὰ φίλυρα; quæ verba cum ſcriberet poëta, in animo habuit cantiunculam quam in tripudio canebant veteres: quæ ἄνθεμα dicebatur. Cujus initium erat: Πῦ μοι τὰ ἴουλα; πῦ μοι τὰ Ἴα; πῦ μοι τὰ καλὰ σίλικα; Non longe ab hoc exordio occurrit ſimpliciſſimæ cujuſdam ἀδολεσχίας ſpecies, qua frequenter utebantur poëtæ vetuſtiſſimi. Nec alia ratione Simætha maritum ſuum, quem toto hoc idyllio exagitat, φίλον ἄνδρα dixit: ἰμὸν enim & φίλον hic παρέλληλα ſunt. Cujus

jus rei ignoratione ſæpe in Homero peccatum eſt. φίλον eſt τὸ ἴδιον. Sicut Pindarus φίλαν τρέφεσθαι τὰ παιδομιν φίλαν Ἄρηος ἀμπὶ θαμὰ τρέφεσθαι id eſt. ὑμετέραν, vel ἴδιαν. Ridiculus propemodum eſſet, qui aliter ſumeret in Heſiodi Theogonia, ubi filius dicitur amputare genitalia φίλῳ πατρί.

--- φίλῳ δ' ἀπὸ μήδεα πατρὸς
Ἐκτομίνους ἤμητι.

apud Cointum Lemnides fœminæ dicuntur mactare φίλους ἀκοίτας.

Αἱ δὲ μίγα ζάλωσι περὶ κραδίῃσι πεσοῦσαι,
Θυμὸν ἀνιάπτειαι· φίλους δ' ἀπὸ δῶμαθ' ἑκοίτας
Κτείνειν ἀπηλεγέως ὑπὸ χείρεσσι.

ſed φίλοι ſunt ἴδιοι, vel omnino nihil eſt, quam archaiſmi ſchema. Talia ſunt apud Homerum φίλον ἦτορ, φίλαι κῆρ, & infinita alia. Si igitur priori modo accipiamus, erit manifeſta ἀφελεια, & quæ priſtini ævi ſimplicitatem refert ἡ καθαρότης, in illo verſu:

Ὡς τὸ ἐμὸν βαρὺν ἰῶσα φίλον καταθύσεται ἄνδρα.

nam ita malim quam ἐμοὶ legere: ſatis enim erat dixiſſe alterum: jam utrumque dixit, ἐμὸν φίλον ἄνδρα. Sicut Oppianus ἴδιον φίλον ἀποκτᾶναι. ſimili ἀφελειᾳ. Sed propemodum nobis exciderat interpres Græcus, qui de inſcriptione idyllii notat, Ἐντυχόντες τὴ παρὰ τοῖς ἰδύλλιοις Φαρμακευτρίᾳ. Athenæus Theocriti Φαρμακευτρίας citat. Θεόκριτος δ' ὁ Συρακούσιος ἐν τῇ Φαρμακευτρίᾳ φησὶ: & poſtea hujus idyllii locum adducit. unde ſuſpicari pronum eſt; Grammaticos ab argumento ita hoc idyllium indigitaſſe. Non videtur autem aliter inſcribere debuiſſe poëta, quam Simætham, & tam nobili ſcorto. quanquam aliquot ejuſmodi Sophronis inſcriptiones notavimus. Quo magis admirari libet Græculi cujuſdam ſcholaſtici argutam curioſitatem: quam jam ante quoque viri magni attigerunt, qui poëtæ ἀντεγκλίας culpam intendit, quia videlicet Theſtylidis perſonam à mimis deſumpſit. Cujus nomen cum ex antiqua comœdia depromptum ſit, cui illius belli, quo ea nata eſt, inter Megarenſes & Athenienſes, cauſa aſſcribitur. non video quantum inter hanc & illam interſit: aut cur potius à Theſtylide quam à Simætha abſtinere debuerit.

Πόρτιν δὲ Σμίδος ἐόντος Μεγάρεως
Νισαίας κλέπτειν μεδυσκόπτεδον.

ait Comicus Acharnenſibus. Non peccavit igitur, qui γυναῖκ' ἐπὶ πορνίᾳ κεκαμμένην è Sophrone ſuo ancillam dedit. Itaque Grammatici videant, quibus non ſatis erat, elegantiſſimum poëtæ ſenſum tot ineptiſſimis χολυδείοις perverſum eſſe: niſi inſuper ἀκριτίαν ſuam illi imputarent, quem toties male intellexerunt. Nobis certum eſt magnam eorum partem quæ Simæthæ hic tribuuntur, ὑπ' ἀπορίτων à poëta dici. qualia multa de Diphnide & aliis: quæ multum leporis pepererunt apud veteres, nobis vero ſunt incognita. Non placet quod paulo poſt legitur apud poëtam,

--- ἦ ῥά οἱ ἄλλα
Ὀχεῖ' ἔχων ὅ, τ' Ἔρως ταχινὰς φρένας,
ἄτ' Ἀφροδίτα.

quæ abſurdam ſententiam efficiunt: quam ſatis habent ita exprimere interpretes: *Nimirum illi alio abiit amor levem animum habens & Venus* Scribe: ἦ ῥά οἱ ἄλλα Ὀχεῖ' ἄγων: Nam ὄχει' ἄγων uſitatiſſimum poëtæ eſt, pro ἦγε. Infra eodem idyllio, ἔχιδν φύγων, eſt, ἴφυγε. & idyllio quarto ſicut hic, ἄγων τιν ἐπ' Ἀλφεὸν ἔχιδν Μίλων. quod iis novum non eſt, qui Platonem legerunt, quo nemo frequentius ita loquitur. Phædone: τῷ τοι τὸ πλοῖόν. ὃν φασιν Ἀθηναῖοι, ἐν ᾧ Θησεὺς ποτὲ εἰς Κρήτην τοὺς δὶς ἑπτὰ ἔχιδν ἄγων. Accuſat inconſtantiam non Cupidinis & Veneris, ſed Delphidis, cujus mentem Ἔρως ἔχιδν ἄλλα ἄγων. Nam interpres Græcus hæc non tangit, qui fortaſſe veram lectionem ſecutus fuiſſet interpretatione ſua. Quanquam parum illi hominum generi tribuere cogamur. ita ſæpe vel depravata ſequuntur, vel ipſi corrupti ſunt: &, quod plus eſt, manifeſta negligentiæ nota ſe traducunt. Ecce, ne longe abeamus, cum Ariſtotelis locum Περὶ ζώων μορίων adducunt, ubi de Jynge loquitur: Καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ ζώων μορίων, μᾶζον πίττης αὐτὸ λέγων. Ubi & memoria lapſus, quiſquis eſt. ſimul & corruptus eſt. Legitur enim lib. 2, Ζώων ἱστορίας locus ille. Pro πίττης ſcribendum σίτου. Verba Philoſophi ſunt: οἷον ἡ καλουμένη ἴυγξ. αὕτη δ'

ἰσὶ μικρὸ μὲν μείζων ασίζης· τὸ δὲ ἄλφιτον πυρίλλων Non ita longe ab hoc loco ſcribitur à commentatore: Ταῦτα δὲ ἀναπείρει ἐπὶ τὴ Δίκτυδα, καὶ φησὶ ἡ ψυχὴ αὐτῆ δῆσα, καὶ ὅτι περ εἴρηται ἴχει τῆ σάμπλου. Scriptum fuit à Græco librario, καὶ φησὶ ἡ ψυχὴ αὐτῆ Ραδνῆ, literis paucioribus: ut ſolent feſtinantes καὶ ἐπιτετρυμένοι χρόνοις. quod nihil aliud eſt, quam Ραδάμανθα. Itaque ſcribendum eſt: καὶ φησὶ ἡ ψυχὴ αὐτῆ Ραδάμανθα. Locus enim Theocriti eſt:

-- τὸ δ' Αρτεμι καὶ τὸ ἰὸ Αφρ
Κυπρογεν Ραδάμανθυ·

ut nonnulli legebant. nam de hac lectione hic agit: alias pronius eſſet ἀδάμανθα ſcribere. Quod ſequitur, gloſſa illius eſt,

-- καὶ ὅτι περ ἀσφαλὲς ἄλμη.

ac propterea diſtinguendum. Interim aurem nobis poëta vellit, cum ſcribit:

Αλφιτά τοι πρῶτον πυρὶ τάκεται· ἀλλ' ἐπίπαστε
Θέσυαι δ' ἁλαίαν.

quæ non intellecta fuerunt ut debebant, & quæ ſequuntur ea occaſione corrupta. Falluntur viri docti, qui ἀλλ' ἐπίπαστε ſcribi volunt, non autem ἄλλ' ἐπίπαστε: Ea vera lectio eſt, & ad alia nos deducit. Quæ ſunt enim τὰ ἄλμα, quæ aſpergi vult, aut cur ait Simætha, ἄλφιτα πρῶτον πυρὶ τάκεται? Nam utrumque & τὰ ἄλμα & τὸ πρῶτον aliud quid deſiderant, quod poſtea exprimitur: *Primo, inquit, farina, aut farina quas primo infudimus, abſumuntur, infunde & reliqua ſceleſta Theſtylis.* Quæ vox nos ad reliqua dirigit. Præcipuum in veneficiis locum obtinebant οἱ ἅλες, id eſt ſal: quod ne quidem Theocritus prætermiſit: quamvis hic invenire difficile ſit. Scribe igitur verſu ab hoc tertio:

Πάσ' ἄλα καὶ λίγα ταῦτα, Τὰ Δίκτυδος ἰσία πάσαν.

pro quo male πάσ' ἄμα legitur. Quod ut magis apparear, ſciendum eſt, quid ſit ſimulatio. Ab hoc verſu, Αλφιτά τοι, qui exordium eſt & inchoatio rei magicæ (reliqua enim fuerunt ἀ προλογίζόντες Σιμαίθης) uſque ad illum, Νῦν Δωτῶ, quatuor proponuntur ſimulationes. Prima conſtat ex ſale quod ſpargitur: ſecunda ex lauro, quæ uritur: tertia ex cera, quæ liquefit: quarta ex trocho, qui torquetur. Quid ſit in ſacris magicis ſimulatio, non ſatis perſpexerunt viri docti. In ſimulatione duo requiruntur. ut ſit res ſimilis, & aſſimulata: quæ refert, & quæ exprimitur. Res ſimiles, ſunt, ἅλες, δάφνη, κηρός, ῥόμβος: qui aſſimulatur, Delphis. Prima ſimulatio fit hoc modo: Πάσ' ἄλα καὶ λίγα. Τὰ Δίκτυδος ἰσία πάσαν: id eſt, *Sparge ſal, & exclama hæc verba: Delphidis oſſa ſparge,* ubi habes veram ſimulationis formulam. Nec aliter ὁ ἀνλίδιος Turnebus Virgilii locum intelligere debuit, cum de ſimulatione agit:

Sparſerat & laticeis ſimulator fontis Averni.

hoc enim vult poëta: *Sparſerat aquam, & exclamabat: Avernales aquas ſpargo.* Nam hoc eſt ſimulare in ſacris. Primæ ſimulationis, quæ ex ſale ſparſo conſtat, exemplum apud Lucianum in Ἐπαιρικῷ habemus, qui diligenter hunc Theocriti locum expreſſit. Φυσᾷ δέ τι αὐτῆ τῆ ἀνθρέξ εἶναι, οἷον ἰμάτιόν ἢ κρηπῖδας, ἢ ὀλίγας τῶν τριχῶν, ἢ τι τοιοῦτων. Μ. ἔχω τὰς κρηπῖδας αὐτῆ. Β. ταύτας κρεμάσασα ἐκ πατθάλου, ὑποθυμιᾷ τῷ θεῷ, πάτθατα καὶ τῶν ἁλῶν ἐπὶ τὸ πῦρ, ἐπιλέγει δὲ ἀμφὶ τὰ ὀδμαλία, καὶ τὸ ἐκείνῳ, καὶ τὸ σόν. Legendum itaque, πασὰ ἅλα, ſicut apud Lucianum πάτθατα τῶν ἁλῶν. Atticiſtæ. Atque ita procedit ſimulatio, quæ ſine hac voce erat mutila. Sed in Græco interprete circa initium reſtant adhuc difficultates quædam, quas levi manu expediamus. Apud Euripidem, quem merito σκληκὸν φιλόσοφον dixerunt veteres, Hippolytus negat ſibi Deum ullum placere, qui noctu ſit admirabilis: atque hoc nomine & Venerem.

Οὐδείς μ' ἀρέσκει τυκτὸ δαιμονῶν θεῶν.

Eundem ſenſum præſtare debebant lepidiſſima Menandri verba, quæ à gloſſatore Græco afferuntur: quæ nunc contrarium inferunt. δεῖ δέ, inquit, ζῶν κατεζημίους ἔρωτι σεγῆς καὶ τυκτός. Μίσανθρωπος· οὐδέ. σοὶ γὰρ δεῖ πλεῖστον Ἀφροδίτης: ſcribe.

Ω νύξ. σὸ γὰρ δεῖ πλεῖστον Ἀφροδίτης.

O nox, inquit, multum miniſterio tuo eget Venus.

Venus. quanquam, niſi me fallit memoria, ut ab interprete, *ita* quoque alibi à Plutarcho citatur. Pindarum poëtam ſcripſiſſe Παρθένια ex Suidæ catalogo ſcimus: quod optus κεχαρισμένα τῶν παρθένων vocaſſe videtur vetus aliquis magiſter: qui locum illius laudat paulo ante, pro quo hodie legitur: Πίνδαρος φησὶν ἐν ταῖς κεχαρισμένοις τῶν παρθένων· ὅτι τῶν ἱρατείων οἱ μὲν ἄνδρες νύσσηλαι ἢ ἅλιοι, αἱ δὲ γυναῖκες ἢ σικελίδες. quod quid ſit equidem non aſſequor. Sed proprie Theocrito deſtinatus eſt hic labor. cui interdum operam noſtram debere cogimur. Sequitur ſimulatio altera, quæ plangone fit ſive pupa cerea: quam Theocritus ſatis habuit κηρὸν dicere, ſed σὺν δαίμονι: quod quale ſit, non viderunt. Porro ſicut non omnium eſt judicare de idioticiſmis poëtarum, ita non omnes moniti venuſtatem eam aſſequuntur aut admittunt. Non tamen propterea hominis veritatis ſtudioſi eſt, à ſemel ſuſcepto officio decedere, ſi nihil ſe proficere videat, præſertim in iis, quæ aut ante parum animadverſa aut obſervata, non omnibus perſuaderi poſſunt. Peculiariter utitur Theocritus aliquot præpoſitionibus, ex linguæ ſuæ proprietatibus, quæ ſingularem elegantiam pariunt: inter quas τὸ σὺν eſt. Ἀνὴρ σὺν μούσῃσιν eſt ἀνὴρ μουσικός. idyllio 7.

Εὖδ' ὁλὸν σὺν μούσῃσι Κυδωνικὸν οὔρεσιν ἄνδρα.

φοῖβος σὺν φόρμιγγι, dicitur, ὁ φορμιγκλὴς, vel ὁ φορμίζων. idyll. eod.

— ὃν γὰρ καὶ αὐτὸς ἀείδων
Φοῖβος σὺν φόρμιγγι παρὰ τελφῖσσι μεγαίρει.

ſic & ἀπὸ aliquando: ut ἰχὰς ἀπ' Ἀγίνας χαῖται ἀπ' ἀκάνθας, ἄνδρες ἀπὸ σκιλλοῦντος dicuntur luctatores. ſicut ibi ἀνὴρ σὺν μούσῃσιν, eſt ὁ μουσικὸς. ſic hic καρὸς σὺν δαίμονι cera ſacra dicitur, ὁ καρὸς ἢ Ἑκάτης. *plango venefica.* Quod mirum fortaſſe Græco interpreti videretur ſi viveret: videbitur & aliis Deſcribit hanc ceram σὺν δαίμονι Euſebius, quæ Græcis dicebatur κηρὸς ἢ θείη. quod Theocrito eſt, κηρὸς σὺν θεᾷ vel σὺν δαίμονι. Exſtant apud illum verſus aliquot *lib.* 5. De præparatione Evangelica, ubi deſcribitur, & τρίχρωμος dicitur. vocat eam τὸ σύμβολον ἢ Ἑκάτης. Pudet aſſcribere locos ubique authorum, ne Rhapſodi videamur: qua ratione hodie chartæ implentur. & minimum quod in ſcriptis legitur authorum eſt. Quomodo jam diſtinguendus ſit hic verſus, apparet. Pergamus. Apud recentiores Græcos invenias, qui ſapientiæ ſtudium definiant, πολυπραγμοσύνην ἢ περὶ κάλλων: qui interdum veteres. Platonem & alios, ita loqui meminerant Non ſtetit hic ambitio aliorum, qui ipſos philoſophos rerum contemplationi addictos πολυπράγμονας dixerunt ἀκαίρως. Quod à gloſſatore factum eſt, qui Theocritum de Hippomane παραφερόντα, cenſoria virgula notavit. ὁ μὲν Θεόκριτός φησι φυτὸν εἶναι τὸ Ἱππομανὲς· οἱ δὲ περιττοὶ καὶ πολυπράγμονες, ὅ φασι φυτὸν εἶναι. & quæ ſequuntur. Atque utinam hæc unius tantum è plebe Grammaticorum cenſura eſſet, nec magnos noſtræ ætatis viros ac philoſophos præcipue in errorem traxiſſet. qui poëtam noſtrum tanquam imperitum philoſophum traducere maluerunt, quam ipſi meliores Grammaticos profiteri: ad quorum tribunal agitanda eſt hæc controverſia. γίνομαι & φύω ſæpe χυδαίως ponuntur, ut Atticorum χρῆμα: quorum ratio non ex uſu, ſed ἐκ τῶν πρωτοτύπων & derivatione dependet. Sicut enim γίνομαι eſt πᾶν τὸ γενόμενον, ita φυτὸν πᾶν τὸ φυόμενον. Utramque vocem ita idyllio 8. uſurpavit: ubi valles & fluvios θεῶν γένος, herbas & fontes γλυκερὰ φυτὰ vocat. Alter canit:

Ἀγκὰς ἁ πολιὰ θεῶν γένος.

Alter reſpondet:

Κρῆναι ἁ βατάνᾳ γλυκερὰ φυτά.

eſt enim γλυκερὰ φυτὰ. χρῆμα γλυκερόν. ſicut θεῶν γένος. χρῆμα θεῖον. Tentavit pro poëta aliquid doctus neſcio quis magiſter Græcus, qui notavit, φυτὸν ἴσως poni, ἀντὶ τοῦ ἐν ταῖς πόλεσι φύεσθαι: item Archilochum τὸ φῦμα φυτὸν dixiſſe. quin & præſtantiſſimus Caſaubonus hic aliquid notabat. Sed ut demus τὸ φυτὸν nihil eſſe aliud quam τὸ σύνηθες, & vulgari more uſurpari, ne ſic quidem ἀλογιστίαν poëtæ evicerint. Primus hujus opinionis fuit autor Heſiodus, qui in ſuis Georgicis hanc plantam ab effectis indigitavit. Servius ad quartum Georg. *Scit lectum eſſe apud Heſiodum herbam eſſe quandam, qua Hippomanes vocatur, quaſi ſeras mania. ſi enim eam comederint equi, furorem*

rem patiuntur. Unde nunc adjecit, Vero quod nomine dicunt. Nam vult illam herbam, abusive Hippomanes dictam, quod possint equi furere, & alia quacunque ratione. Scio quid responsuri sint illi sive medici sive philosophi, verisimile non esse, id prætermissuros fuisse vel Theophrastum vel Aristotelem. Eos nos vicissim monebimus ut meminerint illius Plinii, qui in Procœmio lib. 14. deplorat, paucos suo tempore nosse eorum nomina quæ ante mille annos ab Hesiodo commemorata erant. *tanto*, inquit, *priscorum cura fertilior, aut industria felicior fuit.* Adducunt & interpretes Græci Cratevam quendam, qui totam hanc plantam diligenter consideravit. Fuit autem Cratevas ille vetus Botanicus, qui sæpe ab autoribus & interpretibus adducitur: præcipueque ejus ῥιζοτομικά. Locus, quem Grammatici paulo post ex Nicandro adducunt, corruptissimus est: qui nisi hodie extaret, difficulter à nobis emendari posset, cum nunc etiam vix sibi similis videatur, ἀρχῆσι δὲ βδέλλα, inquit, παρὰ τὸ βδάλλω, ὅ ἐστιν ἐκμάσσω τὸ αἷμα. τὸ γὰρ ἀμέλγω Ἀττικοὶ βδάλλω λέγουσι. Nicander. ἢ συνίζησιμαι ἐν γλάγῳ. Scribe, Nicander. εἰ σύ γε βδήλαιο νέον γλάγος. Locus integer in Alexipharmacis est:

Ἀλλὰ σὺ πολλάκι μὲν χαίτῃσι δρὸς ὑλαίης
κλῶας,
Πολλάκι δ' ἀγρωσῖν ἀφορεῖς ἀκύλοιπον ὁμάρτην.
Εἰ σύ γε βδήλαιο νέον γλάγος ἐνδοθι πίλνης.

Corrumpendo loco aliquid conferre potuit Grammatici διηγωφία, qui Nicandrum inspicere non dignatus sit. sicut nec Euripidem circa principium idyllii, cum notat, τὰς ἱρυλὶ καλουμένας Σικύωνι μυζακαλιδᾶ σύνηθες, ὡς ἡ Εὐριπίδης ποιεῖ Φαίδραν περιλυτὰς ἐν τῷ καλυμένῳ Ἱππολύτῳ Negligentia non minus supina. Nam ubi Lunam in Euripidis Hippolyto invocat Phædra? Legimus illa quidem,

Δίκτυνα θῆρ Ἄρτεμι κύμασι.
Καὶ γυμνασίων τῶν ἱπποκρήτων
Εἶθ' ἁνίκ' ἂν ἐν σοῖς δρυόχοις
Πώλους ἐντείνῃ δαμαζομένα.

At ea ratione & Hippolytus cum venationis præfitem Dianam vocat. Lunam invocabit. Sed subtilissimus doctor, quia aliquoties Luna Ἄρτεμις vocatur. voluit ubicunque Ἄρτεμις invocatur, ibi quoque invocari Σικύωνα. Nos ejusmodi Grammaticorum acumina cum speciosissimo nomine appellamus, negligentiam vocamus.

CAP. VI.

Altera secundi idyllii pars. Obscena ἀποκρίσεως vestigia. κεντηθεὶς χαλκὸς ad depulsionem τῶ φασμάτων. Locus ex Sophrone expressus. optandi & imperandi modus pro eodem. Theocriti locus contra quam vulgo explicatus. κάπτω ἀντὶ τῶ πίνω. Lectio ambigua apud Theocritum sublata. ἡ ἀνάδησις. coronæ & taeniæ. mos amantium. ἡ λαμπάδος ἀπαγωγή. Interpres emendatus. ἡ τροπὴ τῶ χαρακτῆρος. Interpres notatus. γυμνὴ θαλάμη. οἱ φοιτῶντες. φοιτᾶν in gymnasio. παρθένος ἐκ θαλάμου Theocrito. Θάλαμος apud poetas qui Homerum secuti sunt. ἔρωμαι ἐξ Ἀφροδίτας. φοβεῖν εἰς μανίαν εἰσάγειν. metus ἡ μανία. alia. φοβεῖσθαι σὺν κεντοῦσι μανίαις. ἄκρατον ἔρωτα ἔχειν. Theocritus bis emendatus. ἀκεανὸς ἡ ὕδωρ. Θεοὶ ὀπαδοὶ καὶ πάρεδροι.

IN hoc idyllio, quod ex manibus fortasse depositissemus, nisi importune nimium interdum argutias exhiberet interpres Græcus, qui partim temporis, partim suo vitio corruptus depravatusque est, multa ejusmodi extant ἀποκρίσεως vestigia, quæ interdum parum à fœditate absunt & nequitia. Oportuit certe quicunque actor hæc saltaret mirum in modum lascivire gesticulatione in his verbis, καὶ σκαίνος ut Aristoteles loquitur, περιεργάζεσθαι:

Καὶ

Καὶ ὄχυ χρὴς ἐπὶ χρυσὶ πεπάρθω, ἢ τὰ περίσσεια
Θερμάστρῃ ἔτε ἢ πεζόθι· ἢ ἰφθυεῖσθαι ἄδυ.

Audis enim motum plane fractum, &, ut Romanus poeta loquitur, exoſſatum. Sed non tam longe quærendum eſt in quo noſtra ſe occupet induſtria. Simætha poſt ſimulationem ultimam, emiſſo furſure, preces ſuas proponit τῇ Ἑκάτῃ, quibus flagitat, ut exoret τὸ κάτω θεῖον. Veteres, ut alibi notat Euſtathius, confundebant utrumque modum, & qui optat & qui imperat: quod illis unus idemque eſſet. Unde cum verecunde aliquid majoribus imperabant, ἐκφαντισμένως hoc proponebant optandi formula, præcipue Dores qui hoc modo impenſe delectantur. Simætha illis verbis, contra quam vulgo ſumuntur, nihil aliud quam precatur & imperat,

Νῦν θυσὶ τὰ πέντρα. τὸ δ' Ἄρτεμι ἢ τὸ
ἐν ἅδᾳ
Κοπίσσαις Ῥαδάμανθυ, ἢ εἴ τι περ ἀσφαλὲς
ἄλλο.

Quod ſi cogitaſſet Græcus annotator, nunquam dubitaſſet utra præferenda lectio fuiſſet, quæ Ῥαδάμανθυ habet an quæ ἀδάμαντος. Κοπίσσαις eſt κόπτ. Ego, inquit, furfures ſpargam: tu Jovem Stygium exora, & ſi quid præterea nobis obſtare queat. In ſequentibus cum poëta ſub Simæthæ nomine Theſtylidem monet,

Θέσυαι τὰ κύνες ἄμμιν ἀπὸ πτόλιν ὠρύονται·
Α θεὸς ἐν τελέθυσιν· τὸ χαλκίον ἐκ τάγες ἄχει.

notarunt ibi quædam viri docti de æris uſu in ſacris, ac præſertim Lunæ, ex omnibus ſcriptoribus nota: quæ non improbamus. Sed cum hoc ſcripſit, habebat in animo Sophronem ſuum, qui τὸ κρεσσόνιζε χαλκὸν dixerat amoliri φάσματα illa, quæ Ἐκατᾶα vocabantur. Ac propterea ſub adventum Hecatæ jubet continuo τὸ χαλκὸν κρίνειν. Dixerat Sophron, ὁ γὰρ κύων βαΐζας λύει τὰ φάσματα, ὠὶ ἢ χαλκὸς κρεσσόνιζε. Ac propterea fortaſſe etiam præceſſit de canibus, αἱ κύνες ἄμμιν ἀπὸ πτόλιν ὠρύονται quia ille addiderat τὸ βαΐζαντα κύνα. Cum poëta Delphin è gymnaſio redeuntem & athletico oleo perfuſum χναοέχρων vocat, idem gloſſator, aut non diſſimilis, nimium lepide ὑπέρευθρον exponit. Itaque perſuademus nobis nunquam hæc ejuſmodi ſcripſiſſe eos homines, quam cum ocio abundarent, nec aliunde dicta eſſe ſcholia quam quod ὑπὸ χαλκίδων & ignavia diffluentibus conſcriberentur. Sed nos hujuſmodi ubique prætermittimus: quia eadem temporis jactura refelluntur quæ conſcripta ſunt. Moris inter amatores Athenienſes erat, ut qui deperiret aliquam, præſertim meretriculam, poſtridie quam nomen ejus in Ceramico (loco ita dicto) ſcripſiſſet; & amorem faſſus eſſet, comum inſtitueret περὶ τὴ ἀνάθυσιν. hoc eſt, ad injiciendas ejus capiti coronas, cum tæniis. Sic Alcibiades apud Platonem in convivio cum corona & tæniis ad Agathonem ſe confert, ἀναθησόμενος αὐτὸν. Verba Platonis ſunt in Convivio quod divino nectare ſermonum Socratis conditum eſt. ἄγε δή, αὐτὸν παρὰ σοῦ τόν τι αὐκτερεῖται ὑπαλεῖψαι, ἢ ἄλλως τινὲς τῶν ἀκολούθων. ἢ ἐπισκέψαι ἐπὶ τὰς θύρας ἐστραμμένον αὐτόν, κωμῆ τινι ἐφάνη ἄφατι, ἢ ἰων, ἢ ζωνίας ἔχοντι ἐπὶ κεφαλῆς πάνυ πολλὰς, ἢ εἶπεν. Ἀγάθων χαίρει, μεθύοντα ἄνδρα πάνυ σφόδρα δίκαιόν συμπότην, ἢ ἀκίνητον ἀναβήσεσθαι μόνον Ἀγάθωνα ἐφ' ὅπερ ἤλθομεν· ἐγὼ γάρ ἴω, φάναι, χθὲς μὲν ὑπ' ὀλίγε τ' ἐγενόμην ἀφικέσθαι· νῦν δὲ ἥκω ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔχων τὰς ζωνίας, ἵνα ἀπὸ τ ἐμὲ κεφαλὲ τ τῦ σοφωτάτυ τε ἢ καλλίστυ κεφαλὴν (ἐὰν οἷον ὑπαὶ) ἀναθήσω. Excuſat ſe Alcibiades, cauſamque dicit in foro Veneris, quod more conſueto poſtridie ejus diei, quo Agathonem σοφώτατον ἢ κάλλιστον eſſe ſcripſerat, non veniſſet περὶ τὴ ἀνάθυσιν. Delphis ſponte ſua ſe venturum fuiſſe ait, niſi à Simætha præoccupatus fuiſſet, his verbis.

Ἤιδον γὰρ κύνα, καὶ τ' γαλκὺν ἤιδον ἴροπον.
Ἡ τελετὰ· νὺ τίταρβος ἰὼν φίλον αὐτίκα
νυκτὸς.
Μᾶλα μὲν ἐν κάπυσι δυσπόνυσι φυλάσσει,
Κεφαλὴ δ' ἔχυν λύκυν, Ἑκαταῖα ἰερὸν ἔρπος.
Πάντοθεν πορφυρίαι περιδρόμιες ῥητὶ ἐλικτάν.

Duplici habitu introducitur hic amator: palæſtrico; nam è palæſtra rediebat: comaſtico; nam ad comum ſe conferebat. Quæ ad palæſtram ſpectant, nota ſunt omnibus. Ad comum ſpectant τὰ μᾶλα, αἱ περιδρόμιες. & coronæ, quas è capite ſuo amicæ imponebant: quod ἀναδεῖσθαι dicebant. Eas è populo geſtat ille, ut athletam decebat, qui coronam ſuam in alium uſum converſurus,

ſurus, Simætham adibat, ac tantiſper eam, ſicut Alcibiades, in capite geſtabat. Quid ſit ἀνάδησις, nec in hoc idyllio, multo minus in eo quod ſequitur, ubi majorem etiam locum habet, viri docti nos docuerunt. In eo Comaſtes cum corona πρὸς τὴν ἀνάδησιν ſe confert, ad quam cum non admittitur, minatur coronæ ſolutionem. unde illud,

Τὸν στέφανον τιλῶ μὰ καὶ αὐτίκα κιτιλὰ ποιησῶ.

Philoſtratus in Imaginibus ſuis τὰς Μόσας, veluti filios illius fabulatoris, cum tæniis ad Æſopum tanquam amatores venientes facit πρὸς τὴν ἀνάδησιν. οὐδαμοῦθεν γὰρ οἱ Μῶσοι φιλῶ τὴν Αἴσωπον, φοιτῶσιν ἐπὶ τὰς ᾠδὰς τῦ σοφῦ, ζωίους αὐτὸν ἀναδήσασθαι καὶ στεφανώσασθαι αὐτὸν θέλῃ τῦ σοφῦ. Addidit τῦ σοφῦ, ea ratione qua Plato, τῦ σοφῦ καὶ κλαίσι. Sequitur paulo poſt:

Πάντως καὶ πιλίκιτε καὶ λαμπάδας ἕξουσι ἐφ' ὑμᾶς.

quibus verbis minatur Delphis τὴν λαμπάδα ἐπαγωγήν. quæ præcipua violentiæ pars in Como erat. Qui enim poſt pulſatas fores πρὸς τὴν ἀνάδησιν non admittebatur, minabatur λαμπάδα ἐπάγειν. Hoc eſt quod in ſuo κλαυσιθύρῳ tangit Ovidius:

Aut ego jam ferroque ignique paratior ipſe,
Quam face ſuſtineo tecta ſuperba petam.

Ubi de morbi ſui gravitate conqueritur Simætha, quam ex ſolo Delphidis aſpectu contraxerat, notat interpres Græcus, qui ad illa commentatus eſt, differentiam quandam ſcripturæ veteris, his verbis: χρύφιαι καὶ ἐξάλλαξεν· ἴσ' ἢ ἐξάλλαι: ſcribitur enim apud poëtam:

—ἀλλά μὶ τις καινὴ νόσο ἐξαλάπαξε.

Viri docti legendum arbitrati ſunt: χρέφιαι καὶ ἐξαίλαξεν ἴσ' ἢ ἐξέρρει. ut hæc ſit Grammatici opinio, ἐξαιλάζειν eſſe τὸ ἐξορύσσειν. Sed ut nihil dicam de falſo ſyllabæ modulo qui repugnat, propius ad literarum veſtigia accedi poteſt. ſi ſcribamus: χρέφιαι καὶ ἐξάλλαξεν ἴσ' ἢ ἐξάλλαξε. de quo dubitandum non eſt Amoris ſui primam anſam derivat in Theocharilam quandam Simætha. Ea cuſtos erat Anaxûs puellæ, quæ in Dianæ pompa à caniſtris erat. Virgunculæ quæ huic ſacro miniſterio deligebantur, vel cum matribus caſte vivebant ἐν μεγάλῳ δόμῳ, ut Homerus loquitur, & interiore ædium parte, vel cum nutricula aliqua, ut virgines reliquæ. Puras enim & intactas ei rei delegabant. Hanc Theocharilam cum ζωρὸν vocari audis, memento non alterius fuiſſe quam τὴν καναφόρους. Itaque vox Ἀναξοῦς ἔξωθεν intelligitur cum dicit, καί μ' ἐ Θυχαρίλα ζωρὸν ὀρύσσα ζωρός. Ea occaſione Simætham ad ſpectacula alumnæ ſuæ, quæ in capite ſacra ſuſtinebat, ut Tullius loquitur, trahebat. Quod cum parum recordarentur neſcio qui ſubtiles Grammatiſtæ notarunt ad hæc verba: καί μ' ὁ ζωρὸς τῦ Θυχαρίλα ὁ ἀπὸ τὴν Θρᾴκης ὁ μαναξῆτις. ἐπαιδύησε γὰρ τὴν βίαν ἀναλύσα. atque ita mira quadam ἐπιεχνοσύνῃ virum è fœmina concinnarunt. Paulo poſt cum ait Simætha,

Καί μιν χρὼς μὲν ὁμοῖος ἐγίνῳ πολλάκι Δάφνᾳ,

ſignificat ſe Δαφίνῃ fuiſſe, ut Comicus loquitur. Hanc Δάφνην vim non ignorabant Athenienſium mulierculæ: quæ cum pallidas ſe videri poſtulabant, aut, ubi cum maritis ſuis ſingulari duello congreſſæ erant, ne tumicum plenæ & ὑπωπιασμέναι in publicum prodirent, vultum Δάφνῃ linebant. Itaque Comicus pallidas mulierculas Δαφίνας dixit, vel à colore ligni, vel à remedio. Veſpis:

Βδ. Ἀλλὰς ἦ τῦτ· καὶ σὺ δή μοι Χαιρεφῶν
Γυναικὶ καλλιώπῃ ἐοικὼς Δαφίνῃ,
Ἰσῦ κριμαμένῃ πρὸς πολλὰς Εὐξεινίδν.

itaque & Simætha Δαφίνη ea ratione fuit, cum colorem illum induiſſet, ut morbi & amoris plena. Videntur opponi interdum in Gymnaſio οἱ φοιτῶντες καὶ οἱ καθήμενοι. οἱ φοιτῶντες ſunt qui ſpectaculum præbent & exercentur; οἱ καθήμενοι, qui ſpectant & luctantes vident. φοιτᾶν certe non minus de corporum quam de animi exercitiis in uſu fuit: nam utriſque gymnaſia patebant, unde & φοιτηταί. Non aliud puto voluit Theocritus, cum ſcripſit, Τίνα γὰρ φοιτᾷ, τίνα δὲ οἱ ἀδὺ καθᾴζει. Nimium frequenter in Theocriti idiotiſmo lapſi ſunt veteres recentioreſque. Deſcribit infra Delphis vim Amoris, & potentiam τῦ

γυναικείαν τὴν διὰ Ἔρωτος. Sed ipſa verba habeamus:

Σὺν δ' ἐκάλει μανίαις καὶ παρθένον ἐκ θαλάμοιο
Καὶ νύμφας ἐφόβησ' ἔτι δίμνια θερμὰ λιποῦσαν
Ἀϊδηος.

Ubi interpres notat: καὶ παρθένον δὲ ἐκ τῆ θαμάλιδι ἐφόβησεν· ἀντὶ τῆ φυγεῖν ἐκοίησεν· σὺν κακαῖς μανίαις. ἄγων κακοὺς μαινομένως ἢ νύμφαν. ἄγων γυναῖκα ἄνδρα ἔχουσαν, ἐκ τῆ θαλάμε φυγεῖν ἐκοίησεν, ἔτι θερμὰν κατοῦσαν ἢ τῆ ἀνδρὸς αὐτῆς κοίτην. Multis modis labitur. Nam quid hoc eſt παρθένον ἐφόβησεν. φυγεῖν ἐκοίησεν. & alterum quod ſequitur? Loci συνέχεια & cohærentia talis eſt, σὺν κακαῖς μανίαις ἐφόβησεν, ἢ παρθένον ἐκ θαλάμε, ἢ νύμφαν. Theocritus opponit hæc duo, παρθένον ἐκ θαλάμε. & νύμφαν. ut videant omnes quam procul aberrarint & homo Græcus & quotquot nihilo prudentiores fuerunt. Sicut νύμφη dicitur ἡ νυγαμος, ita παρθένος ἐκ θαλάμε dicitur ἡ μήπω γεγαμημένη, *virgo intacta*. Παρθένον ἐκ θαλάμοιο dictum ea ratione qua ſupra, Θόωρις ἐξ Ἄτνας, ὁ Αἰτναῖος, ἦλθε ἐκ Κύκλωπος in Polyphemo. & hoc ipſo idyllio, ἡμὶς ἐξ Ἀφροδίτας.

Χ' ὡς φησὶ ἦλθε ἡμὶς ὁ χάλκιος ἐξ Ἀφροδίτας.

Ne quis enim fortaſſe arbitretur, hoc voluiſſe poëtam, ὡς ὁ ἡμὶς φησὶν ἐξ Ἀφροδίτας, magiſter quidam ἀκριβὴς, cujus gloſſis uſi ſunt viri docti, ibi notabat, ἡμὶς ὁ χάλκιος ἐξ Ἀφροδίτας, ὁ ἐκ τῆ θυμίαμος Ἀφροδίτης καλυπτομένος. Eodem modo, παρθένον ἐκ θαλάμε, ἡ ἔτι ἐν τῷ θαλάμῳ ἀπαρθενεύτε. Jam puellas in ea ædium parte verſari ſolere, quam mulieres frequentabant, ut procul à virorum congreſſibus haberentur, notiſſimum eſt. Eum locum ab iis, qui Homerum ſecuti ſunt, θάλαμον dici notarunt veteres. Unde Phocylides præcipit alibi, virginem diligenter ἐν θαλάμῳ ſervare, ne foris conſpiciatur, uſque ad nuptiarum tempus.

Παρθενικὴν δὲ φύλασσε πολυκλείστοις θαλάμοισι.
Μηδέ μιν ἄχρι γάμου πρὸ δόμων ἐφόβητον ἰδέσθαι.

Eo ſe cum matribus ſuis ſubducebant. Hinc eſt quod Horatius Pholoæ puellæ jam nubili & maturæ ſuadet, *ut matrem ſequi deſinat*, id eſt, παρθένος ἐκ θαλάμε ἔτι.

Tandem deſine matrem
Tempeſtiva ſequi viro.

Hæc & ejuſmodi qui levia eſſe contendet, id nos ea conditione libenter fatebimur, ut viciſſim nobis concedat, ſatis magna ea eſſe, quorum ignoratione à tam multis peccatum eſt. Jam φοβεῖν, eſt, *in maniam ſtrepitu, inſanum reddere*, &c. ut Plautus loquitur, *delirum conſternare*. Heſychius, φοβήσας, ὑποπτοποιήσας. Nec hic aliter accipiendum, quam *attonitus* apud Ovidium:

Quid mihi ſiet? ait. Sonuerunt cymbala toto
Littore, & attonita tympana pulſa manu.

& Horatius:

Ternos ter cyathos attonitus bibat.

Idem furorem Bacchicum *metum* dixit:

Euæ, recenti cor trepidat metu,
Plenoque Bacchi pectora turbidum
Lætatur.

ſic ἐκπεπληγμένον ἄνδρα dixit Comicus, ut noſter poëta *attonitum*. Igitur φοβεῖσθαι dicitur hic eleganter ἡ ἐκ τῆ βρυχᾶ κάτοχος ἦτα. Sed Theocritus, ut mos ejus eſt, maluit σὺν μανίαις φοβεῖσθαι dicere. ubi φόβος σὺν μανίαις eſſet ut ſupra κηδὸς σὺν δάμοις. Sed telam noſtram porro detexamus. Verum eſt quod notant incomparabiles viri & qui in hoc authore divinitati ſuæ præluſerunt. χθὲς ſæpe nihil aliud eſſe, quam χθὲς ἢ πρώην, & ad plures dies extendi. Ita *heri* apud Tertullianum forte ad annum & amplius; ut in Apologetico viri ſanctiſſimi. cum legitur: *Nonne & vos quotidie experimentis illuminantibus tenebras antiquitatis, totam illam veterem & ſqualentem ſylvam legum novis Principalium reſcriptorum & edictorum ſecuribus truncatu & caditis: Nonne vaniſſimas Papias leges, qua ante liberos ſuſcipi cogunt, quam Julia matrimonium contrahi, poſt tanta antiquitatis ſeneſtutem, heri Severus conſtantiſſimus princeps excluſit?* Falluntur, qui infra ſcribunt,

— ἀτὰρ τόσσα φίλῳ ἰρωῆς
Ἀκέσατο ἰπτιχείτο·

cum ſcribendum ſit, ἀκέσατο. Ἀκεσῆς ἰρωῆς vocavit poëta luſum Siculorum, τὸ Σικελὸν ἀκόλιστμα, ut Callimachus loquitur, cottabyſmi ſpeciem. Dictum eſt autem ὀπὸ ἰρωῆς, ſicut μῆλα Διονύσου hoc idyllio, & eodem, χιτὼν βύσσινος, aliaque infinita. Græco interpreti idem placuit; ſed corruptus eſt. Scribe itaque & ibi: ὅσσον δ' ἴσον, ὅτι ἀεὶ ἀντὶ τῦ συνεχῶς ἀκέσατο ἰρωῆς ἰπτιχείτο. addit enim: ἄλλο συνεχῶς ἰπτιπτε ὄντα ἰρωῆτι. ὅθεν δὲ ἰρωῆτες. ὃ πτνί τις μυμνιμένος ϕ ἰρωμένης, ϕ τῦ ἰρωμένου. Satis evidenti σημείῳ utebatur hæc muliercula, ne dicam τικμηρίῳ, quæ conſpecto τῦ ἰρωτικῦ ὀπτῦ, quem fundebat Delphis, amare eum judicabat. Dictum eſt autem ἰπτιχεῖν ἄκεσθαι, ſicut Comicus dixit, ἰπτιπτὴν βλαττονίαν.

Τρ. Ω φιλτάτη δῆθ' ἥλθι κ) δὸς μοι κύσαι.
Αρ' ἂν βλαβῆναι διὰ χρόνου τί σοι δοκῶ
Ω δίκαιόθ' Ερμῆ, ϕ ἰκάσεας καλλάσας.
Ερ. Οὐκ οἶσθ' κυκλῶ' ἰπτιπίοις βλιττονίαις;

Nam utrobique ἐξωθεν aliquid relinquitur: id nimirum de quo ſermo erat. quod in vernacula lingua noſtra frequentiſſimum eſt. Malim paulo poſt: Ηρ' οἶσ' ἄλλό τι τερπνὸν ἔχει; quam Ηρ' οὐκ. Verſu ſequenti omnino legendum eſt.

Νῦν μὲν τῶν φίλτρων ἰπιθύσομαι.

Sed hoc prius in mentem doctiſſimo juveni Johanni Meurſio venit. In verſiculo qui à fine quartus eſt, videtur demum ſtare poſſe magiſtrorum veterum aliis in locis nimis acuta obſervatiuncula, quæ monet apud poëtam interdum ὠκιαλὸν eſſe ϕ θύσιν.

Αλλὰ τὺ μὲν χαίρισα, πτῖ' ὠκιαλὸν τρίτι πάλης
Πῶτι'.

Finem faciemus, ſi ad ultimum verſum hoc addamus. Οπαδοὶ θεοῖ dicebantur iidem aliquando qui πάρεδροι: qui honoris gratia Jovem comitabantur. Lucianus Encomio Demoſthenis: ἀλλ' ὁ μὲν ἐζητᾶ, βίον ἕξων ϕ τὸν Μακάρων πόσους, Ηρώων λογίσασθαι, ϕ πόσ' ἐς ὑγρὰν ψυχὴν πεμιζώσας ὑδρὸς, ὁπαδὸς τις δήμων ἐνδημῶν ἰκκυθιζῆς δύσ. At poëta noſter lepore nimio, τῦς ἀσίεγας, qui ſemper Lunam comitantur, ὁπαδὸς ϕ Σιλήνῳ curruſque ejus vocavit.

CAP. VII.

Tertium idyllium percurritur. Βυκολιασμὸς *ſpecies.* μελοποιΐα, ὄρχησις. *Comus bucolicus abrumpitur aliquoties, & ubi.* Σκηνικὸς. *Scena idyllii.* ἐνδοχὴ *&* ἐνδοχῆς. πυθανόμενον. *Græcus interpres emendatus.* ἀπάγχεσθαι. *Theocritus emendatus.* λύσις ζυγάν. *interpretes notati. Theocritus emendatus. iterum.* καταβάτης. καθαίρεσις. ποῦ γᾶ κείσομαι.

NObiliſſimum eſt Theocriti poëmatium Bucolicum quod Comus inſcribitur, in cujus ratione quædam adhuc præterfugiſſe videntur doctiores. ut in ipſo ſtatim limine nobis deſidendum ſit. Duæ ſunt Βυκολιασμοῦ ſpecies: μελοποιΐα ϕ ὄρχησις: *carmen & tripudium.* Autorem utriuſque habemus Theocritum. Heſychius: Βυκολιασμὸς. μελοποίας τινὸς ὕδε ϕ ὀρχήσεως· ἀμφότερα δὲ ἀγροικικὰ ϕ Θεοκρίτῳ γέγραπται. Ad poſteriorem ſpeciem refertur Comus. ita tamen ut ſine voce non conſtet. Heſychius: Κῶμος. ὕδος ὀρχήσεως ποιμένος τινὸς, ϕ μέλη τινές. Comi principium, qui aliquoties poſtea interrumpitur à Caprario, ibi eſt:

Ω χαρίεσσ' Αμαρυλλί.

quæ omnia cum vehementiſſimo σχηματισμῷ & geſticulatione, pedumque motu pronunciantur: ibi enim exultare incipit paſtor. At interpretes quid eſſet Comus ignorarunt: quo facilius veniam impetrare debent, quod primæ vocis vim non aſſecuti ſint, quæ principium conſtituit ſuaviſſimæ & genuinæ ἐκδόσεως illius quinque priorum verſuum, in quibus admirabile eſt exemplum καθαιρέσεως. Ita ut, niſi fallor, in ſcholiis ſuis Rhetorum magiſtri hoc tanquam perfectiſſimo canone, cum de hac

hac idea agunt, jam olim uſi ſint. Comus abrumpitur cum alibi tum ibi:

Αμαλλη δρθακμὸς μὸ ὁ δικὸς.

Rurſus reſumitur ibi:

Ιππομάνης ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤθιας γᾶμαι.

Rurſus definit poſt verſum illum:

Ος τόσσον ἰκύρησεν.

In quibus omnibus reſpirat & interquieſcit actor. Neceſſe eſt itaque orationem totam, quia repræſentationi conformata eſt, multa habere queis differat à reliquis: quæ ſubtilius poſſemus excutere, niſi alterius inſtituti eſſent. Multa dicuntur quæ ipſis legentibus actionem extorquent: ſicut antiqui Menandri fabulas agebant, ut intelligerent; Philemonis legebant. Eſt enim ſermo ſolutus ſæpe, & ſine copulis aliquot pericommata: quæ res actionem juvat, ἢ τὸ ὑπόκρισιν κινεῖ. Veriſſimum autem eſt pronunciatum eorum, qui hæc diligentius excutiunt: πᾶν τὸ ἀναδὲς ὑπυπόκρισιν. De hac orationis forma inſpiciat qui volet, quæ curioſe quidam veterum notarunt, & περισπιλιχίας eorum conſulat: in quibus multa tamen inveniet quæ judicium acuant. Scena ad antrum Amaryllidis eſt. Pecudes ſuas acturus paſtor Tityro commendat: non ſecus quam qui in veteri comœdia ad Parabaſin ſe accingunt inſtrumenta priora deponunt, aut iis tradunt, quos ἀκολούθους dicunt: ut in Pace Comici. Sed & nos hoc agamus. Græcus gloſſator interpretatur hoc modo vocem ἰσόρχαν, τὸ ὄρχεις μεγάλους ἴσχειν, τὸ τίλλειν, ἢ ἀμιλλᾶσθαι. Viri docti non male de literis meriti in ſuis adverſariis notabant ſcribendum, ἢ μὰ ἰᾶμίαν. Sed nihil eſt neceſſe. Solent Græci Grammatici ſæpe locos interpretari, pro diverſitate ſcripturæ, ἢ τῶν πνευμάτων. ἢ τοῦ τόνου. Non eſt dubium, quin alibi ſcriptum invenerit non ἰσόρχαν, ſed ἴσορχαν, ἀπονήμονα: quod eſt ἀμιλλᾶσθαι. Utramque vocem habes apud eos magiſtros, qui collegerunt vocabula, τὰ περὶ διάφορα τιμαείων διαφόρως ἐσχήματα. quod autores illi ex Theocriti gloſſatoribus ſine ullo dubio compilarant. Suſpicari poſſumus & hoc modo Maronem legiſſe, qui *caprum* reddidit: nam certe caper dici poteſt ὁ ἀμιλλώμενος. atque ita locum non haberet Gelliana obſervatio: quæ τὸ ἰσόρχαν. & τὸ *caprum* pugnare notat. ὁ ἰσόρχας eſt ὁ ἀμιλλώμενος. Solebant mulierculæ ſalaces, & quæ ſignum amatoribus dabant ſe gratificari velle, nec difficiles futuras, capite è foribus exerto παρακύπτειν. Comicus Εἰρήνῃ precatur ne Pax ſicut meretriculæ ſolent ſolummodo παρακύπτῃ, & deinde abeat; ſed conſtanter maneat.

Δίκᾳ δ᾽ἴτ᾽ αἴ κα λυπῆτε
Νὴ Δία, ἢ μὰ τόν γ᾽ ἄπιρ αἰ
Μοιχευόμενα φῶσι γυναῖκες.
Καὶ γὰρ ἰκεῖνα παρακλίναισα
Τῆς αὐλείας παρακύπτοισι,
Κᾆτ᾽ τις πορτίχη τ᾽ τῶν αὐτᾶς
Ἀπαχωρᾶσι,
Κᾆτ᾽ ἂν ἀπίῃ, παρακύπτοισι.

Hoc eſt quod paſtor conqueritur cum Comum ſuum exorditur:

-- τί μ᾽ ὠκύτε τῦτο καὶ᾽ ὄλιγον
Παρακύπλοισα καλεῖς τ᾽ ἰρωτύλον.

Ad illarum vocum poſtremam notabat Græcus interpres: παρεκύπτουσα δ᾽ τὰ ζειαῦτα πολὺ τῦ ὄχεος. Πᾶδ᾽ διαφερομένου Ιτυλον. quæ mutila erant, Nos addidimus, ἢ τῦ Ιτυλο, ante locum Homericum. Cum paſtor paulo poſt ſibi exitium minatur, totius loci venuſtas, ex proverbiali voce ἢ ἀμιλλᾶ dependet, τῦ ἀπάγχεσθαι: Lucianus eadem ratione, qui, ut poëta noſter, ſæpe ex ejuſmodi vocibus leporem captat. dixit, ἀπηγχέσθην ὄν. quod eſt, *funditus interiiſſem*. ἀπέστραπε δ᾽ Πάμφιλε, ἀπηγχέσθην γάρ ἄν, εἰ τι ζωῦτο ἰγένετο. Idem Gallo: ὦ ἀπάγχε δ᾽ ἀλλαχρυὼν ὁ πάντας ὀδυνῶν. Μισητὸς ἢ Ζαμόλξις ὅδε; Sic ſæpe Plautus pro eo quod Græcorum Comici κλαῦσον, vel κλαύσει, vel ὀμώξῃ σοι λόγον, mavult dicere, *ſuſpende te*, Quod vidit omnium poëtarum maximus, qui cum hunc locum attingeret, ſatis habuit dicere: *mori me denique cogis*. Suaviſſimam Caprarii ἐνόησιν, quæ ſequitur de apicula quam prætervolantem antrum Amaryllidis videbat (ita enim ea verba capio) hoc modo conceperim potius, quam ut jam legitur:

-- ἄδε γοῦμαι
Α βομβεῦσα μέλισσα. καὶ᾽ ἐς τὸν ἄγλωσ
Ἐκεῖμαι.

Non autem καὶ. Semel monuimus in hoc idyllio fere omnes periodos eſſe

ἀνυπόπτους & ἀκραύτους, ac copularum rejicere frequentiam, ut vehementius ſit τὸ πάθος: quod & hic nos juvat. Libet & credere, τὸ, ὁ δακτύλιος μίμημα, digito μιμητικῶς expreſſum fuiſſe à paſtore: qui ibidem apiculam forte fortuna prætervolantem notabat, dum in Como ſuo eſſet. Interpretis Græci fabellam pueris puto ſomnum conciliare poſſe, aut nutriculis uſui eſſe, quæ lallum canunt: hic certe locum habere non poteſt. Paulo poſt indignabundus Comaſtes κύριε σώφρον minatur: quod quando fieri ſoleat Dipnoſophiſta docet.

Τὸν σώφρονα τῶν μὲν καθ' αὐτὸν κακῶν ποιητήν.

Ubi viris doctis, qui vocem καζουτίκα inter Theocriticas referunt, per nos quidem tacere licuiſſet. Quam magno enim negligentiæ crimine ſe obſtrinxerint, vel hinc apparet, quod ipſis infantibus puto perſuaderi poſſe, hoc poëtam velle: ὁ σώφρων αὐτίκα ποιήσῃς μὲ τῶν κατὰ λαιμοῦ. Non longe ab hoc verſu diſtinguo,

Ὦ μοι ἐγὼ, τί πάθω; τί ὁ δύστηνος;

ſecus quam antea excuſum erat. Corruptus eſt locus, qui ſequitur paulo poſt:

Εἰσὶ γὰρ Ἀγκαιὼ τάλαινα κοσκινόμαντις,

Ubique antiquitas anus incantatrices facit & veneficas, ſicut paſſim Theocritus. idyll. 7.

Ἀμμιν δ' ἀσυχία τε μάλα, γραῦς τε παρείη, Ἅτις ἐπισπόδησται, τὰ μὴ καλὰ πόρρω ἰοῦσα.

&, ne tam longe recedamus, idyll. 6.

Ταῦτα γὰρ ἁ γραῦς μοι κατόπτριζε ἰξυλίδακτις, Ἃ πρὸν ἀμάντοισι παρ' Ἰκαρίοισι πολεῦσα.

Lego & hic ut ibi, ἁ γραῦς, non Ἀγκαιὼ εἰσὶ καὶ ἁ γραῦς. Qui lapſus, ducentibus eo literarum veſtigiis, fuit procliviſſimus. Vide tamen ſtuporem interpretis, qui notat, ἁδίκως γὰρ ἡ γραῦς λέγεται φυσίν. quaſi difficile eſſet reponere ἁ γραῦς. Alius quidam, ſive idem eſt, addit, ἢ ἡ ἀγκωνικὴ ἢ ἐπὶ τῶν ἀγρῶν. Ita Græci multarum opinionum profuſiſſimi ſunt, veritatis parciſſimi. Cum παρῳδάτις in ſequenti verſu hæc anus dicitur, laudarem & quidem merito Græcum interpretem, ſi quid hoc verbi ſit nos docuiſſet. Sed quod proprium eſſe exiſtimat (quod ultimum Gtammatici ἀμηχανοῦσιν. & cui aqua hæret, refugium eſt:) quod abſurdiora hoc addat, gratiam noſtram demereri non poteſt. Scimus quid ſuſpenſa manu Euſtathius judicarit, qui Iliad. 3. Ὅτι δὲ ὁ Θεόκριτος παρ' αὐτοῦ ἰδιαζόντως, ἤτοι μισητέως, παροξύτονα λέγει, καί φησί τι, ζηλῶσαι ἐκεῖ. Potuiſſet, meo judicio, ſine magna moleſtia commentator ille, in tam libero ſcribendi genere obiter vocis iſtius rationem reddere: nec propterea à conſuetudine ſua receſſiſſet. Apud veteres uſque ad Democratis tempora notum eſt omnes lunæ ſolisque defectus καθαιρέσεις dictas fuiſſe: cujus rei rationem nondum ſatis cognitam veneficis aſcribebant. Hanc eandem magiæ partem καζουσίαν dixerunt, ſicut apud Athenienſes poſtea omnia in cælo prodigia καζουσίαι dicebantur. ob quæ eccleſiæ ſæpe, cum de magnis rebus agerent, dimittebantur: quibus ὁ καζουσάτης Ζεὺς præerat. Venefica talis καζουσάτις appellata fuit: quo nomine poſtea omnis incantatrix vocari cepit. Soſiphanes Meleagro:

Μάγοις ἐνῳδὸς πᾶσα θεσσαλὶς γυνὴ Ψυθὴς σταλίης ἀθέρος καζουσάτις.

Theocrito, quæ κοσκινόμαντις dicta fuit, nunc καζουσάτις dicitur: quam Belgico idiomate een Weersmaeſter appellamus. Facile autem ſcriba feſtinans τὸ παρ in παν mutare potuit; præſertim ſi ſuccincte ſcripſit. Ut jam duo illi verſus ita ſcribantur:

Εἰσὶ γὰ ἁ γραῦς τάλαινα κοσκινόμαντις, Α πρὸν πωλεῦσ' ὑπὸ καζουσάτις.

Nec dubitandum eſt. Veteres critici, qui de orationum formis judicium ſibi vindicarunt, notabant jam olim, omnem Sophronis leporem in frequentia parœmiarum fuiſſe: nam inquiunt, φύσει γε χαρὶν πρόσεστι τοῖς παροιμίοις. Ejus virtutes cum ubique expreſſerit Theocritus, ne hac quidem parte defecit. Sed ubique tanta feſtivitate has inſerit, ut ſuaviſſimum ſermonem ſuum, quem oratione feceraṭ καθαρὸν, his quaſi floſculis redderet ἁρμόνιον, & ſaporis omnium:

omnium: quo nihil concipi poteſt nedum dici venuſtius. Sæpius tamen hæ delitiæ vel fallunt lectorem, vel aliud agentem prætereunt: interdum doctiſſimum quemque ſpecie fallunt. Cujus rei exemplum poſſum manifeſtum dare circa finem hujus idyllii. Caprarii jam ἀπονήδες, planeque animum deſpondentis, poſt abſolutum Comum ad antrum Amaryllidis, verba ſunt:

Κτησύμαι δ' ποτὼν, ἢ τοὶ λύκοι ὄδὶ μ' ἔδονλι.

Id omnes hactenus ſimpliciter dici exiſtimarunt, à recumbente paſtore, poſtquam finem canendi feciſſet. Apud veteres, quibus nulla jam ſpes reliqua erat, etiam cum aliud ageret, παρημελῶς dicebant: φιλῶ γε κἀγὼ μή. Strepſiades apud Comicum, poſtquam nullis precibus filio perſuadet, ut Socratis diſciplinæ operam det; novum remedium adhibet, de quo, tanquam ſpe nondum exhauſta, pronunciat: ὀδὶ ποτὼν γε κἀγὼ μή.

Ἀλλ' ὀδὶ 'γὼ μὲν ἔχω ποτὼν γε κἀγὼ μή·
Ἀλλ' εὐξάμενος τοῦτι θεοῖς, διδάξομαι,
Αὐτὸς βαδίζων εἰς τὸ φροντιστήριον.

De amante, ſicut hoc loco uſus eſt idem Comicus Ἐκκλησιαζούσαις.

Καζὼ φερμῦτα ἢ δύεχε ἄτειξον
Τὴν δ' ἂν δὶ μὴ, ποτὼν γε κἀγὼ μή.

Solebant eo uti, qui παρακλαυσιθύρῳ carmen ſuum ad januam amicæ abſolverant. Sicut enim qui violenter ad proſtibula graſſabantur, minabantur. ἐκάγὼ κωμάδα: ſic qui modeſtiores erant, nec ſcorti amore irretiti agebant, poſtquam fores inexorabiles viderant, nec admitti ſe, exclamabant: ποτὼν γε κἀγὼ μή. Eo quam venuſte utatur noſter Caprarius, indicare Græci interpretis fuerat: quem nuſquam verba deficiunt, quam ubi prodeſſe poſſunt, & docere aliquid quod ignorâtum fuit.

CAP. VIII.

Quartum idyllium percurritur. μολγοὶ *&* ἀμολγοί. *Heſychius emendatus.* ὁ ἐλαὸς ὀξυτόνως. *interpres emendatus.* ὑπόπτεη ἔλαιον. ἐν ὀφθαλμοῖσι. *Callimachus emendatus.* Λαμπριάδι δαμότα. Νάιαδος. Δροσιδὶ ἀπὸ μέλλοντος. Κεώτωνος ὑγιέστερος. *de iiſdem alterum. Archilochi verſus emendati & ſuppleti.* κνίζειν πυθός.

ERat peculiare apud antiquos furti genus, paſtoribus mercenariis uſitatiſſimum, qui abſente domino gregem emulgebant: quod hominum genus ἀμολγεῖς dicebant. Ejuſmodi crimen eſt, quod Corydoni circa initium quarti idyllii Battus intentat; cum inquit:

Ἢ πά ῥα κρύβδαν τὰ ποθιάσεια πᾶσαι
ἀμίλγαις;

Ab his furunculis vetus comœdia μολγεῖς & ἀμολγεῖς eos dicebat, qui urbibus & rebuſpublicis, quarum curam ſuſceperant, peculium emulgebant. Heſychius: Ἀμολγοί, οἱ ἀμέλγοντες τὰ δημόσια. item: Μολγὶς, Ἀριστοφάνης, τάχα δ' ἂν οὐ ἐκ πλήρους ὁ μολγός. ὁ δὲ ἀμέλγων τὰ χρήματα ἀμολγός. ἴσως δὲ μολγὶς ἀκούστεον τὴς μοιχευρίδος, τὴς ἀμέλγουσας τὰ κοινὰ, κλέπτας, &c. Parum cauti minuſque in his literis verſati exiſtimare poterant eſſe Ariſtophanis verba, quæ à Grammatico adducuntur. ſed ſcribendum eſt: Μολγὸς. Ἀριστοφάνης τάχα δ' ἂν οὐκ ἐκ πλήρους ἀμολγός. Mens Grammatici eſt, μολγὶς nihil aliud eſſe quam ex plena voce ὁμολγὸς: quam πλήρη propterea dicit. Locus autem Comici quem reſpexit, in Equitibus is eſt.

— ἀλλ' ἰὰν τύτῳ πίθῳ,
Μολγὶς γενέσθαι δύνατον.

Ubi diverſorum criticorum de hac voce ſententiam recitat commentator. Verba autem Eratoſthenis involavit Heſychius, qui notarat, μολγὶς ἢ ἀμολγὶς ἡ αὐτὴ. ἀμολγεῖς δὲ παρὰ τύτοις λέγονται, τὴς ἀμέλγουσας τὰ κοινά. Tam honorifica igitur ſalutatione Corydonem invadit Battus, qui Ægonis armenta paſcebat, tantiſper, dum ille præpoſtero ſtudio ductus, Milonis perſuaſu, Olympicis certaminibus

taminibus operam dabat. Cujus hominis ineptam περιεργίαν urbano dicterio tangit idem Battus, cum quærit:

Καὶ πόθεν τῦνος ἴλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἀκούεις;

Quo loco non minus quam Ægon inepte curiosus fuit ille Grammaticus, qui ἰλαιὸν legebat, non ἴλαιον. quod docemur illa Græci interpretis glossa. ὑχ' ὧν τινες ἀπεγινώσκουσιν ἰλαιὸν, ὡς ὄρυμα. Existimabat autem ille quisquis fuit ἀνωνυμόλογος, ἰλαῖς ἐξυπόνως peculiariter dictum fuisse τὴν ἀγχέλαιον. ita enim lego, non τὴν ἀγχέλαιαν. Observat Eustathius, τὴν ἴλαιον, ἀρτιωλεῖ, esse, quem vulgo ἀγχέλαιαν vocant: ἢ μᾶλλον, inquit, ἀγχέα, ἴλαιος κατὰ τὴν Αἰολικὴν διανύσιν, ἢ ὑκ ἀγχίλαιος. Videtur præterea hoc voluisse subtilis ille magister, quod interpres colligit. ἰλαῖς, sacram illam fuisse oleam, quam κλωσίφατον vocabant. De qua habes apud Aristotelem, ἐν τῷ Περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων. quem philosophi locum Grammatici omnes quotquot adduxerunt, partim depravarunt insigniter, mutilaruntque, partim non inspicere dignati sunt: inter quos & hic notter fuisse videtur, cum Aristotelem adducit. Ἐν τῷ Παυσανίᾳ ἐν ἰλαΐᾳ, καλεῖται δὲ κλωσίφατος. ταύτης δὲ πάσης τὰ φύλλα ἢ λοιπαῖς ἰλαΐαις ἐναντία πέφυκεν. ἔξω γὰρ ἀλὸς ὑκ ἐντὸς ἴχνη τὰ χλωρά. ἀφίκται τε τῆς πόρρωθεν ὥσπερ ἡ μύρρα εἰς τὰς στέφανος συμμίγνυσι. ἀπὸ ταύτης δὲ φυτὸν καλοῦσι ὁ Ἡρακλῆς ἐφύτευσεν ἐλυμαϊκὸν, ἀφ' ἧς οἱ στέφανοι τοῖς ἀθλητὰς διδόσθαι. ἔστι δὲ αὕτη παρὰ τὴν Ἰλιάτιν πόλιν, καθάπερ ἐξήκεσεν ἡ πόλις ἀπίχνεσθαι περιπεπόμενοι δὲ, ἡ ζημία μεγάλη τῷ δήμῳ αὐτῶν ἐστιν. ἀπὸ ταύτης δὲ τὸ φυτὸν καλοῦσι ἐφύτευσαν Ἕλληνες ἐν ἀκαδημίᾳ ἡ τὰς στέφανος ἀπ' αὐτῆς ἔδοσαν. Apud Aristophanis interpretes multa male scripta sunt: apud Suidæ collectores multo plura partim corrupta, partim mutila. è quibus seorsim capita integra criticarum notarum crescerent iis quibus hoc curæ est. Philosophus duas καλλισφάνους constituit: alteram apud Eleos, alteram apud Athenienses. De utra harum magistrum illum loqui existimabimus, cum notat, ἀπίχνεσθαι ἐκτοῦ. ὥς φησιν Ἀριστοτέλης? Parum certe abest. quin eundem eum, quem duo reliqui locum Philosophi in animo habuisse existimem: si quis rescribat ἐπτὰ, non ἐκτοῦ. Et potest certe deceptus fuisse homo Græcus, qui Aristotelem negligenter inspexit, legitque ἑπτὰν ἐκ τῦ σταμοῦ ἀπίχνεσα, non ξ. id est, ἑπτὰ, non ἑξήκοντα. Præterea non expressit locum, an fluvium intelligat, an Olympiam: utrobique enim fuit. ut existimem & mutilum esse & corruptum. Sed nobis hæc tanti non sunt: nec esse debent. Satis fuisset si probassetἰλαιὸν ἐξυπόνως, ἤτοι τὴν καλλισφάνον. Cum Battus negat de Ægone, ὅτι πόκα ἐν ὠσὶ ἴλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσ', salvo Grammaticorum acumine, puto potuisse ἴλαιον dici, sicut ab Atticis μύσος, cum myropolium intelligunt; ἰχθύς, cum forum piscarium; οἶνος, cum cauponam, ita ἴλαιον erit palæstra. Fefellit multos quod additur ἐν ὀφθαλμοῖσιν: quod posterioris Helleniſmi est & posteriorum Græcorum, qui ita loquuntur. Tale est illud, τὸ δὲ τέταρτον ἐν πάσῃ δυσὶ ἡμέραις. &, χρυσᾶ δὲ πύλαι ἐφύλαχσον ἢ πόλιν ἑκάστην ἑπτὰ, ἡρμοσμέναι ἀπ' ἀσκλεπιοῦ, ἐν ὑπερθυρίοις. ἤγαγε τῇ σκιᾷ, ἢ ἐν καύσει. id est, simpliciter, ὑπερθυρίοις ἢ καύσει. Quomodo interdum loquuntur & hi Grammatici: Tale est illud ad 7. idyll. τῶν ἐφέλων ἐν Σικελίᾳ γίνεται ἀγὼν ἐν σκύλλαις. Præterea, quicquid hic redundat efficit orationis formam puram, & simplicem: alias enim sufficiebat, ἑκάστῃ quæ res interdum tamen παρεκπιπτυμένη est, & ἀδολεσχίας vitio vitium meretur. ut in Hircio notabat urbane M. Tullius, cum decem mensibus filium in utero latum esse dixisset. *Quid, alia,* inquit, *in penula solent ferre?* Hic sub ipsa orationis idea periculum latet, quæ simplicitatem quærit. & virtuti proximum est: nec tam superest quam adjicitur. Apud Scholiasten quod sequitur ita interpungendum est: βίλω ἀ κάρῃσ, κατὰ τ' ὄλιον ἀ κρέτῃ, ἤγαγε τ' ἰχθὺν ἐκ παρκιλίω. ἐρίσθη ἀ ἐτῦδαι. nam τὸ ἀ Grammaticis nihil aliud est quam τυτίσιν, cum glossas scribunt & interpretationi subservit. Putide argutus fuit, quicunque ad illa poëtæ verba.

Κἦμ' ἔφαθ' ἡ μάτηρ Πολυδεύκεος ἦμι ἀμύνω,

hanc glossam addidit: τῦτο ἀμφίλογον, ἢ τὸ Αἰγυπτιακὸν ἔφη κριθὴν τῦ Πολυδεύκεος, ἢ ἐμὶ· τὸ γὰρ κἦμ' ἔφαθ', δύναται εἶναι ἀ ἐμοὶ ἔφη. Quicquid viro docto quamvis attentissimo nunquam in mentem veniret, hoc excogitant illi Græci cum ociantur. Nam quid opus est his nugis? quæ fortasse tamen autoribus suis aliquo labore constiterunt. Suavissimum est illud Batti:

— μὴ

-- μὴ πρῶκας τιτιζίζει, ὥσπερ ὁ τίτλιξ;

Ad quem locum Græcus interpres duos Callimachi locos affert: quos fruſtra conjungendos eſſe viri docti arbitrati ſunt, qui hoc pacto ſcribebant:

-- ὥσπερ ἰκεῖνοι πρῶκας ἴραζε πιτύρας
Περίκιον ὑδρυκίοις τίτλιγος· ὕδωρ ἴδων.

Quod nunquam ab illis factum fuiſſet, ſi cogitaſſent, priorem ex Apollinis hymno petitum eſſe, qui hodieque extat.

Οὐ λίτομαι Ἀπόλλωνος· ὀπιπεύσεται ἴθιγεν,
Ἀλλ' αὐτὸς παράκλαυσ' ἰὼ ἄγειν σ', ὦ κε καὶ ἔκηδαι
Πρῶκας ἴραζε πίσσωτιν, ἀκίρια πάντ' ἰγίνοντο.

Apparet itaque quomodo ſcribendum ſit: nam χρῆσις mutilas & ſine integro ſenſu ſæpe adduci, vel Grammaticorum negligentia decurtatas, vel temporis injuria, novum non eſt in his ſcholiis. Alterum aliunde adducitur: quod fortaſſe à poëta ita conceptum fuit:

Πρώτιν ὑδρυκίοις ὕδωρ ἴδων τρίφεται.

vel ut ab illis emendatum eſt: præterquam quod non placet περίκιον ut ab iis ſumitur. Grammaticus enim quia πρῶκα notarat fieri, ἀπὸ τοῦ πρωΐ πίμπλεσθαι, locum ex Callimacho adducit, in quo ἡ πρώϊ, πρώιον ὕδωρ dicitur. Præceſſerat enim: Ἢ καγὼν ἐ θεῶν πρῶκα λίγυσα, ἀπὸ τοῦ πρωΐ πίμπλεσθαι. Suſpicor illos populares Lampriadæ, quorum paulo poſt notatur egeſtas & miſeria, fuiſſe eos, qui Laciniam habitarent. qui templum Junonis celeberrimum accolebant, cujus Strabo meminit lib 8. Μετὰ δὲ Τῶλλα τὸ Λακίνιον, Ἥρας ἱερὸν, πλούσιον ποτὲ ὑπάρξαν, καὶ πολλὰ ἀναθήματα ἔχον. Optat illis Battus, ut eum Junoni ſuæ ſacra facturi ſint, taurum exhauſtum & emaciatum ſorte obtineant, quod & ipſi eſſent homines tum temporis non multum obeſi, ſed miſeri & egeni: qui olim opulentiſſimi fuerant: poſtea in extremam penuriam delapſi. ita ſumo cum κακοχέρσους dicuntur. Veterum neſcio qui legerunt in poëta κακοχέρσων γὰρ ὁ Τῶλλος. non ὁ δῆμος. quæ res efficit, ut credam τὸ κακοχέρσων ſimul convenire poſſe & tauro parum obeſo, & exhauſto populo. Dicterium eſt non parum urbanum in gentis illius ἀποφέλειαν καὶ ἀμηχανίαν, cum optat, ut κατῆς Τῶλλος contingat populo κακοχέρσους, hoc eſt, κατῆλθ' ἐ αὐτὸ ὅτι: qualia multa apud Comicos in Megarenſes ſtringuntur. Cum dicit:

--- ἴδοι λάχοιτο
Τοὶ τῶ Δαμπεδίδα τοὶ Δαμύτα,

ſumo τὸ λάχοιτο, ut in illo ſcriptoris Attici: ἐπεὶδὴ πρώϊον ἔλαχε τῇ Ἐρεχθηΐδι φυλῇ διακῆμαι τὸ θυωρεῖον. κἀγὼ περιῆλθον αὐτῶν τὰ γιγνόμενα, ὡς ἔτη γενοῖτ' ἂν πολίτῃ ὄντα μοι. Dixit enim, ἴδοι λάχοιτο ἔκκα Διὸς τῇ Ἥρᾳ ζεύξαι, quod illi dicerent, εἴθε λάχοιμι Διὸς τῇ Ἥρᾳ ζεῦγος. Λαχεῖν enim non eſt ſortiri, ſed ſorte conſequi. Scio veriſſimum eſſe, quod notarunt viri magni, legendum eſſe τομάλιμνον, pro quo inepte irrepſerat, & obtinuerat, τὸ Μάλιμνον. Puto tamen hic certum locum ἐν τῇ Κερδωπάτιδι deſignari, ubi idyllii ſcena eſt: qui à Trojano loco cognomine dictus ſit. Quod & interpres, ſi bene capio, voluiſſe videtur, cujus verba ita emenda: κατὰ τὸ ἐν Τρωϊκῇ δὲ Σιμάλιμνον πίδανος ἢ τοῦτο ὀνόμασεν. Scimus vel ex ipſo Geographo in illis tractibus locos pleroſque & colonias è Trojanorum ductas dictaſque eſſe, qui notat, πολλὰς καλυκίας γενέσθαι, ἂν αἱ πηγὲς ἐκπώσωσι τῶν Τρώων ἐγένοντο Trojanos enim eo perveniſſe vel ex appellatione Νιάθου fluvii probat ille: qui à Theocrito Νήθωνος dicitur, ᾠδικῇ poëtica: qui in his longe alia ſibi permittit. quod ex appellatione apparet, cujus cauſam non in Geographo modo, ſed & in interprete habes, qui notat: ἀνώμασαι δὲ, παρόσον ἐν αὐτοῦ τῇ πολὶ συνίβη καῖεσθαι Ἑλληνικάς. Sed Strabo inſuper addit id à Trojanis factum fuiſſe. De quibus vide illum & literarum magnum duumvirum, qui ad eum commentatus eſt. Locum Græci interpretis in κείρᾳ, qui ὑποσύλικος eſt & ἀδιαθέλης, ita concipe: νῦν γὰρ ἦν Αἰολικοὶς καὶ ἔτι· τὰ δὲ τοιαῦτα τὰ διεμφέρεια ταῦτα. παρθένοι γὰρ γυναῖκες τὸ βίον τιμαὶ, καὶ ἢ ἡμέρᾳ ἢ τιμὴ τὰς τοιμένας ἐβλαψε καὶ ἱερὰς ὑπὲρ τῶν κορασῶν αὐτῶν ἀντιδοσας, ἢ ἀτανὶ πλουσίνεται, ἐπάρχῃ ὡς Ἑλυσθα. Sequitur:

Φιλ φιλ' Βαττιάδαι καὶ τὰ βόα, ὦ τάλαι Αἴγων,
Εἰς ἄλσεα.

Quid ſibi voluit Grammaticus, qui hic notavit,

notavit, παρέρρηται ὅτι κωμικὴ ἡ διασκευή. ὑπὲρ ἀκηδὲς ἀρῶσι, ἢ κωμικῶς ἀρμόζονται. ἢ τραγικῶς? Si bene memini, nihil tale præceſſit: quare dubium non eſt, quin ſupra exciderit ſcholion, cujus hic meminerit. Sed quam vocat διασκευὴν in hoc poëtæ loco, niſi vehementer fallor, eſt, quam ſubtiles dicendi arbitri διασκευὴν ἀπὸ μίλωνος vocant: quæ tamen ſolorum comicorum non eſt; ſed quia crebrior illis eſt, κωμικὴν vocavit. Adagionem quam interpres de Crotone affert, hoc modo ſcribe:

Μάτιαι τἄλλα πάρα Κρότωνα τἄσια.

Affert de eadem ſimiles duas Geographus, quarum altera, eſt: Κροτωνιατὴν ἰσχὺν πρῶτος ἔστι τῶν ἄλλων Ἑλλήνων: altera, ὑγιείαν παρὰ Κρότωνος. quibus omnibus ſtudium athleticum hujus populi ortum dedit, quod tale fuit, ut unis Olympicis Crotoniatæ ſeptem victores redierint. Geograph. lib. 6. Δοκεῖ δ' ὁ τόπος τά τε ποιήματα ἀσκῆσαι, καὶ τὰ περὶ τὴν ἄλειψιν· ἐν μιᾷ γὰρ Ὀλυμπιάδι οἱ τῶν ἄλλων περιγράψαντες τὴν σωθεῖσαν ὑπὸ ἀνδρὸς ἄκαστος ὑπῆρξαν Κροτωνιάται· ὥσ' ἐκέκτηντο νῖκαι ἑπτὰ δὶς Πυθικαί, διότι Κροτωνιατῶν ὁ ἰσχύων, πρῶτος δὲ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων· καὶ ἡ παιδιὰ δὲ ὑγιείας ἕνεκα Κρότωνι λέγεται, ἐπειδὴ ἐν ἀρῶσι φασὶν, ὡς τῷ τόπῳ πρὸς ὑγείαν καὶ εὐεξίαν ἐχρῆτό τι φαῦλον διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀσθενῶν: quamvis in poſteriore à Grammaticorum placitis receſſerit Geographus. qui κρότωνα interpretantur, ζωύφιόν τι τὸ ἐν τοῖς κυσὶ καὶ βουσὶ γινόμενον. Sed hæc nihil ad rem. Theocritus cum drama ſui idyllii circa Crotonem locaret, nihil in animo habuit quam quod à Geographo commemoratur. Quæ à Corydone paulo poſt dicuntur, quorum principium eſt, Αἰνέω τάδε Κρότωνα· καλὰ τέκνα ἐς Ζάκυνθον, omnia quaſi διὰ μέσου pronunciantur, nec ad inſtitutum magnopere faciunt; ſed ſunt formulæ: quales in Comaſte quaſdam & Meſſoribus obſervavimus. Suaviſſima eſt ea conſolatio Corydonis, qui, ut Batti ob mortem Amaryllidis luctum minuat, argumento περὶ τῆ ἀίσης καθεσάσης utitur.

Χὠ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πίλᾳ αἰθρίῃ, ἄλλοκα δ' ὔῳ.

Eadem ad verbum, paulo tamen fuſius, Tertullianus lib. De pallio: *Cæli ambitus nunc ſub divo ſplendidus, nunc nubilo ſordidus; aut imbres ruunt, & ſi qua miſſilia cum imbribus, dehinc ſubſtilium, & denuo ſudum.* Mutila ſunt verba Grammatici quæ ad illum leguntur verſum. ea ita ſupplebis: ἢ Δία λέγει ἢ αἴτιον τῶν ὑετῶν, αἰθέρα δὲ ἀντὶ τῆ αἴσης, ἐπ' ἐκ συνέχεσθαι αἱ νεφέλαι. Delicatiſſimi Archilochi poëtæ verſiculi partim apud Dionem Chryſoſtomum, partim apud Galenum leguntur, ſed & corruptiſſimi & mutili utrobique Horum partem negligenter ſatis adducit magiſter Græcus paulo infra. Sed operæ precium eſt ipſos ſicut emendandi ſunt proponere, quos ut à diverſis cirantur conſarcinavimus: ſunt autem Trochæi.

Οὐ φιλέῳ μέγαν στρατηγὸν, οὐδὲ διαστυγνάζοντα.
Οὐδὲ βοστρύχοισι γαυόωντ', οὐδ' ὑπεκκεκριμένον,
Ἀλλά μοι μακρὸς τις εἴη, καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν
Ῥωικὸς, ἀσφαλέως βαδίζων ποσὶ, καρδίης πλέων.

Noluit laboris tantillum ferre Grammaticus, ut ſaltem partem eorum, quod debebat, ordine citaret: ſed neglectis reliquis ad vocem ῥωικὸς feſtinabat, cujus cauſa cætera adducebat. Videtur legiſſe tamen καὶ κνήμῳ ἴδοιτ, non περί. Non longe à fine ſcribitur:

— τὸ γαμψότριον ἦ ῥ' ὅτι μύλλ
Τύπτει τὰν κυάνοφρυν ἰρυτίδα, τᾶς πτεῖ ἰκμάδα;

Lucianus Ἑρμοτίμῳ. κίνησαι γὰρ κἀκεῖθεν ἐπὶ Νικέλαν. Vox aliquoties ea ratione uſurpata à Dipnoſophiſta, id eſt, *affectim & perdite amavit.* In poſtremis Corydonis verſibus. prior manifeſte claudicat, & è numero eſt τῶν σκαζόντων.

Ἀκμὲν γ' αἴ θέλεις. πρὸς γε μὲν αὐτὸν ἐτυθόν.

Scribe: πρόσω γε μὲν αὐτὸν ἐτυθόν. Sic idyllio proxime ſequenti:

Τὸν μὲν τὰν σύριγγα πρόσω κλίναντες Κρατέα.

Mirum hoc non obſervaſſe præſtantiſſimum Henricum Stephanum: qui toties tam accurate hunc poëtam edidit. cujus manibus non poſſumus quin bene precemur,

precemur, quoties inexhauſtam ejus & incomparabilem diligentiam animadvertimus, quam ad excudendos omnes ſcriptores optimos tam fideliter contulit. Hoc ultra penſum addamus. Notant gloſſatores in Σατυρίσκοις, σάθη δὲ ἡ ὀξυθυμία ἐκπύρωσις. Sed Heſychius σάθα, μοῖρα, inquit. ſcribe μόρον. Et, σάθαι (ita enim ſcribendum) τὰ ἀνδρεῖα ἀναίσχυντα. Unde σάθωνες, quibus ſupellex illa largior. Nec alio reſpiciebat qui Platonem Sathonem vocabat: quia τὴν ὑποχαυνότητα Socratis philoſophiam amplectebatur, qui Alcibiadem aut Phædonem ſub pallio docebat. Panes mox καυσανίαι dicuntur. Noſtri Grammatici, qui in Theocritum extant, interpretantur, λέπτοι ἢ κακόπεμμα. At ſunt inter antiquos criticos, qui exponunt, καυσανίαι. καυσάφαρδες. καυσάνδες. ut apparet ex illis gloſſis, quas collegit Heſychius.

CAP. IX.

In quinto idyllio Scholiaſtes emendatur. Βυκολίαι *veræ.* Βυκολία *quid.* Βυκολίαι *ſpecies in* 5. *Theocriti. iræ Nympharum deprecatio.* νυμφολυψία. εὐμάρα. εὐμαιεῖς. *Interpretum ambitio. Theocritus emendatus.* ναὶ. ὀφθαλμοὶ ἀνισηκότες. *Interpretes aliquoties notantur.* κρίνειν ἐν χάεσι. ὦναξ Παιών. Παιὼν ἢ σωμύλος ἦδα.

NOn ita longe à principio quinti idyllii gloſſa quædam Græci interpretis legebatur, qua locum hunc Theocriti illuſtrare videbatur quiſquis fuit Grammaticus:

Οὐκ ἀπὸ τῶν κρώπις σὺ γ' ἀμείδεις;

ad eum locum hæc verba inveni: Πορδίκκα, Αἰχίππας, σίττα, ψίττα, Παμμικὰ, Αἰτολικὰ, ἢ Βυκολικὰ ἐπιφθέγματα· ὅτι δὲ ἐπιῤῥήματα. Non ita inſanire exiſtimandus eſt, quicunque illa notarat, ut duas priores voces inter Paſtoralia ſibila, &, ut ipſe ait, Βυκολικὰ ἐπιῤῥήματα referret, Nos ea ejecimus, cauſam ſubodorati: manifeſte enim tranſlata eſſe vidimus ex alio loco, qui paulò poſt hunc excipit:

-- τὸ γὰρ πόκκα φῶλα Συβάρτα.
Ἑκτάτῳ σύριγγα;

ubi notatur: Συβάρτας δὲ, ὡς Πορδίκκας. Αἰχίππας. ſed ibi legendum: Συβάρτα, ὡς Πορδίκκα, Αἰχίππα: ſunt enim omnes Dorum patrii caſus, ſicut ipſa vox ad quam notantur. Præceſſerat enim: φῶλα Συβάρτα. Δωρικῶς καλεῖ τὴν γυναῖκα. Atque hinc manifeſte verba illa deſumpta erant. Alius Grammaticus, à quo incipiendum fuerat hoc caput, qui argumenta præfixit, cujuſque eruditionem ſæpe admirati ſumus, ab his verbis initium facit: Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον δραματικώτερόν ἐστι. Inter alia ſcriptorum genera, quibus antiqui Bucolici ſcriptores uſi ſunt, quorum character nihil aliud eſt quam κοινωνία quidam, ut ita loquamur, & commiſtio omnium characterum, ſive τὴ δραματικὴν dicas, ſive τὴ ἐξηγητικὴν, ſive τὴ μικτὴν, quibus ſinguli poëtæ utuntur, eſt unum, quod merito δραματικώτερον reliquis omnibus vocatur: quæ vox tamen nondum præcipuum quod in his erat exprimit, τὴ κακολογίαν nimirum & dicteria: quæ ſi non longe ab amaritudine aberant, Βυκολίαι ab hoc ſcribendi genere dicebantur. Veræ Βυκολίαι exemplum in quinto Theocriti, in Virgilii tertio habemus: qui ut hoc ipſum indicet, ita eclogam illam concludit:

Non noſtrum inter vos tantas componere lites.

Ubi vox *lites* ſatis indicat τὴ δραματικὴν κακολογίαν, quam toto idyllio expreſſerat: ſicut mos illius eſt verecunde ejuſmodi indicare. Heſychius. Βυκολία, κακολογία. ut merito non propter τὸ δραματικὸν & μιμητικὸν, quod hic plenius eſt, ſed ſcommaticam acerbitatem, quæ vehementiſſima, perfectam Βυκολίαν hic habeamus. Ita ut hoc idyllium, verius quam alia aliquot, &, ut Grammatici loquuntur, κατά τι ἐξαίρετον, Βυκολία inſcriptum ſit. Pergamus. Nympharum quoties meminiſſet antiquitas, earum iram deprecabantur, hoc eſt, inſaniam, ἢ βλαισοδαιμονίαν. Quibus enim Deæ illæ conſpiciebantur; mentis ſtatu exci-

* L dere

dere putabantur: quod etiam vatibus accidere exiſtimabant, & hariolis: quos νυμφολήπτους dicebant. Heſychius. νυμφολήπτοι, οἱ καθεχόμενοι Νύμφαις, μάντεις δέ εἰσι καὶ ἐπιθεσιαστικοί. Hoc voluit ſibi Comicus in Pace; apud quem hariolus quidam de Bacide ſymmiſta ſuo:

Εἰ γὰρ μὴ Νύμφαί γε θεαὶ Βάκιν ἐξεπάτησαν,
Μηδὲ Βάκις ἐτέτυκτο, μάτ' αὖ Νύμφαι Βάκιν αὖτὸν.

Nec aliam poëta Lyricus alibi furoris ſui cauſam ſtatuit, quam Nympharum Bacchique conſpectum.

Bacchum in remotis carmina rupibus
Vidi docentem, (credite poſteri)
Nymphaſque diſcentes, & aures
Capripedum Satyrorum acutas.

Comatas itaque, cui Nympharum nomen exciderat, continuo ἐπιτυμπίζει, & deprecatur inſaniam, qnam ſibi optabat Lacon ſi falleret.

Αἴτ' ἰμὶ ἴκαινί τε καὶ νύμφιος τετελεσμαι.

Apud Virgilium Damœtas, ne nomen Nympharum ſibi damno eſſet, addit ſtatim: *ſed, faciles.*

Et quo, ſed faciles, Nympha riſere ſacello.

Theocritus merito alibi eas ὑφάδας vocat: quod eorum conſpectus plerumque contingeret ἐπὶ κακῷ. unde *lymphati*, ut apud Feſtum eſt, ex harum conſpectu dicebantur, οἱ ἐνθουσιῶντες, ſicut Νυμφόληπτοι Græcis. Vetus formula & conſuetudo antiquis erat, miſeriam jurandi: ſicut hic Daphnidis. Hinc ille quiſquis eſt in collectaneis Grammatici cujuſdam veteris, miſeriam ſuam eo devenìſſe dolet, ut juramentum factus ſit. ὁ τοιὸ, inquit, ζηλωτὴς καὶ πειρίεργος, νῦν ὅρκος γέγονα τοῖς πάλαι θαυμάζουσι· κατὰ γὰρ ἰμῶν ἐμύουσι συμφοράν. Vox non Græcorum eſt, ſed barbarorum, *eumara*. ita illi, ut arbitror, ἰκάφιν ῥῆμα dicebant. Εὐμαείδες enim Grammaticis ſunt, qui ex illis pellibus fiebant calceoli. Hæc res alicunde ſuboluit ſubtiliſſimo neſcio cui Græculo, qui miras nobis hic argutias exhibuit: quaſi hoc in animo habuiſſet Theocritus cum ſcripſit:

Οὐδὲ γὰρ Εὐμόρᾳ τῷ διαβύτῃ γ' ἔς γε ἐπιύδιν.

quaſique ὑμῖν ſcribendum eſſet. Hoc ſibi volunt illa: λέγω δὲ μηδὲ αὐτὸν ἔτ' ἀναβῆναι ὑμάρᾳ ἐπικαιρομῶδαι, ὕγνα δίρματι. &c: τὸ ὑμάρᾳ δίρματι φασὶν εἶναι, ἢ ὑ κύειν ὄνομα, ὥς τινες, ἵν' ᾖ. ὑδὲ γὰρ ὑδὲ τῷ ἀναβύτῃ τῷ σῷ ὑμάρᾳ ἢ δίρμα τιθέασιν ἐπύδιν. Adeone illis fluidam memoriam fuiſſe, ut non cogitarint, infra ſcriptum eſſe,

Εὐμάρα δὲ τὰς αἶγας ἐρῇς φίλα τῷ Σικελείτᾳ?

Ubi loci neſcio quem colorem ſuarum ineptiarum ſaltem probabilem poſſint afferre, ut idem nobis perſuadeant. Sed dementes ſumus qui ad veritatis normam ejuſmodi interpretatiunculas exigimus, cum ipſorum authorum interfuerit novo aliquo & inuſitato gloſſematio veritati prævaricari: quam nimium ſæpe deſerunt. Quo magis miramur amicum quendam noſtrum ad hunc locum notaſſe quicquid de pellium uſu hoc alibi invenit. Omnino cum Euſtathio aliiſque ſcribimus paulo poſt, ἴσε κ' ἀκούσῃς non κ' ἀκούσῃς, vel potius, ἴσε, quod Δωρικώτερον volunt: qua de re ſupra aliquid, ubi ſcribendum diximus ἴσε κ' ἀμίλξῃ, vel ἀμίλξει, non ἀμίλξῃς. Ait Lacon paulo poſt,

Καὶ τίς τελχας αὖτ' ἰείων ἐποιήσαθ';

Antiqui in ejuſmodi loquendi generibus ὑδὲ subintelligebant. Sic interpres Comici ad illud Αχαρ.

Καὶ τίς ὑδὲ πώποθ' Ὑβρις κελεύσειεν;

Δώσει τὸ ὑδὲ, ὡς ἢ παρ' Ομήρῳ· τίς ἂν τάδε γαθόντων ἰδών; περιτυπακουσίου γὰρ τὸ ὑδείς. Sed Comatas quicquid hic ἔξωθεν expectandum erat lepide ſupplevit, cum reſpondet:

Οτις νικατὸ τ' πλατίον, ὡς τοῦ πτωσθῇ.

Nihil enim reliquum facit Grammaticorum filiis quod ſuppleant aut intelligant; revera περὶ τὸ τελευτήσον ἀκατόν. Altero ab hinc verſu male tria illa parentheſeos notæ includuntur, (ἴσ' ὁ τράγος ὕτος) ut videbunt qui aures ſubactas in Græciſmo habent. Scribo: Τὸ (ἴσ' ὁ τράγος) ὕτος ἴσεσθ. τὸ ὕτος, vel ὕτος τὸ, ut infra, βίττιδ' ὕτος. *Heus tu, Heus bone vir, certa.* Reliqua enim διὰ μίσυ κεῖται. Sequitur aliquot poſt verſibus:

Θρίξ

Θρίψαι ἢ λυκίδιε, θρίψαι κύνας, ὥς τυ φάγωντι.

In quo loco mira fuit elegantia, majorque quam ab indoctis emendatoribus animadverteretur. Scribe:

Θρίψαι ναὶ λυκίδιε, θρίψαι κύνας, ὥς τυ φάγωντι.

Ac ſi dicas: *Nutri quaſo lupos, nutri videlicet.* Peculiaris in voce ναὶ venuſtas fuit, quæ obteſtationis nota eſt: ut cum ex aliis tum illo Nonni planum eſt; ubi ſcriptum erat:

Τίσταρχε νύπτιλλε ἰαὸς μὴ γαμηθῇς,
Καὶ σφῶϊν ὀτρύνω. λαοσσόον ἴαχε φωνήν·
Βακχεῖδαι ἢ δεῦρο χορεύσατε.

Obſecratur vehementer obteſtaturque ut Bacchæ rem gerant ſtrenue. Legendum eſt ergo ναί.

Βακχεῖδαι ναὶ δεῦρο χορεύσατε· θυσμινὸν δὲ
Κτύπετε βάρβαρα φῦλα· ἢ ἴυγγι μίξατε δύρτυς.

Eodem modo noſter, niſi quod hic ἰρωνικώτερον eſt, & à ſchemate deſumit gratiam. Θρίψαι ναὶ λυκίδιε. *Nutri, videlicet, Nutri, ſi dii placent.* Ita legendum mihi certum eſt, quam nugari Grammatiſtam, qui θρίψαι exponit, ἐκθρίψαι ἄν τις. Pudoris impudentiæque ſedem veteres in oculis locabant: quo reſpexit olim acutiſſimi ingenii fœmina Sappho, quam cum amator Alcæus improbum aliquid flagitaſſet, collegit illa rem flagitioſam eſſe, quod pudorem ex oculis tollere non poſſet. Verba Alcæi erant: Θέλω τιν' ὐπερπόντιόν με κωΔ[illegible] αἰδῶς. Reſpondit illa: Αἰδ' ἴσσε ἐς ἰδίαν ἦμεον ἢ κακόν, Καὶ μήτ' ὐπῆν γλῶσσ' ἰκύκα κακόν, Αἰδὼς κέν σι οὐκ ἔχει ὄμματα. Hoc eſt, quod paulo ante Comatas dixit:

--- μίγα σ' ἔχθομαι ἢ τὸ μὴ ζωμῆς
Ομμασι τοῖς ὀρθοῖσι πολιλαίνειν.

Dixit enim, ὄμματα ὀρθά. quos ἀναισχύντους ὀφθαλμούς. οἱ φυσιογνωμονοῦντες, qui hoc certum impudentiæ ſignum ſtatuunt. Interpres Græcus infra cum notat, ζωμῆς ἀντὶ τῦ γαμβῆς. vocem γαμβῆσαι ſumpſit, ut Juris conſultorum ſcholæ, τὸ *nubere*, cum de viro muliebris patientiæ agunt: ſicut alibi de averſa mariti libidine in Codice. Verum quid erat opus ζωμῆς ita interpretari? ſatis enim per ſe planum eſt ſchema hoc obſceniſſimum, licet vox non tranſlatitie ſumatur. ſed acuti Græci, dum omnia ad τὸ ἴσον νόημον referunt, τὸ ὕδωρ τῦ αμittunt, & minus multo quam pueri ſunt. Quod in ſequentibus magis apparet, cum Ariſtophanis locum adducit. Non vacat nobis laſcivire cum Lacone. qui ad fœdiſſimum & vere Λικωνικὸν ſcommа Comatæ nimis quam urbane reſpondet. Hoc ſcio, gloſſæ authorem ſenſu communi carere. qui ut leporem & χαριεντισμὸν hujus loci oſtendat, qui in verbis, πυγίσμαΐζε & ζωμῆς, totus eſt, Comicum in partes vocat, apud quem Cleon dicitur ὁ τῇ ζωμῇ τίλλεσθαι. Veſtram fidem, Muſæ, potuitne quid ineptum magis aut diſſimilius? Apud Comicum Cliſthenes κωμῳδῦται tanquam male vir, quod in pædiconis ſui tumulo (honor ſit caſtis auribus) partem illam radat, quæ turpis patientiæ rea erat, τὸ πρωκτόν. ſicut alii ſolebant morientibus amicis, partem oppoſitam, caput. At vero hoc loco crimen patientiæ Comatas Laconi intenderat: qui ut calumniam retundat, optat illi ſepulchrum poſt mortem non profundius illo pygiſmate. Notum ſatis eſt, inter diriſſimas imprecationes & illam fuiſſe, ſi cui optabant deeſſe terram mortuo. Quid autem diſſimilius? Sed Græculi ne publica quidem ignominia adduci poſſent, ut ſaltem minus loquaces ſint. Aliqua præterea injuria eſt. Cleonem citare pro Cliſthene. Locus Ariſtophanis Ranis is eſt:

Τὸν Κλεώνυμον σ' ἀκούω
Ἐν τῇ ζωμῇ, πρωκτὸν
Τίλλοντ' ἑαυτῦ, καὶ καταβλέποντα τὰς γνάθους.

Sed ejuſmodi multa peccant Grammatici. Hoc ferendum non eſt, quod locis per ſe perſpicuis maxima cum moleſtia ſua tenebras offundant: quanquam profecto nulla ſatis profunda nox huic generi nequitiarum eſſe poſſit. Mentem etiam Comici, quæ elegantiſſima eſt, inepta illa gloſſa pervertit: ἴυγγι, ἐν καιρῷ συνουσιαστικῷ· τὰς γείτονας ἰκτίλλῃ † πυγῆς. Arguari enim in voce τάφος voluit, quam & hic & ibi ἀντὶ πυγῆς poni docuit. Sic infra ad locum

poëtæ, Σκίλλας ἰὼν χαίας, notat: τίλλε φησὶ τὰς σκιλλὰς τρίχας τῦ τάγυ σῦ. ἢ γὰρ † ἀνῆξε σῦ. Sed pluris nobis hæc eſſe debent. Nimis venuſtus idiotiſmus eſt, κείνῳ ἰν χέρρι: quod pene à nobis prætermiſſum erat. à quo ne divinus quidem Plato ſibi abſtinendum putavit, cum dixit, ἰν χέρρι σοῖο Phædone. Τοῦτο δὲ σκῶπτει αὐτῦ. ὁ Κρίτων ἴσως ἔφη ὦ Σώκρατες. τί δὲ τύτοις ἢ ἐμοὶ ἐπιτέλλῃ ἢ περὶ τῶν παίδων, ἢ περὶ ἄλλῳ τῦ, ὅ τι ἂν σοι πειθόμενος ἡμεῖς, ἰν χέρρι μάλιστα ποιήσωμεν. & ſequitur: Ἀπέρ ἀκέλλεγε ἔφη ὦ Κρίτων. ὑβὺν καὶ τὴν τροφήν. ὅτι ὑμῶν αὐτῶν ἐπιμελήσεται ὑμῖν, ἢ ἂν ἡμεῖς ἢ τοῦτ ἐμεῖς ἢ ὑμῖν αὐτοῖς ἰν χέρρι ποιήσητε, κἂν μὴ νῦν ὁμολογήσατε. Deus averruncus erat ὁ Παιὼν Ἀπόλλων: hunc invocabant ἀποτρόπαιον, ἢ ἀποδιοπομπήσαιτο, aut cum aliquid deteſtarentur. Sic Lacon, ut nimiam Comatæ garrulitatem exploderet, exclamavit. ὦ Παιὼν, ἢ τυμπόλο τόδε Κομάτα; nam ita malim quam Παιάν. Quod nihil aliud eſt, quam, *Dii averruncaſſent illam tuam loquacitatem.* Heſychius: Παιάξ Παιών. ὦ βάτραλλ' κακὰ πάσων Ἀπόλλων. Sed hæc minutiora ſunt: ad ſpecioſiora, ſi quæ ſunt, veniamus.

CAP. X.

Locus Theocriti aliter quam vulgo illuſtratus. τὸ κομᾶν *apud Lacedæmonios.* λεπύειον ἀπὸ σχίνου. χεῶμα σχίνινον. κἀθαρμοί. *Theocritus emendatus, item illuſtratus.* φάλαγξ, φάλαγξ κύων, ἀτελῶς ἢ ἐντελῶς. ὦ. *emendatus Theocriti locus unus & alter. Theocritus explicatus. Stupor interpretis.* Θεωδαντὸς. *Theocriti locus explicatus. Scillæ uſus.* τὸς. πτὸς. πολὺς τς *defectivæ,* ἀγαθὸς τς. *alia. Theocritus emendatus. iterum.* Σιβαῖτης.

NUllum in toto hoc idyllio ſcommа eſt quod dente careat, & non mordaci aliquo aceto ſit τραγικὸν ἢ δριμυτικόν: quod ſæpe tamen latet, vel alio trahitur. ſicut cum Lacon inquit:

Κρὶμὰ γὰρ ὁ Κρατίδας τὸν Ποιμένα κἀβ-
ὑπαρτόν
Ἐκμαίρ' κἀκαχὲ δ' παρ' αὐχίνα σφίσ' ἴδμα.

Quorum verſuum vis ex præcedentibus duobus Comatæ dependet, qui dixerat:

Βάλλ' ἢ μάλιστα † Αἰπόλος ὁ Καπρείτας.
Τὰς αἶγας παρικωΐζω, ἢ ἀδὺ τι πορπυ-
λίσδω.

Non intellecta ſunt poſtrema illa Laconis: κἀκαχὲ δ' παρ' αὐχίνα σφίσ' ἴδμα. Putarunt enim quia Cratidas pueri nomen erat, hoc quod de coma ſequitur ad Cratidam referendum eſſe: ſicut ejuſmodi pueros, quos in deliciis habebant, etiam Cometas dicebant. Hæc communis omnium hactenus opinio fuiſſe videtur. Sed falluntur mirum in modum. Philoſophus Rhetor. 1. ubi demonſtrativi generis locos proponit, inter alia maximam vim habere vult τὰ σημεῖα τῶν παρ' ἑκάσοις ἐπιτηδείων. ita vocat ſigna eorum, quæ apud ſingulas genres laudantur. Hunc locum ut illuſtret, utitur exemplo à Lacedæmoniis petito: apud quos ii qui comam alebant, nihil indecorum & illiberale committere exiſtimabantur. Verba ejus ſunt: Καὶ τὰ παρ' ἑκάσοις δὲ ἴδια καλὰ, ἢ ὅτα σημεῖ' ἐστὶ τῶν παρ' ἑκάσοις ἐπιτηδείων· οἷον ἰν Λακεδαίμονι κομᾶν. καλὸν· ἐλευθερίας γὰρ σημεῖον· ᾗ γὰρ ἐστὶ κομᾶν ῥᾴδιον ὑβὺν ποιεῖ ἔργον σχολῆς. *Pulchra etiam ſunt ea,* inquit, *quæ ſingulis gentibus uſitata ſunt. Quæque indicia ſunt rerum apud ſingulos laudatarum. Sicut Lacedæmonii pulchrum eſt comam alere: libertatis enim ſignum eſt. Neque facile ibi exiſtimant fieri poſſe, ut, qui comam alat, quicquam, quod illiberale ſit, committat.* Noſter Lacon, qui † πατρίδα ἐπιγέγραπται, & patriæ nomen gentiſque ſuæ gerit, duobus ſe Comatæ præfert: dignitate & ordine, quod paſtor eſſet: ſtatu, quia liber & ingenuus. Quod itaque laudat Philoſophus in commendatione alicujus, id Lacon in ſua præfitit: qui σημεῖον laudum ſuarum à coma deſumit, quam alebat, Laconum more. Nam qui Sybaritam eum eſſe exiſtimarunt corrupta lectione decepti ſunt circa hujus idyllii principium, meritoque à clariſſimo

clariſſimo Caſaubono exploſi ſunt. Diximus ſupra quomodo οἱ Αἰτώλοι eſſent hominum genus maxime luxurioſum, fœdum & illiberale, omnium qui circa pecudes verſabantur, præterea δυσπρακτῶν, & qui ſtatus controverſiam facile patiebantur: quibus οἱ Βοιωτοὶ opponebantur tanquam ordo ſuperior, quod liberi eſſent, temperati, & ſui juris. Dixerat Caprarius, Puella me Caprarium petit, & malo percutit; Reſpondet Lacon: de Caprario quid mirum eſt, cum me qui Βοιωτὸς ſim, non Αἰτωλὸν, amore ſui in furorem agat Cratidas? qui, inquam, Paſtor ſum, liber & ingenuus, longeque alterius quam Caprarius conditionis. Hoc probat adducto è gente ſua exemplo, apud quam liberaliter educti ſignum erat certiſſimum τοῦ κεμᾶν. Poſtrema igitur verba, κατωρὰ δὲ, ſtatum Laconis indicant, non de Cratida dicuntur. Nam & apud Græcorum reliquos liberi homines comam alebant, ſervi dimittebant. Hinc illud Comici in Avibus:

Ἐκτῆσ' ἄνδρα δοῦλον· οὐ κόμην ἔχει;

ubi interpres Græcus: διὰ τὸ θεράποντα, δοῦλον εἶναι. οὐ δὲ τὸν ἐλευθέρων τὸ κομᾶν. Hæc mens hujus loci, hic ſenſus. Quod videbunt qui meminerint, nunquam niſi è gentis ſuæ uſu loqui Laconem. Unde illa ſupra:

--- τὰ δὲ Κάπρια κἠ δὴ ἰφίρω·

quod proprium illius gentis eſſe ne pueri quidem ignorant. Sed plura ſunt, quæ nimium negligenter aut habita erant aut intellecta. Sicut cum idem Lacon canit:

Οὐδὲ γὰρ ὑδ' ἀκόλοις ἐριμυκίδες· αἱ μὲν, ἔγερτα
Λευκᾶς ἀπὸ πρίνου λευκέων· αἱ δὲ μελιχραί.

Auſim affirmare nihil eſſe in hoc ſcriptore venuſtius, & quod tamen minus intellectum ſit. Nam Grammatiſta Græcus quocunque ſe verrat tandem huc neceſſitatis redigitur, ut confiteatur, τὸ, ἀπὸ πρίνου, & τὸ, μελιχραί, opponi. utrumque enim ad colorem referri certum eſt. Non animadvertit autem poëtæ idioma peculiare: quod in cauſa eſt ut deliret ſæpe. Dictum eſt λευκότερος ἀπὸ πρίνου, ut, χαῖτα ἀπ' ἀκάνθης, ἀπ' Αἰγίλου ἰχώρ. λευκότερος ἀπὸ πρίνου, eſt, λευκότερος πρίνου. Jam facile reliqua efficiemus. Notiſſimum eſt, arborem illam habere vim βαφικὴν, ſive tingendi. Quod Theocritus λευκότερος ἀπὸ πρίνου vocat in glande ilicis, Plinius *tunicam rubigine ſeabram* dixit in glande χρῶμα πρίνινον & color coccineus idem eſt: à cocco, quem πρίνινον καρπὸν vocant veteres. Theophraſtus: Φέρει δὲ καὶ παρὰ τὴν Βάλανον κόκκον τινὰ φοινικοῦν. Nec aliud eſt quod ἄνθος πρίνου vocavit Simonides, quam quod alii πρίνου καρπὸν, apud Plutarchum. ὁ δὲ Σιμωνίδης ὑ λευκὸν φησὶν εἶναι τὸ ἄνθος ὑπὸ τοῦ Αἰγίλωτος, ἀλλὰ φοινίκιον ἐτίλον ὑγρῷ πεφυρμένον πρίνου ἄνθει ἐοικὸς. Itaque χρῶμα ἀπὸ πρίνου, eſſet color coccineus; λευκότερον ἀπὸ πρίνου, eſt, ἐρυθρὸν λευκότερον, κ φοινικοῦν τι ἔχον. Nihil elegantius. Paulo poſt iterum condicionem ſuam Caprario, ut ſupra, objicit Paſtor, quod non magis quam locus ſuperior animadverſum fuit. Καθάρματα ſervi diſtinguebantur à liberis. Unde καθάρματα eadem ratione qua maſtigiæ dicti ſunt, quamvis ſciam & aliam rationem afferri à veteribus, καθάρματ ſunt οἱ μαστιγούμενοι, *flagellationes & victices*. Eam vocem ita ſumptam non bene ceperant apud Phocylidem interpretes in illo:

Λάμβανε κ βύκλῃ παρὰ οἰκίᾳ τῷ φρονίοντος.
Ἀγνὴν ψυχὴν τὸ σῶμα τὸς ὧδε καθάρμοις.

Ubi itidem καθάρμοις ſunt οἱ μαστιγούμενοι. *Noli*, inquit, *conſilium rejicere ſervi: cujus quamvis corpus flagro ſubjectum eſt, mens tamen pura eſſe poteſt.* Aberrabant qui neſcio quid de purgatione afferebant. Hoc eſt quod Lacon Comatæ objicit, τὸν καθάρμοις nimirum, cum ait:

Τοῦτο μὲν ὦ μίμαμ' ἔκα μάν ποκα τῆδε τὸ δάτας
Εὐμάρες ἰκάθαρε· κλοῦσε μάλα τοῦτό γ' ἔταμε.

Bene & convenienter ſcholaſticus aliquis Græcus καθάρῃ expoſuit δίῃρε. Sed neſcio qua fronte etiam illum locum ad obſcenum ſenſum trahat. Nobis nimis multa ſunt ejuſmodi: at Grammaticis pauca eſſe videntur, qui aliquid flagitioſi de ſuo addunt Sed hoc prætermiſeramus. Cum ait Lacon ſupra:

Οὐκ ἀπὸ τᾶς ἁρμὸς ὕτος ὁ Κώναρος, ἄτε
Κυπάσσα,
Τυτνὶ βοσκηθεὶς πεῖ ἀνθαλέᾳ ὑὸ Φάλαρος.

Non

Non poteſt nobis diſplicere interpretis diligentia in φάλαιρος, qui omnes de eo opiniones veterum, quas invenit, nobis propoſuit: ſolam tamen prætermittit, quæ vera eſt. Nihil eſt familiarius elegantibus ſcriptoribus, quam voces eaſdem alibi ἰππικὰς, alibi ἀτίτλους uſurpare. φάλαιρος, eſt, ὁ φάλαρα κύων. idyllio 8.

Ὦ ποτὶ ταῖς ἀγέλαις ὁ κύων ὁ φάλαιρος ὑλακίᾳ;

ὁ φάλαιρος dicitur, ſicut vulgaria illa quæ à Grammaticorum filiis magno numero notantur, ὁ πῖδαξ, ὁ βορτὶς, & hoc ipſo idyllio, αἱ μακέδνις, quæ omnia ἀτίτλως dicuntur. Si quis velit ſimpliciter κύφων eſſe, ἐπὶ κυσὶ, per me illud licebit. Sed ut pro ὡς ὦ ſcribatur in eo verſu de quo agimus, non noſtra modo, ſed & Aſclepiadis & omnium intereſt. qui, τὸ, φάλαιρος, vel χαρίεν, vel ὄφις. vel aliud ſimile olim ſunt interpretati: quorum omnium criticorum diligenter ſententias ſtudios collegerunt, aut quocunque eos nomine appellabimus, qui has nobis extare voluerunt farragines. Idem impoſuit editoribus paulo ante in illo verſu:

Ὡς τὸ κατ' ἰρις τῦτο γελοῖον, ἅτι μειξίκας.

Legendum enim ὦ: quod & in primo idyllio emendandum eſt, ubi idem verſus legitur κατὰ λίξιν. Exiſtimarunt poni ὡς ἀντὶ τῦ πρὸς, quod Ariſtophanes eſſet, cum omnino ſit ὦ, ἀντὶ τῦ ὤκην, δυσκόλως. Sic infra, ὦ βλῶσ' ὤκας legebatur, cum ὦ & Græcus interpres legerit. & viri docti reſcripſerint. Sic hoc loco, βάσκιλε, inquit, πρὸς ἀναίδειάν ἐσι ὁ φάλαιρος. Latini interpretes τὸ ὡς exiſtimarunt ſumi ἀντὶ τῦ ὥσπερ: atque ita Phalarus pecudis nomen eſſet. Græci videntur legiſſe ut nos emendavimus: nam quomodo aliter, ἴσως, redderent? Sed ſupra errabant ad illud, ὡς τὸ κάθαρσις τῦτο γελοῖον, cum τὸ interpretarentur & vitioſæ lectioni crederent. Ab his locis non ita longe legitur:

Ἦλθέ τις Μόρσων πικρόρρητος· ὑχὶ παρίδυν;
Σκίλλας ἰὼν χαίας ἀπὸ σάμαθος αὐτίκα τίλλεις.

In quibus verſibus quomodo ut meretur ſtuporem Græculorum exagitabimus? Quorum error levior nobis videri poſſet, niſi & authoritate nociuiſſet, reliquique eum ſecuti eſſent. Non arbitror poſſe pejus quenquam de loco aliquo mereri, quam interpres Græcus fecit, cum, ὑχὶ παρίδυν, interpretatus eſt, ὑκ ἰδὼν τας; ὑ κατέ τι ὠδάκης; cum ex hoc ſequens verſus plane pendeat, ejuſque ſenſus, de quo quid non ſomniarunt interpretes? Hinc profundæ illæ ineptiæ: σκίλλα ὦδε βοτάνη πάντῃ ἀχρίτυ: & illa ubi mentem poſterioris verſiculi tangit, ut ſibi videtur: ἄξιος δ' φησὶ μᾶλλον ἀπειθῆ τὶς τὰ μηνύτα, ἢ τὰς γεγραμμένας ἢ πεπαμένας ἢ ἐκρὰς σκίλλας τίλλῃ, ἅπερ ἰμὶ ἰερίζιν. Sed nihil eſt infelicius Grammatico, cum ſemel delirare cepit: ſtrenue enim & confidenter nugatur. Poſtremo quid ſterilius illis, ubi obſcenum etiam ex his ſenſum elicit? quem adducere me pudet. Adoleſcentes ſumus: ſancta eſt hæc ætas noſtra. Eſt igitur mens loci hujus longe alia; quam perpendamus. Sicut παρεκβύ & παραφορὴν in ſenſibus contraria ſunt, τῦ ἀκύτ & τῦ φορτὸ: ſic παρωδέσθαι & ἀδιάφθαι eodem modo. Quæ duo cum idem inter ſe deſignare putarint, pugnant: cum alterum ſit ſicut φορτὸ, alterum ſicut παραφορὴν. non ſecus quam aliud eſt ἐκπλήττεσθαι, aliud παρεκπλήττεσθαι. Ita Cato apud magnum ſcriptorem Plutarchum, cum eripi ſibi & extorqueri enſem à filio videret, queritur cum indignatione ſe παρεκπλήττεσθαι. καλύομαι δὲ, inquit, χρῆσθαι τῶν ἰμῶν λογισμῶν ἢ παρεκπλήσσομαι. Lacon igitur cum ſerio indignari videret Comatas, convicium pro convicio reponit, majus tamen aſperiuſque. ut jam in iram manifeſtam prorumpat. Quod cum videret Comatas, ad judicem converſus: Jam ait ὁ Morſon vir ille bonus iraſcitur (non intellexerunt autem quam vim habeat; vox τὶς, in eo: Ἦλθέ τις Μόρσων: quod nos poſtea oſtendemus) rurſuſque ad Laconem converſus: Nonne, inquit, inſanis? nonne Lucumo es ὁ Lacon? eas igitur, ut ſcillam tibi comparet. Scilla Lucumones & inſani purgabantur. Unde *acetum ſcillatum* apud Auſonium:

Scillato deciet ſi cor purgeris aceto,
Anticipeſque tuum Samii Lucumonis acumen.

Ita locum hunc ſumo: nec aliter intelligendus

telligendus eſt. Magnus Deſiderius ſcillas ad inſaniam rettulit, ubi de hoc verſu agit, cui inter adagiones locum dedit; loci cohærentiam, & mentem poëtæ, occaſionemque, qua dicitur, non percepit. Nam quid hoc, quod indicare eum ait, futurum, ut virtus præ dolore in inſaniam incideret? quale nihil in his verbis invenire poſſum. Quamvis ne ſic quidem omni labore defuncti ſumus, quem ad illuſtrandum penitus hunc locum ſuſcepimus. Pergamus igitur. Quatuor horum verſuum elegantia, quorum primus eſt, quem jam adduximus, Ηδή τις Μόρτων, dependet ex unica voce τὶς & τιὸς: quæ repetitur: quo magis nobis enitendum eſt, ut de hoc lepore conſtet lectori. Sciendum eſt. τὶ τὶς, apud Dores non πληρωματικὸν ſemper eſſe, & expletivum, neque ſemper περιττολογίαν, ut loquuntur Grammatici, ſed defectivæ orationis notam eſſe & indicium. Sic in Epithalamio Menelai, πολύ τινα, pro πολὺ ὄνο.

Ηρα πολύ τιν' ἴκτισε, ὅτ' ἄλλαν κατιδέλλιν

Ibidem, ἀγαθός τις, eſt, ἀγαθὸς δάμων.

Οὐδὲ γάμβρ', ἀγαθός τις ἐπίκτασαι ἐγγεμίην δῖα

Et Σπάρτας.

Sic βαρυγούνατός τις, eſt, βαρυγούναθος ἀνήρ.

Ηδέ τις ἰατὶ λίαν βαρυγούναθος; χ' ἅπα φίλνετο;

Hinc totus hujus loci lepor dependet. Cum enim diu cavillis inter ſe certaſſent Caprarius & Paſtor, ac poſtremo quædam ſatis amare objeciſſet Comatæ Lacon; reſpondet ille ad Morſonem converſus: χὠδέ τις πικραίνεται. cum dicendum fuiſſet: Λάκων πικραίνεται. Et rurſus Lacon reſpondet: χ' ἰγὼ κἀνδὼ τινά: cum dicendum erat, χ' ἰγὼ κἀνδὼ Κομάταν. Quæ res miram addit ἰμφασιν τοῦ † ὑμοπλάσ χάμαλι. Apud Tragicos hoc interdum non longe aliter invenitur: ubi οἱ παθαινόμενοι graviterque commoti ita loqui amant. Menelaus in Sophoclis Μασιγοφόρῳ poſt longam illam contentionem de cadavere Ajacis:

Τοῦτ' οὐκ ἀνίαν τῷδε προσβαλεῖ τινί.

Hoc loco χαυασκὸν eſt, ſicut interdum in Comœdia. Feſtiviſſimus Ariſtophanes Βατράχοις, dixit, ὦ καὶ τῆ κακὸν, cum vellet dicere, τῆ Καλῆ. Sed ut jam diximus, poſſunt hoc ſibi vindicare Dores. Mirum eſt profecto in verbis tam paucis tam multa eſſe partim adhuc corrupta, partim male intellecta. Dixerat Comatas, οὐχὶ παρήδειν; quod eſſe oſtendimus, οὐχὶ παραφρονεῖτε; nonne inſanis? Eodem plane modo reſpondet Lacon, ut in contentione fieri ſolet: *Et tu inſanis.* Scribe igitur χ' τὸ δὲ λύσας. At interpretibus quid infelicius eſt, qui legunt. χ' τὸ δὲ λύσις, & interpretantur, *& tu vides?* Atqui ſequitur & præcedit, quod neceſſario hanc lectionem flagitat. Mirum vero eſt, quod poëta noſter ſibi licere voluit in extendendis & ampliandis vocibus non tantum omnibus uſitatis, quod ſæpe notamus; ſed & propriis: ut cum dixit,

Ῥύτω χ' ὁ Σιβαξεῖτις ἰμὶν μίλα.

At vero Geographus non aliter quam Σύβαξις & Σιβάξιος· Ἐφεξῆς δ' ἰσὶ διακόσιοις σταδίοις Ἀχαιῶν κλίσμα ἡ Σύβαρις, ἔνθα ποταμὸν μεταξύ, Κράθιν τε καὶ Σιβάριν. Poſtrema Comatæ verba quæ hoc idyllium concludunt, à poëta decori obſervantiſſimo conſcripta ſunt: eſt enim Βυκολικὸν καὶ Αἰτολικὸν. quod diſcrimen ubique in his perſonis obſervatum fuit. Nunc vero vel maxime. Nam ut Laconi Βυκόλῳ juramentum Βυκολικὸν ſupra tribuerat, cum Daphnidis dolores jurat; ſic nunc Caprario Αἰτολικὸν, qui pœnam Melanthii Caprarii Homerici. Quam his verbis deſcribit poëta princeps:

Ἐκ δὲ Μελάνθιον ἄγον ἀγὰ πρόθυρόν τι καὶ αὐλὸν·
Τῶ δ' ἀκὸ μὲν ἰτύας τι καὶ ἄκρα πηΐτ κλαδέ
Τάμνον· μαλιὰ δ' ἐξύρυσαν κυσὶν ὠμὰ διάσασθαι,
Χεῖράς τ' ὠδὲ ποδῶν κόπτον κλοιῆτι δυμῷ.

Sed poſtrema interpretis Græci verba, quibus hæc notabat, corrupte legebantur, hoc modo: ἀλλ' ἴλε μοί σε Ἑλένα γενοίμαν ἀντὶ Κομάτα Μελάνθιο, καὶ κατεθείλω ὄμπορ ἰκίτω. ὑπὸ Εὐμαίᾳ, καὶ Φιλοίτιο· ἰγὼ ἐν τοῖς Ὀδυσσέως οἴκοις Nos reſcripſimus, ὑπὸ Εὐμαίῳ καὶ Φιλοιτίῳ. Nam, ἐν μεγαρονίᾳ, ubi de Melanthio pœnæ ſumuntur. Telemacho conjungit poëta Βυκόλον ὠδὲ συβώτᾳ, hoc eſt. † Φιλοίτιον, καὶ † Εὐμαῖον quo reſpexit cum hæc ſcriberet Grammaticus.

CAP. XI.

Percurritur Idyll. 6. βάλλειν, βαλλίζειν φύλλα καὶ κάρφεα. *Sophronis locus emendatus & illuſtratus. Theocritus emendatus. mos Dorum.* ὀλλὶ νάσω. *emendatus Theocritus.* σοφέσω, λέχω ἀντᾶϊν. σόρισον, σῶσον. ποθόρνυται, ἀρεῖσα. ἐσορεῖσα, ὄρνις. πλέων ἐς κόλπους *de arrogantibus. Callimachus emendatus.* χαῖα κοπιδεὶς. κοπὶς. σεσχόνα. *Tauropolia. Cotyttia.*

NOtavimus locis infinitis, quantum per injuriam temporis licuit, quæ pauca nobis ejus viri reliqua fecit, mimicum Sophronem & Theocritum noſtrum in eaſdem voces ἰσοπαφύρους eſſe, & proclives. Sic apud poëtam noſtrum interdum τὸ βάλλειν, eſt, τὸ ἐρεθίζειν, abſolute, & καθ' αὑτό. Ut cum cecinit:

Εἶδον καὶ τὴν Πᾶνα τὸ πείμνιον ἀνίκ' ἴδαλλε.

Niſi quod exiſtimari poſſit ibi relinqui quod à Daphnide ſuppletum erat, qui ita præiverat:

Βάλλ' ἴα Παλύφαμα τὸ πείμνιον ἃ Γαλάτεια Μάλιστα.

quod notiſſimum ex Comico eſt, & infinitis aliis qui μιλοῦσιν vel μίλοις βάλλειν dixerunt, quos non prætermiſerunt amici noſtri. Sed & τὸ βάλλειν. & βαλλίζειν καθ' αὑτὸ abſoluteque ita ſumi putarim: nam & βαλλίζειν φύλλα καὶ κάρφεα ea notione dixit Sophron, pro *exagitare aliquem* καὶ ἐρεθίζειν τινα: quem, ut ſolet, in animo habebat. Ejus locus lepidiſſimus eſt: Θέλω σ', ὅτα φύλλα καὶ κάρφεα ἴδῃ πάντως τὼς ἄνδρας βαλλίζοντι. οἷα περὶ φαντὶ φιλαῖτὰς Τρῶας τ' Αἰακίδᾳ τῷ πάλαι. Quia tamen corruptus eſt viros doctos exercuit, cum fortaſſe nihil lepidius unquam ab illo ſcriptore profectum ſit. Docti Itali qui commentarium in Phalereum ſcripſerunt, merito non inveniunt quomodo commodam ex Homero interpretationem petant. Sed ſcribendum eſt: οἷα περὶ φαντὶ φίλε τὼς Τρῶας. Senſus eſt: Pueri tantum moleſtiæ viro illi quem laceſſunt afferunt, quantum Troes Ajaci ſorte. Locus quem tangit extat Iliad. η. ubi cum Heleni ſuaſu fortiſſimum Græcorum provocaſſet Hector, ſors Ajaci obtigit: quem ait poëta gaudio exultaſſe.

— χαίρω δὲ καὶ αὐτὸς
Θυμῷ, ὅτιοἱ δοκίω νικητὴμεν Ἐκτορα δῖον.

Scribit interpres Græcus non longe à principio: ὡς Εὐριπίδης· πυρὸς γενέσεως. dubium non eſt quin locum Euripidis deſignarit, qui hodie in Phœniſſis extat:

Ἤδη δὲ πυρὸς γίγνεται, ἐξαπόρημος.

pro quo tamen paulo aliter nunc legitur. Sed Grammatici nuſquam negligentiæ rationem reddunt. Quis enim dubitet omnes Muſas illi iratas fuiſſe, qui infra ad illa poëtæ verba, Καὶ τὰ μὲν ἀπὸ γραμμᾶς κιττὸ κἰδνον, hæc notabat: κίδνον γὰρ ἀπὸ γραμμᾶς ἐσταῦλα λέγει, τὸ κίδνον ἄγαλμα. ὁ δὲ τύφ. δύναται ἡ Γαλάτεια καὶ τὸ κίδνον ἄγαλμα, ὡς τὸ αὐτὸς ἐρωῖα ἐπιπαίπαιδα δι' ὑπερβολὴν κάλλους. Sed nobis jam ſemel conſtitutum eſt ubique illa prætervehi, à quibus nullum eſt lectori periculum. Nam has aranearum telas facile vel muſcæ quælibet vitabunt. In verbis Polyphemi, vel Damœtæ potius, ſtatim in principio ſcribendum eſt, ὦ ποθορῶμι Ες τίλιο, non ποθόρημι. Dorum hæc loquendi ratio eſt, qui ita cum optant præcidunt & amputant. Hoc eſt quod technici notant: οἱ Δωριῆς τὰ ὑκτικὰ τῶν ῥημάτων ὅτι μὲν κυρίως ὑκτικὰ εἰσι καὶ ὑχὴν περιέχουσιν, ἄνευ συνθέσεως τινὸς περιφερόντων. cauſam addunt, qui de idiomatibus ſcripſerunt. ὅτι διαγραφεῖσι οἱ Δωριῆς. hoc eſt, quod brevitatem mire amplectuntur, & ſuccincte loqui amant. Elegantèr ita Cyclops dixit: ὦ τᾶ ἰμὲ τᾶ ἴνα γλαυκὸν, ὦ ποθορῶμι Ες τίλιο. *non per unicum oculum meum, quo videam, ſemper.* ὦ ποθορῶμι. pro ὦ εἰσορῶμι. ſicut Oppianus:

— αἰεὶ δὲ βάλοιμι σ' ὑπείπιτνον ὑχήν.

& idyll. 7.

— ἄς ἰσὶ σωρὸ
Αὔξηις ἐγὼ πάξαιμι μίγα πίτυν

hoc

hoc eſt, εἶδε πάλαμι. Lego in iiſdem Cyclopis verbis,

---ἴσε κ' ὀμίλῳ
Αὐτά μοι σορίσῃ καὶ δίμνια πᾶδ', ἐπὶ πόντῳ.

non πᾶδ'. ut ſit, ἐπ' ἄδα, ἐπὶ ϯ πόντῳ. Nam ἀ πόντος Theocrito ubique, κατὰ τὴ ἐξήρισιν, eſt, ἡ Σικελία, quæ ſedes Cyclopis erat. Sed in eodem verſu puto non prætermittendam eſſe vocem σορίσῃ, quæ aliquid contumeliæ habet, cum de Galatea dicitur, & inſolentiam Cyclopis denotat, qui contemptum ſui ulturum ſe minatur. Eſt enim σορίσῃ quod Homerus dicit. λέχος ἀντιβίην: tribuiturque à poëta illis concubinis quæ in bello capiuntur, & jure gentium victoris fiunt. Catullus, *veſte cubile conſternere*, dixit. Apud quem Ariadne optat, ſi à legitimo Theſei connubio arceatur, ut liceat ſaltem, *cubile veſte conſternere*. Opponit enim ϯ λέχος ἀντιβίην, *nupta legitima*.

Si tibi non cordi fuerant connubia noſtra,
Saeva quod horrebas priſci praecepta parentis,
Attamen in noſtras potuiſti ducere ſedes,
Quae tibi jucunda famularer ſerva labore,
Candida permulcens liquidis veſtigia lymphis,
Purpureaque tuum conſternens veſte cubile.

conſternens cubile, eſt, ἡ σορίσασα ἢ ἀντιβίην τὸ λέχος. hoc enim ſicut σορίσῃ eſt ὑπερηφάνῳ. & per conſequens, ϯ κοίτῃ ἀνδρικῇδάστῃ: ſed in iis quæ victori ceſſerant. Apud Comicos verbum plerumque quo utuntur, qui cum meretricibus de nocte agunt, poſtquam de precio convenit, eſt σύρειν, & σύρεσθαι: ita apud Machonem, citante Athenæo, elegantiſſime miles. Locus feſtiviſſimus eſt, dignuſque qui annoteturˌ

Εἰς τὰς Ἀθήνας παρεσκευάσατο ξένος
Ἑταίρας πάνυ γέρων ἀπὸ ὑπολύσεως ἰὼν,
Κεφίσιος ἀπίσω δὲ ϯ Γναθαίνιον τινὰ,
Μετὰ ϯ Γναθαίνιο ἐξ Ἀφροδισίου τινὰ,
Τὸ τ' εἶδος αὐτῆς τὰς γνάθους τε καλλωπίσας,
Ἐνυπνίῳ μιθύσκεται, περίστιλβε νύκτα
Τῶν ναυτῶν· ἡ Γναθαινα δ' ὡς ϯ πορφύρου,
Καὶ τὰ δέκατ' ἀνακλίνασα ἀρχαμίας χιλίας
Ἔβλε, ὃς ἄφνω καρέμβω πλαγὶς, πακαὶ
Ζωγρεῖ γέρων φωτὶ ἔπικα τῇ σφεληστικῇ,
Μὴ πορεύεσθαι δ' αὐτὸν ϯ αὐτοῦ πρόσω,
Καὶ σφᾶς ἀμὴ ἰδεῖν.

Nimium ſibi voluerunt, qui Theocritum, ut in mentem veniebat, deſcriptum, ad nos tranſmiſerunt. Ubique nobis temeritatis ſuæ & imperitiæ veſtigia reliquerunt. Παθόραμι, ἰσόραμι Dores dicunt, non ποθορῶ, ἰσορῶ. Scribendum eſt ſupra in Daphnidis verbis, Καὶ τί τιν' ἢ ποθόρηθα. non ποθορῆθα. Sic eodem idyll.

Ἀλλὰ γὰ αὐτὸς ἐγὼ κἰδάλιμον πάλαι, ἢ ποθόραμι,
Ἀλλ' ἄλλαν τινὰ φαμὶ γυναῖκ' ἔχειν.

At vero cum ait, Ταῦτα δ' ἴσως ἰσόραται, omnino ſcribo, ἰσορᾶται, quo pacto Dores & Æoles loquuntur ὁράω, ἰσοράω, ποθοράω. Pittacus in epiſtola ad Crœſum: Κίλλαί μοι ἐκπεπόμφαι ἐς Λυδίαν ἔσσας τοι ϯ ὄλβου ἵδυμα· ἐγὼ δὲ γὰ μὰ ὁρᾶν πλείσταμαι ϯ Ἀλυάττεω πᾶθος τοῦ βασιλῆος πολυχρυσέω πίλας. Ne ſupra quidem idyll. 3. dubitarim ſcribere,

Εὐμάρᾳ δὲ τὰς ἄγρας ὄρυε φίλε τὰ Σικελείδι,

non ὁρᾶε· unde illud ὄρυθα. Homines arrogantes & qui magnos ſibi ſpiritus ſumebant, jubebantur ab amicis admonitione urbana, ἐς κάκιον πλεῖν. *in ſinum ſpuere*. Lucianus, Παῖε ἢ Εὐξαῖε. ὑπερμαχεῖς γοῦ Ἀθήναιοι, ἢ ἐς ϯ κάκιον ἢ πλεῖν, ἠδὴ δῆθα ὅτις ὧν ναυκληρεῖ. ἢ τοὶ ἐκβρὶ ἐς ϯ ἀκτὰς. ἐν κακῷ ϯ πλοίου ἀκεσάμενοῖσιν, ἢ τὸν ἀκολουθοῦντα τὸ κυβέρνιον. Ex quo nos ille faſcinum metuentium dimanavit, qui propterea amabant ἐς κάκιον πλεῖν. ut invidiam oculi deprecarentur venenoſi: quem nimia inſolentia provocabat: de quo more, *Omnia jam vulgata*, ut primus poëtarum ait. Verſus Callimachi, quem critici veteres huc trahunt, ita legendus eſt, ut edidimus.

Δαίμων, ὃς κάκιστος ἐπιπλύνει γυναῖκας.

non τί. Dubium non eſt, quin ex Hymno Callimachi ὡς Ἐκάτῃ deſumptus ſit ille locus: nam & hunc ſcripſiſſe inter reliquos eum poëtam nulli dubitamus. Sequitur:

Ταῦτα γὰρ ἀ χρεία μι Κοττυτοῖς ἐξέπλαξεν.

In quo id quod præcipuum erat non aſſecuti ſunt veteres interpretes. Dicitur,

tur, χαῖα κοττυζεῖς, ſicut ſupra χαῖα κοττυμαντίς. pro quo antea inepte legebatur, Ἀχαιὸ Corinthiis, qui Dorum ἄποικοι ſunt, κοττὶς, eſt. ἡ κεφαλή. Unde apud eoſdem περικοττὰ tonſuræ genus erat, de quo Pollux. quas voces, ut & multas alias, à Corinthiis retinuerunt Dores. A Cottis unius elementi eliſione fit Cotys: apud Corinthios, teſtibus veteribus, effœminatorum, eorumque qui nimio cultu virum ſibi quærebant. ut ille aiebat. Deus vel Dea. in Suidæ collectaneis locus integer ex Syneſio ſine ullo judicio conſarcinatus legitur, prætermiſſa ipſa voce quam ex Syneſio interpretari debebat. Κότυς δαίμων παρὰ Κορινθίοις τιμώμενος, ὑφ' ὧν καὶ τὴν αἰσχρὰν ὄψιν οἱ Καλλίνικος καὶ Τίμαρχος. καὶ πάντες οἱ περὶ ἀργίαν καὶ ἄβρα διατιθέμενοι, καὶ οἱ μὴ περὶ ἀργίαν δὲ, ἀλλὰ περὶ ἄλλό τι, καὶ οἱ μὴ περὶ μαθητὰς, ἀλλὰ διὰ τὴν ἐξάγιστον ἡδονὴν, καθάπαξ οἱ δειλοβίαι τεχνῶν πλάται πάντες εἰσί. Verba quidem Syneſii ſunt, ſed in quibus tamen, quod præcipuum erat, vox Κότυς prætermittitur. Accuratiſſimi illius & ſuperſtitioſi Atticiſtæ verba ſunt in Φαλάκρας ἐγκωμίῳ. ἴσιεν δὲ ὅτι τε καὶ χίβδις ἐστὶ, τὴν τῆ Ἀλέξανδρον ὑμῖν ἀναδιδάξαντος, ὧν οἱ Καλλίνικος καὶ Τίμαρχος, καὶ πάντες οἱ περὶ ἀργίαν καὶ ἄβρα διατιθέμενοι, καὶ οἱ μὴ περὶ ἀργίαν δὲ, ἀλλὰ περὶ ἄλλό τι, καὶ οἱ μὴ περὶ μαθητὰς, ἀλλὰ διὰ τὴν ἐξάγιστον ἡδονὴν, καθάπαξ οἱ δειλοβίαι τεχνῶν πλάται πάντες εἰσί. Quæ omnia inſtituto Grammatici illius ſervire non poterant. Sed ſequitur: ἀλλ' οἱ μὲν ἐπὶ τῶν οἰκημάτων ὄντα τοῦτο ἴσασι καὶ ὧν πιεῖν νομίζουσι, οὐ ῥᾴδιον μέντοι τὸ σῆμα τῆ γόητι ἐκμηχανήσασθαι· ὅστις δὲ λάθρᾳ μὲν ἐπὶ πανδοκὲῖ, δημοσίᾳ δὲ οὐδ' ἐξαμίσησεν, καὶ ὑδὼν ἄλλο παρέχεσθαι γοάσμασι τὸ διατάττειν οἶδε Κότυν. Hujus Dei, ſive Deæ, quam etiam Κοττυλὼ dicebant, ſacra, ſicut ea quæ Tauropolia vocabantur, incantationibus conſtabant, τὰ Κοττύλια nimirum, teſte Athenæo: apud quem propterea θαυμάσιος dicitur venefica, ſicut Theocrito κοττυζεῖς. Grammatiſtæ quicquid non intelligunt ſtatim κίβδηλον eſſe volunt, & nomen proprium: qua ratione ſemper evadere poſſunt. In Græcis epigrammatis tit. Εἰς χαῖας lib. 2. fallitur qui aliter ſumit.

Ἡ πολιὴ κερτάφοισι κοττυζεῖς, ἡ πολύμυθος
Γραῦς, δι' ὃν Νίσων οὐκ ἔτι πρωϊζύγιος.
Ἡ φάος ἀθρήσασ' ἐλάχιστα πάλιν, ἡ χθὲς λαιῇ
Τῆρας ἀριθμηθεῖσ' ἐνίοτερον ἀρκαμίῃ,
Ζωὴ καὶ λύσσητα, καὶ ἀρτίκορε, καὶ τιτίμβη,
Ὡς τί μοι ἐνὶ ζάλῃ μὴ τι φίλον δίδυε.

Cana cornam, nimiſque odioſa veneficа vetulis,
Neſtura quæ ſenio jam ſuperavit annos,
Quæque dies cervo plures deduxit, & avum
Inſtituit lava bis numerare manu,
Vivit adhuc, cui ſponſa, valens oculuſque pedeſque,
Ut dubium Stygium non ſupereſſe Deum.

At quam valide ſcholiaſtes nugatur, ὥσπερ τῷ κόττι, καὶ † Κοττῖδι, qui nomen id proprium eſſe exiſtimat: quem ſecuti ſunt reliqui interpretes Latini. qui tamen meminiſſe debebant artes magicas veneficæ Canidiæ, ab Horatio Cotyttia dici.

Inultus ut tu riſeris Cotyttia
Vulgare ſacrum liberi Cupidinis,

Nihil aliud eſt κοττυζεῖς, quem ἡ φαρμακὶς τρέα. ἡ ἐκβάλλουσα. ut dixi, χαῖα κοττυζεῖς, ſicut ſupra, χαῖα κοττυμαντίς. Quid vero planius?

CAP. XII.

Quædam in principio ſeptimi idyllii animadverſa. ὄρνεον ἰὸς † Αλκυὼν. *Siculorum loquendi ratio.* ἀμῶν παῖ Ἰαπυκόωντι, νομεύων ἐπ' Αἰσάρεῖο *& ſimilia.* ἡ πόλις. *Scena hujus Dramatis, & de ea diſputatum. Grammatiſtarum errores toto idyllio perpetui. Locus Theocriti qui aliter ſcribendus videtur.* Καλὸν ὑδὰ μονία. *de ea adagio.* Βέεται. *Alia. Simichidas.* Πάεις, ὁ Θύρκειτος. κορυδαλίδος ὀπταμένοιο, κρυπτίων ὑπογραφὰ *elegans & urbana.* κρυπτίαι *& κρυπτία.* διφύτομαι. ὄρνις *& ἀοιδὸς.* ὄρνις ὠδὴ. *ales carminis.*

minis. de eodem Theocriti locus illuſtratus.

HActenus in Sicilia cum antiquo Cyclope ſuaviter egimus, nunc in Co proficiſcimur, ubi nos Theocritus noſter, ὧδέ τῃ τὰν ἐπιδαμίαν, ut loquuntur de hoc idyllio critici, lauta adventitia excipit. Cujus fercula toto idyllio, tanquam δαῖτες, apponuntur. Eorum fidem nobis in ipſo limine ſtatim illud facit:

--- ἐς τὰ Ἀλικὸν
Ἐρχόμεθ' ἐκ πόλιος.

cujus condimenti delicias cum non guſtaret Græcus interpres merito id præterire potuit, aut faſtidioſo ſtomacho non concoquere. Nota omnibus ſunt quæ de voce Ἀλικὸν primo diſputat, in quibus, ut probet eſſe δῆμον τῆς Κῶ quas non moleſtias ſubit? De quo quidem nos paulo poſt pluribus. Dicitur hoc loco ἔρχεσθαι ἐς Ἀλικὸν, ſicut ſupra, ἄγειν ἐπ' Ἀλφεὸν. ubi Ægon paſtor, qui ad Olympiam profectus erat, quam Alpheus præterlabitur. ratione familiariter Doribus uſitata, dicebatur, ἐπ' Ἀλφεὸν iviſſe. Sicut hic qui extra urbem deambulabant, ubi Haleus fluvius labebatur, dicuntur ἐς Ἀλικὸν. vel ἐς Ἀλίαν procedere. Dores in locorum deſignationibus nil præter fluvios nominant. Talia ſunt toto hoc opere infinita propemodum. Tale eſt de quo idyllio primo diſputavimus, ὕμμιν ἐν' Ἰμέρᾳ. &c. πυμνὸν ποτ' Ἀσάκῳ, & νομεὺν ἐπ' Ἀτάργᾳ, & ἀμᾶς ποτ' Ἰπποκόωντι Cujus rei rationem non diſpexerunt apud Maronem interpretes, qui Siculum loquendi genus imitatus, eos qui in Olympia certabant, contentus fuit ab Alpheo fluvio deſignare.

Cuncta mihi Alpheum linquens lucoſque Molorchi.
Curſibus & crudo decertet Græcia caſtu.

Nec aliunde venuſtatem ſuam traxit illud laſcivum, illud divinum, illud quovis melle dulcius: quod paulo poſt in hoc idyllio habebimus:

Ὑμμὶν δ' Ὑετίδος τε καὶ Βυβλίδος ἄλσεα λιπόντες
Νᾶμα, τὸ Κισσήεντος ἔβα ποτὶ Δίωνας.

Ubi Amorculos & minutos Veneris puſiones poëta jubet linquere Hyetidis & Byblidis aquas. ſicut Virgilius τὰς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγωνίζοντας, Alpheum. Et illud. hoc eodem idyllio:

Εἶπε δ' Ἡλιάδαι μὲν ἐν ὕμνοι χείματι μίσγω.
Ἐξέρχ' καὶ πολίων τετραμμένος, ἐγγύθεν ἄρκτω.

& illud in deſcriptione lugentis καὶ πανθυμίης τοῦ Διάφιλος.

Ἰμέρῳ οὔτι φύτλι παρ' ὄχθασιν πολιαιῖς.

Dictum eſt non aliter ὁρμᾶσθαι ἐπὶ τὰ Ἀλικὸν, quam illud, Ἐξέρχ' καὶ πολίων τετραμμένος. Nam ita integer tractus deſignatur qui extra Syracuſas eſt. Quæ res non percepta quantæ ἀβελτερίας cauſa fuerit, in quam ſe præcipitarunt ſcholiaſtæ, continuo apparebit. fruſtra enim laboramus niſi hoc ſciamus quam Theocritus τὰ πόλιος vocet. Quod ſi intelligamus ſciemus & illud, in quo toto idyllio ſcholiaſtæ nugantur, ubi collocanda ſit ſcena Dramatis. Nam Græci, qui illa perperam videntur cepiſſe, aut negligenter inſpexiſſe quæ in argumento dicuntur, conſtituunt totum ἐν Κῶ. Itaque lepide & venuſte omnes locos quotquot hoc idyllio occurrunt, quamvis in media Sicilia ſint, in Co locant. quæ ἀπὸ σφυρίδος perpetua eſt. Sicut ἡ πόλις Siculis eſt Sicilia, τὸ ἄστυ Athenæ: ita ἡ πόλις Syracuſæ. Si qui hic aliam urbem commenti ſunt, nihil ſe indignum fecerunt. Propterea quæ de Halente notarunt, ſicut reliqua omnia quæ de locis propriis quorum in hoc idyllio ſit mentio, putida ſunt, inepta, & ex ignorantia nata. Non eſt alius Haleus ab eo fluvio qui idyllio 5. commemoratur:

Ἐνθὰν τὰν κυκλάδεσσιν ὕδωρ τὸν ἐς τὰ Ἀλικὸν.

Εἰς τὰ Ἀλικὸν deambulare dicitur ἐκ πόλιος, qui relictis Syracuſis per agrum Siculum iter ſuſcipit. Iſacius Tzetzes, Halenta in Colophone conſtituit: aut potius Alentam: qui notat Ἀλίαν apud Lycophronem εἶναι τὴν Ἀλίαν. Δωριεῖς δὲ λέγω. Sed viderit. Nos hoc melius in eo quod ſequitur.

--αἴνει γὰρ ἰδοῦσα
Χαλὸν τὸν ἐν' ἀνδρῶν.

Quicquid nobis perſuadent de voce καλὸς

Græci interpretes, & viri doctiſſimi, qui accuratiſſime de ea notarunt, exiſtimo ſcripſiſſe Theocritum, Κώων τῶν ἴτ' ἀνοδίων, non χαῶν. Primo enim cum hæc ſcripſit, in Co profectus fuiſſe notatur: & vetus argumentum, quod præfixum eſt, notat ſcriptum hoc poëmatium ex occaſione † ἐν Κῷ ἐπιδημίσαντα, ubi innotuit duobus illis quos hic commendat. Dubium præterea non eſt, quin parœmiam aliquam ſuo more reſpiciat: erat autem tum temporis in ore omnium ea, qua hujus inſulæ feracitas, hominumque benignitas, τῇ ἀετείᾳ ἢ κακομοιχείᾳ Ægyptiorum, & ſterilitati opponebatur: ὃν ἡ Σφὶγξ Κῶς, ἐκείνων δὲ Αἴγυπτος. Itaque diu in hac inſula ſoli Deis πάντα vivere dicti ſunt. Unde illud Dioxenis de hac ipſa:

— Θεὸς γὰρ φαινὸ' ἐν τάνδε γίγη.

Qua de re plura ſciremus, ſi Pindari hymni extarent, in quo libro multa ille de pugna Herculis contra Meropes, hujus inſulæ incolas, ut ex Fabio colligimus, commemorabat. Præterea non poſſum ſcire, unde Grammaticus, qui argumentum ſcripſit, duos hoſce fratres Coos fuiſſe ſtire potuerit, quam ſi ita legatur. Sed non putarunt melius ſecum agi poſſe ignavi homines, qui ſocum nobis fecerunt, ut ambitioſi eſſe poſſent, quam ſi apud Theocritum nos docerent quid ſit χαῶν. Nam quod in ſuis παρεκβολαῖς & excerptis obſervarant, aliter accommodare non potuiſſent: quo morbo ſemper laborant Græci. Itaque tanti fuit novam lectionem ſubſtituere, ut unicam gloſſam lucrarentur. Quod ſæpius multo quam vellemus in his ſcholaſticorum colluvianeis factum videtur: quibus omnibus minus opus fuit, quam emendato Theocrito. Scimus quidem probam eam vocem eſſe, ſed hac ratione poſſum omnes voces quæ probæ ſunt & minus uſitatæ, unum in locum congerere. Mihi videtur nihil ſimplicius eſſe, quam ſi Κώων legamus. Poëta ut duos hos fratres commendet, ait eos obtinere antiquum τῶν Κώων, quorum mores, & felicitas in parœmiam abierant, ut qui Deorum ſilii haberentur. Non poſſum quin ſtatim poſtea veram lectionem eſſe arbitrer Βύρινας aut Βύρηνας, non Βύρινα: præſertim cum utroque modo ſcriptum ſe reperiſſe homo Græcus teſtetur. Accedit Euſtathii ad Periegeten autoritas, qui ut in hanc partem inclinem facile impetrat. Ἔχει δὲ ἡ πόλις Βόρκεια καὶ μετὰ τοῦ ι, ὡς ἡ Δυκόφρων ἱστορεῖ, ὡς ἂν εἴποι τις Βυκίφρατον. καὶδὲ ἡ πηγὴ τις παρὰ Θουκυδίδῃ Βόρκα Ἰβηρική, ὅθεν μοι παροιμιάζεται. Euſtathius videlicet nondum ſubtiles illos Geographos legerat, qui Burinam ſicut omnes fluvios & locos qui in hoc idyllio occurrunt, in Co locant. Itaque ſi aut Scaldis, aut Honta, aut Rhenus hic fuiſſent, continuo ſapiens aliquis Grammaticus eos ἐν † Κῷ tranſtuliſſet. Sciat hoc ſemel lector: ſcenam hujus idyllii non ἐπὶ † Κῷ κεῖσθαι, ſed ἐπὶ Ἰβηλίας, in Italia dico, & Sicilia. Quicquid enim repræſentatur antequam ad Co perveniatur abſolvitur, ac, prius quam iter poëtæ, terminatur idyllii κατάστασις. Verſus Philetæ qui de Burina adducebatur, ita conceptus erat:

Δάτιν δ' ἐν πεγέτῃσι πολυμνήϊον Βυρίνην

nos reſcripſimus:

Νάϊαν δ' ἐν πεγέτῃσι μιλαμνήϊον Βυρίνην,

atque ita edi juſſimus. Malim paulo inferius ſcribere: ἰὼν πάντα ἄλσεα ὕφαινε: quod Latini poëtæ dicunt, *ſylvam texere*. Virgilius, *intexere umbras. intexit fontibus umbras Paſtores*: Græci poëtæ dicerent,

— ὑφαίνει σκιμποὶς ἄλσος
Κρηναίων ὑδάτεσσιν.

nam *umbra* pro ipſis arboribus & nemore, ut apud Græcos σκιὰ, uſitatum eſt. quæ de altera voce notant magni viri, puto veriora eſſe quam huic loco convenientiora. Homerica parodia eſt, cum dicitur,

— ὑδὶ κέ τίς μιν
Ηγησίπτυλον ἴδῃσι.

Scripſerat enim ille,

— ὑδὶ μιν Ηρη
Ηγησίπτυλον ἴδῃσι.

Nimium ſe excruciant Grammatici cum inquirunt ſubtilius quis hic Simichides dicatur. Mirum eſt argutis illis doctoribus in mentem non veniſſe loci Theocritici, ubi ſibi hoc nomen poëta vindicat. Is eſt in Syringe:

Ω τὰν τυφλὰν μοῦσαν λεγέτω
Πᾶμμα Πάϊος ἤντα Σιμιχίδας
Τυχέν.

Ubi

Ubi Simichidam & Theocritum eundem eſſe fatetur, ſed occulte & ſchemate ſuo, de quo mox ſub finem hujus capitis. Paris & Θιλκρίτος idem ſunt: fuit enim Theocritus Paris, hoc eſt, Ἰδὴ κρινῶν, cum de forma trium Dearum judicaret. Itaque metaleptice vox Paridis pro Theocrito ſumitur. Hoc eſt quod notabat Pediaſimus ibidem: ὁ Πάρις, ἤγουν ὁ Θιλκρίτος κατὰ μετάληψιν, διὰ τὸ ἦν ὁ Πριαμίδης Πάρις κρίνας τὰς τρεῖς Θεὰς περὶ τοῦ μήλου, ἢ ὁ ἰδυλλιος. Itaque hac in parte ſecuram eſſe jubemus Grammaticorum induſtriam, quos hæc res valde torſit, & ſollicitos habuit. Scholiaſtes, homo leporis Græcanici, ſæpe nobis ridendi copiam facit, ne videlicet laboris ſuſcepti nos pœniteat, quotieſcunque nobis fabellas ſuas propinat. Cum κορυδαλίδας ἐπιτυμβίδιον dicuntur, nimis vulgare homini Græco viſum fuiſſet, ſi nihil amplius dixiſſet quam quod verum erat. Aliam gloſſam commentus eſt. ἐπιτυμβίδιον, inquit, οὐ διὰ τῆς κεφαλῆς ἢ τύμβου φύσιν τοῦ πατρὸς αὐτῶν. Cauſam ne quis ignoret, novo nos demeretur beneficio, & hiſtoriolam interpretationi ſuæ plane ſimilem attexit. Si cui interea otium eſt, aſſem paret. Fuiſſe ait ante terram hanc avem: ubi cum degeret (nam locum dare non poſſumus) ut nihil in rebus humanis perpetuum eſt, obiiſſe ejus patrem, cumque terram fruſtra requireret, in qua ſepeliret eum, nec reperiret tamen, eandem in capite ſuo ſepeliiſſe. Atque hinc ἐπιτυμβίδιον dictam eſſe. Miſeram aviculam, ſed miſeriores ſcriptores, qui his chartas replent. Nec dubium quin ſingulari commiſeratione Græculus ille infeliciſſimi animalculi pietatem proſequeretur, dum hæc narraret. Sed optima illa corydalis ſaltem ſi ſepulchro indigebat, ante terram conditam, cur non quærebat ideam Græci Grammatici, in cujus capite, quia cerebro caret, facillime ſepeliri potuiſſet. Eam fabellam quam ſerio applicat, è Comico hauſit, qui, ut ſolet, χαριεντιζόμενος, in rebus humanis τοῦ κορυδοῦ ἢ πρωϊγονίαν tribuit hac fabella, quam, ne à more ſuo recedat, Æſopo aſcribit, non quod, ut ego exiſtimo, tale quicquam ab eo fabulatore traditum eſſet, ſed falſe κωμῳδοῦσι ἢ ἀπόφθεγμα, quia Αἰσώπειοι μῦθοι illi dicebantur, in quibus ſolis brutis partes dabantur, ut docent progymnaſtæ ſcholaſtici. Lepidiſſimus locus in Avibus eſt:

Ἀμεθὲς γάρ ἐστι καὶ πολυσχόλιον τὸ γένος Αἰσωπικὸν πανταχῆ,
Ὅς ἔφασκε λέγων κορυδὸν πάντων πρῶτον ὄρνιθα γενέσθαι,
Πρεσβύτερον ἢ γῆν. κἀπεὶ ἔδει τὸν ἢ πατρὶ αὐτῆς ἀποθανόντι.
Γῆν σ' οὐκ ἔχω· ἢ δὲ πεφυκυῖ' ἐπιμελῶς τὸν δ' ἀπορῆσαι
Τὸ σῶμα κρύψαι, ἢ πατρὶ αὐτῆς ἐν τῇ κεφαλῇ καθορύξαι.

Optime ibi adnotat Græcus interpres: φαίνεται δὲ ἐκ ἐμοῦ τοῦτο ἄπαξ λεγόμενον ἀπαιδεύτως. Ac propterea ſimilem fabulam conſcripſit Comicus ἐκ γέλωτος: cujus, aut ego fallor, aut nemo facile πεφιμώδιον aut ἐπιμώδιον inveniret. Luſit præterea ille in voce κεφαλῇ, quam ſcimus populum fuiſſe Athenienſem. Quod ſi Grammatici exorari non poſſunt, quin omnia, quæ alibi reppererunt, quamvis longe alia ratione dicantur, è ſuis pugillaribus depromant, potuiſſet multo prudentius hanc fabellam ad ipſam vocem κορυδῷ referre. Feſtiviſſimum eſt quod in Theocrito ſequitur, ſed alio modo:

Ἦ μετὰ δᾶτα κλαγὶς ἐκπύγαιος; ἢ τίνος ἄτερ
Λαγὼς ἐκπιδρύσεις; ὡς τοῦ πυρὶ ἁμαμένου
Πᾶτα κόπις πεζόντα καὶ ἀμπελίδεσσιν ἀνίκ.

Quæ verba nihil præ ſe ferunt quam exactiſſimam ὑποτυπωσιν τῶν κρηπίδων, quibus agreſtes utebantur. Erant autem κρηπῖδες & κρηπίδια peculiariter Bœotorum, qui ejuſmodi calceis oleas & uvas calcabant. Ex quo Lycidas urbaniſſimum ſcomma deduxit, qui, occurrente in via cum ejuſmodi Simichida, quærit, an à torculari redeat? Heſychius: τὰ ξύλινα σανδάλια κρηπῖδα λέγουσι, ἢ ὑποδήματα ξύλινα, μεθ' ὧν τὰς ἀμπέλους πατοῦσι. Euſtathius ex Pauſania ad Iliados IV. Pollux & alii, qui Bœotos ab his peculiariter κρηπιδοφόρους dictos fuiſſe notant. In poſtremo verſiculo, & penultimi parte, eadem κρηπῖδια occulte ἐνυπαγόμενα, taciteque alluduntur: ſed ἐκμαιευόμενος & ex poëtæ noſtri ratione, de qua ſuo loco, plura dicturi ſumus. quod doctos facile præterlabi potuit, quia Theocritica nocte involuta eſt vox quæ huc facit. Eſt autem τὸ ἀνίδρι, quo poëta metaleptice ἀντὶ τῷ κρίῳ uſus eſt. Κρίθη & ἀνίδρι unum & idem ſæpe eſt (unde τὸ κρίμαλλον) ſed κρίθη eſt τὸ κοινὸν, ergo & ἀνίδρι pro eo ponitur. Fruſtra eſſemus, niſi

niſi tam ſedulo monuiſſent veteres, ſine his Theocritum non dextre intelligi, qui præire tamen in ejus inveſtigatione, præterquam in uno & altero exemplo, noluerunt. Quærunt viri incomparabiles cap. 23. Theocriticarum ſuarum Lectionum quæ ſint ea quæ Grammatici τὸ σχῆμα τῦ Θεοκρίτυ vocant; ac potiſſimum Euſtathius, cum ſcripſit: Ἰσέον ὅτι περὶ Ἀπολλωνίου Δηλίῳ ὕμνῳ γεγραφὸτος ὁ Διδυμος τῇ τέτου ἐξηγήσει ἐφιλοτιμήσατο ἐκθεῖναι τὸ τῦ Θεοκρίτυ σχῆμα περὶ ἐρίφου γενόμενον πάντῃ δὲ μὴ. ἀμυνέσθω ὕδωρ Ἀμφὶς ἔχει μήτηρ δ' ἐσ' ἀδελφεὸς πάλιν ἄγων ὁ τῇ Διδύμῳ ἐγκαλέσθω, μητέρα δ' ἔχω Λητὼ ἡ πᾶσιν τῦ Κύνθ ἐς ὁμότυμος ἐσι τοῦ πατρὸς Μακεδόνι καίτοι, τυτέσι τοῦ ἀδελφοῦ. Nobis dubium non eſt quin intelligat ſchema, quod nos ubique Theocriticum dicimus, quod revera eſt αἰνιγματῶδες, de quo ad Polyphemum agimus. Scribo aliquot ab his verſibus:

Τάῦρε, ἔρα' κορύτας δωρίσσομαι,

non δωρίσσομαι. quod Doricum eſſe ſcimus, beneficio τῦ τεχνικῦ, qui hoc obſervarunt. Non exiſtimamus, ut quod res eſt dicamus, viros doctos recte intellexiſſe verſus illos:

Καὶ μοῖσαν ὄρτυγος, ὅτου πτερὸν χθὼν ἀοιδὸν
Ἀρτίᾳ κεκλύζοντες, ἰσάσια μοχθίζοντι.

quibus nunquam in mentem venit, tria illa eodem ſpectare, ὄρτυγος, ἀοιδὸν, & κεκλύζω. Ac primo hoc ſciat lector, Theocrito idem eſſe ὄρτυξ, & vocem ἀοιδὸς. Utrumque illi deſignat τὸ ἀλεκτρύονα, avemque lucis prænunciam, quæ cantu ſuo noctem dividit. Ησύχιος:

Ορθιος τρίτον ὄρτυ τὸ ἕωθεν ὄρθρου ἄειδον.

Eundem, ut planius ſit quod dicimus, ἀοιδὸν vocat alibi.

Νύμφαι κάμμες ἰς ὕδρην, ἴστι καὶ πρῆτος ἀοιδὸς
Ἐξ οὐδὲς κιναδίσῃ ἀπαχθὲν νῦτερον ἁμέρι.

Ορτυξ igitur & ἀοιδὸς idem ſunt, de eadem ave, ſicut Latinis, *alex* & *cantor*:

Excubitorque diem cantu prædixerat alex.

Ορτυξ quare dicatur, obſcurum non eſt: quare ἀοιδὸς non multo magis. Euſtathius: ἴστι ἀλεκτρύονα φιλὸς φαμὲν, *galli proprie*, inquit, ὄρτυγα dicuntur. Unde antiqui noctis tempus in φιλὸς ἀλεκτρύονα dividebant. Long. Παμ. ἀλλὰ πῶρ καίσασθε μίγα, πρὶ φιλὸς ἀλεκτρύονα. οἱ μὲν νῦν ἔγρηγορε, οἱ δὲ αἰγὸν τρίχας ἔπλεκον. Ne quis dubitet accedit tertium, vox κεκλύζω, quam illi avi propriam eſſe ſciunt pueri. Proprium autem & hoc eſt gallorum, ut inter ſe quotidie cantu certent, ita ut præcedente altero, alter ſequatur. Vide quam longe à venuſtate hujus verſus abfuerint interpretes. Lepor mirus in eo eſt: ac ſi dicat: *Fruſtra eſt gallus Muſarum, quicunque Chium illum gallum excitu laceſſit.* vel, *qui Chio illi gallo obſtrepit.* ut Propertius de iiſdem dixit, qui locus hunc plane illuſtrat:

Et matutinis obſtrepit alitibus.

Qui non videt quam venuſte poëtæ dicantur *Muſarum alites*, ὄρνιγα ἀλεκτρύονα, plane à Muſis alienus eſt, nec illum Horatii locum percipit; quem fruſtra attigerunt docti homines:

Scriberis Vario fortis, & hoſtium
Victor, Maonii carminis alite.

Vocat Varium *alitem Maonii carminis*, non aliter quam Theocritus ὄρνιχας μουσᾶν, τὰς πυκτίδας. Χθὼ ἀοιδὸς, eſt, ὁ Χθὼ ἀλεκτρύων. *Maonii carminis alex* dictum eſt. ſicut ὄρνις ἀδῆς ab Æſchylo Cabiris. Ορνιθα δ' ἢ πυκά σε ἰμὰς ἀδῆ. *alitem non faceo te mei ſtineris.* ὄρνις eſt ἀλεκτρύων: & propterea. ὁ ἀγράμων. ὄρνις ἀδῆς, *alex via*, ὄρνις ἀοιδὸν, *alex carminum*, qualis Varius; dux videlicet. Nihil ſuavius aut urbanius, quam ita vocare poëtarum omnium principem.

CAP. XIII.

Loci aliquot interpretum partim emendati, partim expenſi in eodem idyllio ſeptimo. de inſcriptione idyllii diſputatum. Locus Theocriti emendatus, è quo inſcriptio dependet. Amaranthi inſcriptio. Λυκίδας ἢ Θαλύσια.

λύσια. Οδοιπορία. ἐδοιπόρουν. ὥρην. ὥρᾳ. ὥρα. ὥρα ἔτους. ἔτος ὥριον. ναῦται παρ' ὥραν. μὴ ὥραιον ἴκοιτο. Παροδεύσια. devexus Orion. *Negligentia interpretum. Coronæ ex anetho.* αὐλὸς, πῦρ, πότος. μιμνήσθαι τὸ ὀπτημιζειν. ἐς τέγος. *Theocriti locus tentatus.*

PArum adhuc in hoc idyllio promovimus præ iis quæ reſtant; ſed uno & altero loco in principio neglecti ſunt interpretes: quos prius abſolvamus. Quid ſibi voluit criticus ille, qui notavit ad tertium verſum hujus idyllii, ἢ φερτίδαμος. Ἔτος ὁ ϛ΄ πιεμένος? Certe aut ineptit magiſter ille aut corruptus eſt. nam ubi hoc dixit Theocritus: ἢ φερτίδαμος? Nuſquam opinor: nam gloſſa quæ notat ϛ΄ πιεμένος τῦ ϛ΄ alium locum reſpicit. Scribe: σὺν ϛ΄ τείτῳ ἄμμι Αμύντας. Ἔτος ὁ ϛ΄ πιεμένος. Ubi verum fortaſſe erit: quia ſatis fuerat dixiſſe, σὺν δ' ἄμμι τείτος Αμύντας: quamvis meo judicio parum differat. Sed non agimus Grammaticorum cauſam, quam illis relinquimus. Verſus Philetæ, qui in Βίεννα legebatur, ſupra emendatus eſt. Non eſt prætermittenda nota illa quam interpretum aliquis illis Theocriti verbis appoſuit: καὶ μ' ἀτρίμας ὄντ' ἐπαμᾶς. ὑκίτι δ' ἀκχρῶν τῇ λέξει. Videtur, quicunque eſt ille, obſervaſſe τὸ ἐπαμᾶς eſſe vocem μετάφρ. & quæ in hoc ſcriptore ſemel tantum occurrit. Quod ſi verum eſſet, & ab antiquo Grammatico notatum, qui aliam hujus poëtæ ἔκδοσιν tractavit, non eſſet Theocriti illud idyllium, in quo legitur,

— καὶ τι ἐπαμᾶς,
Καὶ ἐπλαᾶς μ' ὑγίακον.

nimirum βυκολίασμ.: quod nos ſupra judicabamus. Flagrum Theocrito minatus eſt aliquis literator è plebe, qui verſum illum legit, in quo dicitur,

— τάχ' ὄπιεσε ἄλλο ἰκανῶ.

Sed mentem ejus non perficiunt illa verba quæ nunc extant: ἡμαρτημένον δ' ἐξηύρηκα τι, ὄπιεσε· ἔπιεσε γὰρ ἄλλο. ἐκ πλάσιον. Aliquid dixiſſet, ſi ſcriptum eſſet: ἡμαρτημένον δ' ἐξηύρηκα τι, ἄλλο· ἔπιεσε γὰρ ἐκ δυοῖν, ἄλλο ἐκ πλάσιον. Attigerunt & hoc viri docti: ſed ſic malim. Cum Theocritus ſcripſit πεπλασμένον ἐκ Διὸς ὄρφνα, Græcanicum eſt & nugatorium quod legitur: τὸ δ' ἐκ Διὸς, ὅτι ἀφανὴς ἐκεῖ ὁ Ζεύς. Græci poëtæ millies Jovis nomen tantum ἐπ' ὠφελείᾳ uſurpant, πλασταξίλογον. Vide quæ nuper feſtinanter ad Heſiodi Ἡμέρας notavimus, cum ait:

Αἶσα γὰρ ἡμέρῃσι τέλ' Διὸς πανὸς μετιόντος.

Ubi fallebantur viri docti, qui aliquos Jovis dies ab Heſiodo ſtatui putabant. Sed hæc minuta ſunt. Verſus Theocriti qui ante initium eſt illius Odæ, qua abeuntem Ageanacten proſequitur Lycidas:

Τῦτ' ἄ τι πρὸς ἐν ὄρῃ τὸ μαλόδρομον ἐξεπόνασα,

à doctioribus aut omnino non, aut levi manu tactus eſt. Nobis tanti momenti viſus eſt, ut niſi ſemel aliquid de eo ſtatuamus, ne quidem ipſam idyllii inſcriptionem, quæ ſive à poëta, ſive à veteribus præfixa eſt, nos capere fateamur. Itaque quod primo idyllio præſtitimus, ut præcipuam vocem Theocrito redderemus, circa quam totum verſabatur: idem hoc loco præſtabimus. Nam cur diſſimulem lectori ſcrupulum quem in animo noſtro relinquit inſcriptio, ΘΑΛΥΣΙΑ, Η ΟΔΟΙΠΟΡΙΑ ΕΑΡΙΝΗ? quæ duo, ſi aliquid judicamus, inter ſe pugnant. Scimus enim Θαλύσια non niſi ſub autumnum celebrata fuiſſe, ſicut Ἀλῶα Athenienſium. Quomodo poteſt igitur eſſe ἐαρινὴ ὁδοιπορία hoc iter, quod à poëta ſupra ὥρης Θαλυσιάδος vocatur, quo directe cum Eucrito & Amynta ſe conferebat? Et ne quis excipiat, plura fuiſſe Thalyſia, ipſe poëta infra occurrit, longa & luculenta deſcriptione commendans ϛ΄ ἐπαίνεσε. Ita ut omnis dubitandi anſa præcilà ſit. Neceſſe eſt igitur, aut nimium temere, quiſquis eſt inſcriptionis autor, credulitate hominum abuti voluerit, aut aliud eſſe, quod nos fugiat. Sed nos, ut diximus, nodum eum ex hoc loco ſolvemus, qui ita apud Euſtathium legitur, quem vidimus etiam à viris doctis ἐπὶ πάρεργον obiter citari: ſed, cum non ſatis eum excuterent, ſuſpectum habuerunt. Τυῦτον δὲ παρὰ Θεοκρίτῳ τὸ ὄρη φίλι, ἕ μαλόδρομον ὄρη ἐξεπόνασα. τυτέστιν ὑφ'

ἔαρ τὸ μῆλον ἢ καὶ ὥρας ἑστιατόριον. Existimaram primo legendum esse in Eustathio; ὥρα φησὶ ὁ μανύθριος ὥρα ἐξενίσασα: τυτίσιν ὥρα τὸ μῆλον. ὃ καὶ ὥραν ἑστιατόριον. Moviſſe enim Grammaticum vocem ἑστιατὸν exiſtimaram, ac propterea legiſſe apud poëtam noſtrum, ὥρη, ἄγγυ σὺν φερτίλῃ. ἢ ἑστιατείῃ. Nunc vero nihil muto, ſed lego in Euſtathio ut ſcriptum eſt. In Theocrito vero pro ἐν ὅρῃ, ὥρῃ repono. Τῷ ὅτι πρὸν ὥρη. Nunc quomodo intelligendus ſit poëtæ locus, ſi ita legimus. Carmen quod Ageanacti ſcripſerat Lycidas, hujus idyllii pars præcipua eſt, non aliter quam in primo cantio Thyrſidis Sicut in ea Daphnis & dolor ejus; ſic hic Ageanax & ejus navigatio. Sicut illud inſcribebatur THYRSIS, ſic hoc à nonnullis LYCIDAS. In Amaranthi enim veteres Grammatici, qui in hunc poëtam commentatus erat, ἐπιθέτοις ita inſcribebatur: ΛΥΚΙΔΑΣ ἢ ΘΑΛΥΣΙΑ, ut ex authore diſcimus Etymologiarum; qui non aliam agnoviſſe videtur. Quid ergo de altera illa dicemus, quam nihilo minus antiquam arbitramur? Ejus rationem reddet hic verſus quem in manu habemus, cum eum ut legendum diximus interpretabimur. A navigatione Ageanactis in ſcriptum eſt ipſum idyllium. Οδυσσεία eſt ὁ πλοῦς. Apud poëtam Telemachus ἐδυσσεύσατο nautis perſolvit, quibus in navigatione uſus erat. Gloſſæ in poëtam: ἐδυσσάμην, τὸ ἐπὶ τῇ πλοῦτῳ βίωσιν, ἢ ἀμοιβήν. Eſt igitur ἐδυσσεία, ὁ πλοῦς, navigatio. Navigationem fuiſſe veteribus duplicem notum eſt, ἐαρινὸν ἢ θερινὸν. quarum altera uſitatior, ſed minus tuta: altera tutior, ſed minus uſitata. quam Heſiodus longe præfert ubique, ut nocant veteres. ἀνιχνεύσας ὅτε κεν θέλωσιν. ΕΑΡΙΝΗ ΟΔΟΙΠΟΡΙΑ, eſt, verna Ageanactis navigatio. á qua inſcribi meruit hoc idyllion. In hanc amici ſui vernam navigationem ſcripſerat vernum carmen Lycidas, quod ſuaviſſima vota continet, quibus Ageanax ſtis abitum proſequitur. Hoc carmen ait à ſe ſcriptum fuiſſe πρὸν ὥρῃ. id eſt, *vere præcedente*, cum navigationem ſuſciperet Ageanax. Ὥρα eſt τὸ ἔαρ: nam & poëta modo ὥρα, modo ὥρη ἐαρινὴ dicit. Sic ὥρα ἔτους cum dicunt, ver, & interdum ætatem complectuntur. Heſychius ὥρα ἔτους, καιρὸς ἔτους, τὸ ἔαρ, ἢ τὸ θέρος. Infra ὥρια ἔτους in hoc ipſo carmine dicitur ver & ætas. nam ita ſumete malo quam ut interpretes. Ἔτος ὥρια eſt annus ſine hyeme & autumno, anni pars altera: ſicut infra cum apes dicuntur ἔτος ὥρια paviſſe Comatam. Ὥρα igitur totum navigandi tempus eſt: ſed hic de vere malo accipere. Ὥρῃσι πλεῖν, eſt, ὁ ἐαρινὸς: quamvis Heſiodus longe alio reſpectu τὸ θερινὸν πλοῦν ὡραῖον vocat: quia ſolum tutum eſſe exiſtimat. Illi qui nec vere navigabant, nec æſtate, παρὰ ὥραν dicebantur: qualis ille naufragus, in quem poëtæ noſtri extat epigramma:

Ἀνθρωπε ζωὴν περιφύσιο, μηδὲ παρ' ὥρῃ
Ναυτίλλου λίθε· ὡς ὁ πολὺς ἀνθρῴῃ βίος.

Iidem dicebantur, μὴ ὥρῃσι πλεῖν: nam ὥρα erant navigandi tempora. Comicus Lyſiſtrate:

Ἐκεῖνον δ' ὃ μὴ ὥρῃσι μὲν Δημὸς πεῖθε
Πλεῖν ἐς Σικελίαν· ἢ γυνὴ δ' ἐρεσχόμην
Αἰεὶ λέγουσα φεῦ.

Unde notiſſima Atticorum imprecatio: μὴ ὥρῃσιν ἔκοιμι· quod toties in illorum libris. Id ego à navigationibus deſumptum eſſe mihi perſuadeo. de quo cum integram nuper diſputationem inſtituerint magni viri, longeque diverſam rationem afferant, non potui non hoc notare, cum præſertim maxime omnium nos juvet locus Platonis, qui ab ipſis adducitur, ubi ſuadet philoſophus ille amico cuidam, ἢ ἐπιχειρεῖν τοῖς μείζοσι, ἀπόντας δ' ὡς ἐς ὥρας. Ὥρα autem tempora ſunt cum mare eſt πλεῖμον, ut Theophraſtus loquitur, ut Heſiodus, ἀμέλγειν: quod incipiebat eſſe circa prima Dionyſia Athenienſium: quo tempore Ageanactem profectum fuiſſe ſtatuamus; &, ut philoſophus loquitur, τῶν πλοίων. Illo tempore ſuum hoc περιτυμπανιστὴς ſcripſit Lycidas: qui optat illi, ὥρια πλεῖν γενέσθαι. Scribo itaque,

Τῷδ' ἅ, τι πρὸν ὥρῃ τὸ μανύθριον ἐξενίσασα.

Scripſerat vere carmen in vernam amici navigationem. Apparet jam non modo cur ὥρῃ legendum ſit, ſed etiam quid ſibi velit inſcriptio quam habemus: non aliter quam ſi quis primum idyllium inſcribat, ΠΑΘΟΣ ΔΑΦΝΙΔΟΣ. Pergamus jam in hoc ſuaviſſimo propemptico. In eo cum ſcribitur:

—ἀ Ωρίων ὅτ' ἐν' ὠκυπόδεσσι πόδας ἴχῃ,

tempus deſignatur quod nautæ veteres Πανδυσίαν dicebant, cum maxime infeſtatur mare: quo celeberrimus ille Horatii Architas naufragium erat paſſus, qui conqueritur:

Me quoque devexi rapidus comes Orionis
Illyricis notus abſtulit undis.

Devexus Orion, eſt, ἡ Πανδυσία, tempus illud cum poſt Orionem occidunt Pleiades. Itaque Heſiodus in navigationis præceptis ante omnia hoc excipit.

Εὖ τ' ἄρ Πληϊάδες Ἀτλήϊαι ὄψεμον Ὠρίωνος
Φεύγουσαι εἰς Ἠῶ τε καὶ ἠερόεσσαν ὀπωπήν,
Δὴ τότε καὶ θερίζειν ἀρήμονα θύεσθαι ἀρότην·
Καὶ τότε μαΐῃσι πῆας ἰχθὺ ἰδὲ οἶνον πίσυρον.

Sed ne hoc quidem tempus Ageſanacti nociturum eſſe Lycidas ait, ſiquidem ſuo animo morem gerat. Grammaticus aliquis notat paulo poſt: Ἀσκυτίλλας δὲ διάφορον, ἀλκυόνα καὶ κέρυλον, καὶ κερύλον· οἱ δὲ φασὶν, ὅτι τὰ ἄρρενα τούτων, κέρυλοι καλοῦνται Ubi hoc dixit Ariſtoteles, aut quis eſt ſubtilis adeo & acutus animalium diviſor, qui cornicem & halcyonem diſtinxit? Verba philoſophi ſunt lib. Hiſt. animal. 8. cap. 3. Περὶ δὲ τὴν θάλατταν, καὶ ἁλκυών, καὶ κέρυλος· καὶ οἱ κορῶναι δὲ νέμονται ἀκτὴμονα τῶν ἰχθυοτόκων ζώων. Scimus quidem intelligi avem quam ἀπαλὸν κορώνην vocat princeps poëtarum. Agit autem philoſophus de avibus illis quæ circa mare verſantur, aut potius, ut noſter loquitur, ἀφ' ἧς ἁλὸς ἄχνα. inter eas ait halcyones eſſe, & cerylos: ſed & fulices, aut quo nomine eas appelles, quas ibi κορώνας vocat, piſciculis è mari prodeuntibus inſidiari; hinc concluſit vir acutus, Ariſtotelem diſtinguere, halcyones, cerulos, & cornices. Non aliter quam ſi ego lupum & ovem utrumque in terra verſari dicerem: atque hinc aliquis inferret, diſtinguere me lupum & ovem. Male ſit illis lucifugis commentatoribus, qui nobis toties dant verba. Nos non aliter eos ulciſcemur, quam ſi ejuſmodi ineptias poſthac intactas prætermittamus: quatenus aut lectoris fieri ſine incommodo poteſt, aut inſtitutum noſtrum ferat. Sed eamus ad geniales Lycidæ epulas. Cum notat Græcus interpres: ἀδρὸν ἄνθος τὸ ἄνηθον. ἀκτήμονας δὲ ἰχθύος τροφὰς, ὡς Ἀλκαῖος, ἡ Σαπφώ. Locus quem intelligit Alcæi, eſt apud Dipnoſophiſtam, ſicut & Sapphus: inde petant ſtudioſi harum literarum. Anetho in coronis ſuis cur amantes uterentur ignorare non poteſt, qui meminit, in veteri diſciplina Atticorum liberis anetho interdictum fuiſſe, ſolis vero ſenibus permiſſum. propter ἀφροδίσιον ἰσχὺν ſicut & apium, ex quo perinde atque ex altero coronæ fiebant. Comicus Νηρ.

Οὐκ' ἂν ἰλίδιον ἀνετοῦν' ἐξῆν κεφάλαιον ἢ μαραθοῦν.
Οὐκ' ἂν ἄνηθον τὸν πρωτοτόκιον ἁρπάζειν, ὑπὸ σίσυρνα.

Sicut eadem ratione in coronis utebantur bulbo, gratificantes illi Dez, ἃ ἐπαγίσατε καὶ ἐβάλετε ἑρίοις. Sed ad cætera. Non ſcio quid ſibi velit Grammaticus quidam, qui cum de vino Pteleatico notat, ex Homero locum adducit περὶ Πτελέην ἐλαίην. Πτελέα γάρ, inquit, ἡ ἐρυθρὰ ἐκαλεῖτο· ἢ τόκος ἐν αὐτῇ ἢ ἐν Ἀρκαδίᾳ. Ὁμηρος· Πτελέην ἐλαίην. Nihil tale puto apud poëtam eſſe: ſed ſcribendum, ἢ Πτελεὸν καὶ Ελος. Locus eſt Iliad. β.

Καὶ Πτελεὸν, καὶ Ελος, καὶ Δύσιον, ὕδατι πίειραν
Ἀρτέμιτα Θέμιδος τε Θρῄκια παῖδες ἀνδρῶν.

Antiqui ἰωχμῶντες, & genio ſuo dedita opera indulgentes tria ad voti conſummationem requirebant: IGNEM, POTUM, TIBIAM. Ex his Comicus deprompſit urbaniſſimum ſcomma in Megarenſes, cujus generis ea ſunt quæ in veteri comœdia παρὰ προσδοκίαν ἢ ὑπόνοιαν dicuntur: in quibus aliud poëtæ præter id quod expectabatur efferunt. Locus eſt Αχαρνεῦσι·

Δι. Πῶς ἔχετε; Με. Διαθρῦμμαι καὶ πυνθάνομαι πάλαι.

Perfundit eos melle Attico & eorum egeſtatem: expectarat enim auditor ut reſponderet, διαθρύπτομαι καὶ πυνθάνομαι πάλαι: illi reſpondent διαθρῦμμαι. Ille rurſus pergit ad tertium:

Δι. Ἀπὸ γὰρ τῆ δ' ἢ αὐλὸς παρῇ.

Non aliter quam ſi dictum fuiſſet διαθρύπτομαι: adjungitque tertiam voluptatis

partem, TIBIAM, poſt IGNEM & POTUM. In quo ſcommate ſummus eſt lepor. Tria hæc ſtudioſe obſervat noſter Lycidas. Primo, πὰρ πυρὶ κικλημένος. ſecundo, ϗ πίομαι μαλακὸς, tertio, αὐλησείδην δέ μοι. Pauperculi ex his tribus ſolum ignem ſibi reliquum habebant, tanquam cæterorum ſolatium: quem etiam Megarenſibus relinquit Comicus. Et Tibullus:

Me mea paupertas vita traducat inerti,
Dum meus aſſiduo tueat igne focus.

Nam ut veteres ad Ariſtophanem notarunt, τὸ πῦρ ὑπαχίας σημαντικὸν. Quæ de poculis ſequuntur, ϗ † περιφερείας. quæ Ageanactis memoriæ inſtituitur, ita diſtingue:

Καὶ πίομαι μαλακὸς, μεμνημένος Ἀγεάνακτος
Αὐτᾷσιν κυλίκεσσι, ϗ ἐς τρύγα χείλος ἰρίδων.

Hæc conjungenda ſunt quæ diſjuncta erant. τὸ μεμνῆσθαι, eſt idem quod τὸ λέγειν. ex idiotiſmo poëtæ. Unde illud in Comaſte, μεμνημένον εἰ φιλεῖς μι, nihil aliud eſt quam λέγοντάς, ἤτοι ἐροτῶντος. Μεμνῆσθαι κυλίκεσσιν, eſt; κύλιξιν ἐπιφημίζειν τοῦτο. Quod ſequitur non ſatisfacit omni ex parte. Scio quid apud Horatium ſit, *pota face tenus eadi*. Sed propterea non capio quomodo in calyce poſſit eſſe τρύξ. ἔλεγε ὑποσεῖσθαι cum dixit Lycidas, ϗ ἐς τρύγα χείλος ἰρίδων. Nam huc inclinat ſcholiaſtæ opinio. Et certe potuit Theocritus ita locutus eſſe χυλίοις. & minus accurate, ut mos eſt ipſius, pro, μέχρι πυθμένος. Sed ne ſic quidem nihil in animo meo relinquit, ut penitus arrideat: & non potius exiſtimem τὸ τρύγα ſimpliciter ut in illo Anacreontis poſſe accipi. Μεγίδης δ' ὁ φιλόφρων δίκα δὲ μῆνις ἐπὶ τὰ ςεφανῦται τῇ λύγῳ. ϗ τρύγα πίνει μακρήλια. ut ἐς τρύγα ſit ἐς τὸ ὦν. Quod ſi eſſet tamen, legere malim, ϗ ἐς τρύγα χείλος ἰρίδων. In quo ipſo juvat nos diſtinctio quam paulo ante his verbis adhibuimus. Sed ejuſmodi indicamus viris doctis ut cogitent. Eo certe modo major καθαρότης erit in duobus illis, πίομαι μαλακὸς, &, ϗ ἐς τρύγα χείλος ἰρίδων. eruntque παράλληλα: quod nobis quidem hoc loco ſuavius videtur. Sed hæc hactenus.

CAP. XIV.

Ξινίας. ξένιος. ὁ ξένος ἡ ξένη. ὃ ξένιον. καράσσας, κομάσας. *interpres emendatus ſemel & iterum. poeta Deam Syriam* ἐξιδιάζει. *Locus venuſtiſſimus excuſſus. Mos veterum in conviviis, & ex eo Theocriti locus de Philino illuſtratus. Theocritus emendatus.* ἕλκω, ἢ πέτρα ἢ Κύκλωπος. *Cyclops e Satyrico dramate.* ἀδολεσχία *ab interprete notata.* ἢ ποτὶ Ἰωνικῶς ϗ Δωρικῶς.

LYcidas in ſuaviſſima cantione ſua tanquam aſcititium ἐπιθέτιον interxit duas fabellas: alteram Ἀτταλικὴν de Comata: alteram, quæ prior eſt, Βυττικὴν de Daphnide, in priore ita canit:

Ὡς πόκα τὰν Ξινίαν ἰερώταλλο Δάφνις ὁ βώτας,
Χ' ὡς ὄρος ἀμφικάλυπτον ϗ ὡς ἄρκυς αὐτὸν ἰδρύσω,
Ἰμέρῳ ἤπτει φύττι πὰρ ὄχθαισιν πεδάμοι.

In vocis Ξινίας interpretatione quid neceſſe eſt dicere, quantum ſe veteres magiſtri torſerint, cum hodieque extent illorum gloſſæ, quæ nihil tamen quam meras conjecturas nobis proponunt, in quibus Græculi plerumque inſigniter infelices ſunt? Illorum tamen opinio prævaluiſſe videtur, qui Ξινίαν legerunt, & ὅτι μὲν ξένην eſſe voluerunt. Quo ſemper illi confugiunt, qui nihil melius didicerunt. Ut omittam nullum eſſe veterum qui Xeneam illam à Daphnide amatam ſcribit, res ipſa ſe convincit facile. Multo minus nos illi juvant qui in hoc Theocriti loco ξανθὴν legerunt. Poſtquam igitur omnem ſuam ſapientiam exhauſerunt veteres critici nos per nos ſapere diſcamus. Græci cujuſcunque enomen reticent, illum ξῖνα appellant. Cujus rei feſtivitas cum apud alios, tum præcipue apud Theocritum

frequens

frequens est. Apud Platonem exempli gratia in libris De legibus tres introducuntur personæ. Primus Athenienſis est, ſecundus Cretenſis, tertius Lacedæmonius. Cretenſi nomen est, Cliniæ; Lacedæmonio, Megilo: ſolius Athenienſis nomen non exprimitur. Ergo ξῖνος vocatur. Ἀθήναιος, ξῖνος, Κλινίας Κρής, Μέγιλλος Λακεδαιμόνιος. Ξῖνος Ἀθηναῖός ἐστι, *Athenienſis quidam.* In Pharmaceutria noſtri poëtæ mater Philiſtæ & Melixonis ἡ ξῖνα dicitur: ejus enim nomen non exprimitur:

Ταῦτά μοι ἡ ξῖνα μυθήσατο.

In idyllio quinto judex cum non nominatur ξῖνος dicitur:

Εἶα λίγ', ὄφρι λίγηις· ἢ τὸν ξένον ἐς πόλιν αὖθις
Ζωὸν ἄφρι. ἢ πωλεῖ, ἢ ἐκμόλῃ ἐξ Ἀθανᾶν Κομάτα.

Hinc ὁ ξῖνος nihil aliud est quam Atticorum ὁ ἕτερος, cum nomen vel non exprimimus, vel non meminimus, ejus quem vocamus. Sic eodem idyll. Τὸν ὁ ξῖνος μικκὸν ἄκουεν. Et in piſcatoribus ita ſocium appellat ſocius: τί σ' ὁ ξῖνος κοτὶν ἴρηται Τὰν γραῦαν. Non longe aliter Græcorum ſcriptores ξῖνον vocant τὸν τυχόντα, quod ſæpe in lemmatibus inſcriptionum & in ipſis eſt. Sed Theocritus, ut diximus, ξῖνος cum dicit, intelligit τὸν δεῖνα, illum aut illum: certum aliquem quem non nominat. Daphnidis amica cujus nomen diſſimulatur ἡ ξῖνος dicitur, mira diligentia, Ὡς πᾶσα τᾶς ζωᾶς ἐφράσαιο Δάφνις, quod nihil aliud eſt, quam ſi dixiſſet, quomodo olim illam puellam amavit Daphnis: certam illam & notiſſimam, quam non nomino, quam tamen intelligo. Jam ξῖνον dici τὸν ξένον. & ξῖνος τὸν ξένον non eſt quod ſcrupulum in doctiorum animis relinquat. Apud Heſychium legitur ξῖνοι, exponiturque, ἑρμηνῆαι, ſicut ξῖνοι ſunt οἱ ἑρμηνῆαι, ratione viris doctis non incognita, & apud Comicos, τὸ ξυνιέναι. Nihil eſt elegantius aut verius. Non intelligo quid voluerit criticus, qui novavit: τὸν Λίνον καλλίμου Κομάτας, ἔννιπε δ' ἴσον ἀπτὶ Μοίσαις. De eodem Comata cum aliquandiu poſtea agit, verba quæ adducit ἀνωνύμου, è Theocriti Syringe deſumpta ſunt. Κιφάτας & Κομάτας idem ſunt Theocritico ſchemate, quia κίφος veteribus ἡ κόμη dicebatur, vel tonſuræ ſpecies: ut cum à poëta Alexander κίφος ἀγκλὰς dicitur. In omnibus ſcholiorum editionibus, quas nos quidem vidimus, ſcribitur, cum de feſto Arcadico agunt Grammatici, in quo dicitur vapulare Pan: οἱ Ἀρκάδες ὑπὲρ θέρους ἑορτάζοντες, οἱ μὲν εὐθείας ἔτυψαν, ἕτερον δὲ Πᾶνα· οἱ δὲ τύπτοντα, σκῶλαψ ὡς αὐτὸν παρόντα, πτερόεντα ὀρνέον ἢ θήρας ὑπισχνεῖτο. Scribe, πτερόεντα θηρεύειν ἢ θήρας ὑπισχνεῖτο. Deinde cum legitur ibidem poſt adductam Munati ſententiam: Χρὴ δὲ, ὅταν οἱ γεγραμμένοι πίνακες ἱερὸν ὑφέωσι, ἢ μὴ ἐκκλίνῃ ἢ τοῖς ἱδίοις. ſcito ſcriptum fuiſſe, ἵνηι δὲ. contracte, atque inde χῆι factum. Ita certe ſcribendum eſt; nec aliter ſententiæ ſatisfieri poteſt. Sed neſcio an hæc tanti ſint. Verſibus illis qui non longe poſtea ſequuntur & omnino divini ſunt, in Simichidæ carmine, poëta Venerem cum tota familia & Amorum exercitu, ἰξυλιάζεται, & ad Siculos transfert. Qua ratione id agat non aſſecutus eſt interpres Græcus, quem ab his deliciis exulare, ut Grammaticum, decebat. Venerem olim ſibi vindicabant plurimi, præcipue tamen in Aſia Aſſyrii, qui circa Libanum. quod non ignorare poſſunt illi qui viderunt, quæ περὶ Συρίας θεοῦ Græci tradiderunt. Ex altera parte Siculi τὴν Ἐρυκίνην omnibus præferebant, cujus honor in poſterum ſemper accrevit, & ad Romanos terrarum dominos dimanavit, ut non immerito Siculus Diodorus tot verbis in admirationem hujus Deæ utatur. Hunc montem poëta, in quo primum culta fuit, & ex quo nomen traxit, ἕλος φηνὶ Διώνας vocat, ἀνωνυμούντων, ut critici loquerentur, τὴν Ἐγχελείων θεὸν. & quæ proprie in Sicilia tum temporis colebatur. Quod ut feſtivius faciat, ipſos Amores tanquam colonos introducit, qui relicta Aſſyria eundem cum matre montem incolere ceperant. Non aliter ſumendum eſt τὸ πελάσσῃς, quod ita homines Græci ceperunt, quaſi illud & τὸ ἀκέσσῃς conjungenda eſſent, aut eodem ſpectarent. Atqui totum hunc ſcrupulum ſuſtuliſſet poëta, ſi articulum addidiſſet, quos non amant poëtæ, etiam ubi neceſſarii ſunt. Nam mens & τὸ σύνεσις tale eſt: Τμεῖς δ' Ἔρωτες οἱ πελάσσῃς, Vos amores qui Byblidos undas deſeruiſtis, & coloniam veſtram ad Erycen Siciliæ montem tranſtuliſtis: qui ex Aſſyria ad nos veniſtis; Vos, inquam, Arati mei Philinum quem

deperit, tangite. Non poſſumus ſatis dicere quo lepore aſperſa ſint hæc, quæ tamen non ita magni momenti eſſe videbuntur iis, quibus nos ſemper operam dedimus, ut quam maxime ſimus diſſimiles. Antiqui in conviviis pyra in aqua merſa apponebant, ex quibus ſinguli convivæ ſtatim pro ſe quiſque rapiebant τὸ πυκάτταβον: nam eadem voce in hoc more utitur Alexis, quo Theocritus cum de Philino agit, quem maturrimo pyro confert, aut potius pubem ejus & ætatis exorientem floſculum, ᾧ ἥβη ἐν ἄρχῃ ὄντα. Verba Alexidis ſunt:

— ἥβης ποτὲ
Πήνδιον ἀνθρώπους ἀπίνης παρεκμίσας
Ἐν ὕδατι πολλῷ; πολλάκις δ' ἤκου, τί γάρ;
Οὐκῶν ἔκαστος ἰκλεγόμενος κεμβάτη
Τὸν ἐπιτυχόντ' ἢ πυκαιτάτλαν ἀεί.

quod certe non invenuſtum eſt, utpote à conviviis tranſlatum, ubi quæ maturrima erant, celerrime occupabantur. Viderunt viri docti, quod nos quoque monueramus, legendum paulo poſt,

--ἐκεῖ τ' ἔξεστιν ὁ θύσμοσος ὑκ ἐκεῖ μιᾶ.

Ne hoc quidem verum eſt, quod notat Græcus gloſſator in ὠκανθίδες· φησὶ δὲ Ἀριστοτέλης τὸ ἄμμα αἰγίθου καὶ ἀκανθίδος. μὴ μιγνυσθαι. Non hoc ſcripſit Ariſtoteles de ægitho & acanthide, ſed de ægitho & antho. Verba ejus ſunt: λέγεται δ' ὅτι αἰγίθου καὶ ἄνθου ἄμμα ὑ συμμίσγεται ἀλλήλοις. Infra cum de Cyclope ſcribitur à poëta, --ἐς ὄμμα νᾶας ἴζανεν, interpretatur gloſſa, ἐς ἀντὶ λίθων ὄψη ἵζανεν. ἢ τὰς ἐν τοῖς ὄμμασι λίθους. Ineptiæ, quas ſecuti ſunt Latini interpretes. Prius etiam ridiculum eſt. Scribe, ἐς ὄμμα νᾶας ἴζανεν, qui montibus naves petebat. Alludit locum poëtæ, ubi narratur totis montibus naves petiiſſe Ulyſſis Cyclopem:

Ὡς ἐφάμην. ὁλ' ἴοντα χερώτερ κορυφὰς
Ἤειρε μέλλων.
Ἦκα δ' ἀποῤῥῆξας κορυφὰν ὄρεος μεγάλοιο.
Καὶ δ' ἔβαλ' ἰθὺς ἐμεῖο παρὰ πρύμνην μάλα νηὸς
Κυανοπρῴρου.

Quam ſimplicia hæc ſunt & ὐδιακίβδηλα, quæ tamen interpretum quoque tempore corrupta fuerunt? Dixit ἴζανεν, ἰμφατικώτερον, quia poëta βίλους & βόλα illos Cyclopis lapides & montes vocat. Nam ὅτι Ὁμηρος βόλα. ἀρᾶται ἢ πέτρους ἢ ὑπὸ τῶν Κύκλωπος βαλλόντων, veteriſſimorum Grammaticorum παρατήρησις eſt. Tota autem perſona Cyclopis, aut potius quæ de eo hic dicuntur, è Satyrico dramate deſumpta ſunt, ex Euripidis Cyclope. Nec fruſtra eſt Grammaticus, qui infra monuit, τὸ δὲ χερώτερ ἢ Κύκλωπα, ἐκ τοῦ Εὐριπίδου μετήνεγκε. De emendatione noſtra nemo dubitabit qui meminerit poſtrema illius dramatis Euripidis quod in animo habuit cum hæc ſcriberet poëta, eam penitus confirmare: in iis enim idem dicitur.

Οὐ δῆτ', ἐπεί σε τῶνδ' ἀποῤῥήξας πέτρας
Αὐτοῖσι σὺν τοιούτοις συστρέψω βακάν.
Ἀτὰρ σ' ἐκ' ὄχθου σῶμα, καὶ πᾶν ὅτι τυγχάνει,
Διὰ μιμητέρητος τῆσδε πορεῦσαι κάτω.

Sed quanto lepore dixit, τὸ πίκρον, ἅτου τ' ἄπιστον, πίτνα χερώτ' ἢ Κύκλωπα, in eo:

Ἀρά γέ πω τῶνδ' ἢ πυμάτη ἢ τοῦ' Αὐάπη
Τὸν κερτομεῖν Πολύφαμον, ὃς ἄφρων πᾶσι
ἴζανεν,
Τόσον πίκρον ἴσχει καῦ' αὖλις πωτὶ χερώτερ;

cui loco plane ſunt germani verſiculi antiqui poëtæ apud Dipnoſophiſtam, qui idem de vino dicunt.

Λόγος γάρ ἐσ' ἀρχαῖος ὑ κακὸς ἔχων,
Οἷον λέγουσι τὰς γέροντας τὸ πάτερ
Πωδὸν χερώτ' ἢ διάνοιαν.

Sed neque illud penitus omittendum fuerit, quod paulo ante notat interpres, ad illud Theocriti, Φόλον κατὰ λάϊνον ἄγγος, cui locutioni ille, è Rhetorum ſchola obeliſcum opponit. ἀβολομερίαν δ' ἔχει τὸν λίθινον ἀσκόν. Quæ eſt ea ἀβολομερία? Non alia, niſi fallor, quam ea eſt quam committit, qui lac album dicit: quod Rhetoricam profeſſi facilius in poëta quam in ſuis diſcipulis excuſant. Sed longe aliud eſſet ſi dixiſſet λίθινον ἀσκόλιον, quod eum dixiſſe vult, non λίθινον ἄγγος. Nam ſi ſubtilibus ἢ λεπτολόγοις etymis Græcorum aurem præbeamus, ἀσκόλιον ὑδὲν ἄλλο ἐστιν ἢ λίθος κατασκευῆς. Quære cogitemus quanti momenti ſit hæc ἀβολομερία, quam committit qui ἄγγος λάϊνον dicit. Cum idem Cyclops πυμάτη πωτ' Ανάπα dicitur, leviter in ſuperioribus editionibus peccatum erat ab iis qui literam ſubſcribebant: quod neſcirent τὸ πωτὶ hic Ionicam non Doricam eſſe præpoſitionem.

positionem. Interpres Apollonii: ἡ δὲ ἀντὶ πρόθεσις, παρὰ μὲν Δωριεῦσι περὶ παρ' ἡμῖν δὲ καὶ Ἴωσιν ὑπερθεν ἀντὶ τοῦ παρά. Recte autem monet criticorum observatio; Nova Dorica lingua usum esse Theocritum, quæ revera multos Ionismos amat. nam vetus asperior est. Atque hæc quidem ad Thalysia erant quæ occurrebant.

CAP. XV.

Idyl. 8. Χάεις. χαείης. ὄπωρος & ὀπώρης· χρόταλον. μυείον βάδος & *similia. Theocritus emendatus.* ὦ πόλι. Μίλος Μίλω. *Theocritus emendatus semel & iterum. Locus ejusdem aliter explicatus quam vulgo & interpunctus.* σιμαὶ αἱ μίλωσαι. σιμαὶ αἱ ἀναλάδους ὄφιων. *Poeta emendatus. Percuritur idyllium* 9. *Theocritus emendatus.* πίντι πίντι ἔοι. κόγχλω δηλῆσι. *Emendatur Theocriti locus præstantissimus.*

Homerus in ea ætate in qua Jurisconsulti pubis emissionem locant, τοῦ χαίρειν collocare videtur, cum naturæ beneficio viro aut fœminæ conceditur ut Veneris leges inire possit. Unde Sappho ἡ καλὴ puellam ἄχαριν vocabat, quæ nondum viripotens erat, &c. ut comœdia loqueretur, τοῦ ἴστι κἀξαίρετος Hanc ætatem Daphnidi τοῦ ὑποκειμένου τῇ Βυκολικῇ περσωπείᾳ tribuunt veteres Ælianus: Βυκολῶν δὲ κατὰ τὸν Σικελίαν ἡ Δάφνις, ὑφ' ἣν αὐτῷ νύμφη μία, καὶ ἀμέλγων καλῶ ὄντι καὶ νέῳ, καὶ πρώτῳ ὑπολήπτῃ, ἴσθι τῷ χρωτὶ ἡ χαρις ἀπτὴ ἐστὶ τῶν καλῶν μέρικλον, ὥστε φησὶ καὶ Ὅμηρος. Daphnis igitur ingressus ἡλικίαν τοῦ χάριζος, venuste à poeta χαείης dici potest, ut hac voce denotetur non forma corporis, sed ætatis tempus. Cum scripsit poeta, Μυκητᾶν ἐκίνυρε βοῶν Δάφνι, si acute καὶ τοῦ Aristarchi censuram exercere vellemus, diceremus scribendum esse, ἐκίνυρε, non ἐκίνυρε. Meminimus enim alibi notasse veteres criticos vacante præpositione περιπεπαυμένος scribi hanc vocem. Jam quis adeo peregrinus est in poeta nostro ut nesciat ubique τῷ σύνθεσις ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ poni, id est pro simplice positum? Infinita ejusmodi notari possunt toto opere. Ἐπιῦδες tale est quale ἐπιβυκόλιος, quo infra utitur. Est autem nequaquam contemnendus inter antiquos Grammaticos qui notavit, Ἐπιῦδες, οἱ μὲν περιπεπαυμένους, περιστὰς ἢ περίθεντας· ἔδες γὰρ ὁ φύλαξ· οἱ δὲ περιπεξευτένους, πάλιν ὁ φύλαξ, ἀπὸ ξυλίνου ἐπιῦδες. Pu:o locum ita emendandum: Ἐπιῦδες οἱ μὲν περιπεπαυμένους, περιστὰς ἢ περίθεντας· ἔδες γὰρ ὁ φύλαξ· οἱ δὲ περιπεξευτένους, πάλιν ὁ φύλαξ, ἢ ἴλαι ξύλινοι, ἀπὸ ξυλίνου ἐπιῦδες. Nam paulo ante idem Grammaticus notarat: Ἐπίνυρε, ἐπίστασο, ἢ ἴλαι ξύλινοι. Et Eustathius notat ad poetam, τὸ, ἐκίνυρε, vocem esse qualis ἐπιβούτωρ est, qua Theocritus utitur ut infinitis ejusmodi aliis in quibus περιστοιχὴ ἢ περίθεσις. Sed in hac voce cum interpres χρῆσιν ex poëta citabat, quæ adducebantur, negligenter scripta erant & confuse, ut unde desumpta essent solum authoris nomen indicaret, hoc modo: ἢ Ὁμηρος, Ος' ἴλαν ἐκίνυρε, ἢ, Ος πρῶτος Μίνωα τίκτε. Reposuimus è poeta, Ος ἴλαν ὑλὴν ἐκίνυρε, &, Ος πρῶτος Μίνωα τίκτε Κρήτῃ ἐκίνυρε. Nam oportet saltem vocem esse cujus causa reliqua citantur. Quod dixit Menelcas, ἡ δ' ὅτι πάθοις, Plutarchus paulo aliter, ἡδ' ὅτι γένοιο. οἱ δ' ἁρμάτιοι ζῶσαι σῶφρονα καμβάντες. ἡ δ' ὅτι γένοιο, ἢ ἐξ ἀρχῆς δύσμορος καλεῖ αὐθωπείαν· in tractatu περὶ παθῶν ἀγωγῆς· Quem Daphnis non ita longe post διαφθείσα κάλαμον vocat, videtur esse quem Græci κέρδαλον dicebant. Ejusmodi κέρδαλον procul dubio sibi præparare voluit bonus pastor, cum manus saucia-vit; de quo his verbis conqueritur:

— ἴστι καὶ ἢ δάκτυλον ἀκρὸν
Τύφλον, ἐπεὶ κάλαμόν με διαχρήσαο δίκλωκτον.

Aristophanis interpres: κέρδαλον κυρίως ὁ ἀγκύλωμα κάλαμος, ὁ καθαπτικὸν ἀγκύλωμα ἐπιτηδειον, ὥστε ἁρπάζειν ἅτινα αὐτὸν φωλεᾷ ἢ χειρί, καθάπερ κέρδιον ἀποτελεῖν. Forsan neque prætermittendum est Menalcam in quinto Ἡρακλεῖ suo elegantissimo, cujus initium est,

Ὦ τερέτισμα τὸ κηλεῖ ἀγρῶν ἄπορ, ἢ βάθος ὕλας.
Μυρσίν,

usurpasse

uſurpaſſe, τὸ μεῖον ἀντὶ τοῦ μέγα. Quo modo Hedylus poëta Elegiographus ſuaviſſimus Θαῦμα μεῖον dixit. Verſus delicatiſſimos apponam.

Τῷ Φοίβῳ ἱερὰ πολλὰ διὰ κλῆμα δέδηται,
Ἠλθομεν αἱ ζαχιναὶ τίξα φυγεῖν ἑκάεσαι,
Μυρίον ἐνθρέξαι θαῦμα τοῦτ' ἐφέρπυσεν ἀνθρώποις
Κλῆμα δι' ἱμερτοῦ ἰδρέμματι Ζεφύρου.

Sic Apollo apud Euſebium Præparat. Evangelicæ lib. 5. τάδ' ὄλιστι μεῖον ἀμῖν. apud Pindarum ſæpius & alios. Nunquam potui ex animi ſententia pro vera lectione amplecti quod in eodem mellitiſſimo tetraſticho à Menalca dicitur:

— Δ' ὦ πόλι, ἢ κἄμε Μίλω,
Ὡς Πρωτεὺς φώκας, ἢ Θόας ὄϊς, ἴτημα.

Optime emendavit, meo judicio, Hugo Grotius noſter, Δ' ὦπόλι. de quo juvene quoties mecum cogito, non poſſum ſatis gratulari Bataviæ, aut potius huic ſæculo. Ipſi mihi tamen præcipue, qui admirabili ſplendore illius percuſſus ſæpe ingemiſco, æmulatione honeſta tamen, & qualis in Heſiodico ζεμμὶ eſt. Judicium in ſcriptis verſis, ſolutis, ad antiquitatem ubique comparatum: ſine ineptiis, ſine ambitione, ſine fuco. quæ omnia (ὁ Muſæ & Apollo) à paucis omnino æſtimantur, vix ab uno & altero ut debent. Nam de iis recte judicare tanti propemodum eſſet, quanti ſcribere. Jam de curis forenſibus quid dicam & quotidianis clientium moleſtiis? Quis poſterorum credet, aliquem in ipſo ætatis limine ſcientiarum propemodum fines attigiſſe, cujus otium tam multi ſibi vindicarunt? Itaque mœſtior ab eo plerumque recedo, non quod invidere poſſum iis, quos miror. Sed cum de patria noſtra cogito, & qua infelicitate temporum ejecti in litera rum ſpe anguſta acquieſcere cogamur, & ingeniolum hoc noſtrum qualecunque ingratæ patriæ debere. Sed querelarum ſatis: ne nimium prolixa fiat hæc παρουσία. Noſter igitur Grotius legebat, Δ' ὦπόλι. ut nimirum Menalcas mandet ἀπόλῳ alicui, quæ perſonæ ubique ſerviles ſunt, & ὁ θυτίφορε πάϊτις in Bucolicis. ut hæc verba Miloni conſueto ſuo deferat. Inſolenter autem dixerat, Μίλῳ: quod neque criticum illum fugit, qui obſervavit Theocritum, ὁ Μίλῳ, τῷ Μίλῳ dixiſſe. Sed inverſo ordine verba illa concepta legebantur, hoc modo: Μίλῳ δι' ἄπτυε, ἀντὶ τοῦ Μίλωνι· ἢ γὰρ ἢ νύμφαι γε', ὁ Μίλῳ· ἴφη, ἀλλὰ ὁ Μίλων. Præpoſtere, ut diximus, quod mutare nobis non fuit religio. In ultimo molliſſimoque Daphnidis Elegiaco male, meo judicio, legitur:

Σύπομαι μᾶλ' ἱστορέω τὰν Σικελὰν ἐς ἅλα.

qui locus tamen ſcholiaſtis tempore ſcriptus fuiſſe videtur ut debet, nimirum: τὰν Σικελὰν δ' ὦ ἅλα vel, τὰν Σικελάν' ἐς ἅλα. Exponit enim ibi, ἢ τὸ Σικελὸν πέλαγος: quem ſenſum quidam interpretes cum ſecuti ſunt ex poſterioribus, reddendo, & in mare Siculum aſpicimus; non viderunt Græca aliter legenda eſſe, ut illa admittatur interpretatio. In ultimo Menalcæ lego, Αἰδεῖ δὲ παρθενικὰς ἀπαλὰς κόπτις, non ut ſcriptum eſt, ψόφος. Certum eſt hoc modo legiſſe Virgilium, qui vertit, *nobis Amaryllidis ira.* Mutando nimirum, elegantia quadam illi deo poëtarum peculiari, vocem παρθενικὰς in proprium Amaryllidis. Monuerunt jam viri docti legendum eſſe paulo ante ὦ βάϑις ὔλας Μυρίον. non ὦ. ut hæc γνώμη ſit & ſenſus loci: δηλοῖ ὦ βάϑις, id eſt ὕδατι, ſicut Græcus interpres legit. Sed invenimus totum hoc diſtichum aliter interpunxiſſe & ſcripſiſſe veteres; hoc modo:

Ὦ τερέτα τὰν μυκᾶν αἰγᾶν ἄπερ. ὦ βάϑις ὔλας
Μυρίον. ὦ τιμᾷ, δηλοῖ· ἰὼ ὕδωρ ἔρεπε.

Ut mens ſit. δηλοῖ ἔρεπε, ὅτι ὁ ὕλας, ὅτι αἰ τιμαί. Σιμὰς Græcus commentator vocari ait τὰς μυλίστρας. Qui ubi hoc invenerit mihi difficile eſſet dicere. Niſi quod in Thalyſiis ubi poëta μυλίστρας τιμὰς dixit, ſed tantum appoſitive & ἐπεξηγητικῶς, hoc quoque voluiſſe videtur qui notavit ibi: τιμὰς καλεῖ ὅτι τὰς μυλίστρας. τὴ γὰρ περὶς ὑπαδηκὼν ἢ ἐργασίας αὐτῶν ἄγρας, σιμὰλον καλοῦμεν, ὅτις ἢ κάκαλος τὸν σιμὸν βάλλομεν, σιμβάλλω τι ὅτι. Sed adhuc requiro authoritatem: neque enim video neceſſitatem ullam quæ nobis imperet, ut quicquid effutiunt temere Grammatici id credamus. Quin potius exiſtimo: ſi illis impune quidvis dicere licet, nobis quoque licere, quidvis non credere. Sed exiſtimo ego, criticos veteres, ſi qui inter eos fuerunt qui hunc

locum

locum ita diſtinguerent legerentque, ὃ βέλτιον ἦλθε Μοῦσον. ὃ σιμὰ, aliud voluiſſe, quod melius adhuc conveniat cum ſylvis. quam apes. Σιμὰ dicebantur veteribus ἀπὸ μετώπου ἀναβάσεις, loca montoſa & acclivia: quod Heſychius notavit. Σιμὰς δὲ ἴλιγγον, inquit, τὰς μετεώρους ἀναβάσεις, quæ interpretatio forte ex aliquo antiquo gloſſatore Theocriti, qui hunc locum ita interpunxerat, deſumpta eſt. Ac fortaſſe Heſychius priuſquam in compendium redactus erat, nondumque exſectus eſſet ἢ ἄνδρα à crudelibus Grammaticis, hanc ipſam χρῆσιν noſtri poëtæ laudarat. Veriſimile autem eſt non aſſecutos eſſe poſteriores Grammaticos, quid ſibi vellent qui hanc interpunctionem ſecuti erant. Cum Daphnis ait:

Αὖ μὰν ὑπὸ λύγων ἰκείθλων ἄκρα ἢ μικὸς αὐτᾷ,

Iuto melius ſimpliciuſque ſcribi poſſe:

Οὐ μὰν ὑπὸ λύγων ἰκείθλων ἄκρα ἢ μικὸς αὐτᾷ.

ὑπὸ μικὸς λύγων αὐτᾷ ἰκείθλων, quo nihil, ut dixi, ſimplicius & facilius. Locum qui paulo poſt intricatior circa finem videtur, puto optime ſibi conſtare poſſe, ſi pro ὡς in priore membro ὥς ſcribamus. Sicut Daphnis exiliit, ita hinnulus ad matrem ſaltarit. Ut alter doluit, ita nova nupta doleret. inverſo ordine, pro, ut hinnulus ad matrem ſaltarit, ita ille. Sed melius Illuſtris Scaliger. Abſolvemus eadem opera quod in ſequenti idyllio notandum eſt. Henricus Stephanus, vir nunquam ſine laude nominandus, exiſtimabat illud quod non longe à principio idyllii occurrit eſſe ὑποκλικὸν ἢ σολικοφανές:

—ἴχνια δ' ἴσα ὑπ' ὄρεσ' ὄρεσφι
Χείμαῤῥοι, ἢ πολὺν καρύων ἀμύλιον πεφύλλει.

Nam certe, ut bene vidit ille, non eſt ferendum τὸ ὄρεσ', quod nullo colore defendi poteſt. Sed mirum eſt tanto viro non veniſſe in mentem protinus ſcribendum eſſe, ὑ τόρνο. Cum dixit Menalcas, πάντα ῥεῖ τόμιὸ πάντ' ὄρεϊ, alludit procul dubio vetus dictum lepidiſſimum, κόγχαι φιάλαι: nam hæc de conchæ diviſione ab eo dicuntur, id autem de eo uſurpabant qui æqualiter aliquid dividebat. Heſychius, κόγχαι φιάλαι, ἴσον ἐπόησαν. Κόγχαι igitur φιάλαι, æqualiter dividere: æqualius autem non poteſt, quam quod fecit Menalcas. qui eam in quinque diſſectam, totidem ſociis ſingulas partes diſtribuit. Quam elegantiam præ ſe ferunt illa, πάντα ῥεῖ τόμιὸ πάντ' ὄρεϊ, quæ ἢ ἰσότητα denotant. Eſt & apud Teleclidem in Dipnoſophiſta, κόγχαι φιάλαι, quod ex illius Herculis adducitur. Circa finem idyllii erumpit Menalcas in commendationem Muſarum ita dulcem, ut mihi videantur à deabus illis dictata eſſe verba ſingula. Quo minus ferendum erat locum tam divinum peſſime corruptum eſſe. Sed videamus. Ait ἢ μελίσσας gratos eſſe flores, ſicut ſunt μύρμηκες μύρμηξι, ῥηγμὶς τρήξι: ſed cui gratum eſt τὸ ἔαρ, ἢ ὁ ὕπνος, id eſt ver, & ſomnus? Satis apparet locum in mendo eſſe, idque vitio vocis unius. Scribe, ὕτι γὰρ ὕπνῳ, Οὔτ' ἔαρ ἐργατίνας γλυκυῤῥάτερον, ὕτι μελίσσας Ἀοιδαί. Quid planius? Jam locus integer erit:

Τίτθὶξ μὲν τίτθιγι φίλα, μύρμηκι δὲ μύρμαξ,
Ἰρηγμὶς δ' ῥῆξιν· ἰμὶν δ' ἃ μοῦσα ἢ φίλα·
Τᾶς μοι πᾶς ὄλβος πλεῖος ἄνθεσι· ὕτι γὰρ ὕπνος,
Οὔτ' ἔαρ ἐργατίνας γλυκυῤῥάτερον, ὕτι μελίσσας
Ἀοιδαί, ἴσασι ἰμὶν Μοῦσαι φίλαι.

Nullum ibi locum habebat ἐκεῖνας, ex quo veriſſima emendatione fecimus, ἐργατίνας. Nihil verius eſt aut certius, præſertim cum Doricæ χρήσεως ſit hæc vox ita ſumpta, & familiariſſima Theocrito.

CAP. XVI.

Percurritur idyllium decimum. βυκαῖος. ἐργατίνα. κάκτος ἔπυφε. πύμμα κάκτε. κάκτος. Theocritus emendatus. ὄλακος. νῦν ἐγκλινόμενον. Theocriti locus obſcurus explicatus. μάντις. χαῦς Σπειρ. Scholiaſtes emendatus. Euphorionis verſus emendati. Lytierſas

Lytierſas Theocriti aliter edendus. λιμηρὸς ἔρως.

VEteres Grammatici, ac ii præſertim qui brevibus κατὰ στοιχεῖον & obſervato literarum ordine, poëtarum præcipue mentem explicarunt, qualis hodie inter paucos relictus eſt nobis Heſychius, etiam in voce βυκιάζειν ſedulo curam geſſerunt, ut aliovorſum quam reliqua idyllia, hoc quod nunc in manibus habemus, traheretur: nec Βυκολικὸν aut Λιτυερσικὸν eſſe ſciretur ſed Θερισικόν. Itaque βυκιάζειν, quæ vox inter primas occurrit, & ad perſonas idyllii ſpectat, rei ipſi accommodare ſunt conati, & βυκιάζειν θερίζειν eſſe dixerunt. Heſychius. βυκιάζει, βυκόλος, οἱ δὲ θερίζειν. Dubium non eſt, quin, ſive ipſe Grammaticus ille, ſive ejus compendiator in diſputationem bene longam inciderit commentatoris veteris, qui, ut Græculi verborum mire prodigi ſunt, hanc vocem ita ex hoc idyllio etiam aliis in locis contra opinionem aliorum ſumendam probarit, cujus ſententiam breviter proponit. Vox ἐργατίνη minus vacat quam altera. Ἐργατίνας vocavit hos meſſores, ſicut Pindarum Muſam Simonidis. quod mercede ſcriberet, & pretium mereretur. ἐργάτιν: quibus infra à gloſſatoribus opponitur ἀεργοδότης, ad verba illa: Εὐκτὸς ὁ τὸ βατρόχου πᾶθος βίος. ἀνισκώπτῃ δὲ τὸ ἐργοδότου, ὡς μὴ αὔτερκες ποτὶν παρελθόντα. quod infra illis ſatis confirmatur:

Σφίγγετ' ἀμαλλοδέται τὰ δράγματα, μὴ παρίων τις
Εἴπῃ, Σύκινοι ἄνδρες, ἀπώλεσε χ' ὕστερος ὁ μισθός.

Sequitur:

Ὥσπερ ὅτις πώμνας, τὰς τ' ὠΐδια κάλλος ἐτύφει.

Ubi & illud ἐτύφει, & reliqua ὑποδωρίζει. Ex idiotiſmo ſuo dixit κάλλος τύπτ. ſicut ſupra, τύμμα vocatat τὸ τρῦμα.

Οὐρίᾳ ἐν τὸ τύμμα, τὰ ἀλίκες ἄνδρα δαμάσθᾳ.

Sed & Philetas τύμμα κόκκυ dixit.

Γερύσιος δὲ ἐκδέξει ἀπὸ ψυχὰν ὀλίσαιτο,
Οὐτὸς κάκκυ τύμμα φυλαξαμένη.

Et ita ſemper Nicander, quem recte notant ejus interpretes ὁ ἰάμβος διορίζει. Erat autem famoſum in re bucolica τύμμα κάκκυ, ſive vulnus ab illa ſpina inflictum, nec tantum paſtori, ſed & ejus tibiis noxium. Hinnulus enim ſi in κάκκον incidiſſet, actum de tibiis ejus erat, è quibus paſtores ſuos αὐλοὺς fabricabant. Deinde & κάκκος Siculorum vox erat, quam propterea Phænias apud Dipnoſophiſtam κάκκος Σικελικὸν dixit. Pergit quærere Milon. cum Battum matutino tempore ſub diei initium ceſſantem videret,

Παῖδες τις δύλακτε τὸ ἐν μέσῳ ἄμαξος ἐοῦσ',
Οὐ νῦν ἀρχόμενος τᾶς αὔλακος ἀντρώγλᾳ;

Ubi ſcribo, Οὐ νῦν ἀρχομένου, ut ſit patrius caſus Doricus, nimirum ἄμαξος. Qualis, inquit, eris ἐν μέσῳ ἄμαξος, qui nunc ἀρχομένου ἄμαξος, id eſt, incipiente die, nihil efficis? opponitur ἀρχόμενον ἅμαρ τῷ μέσῳ. Deinde ſcribe, αὔλακος, quod Dorum proprium eſt. Totus itaque locus ita concipiatur:

Παῖδες τις δύλακτ' τι τὸ ἐν μέσῳ ἄμαξος ἐοῦσ',
Οὐ νῦν ἀρχομένου, τᾶς αὔλακος ἀντρώγλᾳ;

Interpretes Apollonii, ἰαμάλακτε, ἔμνεμ. αὔλακα γὰρ τὴν αὔλακα, Δωριεῖς. Nota autem totum hoc idyllium accuratiſſime διορίζειν. Poſtea, duobus interjectis verſiculis, legitur,

Οὐδαμᾶ νῦν ευϊδὲς ἴα ἀχνοπέτεται δὲ ἴρυξ;

Ubi ſcribendum, Οὐδαμᾶ τον ευϊδὲς, rejecto videlicet accentu. Νῦν enim hic, quod non obſervarunt viri docti, ἀντὶ τοῦ νῦν ponitur, & inclinatur. Apollon. lib. 2.

Καὐτοί τον' ὑ μὲν πάλῳ πίλῃ δόμε ὕμμι θαῦνω.

quod diligenter notandum. Gloſſa ad eum poëtam. τὶ νῦν ἀντὶ τοῦ νῦν. quod apud Comicum ſæpe decies una pagella. Valde elegans ſed parum intellecta fuit mens illius verſiculi παρομοίωσις, quo Milo Batti amores ridet. cum inquit:

Μάντις ἴα τὰν πάλῳ χρηΐζοισα ἀ κακαμάφα.

Interpres Græcus ſuo more verba nobis dat, qui Theocritum his verbis graciliorem

I

tatem

tatem puellæ ridere exiſtimat: & poſtea neſcio quas ineptias ex Ariſtarcho de natura † ἀκείθω affert, ſive locuſtæ hujus, quæ Græcis μάντις & ἀμμάκα dicitur. Nos quid ſit videamus. Locuſta illa quæ μάντις hic poëtæ dicitur, aliis vero ἀμμάκα, ea eſt, quæ χαλὸς dicebatur. Erat autem χαλὸς Σίεγος proverbialis locutio, qua utebantur, cum de puella agerent, quæ virgo anus erat, hoc eſt, in virginitate ſenium contraxerat. Suidas. Σίεγος χαλὸς. ὁ ἐν παρθενίᾳ γηγηρακὼς, ἀπὸ μυθικοῦ † ἀμμάκας ἀκείθους. ἢ κακῶς χαλὸν Σκίφων ἢ μάντιν. Heſychius magis corrupte. Γραῦς ἱέγεως. Ἀπολλόδωρος φησὶν, ὅτι ἐπὶ τῶν παρημιάδων λεγομένη ἱερὰ χαλὸς. οἱονεὶ δὲ αὐτὴ οὖσα χαλὸν ἱέγεως † ἐν παρθενίᾳ καθηγηγερκυῖα. al. δὲ ἀπὸ † ἀκείθω. † γὰρ ἀμμάκας ἀκείθα ὑπό τινων * μάντιν λέγομεν. Scribe. χαλὸς Σίεγος, & Σκεφία. & Σίεγως. † γὰρ ἀμμάκας ἀκείθα οἱον. † ὑπό τινων μάντιν λεγομένην. Lepide igitur & falſe Milo Battum ridet quod vetulam virginem deperiret. Theocritus autem, ut ſæpe probamus, proverbia alludit verius quam exprimit. Apud Græcorum Scholiorum autorem in χαλὸν ὀάκινθος, cum ea verba interpretatur Grammaticus, legitur: ὧδε γὰρ τὸ πάθος τῷ Αἴλωδι ἀνταφήνιε † Εὐφορίωνα * φαίνων, ὅτι. [ἢ ὡς † Εὐφορίωνα ἀνιδρῶν ὄντα. διτλῶς γὰρ ἐν ζητῇ παρ' ἡμῖν χρήσθαι.] Verba quæ uncis incluſa ſunt ad marginem notata fuerunt: itaque eodem jure quo appoſita ſunt expungi poſſunt. quod præcedit ita ſcribendum eſt: Εἰς † Εὐφορίωνα δὲ ἰδὼν ὄντα. Ad quæ verba alius notarat, legi etiam ἀνιδρῶν in quibuſdam. Euphorionis verſus ita concipio:

Πορφυρίη Τάκινθε, τί μοι μία φάτις ἀνδρῶν,
Ῥοιτίνῃ ἀμάθυντι δυσνόῳ Αἰακίδαο,
Ἤεγε ἀπηγορίην γεγεμμένα κακὸν ὑφαίνειν.

Sed non capio quomodo dicat Αἰακίδαο, non Αἴλωδος. nam hæc fabula nihil eſt tritius. & præterea monet commentator in eo quoque vulgarem opinionem ſecutum fuiſſe Euphorionem. Paulo aliter è MS. eos verſus emendat Cl. Caſaubonus, cui credes tutius. Sequitur ſuaviſſimus Lytierſas, cujus principium eſt, Δάματερ πολύκαρπε. Sed ea omnia aliter edenda ſunt. Idyllii hujus pars ſequitur altera, cujus primam conſumſit Battus in cantandis amoribus ſuis, quem ob id hic amare tangit Milo, atque eum fruſtra πάγκαρπα ἀναφύειν, id eſt, barbam aluiſſe: quod circa ejuſmodi occuparetur. Illud ut emendaret exemplo ſuo, proponit Lytierſam. Sunt autem formulæ aliquot incitatoriæ, quibus mercenarios homines ad metendum adhortantur, maximeque τῆς ἐριθείας, & qui remitterent: nam de ipſo authore tale quid tradunt Græci, ὅτι ὡς ἔμε πεπαλαιὸν ὄντα, μαστιγῶν δὲ τὴν ἐριθείαν. Omnes autem, ut dixi, ſingulæque, formulæ ſunt; quod animadverſum non fuit, &, quod multo minus, diverſæ omnes, ἢ ἀφορμήν, quæ ſingulæ uno diſticho terminantur, & exceptis una & altera παροιμιώδεσι. quare hoc modo edendæ erant:

Δάματερ πολύκαρπε, πολύσταχυ, τοῦτο τὶ λῆμα
Εὐεργὸν τ' εἴη, καὶ κάρπιμον ὥρλι μάλιστα.

Σφίγγετ' ἀμαλλοδέτα τὰ δράγματα, μὴ παρίδῃ τις
Ἔλκυσ', ἐρύκυσε δ' ἄνδρα, ἀπάλαιθε χ' ὕστερος ἔλθῃ.

Ἐς βαρίταν ἄγνιμα τὰς κἀρδιους ἀθρόα βάλλε
Ἡ ζέφυρος διακέρδα πνεύσεται ὁ τάχυς ὕστερος.

Στρὸν ἀλωάδος φεύγει τὸ μεσάμβροσον ὕπνον.
Ἐκ καλάμας ἄχυρον τινάσσει τημόνι μάλιστα.

Ἀρχεῖται ἀμάλλας ἐγγεγόμενα κεφαλαλλᾷ,
Καὶ λέγει οὐδένος· ἰλιγγιᾷ δὲ τὸ καλλαμ.

Εὐκτὸς ὁ τῶ Βατεράχω παῖδες βίος· ὁ μισεδώνᾳ
Τὸν τὸ πιεῖ ἐγχυλίζει· πάρεσι γὰρ ἄφθονα αὐτῷ.

Κάλλιον ἀ πιμαστὰ φιλέργυρα τὰς φακέλας ἕλκῃ,
Μὴ 'πιτέμῃς τὰν χόρτα καβασείων τὸ κύμινον.

Qui nondum animadvertit hic nihil cohærere. parum certe videt. Sunt enim tales ut ἀμοιβαῖοι à duobus vel pluribus cani poſſint, vel ab uno. Nec minus ſejunctæ ſunt quam veterum ὑποθῆκαι ἡδυαί, aut Theognidis ſententiæ. Atque hæc cauſa eſt cur poſtea addat, Ταῦτα χρή. quo ſignificat, nihil aliud quam formulas eſſe. Quæ jam faciliores erunt. Cum dicitur ab eodem,

Τὸν δὲ τὸν βυκκᾶν πρίστ κιμεῖν ἴρουβα
Μυδίσδων τᾷ ματρὶ καὶ οὐκὶ λῷ γενείῳ.

Non libet refutare quæ περὶ τῦ πίνειν ἔρωτος adfert Theocriti interpres: cum nec Theocriti mentem aſſecutus ſit ille, nec fortaſſe ſuam. Neque magis merentur illi qui λιμὸν ἔρωτα noxium amorem vocant. Nihil videmus hic difficultatis. Senſum tamen obiter dabimus, ne nos in curſu remorentur hæ ſalebræ. Talia, inquit Milo, viri canere debebant in ſole, quibus res familiaris curæ eſt, deque iis ſibi proſpiciunt quæ ad vitam neceſſaria ſunt. Tu vero famelicum tuum amorem matri narrato ocioſe in lecto recumbens. Tota porro venuſtas eſt in vocibus illis, ἔρωτα λιμὸν, quæ pauperem famelicumque amatorem reſpiciunt, qui cum vix de pane proſpexiſſet ſibi, ociabatur tamen, quodque miſerrimum, in Veneris regno vapulabat: & cum duabus curis conflictabatur: fame & amore. Deinde in illis, ὁ ἄλιφ, quo labor denoratur, & καθ' εὐδίαν, quo ocium. Joci lepor, quod ad primum, infra idem propemodum eſt: ubi Pythagoriſtam quendam tangit plane ſimiliter pallidum ſquallidumque, qui eodem morbo laborabat, nimirum, ut hic loquitur, τῷ λιμῷ.

Ἡράκλεα μὰν καὶ τᾶνες (ἰμὶ θνατὸς) ἐκτὸς ἀλεύρω.

Quem locum recte illuſtrarunt viri docti. Ita Theocritus per Theocritum intelligendus eſt. Ibi amorem ἐκτὸς ἀλεύρου vocat, id eſt, toſtæ farinæ, nimirum panis, quem hic λιμὸν, id eſt, famelicum.

CAP. XVII.

Percurritur idyllium undecimum. Philoxeni Cyclops. interpres emendatus. apud eundem emendatus Callimachi locus. ἐρᾷν μάλοις ἢ ξῶδις, *aut,* μάλοις ἢ σεφάνοις. *Theocritus emendatus.* ἐρᾷν ἢ δυρεῖσθαι ὁ κατὰ μῆλα καὶ σεφάνους. μῆλα, ξῶδα, καὶ σίλινα, *ea quæ grata erant. Verſus Cratini ſuppleti & correcti.* ξῶδον τὸ τῆ γυναικὸς αἰδοῖον· ξωδωνία τὸ τῦ ἀνδρὸς. αὐτῷ. ipſi. αὐτεῖ. πεῖ, *Dorica. Theocritus ſemel & iterum emendatus & explicatus.* ἀνηχεί μαν κἀμὲ μῦθος. κἠτάν. ποιμαίνειν ἢ ἔρωτα.

CUm idiotiſmi elegantia, & ſimplicitas qua uſus eſt noſter poëta, mirinca ſit in omnibus poëmatiis, in quibus hactenus verſati ſumus: tum vero in nullo magis quam in Cyclope. Quod mirum non eſt: loquitur enim ut αὐτόχθων, & ex ipſa inſula oriundus. Argumentum hoc tractaſſe videntur Siculi poëtæ complures, inter quos fuit Philoxenus, qui cum hac inſcriptione drama dedit, ex occaſione meretriculæ cujuſdam Dionyſii tyranni, cui Galatea nomen erat. Non alius eſt de quo circa principium homo Græcus: Καὶ Φιλόξενος ποιεῖ τὸν Κύκλωπα παραμυθούμενον ἑαυτὸν, ὅτι τοῦ τῆς Γαλατείας ἔρωτος, ᾗ ἐπιτιθέμενοι τοῖς δελφῖσιν, ὅπως ἀγλαΐσωσιν αὐτόν, ὅπως δὲ μάτην ὁ ἔρως ἀκμάζει. Fuſius tamen gloſſæ Comici: Φιλόξενος δὲ ὁ Διθυραμβοποιὸς ἐν Σικελίᾳ ἦν παρὰ Διονυσίῳ. λέγεται δὲ ὅτι ποτὲ Γαλατείᾳ τινὶ παλλακίδι Διονυσίου περιτύχοι. καὶ μαθὼν Διονύσιος, ἐξώρισεν αὐτὸν εἰς λατόμιας. φεύγων δὲ ἐκεῖθεν ἦλθε, εἰς τὰ μέρη Κυζίκου. καὶ ἐκεῖ δρᾶμα ἐν Γαλατείᾳ ἐποίησεν, ἐν ᾧ ὑπέτιγχε τὸν Κύκλωπα ἐρῶντα τῆς Γαλατείας. τοῦτο δὲ αἰτιᾶται εἰς Διονύσιον· ἀπεικασε γὰρ αὐτὸν τῷ Κύκλωπι, ἐκεῖ καὶ αὐτὸς ὁ Διονύσιος ἦν ὀξυθύμῳ. Philoxenus in ſuo dramate induxerat Cyclopem, qui à delphinibus petebat ut Galateæ nunciaret, ſe amorem ſuum muſis & cantu ſolari. Nihil uſitatius poëtis quam ejuſmodi γαυκύτητος ἀκμάζω. Propterea legendum apud interpretem, ὅπως ἀγλαΐσωσιν αὐτῇ, non αὐτόν. Sed priuſquam ad reliqua pergamus, emendandus nobis erit Callimachi locus, qui corruptiſſime ab interprete Græco adducitur. Ὡς ἀγαθὸς Πολύφαμος ἀπείρητο τὰν ἀνιδρὰν, Αἰ μάτερ ἁ ἴρωτα κατίχαισι. Scribe,

Ὡ ἐὰγαθὲ Πολύφαμε· ἀπείρητο τᾶς Γαλατείας.
Αἰ μᾶτερ ἁ ἴρωτα κατίχαισι.

idem dixerat Callimachus de remedio muſarum, quo amorem ſuum ſolabatur Cyclops, quod hic Theocritus. Vehementiam amoris optimi Cyclopis poſtea oſtendit poëta: in quibus nihil elegantius

gantius fuit, quam quod corruptum erat, atque adeo non satis intellectum. Merebatur tamen hoc poëmation ut ab eo manus abstinuissent homines leporis & venustatis Theocriticæ plane incapaces. Ego certe hic exclamare cogor, Ω μακεδὼν τὸλμημα δυσέρωτες ἄνδρες ἅμωτοι! Diximus sæpe in Theocrito nihil venustius esse. nihil lepidius, quam ubi dictum aliquod proverbiale alludit, quod hoc loco fecit. Qui vulgari more amabant, nec nimium insaniebant, aut profusi erant, dicebantur ἐρᾶν μήλης, καὶ ῥόδοις, aut, ut alii μήλοις καὶ στεφάνοις. Theocritus utcunque expressit, quod videbis ubi mecum emendaveris:

Ἠρᾶτο δ' ὅτι ἔβδοις, ἢ μάλοις, ἢ δὴ σιλίνοις.

Nam per ῥόδα & σίλινα τὰς στεφάνας intelligit, quod præcipue non minus quam è rosis etiam ex apio coronæ constabant. Sicut supra:

--- κισσοῦ φυλλάτα
Εμπλέξας κεκύνωται καὶ σιλίνοισι σιλίνους.

Subest non vulgaris elegantia. Qui vel impense amabant, vel impense donabantur ἐρᾶν ἢ δωρᾶσθαι ἢ κατὰ μῆλα καὶ στεφάνους. quia hæc munera vulgo ad amicas mittebantur. Festivissimus Lucianus Toxari: τὸ μὲν γὰρ δῶρον, ἢ κατὰ μῆλα, καὶ στεφάνους ἀπεσταλμένον αὐτῇ, ἀλλὰ συνουσίαν ὅλην, καὶ ἀγρὸν, καὶ διαίτημα, καὶ ὠδίνοντες ὑακινθοι, καὶ χρυσὸν, ὁποῖον ἰθιακήν. Nam Chariclea, de qua ibi agit, mala semirosa, & corollas semiaridas, ut solet fieri ab amantibus, mittebat. Ille vero nihil κατὰ μῆλα καὶ στεφάνους reddebat. Partim enim id quod de Chariclea dixerat, partim hoc lepidissimum dictum in animo habuit festivissimus ille scriptor. Elegantissimum hoc loquendi genus, sicut alia multa Theocriti, habes apud Longinum Περὶ ὑψ. lib. 3. Η τάχα μικρὸν ὕστερον νόμισα ἢ παρθενίαν ἀπώλεσι, καὶ ἄνδρα πεπεισθαί τινα τῶν πομπίων ἐπὶ μήλοις καὶ ῥόδοις. At Theocritus noster τοῖς ῥόδοις etiam τὰ σίλινα addidit. Mirum est interpretem Græcum non potuisse odorari ita legendum esse. Nam quem locum hic habere coma & cincinni possunt? κικίννις, inquit, τοῖς μαλλίοις τῇ κόμῃ. ὡς καὶ ὁ κωμικὸς κίχρησθαι. Ωσπερ ἐγχέλεις χρυσᾶς ἔχων κικίννις Accedit huc quod omnia ea quæ dulcia erant & grata, μῆλα. ῥόδα. καὶ σίλινα vocabant. Cratinus ἐν Νομίσι, cujus versus ab interprete mutilos adductos & corruptos, ita emendamus & supplemus:

Ως ἡδίον ἦν τοῖσι σίτοις ὄδμαμεν,
Ανακτες, ἢ νῦν μὴ δοκεῖ ῥοδωνιά.
Καὶ μᾶλα, καὶ σίλινα, καὶ σιτύμβεια.

Potuitne hos versus adducere, nec tamen animadvertere. legendum esse σιλίνοις? Sed verum est, quod suspicamur, diversorum Grammaticorum etiam has esse glossas. sicut jam millies diximus de reliquis omnibus, quæ hodie ad Theocritum leguntur. Dubium enim non est, quin qui hoc adduxit, σιλίνοις. ut nos, legerit. Putamus, quod amplius est, glossam illam, quæ versus illos Cratini præcedit, non esse illius à quo versus adducuntur; nimirum: ῥόδων δὲ, † γυναικίας ὕλης. παρὸσον ῥοδωνιὰν λέγ' ὅτι λέγ. Quod interdum verum est. sed non apud Theocritum: multo minus in illis versibus Cratini. Sed Pherecrates manifeste muliebrem florem, partemque sacram illam. in qua omnes virum exuimus, ῥόδον vocavit.

Κἄρα σ' ἐν ἀμπίσχοισι τερεύφοις ἀρτίως
Ηδωνιάσιν, καὶ τὰ ῥόδα κικαρμένα,
Πλήρης κύλικας οἴνε μίσγε· σὺ δ' ὀσφραμὼν
Ηττηση φιλ χώρης τοῖσι βυτιομένοις πιεῖν.

Hesychius ῥόδον, Μιτυληναῖοι τὸ † γυναικεῖον, καὶ τὸ σύνδεσις. Sed & ῥοδωνιὰ, ut notat interpres Græcus, in parte obscena positum, de viris. idem: Ρυδωνιὰ, ὁ τόνος ὑπὸ φύσεως τὰ ῥόδα· καθάπερ καὶ ἴωνιὰ, ὅτι τὰ ἰα φύσει· καὶ κρωμνιὰ ὑπὸ τὰ κρήνα. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἀνδρεῖον αἰδοῖον αὖτη. Sed hoc loco id accommodare velle, fatuitatis, dementiæ, ambitionis Græcanicæ est, quæ semper puerilibus vitiis laborat. Illud quod sequitur, ἀλλ' ὁποῖαι μανίαι, est quod Attici, κύπτω καὶ ἀκολουθῶ τὸ σχῆμα. Plautus:

Quam ego postquam aspexi non ita amo
ut sani solent
Homines: sed eodem pacto, ut insani solent.

Illud,

Πολλάκι τὸν ὦδε ποτὶ ῥοδίνοις αὐτοῦ ἀκούσης.
Χλωρᾶς ἐκ βυτίνας.

est quod Virgilio occasionem dedit, ut similiter *ipse* pro *sponte* diceret.

Huc ipse potum veniunt per prata juvenci.

Sequitur verſu proximo:

--ὁ δὲ τὰν Γαλάτειαν ἀείδων
Αὐτῷ ἐπ' ἄϊδος κατιτάκετο φυκιόωντι.

Scribe, αὐτεῖ, non αὐτῷ, quod Doricum eſt. Sicut enim ΤΕΙ dicunt, pro ΤΗΙ, ita αὐτεῖ, pro αὐτῷ. At qui hoc Cretenſium tantum eſſe volunt, hos ego certe Cretenſes eſſe arbitror. Apollonius lib. 3. Οὐχὶν καὶ ἐπιρρήματα παραπάσαι, ὡς τὸ ΤΕΙ, αὐτεῖ, καὶ ΤΕΙ διὰ τῦ Η· τὸ πρῶϊον, Δώρειον ὅπερ ὑ παρίκηλο τῷ δηΐ· τὸ δηΐτερον, ἀντὶ παρακείμενε ΤΕΙ· & de his adverbiis ſæpe alibi. Sic lib. 4. τεῖτ γὰρ κωπῆϊ συμπερώσᾶται καὶ τὰ ὡς ἐπ ἀγγελία ἐπιρρήματα, τῷ ΤΕΙ, τὸ ΤΕΙ τῷ αὐτῷ, τὸ αὐτεῖ. Igitur legamus, Αὐτεῖ ἐπ' ἄϊδος. Notat interpres Græcus aliquam diſcrepantiam καὶ χαρακτὴρ διαφορὰν ex veteribus exemplaribus, quæ legebant, Πάνος μυιοφόρος, cum Cyclops de hinnulis ſuis agit, non ἀμυιοφόρος, ut vulgo; & interpretatur: μάνος δ' ἐστὶν, ὁ περιστρεφόμενος κόσμος, τὸ ἀηχόμενον μαχάιριν. Et certe nihil notius eſt, quam ſolere veteres illis animalculis, quæ domi voluptatis cauſa nutriebant, ut manſuefierent, ejuſmodi ornatus appendere, ſicut hodieque apud nos fit. Valde igitur placeret Polyphemum hoc dicere, ſervaſſe ſe quatuor hinnulos, μυιοφόρους omnes, & monili inſignitos. Valde placeret dico. Sed vidi poſtea ne hoc quidem prætermiſiſſe magnum virum Iſaacum Caſaubonum. Eſt igitur lectio elegantiſſima ſi vera ſit, nec à Græco aliquo excogitata, ut paginas impleret, & numerus linearum creſceret. Nam illi homines omnia ad penſum dicunt Puto autem iis diſplicuiſſe ἀνωμαλίαν. Cum canit Polyphemus,

Καλόμενος δ' ὑπὸ τῦ καὶ τὰν ψυχὰν ἀηχόμαν,

vix poſſum dicere quam infeliciter ille verſus acceptus ſit cum ſequenti, qui præterea corruptus eſt, ut mox dicimus. Locus eſt quantivis precii, & ἴσως Cyclopis argutiſſima, quæ ut appareat, oſtendemus ab illo verſu. quid ſibi velit, At Νᾶϊ αὐτὸς ἐγώ. Si, inquit, Galatea abhorres à me quod hirſutus tibi videar, ſunt alia rurſus, quæ me tibi commendare poſſunt. Quale eſt illud, quod ignis mihi ſit perpetuus, focuſque aſſiduus. Quamvis certe ſufficere mihi poterat, ignis ille, quo à te, ὁ Galatea, cor meum uritur. Atque hoc quidem illud: quod ſequitur poſtea videbimus. Nunc hoc agamus. Exiſtimavit interpres ἀηχᾶσθαι hoc loco eſſe ὑπομένειν, perferre & pati. Itaque hoc arbitratur velle Cyclopem. Poſſem perferre à te vel cor meum peruri; quod plane ἀνόμοιον eſſet, nec vel tantillum cum præcedentibus cohæreret. Ἀνήσμαι καόμενος, ut meminerunt, qui primas Helleniſmi delicias guſtarunt, eſt, ἀγαπῶ καόμενος. id eſt, ſufficit mihi uri, vel, ſatis eſt mihi ſi uror. Hoc ergo vult Cyclops. Ignis mihi perpetuus eſt: poterat tamen ille ſufficere, qui cor meum invaſit. Quod loquendi genus ut melius animadvertas, ſcribe:

Καόμενος δ' ὑπὸ τῦ κατὰν ψυχὰν ἀηχόμαν.

κατὰν pro κατὰ τὰν, ſicut ΤΟΤΔΕ & ſimilia, quæ non poteſt ignorare, qui hunc authorem attigit. Jam de ſequenti quid dicemus qui tam levi occaſione tantum venuſtatis & elegantiſſimæ mentis amiſit? Diu eſſe quod corruptus fuerit iſte locus, apparet vel ex Græco interprete, qui deceptus vitioſa lectione unius voculæ, omnium ineptias & ſtuporem ſuperavit. Antiquos ea quæ plurimi faciebant jurare ſolere, res eſt vel pueris nota. Polyphemo nihil erat carius unico oculo: cum aliis etiam nihil carius ſit duobus. *Ni te plus oculis meis amarem*, ait Romanus poëta. Semper autem pluris oculum ſuum merito μονόφθαλμος facit, quam cui uterque relictus eſt. Qua de re locus eſt elegans apud philoſophum in Rhetoricis, ubi majori multa afficiendus dicitur, qui μονόφθαλμον excæcavit: additur cauſa: τὸ γὰρ ἀγαπητὸν ἀφῄρηται. Itaque Polyphemus jurare ſolet τὸ ἀγαπητόν: oculum ſuum unicum & dilectum. Sic idyll. 6.

Κύ μ' ἴλαθ', ὑ τὸ ἰμὸν τὸ ἕνα γλαυκὸν, ὃ πορεύμαι
Ες τίλος.

Non me latuit, inquit, non per dulcem meum unicum, nimirum oculum. Scribo igitur: Ναὶ τὸ τὸ ὀφθαλμὸ. non Καὶ. Vide jam ſenſum. Præceſſerat, Καόμενος δ' ὑπὸ τῦ κατὰν ψυχὰν ἀηχόμαν. Mihi, inquit, ſufficere vel hic ignis poterat, quo à te comburor. imo, inquit, juro illud per unicum meum oculum,

quo

quo nihil mihi dulcius aut carius. Sicut ſupra τ̃ ἴτε γλυκὺν dixit ἱλικιμίνον, ſic hic, τ̃ ἴτα ὀφθαλμόν. Tireſias infra eodem modo per amiſſos oculos jurat:

Ναὶ γὰρ ἰμὸν γλυκὺ φέγγος ἀπαιχόμενον πάλαι ὄσσων.

At interpres Græcus qui non vidit hic Ναὶ legendum, ſicut & reliqui, omnibus nervis ſententiam ſpoliavit. Nemo, ut arbitror, negabit valde inſolenter à Theocrito dictum eſſe illud, quo hoc idyllium concludit:

Οὕτω τοι Πολύφαμε· ἐπὶ μαίρᾳ τ̃ ἴρωτι, Μυρίον᾽ ἦν.

Nam à Græco interprete fruſtra ſit qui auxilium expectet, cum notat: πρὸς τ̃ Νικίαν ὁ λόγος· ἀπὸ τῦ κωμικῦ. ὕτως ὁ Πολύφημος, φησὶ, μετακιθίζων τ̃ ἔρωτα καὶ διαφέρων μικρῷ. Quædam ſupra à me notata memini de Theocritico ſchemate, quale ſit & quam frequenter eo poëta utatur. Idem hic factum eſt. βυκολεῖ & πυμαίνῃ utrumque eſt νέμῃ, id eſt paſcere. Nihil autem uſitatius eſt Græcis, quam τ̃ βυκολεῖν ἀντὶ τῦ μετακιθίζειν ἢ κουφίζειν uti, mitigare, & levare. τὸ βυκολεῖ τ̃ ἔρωτα, eſt κουφίζει τ̃ ἔρωτα: quod ſi dixiſſet, nemo miratus fuiſſet, cum nihil ſit uſitatius. At ille ſuo more, ἐκ μετακιθίσεως, πυμαίνῃ non βυκολεῖ dixit. Atque ita Cyclopem relinquamus.

CAP. XVIII.

Aites percurritur. βράβυλα. χρύσεοι. *Lectio Theocriti elegantior.* Θεοὶ ὑπέρτεροι τύπων. *Locus Theocriti emendatus.* ξὶς ἀραῖα. *Signum violatæ relligionis &* ἀλιθείας *puſtulæ in naſo.* Νισαία. *Locus emendatus Theocriti.* ἐκείαλλα ξείνων. *Diocles.* Διόκλεια. ἄκρα φορίδος. *alia.*

FAcilius cujus non ſit hoc idyllium, quam cujus ſit, conjici poſſe exiſtimo. Character mollis, planus, ſuavis: ac vel propterea non pro Theocrito noſtro. Interpres Græcus ſtatim in principio cum reliqua tangat, quæ ibi dicuntur, altum tamen ſilet in illo:

— ὅσον μῆλον βοσκύλλοις Ἠλίου, ὅσσον ὄϊς σφετέρης κατιωτέρω ἀρότοιο.

Succurrit Heſychius: βοσκύλλοις, ἀλόγοις φυτῦ κακῦ. Valde ad hunc locum accommodate. Nihil tamen de ſpecie definit. Nam quod apud Athenæum notat Clearchus, Siculis βοσκύλλα dici τὰ κοκκύμηλα, notum eſt. Grammaticus aliquis ad ſeptimum idyllium notat, βοσκύλλα, τὰ κοινῶς κοκκύμηλα, ἤγουν δαμασκηνά. Quorum poſterius ex hoc loco manifeſte falſum eſſe convincitur. Quis enim neſcit quanti precii apud veteres tam Romanos quam Græcos τὰ δαμασκηνὰ fuerint, quæ hic tanto intervallo poſt τὰ μῆλα ſtatuit, quamvis intelligas illa quæ γλυκύμηλα dicebant? Cum dicitur non longe à principio ab eodem amante,

— ἦ ῥα νοῦ ἦσαν Χρύσεοι πάλαι ἄνδρες,

puto τὸ χρύσεοι ſumi ut ſæpe in comœdia occurrit, ubi vox amatoria eſt, & delicias notat. Apud Antiphanem meretrix quædam dicitur ἔχειν ἦδύ τι χρυσῦν, quæ præ reliquis amabilis erat.

— ἦτος δ᾽ ὃν λέγω Ἐκ γειτόνων αὐτῇ καλωκάγαθός τις ὢν ἐπαφεῖτο, ὅτι ῥᾳδίως ἀφίκοιτο Ἀσῶν, ἱρέμμι δ᾽ ἐπιτρέχειν καὶ συγγενὴς, Ἡδύ τι χρυσῦν πρὸς ἀρετὴν κεκτημένος.

Horatius:

Qui nunc te fruitur credulus aurea,
Qui ſemper facilem ſemper amabilem
Sperat.

aurea & amabilem ἐκ παροιμίας: Et certe inter illas voces ea quibus meretriculis abblandiri, καὶ ὑποκιθίζειν amatores ſolebant. Comicus Acharnenſibus:

Φιλάττειν με μαλθακὸς ἦ χρυσίον.

Cauſam alibi infra plenius reddimus. Sed, ne quid diſſimulem, non poſſum dubitare, quin poëta ſcripſerit, non πάλαι ſed πάλιν: ſenſu longe alio & venuſtiore. Putarim ſic quoque legendum eſſe in gloſſa interpretis, quicunque tandem eſt ὁ ὑπομνηματίσας, qui notavit: ὡς ἴσως δὲ νῦν ἦσαν πάλαι ἄνδρες ἐκ τῦ χρυσῦ γίνες,

γένος, ὅτι ὁ φιλῶν ἀντιφιλεῖται. ut ſit ſenſus: Certe tunc ſecunda ætas aurea fuit: bis enim ea fuit: ſemel ſub Saturno ſemel illo tempore quo amabat quicunque amabatur. Mirum eſt quantos in errores homines ſæpe doctos vulgaris Helleniſmi imperitia impellat. Quod apparet cum Theocritus ſcripſit, aut quicunque eſt ὁ πιπτάμιτος,

Αμ' ἤτοι τύτων μὲν ὑπίρτιρος ἰξοχόνις
Εατον· ὡς ἰδόκιτο.

Græcus interpres, ἀλλ' οἱ δὲ μὲν ἴσονται οἱ ἰξοχόνις ὑπίρτιρος τύτων· τυγχάνι ἰσχυρίζονται βοηθοί, ὡς ἰδόκιτο. qui manifeſte ἰξοχόν aſſumere videtur vocem βοηθοί. Unde Latini interpretes tanquam ſenſui ἰδόκιτο vocem *diſpenſatores* addiderunt: qui hos verſus hoc modo reddunt:

Verum horum omnium ſuperi calicola
Diſpenſatores erunt, ſicut volent.

Cum oratio tamen ſit integra & plena, nec quicquam foris accerſendum ſit. Plenus ſenſus, plena eſt mens. Dicunt Græci εὖ καὶ ὑπίρτιρον τινος, ἢ εὖ τι ἢ καλῶς διοικεῖσθαι, qui bene & prudenter aliquid adminiſtrat, vel, qui plenam alicujus rei poteſtatem habet. Sic ὑπίρτιροι χρημάτων, qui opes ſuas bene adminiſtrant, aut eas in poteſtate habent. Pro quo eadem ratione κρίσσονις dicebant. Atque hinc κρίσσονις Dii locorum dicebantur, qui plenam aliquem in locum poteſtatem habent. Ubi κρίσσων ſumitur ſicut hic ὑπίρτιρος. Sunt Dii κρίσσονις ſunt ὑπίρτιροι rerum omnium. Nemo igitur eos miretur τύτων ἢ τύτων ὑπίρτιρος dici. Toti huic verſui, Αμ' ἤτοι τύτων μὲν ὑπίρτιρος ἰξοχόνις Εατον', Homericus ille ἀντίθεος eſt: Αμ' ἤτοι μὲν ζώντα θεῶν ἰν γόνασι κίται. Quod autem ἰδόκιτο habeamus, ſicut quædam alia quæ Dorica ſunt, in hoc idyllio, factum negligentia eſt imperitorum hominum, qui cum per ſe verum videre non poſſent, noluerunt, quod proximum eſt, οὐ ἰδόκιτο πιθέσθαι. monuerat enim magiſter, qui huic idyllio argumentum ſuum concinnarat, ſcriptum eſſe τῇ Ἰδοῖ. In ſequentibus verbis de naſo miramur viros doctos tam obſtructi naſi fuiſſe, ut ſe tam manifeſte paterentur circumduci, καὶ μὴν ἔλκεσθαι: qui editoribus crediderunt, ſcribentibus,

Τυίδνα μὲν ὕπνῳδιν ἀρυὴς ὑπ' ἀναρσιῷ,

& interpretibus, qui reddunt, *ſuper naſo raro*: quibus profecto fuit potius ἀραιὰ φρήν. ſatis manifeſtum eſt hoc velle poëtam: Ego vero te laudando non alam in naſo puſtulam, quod eſt, tua cauſa non mentiar. quia mentientibus ejuſmodi ψυδρόμικα, ut vocabant, id eſt puſtulæ, in naſo erumpebant. Sed nondum video cur μὲν ἀραιὰ dicatur, ἤγουν καθόλου. Scribendum, ἀρᾶσι, ἤγουν καθορᾶται. Eorum qui mentiebantur naſum fieri exiſtimabant καταράζειν, & quaſi reum tanti criminis hanc pœnam pendere, ut in puſtulas abiret. Ἀρᾶσι ſunt qui relligione tenentur, ac plectuntur ob commiſſum nefas. Relligionis autem violatæ ſigna in naſo erumpere exiſtimabant. Ἀρᾶσι ſic dicitur, ἡ τῇ ἀρᾷ ὑποκείμεν. Heſychius: Ἀρᾶσι, βλαβερῶς. &, Ἀρᾶται, καταράζει, ὡς τὸ, ὁ πρόσθεν ἰνδὺς ἢ ἀραῖος μὴ νίκα, οἷον ὁ ἐφ' ᾧ πορευόμενος, ἢ καθ' ὑχὴν. Σοφοκλῆς Πολυείδῳ. Scribit Græcus homo: Νισαῖος τὸν περὶ τὴν Ἀτλικήν. ἰσχύον γὰρ Μεγαρέων ἡ Νίσα. Si aliis credimus vix eſt dubium quin ſcribendum ſit, Νισαία. Autor gentium: Νισαία, ἰσχύον Μεγαρέων, καὶ αὖτη ἡ Μεγαρίς, ἀνὶ Νίσης τῆ Πανδίονος. Itaque mirum non eſt, omnibus fere poëtis τὸν Μεγαρῆ perpetuo adjuncto Νισαίῳ dici: pro quo alibi tamen ναταῖο ſubſtitutum invenies: ſicut Nonni Dionyſ. ιδ, cum legitur,

Καὶ πόθεν ἰμαρτῆς πλοιαρχήσειν ἀνίκα καὶ
Νισαίῳ Μεγαρῆ Κυδωνέα ἰζύμια τάλαντα;

ubi in ἀνικάθητος ſuis in hunc poëtam Gerardus Falkenburgius, ex hoc loco, Νισαίῳ emendarat. Non ſatisfacit quod paulo poſt dicitur,

--τὸν Ἀτλικὸν ὡς περὶ ἄλλων
Ξάνθων τιμήσαιτο δικαία τὸ φιλοτιμία.

Scriberem, ὡς περίαλλα Ξάνθων τιμήσαιτο. alterum ſine venuſtate eſt. nam τὸ περίαλλα hoc modo qui in poëtarum lectione non penitus hoſpites ſunt non vehementer probare non poſſunt. Περίαλλα ξάνθων, ut ἴδοχα πάντων. Atque ita citat hunc verſum Ariſtophanis interpres, niſi quod non ξάνθων, ſed ξάνθου ibi legatur: quod & ferri poteſt: quamvis hoc præſtet. Sunt ergo ſcribendi & diſtinguendi hi verſus hoc modo:

Νισαῖοι Μεγαρῆς, ἀριστεύοντες ἱππάσει,
Οἷδεν αἰχμητὴ τὸν Ἀτλικὸν, ὡς περίαλλα
Ξάνθων

Κύπριν τιμήσασθε Διοκλέα τ' φιλόπαιδα.

Posita distinctione post Ἀτλικὸν. τ' Ἀτλικὸν, ὁλοκλήρους, ut τ' Δαφνικὸν, τὸν Σικελικὸν, nimirum ἀγῶν. Festum quod huic Diocli apud Megarenses institutum erat, dicebatur Διόκλεια. Aristophanis interpres Ach. ubi multum vapulant Megarenses, ἢ ἐξ ἀμάξης μυσττικὴ κωμῳδοῦσιν οἱ ἄνδρες. notat: Διοκλεῖς ἦρως ἐτιμᾶτο παρὰ Μεγαρεῦσιν. ᾧ καὶ ἀγῶνα τιθᾶσι τὰ Διόκλεια. Hunc amatorem jurabant illi, sicut ille apud Comicum:

Δ. Ἀλλ' ἔστιν ἀνθρώπου γε. Μ. Ναὶ τὰ Διοκλέα,
Ἐμέ γε.

Certamen hoc instituit Alcathus Pelopis filius. Meminit ejusdem. nisi fallor. in Theseo & Plutarchus. Theocritus ἄκρα φέρεσθαι dixit, quod Sophocles, ἄριστα φέρεσθαι. Quem locum ejus non bene assequuntur interpretes. Is est in Electra, ubi chorus:

ὦ
Ζεῦ μοι καθύπερθεν χορὸς
Πλείστων τῶν ἰχθρῶν, ὅσοι
Νῦν ὑπὸ χεῖρα πάϊς
Ἐμὸς σ' ἐφύτευκε μοίρᾳ μὲν οὐκ ἐπ' ἰσοτιμῇ.
Βιᾶσθαι· δ' ὅμως μέγιστ' ἴσχυσε
Νίκημα, τοῦδε φρεσμίτας
Ἀρίστα τῇ Διὸς εὐτυχίᾳ.

Notat interpres, ἃ δὲ φυσικὸ χ' μίγιστα νίκημα ἴσχυσε, τούτων ἀποφερσμίτου τὸ ἄριστα· ἢ ἴσως ἀμφιβόλως τῇ εὐτυχίᾳ τῇ τοῦ Διός. ἢ ὅρισε τῇ εὐτυχίᾳ. ᾧ ἂν τις ἰσότιμον αὐτὸ τῇ περιπεσούσῃ φερσφερσμένῳ τῇ εὐτυχίᾳ τὸ νίκημα· αὐτὸ τοῦ μετὰ εὐτυχίας παρέλυσεν. Triclinius vero: ἤγγυ, φερσμένῳ δὲ ὁ τῇ εὐτυχίᾳ τοῦ Διὸς ἄριστα ἢ κρίνοντα, λέγω δὲ τὸ κέδεσθαι τῷ παιδί, ἄριστα τοῦδε ἢ τούτων, ἃ μέγιστα νίκημα ἴσχυσι παρ' ἀνθρώποις. πάντων γὰρ τῶν νομίμων ἢ δικαίων τοῦτ' ἐν κρίτον ἢ μέγιστον παρὰ πᾶσιν ἀνακεκρίσθαι, φερτέρα παιδὸς πατρὸς· ὁ Ζεὺς ἀποδείκνυσι, ἢ εὐτυχὴς λογίζεται. Neuter poëtæ mentem videt: uterque se torquet. Ἄριστα φέρεσθαι τύτυ ἢ τύτυ Græci dicunt aliquam, qui in certamine reliquos superat, & victor evadit. Itaque dixit Tragicus Electram φέρεσθαι ἄριστα in iis quæ maxima sunt & habentur, id est, potiores partes obtinere, & superare reliquos: non aliter quam Theocritus dixit, ἄκρα φέρεσθαι φιλήμασιν. Jam illud, τῇ Διὸς εὐτυχίᾳ more Tragicorum dictum est ἢ τῶν ἀτλικιζόντων, qui defective loqui gaudent.

CAP. XIX.

Hylas percurritur. ἐκ Διὸς, *interdum apud poetas ominis causa. Theocritus emendatus.* οὐ ἵκετο. μετάγειν κῶας. πλεῖν μὴ κῶας. *Locus poetæ emendatus.* οὐθωύκειν αὔλακα. ὄπιδρόπιον. Χῶρος ἤμβρος. εἰλιτενὴς ἄγχωσις. μακάρων ἀειθαλέα. *Hylæ* γαστροκόμπος. λειποναύτης.

ARgumentum valde tritum veteribus, & pene usu consumptum, Hylas: ut merito exclamet princeps poëta, *Cui non dictus Hylas puer?* Ad hoc tamen Theocritus non minus quam reliqui symbolam suam conferre voluit, nec cum Chærilo questus est,

Ἀ μάκαρ ὅστις ἔλαι κείνοι χρόνοι ἦδεις ἀοιδῶν,
Μυτάων θερέπτων, ὅτ' ἀκείρατος ἦν ἔτι κλιμώ.
Νῦν δ' ὅτι πάντα δίδαχαι, ἴσχυσι δὲ πάσσοφος τέχνη,
Ὑσπιν, ὅστις θρέψεν, ἀπολλύμενος· νῦν δὲ ἴσα
Πάντ' ἀκαλήφησι πολυγνώς, ἄρμα πολύπαν.

Poëta bonus frugalem patremfamilias imitatur, qui sæpe sumptu minimo veteri supellectili novum cultum addit. Hujus idyllii in ipso limine legitur:

Οὐδ' ἔκ' ἀ νύκτερος ὑπατρίχα ἰς Διὸς ἀώς.

Scribendum ἰκ Διὸς. Quæ præcedit est mediidiei descriptio: quæ sequitur jam declinantis: in medio posuit ᾧ τῷ ὄρθρῳ, & matutini temporis. Neque interpres Græcus aliter legisse videtur. Quoties utantur τῷ, ἐκ Διὸς, poëtæ, sciunt qui Homerum & Heliodum in manibus habuerunt. Plerumque tamen est ὑφηνιόχου. Ut cum ὕδωρ ἐκ Διὸς dicunt τὸ ὄμβρος & similia. Sæpe solet περιττὸν. & ominis causa poni tantum. Nonnus,

Εἰσίτι τὸν κύριον Ἀρκεσίλαον Θυμοῖτε
Γᾶμαι ἀπαλφύχεται ἐτάτιοι ἐκ Διὸς αὖραι.

Ex Apollonio autem meliùs, è quo id mutuatus eſt, quomodo ſumendum ſit apparet: qui ait voluntate τοῦ Διός, auras illas ſpiraſſe ἐκ Διός.

Καὶ βωμὸν πυθέσθαι μάγνητα Διὸς Ἰκμαίοιο·
Ἰκέσθαι δ' ἐρέξειν ἐν ὕδρηϊ ἀτείρεα κούρῃ
Σίφῃ, αὐτοῦ τι Κρονίδῃ Διΐ· τοῖο δ' ἴκαστι
Γᾶμαι ἀπαλφύχεται ἐτάτιοι ἐκ Διὸς αὖραι.

Sicut apud Heſiodum ἐκ Διὸθεν ſæpe. Hic autem neceſſarium eſt. At qui ἐκ Διὸς legebant voluerunt poëtam bis idem agere: hoc enim tempus quo Aurora diceretur ἐκ Διὸς ἀνατρέχειν, eſſet idem, quod ſequenti verſu deſcribitur. Jam tres diei partes habet. Præterea; quis dixit unquam veſperi Auroram abire? hoc eſſet, meo judicio, ac ſi quis diceret, veſperi matutinum tempus occidere. Cum veſpertinum tempus ita deſcribit poëta,

Οὐδ' ὅσσοι' ἀρτάλυκες μινυθοῖ πατὶ κοῖτον ἔχοντες,
Ἐξάματος πλεῖα μετρεῖς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεύρῳ,

ἀρτάλυκες vocavit pullos gallinaceos; 'non promiſcue omnium avium, ſicut video à Grammaticis explicari. Patet ex πετεύρῳ, quod exponitur, σανὶς ἐφ' ᾗ αἱ ὄρνιθες κοιμῶνται. Et Nicandri loco in Theriacis:

Μορφὴ δ' ἰχνεύσας κυνοσύρτης, οἷον ἀμυδρῆς
Ἰκτίδος, ἢ τ' ὄρνιν καθυπνώοντα δάλεσθαι
Μείζω, ἐξ ὕπνοιο καδαρπάζοντα πετεύρου.
Ἐσθε μὲν ἐς τούγγοιο ἐπ' ἴκριον, ἢ ἔ γ' ἀφαυρὴ
Τίπτε τιθαιδάσσοντο ὑπὸ πλευρῇσι δέμνια.

Nec ſigno magis familiari agricolæ utuntur diei declinantis. Malim tamen & hic legere πετεύρῳ, ut apud Nicandrum eſt: ſonus enim erit πλατύτερος, magiſque pro poëta Dorico: ſicut mirum in modum etiam Nicander delectatur τοῖς Δωρίζουσι τῶν ῥημάτων, ut jam ſemel diximus. Sed aliud eſt quod ſequitur:

Ὡς αὐτοῦ κατὰ δῆμον ὁ πᾶς πυκασαμένοις οἴκ,
Αὐτοῦ δ' οὖ ἴκανον ἐς ἀλαθείην ἔπος ἔπος ἐπεξεῖν.

In quo loco miris olim modis ſe torſit Henricus Stephanus: qui, *fortaſſe*, inquit, *ſcripſerat*, Αὐτοῦ δ' ἐξ ἴκανον, (*hoc mollius futurum fuiſſet*, Ἐξ αὐτοῦ δ' ἴκανον) *Ex ipſo trahens, id eſt, exemplum ab ipſo ſumens.* Sed quis ita loquitur, *ex aliquo trahere*, pro, aliquem ſibi imitandum proponere? Jam Græcum interpretem audiamus: ἀντὶ τοῦ αὐτόθι· ἅπαξ αὐτόθι ἐκ τούτου καλῶς ἴκανον ἢ κατὰ μικρὸν ἐκατήμενοι, μᾶλλον ὀλιγίστων ἀνὴρ γένοιτο. ἀρχαῖοι δὲ μεταφορικῶς, ἀπὸ τῶν βοῶν τῶν ἐκ τοῦ αὐθαιμόνων καλῶς ἑλκόντων. Ineptiæ, quarum rationem reddere non poſſum. Viri magni alia excogitarunt poſtea, qui & hic legendi ſunt vel authoritatis eorum cauſa, maximique nominis, &, quod plus eſt, tantæ eruditionis, quantam vel nemo vel unus eorum fortaſſe qui hæc ſtudia tractarunt, aſſecutus eſt. Sed legendum eſt:

Αὐτοῦ δ' οὖ ἴκανον ἐς ἀλαθείην ἔπος ἔπος ἐπεξεῖν.

Nihil ſimplicius, nihil facilius, nihil uſitatius. Herodotus: Τίλλῃ τοῦτο μὲν, ἢ ὅλους οὗ ἀκούσῃς, πολλοὺς ἔστι καλοὺς κἀγαθοὺς. Eſt igitur, Αὐτοῦ δ' οὖ ἴκανον ἐς ἀλαθείην ἔπος ἀκοῦσαι, ὅθεν οὗ πολλοὶς ἴκανον, ἀνὴρ καλὸς τε κἀγαθὸς παρ' αὐτοῦ γένοιο. Quare non eſt, quod amplius de alia hujus loci emendatione nos torqueamus. Verſu ſequenti quod legitur,

Ἀλλ' ὅτι τὸ χρύσεον ἴσχει μᾶλα κώλας ἰόντων
Ἀλτενίδῃς,

locus omnino ſimilis fereque ipſe apud Mimnermum,

Οὐδ' ἑκάτερθε κατὰ κώλας ἀτάγκεγεν αὐτὸς
Ἰόντων
Ἐξ Ἀσίης, τελέσας ἀλγινόεντα δόλον.

Ubi duo notanda nobis veniunt. Primo, illud, ὅτι τὸ, in Theocrito poſſe mutari in ἑκάτερθε, quod Δωρικώτερον eſt, quomodo ſcripſiſſe potuit. Deinde non alio apud Mimnermum modo, μᾶλα κώλας quam apud Theocritum dici. Apud Elegiographum nihil aliud eſt, quam, πρὸς τὰ κώλας ἀτάγκεγεν: apud noſtrum τὰ μᾶλα, ut apud Homerum ſæpe, πρὸς vel ἐπὶ eſt. Sed ne hoc quidem prætermittendum eſt. Legitur infra,

Εἶτον δ' ὄρμον ἔδοσθ' Περσιτίδος ἄλσεα Κύπρου
Αὔλακας ὑφ' ἵππων βῶν τελέσαντες ἄεθλον.

Diu

Diu eſt cum aliquid illi loco ad ſenſum deeſſe viderem, quem expectat lector: non eſt tamen qui in ejuſmodi tardius aliquid conſtituat, quam ego Nec enim ſatis eſſe exiſtimo locum aliquem corruptum eſſe ſi conſtet, niſi id etiam ex emendatione manifeſtum fiat. Præſertim ubi altera talis eſt ut ferri poſſe videatur, Heſiodus lib. Ἔργων. 2. aratorem vult eſſe quadraginta annorum, ne amoribus & reliquis ineptiis juvenilibus avertatur, quo minus pergat ἰθὺν αὔλακ' ἰλαύνῃ: quod Theocritus infra ὄγμον ἰθὺν ἄγῃ dixit: ubi bubulco aratori amatorique objicitur, quod aliis curis diſtractus ſulcum rectum ducere non poſſit:

Οὔτε τὸ ὄγμον ἄγῃ ἰθὺν βύτᾳ, ὡς ζυγὸν ἕλκῃς
Οὔθ' ἅμα λαιῷθμιτὸ τῷ πλατίον.

ἰθύνῃ igitur & εὐθύνῃ ſunt arationis verba, quæ proprie ad ſulcos referuntur. Scribo ergo, ἴνθα Κιναὶθ Αὔλακας εὐθύνουσι. Nihil verius. Εὐθύνῃ αὔλακα, eſt, quod jam apud Heſiodum eſſe diximus, ἰθὺν αὔλακ' ἰλαύνῃ. & Theocritum, ὄγμον ἰθὺν ἄγῃ.

Τῶς δ' ἅμα τοιαῦτα μεμυθίσμενος ἀλλὰ ἑταῖρος
Ἀρῖον διέκτησας τετράτροφον, ἱκτάλωμον·
Οὐ κ' ἔργα μετὰ τῶν ἰθὺν αὔλακ' ἰλαύνοι.
Μηδέ τι παπλήσιον μὲν ὁμίλικας, ἀλλ' ἐπὶ ἔργῳ
Θυμὸν ἔχων.

Periegetes cum Ægyptios commendat, ut primos arationis autores, ait, hanc gentem primo κλῆρον ἀπλοΐης ὑπὸ αὔλακος εὐθυτάτης.

Τῷ κάρα ταπεινάσαι ἀριπρεπέων γόνυ ἀνδρῶν,
Οἵ πρῶτοι βώλους διεκίνησαν κατὰ γαῖαν.
Πρῶτοι δ' ἡμερίδος ἐπέβησαν ἀέθλου,
Καὶ σφέων ἐυστάτης ὑπὸ αὔλακος ἀπλοΐησεν.

In Apoſtolii Parœmiis, Adagione, Ζητεῖ τὸ ὑ παρέλκει, aliter paulo legitur verſus ille, qui nunc ita apud Theocritum ſcribitur:

Κὤχλει Τλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδέρκιον αἰεί.

nimirum:

Κὤχλει, ὁ ξανθὸς Τλας, ἐπιδέρκιον αἰεί.

Ubi ἐπιδέρκιον dicitur, vt ſæpe ὑψικέρᾳ. Apollonius qui locum mutuatus eſt ἀμφικάτιεσσι dixit πετηδέρκιον: quod aliquis arbitrari poſſet apud poëtam tum temporis ita ſcriptum fuiſſe. Nonnus tamen in Hylæ hiſtoria ἐπιδέρκιον retinuit, qui non minus quam Apollonius poëtæ noſtri verſus in animo habuit.

— ὅπως ἐπιδέρκιον εἴη
Αὐτὸς ἑῷ βατιλῇ φέρων γλυκερώτερον ὕδωρ.

Paulo poſt χωλεὸν ἄμμον dixit, ſicut Salluſtius & Silius *locum ſedentem* vocant. ἕ κατωφερῆ.

— τάχα δὲ κρύπτει ὑπήνιον
Ἡμίονον ἐν χάρῃ.

Cum poëta ſuaviſſimus ἀχρωτιὰ herbam, aut gramen potius, vocat ἰλυτιήν, non poſſum approbare gloſſam interpretis. Ἡσυχ. γραμμένη. καὶ ἰλυτιᾶν ἐπὶ μίσους. ἢ πυρπολίσεως ἢ τῆς φυλῆς κωμῳδοῦσι. Malim, ut in noſtro edidimus, ἰλυτιῶν. quomodo apud veteres Theocriti interpretes legit olim Etymologus, qui frequenter eos adducit. ἰλυτιῶντες, inquit, ἀχρωτιὰς, Θεόκριτος. ἢ ἐν τοῖς ἔλεσι γινομένη ῥιζοβλαστήματα. ἢ ἐπὶ πολὺ διήκουσα, πλουσιαστικῶς. Sed, ut verum dicam, mutilus videtur ille locus: nec dubium eſt ex eo quin & alteram lectionem viderit. Si ſcribas: ἰλυτιῶντες ἀχρωτιὰς, ἢ ἐν τοῖς ἕλεσι γινομένη. ἢ ἰλυτιῶντες, ῥιζοβόλους γάρ, ἢ ἐπὶ πολὺ διήκουσαν. aut ſimili modo. Mihi alterum placet. Ante omnia lepida & venuſta eſt Hylæ καλλικόμωτις: qua dulciſſimum & melleum hoc poëmatium concludit poëta. cum euphemiſmo quodam lepidiſſimo.

Οὕτω μὲν κάλλιστος Τλας μακάρων ἀριθμεῖται.

Noluit Theocritus, propter ea quæ præceſſerant, dicere, ὕτινα ὁ Τλας τίθηκεν: ita mortuus fuit Hylas: Sed eum ait. τῶν μακάρων ἀριθμεῖται. Duplices ſunt μάκαρες, οἱ θεοὶ, καὶ οἱ τεθνηκότες. Hujus euphemiſmi tam elegantis ſuavitatem non animadvertere merebatur interpres Græcus. ob reliquas ineptias, quas ſæpe committit. Homines ſimul ac vivere deſinunt & mortales eſſe, μάκαρες fiunt, ea ratione qua vulgo μακαρίτας eos dicimus. Eos ergo quos Romani, mali ominis vitandi cauſa, dicunt, fuiſſe; Theocritus noſter dicit, μακάρων ἀριθμεῖσθαι. Dicunt autem Græci ἀριθμεῖσθαι μακάρων,

κέρας, ſicut Horatius, *fies fontium. Fies nobilium tu quoque fontium, Me dicente.* Mira & hic ſuavitas, & dulciſſima rei triſtiſſimæ circumvelatio. Vix eſt ut unquam ſine ſingulari elegantia loquatur poëta, aut veteri ritu, quem reſpicit. ut cum inquit:

Ηρακλέα δ' ἄρσες ἰκτρὸμοι κτεινάντα.

quibus manifeſte κτείνοντα Græcorum tangit. Erat autem κτείνειν vox è foro. Accuſabant eum κτείναντι qui navem relinquebat, ſicut κτείνειν, qui exercitum: ἀναμαχίαν autem, non qui navem relinquebat, ſed qui in navali pugna non ſtrenue rem gerebat. Vide quam ſuaviter. Hercules relicta Argo & heroïbus Hylæ cauſa aberrabat: at illi interea accuſarunt κτείναντι. Jam ad reliqua.

CAP. XX.

Cyniſcæ Amor excutitur. In ſchola Pythagorica, σκαζικοὶ, πολιτικοὶ, μαθηματικοί. Πυθαγορικοὶ, Πυθαγόρειοι. Πυθαγορισταί. *Theocritus emendatus. iterum* ἐν χόρτῳ. χόρτος. *ædium pars.* παῖς. σφίγματος. ἀναξὶς. καλὸν. βολοὶ καὶ κοχλίαι. καθειστηκότα βεβώματα. *Theocritus emendatus.* μάτην εἰς ἄνδρα ἡμείων. *Theocritus tentatus. alia.* μᾶλα ξέοντι. μᾶλον *apud Siculos pro deliciis. ſuis in paræmiis citandis.* ὁ σὸς ἐπὶ. κατὰ τὸ σὸν λέγοντα. Μιμαειεῖς. *alia.* λουτρίζεσι πάλ. γηραλέοις ὑπὸ χροτάφοις, *& ſimilia.*

INter ea Theocriti idyllia in quibus multum eſt ſimplicitatis, non poſtremum eſt quod inſcribitur ΚΥΝΙΣΚΑΣ ΕΡΩΣ: quam autor argumenti Æſchinis uxorem facit: quod, meo judicio, non eſt neceſſe. Cum præcipue optet infra Æſchines ſe poſſe ἀποσίρᾳν, ejuſque amore defungi. Sed Theocritus noſter ne hic quidem morem Siculorum exuit, quos Marcus Tullius merito ait eſſe dicaſſimos. Quod probat illis lepidiſſimis verbis ſatis, quibus pallorem philoſophorum & maciem tangit, quos ait, ἐκ τοῦ ἀλείφω ἰρᾶν. Aliquis ibi Grammaticus ſubtiliter diſtinguit Pythagoræ diſcipulos: quorum alios σκαζικοὺς, alios πολιτικοὺς ſtatuit, alios μαθηματικούς. Quæ procul dubio, quiſquis eſt è Pythagoræ vita deſcripſit, cujus epitomen nobis reliquit Photius; apud quem legitur: Τῶν δὲ Πυθαγόρου οἱ μὲν ἅπαν περὶ τὴν διαίτησιν καθηγούμενοι, οἵτερ ἐκαλοῦντο σκαζικοὶ· οἱ δὲ περὶ τὰ ἀνθρώπινα, οἵτερ ἐκαλοῦντο πολιτικοὶ· οἱ δὲ περὶ τὰ μαθήματα, γεωμετρικὰ καὶ ἀστρονομικὰ, οἵτερ ἐκαλοῦντο μαθηματικοί. Sed & altera illa diſtinctio ex illo fonte eſt: Τῶν δὴ οἱ μὲν αὐτῷ συγγινόμενοι τῷ Πυθαγόρᾳ, ἐκαλοῦντο Πυθαγορικοὶ· οἱ δὲ τῶν μαθητῶν, Πυθαγορίσται· οἱ δὲ ἄλλοι ἴδιον ζηλωταὶ, Πυθαγορεισταί. quæ fere αὐτολεξεὶ deſcripta ſunt. Quod autem Platonem Πυθαγορίσαι hic à poëta dici exiſtimat, non alio colore verum eſſe poteſt: niſi quatenus inter illius familiæ διαδόχους Plato nonus fuit; decimus Ariſtoteles. Cum ait, Ὀκχεῖ κἀνταῦθα, iiſdem notis Pythagoricos diſtinguit, quibus Comicus Socraticos:

Τὸν ὠχριῶντα τὸν ἀνυπόδητον λέγω.

Paulo poſt cum ſcribitur,

Τοιοῦτος μὲν δὴ τὸ φίλ' Ἀλκίνε, ἄσυχος, ἠδύς,
Πάντ' ἰθίλων κατὰ καιρὸν· ὅμως δ' ὀλίγον τί τὸ καρὸν,

Vir Clariſſimus Iſaacus Caſaubonus in ſcripto codice ſe repperiſſe teſtatur, ἄσυχα ἠδύς. Unde veram lectionem fecimus, ἴσχα ἠδύς, quod eſt, μέτρια σφόδρα, ut de Chærea ſuo loquitur in Apologia apud Platonem Socrates: qui iiſdem videtur fuiſſe moribus, quibus hic noſter Æſchines. Mox vero. ſuaviſſimum prandium, quod ibi ab eodem inſtruitur, non capio quomodo dicatur fuiſſe ἐν χόρῳ.

Ωργᾶσι, κηγὼν, ἁ ὁ Θεαπεὶς ἐστιηδιάκτας
Ἀστὶς ἁ Κλεύνικος ἐπίτομος ὁ ςρατιώτας
Ἐν χόρῳ παρ' ἐμίν.

Scribo itaque, Ἐν χίρτῳ παρ' ἐμίν. Χόρτος eſt

eſt locus ille in ædibus, qui & παστὰς dicitur: unde περίπατος, ille qui ab Apollonio ἀναπὰς vocatur:

Εὐθὲ μὰν Ἰφιτὸς κασιγνήτοιο παμφανόωντι
Εστυμένοις καλῆς δι' ἀναπάδος ὦτις ἀγῆται.

Qui verſus longe aliter in περιπόδοις librorum Apollonii erant editi. Ait Æſchines ſe bibiſſe ἐν χόρτῳ, id eſt, illa ædium parte in qua cœnabant prandebantque veteres. Homerus, Αὐλῆς ἐν χόρτῳ. Non alia ratione χόρδος dicitur quam παστὸς. Utrumque illud eſt quo domus ſine aula cingebatur. ut puta hodie aulæa, quibus circum circa cœnaculum obtendebatur. Brevium in Homerum ſcholiorum autor, ad locum illum poëtæ γ Iliad.

Τὴν δ' αὖτ' ἐν Μεγάρῳ· ἡ δὲ μέγαν ἐκὰ ὕφαινε,
Δίπλακα, μαρμαρέην· πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους.

ἐνέπασσεν, inquit, ἐκάλυπτεν· ἔθος γὰρ τὰ παιδικὰ παρεκτετάσματα παστοὺς καλεῖσθαι. Hinc παστὸς & παστὰς locus ipſe, qui nonnunquam καλύδη dicebatur. ut docent Grammatici apud Apollonium. Et Heſychius, καλύδη, σκηνή· παστάς. Scribe, σκηνὴ, παστάς. item, καλύδη παστὸς. Sicut id quod παστῷ cingebatur, παστὸς: ita id χόρτῳ, χόρδος dicebatur, & à rudi illo ævo nomen retinuit. Olim enim ſimpliciter χόρτῳ. id eſt gramine, cœnacula ſua cingebant, ſicut poſtea παστῷ & aulæo. unde venuſte aliquis dicebatur cœnare ἐν χόρτῳ. Paſtori autem nihil hoc convenientius. Vel ſimpliciter ἐν χόρτῳ, in gramine, ut paſtores ſolent. Miror quid ſibi velit poëta cum dixit,

Βολβὸς τις κοχλίας ἐξερίδων.

multoque magis cum interpretes inſpicio, qui reddunt, *Bulbus & cochlea promebantur.* Quod quidem ego in verbis illis nullus video, nec ſcire poſſum quomodo aliter ferri poſſit. quam Βολβός τις κοχλίας τ' ἐξερίδων. Sed fortaſſe ita legerunt Græci, qui nihil aliud quam βολβὸς interpretantur. Valde autem accommode amatorium epulum ex bulbo & cochlea ſtruit. Utrumque enim Venerem ciet, ſuntque ὑποδιεγερτικὰ βρώματα, ut Menander ait. Alexis:

— πίνειν. κἀρέσκειν.
Βολβὸς, κοχλίαι, καρύαι, ὠά, ἀκροκώλιον,
Τοιαῦτα τύπτων ἄν τις ὕδρει φάρμακα.
Ἐρᾷ δ' ἑταίρας ἔστιν ἁρπαμάτιον.

& Dipnoſophiſta: βολβὸς, ᾗ κοχλίαι, ᾗ ὠὰ, ᾗ τὰ ὄμοια, δοκεῖ ἀφρόδιτα εἶναι κινητικά. Plura ibidem de bulbo, quem propterea *genitalem* Columella vocat:

Jam Megaris veniant genitalia ſemina bulbi.

& illud trigum uſu,

Οὐδὲν σ' ὠφελεῖ βολβὸς, εἰ μὴ πῦρ' ἔχοις.

Sæpenumero in minutiſſimis librariorum ſupinitatem deprehendas: ut cum ſcribitur:

Χάμψ τοῦτο δ' αὐτὸς ἴγκατὸ ποδ' ἤνυκα
ὕπνος·
Οὐ μὰν ἐξέπλαξε, μάτην νιν ἄνδρα γαμῶν.

Scribendum & interpungendum,

Χάμψ τοῦτο δ' ὑπὸς ἴγκατὸ ποδ' ἤνυκα· αὖπνος·
Οὐ μὰν ἐξέπλαξε.

Senſus eſt: Hæc res mihi aliquando furtim indicata fuit, fruſtra tamen, nec enim inquirere inſtiti: & propterea ſubjungit,

— μάτην νιν ἄνδρα γαμῶν.

quod de iis dicebatur, quorum conjuges impune cum aliis ſolebant: quique hanc contumeliam leni & placato animo ferebant, Sæpe exiſtimavi ſcribendum, Θουκυδίδου τι σόφισμα, non μίσημα. in illis verſibus:

Χώ Λαμπαταῖος ἦμὲν Λύκον ἦδὲ καὶ ὀρχεῖ,
Θουκυδίδου τι μίσημα.

ſicut ſubjungitur, καὶ φρίσσει: quod eodem ſpectat, & nihil aliud eſt quam interpretatio illius adagionis, Θουκυδίδου σόφισμα. Et revera tale erat factum Theſſalici illius equiſonis. qui ut Æſchinem irritaret, de corrivali illius Lyco canebat. Paulo poſt μᾶλα μέσσοι dicitur, ut ſupra μέσ' μᾶλ,

Ῥοῖτον καὶ Σικελίτιν ἰμὲν μᾶλα.

Sic nunc, τόπο τὰ σὰ Δάκρυα μᾶλα μέσσα. Locutum memini ea ratione & Plutarchum. Alii non bene capiunt. Nam ita loqui huic poëtæ peculiare eſt, ſicut multa alia. Jam ſupra diximus, Sicu-

lis πᾶν τὸ τρυφερὸν μᾶλλον καλοῦσιν. Abſit interea, ut quod præcipuum erat negligenter tranſeamus. Verba paulo ante Æſchinis erant,

Α δ' ὑδρία, παρούσης ἰαμβῶν, τίν' ἔχει μοι δοκεῖς τύχην;
Οὐ φθονηθήσῃ; λύκον ὕδρις; ἴσασί τινες ὡς σοφὸς εἶπεν.

Quam multi in horum verborum mente ſe torſerint, fruſtraque deſudarint, facile omnes judicabunt, qui interpretes tam veteres quam recentiores evolverunt, ac præcipue ea quæ annotat in præclaro ſuo poëtarum Græcorum volumine viræterna memoria dignus Henricus Stephanus. Antiqui in citandis parœmiis voce σοφὸς utebantur. Lucianus ἐν τῷ Περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων. Ἐπίστασο οὖσαι καλὸς ἔχει περιοδεύειν εἰς τὴν ἰλιάδα κατὰ τοὺς ῥήτορας, ἐκείνῳ τὴν ἴμασιν αἰχμῶσι ὕστατα ἐκτενεῖν. ὃ τι δ' ἂν πράττῃς, μίμησαι τὸν σοφὸν λέγοντος, ὡς ὄνος ἀνάτιον. αἰτία δὲ ἑλομένῳ. Uterque parœmiam adducit. Theocritus noſter, λύκον ὕδρις: λύκος enim ambiguum eſt, tum quod animal ita dicatur, tum quod amaſius puellæ, aliam vero Lucianus. Eodem modo Euſtathius κατὰ τὴν ἀναλογίαν σοφὸν dixit, cum parœmiam è Theocrito uſurpat: κατὰ γὰρ τὴν ἀναλογίαν σοφὸν, ὡς ἡ παροιμία φησὶ, τὸ ποτὲ δ' ἀμαλθαῖς Κύρκη. τίτθις, τύτθις ἡ ἀκριβὴς ἀναλογία ἐδήλωσε. Quem locum adagionum more adducit: hoc eſt, minime ad verbum. Idyllio enim IX. ita ſcripſerat poëta:

— ὃς γὰρ ὁρᾶτον
Γαθύσιν, τὰς δ' ὕστι ποτὲ δ' ἀμαλθαῖς Κίρκη.

Sed & quotieſcunque aliquid adducerent quod vulgo circumferebatur, cujus authorem ignorabant, vocem σοφὸς ponebant. Euripides:

Καὶ Γαῖα μήτηρ, Ἐτέοκλ' ἐγὼ σ' οἱ σοφοὶ
Βροτῶν καλοῦσιν, ἡμέλλω δ' οὐδέν.

Ubi dicitur, οἱ σοφοὶ σε καλοῦσιν, pro eo quod eſt, vulgo diceris, aut vocaris. Plato ſæpe cum opinionem recitat quæ vulgo obtinuit, & cum ſua vel aliorum ſententia pugnat, ſolet nihilominus dicere, ὡς λέγουσιν οἱ σοφοί. Sic libris de Rep. ἀκούσῃ λεγόντων τὸ δικαίου, ὡς δικαίου μὴ οἱ σοφοὶ, καὶ τὸ ἀληθὲς διώκῃς, καὶ κύριον ὑπάρχοντας. Vulgarem opinionem eorum recitat qui ſufficere imo præſtare exiſtimabant, ſi quis videretur juſtus, non eſſet tamen. Addit igitur. ὡς δικαίου μὴ οἱ σοφοὶ, quod non eſt ut ſapientes volunt, ſed, ut plerique exiſtimant, ut vulgo ſentiunt. Quamvis hoc ad Orpheum, Muſæum & alios referri poſſit quorum ibi meminit. Sed, ut dixi, parœmiam cum adducerent, vel quia autoris nomen ignorabant, vel quia quod in uſu omnium eſt ad unum referri non poteſt, σοφῶ nomine utebantur. Cauſa hæc fuit. In ea opinione fuerunt antiqui, ut parœmias omnes fragmenta veteris philoſophiæ exiſtimarent. Elegantiſſimus hac de re locus eſt apud Syneſium Encomio calvitiei: ubi ex Ariſtotele docet qua ratione parœmia omnis σοφὸν dicatur, ſimulque ea quæ à nobis dicta ſunt confirmat. Εἰ δέ τι καὶ παροιμία σοφὸν, πῶς δ' οὐχὶ σοφὸν, περὶ ὧν Ἀριστοτέλης φησὶν, ὅτι παλαιᾶς τινὸς φιλοσοφίας, ἐν ᾗ μεγίστης ἀνθρώπων φθορᾶς ἀποκοπείσης ἐγκαταλιμμάδια περισωθῆναι διὰ συνέσεως καὶ ἀξιότητα. παροιμία δὲ καὶ τοῦτο καὶ λόγος ἔχων ἀξίωμα τοῦ ὅσιον κατωικίσθη φιλοσοφίας ἢ ἀρχαιότητος. Demetrius Phalereus ubi de familiaritate epiſtolici characteris agit, monet gratiſſimam in eo eſſe parœmiarum frequentiam, additque καὶ τοῦτο γὰρ μόνον ἐνίοις αὐτῇ σοφὸν. Locus integer eſt: Κάλλος μὲν οὖν αὐτῆς ἡ φιλική φιλοφρόνησις. καὶ πυκνὴ παροιμία ἐνέσω. καὶ τοῦτο γὰρ μόνον ἐνίοις αὐτῇ σοφὸν. διότι δημώδικόν τι ἴσως ἡ παροιμία καὶ κοινόν. ὁ δὲ γνωμολογῶν, καὶ περιττεύομεν. ἡ δὲ ἐπιστολὴ ἔοικε μηδὲν ἐοικέναι, ἀλλὰ μηχανῇ. Ubi manifeſte parœmiam σοφὸν vocat, & hoc ſolum inter τὰ σοφὰ ait eſſe vulgare & populare. Etiam autores è quibus parœmias citant veteres, quamvis expreſſo eorum nomine, notavimus σοφὸς dici, & σοφώτατος. Eſt igitur ὡς σοφὸς εἶπεν quod Euſtathio κατὰ τὴν σοφὸν ἀναλογίαν. Anaxilas Comicus dixit, ὡς λέγουσιν οἱ σοφοί. cum parœmiam adducit.

Ἥβη γὰρ οὐδὲν ἴδιον πάντα σου πλὴν Κρητικὸν.
Δεῖπνον γὰρ ἥτοι, ὡς λέγουσιν οἱ σοφοί.
Ἀρχὴν, τιμωτὸν δ' ὑπεκφεύγει μόνον.

Ut jam neceſſe ſit intelligere ſtudioſos, quid ſit quod vir maximus Iſaacus Caſaubonus in ſcholio aliquo antiquo ſe reperiſſe teſtatur, poſtquam diu de hoc loco diſputavit, ὡς σοφὸς εἶπεν. ὡς ὁ παροιμιασάμενος εἶπεν. quod quem locum hic haberet non magis intelligi poterat, quam ipſe Theocriti locus. Sed ad reliqua.

In

In oraculo quod ab interprete de Megarenſibus citatur, pro ἵπποι Θρηϊκίαι, apud Dipnoſophiſtam eſt, ἵπποι Θετταλικαί. Scimus enim quanto ſtudio rem veterinariam tractarint Theſſali: ita ut hoc ipſo idyllio introducatur è gente illa ἱππολύκτης Θετταλός. Quod in fine ejuſdem oraculi eſt, plane eſt ἡδυσμένον illi Callimachi in epigrammatis,

Νῦν δ' ὁ μὲν ἄλλῃ δὴ θέρεται πυρὶ, τὴν δ' ἐν ταλάντῳ
Νύμφης, ὡς Μεγαρίων, ὁ λόγος ὕτ' ἀεθμός.

Hinc apud Comicum Acharnenſibus μεγαρεῖτ: quod eſt δύστηνος ἴσῃ, miſer & infelix eris: à miſeria & calamitate Megarenſium. ita enim malim eo loco, quam quod Græcus interpres:

Κλαύσῃ μεγαρεῖτ, ὡς ἀφάντιστ' ἢ σάκκος,

Non poteſt enim ignorare quot modis miſeria & egeſtas Megarenſium κωμῳδεῖσθαι ſoleat, qui modo Ariſtophanem guſtavit. Sequenti verſu legitur,

Καὶ μὴν ἀκοσίρξαμι, τὰ πάντα κὴν ὡς δῖον ἴρπει.

Ubi lego: Καὶ μὴν ἀκοσίρξαμι, ut ſit ἀκοσίργω τινά. Τὸ ἀκοσίργειν ita ſumptum, mirum quam venuſtatem habeat. Nam ne hoc quidem quod ita ſtudio ſe inculcat Suidas, τὸ ἀκοσίρξαι αἰτιατικῇ eſſe χαριτόβρυτον ἢ ὑπομιμνᾷ, hic admittimus. Sed accipimus ut infra in Epigrammatibus, pro deponere ex animo penitus. Sic enim ibi, ἀκοσίργειν Δάφνιδος πόθους.

Ἐξὸν δὲ τἄμοὶ, ἢ τῷ χαρίεντι Πριήπῳ
Εὔχ' ἀκοσίρξαι τὸν Δάφνιδος μὴ πόθον.

Conſideas illic, & for pia vota Priapo:
Daphnidis ut noſtro paſtore cedat amor.

Sicut ibi paſtor ille optat ἀκοσίρξαι Δάφνιδος πόθον, ſic noſter Æſchines ἀκοσίρξαι Κυνίσκαν. Sed & ἀντὶ τοῦ καθαρεύοντες ſumptum ita jungi putamus: qua voce hic autor gloſſæ utitur. Quod quia non notatum fortaſſe doctis viris, locum adducemus. Euſtathius ex antiquiore aliquo, quem compilavit in porecbola illa, ait de Apolline, ὅτι ἢ περιστερὰν χαίρει θυμίοις ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ λέγεται· ἢ γὰρ ἀγέλαις ἐκπεμπὸν τῇ ἠλίῳ βοῦν ἢ πάλιν περιδόπτον συνίμισι, ὡς ἀκοσίργει δὲ ὡδί ὅτως. Sic eleganter dixit Æſchines,

Καὶ μὴν ἀκοσίρξαμι, τὰ πάντα κὴν ὡς δῖον ἴρπει.

Venuſtatem intelligunt qui à ſacris non alieni ſunt harum muſarum. Syneſius Encomio calvitiei: ἰδίωσεν δὲ ἡ Παρύσατις Ἀρβακίρξαι τ' βασιλέα διὰ Κῦρον ἢ καλὸν ἀκοσίρξασα. Nequaquam ab hoc idyllio manus tollenda eſt, niſi prius notemus quam eleganter ſenes dicantur γεραλέοι ἀπὸ χρεταφων. Ἀπὸ hoc modo cum caſu patrio, Dorica præpoſitio eſt, pro κατὰ συνεδοχικῶ. ἀπὸ χρεταφων, eſt, κατὰ χρεταφους ſicut ἀπὸ γίρων infra, eſt κατὰ γίρα. Cygnus infra ὄλυς ἀπὸ χρειᾶς dicitur, quod albus colore candidulque eſſet, hoc eſt, ἢ χρειὰ. Idyllio 16.

Τίς δ' ἂν ἀοιδῆας Δυκίων πεπὶ, τίς κομόωντας
Πεμπαίδας, ἢ ὄλυν ἀπὸ χρειᾶς Κύκνον ἴσγων
Εἰ μὰ φυλίδας πετρίσιν ὕμνησεν ἀοιδοί;

CAP. XXI.

Δωειάζουσι *percurruntur.* ὁ πάρεργος. παρέργως. παρέργοις. τῷ ζυγῷ χρησιμεύειν. ὀκεῖα θεοῖς ἔδηκεν. δηδηκεν. μορμὼ δίκνει ἵππος. μορμὼ *adverbialiter.* Τρυγόνες ἐκ ναίσσου. *emendatus poeta.* ναῖσσος. πλατυάσθειν. Πελοποννησοῖς. *Locus poetæ explicatus.* κατεὰν ἀπομάξειν. ἀπομάκτρα. χρυσῷ παίζων Ἀφροδίτῃ. ludus. *alia.* Δευκαλίωνος. Δευκαλίδαι. *alia.* πενάντη μὴ ἄντης. ἀντᾶσθαι.

NOn eſt dubium quin Sophron in γυναικείοις mimum aliquem fecerit, quo lepide & quaſi digito ſublato muliebrem *ἀβυσσίαν* & linguæ intemperantiam perſecutus ſit: quem hoc idyllio noſter poëta ſit exprimere conatus, in quo multa ſibi permittit, quæ, quia è trivio ſunt, maximam venuſtatem

tem habent: quandoquidem in ejuſmodi ſæpe ne à ſolœciſmis temperarit Sophron, ut ex veterum judiciis ſcimus. omnia enim facillime excuſantur & placent διὰ τὸ ἄκακον ἢ γυναικίας ἁμαλώπιας, quam ex illo expreſſit noſter poëta. In hoc mulierum altera maritum ſuum, quem vanitatis notat, παρέορ vocat. Ubi notant Grammatici: ἐκ μεταφορᾶς τοῦ παρίππου ἵππου· οἵτινες τῷ ζυγῷ ὑ χρησιμεύουσι. Omnium equorum qui τέλειον ἅρμα trahebant minime aberrabant illi quos ζυγίους vocabant, & ζευκτίους, qui ſub ipſo jugo trahebant; medius dexter & medius ſiniſter. at illi qui παρόριοι dicebantur, & παρίορες nimium frequenter. hoc eſt, niſi fallimur, quod dixit, τὸν παρίππιον τοῦ ζυγοῦ ὑ χρησιμεύοντα. Venuſtiſſimum dictum eſt quo utitur ἐν παροιμιώδει orationis ſuæ loquax illa Praxinoa. cum inquit, ἐκεῖνα Διὸς ἰδοῦσ᾽ quod eandem vim habet cum illo uſitatiſſimo, σὺν Διΐ.

Παῦται· ἐκεῖνα Διὸς ἰδοῦσ᾽, τοιαῦτα νἰνημαι.

Cujus proverbii ſenſum alio quam urbaniſſime torquet Stratonicus apud Athenæum: qui cum duos haberet diſcipulos, & in eodem auditorio imaginem Muſarum & Apollinis; rogatuſque aliquando, quot diſcipulos haberet; reſpondit, δύ᾽ἔχω σὺν Διΐ. Sed potuit ſcripſiſſe poëta. δυοῖν᾽ ἐκεῖνα Διὸς δυοῖν᾽. δυοῖνιν præſens Doricum eſt, ut δυοῖν. Gorgo ut infantem ſuum in officio contineat, vulgari illo matrum & nutricularum more, Lamiam minatur his verbis,

—μορμὼ δάκοι ἵππο.

ad quæ verba ita notat aliquis è Græcis: ἀπόκρυφα ἢ λόγου πρὸς τὸ παιδίον τὸ κλαῖον· ἢ φησὶν, ὑκ ἔξω σι νίκην μετ᾽ ἐμοῦ. ὅτι ὁ μορμὼ ἵππος δάκοι. ὡς κατὰ ἀνάκλιν τοῦ ἄκυρον, ὅθεν ἢ τὸ περσεπτικὸν. μορμολύκεια ἴλεγον. Valde, meo judicio, ridicule & inepte: quem ſecuti Latini interpretes verterunt: *larva foris eſt, mordet equus*. Torſit eos procul dubio ibi μορμὼ, cui idoneam rationem non invenerunt. Eſt autem μορμὼ in ſimilibus locis nihil aliud quam ἐπίρρημα, adverbium Græcum. Latina interjectio, quæ pro φεῦ ponitur in abominationibus. Sic Comicus μορμὼ τῦ δεῦρο dixit, pro φεῦ τῦ δεῦρο. ita hoc loco μορμὼ δάκοι ἵππος, nihil aliud eſt, quam, φεῦ τῦ ἵππου δάκοντος. Cum legitur,

Πεύσεσθ᾽ οἳ δύσκωφοι ἀκούσαι κοντὶλλοντες,
Τρυγόνες ἰκπεπτυδότι, πλατυάσθοποι ἄνακτες.

non dubium eſt quin ſcripſerit. Τρυγόνες ἰκ τεύτου. ναῦτος. ſicut τῆτος Dorum & Siculorum eſt, qui ita vocabant ſuam Σικελίαν, abſolute, ut ſupra diximus. Poëta urbaniſſime τὰς Δωριέτιδας & ore lato omnia pronunciantes, τρυγόνας ἰκ τεύτου vocat: quo utrumque notatur, ἢ ἀδολεσχία, ἢ ὁ ἢ διαλέκτου πλατισμός. Idyll. 16. abſolute Sicilia τῆτος dicitur.

Ἐχθρὸς ἰκ τάντου κακὰ πίμφλαι ἀνάγκη.

Dores & Siculi πλατυάζειν dicebantur à Græcis reliquis, ob frequentem τῦ α concurſum: quo tota illorum dialectus χαρακτηρίζεται. Id quod noſter Theocritus dixit πλατυάσθω ἄνακτι, Demetrius Phalereus dixit πλατέα κακῶ ἄνακτα. Verba ejus ſunt: Τὸ δὲ ἐγκεῖσθαι τῷ τειχίῳ, καὶ τῇ, μάχῃ, πάσμασι· οἷον βοστρυχᾷ, ἀντὶ τῦ βοστρυχᾷ. ἢ γὰρ τεχνύτης ἰκ ἢ περιέργου συναλοιφῆς ἴχει, ἢ ἰκ ἢ δυτίρας μέτρου· μὴν διὰ ἢ μακρᾶς πλατύνεται. διὰ δὲ δωριασμὸν πλατέα κακῶσι γὰρ πάντα οἱ Δωριῆς. Hoc ſcomma tam uſitatum, excuſat Doricarum mulierum altera, cum ait. Πλατυσπυστὶ κακεῖσμαι. Diximus ναῦτος ἀντὶ τῦ τῆτος Siculorum eſſe, unde ναυτίλοντες apud Grammaticos. Scribe & hic, Πλατυσπυστὶ κακεῖσμαι. Non alio quam ad hunc locum reſpexit technicus, qui notavit, Πλατυσπυστὶ, pro Πλατυσπυστί Dorum eſſe. Poëta autem hoc idyllio non minus τὰς ἄγαν Δωριέτιδας tangit, quam Comicus Megarenſes alibi. Sed ne Praxinoë quidem pro parte ſua deeſt, nec tantam hominis inciviliratem impunitam dimittit. In cujus verbis operæ pretium eſt notare illud,

— ὑκ ἀλόγου μά μοι κοιλὰ ἀπομάξῃς.

Qui locus inter eos eſt qui minime intellecti noſtro tempore fuerunt. Quæ enim viri maximi afferunt non poſſunt nobis ſatisfacere. Quibus male volebant antiqui, aut quos decipiebant, iis ſolebant menſuram, qua aliquid affundebant. ut puta ἢ χοίνικα, ἀπομάττῃ, id eſt. abſtergere; ne vel minimum darent ultra quam debebant. Sic apud Lucianum ὦ Πλοῦ ἢ Εὐχῆς ait quidam, ſe reliquis

liquis omnibus quibus bene volebat, largiſſima menſura operi ſuppeditaturum; illi autem à quo ridebatur χοίνικα tantum, ἢ ζωντίων, inquit, ἀπομαλάξιτον. Locus elegantiſſimus eſt, & qui plane aſſcribi meretur: Τοῖς φίλοις δ' ὑμῖν. Σαμίππε μὲν ἕξοντι μαλάξαντες ἐπιτὴν μὴ χρυσίν παρεκτρέπειν τὸ ἀκεσόμαν ἐκάστοτε ἔν, Τιμωλέῳ δ' πέντε χοίνικας, Λυκίνῳ δ' χοίνικα, ἀπομαλάξιτον ἢ ζωντίων, ὅτι πάλαι ἐστὶ, ἢ ἐπισκώπτῃ μὲ ἢ νύχίν. id eſt: *Vobis vero amicis meis, ac primo Samippo, viginti medimnos auri calati admetiri juſſi diſpenſatorem meum. Timolao autem quinque chœnicas, Lucino non plus quam unicam, & illam quidem abſterſam prius: quia appido quam loquax eſt, & votum meum exſibilat.* Hinc ἀπομάκτρες dicebantur ligna illa quibus menſuras abſtergebant. Heſychius: ἀπομάκτρες, ξύλα, τὰς σκυτάλας, ἐν αἷς ἀπεψῶσι τὰ μέτρα. Quas σκυτάλας non Belgæ vernaculo idiomate *ſtrijckſtocken* dicimus: τὸ ἀπομάκτρῳ enim & τὸ ἀπυκρίνῃ. & τὸ ἀπεψῶ nobis eſt *ſtrijcken*. Praxinoe igitur homini malevolo reſpondet, ἦ κἀλόγα μέ μοι κοιλὰν ἀπομάξες. non vereor, inquit, ne tu qui mihi nihil admetiris menſuram abſtergas, non metuo ne mihi noceas qui nunquam prodeſſe potuiſti. Cum dicit κοιλὰν, intelligit ἔξωθεν, χοίνικα. Hic ſenſus eſt horum verborum, hæc mens. Propterea non delirat hic more ſuo Græcus interpres, quod exiſtimant viri incomparabiles, quorum opinionem ſecuta eſt verſio vulgaris, cum ἀπομάξες ἀπεψίσης interpretatur. Multum quæſiverunt docti in elegantiſſimo carmine quo Adonia celebrantur, cur Venus dicatur χρυσῆ παίζουσα.

Δίωνυσ' ἐ Γοργώ τι ἢ Ἰφάνασσ' ἑρμάτας,
Διωκιδέϊ' Ἔρυκα, χρυσῆ παίζουσ' Ἀφροδίτα.

Qui locus quomodo ſit intelligendus, in Horatianis prælectionibus nuper oſtendimus, Cogimur autem ab incomparabili viro diſſentire, qui legebat χρυσῷ παίζουσα, ſecundo caſu Dorico: ut precium deſignet. Item ab altero, qui χρυσωπίζουσα legit. Quicquid Deo alicui proprium exiſtimabant, ſicut Cereri ſunt fruges, Baccho vites, Palladi olea; id illius Dei ἄγαλμα aut ἄθυρμα dictum fuiſſe, ne in triviis quidem ignoratur. Euſtathius 1. in Iliadem commentario, ὅτι δὲ ἄθυρμα οἱ βόες τοῦ Ἀπόλλωνος, δηλοῖ καὶ αἰ Σικυωνικαὶ ἐγκλίσεις τῶν βοῶν. ἐν οἷς φιλοτιμοῦ Ὁδυσσεὺς ἐφαγον. Horatio ἄγαλμα ludus dicitur: qui bellum, Martis *ludum* vocat. Ode 2. lib. 1.

Heu nimis longo ſatiate ludo,
Quem juvat clamor galeæque lævis.

Quia ergo χρυσὸς, id eſt aurum, Veneri conſecratum erat, id eſt Veneris ἄγαλμα. ἄθυρμα, ἢ παίγμα, erat; ſicut Horatius ad verbum *ludus* dixit, Theocritus deam illam χρυσῆ παίζῃ ait, atque ita compellat. Eſt autem ſchema Theocriticum de quo alibi multa diximus. Παίγμα idem eſt quod ἄθυρμα: ſed ἄθυρμα deſignat Dei alicujus ἄγαλμα. Ergo & παίγμα idem deſignat. Adi quæ ibi diximus. Mirum eſt loquendi genus quo Theocritus Mileſiorum & Samiorum periſtromata extollit, cum ait,

Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἔσαν, μαλακώτερες ὕπνου·
Α Μιλησίη ἰρή, καὶ τὰν Σαμίαν καθυπέρτερον.

Si veteribus credimus, hoc voluit, τάπητες δὲ ἦσαν ὧν οἱ Μιλήσιοι ἢ οἱ Σάμιοι μαλακωτέρους ὕπνου ἔσαι ὁμολογούμενῶς. Ariſtophanes Ranis:

Δι. Οὐ γὰρ δὴ γενοίμην ἔγωγε
Σαρδέων μὰ δύλος οὔ, ἐν
Στρώμασι Μιλησίοις
Ἀναπεπταμένοισιν, κἀπὸ λοχυρᾶς ὀπὸ πάσης ἀμιδᾶς. ἐν γὰρ τοῖς τοιούτοις βλίττων, καὶ τὸ πρᾶγμα δρατόμενον——

Ubi Grammatici ita de hoc loco notant: ἐν γὰρ Μιλήτῳ καλὰ ἡ τῶν στρωμάτων ἐργασία. ἢ τὰ Μιλήσια στρώματα, πυκνὰ, ἢ ἁπαλὰ γίνεται ἢ διάφορα. ἐκ πορφύρας δὲ οἱ Μιλήσιοι διαβάλλονται, ἢ ἐκ τῆ πολλῆς πολυτελείας. ἰδιωτικῶς ἐνταῦθα κατασκευάζονται πυκνὰι ἢ τάπητες, ὡς καὶ Θεόκριτος. Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἔσαν, μαλακώτερες ὕπνου· Α Μιλησίη ἰρή, καὶ τὰν Σαμίαν καθυπέρτερον: qui eodem modo intellexerunt. Recte igitur notavit interpres ille qui ſcripſit, ὡς μαλακωτέρους τῶν ὑπερῳῶν τῇ κλίνῃ † Ἀφροδίτης. ὅτε φησὶ νῦν † Μιλήτῳ ἢ Σάμῳ ἐνδύσασθαι μαλακωτέρους ὕπνου, ἀνὰ τὸ παρ' αὐτοῖς εἶς κάλλος τὰ στρώματα γίνεσθαι. Cum poëta dicit,

Οὔτ' οἱ ἴσι περήτεροι Ἀκτίδαι καὶ Δινακλίωνες.

Grammatticorum aliquis ſcribit, Δινακλίωνες

λίωνες ἀντὶ τῦ Δευκαλίδαι· ἀπὸ Δευκαλίωνος Θυγατρὸς &c. Optime quidem, Δευκαλίωνες, Δευκαλίδαι. Sed qui ſint illi Heſychius docet, qui ait, Δευκαλίδαι, οἱ Σάτυροι: ne quis miretur cur poëta Lapithas & Deucalionas conjungat. Ultimi Gorgonis verſus qui in hac ecloga leguntur, non poſſunt nobis ſatisfacere ut jam diſtinguuntur. Nam quid ſibi illa volunt,

Πρᾶξινόα, τὸ χρῆμα σοφώτερον, ἀ θήλεια
Ὀλβία· ὄσσα ἴσασι παναλβία, ὡς γαλυφῶσιν.

Diſtingue hoc modo:

Πρᾶξινόα. τὸ χρῆμα σοφώτερον ἀ θήλεια.
Ὀλβία ὄσσα ἴσασι· παναλβία ὡς γαλυφῶσιν.

Ὀλβία ὄσσα ἴσασι nihil aliud eſt, quam, ὀλβία ἰδμοσύνης. Quia aliter diſtinxerunt, aut Helleniſmi plane imperiti fuerunt, aut certe hoc loco parum memores. Ὀλβία ὄσσα ἴσασι. ὀλβία † σοφίας. beata ob ſcientiam, & rerum multarum cognitionem. Eadem ratione ὀλβία ὡς γαλυφῶσιν. ὀλβία † γαλυκροπίας ἕνεκα. Hæc ignorare non poſſunt qui aures in Græciſmo ſubactas habent, nec ſunt ξένοι τῶν πολιτικῶν ἰδιωσμάτων, ἢ ἄγλωσσοι Ita οἷος, ὁποῖος, & ſimilia ſæpe. Apollon. Μυεγμένη, οὐ μοι ἐπὶ συγχρὴ κάδον ἄμπυ: id eſt, μυεγμένη † δυσνυχὲς αἶσχος ἔνεκα, ἢ, διὰ † συγχρὸν ἄγαν δυσνυχὲς αἶσχος. Lucianus in τῷ Περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων· ἀκουσόμεθα ὁπόσα ἢ ὅσα ἐκακῶσε. &c. Nihil eſt tritius. Eadem Gorgo cum περὶ ὀργιλότητος ἢ σοφροσύνης mariti ſui conqueritur, his verbis utitur. πηδᾶτέ γε μᾶλ' ὡτ' ἰσθῆτ. Maritus meus, inquit, impranſus bilem in naſo geſtat: cave illi unquam eſurienti occurras. Hanc ſententiam non explet vox Dorica ἰσθῆτ. Scribe, πηδᾶτέ γε μᾶλιστ' ἄστης. Ita requirit ipſa parœmia, quæ non multo aliter apud Alexin:

— μὴ γένοιτό μοι μόλυ
Νύκτωρ ἀπαντᾶσαι κακὸς πεπεργάσται
Ὑμῖν περὶ † βαλλισμόν.

Αστὴρ autem ἀντὶ τῦ ἀστῆρ Homero uſitatiſſimum. Sic in Catalogo poëta,

— ἔνθα τε Μῦται
Ἀντίμνιοι Θάμυρις † Θρήϊκα παῖδα ἐυδῆς.

Euſtathius, τὸ μὲν ἀντίμνιος, ἀντὶ βαρυτόνου ἰσμάλως γίνεται τῷ ἄπτω, ἢ ἁπλῶς τὸ συναιρέσαι. Homerus autem & alterum novit, nimirum τὸ ἀστῆρ. Unde hoc verbum merito inter ea quæ διορθώματα dicuntur à veteribus criticis recenſetur.

CAP. XXII.

Charites & Ptolemæus examinantur. ὑπὸ κόλπῳ χεῖρας ἔχειν. Αλευάδαι. χαλεπαὶ ὁδοὶ ἀοιδᾶν. χαλεπὴ ἔξοδος. Διὸς μέγα βαλεύοντος. Θεοὶ πάρεδροι. aſſeſſores. *Locus poetæ emendatus. Heraclidæ cum exuviis leonis.* ἠμείπτας Ηρακλῆς. *Theocriti locus explicatus. Ritus veterum & formula quædam notata. Inſcriptio.* Πτολεμαῖος, Βερενίκη, *idyllia Theocriti.*

NOn eſt poëmation in quo plures ſunt Veneres & Gratiæ, quam in eo quod à Gratiis inſcribitur. In hoc poëta communem cauſam poëtarum agit, qui ſæpe regibus & principibus delicias ſuas & ingenii opes tanquam rem mirificam offerre amant. Cum interim illi διογενῆτε malint eſurire bonum poëtam ἢ καλὸν γόνατον κίνητι ἰδικαῖον † μισθὸν ἀποδιδόμενον. Hoc tempore non melior eſt conditio γονίμης πουτᾶ, quam picæ aut pſittaci. Interim hoc ſtat & ſtabit, *mediocribus eſſe poëtis Non Dii non homines.* Harum rerum cauſa eſt ſervile vitium ἡ ἀργυρομανία. Ita merito conqueritur poëta, omnes ὑπὸ κόλπῳ χεῖρας ἔχειν.

Πᾶς δ' ὑπὸ κόλπῳ χεῖρας ἔχων, πίθον οὐτιδανοῖο
Ἀνδρός
Αργυρέου.

Dicebantur ὑπὸ κόλπῳ χεῖρας ἔχειν, id eſt, manum ſub ſinu tenere, οἱ μᾶλλον ἀποδιδόντες, qui nihil quicquam largiebantur. Lucianus in ſua Dialexi περὶ Ησιόδου. ἢ οἱ μισθάδεσσιν, ὥσπερ ὑποκριταὶ, οὐ δὲ ὑπὸ φθόνου ἀποκρύπτεται, ἢ ὑπὸ κόλπῳ φυλάττεται † δωρεάν. Non debebat alterius meminiſſe, ut oſtenderet luxum regium & magnas

magnas impensas quam Aleuæ, à quo Ἀλευάδαι dicti sunt, qui in Thessalia nobilitatis locum primum obtinebant. Ἀλευάδαι, notant veteres. οἱ ἐν Λαρίσῃ ἀπὸ Θετταλίας τὴν γένεσιν ἔχοντες. Cum dixit infra,

--- τὰ πολλὰ δ' ὄλβια πάντα λιπόντες,

habuit in animo antiquum Sardanapali epitaphium, quod alludit lepide.

Ταῦτ' ἔχω ὅσ' ἔφαγον καὶ ἐφύβρισα καὶ μετ' ἔρωτος
Τερπνὰ ἐπαθον· τὰ δ' πολλὰ καὶ ὄλβια κεῖνα λιπάντων.

Nihil est festivius quam quod mox legitur,

--- χαλεπὰ γὰρ ἴδοι τελέσσαντι ἀοιδήν,
Μηνάδα ἀπάντᾳ, Διὸς μέγα βυκτάοντι.

cujus festivitatem vident qui sciunt illa verba, χαλεπὰ ἰδοῖ, trita proverbio fuisse. Theocritus autem ubique quasi quasdam paroemiarum parodias habet, ut ita loquar, & lepide mutatis aliquot vocibus eas alio transfert. In hoc consistit totus lepor. Ita Comicus dixit, χαλεπὰ γυναικὸν ἰδεῖν: de quo cum ad illustrationem illius, tum ad intellectum Theocriti aliquid dicendum est. Notum est in populo Athenienſi singularem fuisse Ἀριστοφάνειον, quæ potissimum se probabat, cum agendum esset περὶ στρατηγῶν, id est, de eo qui in expeditionem mittendus esset. Dum enim hac de re consultarent Athenienses, si vel nubes, vel fulmina, vel alia signa apparerent, quæ διοσημίαι dicebant, dimittebatur ecclesia. Illud autem de quo agebant non tantum ἐκστρατεῖαν, sed & ἐξοδον dicebant; ipsam nimirum expeditionem. Hinc eleganter simul & vere apud Comicum in Nebulis chorus Nebularum de populo Athenienſi conqueritur, quod cum maxime Deorum omnium urbi prodessent, quia quotiescunque περὶ ἐξόδων deliberabant illi, signis & tempestatibus monerent utrum conduceret & expediret ea de qua agebatur ἔξοδος; nihilominus negligerentur tamen nec victimis sacrisque placarentur. Verba ejus sunt:

Ὦ συφοράς ἔνεστι, δῆλος ἢ τῶν πρυτάνεων,
Ἡδικημένη γὰρ ὑμῶν μεμφόμεθ' ὑπατοῖς.
Πλεῖστα γὰρ θεῶν ἀπάντων ἀφελούσας τὴν πόλιν
Δαιμόνων ὑμῖν μόναις ἡ θεὸς οὐδὲν οἶδεν αὐτοῖς,
Αἴτινος τυχοῦμεν ὑμεῖς. ἢν γάρ τις ἐξόδου
Μηδοὶ ξὺν τοῖς, τὸν' ἢ βροντῶμεν ἢ ἀστράπτωμεν.

Hinc factum ut vulgo diceretur, χαλεπὰ τὰν Ἀλευάδαν ἰδεῖν: quia facillime differebantur, & difficillime procedebant. Comicus id ad mulieres transtulit & lepidissime dixit, χαλεπὰ γυναικὸν ἰδεῖν. quia, dum comuntur, dum moliuntur annus est. Locus Comici est Lysistrate. Ubi mulier excusans moram mulierum ait:

--- ἀλλ' ἦ φαντάσῃ
Ἡμῶν χαλεπὰ τὰν γυναικὸν ἰδεῖν.
Ἢ μὰ γὰρ ὑμᾶς τοῖς ἔνδρ' ἐκπλεῖσθαι·
Ἢν δ' οἰκεῖαν ἀγέρῃ· ἢ δὴ παρίδω
Κατέκειτον· ἀνὴρ ἔνεστ· ἀνὴρ ἐφόρμει.

Tali ratione fere, nec nimium diversa, nec minus festiva Theocritus noster dixit, χαλεπὰ ἰδοῖ τελέσσαντι ἀοιδάν: quia frustra egrediuntur; quod nimium sæpe nostris musis hodie contingit. Hæc Comici mens quam diximus, hæc Theocriti quam dicimus. Quod sequitur, Διὸς μέγα βυκτάοντος. Eustathius interpretationem vocis Homericæ μυκᾶσθαι esse vult. Ejus verba sunt hæc: Σημαίνοντα δέ ἐστι μυκᾶσθαι Ζεὺς καὶ μυκηθμὸς λέγεται, ὃν ἐρμηνεύει Θαλλεῖος ὁ τοῦ. Διὸς μέγα βυκτάοντος. Illud vero,

--καὶ δεινὰ πελασθῆ τεῖχος
Ἀργείοις δηΐοισι Σαμόθραιξ ἰμβατάλιππον,

est quod Latinis poeta in animo habuit cum scripsit,

--- ubi dicitur altam
Collibus muris cinxisse Semiramis urbem.

Priusquam manum de tabula, ut vulgo dicitur, percurremus & proximam eclogam, cui à Ptolemæo inscriptionem fecit antiquitas. Non longe à principio illius idyllii dicitur.

--- παρὰ δ' αὐτῷ Ἀλέξανδρος φίλος ἠδὲ γενέθλη
Ἑλλάδι, Πίερίδων βαρὺς ἔσσι ἀκοομίτας.

Amici & parentes regum vel principum, qui in numerum Deorum ab ipsis referebantur, θεοὶ πάρεδροι dicebantur. Lucianus ἐν τῷ Περὶ τοῦ μὴ ῥαδίως πιστεύειν, ubi de Hephæstione agit ab Alexandro

in numerum Deorum relato, παρέδρους καὶ ὁμοζυγίους θεὰς conjungit. Τοὺς μὲν γὰρ ἄλλους θεοὺς ἡ κοινὴ τῶν Ἑλλήνων δόξα ἐπιδείκνυσι, καὶ ἐπιδείκνυται τοῦτο καὶ Ἡσίοδος, ἐπιγαμίαις τισὶ καὶ ἑταιρείαις πρὸς ἀλλήλους συνάπτοντας αὐτούς· τὸν δὲ Ἡρακλέα καὶ μητρυιᾶς ἐπιτιμῶντος, καὶ πατρὸς καὶ ἀλκμήνης θεὸν ἐξ ἀνθρώπου γεγονότα, καὶ ἐν ἀνθρώποις ἔτι ὄντα, καὶ ἐν τοῖς θεοῖς ἤδη παρέδρους καὶ ὁμοζύγους θεάς. Pindarus:

Ὃ πατὴρ ἔχει Κρόνου παῖς
μοῖραν αὐτῷ πάρεδρος.

Aliud ſunt vulgo in Theologia τῶν θεῶν, Dii πάρεδροι. nam & apud Vitruvium aſſeſſores proprie dicuntur ex omni Deorum numero οἱ δώδεκα, Dii conſentes. Horatius adulans Auguſto eum Herculis & Pollucis πάρεδρον facit his verbis:

Quos inter Auguſtus recumbens
Purpureo bibit ore neſtar.

præceſſerat enim,

Hoc arte Pollux, & vagus Hercules
Innixus, arces attigit igneas.

Alias πάρεδροι ſunt quos vulgo συνέδρους dicebant, ejuſdem honoris participes, infinitis locis: & in inſcriptione quæ Romæ in campo Martis, ad Iſidis, prope S. Stephanum in Caco deſcripta eſt, poſtea vero edita à præſtantiſſimo & clariſſimo Jano Grutero in illuſtri Inſcriptionum opere, quod nuperrime muneri nobis miſit amicus ille noſter, qui jam in Germania columnam literariam fulcit.

ΑΝΤΙΝΟΩΙ
ΣΥΝΘΡΟΝΩΙ ΤΩΝ
ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩΙ ΘΕΩΝ
Μ. ΟΥΑΠΙΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ
ΠΡΟΦΗΤΗΣ.

Cum legitur,

Αβάκταζε δὲ καλοῦσι, διὰ τὸ τοὺς γαλατὰς,

multum quidem viro maximo Iſaaco Caſaubono debemus, qui docuit, quomodo illud ἄβακτος ratione quadam nova, nec ſatis obſervata hactenus, retineri poſſit: legendum tamen, ἐπεὶ τοὺς γεγαῶτας, id eſt, αὐτῷ ſive αὐτοῦ ὄντας. Ita ſumo. Hujus participii uſus ita uſurpati familiaris eſt elegantibus ſcriptoribus. Gaudet, quia illi qui nepotes ejus erant, jam immortales vocentur. id eſt, ſint. more Homerico. Non longe ab hoc verſu canit noſter Simichides, Ἀμφίτρυωνος δ' ἀεθλοφόρου τε γενέσθαι Ἡρακλῆα. Propterea Alexander quod ex Heraclidarum genere eſſet, cum exuviis τῆ δορᾶ, eodem modo cum Hercule, conſpicitur: quo inſigni utebantur omnes Heraclidæ, ut audivi ex magno Scaligero: niſi ipſius Herculis imberbis vultum eſſe malimus, qui in nummis Alexandri expreſſus eſt. Quod manifeſtum fiet antiquitatum ſtudioſis è nummo quem ex Abrahami Gorlæi copioſo antiquitatum Τομίῳ deprompſi, atque hoc loco exhibendum putavi. Eſt autem utrinque talis.

Herculis autem filii, priuſquam ille Ἡρακλῆς vocaretur, Ἀλκαίδαι dicebantur, teſtibus Pindari interpretibus. Falluntur nonnulli in illo verſu.

Ὅτλα δ' αὐτῷ ἄγαγε γενέτας Διὸς υἱὸν,

qui γενέτας, *progenitorem* reddunt. Nihil vanius. Barbatus & imberbis Hercules

culés hodieque in nummis antiquorum diſtinctè repræſentatur. Sed multo minus viri docti habuerunt, quid de illo loco ſtatuerent:

Μῦθος ἰὼν πρωτίρων ἔτι θερμὸς κοὶς, Στιχόμυθος καθύπερθε, πολὺν ἱκμάσσοι ἴκτιν,

Multum præſtantiſſimos homines torſit quod hic dicitur. Henricus Stephanus aliquando legebat. κοὶς Στιχόμυθος καθύπερθε: quod mihi quoque ut aliquando placuit, ita nunc non omnino diſplicet. Vir ſummus Iſaacus Caſaubonus. κοὶς Στιχόμυθα καθύπερθε, longe alio ſenſu. Sed ἱκμάντιοθαι hic eſt ἀμαυρῦν. Porro tangit poëta uſitatam antiquis formulam, ſine qua fruſtra in hoc loco hærebimus, quæ erat, ΕΠΙΒΕΒΗΚΑ ΣΟΙ, ΥΠΕΡΑΝΩ ΕΙΜΙ. quo utebantur cum aliquem ſuperare & prævertere vellent. ut potiſſimum autem de æmulis & adverſariis hoc dicebant, ita nonnunquam latius extendebant, & ad alia referebant. Fiebat autem hoc modo. Veſtigium recens ab illo quo ſe ſuperiorem volebant relictum premebant, ita ut dextro pede ſiniſtro inſiſterent, ſiniſtro dextrum tangerent. Atque ita deletis prioribus veſtigiis clamabant, ΕΠΙΒΕΒΗΚΑ ΣΟΙ, ΥΠΕΡΑΝΩ ΕΙΜΙ. Lucianus Ἐλεγχῶν. Ἐτι δὲ καὶ τοῦτό μοι σκόψον κατὰ τὸ φιλόσοφον τὸ μίτριον ἰδιδάξαν, περίστασιν τὴ ἔχον. ἐκὰν ἀκούσιον. ἀμαυρώσαντα ἐπιζῆται μὲν τῷ ἀφετερῷ ἐκείνῳ τὸ ἰμὸν δίκαιον, τῷ δικαίῳ δὲ τὸ ἀφετερῷ ὑμέτερον, καὶ λέγῃ, ΕΠΙΒΕΒΗΚΑ ΣΟΙ. ΥΠΕΡΑΝΩ ΕΙΜΙ. Expreſſit ſingula Theocritus. Nam ἱκμάντιοθαι eſt ἀμαυρῦν. σκόπτω καθύπερθεν eſt ἐπιζήτῃ. Præterea ἔτι θερμὰ, pro, adhuc nova & recentia poni. novum non eſt. Sed priuſquam ex hoc idyllio nos alio conferamus, illud dicendum eſt: Non eſſe dubium quin ejus inſcriptio ſimpliciter fuerit ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ. Scripſerat duo ejuſmodi Theocritus, quorum alterum ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ alterum ΒΕΡΕΝΙΚΗ inſcriptum fuit. alterum Ptolemæi. alterum matris ipſius laudes continebat. quæ tum temporis in Deorum numerum relata fuit. Illius tanquam Deæ præſentis memoriam celebrabat idyllio illo ex quo verſus aliquot citat Athenæus lib 6. quos ut legendi ſunt emendaram. Poſtea tamen deprehendi ita à Joſepho Scaligero omnium doctorum principe editos eſſe.

Αἴ τις ἀὴρ ἀγείρει ἐπαχρυσύλλω τι ἢ ὄλαζον.
Ἐξ ἀλὸς, ἢ ζυὴ (τὰ δὲ νύκτια κείνῃ ἄεργα)
Σφάζων ἀκρόνυχος Διὶ τῷ ἐμῷ ἰερὸν ἱχθύν,
Ὃν μυκὸν καλέουσιν (ὁ γὰρ δ' ὑπὲρ πόδας ἅλλων)
Καί κε νῦν τύπτω, ἢ ἐξερύσαιῶ θαλάσσης Ἐμπλεα.

Quæ in illa ecloga de Berenices laudibus, plenaque in Ægyptum potentia, poſtquam inter homines eſſe deſiit, dicta fuerunt, illuſtrat mirifice nummus antiquiſſimus, quem in c. v. Abrahami Gorlæi penu, qui in Batavia noſtra Athenas Atticas, non minus quam Romam ipſam, erexit, aliquando vidimus: is cornucopiam in altera parte, in altera Berenicen habet: quo ampliſſimam ejus poteſtatem ad donandum terræ ὄλαζον. πλοῦτον, & ἐπικρατείαν denotabant. Eſt autem talis.

Menelai Epithalamium, aut, ut inſcriptio habet, Helenæ. quod poſtea ſequitur, præcedit parvum quoddam idyllium, ſive Theocriti ſive alterius poëtæ, argumenti ſuaviſſimi. de Amore furunculo ſeu καμπύλῃ. Nos cum in eo nihil annotemus, utque jucundo aliquo ferculo hoc caput claudamus, adjiciemus hic ſimilis argumenti poëmation noſtrum, quod ΠΑΡΟΙΝΟΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗ, ſive ERRIA VENUS, à nobis inſcriptum fuit: eo magis quod character ejus quoque ſit Doricus.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΠΑΡΟΙΝΟΣ.

Ἀκκὰ Κυδίρεια σὺν ὠὶ καὶ Χαρίτεσσιν
Πλάξεῦ κατθὶ ὄλυμπον, ἵνα θεῖον-
ἰκάδι Ἥρᾳ,
Ζανὶς ἀνυγρεμένων κεῖ ἀίρια ἤδεπας Αἴ-
Ἀμβροσία δὶ οἱ ἀλὺ πετίσσιν· ἰὰ δὶ κυ-
πίλλων
Νέκθαρος ἀδεσάτως καθάζῦ ἔλαθυ ὑμά.
Ῥῆα μὶν οἱ τόλμα γαμεῖρ πεπλο· ἁ δὶ γα-
λόεσα
Ἐκ κυάθων ἤφυσε καὶ ἴσκεν, πελλὰ δ' Ἐρω-
Ἔγχει μιβίοντι· μίθυ δὶ οἱ ἰκ νόυ ἴσα.
Νῦν δὶ μεθυσκέλοισα κατ' ἀφρὸν εἰρὸν
ἀλᾶται,
Καὶ χθόνα πᾶσαν ἰφίρει· Ἔρως τὸν ἀέκοντα
ἴλκων,
Τὰς δὶ πόρας Κυδίρια φιλάσσῦ μή τις
ἀνωτῇ.
Α μακὶς μὶν ἀφίκει, ἀτὰρ νὸν αὐτὸς δαμάσσῃ.

CAP. XXIII.

Epithalamium Helenæ. Scholia in Epithalamium. πρόσοι ἀδεσπότους. ἀδεσπόζυλα χορδύλη. πλέγμα. ἀδεσπόζ. *Theocritus emendatur.* ὡς ἀνύσιμο. ἀνύσιμον τὸ βραδύτον. ἀνύσιμον ἢ ἀμεινὸν. ἄλλοι δὲ ἄλλως. *Locus Theocriti adſcribitur.* μή τι πάσσθαι. ὁ ἀφῶτος ἀσιδός.

REſtant idyllia aliquot ſine veterum gloſſis & collectaneis criticorum, quibus aliquot capita debentur: ut videamus obiter ſi quid in iis ab aliis prætermiſſum ſit. ita tamen ut labor hic potius neceſſarius quam accerſitus videatur. Eorum primum eſt ſuaviſſimum poëmatium quod Ἐπὶ τῷ ἐπιθαλάμῳ. inſcribitur. niſi quod in Romana editione etiam in hoc ſcholia extant aliquot & gloſſæ: quas quia ignorabat quem ſecuti ſumus codex, hic eas exhibebimus. Ἐπιχειρεῖσι τὸ παρὸν εἰδύλλιον, Ἐπὶ τῷ ἐπιθαλάμῳ. Καὶ ὁ αὐτὸς τινὰ ὑλικῶς ἐκ τῆ πρώτη Στησιχόρα Ἐπὶ τῷ ἐπιθαλαμίῳ. Τῶν δὶ ἐπιθαλαμίων, τινὰ μὶν ἤδεσι ἰαπίκως ἃ λίγεσι καθαρσιμητικά· ἃ τινα ἴων μίτης τυκτὸν ἄδηγι. Τινὰ δὶ ὀρθρεια· ἃ ἢ παρακαρυάτεσι διηγητικά. Τῶν δὶ ἐπιθαλάμων ἤδηγυ ἢ παρθίνι πρὶ τῆ θαλάμυ, ἵνα ✝ παρθίνι βαδεύσησι ὑπὶ τῆ ἀνδρὸς. ἢ φασὶ μὴ ἠξακέσθαι· λαθεῖν δὶ κρυβόμινι διὰ ✝ τῶν παρθίνων φοβῆς. Πρώτῃ] ἤγυι, πρωΐαν· πρὶ τῆ ἀνίσλου. Νυκταία] νυκταία ἰσὶ κυρίως ὁ ἐκ νόυ λαβε. Ἐξ ἴσπιδ- δὶ, ἀντὶ τῆ ἐκ ἑσπίδυ. Μυκαλὴν δὶ ἢ Ἑλίνης ἀκκρέφωσιν πᾶδες, Ἰασονίδην ἢ Ἰάσμυ· οἱ δὶ Θρῆνυ. Θυγατέρες δὶ, Μενέλ. ἢ Ἑρμιόν. De imitatione quod dicit Stesichori, puto, verum eſt. Multa enim ille περὶ ✝ Ἑλίνης edidit τὰ μὶν ἐγκωμιαστικὰ, τὰ δὶ διαστρεπτικά. Primus præterea hymnum bucolicum accurate conſcripſit, cujus idea κατὰ τὸ σύνταγμα hic obſervatur. Videtur præterea argumentum fuiſſe valde tritum ὁ Ἑλίνης γάμος: ita ut technici Rhetores cum methodum τῶν γαμικῶν docent, hoc exemplo utantur. Sicut Dionyſius: ἔδυ παραδοῦναι ἢ μυθικὸν ἢ ἱστορικὸν γάμον ἢ ἐγκώμιον, ἢ ὅτι ἀπὸ τύτων ἀγαθὰ ἠγένθη τοῖς ἀνθρώποις, ἢ ὡς ἢ ἀνεῖλε τὰν δυσχερῆ διὰ γάμυ· οἷον ὅτι Μενέλαος ἐδάπεδεν ἠγάπθη διὰ ✝ γάμου ✝ Ἑλίνης: hoc eſt quod poëta tocies:

Ὀλβιν γάμβρ', ἀγαθὶς τις ἐπέβρα ἠγεμόνεσσι
Ἐς Σπάρταν. &,
Μίνω· ἐν ἀμυδὶς Κρηΐδαι Διὶ πιθόμεϊ ἐξεῖτε.
Ζανὶς ὦ Δυγάτερ υἱὲ τὸν μέγα φῶς ἐχάλεσσας.

quæ omnia ſunt pigmenta è ſchola Rherum. Καβακλῆς Doribus vox nuptialis eſt, ſicut Adoniazuſis ἀνακλῆς,

--ἰνθὶ πᾶσαι, ἃ τὰν τὸν ὠὶ' ἀνακλῆσας.

Menelaus dicitur καβακλῆς ✝ Ἑλίνυ. hoc eſt, καβεζευγότας. καβακλῆται. Non ſatis aſſecuti ſunt viri docti iſtos verſiculos,

Ἀφρὸν

Αἶψα δ' ἄρα πᾶσαι ἐπ' ἴχνεσι μακρὸν ἴχανον
Ποσὶ περιπλῆκτοις, περὶ δ' ἴαχε δῆμ' ὑμεναίῳ.

Περιπλῆκτοις ποσὶ non eſt quod arbitrantur. Περιπλήγδην dicuntur χορεύοντες, qui chorum circumagunt, qui in orbem ſaltant. Heſychius περιπλήγδην exponit περιελάττων. Eſt autem è palæſtra deſumtum: πλίγμα enim illis eſt τὸ βῆμα, ut notat idem Οἱ γὰρ ἀλείπται τὸ βῆμα πλίγμα λέγουσι. Et περιπλῆξ exponitur περιστρόφως. Mirum nemini obſervatam abſurditatem vocis αὐτὸν in illo verſu,

Εὕδῃ μὲν χρείουσα, καθ' ὥρην αὐτὸν ἐκρῆναι.

Scribendum,

Εὕδῃ μὲν χρείουσα, καθ' ὥρην ὕπνον ἐκρῆναι.

ut ſit infinitivus Doricus. Si, inquit, dormire tibi mens eſt, ſuo tempore dormiendum eſt. Nihil verius. Mox legitur.

— ἀγαθὸν τις ἐνίησι μετ' ἐμμενὲς ἦτορ ἑταίραις,
Ἐν Σπάρτᾳ, ὅσσαι ὦμμι περίπολοι, αἱ σὺ κέλευσας.

qui locus in mentem nobis revocat, quod ſupra monendum fuerat, de eleganti apud Theocritum uſu vocis ἀνύω. Ἀνύω τὸ βραβεῖον dicunt, è victoria præmium reportare. quod longe ab interpretum mente abeſt: qui hic neſcio quid intelligunt. Interpres Sophoclis, ἢ ἀνύω τὸ βραβεῖον, ἤγουν τὸ σεμνὸν ἆσαι καμβέων. Ita idyllio 5. Ἀνύτω τ' ἄμοιβα. nihil eſt, quam cantando mereri. Hoc loco, Veniſti, inquit, Menelaë ad Spartanos, ubi tam multi proceres erant, qui omnes idem petebant, qui tecum certabant, ut præmium ab omnibus reportares, Ἀνύω eſt τὸ καμβέων. ut in illo Comici Pluto: Κἄν ταῦτ' ἀνύτῃ, τετραγκώτα βάλλει. Ἢ φησὶν ὑπ' ὄνου διαπτὰν αὐτὸ τὸ βίον. Ὡς ἀνύσαιμι, ἢ Ἐλένην nimirum. ſicut ſupra ἀνυτάμενον ἢ ἄμοιβα. Quædam editiones habent ὦμμι ἄμοιβα, & ſimilia ubique: non bene. Alterum enim Doricum, alterum recentis Ioniſmi eſt. Id ipſum ex poëta probare eſt. qui quamvis Ionicus nunquam hac ſynalœpha uſus fuit, ut judicabant antiqui: à quibus exploſus fuit Zenodotus qui legebat. Ὦμμι μὲν δὴ θεοί τι καὶ ἄλλοι. Ubique certe apud Theocritum pro ὦμμι ὦμοι, pro ὑπερθύτατος ὑπερθύτερος ſcribendum. Nec enim fruſtra eſt illa veterum obſervatio. Verſiculi illi ſunt ἀδιακόπτου καὶ ὑγιὲς ῥέοντος, ut Ariſtoteles loquitur:

Τᾶν δ' οὐκ ἄν τις ἄμωμος, ἰσαίτατ' Ἐλένᾳ παρεσταθείᾳ.
Αἱ δ' ἀτίμαστοι καὶ ἀνύμφαυτοι περέσσοντο.
Πόντιαι τοῖς ἄνθρωποι· κυκλοῦται γὰρ ἑκάστοις ἀέρτορ·
Ὧδε καὶ ἁ χρυσία Ἐλένα διαφαίνετ' ἐν ἀμῖν.
Πιέρα, μεγάλα.

Vix eſt è numero doctorum qui non aliquid excogitarit: nos tranſpoſitione & interpunctione turbatos eſſe putamus. Eſtque hæc emendatio vera, aut vero proxima:

Τᾶν δ' οὐκ ἄν τις ἄμωμος, ἰσαίτατ' Ἐλένᾳ παρεσταθείᾳ
Πόντιαι· τοῖς δ' ἄνθρωποι κυκλοῦται γὰρ ἑκάστοις ἀέρτορ·
Ὧδε καὶ ἁ χρυσία Ἐλένα διαφαίνετ' ἐν ἀμῖν,
Πιέρα, μεγάλα.

Harum nulla caret mendo, ſi Tyndaris adſit
Pulchra: velut noctu poſt albi tempora veris
Exſtellit Matuta ſuos pulcherrima vultus:
Aurea ſic Helene cœtu ſplendebat in illo,
Et valida & procera.

Sed ipſe mihi nondum ſatisfacio: cur enim aliud quam ſentio loquar? In ultima Epithalamii parte jam deceſſuræ precantur virgines.

— — ἐγκοιμᾶν δ' ἡμῖν αὐτὸν μή τι κλάσσῃ.

non dubitarim ſcribere, πλάσσῃ. Dormitum euntibus antiqui uſitata formula precabantur εὕπνον ἐγκοιμᾶν. Sicut hic, μή τι πλάσσῃ, ita alibi, ὄλεσον αὖ ἔσσῃ. Indicat venuſtatem euphemiſmi hujus aperte Plato, qui opponit τὸ πλάσσειν τῷ ἔχειν. Αξ. Πῶς φὴς αὖ Σάκασχος; Σω. Οὗτος περὶ μὲν τῶν ζώντων, ὦ Ἐκῖν. οὐ δὲ ἀποθανόντας ὑπ' ἐκείνου. Ἄρτι γὰρ πεπλάσμεθ· ὥστε οὐ τι πάθοιμ', ἐπεὶ περὶ σὲ. Et Lucianus Εὐμενεῖδε: Ὡς ἐγὼ Χρυσὶ καὶ τὸ χρυσὶ ἴσῃ τῇ Γοργίᾳ τῷ αὐτῷ φαρμάκῳ πλάσειας ὁ πανύργος ἔσῃ, ἢν τι ὁ πατὴρ αὐτῷ πάθῃ. Promittunt ſe rediturus poſtea ad Λάκαιναι quæ Epithalamium canunt, ut διαγρηγορικῶν modulentur, abſoluto καθευδητικῷ,

— ἐκποτέ κε πρῶτον ἀναῦλον ἐπ' ἔσχατα δύρῃ.

Ubi

Ubi ὁ πρῶτος ἀοιδὸς opponitur ſecundo & tertio gallicinio. Ὁ πρῶτος ἀοιδὸς, eſt, ἡ πρώτη ἀλεκτρυονία.

CAP. XXIV.

Βυκολίσκος & Ἁλιεὺς *duo idyllia excutiuntur.* πλακίαυλος. πλάγιος αὐλὸς. πλάγιος κάλαμος. μίχει σύεργος ἢ πλαγίῳ καλάμῳ συρίς. *Locus poetæ emendatur.* εἰς ἅμα. *alter in Piſcatoribus.* Ἁλιεὺς *Sophronis. Theocriti locus iterum emendatus.* αὐτομάτως μίμφιδζ. τὸ λύχνιον ἐν ὀρυτρείῳ: *interpretatio loci & emendatio. alia quædam.*

At ſimpliciſſimus Βυκολίσκος poſtquam diu de injuria ſibi facta conqueſtus eſt:

Αὖθ' δί μοι τὸ μέλισμα, καὶ ὃν σύεργόν μελίσδω,
Κἢν αὐλῷ καλέω, κἢν ᾄδομαι, κἢν πλαγιαύλῳ.

Homines agreſtes multumque à curis urbanis remoti dicebantur lepido dicto σοφοὶ μίχει πλαγίῳ καλάμῳ καὶ σύεργοι. Lucianus: μίχει τῷ πλαγίῳ καλάμῳ καὶ † σύργοις σοφὸς ἐγὼ· τὰ δ' ἄλλα ἀγύλος. Dicebatur autem & diviſe πλάγιος αὐλὸς & πλάγιος κάλαμος. Doctiſſimus Brodæus legebat πανσύλῳ: quem vide. Corruptus manifeſte eſt iſte locus circa finem:

— ἐπ' ὐνόματι δί μιαλτα
Λάτμιε ὦ πάνος ἦλθε, καὶ εἰς ἕνα παρὶ κάδιυδε.

Ad cujus emendationem viri docti majorem conatum attulerunt, quam ſucceſſum. Romana editio perſpicue habebat, καὶ εἰς ἅμα: ex qua parva mutatione ſcribendum eſt, καὶ εἰς ἅμα: quod non intellexerant editores. Εἰς ἅμα dicitur, ut εἰς ἅλιτ. ut εἰς τρίε: in quibus omnibus τὸ εἰς περιττεύει, & manifeſte abundat. In Pharmaceutria,

Εἰς τρίε ἀπαντήσω, καὶ τρὶς τάδι πάντα φοβεῖ.

Idyll. 25. εἰς ἅλιτ.

— — ἐπεὶ μαλακία πολίων
Ἀθρόος τι φέρεται ὑπνοβόροις ἀκαμανά τι
Εἰς ἅλιτ.

Sicut εἰς τρίε. ita εἰς ἅμα. Εἰς ἅμα τῷ παρὶ καθεύδειν, una nimirum ſimulque cum puero dormire: quod eſt veriſſimum. Brodæus emendarat εἰς τόμα.

Εὑδμίων δὲ τίς ἦν; ὁ βουκόλος; ὅστις Σικελὸς
Βυκολίσκῳ φίλαστον ἀπ' ὐνόματι δὲ μολόντα
Λάτμιος ὦ πάνος ἦλθε, καὶ εἰς ἅμα παρὶ κάδευδε.

Poëta in principio vigeſimæ & primæ eclogæ πρωτογενέθλιος de piſcatorum inopia, quibus partes ſermonis tribuit, ait,

Οὐδείς σ' ὁ χύτρος ὤχε, ὁ κύπα.

Quæ emendatio eſt doctiſſimi viri Johannis Aurati, cum antea legeretur, ὤχ' ὑπ' ἴτα. Incomparabilis Scaliger cum videret hæc ſacra non indigere τῷ κυνὶ, quæ vox hic omnino eſſet παρέγραφος, emendabat, ὁ χύα. Sed legendum eſt, ὕ τιτα.

Οὐδείς σ' ὁ χύτρος ὤχ' ὕ τιτα.

ὑδείς ὑδρίαν χύτρον ὤχε. quoties apud poëtam ὕτις pro ὑδείς & ὑδρία ponatur notare non neceſſe arbitror. Citatur ab Athenæo Ἁλιεὺς Sophronis: quod efficit ut exiſtimem & hoc idyllium poëtam noſtrum è mimo aliquo formaſſe. Supinæ librariorum negligentiæ monent nos iſti verſiculi:

Β. Ἀφρικίων, μίμαρ τὸ καλὸ θέρος· ὁ γὰρ
ὁ καιρὸς
Αὐξάμενος παρίσα † ὧν θέρμ· ἀλλὰ † ὕτιτα
Α φερτὶς κἀπίστα, μακρὰν τὰν νύκτα κοιμᾶ
τις.

Cujus certe ſententiæ ſenſus & perſpicuitas monere debebat emendatores, ne quid tentarent. Præmiſerat piſcator alter:

Α. Ψυδρώτατα φίλα πάντες ἴσα τὰς νύκτας
ἴφασκον
Τὼ δέρμε μυδάζει. ὅτι τἄμαθα μακρὰ φέρει
Ζεύς.

Fallantur

Falluntur amice omnes, qui noctes existimant
Æstate contrahi: cum dies longiores sint.

Accusarat anni tempestatem, quod in eo reprehendit alter, ostenditque non penes æstatem culpam illam, sed penes ipsum esse. Talis igitur aut similis sensus esse debuerat. Frustra, ὁ Asphalion, æstatem accusas: nec enim tempus unquam metam suam prætergreditur. Multum hic se torsit olim Henricus Stephanus. Illud γὰρ, sensum ostendit plane ἀπέρμονος esse, & qui cum præcedenti parum cohæret Manifesta facta est transpositio non versus integri sed vocis primæ, quæ secundi versiculi locum obtinere debuit, & alteri suum relinquere. hoc modo:

Αὐτομάτως μίμητα τὸ καλὸ δίεστ᾽ ἢ γὰρ ὁ κωφὸς
Ἀσφαλίων, παρίβα τ᾽ ἰὼν δρόμον.

id est, μάτην μίμητα τὸ καλὸ δίεστ: Frustra nititur, & sine ratione accusat pulchram æstatem; manifesta scribæ hallucinatione: quem sensum lectori non præstant ea quæ habemus, cum tamen reliqua omnia quæ præcedunt & sequuntur, eum promittant, flagitentque. Non possum dubitare. Porro τὸ αὐτομάτως ita sæpe accipitur. Illi versiculi quos emendarunt viri docti.

Οὐ γὰρ νικᾷ κατὰ τὸν νόον· ἦνθ᾽ ἄρις ὦ
Ἐλθὼν ἐπ᾽ ἐσχατιάς, ὁ δ᾽ ἐπ᾽ ἀκροτάτοις ἵζει παρ᾽ ἕδρᾳ νῶτ᾽,

sunt ex illo Euripidis,

Μάντις δ᾽ ἄριστ᾽ ὅστις εἰκάζει καλῶς.

qui apud Plutarchum legitur. Hunc vertit Cicero,

Qui bene conjecit, vatem perhibebo optumum.

Quod mirum est prætermisisse illos qui eum à Cicerone adducunt, ut probent legendum, Οὐ γὰρ ὃν εἰκάζῃ κατὰ τὸν νόον. quo verbo usus est ipse Euripides: qui tamen εἰκάζειν scripsit potius, ut vertit Cicero, quam εἰκάζει: ut & Theocritus. Nimium diu viris doctis aqua hæsit in loco illo:

— τί γὰρ πεπὸ ἐν ἴχνι τις
Κύμινον ἢ φύλλοις πετὶ κύματι, μᾶλλ᾽ ἀναθεῖναι
Ἀτμενὸς ἢ ῥάμνῳ; τὸ δὲ λύχνιον ἢ πρυτανήῳ·
Φαντὶ γὰρ αἰὲν ἄγαν τόδ᾽ ἔχειν.

Non dicam hic quantum laborarint viri præstantissimi: satis est si mens loci & elegantissimi proverbii nostra opera fiat conspicua: quod speramus. Scribendum, Φαντὶ γὰρ αἰὲν ἄγαν τόδ᾽ ἴχνη. Proverbium Theocriticam venustatem præ se ferens. Conqueritur piscator ille obiter & significat ociosum se plane, longeque opulentiam à se abesse; non esse tamen quod sollicitus sit. cum τὸ λύχνιον ἐν τῷ πρυτανήῳ sit: quod quidem λύχνιον semper habet τὸ ἄγαν. Intelligit lychnum qui Athenis in gratiam Vulcani πῦρ ἀθάνατον habebat, sicut Romanorum Vesta: ita ut perpetua ei ignis materies subministraretur, de quo Nonnus,

Ἠμιμὶς Ἡφαίστοι, ἓ μὴ κλίνῃς Μαρδονίῳ,
Ἢ ἴχνι θαῦς ἀγάμοι γάμοιο σέλας· ἢ σε διδάξω
Μυστικὸλοις αἰσθῆσι ἀτρυγέος σέο λύχνου.

Jam cur dicat λύχνιον illud ἀεὶ ἄγαν ἴχνη, cum à Nonno ἀτρυγὲς λύχνος dicatur, non puto quærendum. Per τὸ ἄγαν designatur abundantia opulentiaque. Hunc locum ita puer admodum ante annos aliquot interpretandum legendumque in literis meis ad incomparabilem virum Josephum Scaligerum ostenderam: quo tempore aliquamdiu cum gravissimo languore luctatus in ædes paternas me subduxeram, ubi pleraque in Theocritum notabam, totum & Suidam percurrebam, multisque locis juvabam: Hesychium autem mendis infinitis corruptum supplebam emendabamque ut alibi à morbo quiescerem. Postea vidi maximum Casaubonum in Animadversionibus ad Athenæum, quo opere, meo judicio, in his studiis nihil consummatius, plenius, uberius, unquam ab ullo criticorum est editum, qui nos in notis suis ad Theocritum eo remittit, fere idem de sensu judicare: nondum autem ita emendasse. Mihi nihil videtur venustius. Cum idem piscator ait,

Τὼ χίρα τηλίκα, περὶ κράδμαν οὔρεα ἀγρεύειν.

Distingue

Distingue hoc modo:

Τὸ χέρι τὸ μὲν πρὸς κνάθωνα, οὗτος ἀγαθός.

Cum vero idem,

Καὶ νύξῃ χαλεπῶς. ἢ ὑ φεύγοντες ἵππα.

scribo. Καὶ νύξῃ χαλεπῶς. id est, & gravius me pugnit: nam quod interpretes, & pungêre gravius, vanum est.

CAP. XXV.

Aliquot idyllia emendantur. gallorum pugna Athenis. ἀττικὸς ἀλεκτρυόνος. ἐν ὁμοίῳ. ἐν ἑτοίμῳ. *Locus poetæ emendatur.* δὴ, ἀντὶ τοῦ λίαν τοῦ. ἰδεῖν ἀνάγκη. ἀνάγκη. *Doribus.* ἀναγκᾶον. *Theocritus semel & iterum emendatus. Iterum in* Ἡρακλίσκῳ. ἄρτος Δωρικὸς. πόλιος.

MIra fuit cum aliorum Græcorum tum potissimum Athenienſium circa res minutas vilesque occupatio, qui non solum gallos gallinaceos committebant, sed & ad eorum spectaculum lege publice lata populum convocabant. Ipse Solon apud Lucianum ἐν τῷ περὶ γυμνασίων. Καὶ ὅτι τί ἂν παίδων, εἰ διάπαρ ἢ ἱππάζοιντο ἢ ἀλεκτρύοσι ἀγωνίζοιτο πρὸς ἀλλήλους, ἢ σπουδὴν ἴσχοι τοσαύτη ὑμῖν; ἢ γυναῖκα θαμινὴν, ἢ μάλιστα δὲ ὑπὸ νόμῳ αὐτὸν ὄφοιμι, ἢ περιττὰ ἀκούοι παῖδι τοῦ ἐν ἀλεκτρυόνος παιδιᾷ, ἢ ὁρᾷ τὰ ὄρνια δικαιοτάτους μάχας ἢ ἰαμάτων ἀναγκαιότατα; In illarum avium pugna hoc fiebat: victorem gallum sequebatur gallus. Hoc est quod in hymno Dioscurorum Amyco respondet Pollux.

Ὀρίχαν φοινικόλοφον ζωϊδὼ κυδιόμοι.

Tangit enim suo more paræmiam quæ ex eo orta, de illis qui studiose herum sequebantur, quibus vulgo dicebant, ἀττικὸς ἀλεκτρυόνος. Hinc intelligendus est locus lepidissimus Comici:

Ὁρᾷς ἴγωγε δῆλος. Ex. ἀττικὸς τῆς Ἀλεκτρυόνος;

1

Victorem enim victus sequitur. Idem sibi fieri postulabat Amycus si superior abiret à certamine: quare merito à Polluce audit,

Ὀρίχαν φοινικόλοφον ζωϊδὼ κυδιόμοι.

Interpres Aristophanis: φοινικὸν τοῦτο ἐν τῇ συμβολαίᾳ τῶν ἀλεκτρυόνων, ἢ ἀττικὸν ἔστιν ὅτε τοῖς ποικίλοις. Ὀρίχαν φοινικόλοφον τοιοῦδε κυδιόμοι. Versu secundo suavissimi idyllii quod ab infelici amatore & inscriptionem & argumentum traxit ita legitur:

Τὰν μεγάλαν ἀγαθὰ, ἢ δὲ τέρπνα ὐκ ἐὸν ὁμοῖα.

Ego scribo, ὐκ ἐν ὁμοίῳ. Dictum fuit à suavissimo poëta ἐν ὁμοίῳ, sicut alibi ἐν ἑτοίμῳ, nimirum Hymno Διοσκούρων.

Μήτι σύ μι ξυνίῃς, τάν' ἐξ ἑτοίμου ὐκ ἐν ἑτοίμῳ.

De quibus & similibus nemo bene judicat, nisi qui aures purgatas habet. & in poëtarum idiomatibus non infeliciter operam posuit. Mox ibidem dicitur,

Κὐκ ἤδη τὸ Ἔρωτος τίς ἢ δύσις, ἀλλὰ νύξα Χειρὶ κεκτᾶσ', ὡς ποκὸ βίᾳ ποτὶ πατρὸς βάλλει

Manifeste sententia claudicat. Lege, ὡς ποκὸ βίᾳ ποτιπάτριος βάλλει. Βίᾳ ποτιπάτριος, ut in Bione, ἴλαος ποτιπάτριος.

Ἄγχιν ἄγχιν ἴλαος ἴχει κατὰ μικὸν Ἄδωνιν. Μίτυν δ' αὖ Κυθέρεια φέρει ποτιπάτριον ἴλαον.

Simile quid ad oram libri cujusdam notarat Gerardus Falkenburgius Noviomagus, qui hunc poëtam feliciter triverat. Observavit olim criticorum gens τὸ δὴ pro τῷ λίαν inveniri frequentatum: quod mihi optime illi loco convenire videtur,

Οἷα δὲ δὴ ὑλάεις ὑποπτήσσει κυναγὸν, Οὕτω καὶ ἐκεῖ ποτὶ ἢ βροτὸν.

Hesychius, δὴ, δηλονότι, ὁ λίαν. Laborat in eodem idyllio magnopere locus ille,

— ἁλικὰ δ' ἦτορ, Ἡ καὶς ἐξίφρασε ἰμάσδεν μᾶλλον ἐρωτὰ.

Nos secuti emendationem noſtram ad τὸ

τὸ σοφὸν ἢ τὸ πάσῃ ἀρίσκ Caſauboni, edidimus,

---ἀλλὰ ἢ ὕπτως
Ἠ κακὸς. ἓξ ἐρυτὸς ἐριζέμεν μᾶλλον ἐραστάς.

quod & in verſione hujus idylli noſtra ſecuti ſumus:

---ſed ſic quoque multum
Pulcher erat: vultu magis irritabat amantem.

Nihil hic ordinem ſequi neceſſe eſt: ſatis eſt ut in mentem veniunt ſingula chartæ committere. Supra infelix amator dixerat,

---ἄχρια δ' αὐτῷ
Χείλεα, ἢ κοραδίην βαίνοι, ἔχει ἀνάλκιτον.

Fortaſſe melius, λίθον ἀνάγκαν: quia præceſſit ῥῆϊς βαίνων. ¡Nam ἰδίως ἀνάγκαν eſſet ſicut ἐρᾷν κάρδαμον, & ſimilia ejuſmodi: quamvis θρῆνυ ἢ παροιμιωδέστερον. Sed poëtæ id ubique curant ſcilicet. Χρῆσις vocis ἀνάγκα quæ in eodem verſu eſt, tota Dorica eſt: quam nemini annotatam mirum. Pindarus Ode 2. Olymp.

---κατὰ γᾶς δικαίᾳ τις, ἰχθρᾷ λόγον φόβοις ἀνάγκᾳ.

qui uſus cum ſit κατὰ γλῶτταν illius poëtæ ἢ τὸ ἰδίωμα, eleganter aliquoties ab Horatio ſervatus fuit. Sic Ode 3. lib. 1.

Semotique prius tarda neceſſitas
Lethi corripuit gradum.

Et Ode ejuſdem lib. 35.

Te ſemper anteit ſæva neceſſitas,
Clavos trabales, & cuneos manu
Geſtans ahena: nec ſeverus
Uncus abeſt, liquidumque plumbum.

Ubi manifeſte *ſæva neceſſitas* eſt Pindari, ἰχθρὰ ἀνάγκα. Ita Ἡρακλείτῳ δυσμὲς ἀναγκαῖαι dicitur vinculum moleſtum, durum, & horrendum.

Αἳ δὲ πάλαι δίκλινον ἐπεὶ μέγιστον ἀκέσθαι.
Δεσμῷ ἀναλκῆν πεῖρά μιν ἴκανεν ὑπνῷ.

Et ἀναλκῆν, domus erat ubi vincti detinebantur, & aſſervabantur. Heſychius, ἀναλκῆτις, τὸ δυσμοτήριον. Verſu quadrageſimo nono cum ſequenti non placet ineptæ illa repetitio:

Ὦδ' ἰκτὸν, λίθον εἶπεν ἐρειδόμενος. δ' ἐπὶ βοῖκα
Ἀχεῖ μέσον ὑδὸν φολιεζὸν λίθον.

Lego itaque in priori verſu μέσον non λίθον: quam vocem poſtea explicat & confirmat cum ait τὸν κοπλὸν χοιρίδια. Malim poſtea legere, τὸν πέτρον, quam τὸν λίθον.

Τὸν πέτρον δ' ἰκύλισεν ὑπὸκ πεδίον.

In Heraclifco ſuccurrit ille locus qui non ſatisfacit,

Τόξον δ' ἐβάσσατο ἢ ἐπέτυχεν εἶναι ἀνδρῶν
Εὐρύοπας.

Male editum eſt ἐπέτυχεν, ὕφ' ἓν, deinde non recte εἶναι. Scribendum,

Τόξον δ' ἐβάσσατο ἢ ἓνα τυγχάνειν εἶναι λίχνον.

In eodem video à multis quæſitum fuiſſe quis eſſet ἄρτος Δωρικὸς, cum ait,

Δίπυρον δ', κρίνατ' ἐκπλὶ. ἢ ἐν καπίῳ μέγας ἄρτος
Δωρικὸς.

Voluerunt veteres critici panem Doricum ſimilem fuiſſe Atticorum πυλάνῳ, vilem, & quo ſe operarii explebant. Gloſſa Apollonii: πύλανος. δὲ ὁ διακεκαυμένος ἢ ὑπερεψὴς κατὰ Ἀττικούς· ὡς ἢ Εὐριπίδης, Στόμαχος ἀφρυδὴν πύλανον φησὶ δὲ τὸν ἀκαθάρτως ἢ αὐτικῶς ἄρτον, ὡς ὁ Θεόκριτος Δωρικὸς φησι. Valde ſimplex & delicatulum poëmatium eſt, quod non minus argumento quam inſcriptione delectat, O ἀρτύς. In eo aut valde fallor, aut loco ſuo ejectus eſt ille verſiculus,

Μὴ 'πιδάκης ἢ χόρτῳ, ἢ ὀτέῃ χόλος ἀμύξῃ.

Arbitror tamen loco quocunque melius ferri poſſe ſi ſcribatur, ἢ ὀτέῃ χόλος ἀμύξῃ. Eſt enim χόλος ἀμύσσῃ amantibus, quod Horatius, *imprimere memorem dente labris notam.* ἀμύξῃς eadem ratione ferri poteſt. χόλος ἀμύχῃ eſt καταγλωττίσματος aliqua ſpecies. In illo verſiculo non minus æſtuarunt viri docti,

Μᾶλα τὰ πρότιτα τάδε χοιδοῖς δι' ἀδάξω.

Dubium quidem non eſt, quod ſuſpicabatur olim Henricus Stephanus quin legendum ſit πάσσω, aut potius, quod ego certiſſimum habeo, πιάσω. Per μᾶλα autem χοιδοῖς quod intelligunt interpretes, ridiculum eſt. Quomodo enim ὁ χοῖρ in illa parte? Vere enim poëta artificioſiſſimus de Apolline.

Θηλείας ὑσὶ ὄστος ἐπὶ χρόος ἤλθε παρείῃς.

Nos nihil dubitamus reponere χλοάσσα. Dixerat puella pavore conſternata,

Τί ῥίγιστε σατυρίσκε; τί σὶ ἴσλοθεν ἄψαο μαζῶν;

reſpondet ille,

Μᾶλα τιὰ πρώτισα τάδι χλοάσσα πιαίνω.

Poëtis omnes timidi trepidique χλοάειν dicuntur, voce à colore timoris deducta. Unde Χλόη Nymphæ illæ quæ perpetuo tactum Satyrorum fugere putabantur: qua occaſione Horatius ſuam illam timidulam & congreſſum viri fugientem Chloen dixit.

Vitas hinnuleo me ſimilis Chloe,
Quærente pavidam montibus aviis
Matrem, non ſine vano
Aurarum, & ſilvæ metu.

Theocritus μᾶλα χλοάσσα dixit, Nonnus παρειάς.

Εἰπὲ πόθεν βασίλεια σίδεν χλοάουσι παρειαί;

Varro Prometheo dixit *evireſcere*,

Exanguibus dolore evireſcat color.

Sed quia præceſſerat μαζῶν, non audemus μᾶλα interpretari de facie: Nec propterea χλοάειν de colore. Manet integra tamen noſtra emendatio, & μᾶλα ſumimus ἀντὶ τῶν μαζῶν. χλοάσσα vero exponimus cum Theone antiquo Grammatico οἰδοῦσα. Nicandri interpres: Διογενὴς δὲ χλοάειν, καλῶς αὔξεσθαι, ἢ βλαστάνειν. Θέων δὲ ἐν ὑπομνήματι, χλοάουσα ἀντὶ τῆ οἰδοῦσα. Μᾶλα χλοάσσα ſunt *ſoriantes papillæ*. Eſtque omnino ſcribendum,

Μᾶλα τιὰ πρώτισα τάδι χλοάσσα πιαίνω.

CAP. XXVI.

Epigrammata Theocriti emendantur aliquot locis.

EXtant & epigrammata quædam noſtri poëtæ, quæ nativo idiomatis lepore facillime locum ſuum tuentur & titulum: nec magnopere judicium eorum qui poſtea aliquanto acutiores eſſe voluere, reformidare videntur. Illorum omnium elegantiſſimum fere & amœniſſimum eſt cujus exordium; Τάυρε κὰν ἐρέσσῃ. Sed in eo non ſatisfaciunt illi verſiculi, qui jam hunc in modum leguntur:

Ἐξιο δὲ τιμὴ, ἢ τῷ χαρίεντι Πριήπῳ
Εὐχὲ ἀποσφάξαι τὸ Δάφνιδός με πόθῳς.
Καὶ δώσει ἐπιβρίξαι χίμαιραν καλὸν ἢν δ' ἀνακινήσῃ,
Τῶδι τυχὼν ἰθέλω τέμενα θύσαι τιλέσαι.

Quæ quidem non tam obſcura ſunt, quam male intellecta fuerunt, ideoque poëtæ acumen ſuum, & hujus epigrammatis genuinum nitorem offuſcarunt. Nam qua fronte audent reddere interpretes: *Et mox ſacrificaturum me pulchrum caprum: at ſi abnuerit, Hoc adeptus volo tres hoſtias offerre?* Quæ diverſa ſunt & contraria. Nihil mutari neceſſe eſt. mens tamen hoc modo dilucidior eſſet:

Καὶ δώσει ἐπιβρίξαι χίμαιραν καλὸν ἢν καθανύσῃ·
Τῶδι τυχὼν ἰθέλω τέμενα θύσαι τιλέσαι.

Senſus argutus & rotundus. Præceſſerat: εὐχὲ ἀποσφάξαι τὸ Δάφνιδός με πόθῳς. Pete, inquit, à Deo hoc mihi dari, ut amore Daphnidis defungar libererque. Quod ſi conceſſerit, mactaturum me eſſe hircum: nimirum, ſi efficiat ne amplius Daphnidem amem. At contra, ſi concedat, quod multo amplius eſt, ut Daphnide potiar, tribus illi victimis facturus ſum. Ita ſenſus erit:

Id mihi ſi tribuat, caper hoſtia concidet: at ſi
Daphnide ſim potior, victima terna cadet.

Si quis nihil mutandum arbitretur, ſenſus hic erit: Dicas facturum me capro, ſi concedat Deus ut ab ejus amore me vindicem, & in integrum reſtituar. Quod ſi id concedere nolit, ſed illius amoribus operam me dare velit: ſi exorem Daphnin, ejuſque compos fiam, tres hoſtias mactabo. Ac tum mens erit:

Id mihi ſi tribuat, caper occidet hoſtia: ſi non,
Daphnide dum potior, victima terna cadet.

Longe ab hoc ſenſu abibant vulgo. Præſtantiſſimus Grotius, qui ſuaviſſime hoc epigramma tranſtulit, ſecutus opinionem

nem meam eſt. In præcedenti epigrammate legitur,

--- ἀλλὰ τὺ φῦγε,
φῦγε μιθὸς ὕπνε κῶμα καθεχρόμενον.

Scribe καθεχρόμενος, quod & Brodæo placebat: cujus viri, cum ad umbilicum hujus libelli perveniſſem, quædam vidi in Theocritum, jam demum in quarto volumine criticorum, quos ſingulare Germaniæ ſuæ ornamentum Gruterus meus edidit. Ea ego omnia huic editioni noſtræ, & celebritate & præſtantia viri maxime inductus addere parabam. Quod feciſſem ſane, niſi vidiſſem, exemplaribus eum, ut plurimum, uſum fuiſſe mendoſiſſimis, eaque reſtituiſſe fere quæ ab accuratiſſimo Stephano & aliis ante multos annos ſunt emendata. Exiſtimabam præterea hominem eruditiſſimum ea vel in uſum ſuum tantum, vel tyrunculorum aliquot notaſſe, nihilque minus cogitaſſe, quam ut ea vulgarentur. ſunt enim quædam ὑ πρὸς ἑαυτὸν ζωήν, niſi hallucinor. Non minus hoc epigrammate elegans eſt, quamvis ſimplicius, epitaphium Orthonis:

Ἄιδη, Συρακόσιός ζε ἀνὴρ τόδ' ἱμείρω Ορθων,
Χίμαιρίς μιθύων μυλαμὰ τυκτὸς ἰὼν.
Καὶ γὰρ ἐγὼ τοιῦτον ἔχω πότμον· ἀντὶ δὲ πολλᾶς
Πατρίδος, ἐνθάδε κεῖμαι ἐρημαίαν.

In quarto verſu ſcribe, ut ſatisfiat menti poëtæ, quam poſtulant reliqua, ἀντὶ δὲ βώλε Πατρίδος. Pro gleba, inquit, patria, externa terra tumulatus jaceo. In epitaphio ſophiſtæ phyſiognomonis, quem ait poëta, cum peregre ſepultus ſit, nihilominus omnia conſecutum eſſe quæ domi potuiſſet, & inter ſuos, legitur hic verſus,

Χὐμιν δ' ἦτας αὐτοῖς ἀναμίμνων φίλος ἦν.

Valde placet quod emendabat Brodæus, Χὐμιν δ' ἦτας αὐτοῖς. Etiam ipſis, inquit, poëtis ibi notus & acceptus erat: à quibus poſtea epicedium meruit. Itaque ne hoc quidem honore caruit quem poëtæ conferunt. Ejuſdem epigrammatis mendoſa eſt concluſio:

Πάντων δ' ἐπίοικον ἔχει τιθηνὸς ὁ σοφιστής.
Καίπερ ἄοικος ἰὼν· οὐκ ἄρα κηδεμόνας.

Epigramma fuit quantivis precii, quodque apud Græcos rarum eſt, acuminatum, & nihil minus quam κόμμος. quæ omnia obduxit vox nihili & quæ non eſt nauci. Epitaphium eſt Euſthenis, qui relicta patria ſua & propinquis, peregrinus inter ignotos, nihilominus ibi honorifice ſepultus eſt. Eum ait poëta concluſurus epigramma ſuum, quamvis extra patriam eſſet, habuiſſe tamen κηδεμόνας. Erant autem κηδεμόνες qui proxime ſanguine conjuncti erant: ad quos ſpectabat ἡ κηδία, honor funebris, qui mortuo impendebatur. Quo autem plures propinquos, eo plures habebant κηδεμόνας: quo longius à conſanguineis aberant, eo longius ab illis ad quos cura hæc poſtrema ſpectabat. Duæ voces ſunt in quibus concluſionis cardo vertitur: vox κηδεμόνας, & altera quæ corrupta eſt. Ea autem eſt ἄοικος. Οἶκος frequenter poëtis eſt, πᾶς ὁ βίος, ut Homerus loquitur, & facultates: quomodo noſter ſupra dixit, ὡς ἰμὶς οἶκος ὑπάρχει: ubi οἶκον vocat τὰ ὑπάρχοντα. Ἄοικος neceſſario ſunt omnes peregrini. Ait igitur hunc Sophiſtam καίπερ ἄοικον ὄντα, habuiſſe tamen multos κηδεμόνας. Scribendum igitur,

Πάντων δ' ἐπίοικον ἔχει τιθηνὸς ὁ σοφιστής.
Καίπερ ἄοικος ἰὼν, οὐκ ἄρα κηδεμόνας.

Epigramma decimum & octavum epitaphium Clitæ eſt, nutricis Medei: quod continet gratitudinem, quam puer Medeus, erecto monumento, nutrici ſuæ & altrici exhibuit.

Ὁ μικρὸς τόδ' ἐτύξε τᾷ Θρίκιᾳ
Μήδος τὸ μνᾶμ' ἐπὶ τᾷ ἰδίᾳ, κἠπίγραψε
Κλείτας.

Scribe, κἠπίγραψε Κλείταν: id eſt, Clitæ inſcripſit. vel, nomen Clitæ inſcripſit. ἐπιγράφει τὴν Χρύσιππον. ἐπιγράφει τὸν Λύσιππον dici, pueris notum eſt.

CAP. XXVII.

Miſcellanea quædam ad Theocritum. ἐλάδιεγι *per ludibrium de ſervis.* ὦ λεύθερε, ἀμύλοιο παρέντος. *Locus Theocriti in Comaſte expoſitus*

περὶ Ἀδωνίου. βωστρήσομες, βωστρήσομεν. *in Thalysiis νέα τὰ μισσὸς de Caprario.* πτύα τᾶ ἐείρα. *antiquus error Græcorum.* ὀλιτυμβίδιοι χορυδαλίδες. *Galeni de eo locus. & emendatus. item Æliani. Interpretes semel atque iterum emendati aut suppleti leviter. Locus Theocriti apud Aristophanis interpretes.* οἷος ὁρᾷς *in verbis Amyci apud Theocritum ex hymno Dioscurorum. Locus alius* ἐκ τᾶ Οαειγίος, *item Moschi emendatus.*

FAciam quod Athenienſes ſolent. Apollini χύτρον θάργηλον ſtatuam. & miſcellanea fruge faciam Theocriti Genio. Homines interdem ſervos & maſtigias amaro ſcommate ἰλιυδίρας vocabant. Ex eo dependet feſtivitas dicti ſaliſſimi meretricis Gnathænæ apud Athenæum: quæ cum à duobus amaretur; milite & ſervilis conditionis altero: cumque à milite λάκκῳ forte fortuna vocaretur: merito id fieri dixit, quandoquidem duos fluvios admitteret qui in idem barathrum præcipitarent, Αύκον καὶ Ἐλιύθερον. Hinc Lacon in Idylliorum Theocriti quinto à Comata per ludibrium δοῦλος appellatus, amariori eum ſcommate ἰλιυδίρας vocat.

Τάν μοι ἐδωκεν Λύκων ἁ λυδίρα.

In deliciis apud veteres non re tantum ſed etiam proverbio, quæ ſunt orationis Theocriticæ bellaria & epulæ, erat ἄμυλος: quo reſpexit idyllio nono cum ait,

— ἴσχεν δέ τοι ἁ τλῆμι ὄφρα
Χείματος, ἃ τανδὲς καρύων ἀμύλιον παρέϊτο.

Patet id ex Eubuli loco, unde deſumptus eſt Theocriti:

Ἀμύλων παρέϊτων ἐδίνη' ἐκέκοτει
Ἀνεῦκε, καὶ σίαλος, καὶ φλυαρίαις,
Καὶ κάρδαμ' ἐκκενατρμόν'.

Et Plutarchi ἐν τῷ Περὶ εὐθυμίας. ὁ γὰρ χθὲς ὠὰ καὶ ἀμύλια, καὶ σκάνδικον ὄρθρου διαπλύων, τήμερον αὐτόκυρος ἐπὶ ἰκαρίαις καὶ καρδαμίδι σιτεῖται πρασιαῖος καὶ περδύμως. Video quæri ab interprete quid voluerit Comaſtes cum de Adonide ait,

Τὸν δὲ κακὰν Κυθέρεια ἐν ὥρᾳ μᾶλα νομίζων
Οὐχ' ὕπνῳ Ὠδωνιν ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσας,
Ὡς' ὑδὶ φθιμένῳ μὴ ἄτερ μαστὸν τιθῆται;

Cur nimirum etiam mortuum complecti Venus dicatur. Hic mira ſunt quæ argutatur: cum uno verbo fieri poſſit. Tangit poëta τὰ Ἀδώνια, in quibus quotannis mortuum puerum amplectebatur, καὶ περιστρίζειν lachrymans Venus: ut in Adoniazuſis eſt. & Epitaphio Adonidis. Euſtathius puto cum notavit, Εἰ δὲ τὸ βωστρῆι τὸ ἀναβοᾶσθαι, ἄγαν ἐπικαλεῖσθαι, καὶ καμβάλιζε συνῆθως ἀντὶ περισκλίζε, non alium locum in animo habuit, quam eum quem poſtea adducit Theocriti, cum ait,

A. Βωστρήσομαι. K. τὸ κάλλιον.

& paulo ante,

Αἴ κἄς τ' ὀρύτομαι βωστρήσομαι'

utroque enim loco ponitur ἀντὶ ὑποβλητικῶς. unde apud Euſtathium legere malim, καὶ συνήθως καμβάλιζε ἀντὶ ὑποβλητικῶς. videturque ea antiquorum eſſe criticorum nota quæ legitur ad eam vocem, ἐρωτικὸν ἀντὶ ὑποβλητικοῦ: quia bis autem ibidem factum fuit notavit ille συνήθως fieri. Addit autem poſtea, ne quis dubitet quo reſpiciat, πρὸς δὲ Θυοκλέτῳ κεῖται καὶ λέξις, exponitque, βωστρῶ, ψαλαφητικῶς ἐν ἀγωγῇ ἀναβοᾶσθαί τινα. In Thalyſiis, quæ ecloga omnium Theocriti reliquarum regina eſt princeps, atque adeo medulla quædam in hoc corpore Bucolico accurate deſcribitur ἐκ τῶνδας ἐκ κεφαλᾶς Caprarius homo his verbis:

— καί τιν' ὕπνον
Εὕδοις σὺν μοίσαισι Κυδωνικὸν εὖ ἐσσομένᾳ ἔν-
δεκα,
Ὥσπερ μὶν Λυκίδαν, ὃς δ' ἀμφὶ σοὶ ὑδὶ
κἀτίς μιν
Ἠγείρειν ἐδόκει. ἐπεὶ αἰάζαν ἔξεχ' ἰφικ.
Ἐκ μὲν γὰρ κατίου βαθύτερος νέκυς τεθάνται
Κικλὶς δ' ἐρᾷ ἄμμιν.

Hic nota eſt Græci interpretis gloſſa, quæ exponit, νέκυς ζῶσιον. κιτίας περσφάτου. Vetuſtiores tamen paulo curioſius hoc

hoc acceperunt, qui νέαν τάμισον dici voluerunt. ἢ τῷ ἱερῷ. Nam quo melius referas illa verba doctiſſimi ad Nicandrum interpretis, Τάμισον ἢ πιτύαν λίγνῳ ἢτις ἐπὶ τῶν ἤδη γεγαικὼς ξυγκειμένων νέων ἐίρηται. Χρήσιμα δὲ αὐτῇ πρὸς πᾶξιν τῶν τυρῶν. Καὶ Νικάνδρου δὲ ἐν τῇ δυνάμεσιν ἀρίστην ἢ πιτύαν εἶναι φησὶ. πρώτην ἢ τῇ πεύκῃ, δευτέραν ἢ τῇ λαγωῷ ἢ, τρίτην ἢ τῇ ἱερῷ. ἢ μᾶλλον ὁ Θεόκριτος? Ita certe ſi intepretemur, multo magis ὁ τῷ ἀρτίως hoc in loco perficitur χαρακτηρισμὸς: quod poëta voluit. Interpretes plerique qui hodie ad Theocritum leguntur ſunt recentes, ut ſæpe diximus: quod plurime ineptæ & nugatoriæ interpretatiunculæ teſtantur. Inter quas locum, ut alibi dicimus, non poſtremum obtinet, ea quæ cauſam reddit, cur κορυδαλίδες ἐπιτυμβίδιοι dicantur. Ἐπιτυμβίδιοι· αἱ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἢ τύμβοι φέρουσι τῷ πατρὶ αὐτῶν. Et. Ἐπιτυμβίδιοι δὲ, ὅτι ἀπὸ τύμβου τὸ τοιοῦτον ἀπόκτημα ἐπὶ κεφαλῆς ἔχουσι. Φέρεται δὲ καὶ ἐπὶ τούτῳ ἰσοδυναμοῦσα ζητοῦσι ὅτι πρὸ τῆ γενέσθαι ἢ γῆν, γεγένηται αὐτῶν· Συνίδη δὲ ποτὲ αὐτῶν ἢ πατέρα θανόν, καὶ γῆς μὴ ὄντος, ἐπάφη ὑπὲρ ἢ κορυφῆς τῷ ἰδίῳ γόνῳ· διὸ καὶ ἐπιτυμβίδιοι ἐπικληθῆναι. Quæ quidem nos omnia recentiſſimi alicujus è fæce Grammaticorum arbitrati eſſemus, niſi ipſius Galeni tempore extitiſſe ſciremus, è loco ipſius ἐν τῷ Περὶ ἀπλῶν φαρμάκων δυνάμεως. Sunt autem quibus illud notat hæc: Ὀγε μὲν κόρυδος τὸ πλεῖον ζῶον τυγχάνει τὸ μικρὸν, ὃ καὶ κατὰ τὰς ἰδίας πολλάκις ὁρᾶται. ἐλήλυθεν ἐν τῷ ζωμῷ τὰς κωμικὰς ὠφελεῖ· χρὴ δὲ συνεχῶς καὶ πολλάκις ἐσθίειν αὐτὰ μετὰ τῷ ζωμῷ. ἔχει δὲ ἐπὶ ἢ κεφαλῆς τοῦτο τὸ ζῶον, ὥσπερ τινα λόφον ἐκ τῶν τετραπόδων αὐτοφυῆ. διὸ δὴ καὶ ὁ μῦθος, ὃν Αἰσωπος ἡμῖν ὁ Κωμικὸς ἐξεφόνησεν, ἐκπλάττει. λέγει δὲ περὶ αὐτῶν τοιάδε ἢ τερέων·

Ἀμαθὴς γὰρ ἦφυς καὶ πολυπεράγμων, ὦ Αἴσωπον ποτ' ἄνθρωπος

Ὃς ἦσθιεν μόνος κόρυδον πάντων πρῶτον γενέσθαι,

Περιέργον ἢ γῆς· ἁπάσῃ νῦν ἢ πατὴρ αὐτῆς ἀποθνήσκει

Τῶν δ' οὐκ ἔλαθεν ἢ δὴ περιπίπτει πιπτάζων. ἢ δ' ἀποροῦσα

Ὑπ' ἀμηχανίας, ἢ πατὴρ αὐτῆς ἐν τῇ κεφαλῇ καθορᾶται.

Τοῦτο φασὶ καὶ ἢ Θεόκριτον αἰτιᾶσθαι λέγοντες·

Οὐδ' ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλίδες ἡλάσκουσι.

ἄλλως γὰρ αὐτὰς τὰς ἢ τύμβους ἐπὶ ἢ κεφαλῆς ἐχούσας. περιέθηκε δὲ τοῦτο τοῦ λόγου, ἵνα τὸ βέλτιον σαφῶς δηλώσῃ τὸ ζῶον ἢ κόρυδον, ὅτι οἱαν τινὰ ἐπὶ ἢ κεφαλῆς ἀπάσασιν ἔχει τῶν τετραπόδων, ἐκτὸς ἢ ὠφελίας αὐτῷ πρὸς τὰς κωμικὰς ἐπιφορὰς. καὶ βέλομαι καλῶς γεγενῆσθαι ζῶν ὑπ' ἐξηγητῶν. καὶ γάρ τοι καὶ ἡ κορυδαλὶς καλεμένη Βοιωτοῖς, καὶ αὐτοῖς κωμικοῖς ἀριθμεῖται. καί σοι καὶ τοῦτο τὸ κατὰ τὸ πάριργον ἐγκάθου. Vel hic locus nos docere poterat non omnia quæ inepta ſunt in his collectaneis eſſe hodie aut heri nata. Videtur tamen diſſidere illi interpretationi ipſe Galenus cum addit, περιέθηκε δὲ: pro quo vulgo legitur inepte, περιέθηκεν δὲ. Ait enim, hoc ſe addere tantum, ut facilius dignoſci poſſit. Ariſtophanis loco quantum tribuendum ſit ſatis diximus, qui libertate comica τῷ Αἰσώπῳ προσέθηκε μῦθον quod ſapienter prætermiſit Galenus; qui tantum illius ſententiam citat. è qua, aut ego fallor, aut non ſequitur eam propterea ἐπιτυμβίδιον vocari. Quare qui Galeni autoritate nituntur, nihil effecerint. qui tantum obiter innuit, & hanc criticorum ſententiam tum extitiſſe: quam ſuo inſtituto accommodat. Ea autem talis eſt ut tantum excogitata ſit ab aliquo cui neceſſario poſt alios novum aliquid dicendum erat. Meminit illius Ariſtophanici loci & Ælianus Hiſt. animalium lib. 16. cap. 5. qui univerſis Athenienſibus hoc aſcribit quod à Comico ridicule excogitatum eſt: ortum autem ab Indis eſſe qui tale quid de epope tradunt. Τοιαῦτα αὖτα καὶ Ἀθηναῖοι ὑπὲρ ἢ κορύδου πεφυκότος περιττῶς μῦθον τινὰ ἔπειρ ὑπ' ἀκολουθίαν μοι δοκεῖ καὶ Ἀριστοφάνης ὁ ἢ κωμῳδίαν ποιητὴς ἐν Ὄρνισι λέγων. Et poſt adductum Comici locum, Ἔικὸς οὖν ἐξ Ἰνδῶν τὸ μυθολόγημα τοῦτ' ἄλλως μὲν ὄρνιθος, ἱστορῆσθαι δ' οὖν καὶ ὧδε ἔλεγεν. Συγγίγνεσθαι γάρ τι μῆκος χρόνῳ λέγουσι βραχυμένης ἐξ οὗ ταῦτα τῷ Ἕκτορι τῶν Ἰνδῶν ἔτι κυδρότερον ὄντι, καὶ παιδὶ τέτρα ἡλίκιαν, ἐς τοὺς γηραμένους πίπτειν ἔτεσι. Quod facile conceſſerim in animo habuiſſe Comicum, cum hoc Æſopo affinxit. De Theocrito, ut ἐπιτυμβίδιος propterea dicat, non admiſerim. Τύμβος eſt ὁ λόφος, τὸ ἢ γῆς ἀπόκτημα: in quibus verſantur libenter iſtæ aves. Ac potiſſimum cum ex aëre paſſis alis leviterque concuſſis, ſtridula voce deſcendunt. Arbores enim, ut recte notat Ariſtoteles, averſantur. Hic in Batavia, ubi magna illarum eſt copia, res ita nota eſt, ut nemo de alauda cogitet alenda, niſi prius ceſpitem vivum bacillo imponat,

imponat, quo ſe oblectet illa: nec agricolam ullum invenias qui non cauſam magis idoneam afferre poſſit cur ἐπιτυμβίδιοι ſint, quam iſte Græcus. In eodem interprete gloſſa illa in Adoniazuſis quæ ſub finem legitur eorum quæ notantur ad illa. ὁ τὰν νύσσαν· ἀποκαλέσας, nimirum, ἵμερος δὲ οἱ ὑπηργαί· ὕγγαι. ἱμπρηγαί, transferenda eſt ad ea verba, ποῖαί σφ' ἐκίνασαν ἵμερον; Alteram quæ vocem σκιπτᾶς interpretatur in Gratiis, ita ſupple. Σκιπτᾶν δὲ ἑαυτοῦ, ἢ ποδὸς ἢ σκέλους, ἢ ποδὸς τὸ κίνημα ποιεῖσθαι· ἢ ποδὸς ἢ κύνα· κνίψ γὰρ, &c. Antiqui Grammatici ad Ariſtophanem è Theocrito χρῆσιν adducunt, quam nuſquam me legiſſe memini: his verbis: Στρέφου, σκαιὲ, ἀντὶ τοῦ γνησιοκάκε καὶ αὖθις, ὥσπερ καὶ ἀντίθετον ἐπὶ τῶν ἀκμαζόντων· ἀπὸ μιλτοφόρων τῶν καλάμων. οἱ ὄντες μὲν χλωροὶ, ἀκμαῖοί εἰσι. ξηραινόμενοι δὲ, ξηροὶ καὶ σκαιοὶ γίνονται. In Dioſcuris Amycus homo vere barbarus καὶ ἀνάγωγος ita loquitur:

Τοῖσδ' οἷος ὁρᾷς ϑ σὺς γε μὴν ὑκ ἐπιβαίνω.

Ubi exiſtimarunt omnes ad Solonis coloniam ſpectare poëtam, καὶ σολοικίζειν. Sed ſcribendum οἷος. Τοιοῦδ' οἷος ὁρᾷς Οἷος, ut λύκος idyllio 5.

Χἀμὲν ἐσὶ κύων φιλοσόφιμος, ὃς λύκος ἄλλοι.

& ibidem τὰς καυδάρους. Ut ſit quartus Doricus: quo nihil uſitatius. Hoc malim quam ut vulgo Quanquam neſciam an non libertatem Sophronis & hoc loco imitari potuerit: apud quem multæ ſunt perſonæ quæ neutiquam ferulas Grammaticorum metuunt. Ut cum à fœmina dicitur, ὑγιαίνεις καλοκύνλας. In colloquio Daphnidis & puellæ verſiculum illum diu à doctioribus ventilatum, ita ſcriberem.

Α σαφυλὶς σαφὶς ἐσι, καὶ οὐ βάσσον αὖον ἀλείφαι;

Interrogandi nota. Videtur autem eſſe hoc ex eadem leporis officina è qua illud Varronis, *Sic canis fit è catella, ſic è tritico ſpica.* Atque hæc quidem hoc tempore ad venuſtiſſimum poëtam,

Inſula quem triquetris terrarum geſſit in oru.

Sunt & in Moſcho & Bione nonnulla corrupta, ſed quæ majorem operam fortaſſe & ocium requirunt; cui illa reſervabimus. Exemplo fuerit locus ſtatim in principio, in Amore fugitivo:

Εσι δ' ὁ παῖς περίτιμος· ἐν ὀλίγοις πάϊσι μάθοις τιν.

Qui ita Politiano redditus eſt, ut difficile judicare ſit quam lectionem viderit. Alii exiſtimarunt, ἐν ὀλίγοις πᾶσι, dictum, ut ſæpe apud Homerum vacat καὶ περιτιθεὶς vox πᾶσι. Quod quanquam fieri ſciamus, nihil tamen neceſſe erit ſi ſcribamus, ἐν ὀλίγοις παισί.

Εσι δ' ὁ παῖς περίτιμος· ἐν ὀλίγοις παισὶ μάθοις τιν.

VARIAN-

VARIANTES LECTIONES.

IDYLL. 1. *vers.* 1. MS. Baroc. 109. *leg.* τᾶτα, *& sic semper.* v. 9. ὄιδα v. 11. ἀξᾷς. v. 12. *Ed.* Winter. Cantab. leg. τᾷδι. v 15. *MS.* Bar. ποιμήν. v. 21. ἰσδόμεθα. *ibid.* τᾷ τι Πριήπᾳ. v. 23. *Ed.* Wint. ποιμενικὸν. *MS.* B. πφμενικὸς. v. 29. *MS.* B. leg. ποτὶ pro πρὸς. v. 30. *MS.* A. Laudi. *c.* 89. κακοιμίσθω. v. 33. *MS.* B. ἄμπικι. 38. *MSS.* B. & L. κυκλοδίωκτος. 41. *MS.* L. κρήτεσσι. v. 42. *MSS.* B. & L. *pro* αἰ δὶ, *leg.* αἴδι. 49. *Ed.* Wint. *leg.* ἐπὶ πόντου. & reddit, *juxta peram.* 50. W. αἰνάτᾳ. 51. W. *pro* ἐπι *leg.* ὑπὸ. *MS.* L. Καδίξη, *Ed.* Wint. καδίζᾳ. 55. *MS.* B. πιστέντ'ἐστιν. v. 60. *MSS.* B. & L. *pro* κὶν *leg.* καί. 61. *MS.* B. φίλον. 63. MS. B. φυακᾶξε. 65. *Altera é Theatro Ed.* & Commel. *leg.* αἰδία. *MSS. autem & Ed.* Wint. *leg.* ἄδ' ἁ: & *ita* Heinſius *vult legendum, quam ſequimur lectionem: licet,* ἁ, *neſcio quo errore aſperum Spiritum in hac Editione deſiderat.* 66. *MS.* B. πᾷ. 72. *MS.* B. χὼ. *ibid.* ἔκλαυσι. 75. *MS.* B. ἁμάλης. 81. *MS.* B. ἀνηρώτας. 85. *MSS.* B. & L. ζατιόθα. *Ed.* Winter. ζατεῦ'. 87. *MS.* B. ὤτιλο. 90. *MS.* B. παρθένος. *ibid. MS* B. γιλιδῦτι. 92. *MS.* B. ποτικλεαδ'. *ibid.* αὐτᾷ. 97. *MS.* B. κἤφα. 98. *MS.* B. κἤρ'. *ibid.* ἀργαλίᾳ. 100. *MSS.* B. & L. πολυμυζῶ. 101. ῥιμιτητά. 102. *MSS.* B. & L. ἄλιο. *ibid. MS.* B. φιδύκᾳ. *Hunc verſum ita leg. Ed.* Wint.

Ἤδη γὰρ φαίνει πάνθ' ἅλιος ἅμμι. Δαδύκη
Δάφνις. --- *& ita interpretatur,*

Jam enim indicat omnia ſol nobis. Occidit Daphnis. ---

v. 110. *MSS.* B. & L. *pro* τἄλλα *habent* πάντα. 112. *MSS.* B. & L. αὔδις. 115. *MS.* B. ὕρια. 126. *MSS.* B. & L. ἀγαθὸν. 130. *MS.* B. ἄβρας *pro* ἄβραν. 133. *MS.* B. ἀρκυόμοισι. ἄρκυσσι. *Juniperus. Sic appellatur fructus, aque ac arbor, ut teſtatur Scholiaſtes* Nicandri *in* Theriaca. 136. *MS.* B. κάξ. 147. *MSS.* B. & L. *pro* δὶ *leg.* ζι 151. *MS.* B. χίμαρον.

Idyl. 2. v. 3. *MSS.* B. & L. ἰμὶν 22. *MS.* B. λακιᾶ. 28. *MS.* B. κηρὸν. 31. *Ed.* Wint. ἀμπιέρισι σύριγσι. 51. *MS.* L. ἴκελο. 61. *MS.* B. *pro* ὁ δὶ, *leg.* ἰδί. 62. *MS.* B. ἐπιφθίζετα. 65. *MSS.* B. & L. ἄρξαμ' ἐγώ. 70. *Ed* Wint. μακαρίτις. 79. *MSS.* B. & L. τὸ σιλάνα. 107. *MS.* B. κοχίτκιν. 112. *MS.* B. ἄτοργος. 145. *MS.* B. φιλίτεσσι. 150. *MS.* B. κίττι.

Idyl. 3. v. 14. *MSS.* B. & L. πτίρυ. v. 16. *MS.* B. ἰδάλασδι. v. 20. *MS.* B. ἁβάτα. 23. *MS.* Baroc. 216. σιμίσιος. 32. *MS.* B. πεῖν. 39. *MS.* B. ποτίδυ. 41. *MS.* B. ἄτνα δεῦμαι. 43. *MS.* L. ὄρδρυο. 48. *MS.* B. μάζιο τίθνατι.

Idyl. 4. v. 5. *MSS.* B. & L. ὠντὸς. 11. *MS.* B. λύκως. 12. *MS.* B. ποδίτι. 23. *MSS.* B. & L. τὸ μάλιμον. 26. *MS.* L. τάλας. 28. *MS.* B. ἴπαξα. 32. *MS.* B. Ζάκυδος. *Ed.* Wint. ἄτι Ζάκυδο. 39. *MS.* B. τόσσο. 51. *MS.* B. *leg.* τὸν *pro* τὸ. 53. *MS.* B. χασμάμενο.

Idyl. 5. v. 1. *MS.* L. Σικαρίτας. 10. *MSS.* B. & L. ἔς τι ἰνιόθη. *MS.* Baroc. 216. ἔρτι. 23. *MS.* B. ποκ'. 27. *MS.* B. 216. *pro* δύλετ' *leg.* ὄλετ'. *Ed.* Wint. βύλετ'. 28. *MS.* B. νικατιδ. 30. B. 216. *pro* το οἰδ. *leg.* ζοἰδ'. 32 τᾶδ' *pro* τᾶδ'. 36. *MS.* B. ἰρδοῖτε ἰπιδλίπτε. 40. *MS.* B. 216. μίμναμαι *pro* μίμναμ' ἆ. 41. *MS.* L. *pro* τὸ, σὶ. *ibid. MS.* B. χίμαρι. 42. *MS.* B. καζδρικώδ. 45. *MS.* B. κύτισος. 46. *MS.* B. βαμβαδτι. 47. *MS.* 216. δίνδεσις. 48. *MSS.* B. & L. ὄρισδις. 55. *MS.* B. μὰλις. *ibid. MS.* L. πῖρυα. 57. *MSS.* B. L. & B. 216. *pro* τιτρόμις *leg.* τσολάκις 65. *MS.* B ἴτι 66. *MS.* B. μικρὸν. 68. *MS.* B. ἴντι. 69. *MS.* B. 216. *pro* τῦτο ἰνάτης. τῦτο χαρίᾳ. 70. *leg. pro* ναὶ Μόρσιμ. Μόρσιμ φίλε. 72. *pro* τοι, τι. 74. *MS.* B. ἀρώτα. 77. *MS.* B. 226. τύγα μάν. 89. *MS.* B. παριλύδε. 94. *MS.* B. 216. ἰεσμακλίδις. 101. *MSS.* B. L. B. 216. & *Ed.* Wint. *leg.* κάταρτις. 102. *MS.* B. 216 Κύπαρος. κυπάρδα. *MS.* B. Κιμαίρα. 103. *MS.* B. τυτί. *ibid. MS.* L. ἀστράς. 104. *MS.* B. κυπαρίττιο. 105. *MS.* B. Πρεξιτίλις. 110. *MS.* B. 216. ἰδιείζω. 111. ἰδιείζετι. 112. *MS.* B. φατικίμας. 114. *MS.* B. καὶδαμος.

116. *H deeſt in omnibus MSS.* 117. *MSS.* B & L. πρὶν κιγκλίσθω. 123. *MS.* B. 216. καλάμους τε. 128. *Ed.* Wint. κύτιλον. 129. *MS.* B. & B. 216. χοῦτον. 136. *MS.* B. κίστᾳ. 144. *MSS.* L. & B. 216. *pro* τὰν *leg.* τὸν.

Idyl. 6. *v.* 5. *MS.* B. πρῶτος. 12. *MSS.* B. & L. ἀγκαλοῖτι. 16. *MS.* B. Σίριος. *ibid. MS.* L. φρύγι. *v.* 17. *deeſt in MS.* B. 22. *MS.* B. πωδωρώμαι. 25. *MS.* B. κνίζω. πωδορώμαι. *ita leg. MS.* B. 216. 36. *MS.* B. ἰμοὶ. 41. *MS.* B. πρὶν. Ιπποκόωνι.

Idyl. 7. *v.* 2. *MS.* B. ἤρτομες. *v.* 3. *MS.* L *pro* ὁ *leg.* καὶ. 6. *MS* B. & L. Βίρωνι. 11. *MS.* B. 216. *leg.* κατεκάηθ' *pro* κατεφάηθ'. 39. *MS.* 216. *pro* τ'. τι. 41. *MS.* B. ἰείσθων. 48. *MS.* B. κακκλώστις. 51. *MS.* B. 216. μιλίθρων. 60. *MSS.* B. & L. ἰρεύθων. 63. *MSS.* L. & B. 216. ἀντίτιον. *v.* 65. *deeſt in MS.* B. 66. *MS.* B. ἰμενέλ. 68. *MS.* L. κνίζη. *ibid. MS.* B. πονηγάσθη. 71. *MSS.* B. & L. δοιὼ. *pro* μοι δύο. 81. *MS.* B. 216. *pro* ὶς *leg.* ὡς. 85. *MSS.* B. L. & B. 216. *pro* ἰξεπίωσας *leg.* ἰξεπίωσας. 86. *MSS.* B. 216. B. L. ἰμοὶ, *pro* ἄμις. *MSS.* B. & L. ἦμιν. 94. *MSS.* B. L. & B. 216. *pro* ᾧ τὶ γεράρων, *leg.* ὅτλι γ' ἀείδειν. *v.* 100. *deeſt in MS.* B. *v.* 103. *MSS.* B. & B. 216. Ομίλων. 104. *MSS.* B. & L. κιθῶνι. 105. *MSS.* B. & B. 216. ἄρα. *pro* ἄρ' ὁ. 106. *MSS.* B. & L. ὕρβις. τί τν. 112. *pro* Εδεγε. τίθραμμένω. *MSS.* B. L. οὖεγε. κικυμένω. 121. *MSS.* B. L. & B. 216. ὑποῤῥῶ. 122. *MS.* B. φρυρίαμες. 133. *MSS.* B. & B. 216. χαθυσ. 134. *MS.* L. ἀπαρίαμεν. 137. *MSS.* B. & B. 216. κιλάδεσθαι. 139. *MS.* B. κικιδῶντι. 140. *MS.* B. τελίσκιν. 146. *MS.* B. καταδείδοικτε. 147. *MS.* B ἀπεχύλω. 148. *MS.* B. *pro* αἴκα. *leg.* νάκα.

Idyl. 8. *v.* 15. *MS.* B. *omittit* γ' & σ' *poſt* τύχα & χαιτὼν. 33. *MS.* B ἄχθα. 39. *MS.* B. κικίνθω. 41. *MS.* B. τομή. 45. *MS.* B. οἷς. 73. *MS.* B. κατακλύθω ὄμε. 74. *MSS.* B. L. λέγων. 83. *MS.* B. μικτομένων. 90. *MS.* B. κατεσμίχθη.

Idyl. 15. *Scholiaſtes leg.* ἰξαυδᾶτι. *pro* ἰξ αὐλᾶτε.

Idyl. 17. *v.* 3. *altera è* Theatro *Ed. leg.* ἰπὶ; *quas autem auteritate non patet. Illam ſiquidem Lectionem quantitas minus admittet.*

Idyl. 23. *v.* 29 *Ed.* Wint. *pro* ὦ σ' *leg.* ὦς'.

Omnes Codd. MSS. accuſativos plurales in ις deſinentes per ως proferunt, & ſyllabam ως corripiunt. Ex. Gr. Idyl. 5. *v.* 136. *pro* τὲ κύκως ἄγχι. *MSS.* τὲ κύκως ἄγχι. *v.* 114. τὰς καυδάεγς οἴτα φιλοίδα. *MSS.* τὰς καυδάρως --- *& ſic in reliquis.*

INDEX

INDEX
IN
IDYLLIA THEOCRITI
ET SCHOLIA.

A.

Ἄ ὅπ τὸ α κατά τινας ἐν τῷ ἀδῦ ψιλοῦται. οἱ γὸ Δωριεῖς τρέποντες τὸ η τὸ ἀσὺ, εἰς α ψιλόμβωον τρέπουσιν, ὑπεξαιρουμβώων τ' ἄρθρων. Ἐτιεργι ὃ λέγουσιν ὅπ εἰ μὲ ἀληθεύουσιν ἔτοι, ψεῦδεται ὁ Θεόκριτος, πάνθ' ἅλιος γράφων, κὴ, Οὐχ' ἁμῖν τ' ἔρωτα, κὴ, -- τί πολ' ἀδύ. εἰδ. α'. σι. 1.

Ἄδαι, ἀντὶ τ' ἅδουσι κὴ ἀκμάζουσι, ἐν τῷ, -- ἐντὶ γὰρ ἄδαι· γράφεται ὃ τετραχῶς ἐν τοῖς παλαιοῖς τ' ἀντιγράφων, ἄδαι, αὖαι, ἄζαι, αὐτά. ι'. σι. 109.

ἄδας, τ' νέας ἀλικίας. α'. σι. 44.

ἀγαστὸν, ἔκπληξιν ἔχον, ἀφ' οὗ πὶ ἐν αὐτῷ γινόμενα. α'. σι. 126.

ἀγγέλλειν, κὴ ὅτι ἀφῄρει τὸ ἀγγέλλειν κὴ τὸ μιμεῖσθαι. μιμεῖσθαι γάρ ἐςι, τὸ κλέπτοντα πιὰ δικαίων, ἢ φεύγοντα, ἢ τοιοῦτό τι ποιοῦντα· ἀγγέλλειν δ', τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ ἀφελόμενον λόγους τοῖς τινα· ὅτω ἀφῄρει πάλιν ὁ μιμητὴς κὴ ὁ ἄγγελος. τὸ ἄγγελος ὃ ἀντὶ τ' μιμητὴς ἐν τῷ, πολλάκι πιμπλεῖ Ἄγγελον. ε'. σι. 31.

ἄγκη, τὰ κοῖλα τ' ὀρῶν. ν'. σι. 33.

ἄγεια ἅβδρα, κὴ ὅπ τ' ἀγείων ὄζων, ἐλάτη, πεύκη, ἄρκευθος, μελία, οἰῖα, κὴ ἀναρύκη, ἰῶ καλοῦσι φιλόδρυα. ι'. σι. 97.

ἀγελαῖον, κόσμον, ᾧ οἱ νικήσαντες στεφανοῦνται. δ'. σι. 7.

ἀγελομελιτζάνα, εἶδος λαχάνου. ι'. σι. 37.

ἀγερωὰ, ὄνομα κύκλου· ὃ τ' ἀγερωκιλῶ λέγει τ' ὅλη τῶν ἀγρῶν περιφοιβίλω. γ'. σι. 31.

ἄγχωσις, ἢ τις φῶς τοῖς γεωργοῖς καλοῦται ἀχρία· ἄλλοι δ' βοτάνην εἶ φασὶν αὐτὴν, ἰῶ ἰδιωτικῶς φασὶ κολλητζίδαν. ιγ'. σι. 42.

ἀγχίδυος, ἐπιζήμιατικῶς ἀντὶ τοῦ πλησίον. β'. σι. 71.

ἄδδιν, κὴ ὅτι διαφέρει τοῦ συρίζειν, κὴ

τὸ αὐλεῖν καὶ τὸ τιθέτων· τὸ, τὰ μὲ, μέλος ἔχω μόνον· τὸ δὲ ᾄδειν, ὅτι λόγου λέγεσθαι ἐμμελῶς. α'. σι. 3.

ἀδίαντον, βοτάνη τις. ὁμοίαν τῷ πηλάνῳ, τὰ φύλλα ἔχον μικρότερα καὶ μέλανα, δίχα καυλοῦ· καὶ ὅτι ἄνθος οὐκ ἔχει, οὐδὲ καρπὸν, ῥίζαν δὲ μόνον ἄχρηστον καὶ λεπτήν. καλεῖται δὲ παρὰ τὸ μὴ δεύεσθαι ὕδατι. ιγ'. σι. 41.

ἀδώνιοι κῆποι. καὶ ὅτι εἰώθασιν ἐν τοῖς Ἀδωνίοις πυροὺς καὶ κελθὰς σπείρειν ἐν ποσὶ θεραπαινίοις. καὶ τὰς φυτευθέντας κήπους Ἀδωνίους ὀνομαζομένους. κζ'. σι. 112.

Ἀδωνὶς, καὶ ὅτι λέγεται καὶ ἡ Ἀδωνίδος, ὅτε καὶ κατεθανάτου, ἐξ ἧς μῆνας ἐπίσκιος ἐν ᾅδου ἀγκάλαις ἡ Ἀφροδίτης, ὡσαύτως καὶ ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς Περσεφόνης, καὶ κατὰ τὰ χ'.. σι. 48.

ἄζα, τὸ κατακαυθὲν ἐν τοῖς ἀγγείοις. ι'. σι. 139.

ἀηδὼν, ὑπὸ τῶ ἀείδειν. ζ'. σι. 139.

ἄθως, ὄρος Θρᾴκης. καὶ ὅτι κολώνια ὕτως ὑπό τινος Ἄθω γίγαντος. ζ'. σι. 76.

αἴγειρος, καὶ ὅτι ἐνίοτε μὲ ὀξὺ ἀρσενικῶς, ἐνίοτε δὲ ὀξὺ θηλυκῶς λεγόμενον. ζ'. σι. 7.

αἴγιλος, δῆμος τῆς Ἀτθικῆς ὑπὸ τινος φυλῆς Ἥρωος Αἰγίλου. ἔστι δὲ καὶ Δαμαγνιῶν χαλεῖον· πλὴς ὅτι ὀξὺ καὶ τῆσος μεταξὺ Κρήτης καὶ Λακωνικῆς ὕπου κρημνός. α'. σι, 147.

αἰγίπυρος, φυτὸν ἀσφοδέλῳ φύλλον ἔχει παπῶ ὡσαύτως φυόμενον. ἔστι δὲ γλαυκίζουσα εἰς ἕτερα φλεγμαίνοντα ἀγαθή. δ'. σι. 25.

Αἰγύπτιοι, καὶ ὅτι ἀπατηλὸν τὸ ἔθνος. ε'. σι. 48.

Αἴγων, καὶ ὅτι ἐκ ἀναγίγαπται ὁ Αἴγων νενικηκὼς Ὀλύμπια. δ'. σι. 6.

αἰθαλίωνες τέφρης, ὄζει τὸ αἴθεσθαι ὑπὸ καύματος· ὅταν γὰρ δεῖ καῦμα μᾶλλον φθέγγονται. ἢ διὰ τὸ αἴθεσθαι ὑπὸ τῆ ἡλίῳ· ἢ οἱ τῆ θέρμῃ τῆ ἡλίῳ χαίροντες. ζ'. σι. 138.

αἰθαλίων πέτευρον, διὰ τὸ αὔτων εἶναι αἰθάλης κατά τινας, ἢ ὑπὸ τῆ αὔεσθαι λίαν. ιγ'. σι. 13.

αἶδε, Δωρικὸν, Ἰωνικὸν τὸ εἶδε· ὅτι ἡ ὀπτῆσημα ὑκτικόν. ζ'. σι. 86.

αἶκα, καὶ ὅτι τὸ αἶκα ἀντὶ τῦ ἔικαν ὄζει· τὰ γὰρ εἰ διφθογγον τρέπουσιν οἱ Δωρεῖς εἰς τὰ αι. τὸ δὲ ἐμλιλον, εἰς α βαρύ. οἷη, οἵκαν αἶκα, ἄρτεμις ἄρταμις. α'. σι. 4.

αἰμασιαὶ, παρ' ὅσον πλήρεις αἵματος γίνονται οἱ εἰσερχόμενοι ὑπ' αὐτῶν, διὰ τὸ ἀκροδρύδενες αὐτοὺς εἶναι. α'. σι. 47.

αἷμος, ὄρος Θρᾴκης ὑπὸ Αἵμῳ τῷ Βορέᾳ καὶ Ὠρειθυίας. ζ'. σι. 76.

αἶνος, πόλεως ὄνομα. ζ'. σι. 112.

αἴξ, καὶ ὅτι κοινὸν ὄνομα τὸ αἴξ, ὡς ὄνομα, ἀνθρώπου, ἵππου, πυρὸ πολεμικῶς· καὶ ὅτι καὶ ὄζει τῆ ἄξενος, ἢ αἶξα λέγων. α'. σι. 6.

Αἰολεῖς, καὶ ὅτι Ἀχαιῶν, καὶ Ἰώνων, καὶ βασίλινα βαρυτόνως λέγουσι οἱ Αἰολεῖς· ὁμοίως καὶ τὸ Λυκάονος. καὶ ὅτι διὰ τῦτο ὁ τῶν εἰς ὡς γενικὸ παρ' αὐτοῖς σωνεπεξαίνεται Λυκάονος. ζ'. σι. 4.

Αἰολικὸν, ὅτι Αἰολικὸν διάλεκτον χάριτες ἦσι ποτ· ὄζει δὲ Αἰολικὸν τὸ ἀπο-

ἀπατηπιὸν· αἰολίζω δὲ τὸ ἀπατῶ, ἢ Αἰολικὸν τὸ Αἰσχυλικὸν· Αἰολεῖς δὲ οἱ Αἰτωλοί, ἢ Αἰολικὸν, ποικίλον· τοῦτο δὲ δηλοῦσι τὸ αἰολίζω· καὶ ὅτι οἱ Αἰολεῖς ὅθεν ἀπάτη δηλοῦλλον). α'. σι. 56.

Αἰσχυλικὸν δάκμα, ἤγουν δαῦμα οἷον ὁ αἰτιόλος ἂν θαυμάσῃ ἀφ' τὸ κάλλος. α'. σι. 56.

Αἰτιόλος, ἀπὸ τῆ ποιμνιὸ ς'. σι. 7.

αἴσυρος, ποταμὸς διὰ μέσης τῆς πόλεως τῶ Κερτωνιατῶν ῥέων εἰς τὴν θάλασσαν. ἔστ δὲ καὶ ἄλλος ὁ Σικελίας. δ'. σι. 17.

ἀκάνθη, κιτάρα. ς'. σι. 15.

ἀκάνθης χαῖται, οἱ πάπποι. ς'. σι. 16.

ἀκανθιλίδες, ὄρνια ἃ καὶ ἀκανθίδες. ζ'. σι. 141.

ἀκανθὶς, ὄρνιον ποικίλον καὶ λεγόμενον ὑπ' ἀκανθῶν διαφέρειν· καλεῖται δὲ καὶ ποικιλὶς διὰ τὴν χροιάν. ζ'. σι. 141.

ἄκης, ποταμὸς Σικελίας. α'. σι. 69.

ἀκράτιστον, ἀπὸ τῆ ἄγευστον. πίνει δὲ οἱ μέλλοντες πολεμεῖν, σφοδρῶς ὅπ ὕπνος, ὀλίγον πρὸ ἄδιτον ἄρτον, καὶ ἄκρατον οἶνον ὕπτιον, ὡς θερμαὶ ὧπ καὶ μὴ διαλῶσιν, ὃ καὶ ἀκρατισμὸν ἐκάλουν. α'. σι. 51.

ἄκτιον Πάνα, ἢ κυνηγόν. κατά τινας δὲ ἢ Ἀρτεμιν. οἱ δὲ ἢ Ἀπόλλωνα φασὶ ἢ δεῖ ἢ ἀκτῆς ἱδρυνθέντα. ι'. σι. 14.

ἄκυλος, ὁ ἢ φρύνε καρπός. ι'. σι. 94.

ἀλάβαστρα, σκῦλα μύρων λιτικά. ζ'. σι. 114.

ἀλαῖος, ποταμὸς τῆς Σικελίας· καὶ ὅτι ἐλέγετο ὕπω τόπος τις ἐν Κῷ. ι'. σι. 123. καὶ ὅτι δῆμος ἢ Κῶ, ἀπὸ τινος Ἀλέντος ὕπω λεγομένου, ἢ ἀπὸ Ἀλιντίας τῆς βασιλέως. ζ'. σι. 1.

ἀλαθίη, μανία, ἀλλοτρίαν, πλανημένην· ἀπὸ τῆ ἀλᾶσθαι τὸ πλανᾶσθαι. ις'. σι. 9.

ἀλαίνουσαν, τὸ ὑπὸ ἥλιε κεκαυμένον. ι'. σι. 26.

ἄλκιμος καὶ Κέρτων. ὅτι Αἰακῆ υἱός. δ'. σι. 32.

ἀλκυόνες, ὀρνιθικὸν ζῶον παρὰ τοῖς αἰγιαλοῖς γινόμενον, παρὰ τὸ ἐν ἁλὶ κύειν. ζ'. σι. 57. καὶ ὅτι ὄρνιθες θαλάσσιαί εἰσιν, ὧν πτιτῶν τοῦ ρέγνυ) ἢ θάλασσα. ζ'. σι. 59.

ἀλκυονίδες ἡμέραι, δικαίως αἱ ἡμέραι ὅταν γαστρὶ ἀλκυὼν οἴδῃ τὰς κεφαλὰς πρὸς, ὑπὲρ μῆ ἢ ἡμέρας· φασὶ δὲ τότε ὠδίζειν. ζ'. σι. 57.

ἀλκυὼν, Συράτης Αἴολε καὶ Καναβῆς, γαμᾶ δὲ Κήυκος. ζ'. σι. 57.

ἀλλάπεδα, τὰ κανθήλια παρ' Ἀττικοῖς. β'. σι. 86.

ἄλλη) ὀφθαλμὸς μια ὁ Λιξεύς. ὅτι λέγειν ἐθέλουσιν, ὅτι οἱ ὀφθαλμοί μια ὄψεται τινα ἢ οἰκείαν ἴδιν ἄλλων). γ'. σι. 37.

ἀλμασίας ἄνεμον, ὑπὸ ποταμῶ Ἀλμασίν. ζ'. σι. 78.

ἀλαὰ, ἄλαος, καὶ ἄλως· καὶ ὅτι ἄλαος ὑπὸ ἢ ἀλίζειν ἤγουν συναθροίζειν. ζ'. σι. 34.

ἀλαὰ, ὅτι δ' σημαίνει. κυρίως μὲν λέγει) ὁ ἀμπεπλεγμένος τόπος· λέγει) δὲ ἀλαὰ, καὶ ὁ δενδροφόρος τόπος, καὶ ὁ λαχανοφόρος. καὶ ὅτι ἡ ἄλαος λέγει) καὶ ἀλαὰ. α'. σι. 46.

ἀλωὰς Δημήτης καὶ ἀλωὶς, παρὰ τὴν ἀλωάν. ζ'. σι. 155.

ἅμαδος, ἡ κόνις. β'. σι. 27.

ἀμαθύνειν, ἄμαδον ποιῆσαι. β'. σι. 27.

ἀμάλη, καὶ ὅτι συνήκην ἐκ δραγμάτων ἑκατὸν καὶ ἑξακοσίων. ι'. σι. 44.

ἀμαλλοδέτης, οἱ τὰ δεσμίδια συνδησιμοῦντες. ι'. σι. 44.

ἀμβροσία, ἡ Διὸς τροφή. ζ'. σι. 82.

ἄμμιν, ἡμῖν, τροπῇ τοῦ α εἰς ι Δωρικῶς, καὶ παραθέσει τοῦ μ Αἰολικῶς, καὶ ἐν ὑπερθέσει τοῦ μ τόνε. α'. σι. 102.

ἀμπάδες, τὰ μικρὰ παξάπια, οἱονεὶ ἀμφηκέα. ι'. σι. 3.

ἀμπορῆες, ἀμπάδας καὶ βρέφη φορέσας. ια'. σι. 41.

ἀμολγεὺς, ἀγγεῖον δικτυὸν γαλακτος. ν'. σι. 87.

ἄμπυκι, παρὰ τὴν ἀμπέχειν. α'. σι. 33.

ἀμύκλαι, πόλις Λακωνικὴ. ι'. σι. 35.

ἀμύκλαι, ἔνδοξ ὑποδήματος, ἀπὸ Ἀμυκλαίου τοῦ πρώτου ὑποδήματα εὑρόντος. ι''. σι. 35.

ἀμυκλαῖον παιδίον, τὸ ἐκ τῆς ἀμυκλῶν. ι'. σι. 35.

ἄμυλον, τὸ κοινῶς λεγόμενον καταπάτιν, ὅπερ ἐστὶ τὸ γαλακτῶδες ἢ σίτε βεβρεγμένου καὶ σεσηθέντος, καὶ ὑποπεπανθέντος, εἶτα τῆς ὑλίης ξεφαινθέντος. θ'. σι. 21.

ἄμυλον, πρὸ μαλακή. θ'. σι. 21.

ἄμυλον, ἔνδοξ τι ἄρτυ ἐκ τοῦ σατνίαν πυρῶν γενομένου, ἢ ἄρτος ἀπὸ μύλε γενομένος· ὑποφέροντες τὸ τὸν πυρὸν ὑποθλίβεσι. θ'. σι. 21.

ἀμύτας καὶ Χρύσιππος, ἰατροὶ Ῥόδιοι. καὶ ὅτι Διοκλεΐδης ἔτυχον συὼ τῇ Ἀρσινόῃ τῇ Λυσιμάχε τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. ιζ'. σι. 128.

ἀμύσσω, κόπτω· κυρίως δὲ ἀμύσσω, τὸ διὰ ξυρῆ τὰ σάρκα τέμνω. ιγ'. σι. 71.

ἀμυχαὶ, αἱ τῆ δέρματος τομαί. ιγ'. σι. 71.

ἀμφίδυρον, τὸ δίδυρον. ἀμφίδυρον γὰρ καὶ δίπλυχον, ταὐτό ἐστι. δι' ἀμφιδύρου, δι' οἴκε τῆ δι δύρου. ιδ'. σι. 42.

ἀμφοτέρησι, λείπει τὸ χερσί· ἀφὸ τῆ ἀμφοτέρης ἡ τὸ δακτύλις ἐμφαίνει. ζ'. σι. 157.

ἀναβάλλω, καὶ ὅτι τὸ ἀναβάλλω σημαίνει δ'. τὸ προοιμάζω, τὸ ἀναχρέω, τὸ ἐνδύομαι, καὶ τὸ ἀπαρνοῦμαι. ε'. σι. 21.

ἀναίκλος, διαπότης. ζ'. σι. 97.

ἀνάλιτος, ἀνυπόδητος· ἄλιπ γὰρ τὸ ὑπόδημα. δ'. σι. 56.

ἄναπος, ποταμὸς ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας· εἴρηται δὲ ὡς ἀπὸ πόσεως ὤν, καὶ βλυχρὸν ἔχων ὕδωρ· ἢ ἀφὸ τὸ τοῖς ποσὶ μὴ ἁφᾶτὸς εἶναι. α'. σι. 68. καὶ ζ'. σι. 151.

ἄνθηρα, τὰ ἄνθη ἢ τὰ ἄκρα· κυρίως δὲ ἄνθηρα, τὰ ἐπάνω τοῦ ὀχετῶν ὑφ' ὑχρῶν, ὅτου τὰ χείλη τῆ ποταμοῦ, περὶ τὸ ἄνω ῥηρὰ εἶναι· ἢ οἱ ἔνυγροι τόποι, ἢ τὰ τῶν ποταμῶν ἀναχώσματα. ι'. σι. 93.

ἀνδρίον, ἀνδράσιον, ὑποκοπιστικὸς, ἀνδροπάσιον. ε'. σι. 40.

ἀνέλπιστον, ὃ οὐκ ἐλπίζει τις λαβεῖν, ἢ καταφθῆναι, ἢ τοιοῦτό τι. ἀνέλπιστον δὲ καὶ τὸ ἐλπίδος ἐστερημένον. δ'. σι. 42.

ἀνιμώνη,

ἀνεμώνη, ἄνθος ἄοδμον, ὅ φασιν ἀναδῆναι ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Ἀδώνιδος· φασὶ δὲ οἱ ταῦτα λέγοντες δύο εἶναι τὰς ἀνεμώνας τὴν μὲν ἄνθος ἔχουσαν μέλαν, τὴν δὲ φοινίκεον· καὶ ὅτι φανερίδας λέγονται Θεόφ. Λάκωσιν. ι'. σι. 92.

ἄνηκοι, ἀτελεῖς τὴν ἡλικίαν· ἄνηκοι γὰρ οἱ διδεκαετεῖς καὶ κατωτέρω, ἄνηκοι οἱ πενταεπιδεκαετεῖς καὶ ποδέστερον. ν'. σι. 3.

ἀνθίνοις στεφάνοις ὅτε ἐχρῶντο. ζ'. σι. 63.

ἄνθδον, κατά τινας τῶν ἄνθος, Θεόφ. τὸ ἄνω τείνοντας· ἢ ἄνθδον τὸ μέλαθρον ἀφὸ τοῦ ἄνισον δὲ ἀφὸ τοῦ τὸ γλυκάνισον. ζ'. σι. 63.

ἄνθια, τὰ ὀπτάμματα τῆς ἄρτου· λέγει δὲ τὰ σήσαμα. ις'. σι. 116.

ἀντιείκασεν, καὶ ὅτι ὁ κάνλος ἢ ἀντείκου ἀντὶ εἶξ καλοῦντος ὅσον πρωαῖος ὤν· ἀντίεικος δὲ ὁ τῆς ἀσφοδίλου καρπός· Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Δωρειεὺς φησὶν ὑ λέγεσθαι τῆς ἀσφοδίλου καυλόν. ὁ δὲ Νικοπόλιμος γελοίως φάσθη τὴν ἀνθέρα ἢ σάκχος. α'. σι. 52.

ἀντήνχος, ὁ βασιλεὺς Συρίας, Ἐπιφανὴς ὁ υἱὸς καὶ Σύρος. ις'. σι. 34.

ἀντῳδὴ, ὅταν λαλῇ τις φδὴν ἄλλου καὶ ἄλλου ἀκούοντος. α'. σι. 73.

ἀνυσάμην ἢ ἀμὴν, τὸ νίκην ἐλαβον. ι'. σι. 144.

ἄξινον, καλάξινον. ιγ'. σι. 75.

ἀπαρίσκομαι, οὐκ ἀρέσκομαι. α'. σι. 61.

ἀπικείδω, ἀντὶ τοῦ ἀπικεάμην· δηλοῖ δὲ καὶ ἀπικείδω τὸ ἐχωείσω. ζ'. σι. 74.

ἀπίσσας, ἐξίλιπες, ἀπίδωκε. δ'. σι. 39.

ἀπδυκτὸς καὶ ἀπδυκτῶς, ὁ μισητός. ι'. σι. 50.

ἀπίσω πικπύτερον, ἀπίω χαυνότερος. ζ'. σι. 120.

ἄπις καὶ κλεύικος. ιδ'. σι. 13.

ἀποδάλλω, ἀποξίφλω, ἀφοδάλλω δὲ ἀφοσκρόω. τὸ ἀποδάλλειν δὲ νῦν μισεῖν, ἐν τῷ — τί τὸν φιλέοντ' ἀποδάλλῃ; ια'. σι. 19.

ἀποιστῇ, κομίσῃ, ὡς τὸ λαφῇ ἀντὶ τοῦ λάφῃ. τοὺς γὰρ μέλλοντας οἱ Δωριεῖς ἀφεπατῶσι. α'. σι. 3.

ἀπόκομμα πίσσας, πίσσινη, λίθινη σκληρότατα. ι'. σι. 7.

ἀποκίρξαιμι, καταφθονήσαιμι. ιδ'. σι. 50.

ἀποπῳώγεις, μεθοῖς καὶ ἐλαπῖοῖς. ι'. σι. 6.

ἀρατεία εἰσόλη, καὶ ὅτι ταύτῃ κέχρηται ὁ Θεόκριτος ἐν τῷ, Ἐκ Διὸς ἀρχώμεθα. ιζ'. σι. 1.

ἄρατος, καὶ ὅτι φησὶ τοῦτον ἀμελέγειν ὁ ποιητὴς, καὶ ὅτι συσκιρτοῦσίκει τῷ Ἀράτῳ τῷ τὰ φαινόμενα γράψαντι ὁ Θεόκριτος. ε'. σι. 2.

ἀρβύλη καὶ ἀρβυλὶς, Θεόφ. Θεοκρίτῳ ὑποδήματος εἴδος. ζ'. σι. 26.

ἀργέα, ἡ Δαϊπύλη, τῆς Διομήδους ἡ μήτηρ. ιζ'. σι. 53.

ἀρέθουσα, πηγὴ ἐν Συρακούσαις ἢ Σικελίας, εἰς ἣν εἰσρεῖ ὁ ἐξ Ἀρκαδίας Ἀλφειὸς ποταμός. ἔστι δὲ καὶ ἐν Εὐβοίᾳ Ἀρέθουσα, καὶ ἄλλη ἐν Σάμῳ. α'. σι. 117.

ἀρέθουσα, πᾶσαι αἱ κρῆναι χαὶ ἢ Ἐπαφρόδιτον. α'. σι. 117.

ἀρισάμην,

ἀρισαίμων, τὰ ἄριστα δόξαιμι. α'. σι. 60.
ἀρίστευε τινί, ἀντὶ τοῦ ἀριστὸν αὐτοῦ φαίνομαι· Ἀττικῶς δὲ μετὰ αἰτιατικῆς. α'. σι. 60.
ἄρειστε, ὁ κυβερνήτης. ζ'. σι. 99.
ἀρκαδικὴ ἑορτὴ, καθ' ἣν ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ ἑορτὴ ἐτελεῖτο ἐν ᾗ οἱ παῖδες τὰ Παῖνα σκίλλαις ἔκυπτον, ὅτι αἱ λεπτὸν ἀφιᾶσιν ἄθυον. καὶ ὅτι κατ' ἐνίας οἱ παῖδες οἱ ὠδείας ἐπῆρχον. ζ'. σι. 106.
ἄρκλοδος, ὄνομα δένδρου ἀκάρπου. ι'. σι. 97.
ἁρμεῖ, εἰ μὲ ψιλῶται, τὸ ἀρτίως καὶ νυσὶ σημαίνει· οἱ δὲ δασύνονται, τὸ ἁρμοστικῶς. δ'. σι. 51.
ἄρρατον, καὶ ὅτι ἀράσιμον τὸ κρέμον, καὶ οἱ ποιηταὶ ὅτι ἔχουσι χρείαν ἐκτεῖναι τὸ α καὶ ἕτερον ῥ παρεμβάσιν αὐτοῦ· καὶ ἐν τῷ Θεσσαλικῷ ἐκκλίνοντες, τὸ κοινὸν ἄρρατον λέγουσι, τῇ προσθήκῃ τοῦ ῥ τὸ ἀρχικὸν αὔξοντες. β'. σι. 6.
ἀρπυῖαι, ἡ Λυσιμάχη, καὶ ὅτι ἐπεβούλευσε τῷ Πτολεμαίῳ τῷ Φιλαδέλφῳ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, καὶ ὅτι εἰς Κοπτὸν ἐξεπέμφθη. ιζ'. σι. 128.
ἀρπυῖαι, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Φιλαδέλφου, καὶ ὅτι ταύτῃ ἔγημεν ὁ Φιλάδελφος. ιζ'. σι. 128.
ἄρταμις, Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ Ἄρτεμις. α'. σι. 4.
ἄρτεμις, ἡ αὐτὸ τὸ σιλφιον. β'. σι. 33.
ας. ἐὰν ἐκτείνωμεν τὸ ας ἐν τῷ μοίρας, σημαίνει γενικὴν πῶσιν· ἐὰν δὲ συστέλλωμεν αὐτὸ, αἰτιατικὴν τῆς πληθυντικῆς, Δωρικῶς· ἐκεῖνοι γὰρ τὰς παρ' ἡμῖν ἐκφερομένας ὠδὰς τῆς πληθυντικῆς ἀφῃροῦντο, ἀφ' ἧς καὶ ἀηδόνα, ἀφ' ἧς καὶ ἀηδόνα. ω'. σι. 93.
ἄσκωλα, ῥᾴδιον ἀμελησθῆναι, ἐς τοσοῦτον, ὅτι καὶ ἀσκάλαθοι εἶσιν. ι'. σι. 14.
ἀσκωλιασμὸς, κιττοσκιρτήθρα. α'. σι. 33.
ἀσπάλαθος, εἶδος ἀκάνθης, ἃ πλησίον τοὶ ἅλωες, ὑποθήσεται λέγεται δὲ ἀφὸ τοῦ μὴ ξυλίας ὑπὸ σφῶν πληγῆναι λαπαστῶσι, ἵνα ἀφαιρεθῶσι. δ'. σι. 57.
ἀσύνετοι, ἔθνος Περσικὸν ἀκεκλὲς ἐς μαγείαν, μεταξὺ ὂν Τίγριδος καὶ Εὐφράτου. β'. σι. 162.
ἀσχαφὴς, οἱονεὶ ἀσκαφὴς καὶ ἀμελεῖται ἢ ψυχλοὶ ἔχουσι, ἃ ἀκαμπῆ, καὶ σκληρά. ιγ'. σι. 37.
ἀσύναξ Μιλήτου, Ἰδμονίκης, καὶ ὅτι τὰ περὶ τὸν Μιλησίου Ἀσυνάκλου ἱστορήματα ὁ Θηκεὺς τῷ Λύγκῃ προσκείμενος. δ'. σι. 33.
ἀσφόδελος, βοτάνη πλατύφυλλος, ἧς ὁ καυλὸς κυλίνδεται ἀνθοκεκος ἀσφοδίλης δὲ, ὁ τόπος ὁ ἔχων ἀσφοδίλους. ζ'. σι. 68.
ἀτιλάντη, ὅτι δύο ἀτιλάντας εἰσίν· ἡ μὲν ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἡ δὲ ἐν Βοιωτίᾳ, ἡ Σχοινέως θυγάτηρ· καὶ ἀφ' Ἱππομβρίου, καὶ τῆς δρομαίας Ἀτιλάντης πάρεσι. γ'. σι. 40.
ἀτυράμινος, τὸν σκληρὸν, τὸν μὴ τύριναν· ἐκεῖ τύριον τὸ ἁπαλόν. ι'. σι. 7.
ἀτύραμνα ὄσφρια, τὰ ἀτύφλοτα. ι'. σι. 7.
ἀπιμαγλαῦνῆς, ἄπιμα καὶ ἄπαικλα ἐν τῇ ἀγέλῃ ποιοῦντες· τὰς γὰρ καλαπόντας τὸ κοινὸν τῆς ἀγέλης, καὶ καθ' ἑαυτοὺς νεμομένους, ὅτε καλοῦσι· ἐπὶ δὲ Ἀλεξάλου Δωρικῶς.

ἀπαμεγαλόφρ ὁ ἰω, ἢ χρῆ κρᾶσιν ἢ τ ἢ ὁ Δωρικὸς οὐ τὰ εὐ διφθογγοι, ἀπαμεγαλιῦνε. θ'. ει. 5.
ἀπαπάλλω, ἀπαπαίω ἢ μὰ δὲ κότε παλαίνω· ἐκ τῦ α ςερητικῦ μοείω, ἢ ἢ παλάσσω τὸ κοπῶ· ὃ ἀπὸ τῦ δῆθεν τὸ φρεῶ, ἢ ἢ ἄλλα τὸ πηδῶ, ἢ σημαίνει τὸ αὐξάνω. ι'. ει. 111.
ἀπρακίλυλις, εἶδός βοτάνης ὃ ἀπαλύσης ὄφιας ἢ ὑπὸ τῦ πὶς ἀγριόπαν γυναῖκας ἀπρακίλους ποιῶν ἐξ αὐτῆς· κατὰ Ν ἰγίνε τὰ ἀγριολάχανα. δ'. ει. 52.
ἄτροπος, ἀμεταπείσθητος, αἰδήμων. γ'. ει. 49.
ἄφρυτος, πολλὰ. ν'. ει. 7.
ἄψας, ξηρά. ε'. ει. 109.
αὖλακος, ἢ ὄγμον φασὶ τὸ κοινῶς λεγόμενον ὀρθίνιον. ι'. ει. 6.
αὐλεῖν, τὸ δι' αὐλῶ μέλπειν. ζ'. ει. 71.
αὐλησῦντι, ἀντὶ τῦ αὐλήσουσι· αὐλεῖν τὸ δι' αὐλῶ μέλπειν· ἐνταῦθα Ν αὐτὶ ἢ ᾄσειν, αὐλησῦντο Ν μοι. ζ'. ει. 71.
αὐστηρός, αὖος, ὄγκου ξηρός. ν'. ει. 48.
αὐτὰν, μόνον. ε'. ει. 109. καὶ α'. ει. 12.
αὐτῆ, αὐτόθι. ηγ'. ει. 15.
αὔτανον, ἐν αὐλημία χρόα, μάντευ. ι'. ει. 40.
ἀφρήκτησον, πολυμήσεμιῶν· τὸ γὰ α ὀλίτασιν σημαίνει. ι'. ει. 20.
ἀχάρασα, δύμεν τῦ Ἀπίκιος. ζ'. ει. 72.
ἀχαρνίνε, Ἀπίκιος. ζ'. ει. 71.
ἄωτον, τὸ ἀπόδισμα ὄφ' ἀνδῶν, ἀπὸ τῦ ἄειν, ὄγκου πνεῖν, ἢ ὑφαίνειν. ιγ'. ει. 27.
ἄωτος Διὸς ἠράων, οἱ ἀφῶτες ὄφ' ἠράων, τὸ Διὸν ἀπόδισμα ὄφ' ἠράων. ιγ'. ει. 27.

B.

Βαδεῖαι, ἀντὶ τῦ ὑπερμεγάθεις ἢ μετέωρος. δ'. ει. 51.
Βάδος ὕλας, ὁ δασύτας ὄφ' ὕλεσθαι. π'. ει. 49.
Βαίτας, τὰν μιλητίδα, ἢ τὰν ἀφθέρραν, ἢ σισύραν· ὕτως γὰ λέγουσι τὰ συμπεζαμμένα πελεδόλαια· καὶ ὅτι Ἀπίκιοῖς μὲ σισύρα, κυνῶν ἢ σισυένια. γ'. ει. 29. ἢ ι'. ει. 15.
βαρμιῶδες, βαρμώδες. β'. ει. 3.
βασκαίνων, φθονῶν, λυπούμενος. ι'. ει. 13.
βάσκων, κυρίως ὁ τῶν ὀφθαλμῶν κρίσιν καὶ φθόρον τὸ ἐμβλέπειν ὑπ' αὐτᾶ. ε'. ει. 13.
βεστῶντας, βεστώσας, τῶν ηβώντων μέγεθος. ε'. ει. 87.
βήτας, ἢ ἔτι ὁ καὶ ὁ βήτων λέγεται. α'. ει. 132.
βήτζαχον, ἢ ὅτι καλεῖται ὕτω βοήθειαχός τις ὤν. ζ'. ει. 41.
βαΐζω καὶ ὑλακτῶ, ἔτι δ' ἀμφότερον· τὸ γὰ βαΐζειν ἐπὶ ὄφ' σκυλακίων λέγεται κυνείων· τὸ ὑλακτεῖν Ν ἐπὶ δὲ τελείων κυνῶν· βαΐσκεσθαι Ν Δωρικῶς. ε'. ει. 30.
βλίλλω Ἀπίκως, ὁ καὶ βλίλλω, ὄγκου ἐκπίζω, ἀμέλγω. ια'. ει. 35.
βλίλλω, ὁ ἐκμυζῶσα καὶ πίνουσα τὸ αἷμα· ὅτι Ν ζῶον ἐν τοῖς λίμναις γινόμενον, ἀπὸ τῦ βλίλλω. β'. ει. 96. καὶ ια'. ει. 35.
βλίλλω, τὸ ἀμέλγω καὶ τὸ ἐκπίζω, ια'. ει. 35.

βίβλοι, ἀνάξιοι τ μυστηίων, ἀμύητοι, ἀμυητείαςτοι, μυήσεια μὴ ἔχόντες. γ'. σι. 51.

βιεργίνη, ἡ τῦ Σωτῆρ γυνὴ, μήτης ἡ τ Φιλαδέλφε καὶ Ἀρσινόης. ιζ'. σι. 107.

βλέμμις, ἔθν Αἰθιοπικὸν μελανόχροων, ἐν τοῖς ἐφάπτις τῆς Αἰθιοπίας ᾠκισμένον· οἱ αὐτοὶ τοῖς Τραγλοδύταις. ζ'. σι. 114.

βλιχᾶδται, ὄζει ἡδ προσάπτων. ι'. σι. 42.

βλήχων, εἶδος βοτάνης, τὸ κοινῶς βλιχώνιον. ι'. σι. 56.

βολβὸς, εἶδος βοτάνης, ὁμοίας κρομμύῳ κολχικῷ. ιδ'. σι. 17.

βόσις, ἡ τροφή. ι'. σι. 24.

βυκάνη, ὁ διεκὸς κατὰ πνας, ἀπὸ τῦ βῦ ὀστρακικῦ μορίυ, καὶ τῦ κάνω, τὸ κόπτω καὶ διείζω βέλτιον ἢ ἀροτῆρα ἀκόσιν ἢ συὶ βυσὶ κάνοσθαι ἢ γλῶ καὶ τίμνοσθαι· καὶ ὅτι ἀποκοπικῶς εἴρηται· κᾶτ ἢ Δίφιλον ἐν α Νικάνδρυ διεκικῶν κύνειον ὄνομα. ι'. σι. 1.

βυκολίων, Παιὼν υἱὸς, ἀφ' ἧ καὶ τὸ βυκολεῖν. α'. σι. 64.

βυκολιάζω, βυκολικὸν φθόγγον ἄδω. ζ'. σι. 36.

βύπαις, ὁ μέγας πῶς. ζ'. σι. 6.

βύρσα πηγὴ ἐν Κῷ, ἀπὸ τ βῦ ὀστρακικῦ μορίυ καὶ τῦ ῥέω, ἢ ὅτι βοὸς ῥεῖτὶ θλαπόσιος. ζ'. σι. 6.

βύῤῥινα, κατὰ πνας ἃ καὶ βέρεθρα. ζ'. σι. 6.

βύτομος, βοτάνη τις. ιγ'. σι. 36.

βράδυλα, τὰ κοινῶς κοκκύμηλα, ὄγκοις δομασκηνά. ζ'. σι. 146.

βραδυωδίων παροιμία. ζ'. σι. 24.

βρασίδας καὶ Βρασίλας, καὶ ὅτι Βρασίδας Λάκων τὸ γένος, ὁ δὲ Βρασίλας Κῶος· καὶ ὅτι ὁ Λακεδαιμόνιος ἐν ἀμφιπόλει διάπτυ. ζ'. σι. 11.

βρῦλα, τὰ σία. ι'. σι. 115.

βρόχθος, τὸ ὀβελιακιαῖον μέρος, τὸ μὴ ἢ στόμαλον ποιὸν ἦχον ἀποτελοῦν. γ'. σι. 54.

βρύλλον, ὅτι ὕστω περὶ τοῖς κοινοῖς ὁ χοῖνος. α'. σι. 53.

βύβλινον, οἶνον Θρακικόν. ἢ ὕστω κεκλιμβώνης ἢ ἀμπέλω, ἀπὸ τῆς Θρᾴκης. ιδ'. σι. 15.

βυβλὶς, χρόνη Μιλήτυ. ζ'. σι. 115.

βῶκος, συγκεκομμβύον ὄνομα ἀντὶ ἢ βυκᾶος. ι'. σι. 38.

βωκόμεις καὶ βωκόσμεις, καλόσμεις, ὀεικικὸν ἀντὶ τῦ ἀποτακλικῦ. ι'. σι. 64. καὶ 66.

Γ.

ΓΑΙΑ, καὶ ὅτι περὶ τοῖς παλαιοῖς ἐμλογκαρεῖτο, ὡς καὶ τὰ παρ' αὐτῆς συγκειμβύα. α'. σι. 13.

Γαυλοὶ, ἀγγεῖα χυτρειοειδῆ γαλακτοδόχα, ἐν οἷς πήγνυσι τὸ γάλα. ἅπερ καὶ ἀμολγίας καλῦσι. ι'. σι. 58.

Γαυροστέρα, αὐθαδεστέρα· γαῦρος γὰρ ὁ ἐπηρμβύος· καὶ γαυειᾷ ἔρημα, ἀντὶ ἢ ἐπαύρεται. ια'. σι. 21.

γέρων, ἀντὶ ἢ παλαιὸς, ἐν τῷ, γέρων πίθος. ζ'. σι. 17.

γομμοῦται πίονας ὡς μῦς, καὶ ὅτι παρομία ἐστὶ τὸ, Μῦς γομόμβιος πίονος. λέγεται δὲ, ὅτι σφᾶς εἰς ἀνδρὸς ἀφεῖγμα ἐμπεσόντων, καὶ συσχεθέντων ἀπαλλαττομβύων. ιδ'. σι. 51.

γαλοφορ, ὁ ἐν τῷ ὠμαλῷ πόδῳ ὑπεραιτικὸς

αντεικὰς ὄχθος, ὃς καὶ κολωνὸς καλεῖται· ψιλοχαφεῖται δ' ,ὅτι ἐν τοῖς παλαιοῖς ὁ χῶρος ἐψιλοχαφεῖτο, ὡς καὶ τὰ παρ' αὐτῆς συγκείμενα. α'. σι. 13.

γλαίνα, κρεμαστοπιὸς, Χῖα τὸ γένος, γεγενημένη δὲ ὅτε Πτολεμαῖος τὸν Φιλαδέλφε. δ'. σι. 31.

γλάχων, βλύχων, εἶδος βοτάνης, τὸ κοπὼς βλυχάνιον. ι'. σι. 56.

γλυκύμαλον, ἀφόρισμα ἐρωτικὸν. εἰώθασι γὰρ οἱ ἐρῶντες φεύγειν τὰς ἐρωμένας λέγειν, γλυκύ μοι μῆλον· μῆλον δὲ ὄζειν ὡς μελίλωτον. ια'. σι. 39.

γλυκύπικρος ἀκμὴ, ὅταν τοῖς ἀψύχοις ὡς ἐμψύχοις σχοινοβατέγωσι. ν'. σι. 33.

γλυφάνιον, γλυφῖς. ὥσπερ δ' γίνεται ὑπὸ τοῦ σίφωνος σίφανος, ὅτω καὶ ὑπὸ τοῦ γλύφω γλύφανος, ποιητικῶς. α'. σι. 28.

γολγὸς, πόλις Κύπρου, ἀνομασμένη ὑπὸ Γολγοῦ τινὸς Ἀδώνιδος καὶ Ἀφροδίτης. ια'. σι. 100.

γραῖαι, γεγηρακυῖαι καὶ ξηραί. ι'. σι. 121.

γραπὶς Τάκυνθος, ἡ ἔχουσα ἐν ἑαυτῇ γεγραμμένα γράμματα ὁροιοῦθ', ἅπερ ἐστὶ τὸ αἰ αἰ, σύμβολον τοῦ ἐπ' Αἴαντι μυθολογουμένου. ι'. σι. 28.

γράψαι, ξύσαι παρὰ τοῖς παλαιοῖς. ς'. σι. 18.

γρίπυς, ὁ ἁλιεύς. α'. σι. 39.

γρίπος, τὸ δίκτυον παρὰ τὸ τοὺς ἰχθύας ἀγρεύειν. α'. σι. 39.

γυπὸς, ὁ ὀπτησόμενος ἢ ἕψων ἔχων, δίκλων ἱέραξ. ια'. σι. 33.

Δ.

ΔΑ, ἡ γῆ· ὁ δᾶν, ὁ μὰ τὴν γῆν, Δωρικῶς. δ'. σι. 17.

Δαλὺς, χορηγὸς κώμου τινὸς, καὶ ἡ νύμφη οἱ δὲ πλαγγόνα. β'. σι. 110.

Δάκνης, λυπηρόν τι καὶ δηκτικὸν δράσης. ις'. σι. 25.

δαλεῖται, βλάπτει. ις'. σι. 48.

δαμάλαι, αἱ ὅση δαμαζῆναι δυνάμεναι· πόρτις δὲ αἱ μικραὶ, αἱ μήπω εἰς ζυγὸν ἐληλυθυῖαι. α'. σι. 75.

δάμαλις δαμάλεως κοινὸν δαμάλη ποιητικόν. α'. σι. 75.

δαπλῆτι, ἢ ὑπ' ἄν τις ἀφοπλάσειεν· ἢ πολυπίλαστι, ἀφ' τὸ ὀπτατικὸν, ἢ πολεμικὴ, προσπυλάσουσα τοῖς δεσὶ, ἤγουν φωσφόρῳ. β'. σι. 14.

δασυχάρκῳ, τοὺς ἔχοντας δασείας τὰς ὑράς· τοὺς ἐχόντας οὐρὰς πολυτρίχους. ι'. σι. 112.

Δείλη ἐστὶ, ὅτε ἀνατέλλει ὁ ἥλιος· δείλη δὲ ὀψία, ὅτε φεύγει δυσμὰς κατέχει. ι'. σι. 5.

δικελίσσεις, ἀντὶ τοῦ δικελίζεις· ἀπὸ δικελίσσω Θεσπλῶ. ις'. σι. 141.

δίλετται, βέλεται, Δωρικῶς. ς'. σι. 27.

δῖα, Διὸς θυγάτηρ. α'. σι. 95.

δὶ αἰμοβαίων, καὶ αἰμοβῶν. ν'. σι. 61.

διεσήσαντο, διεφύγησαν. ις'. σι. 97.

διεχρεοῦτο, διεφθείρετο. ις'. 54.

δίδικτα, ἢ μισθὸν ἢ ἕνεκα τῆς δικασκαλίας. ν'. σι. 86.

δίδυματόκῳ ἡ δίδυμα τεκοῦσα, καὶ ὅτι τὰ ὑπὸ τοῦ τίκτειν συγκείμενα, εἰ μὴ στοιχεῖωται, πάθος δηλοῖ· εἰ δὲ στοιχεῖωται, ἐνέργειαν, καὶ ὅτι δοκεῖ τὸ δίδυματόκῳ, ὑπὸ δίδυμοτόκῳ γίνεσθαι, ποσῇ δ' ο

εἰς ν, εἶτα ᾱ ν εἰς α· διὸ καὶ μακρὸν ἔχει τὸ ω. ζ'. σι. 84.

διηκρανώσατο, διηκρίβωσατο, ἢ ἐπηλάσατο, μᾶλλον ἐμεθύσατο, καὶ ὑποκαλυφθῆναι ἐποίησε. ζ'. σι. 154.

δίνη, ἡ συστροφὴ τοῦ ῥευμάτων ᾱ Ἀχέροντος. α'. σι. 140.

διοκλῆς, ὅτος Ἀθηναῖον φεύγων εἰς Μέγαρα φιλόπατις ὑπεξῃρεῖτο ὢν ἐν τῇ μάχῃ ἡλίσκετο, καὶ ὑπερπαίζων πρὸς ἑρωμένῳ, ἐκεῖνον μᾶ ἔσωσαν, αὐτὸς δὲ ἐτελεύτησεν· ὅθεν ἀγῶνά τε αὐτῷ ποιεῖν τὸς Μεγαρεῖς, καὶ τιμᾶν ᾱ Ἥρωα. ιϛ'. σι. 29.

διώκειν, ὅλη τῷ ἀγχεύειν, καὶ αἱρεῖν. ε'. σι. 107.

δοκησεῖς, δόξεις, νομίσεις. α'. σι. 149.

δοῦλος καὶ οἰκέτης, καὶ ὅτι διαφέρει οἰκέτης γὸ ὅτι ὑπὸ κτῆσιν ἄνδρὸς ᾖ ὁ ἀπελεύθερος. ε'. σι. 5.

δράγματα τὰ πεκοιμένα φασὶ, τὸς σωροὺς, τὰς θυμῶνας. ζ'. σι. 157.

δράγματα, καὶ ὅτι δράγματα τὰ πεφορυῶτα καχλῶν ᾱ ἀεισιρᾶν, ὅθεν τὸ δράπτειν ὅθεν καὶ δραχμή. ι'. σι. 44.

δραχμὴ, ἡ πληρῶσα τὴν χεῖρα πᾶ κέρματ. ι'. σι. 44.

δρέψασθαι, καὶ ὅτι τὸ δρέψασθαι κυρίως ὅλη βοτανῶν, καὶ ὅλη φύλλων, καὶ λίνδρων, καὶ ὅτι λέγᾳ ἀεὶ παθητικῶς. τὰ γὸ ἐνεργητικὰ ἄχρηστα σημαίνει ᾖ τὸ τέμνω. ια'. σι. 27.

δρῦινον πῦρ, τὸ ἀπὸ δρυὸς γινόμενον. θ'. σι. 19.

δρυμὸς, ὃς καὶ δρυμών. α'. σι. 117.

δρῦς, καὶ ὅτι δρυὸς ἡμῖν πύλη, φηγὸς, κυμαρὶς, ἔυμοιδρυς, ἄλυφλος, ἀμωνῆς. θ'. σι. 20.

δύμεσις, ἡ χᾱ γλῶσσαν διάπασα. α'. σι. 118.

δύσιφος, ὁ μὴ εἰδὼς ἐρᾶν. ε'. σι. 7.

δύσιφος, ὁ δύσκολον ἔρωτα ἔχων καὶ ἀπορομήχανον. α'. σι. 85.

δύσπους, ὁ δυσκόλως σωζόμενος, ἢ ὁ δυσχερῶς διακόμενος· οἱ ᾖ δύσπους, ὁ χαλκοδαίμων. γ'. σι. 24.

δωρεῖς, καὶ ὅτι πλὼ ι δίφθογγον εἰς ω πέπτωκε. ζ'. σι. 151.

δωρεῖς, καὶ ὅτι οἱ Δωρεῖς ἢ μέλλοντα ἢ τετάρτης συζυγίας ᾖ λήγοντες εἰς ζ ἀλλ᾽ τῷ ξ ἐκφέρουσι. α'. σι. 12.

δωρεῖς, καὶ ὅτι οἱ Δωρεῖς τὰ ὑποτακτικὰ τῶν ῥημάτων ὁμοίως ἡμῖν προφέρουσι. α'. σι. 51. καὶ α'. σι. 112.

δωρεῖς, καὶ ὅτι οἱ Δωρεῖς τῶν εἰς ις λήγοντων εὐθειῶν πληθυντικῶν, ὁμοίως παροξύνουσι καὶ μακρὸν ἔχουσι τὸ α. α'. σι. 110.

δωρεῖς, καὶ ὅτι τὰ εἰς ης λήγοντα ῥήματα, ὅταν ἔχει τὸ ν ἐξαλειφόμενον καὶ προσδιατασσόμενον, παροξύνουσιν οἱ Δωρεῖς. ὅταν δὲ βαρυνόμενον, ὁμοίως ἡμῖν ἐκφέρουσι. α'. σι. 83.

δωρεῖς, καὶ ὅτι οἱ Δωρεῖς, τὰ μέσα ρεόντα τῶν ῥημάτων τὰ εἰς εἰς λήγοντα, εἰς ις ποιοῦσι, τὸ ι μόνον ἐκθλίβοντες, συνίζεις συνίζεις, ὡς καὶ ις τοῖς ἀπαρεμφάτοις. α'. σι. 3.

δωρεῖς, καὶ ὅτι ἀλλάττουσι τὸ ζ εἰς τὰ, ἐξ ὧν συγκείμενον ᾖ, στοιχεῖα. α'. σι. 7.

δωρεῖς, καὶ ὅτι οἱ Δωρεῖς ποτὲ μὲν γράφουσι τὸ τ ἀντὶ ᾱ κ. ποτὲ ᾖ τὸ κ ἀντὶ ᾱ τ. α'. σι. 1.

δωρέων πεντάπολις, καὶ ὅτι ᾗ Λίνδος, Ἄλισος, Κάμιρος, Κῶς, Κνίδος. ιζ'. σι. 69.

δωρείων ἀγῶν, καὶ ὅτι ἄγεται κοινῇ ὑπὸ Δωριέων ἀγὼν ἐν Τεμπῇ, Νύμφαις, Ἀπόλλωνι, καὶ Ποσειδῶνι. ιζ'. σι. 69.

δωρικὴ συναλοίφη τὸ χ' ὦτιφ. ζ'. σι. 36.

Ε.

Ἐψιλὸν καὶ ὅτι Δωρικῶς εἰς α τρέπεται. α'. σι. 4.

Ἔαρ ὁρόωσα, ἴλαρὸν κ' ἠδὺ βλέπουσ' ἀπὸ τῆς ἀεὶ τὸ ἔαρ τιραπότ@. ιγ'. σι. 45.

Ἕβα κ' παῦρ@ ἀν ὕλαν· παρομία ὅτι οὐδ' μὰ ἀναιρεφόντων. ἀλλ' τὸ, τὲς ταύρους ὕλας ὀπλαμιδαομένους ἀλόπους εἶναι. ιδ'. σι. 43.

Ἕβρος, ποταμὸς χθαφιριθμιος ἀπὸ Ῥοδόπης, κ' ἐξιρευγόμενος χ' πόλιν Αἶνον. ζ'. σι. 112.

ἔγχειον, ᾧ@ χειμεθα εἰς διαπείαν. ια'. σι. 2.

ἔθειραι, αἱ ἐξ ἴδιος γινόμεναι τρίχες, αἱ ἐξ ἄλλης τιμελόμεναι. α'. σι. 34.

ἐθειράζειν κ' κομᾶν ταυτό, πλὴν ὅτι τὸ μὲ κομᾶν ἐπὶ κοινόν. τὸ δ' ἐθειράζειν ποιητικόν. α'. σι. 34.

ει. κ' ὅτι ἡ ἐ διφθογγον τρέπεται εἰς αι οἱ Δωριεῖς. α'. σι. 4.

εἰλιτινὴς ἄγκωσις, ἡ συνεσταλμένη καὶ εἰλεῖται δεῖ μᾶλ@, κ' ἀνελίσσεται τοῖς φυτοῖς κοτυληδὼν ἡ εἰλιτινὴς ἡ τετυλιγμένη ἅμα κ' ἐλισσομένη. ιγ'. σι. 42.

εἵλωτες, οἱ δουλεύοντες τ' ἐλευθέρων παρὰ Λακεδαιμονίοις. ιε'. σι. 35.

εἴρπομες, ἀντὶ τ' ἀπερχόμεθα, κ' ὅτι τὸ ἕρκος κυρίως δεῖ ἕρκος κ' σκωλήκων κ' ἑτέρων δασέων ζώων λέγεται· καταχρηστικῶς δὲ κ' ὁπωσδὴ περιεχομένων τῷ δεῖ τ' καθίζειν. ζ'. σι. 2.

εἰσπνέω, ἐρασής. δ'. σι. 13.

ἐκάτη χθονία, ἡ νεκτέρων σύνταξις. β'. σι. 12.

ἐκ Διὸς, ὅτι ἀψευδὴς ἔζιν ὁ Ζεύς. ζ'. σι. 44.

ἐκέλευ, ἐκέλευσας, καὶ χ' ὑποκρίσιν Δωρικῶς ἐκέλευ. ἡ κέλευ λέγεται τὸ προστάττω, ὁ παρατατικὸς ἐκελόμην ἐκέλευν, κ' Αἰολικῶς ἐκέλευν. γ'. σι. 11.

ἔκηλ@ κ' ἴκηλ@, κ' ὅτι χωρὶς μὴ τῦ ν, διαφέρουσι, ὅτι ἡ σπουδάζη αὐτὸ, ψιλοῦται. β'. σι. 166.

ἐκλελάθοντα, λάθης ποιητικόν. ἀπὸ τ' λελάθω ἐνίζητος. α'. σι. 63.

ἐκμαιεύσῃ, διαλέγεσι. ια'. σι. 88.

ἐκπεπότασαι τὰς φρένας, τὸν νοῦν ἐκτετυφλισμένον ἔχεις. β'. σι. 19.

ἐκπίδυε ἀντλεῖς, ἐκ φρεατίας· παροιμία ὅτι τ' ἐν φρεατία ζώντων. ι'. σι. 13.

ἐκ πολὺς ἄνυς κράναν, ἐκ βάδους, ἡ ἀφ' ὑψηλῦ. ζ'. σι. 6.

ἐκ ψυχῆς, ἐξ ὅλης τῆς προθυμίας. η'. σι. 35.

ἐλαυὸς, ὁ ἀχιλλειος, ἐξ ᾧ ὁ ὀλυμπακὸς σίφαν@ σύγκειτ@. δ'. σι. 7.

ἐλίκεσ ξίον, τῦ ὄρους τὸ ἀκρωτήριον. α'. σι. 125.

ἐλιτὰν, φρεωλημμένην. α'. σι. 129.

ἐλιττόω, τὸ βραδύνω· ἐλιττόσα τὸ καῦμα, ἤγουν τὸ μέσον τ' ἡμέρας διεμεῖν. ι'. σι. 51.

ἐλίχρυσος, εἶδος φυτῦ, ὃ τὸ ἄνθ@ ὅμοιον χρύσῳ, καὶ οἷον χρυσοειδὲς· κατ' ἄλλους ἡ βοτάνη. α'. σι. 30.

ἕλκεις τὰς πόδας, βαδίζεις. ζ'. σι. 21.
ἕλλοπες, οἱ ἰχθύες, παρὰ τὸ ἐν λεπίσιν εἶναι, ἢ παρὰ τὸ λεπιδωτὸν τῶν ἰχθύων, ἢ παρὰ τὸ ἐλλείπεσθαι φωνῆς. α'. σι. 43.
ἑλλοπεύειν, τὰς ἰχθῦς ἀγρεύειν. α'. σι. 43.
ἑλυγίχθης, Δωρικὸς ἀόριστος παθητικός. α'. σι. 98.
ἔμβυρον, ἀπὸ τοῦ ἐν ἑαυτῷ τὸν βορὰν ἔχειν, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐμβρύου καὶ αὔξεσθαι. β'. σι. 19.
ἐνδοῖ, ἀντὶ τοῦ ἔνδον, τοπικὸν ὀδύξημα, ὡς τὸ Μεγαροῖ, Πυθοῖ· καὶ ὅτι ἀντιπίπτει τούτοις οἴκοι. ι'. σι. 1.
ἐνδυμίων, καὶ Ἐνδυμίωνος πέρι. γ'. σι. 50.
ἐνέγγει, τὸν μετ' αὐτὸν δηλονότι μίξιν. δ'. σι. 61.
ἔνικοι, οἱ πενταμέτρου εἴδους καὶ πρεσβύτερον. ν'. σι. 3.
ἐνόρχιλον, ὃ ὄρχεις μεγάλους ἔχον ἦν. γ'. σι. 4.
ἐξαλάπαξε, ἐδαπάνησεν. β'. σι. 85.
ἑορτὴ Ἀρκαδική. ζήτει ἐν τῇ Ἀρκαδικὴ ἑορτή.
ἐπ' Ἀλφιὸν, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὸν Ὀλυμπίαν. δ'. σι. 6.
ἐπαναφορὰ, καθ' ὅτι γίνεται, ἢ κατὰ κῶλον, ἢ κατὰ λέξιν. θ'. σι. 1.
ἐπάξα, ἀντὶ τοῦ ἐπήξω· οἱ γὰρ Συρακόσιοι ἀφ' οὗ τὸ α μεφήεφθησαν τὸ δεύτερον ἀφέσωπον ἢ ἀφέτε μέσε ἀοέσου. δ'. σι. 28.
ἐπίπλαγεν, καὶ ὅθεν πλαρμῶν οἱ μὴ εἰσὶν ἀρίλμιοι, οἱ δὲ βλακικροί. ζ'. σι. 84.
ἐπωνόμβοι, οἱ ἐσόμβοι καὶ μέλλαντες ἔσεσθαι, ὅτοι οἱ μεταγλύεσθαι. ι'. σι. 11.
ἐπημελητὴς, ὁ ἐργοδότης. ι'. σι. 54.
ἐπὶ ξυρῶν κινδυνεύειν, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ καινοῖς. α'. σι. 57.
ἐπίκορος, ἐπίσκοπος, φύλαξ. ν'. σι. 6.
ἐπὶ πυξα, ἄπερ ἐπιπάπλομεν. ια'. σι. 2.
ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλίδες, αἱ ὀπὶ τῇ κεφαλῇ τὸν τύμβον φέρουσι τῶ πατρὸς αὐτῆς, ἢ ὅτι ὀπὶ τάφοις ὡς ἐπιπολὺ διατρίβουσι ζ'. σι. 23.
ἐπύγιζον, πυγμαῖς ἔτυπτον, ἔκρουον, ἢ ἐπήρμενον, ἐδάτευον. ι'. σι. 41.
ἔρατεα, ἀντὶ τοῦ ἐρᾷ, ἔρωτι τινὸς κατέχεται. β'. σι. 149.
ἐρατίνης, ἐρατίνα. β'. σι. 1.
ἔρδειν, ποιεῖν. β'. σι. 15.
ἐρείδω καὶ ἐείζω διαφέρει, ὅτι ἐείζειν ὀπὶ λόγων, ἐρείδειν ἢ ὀπὶ πραγμάτων. ε'. σι. 24.
ἐειδακὶς, ἡ μαθήσεια, ἀπὸ τοῦ ἔειδος ὑποκοεισικῶς ἢ ὄνομα κύειον· ὀζὶ δὲ καὶ ὄρνεον. γ'. σι. 35.
ἔειδοι, οἱ ὑπουργοὶ, ἤγουν ἱερουργοί. ιβ'. σι. 80.
ἔειφε καὶ χίμαιρε, καὶ ὅτι διαφέρει· ἔειφε μὲν μίχει τριῶν καὶ τετράων μηνῶν· χίμαιρα δὲ ὀπὶ δηλυκῆ ἕως ἐνιαυτοῦ, τετράτιν ἕως ἂν τίκωσι καὶ ἀμελχθῶσιν. α'. σι. 6.
ἐείφων πέρι, καὶ ὅτι ἀγέρις εἰσὶν οἱ ἔειφοι καὶ ὅτι τούτων ἀναπλήρωτον ἀχειαίνῃ ἢ θάλασσα. καὶ ὅτι ἑαυτείνε κελεῖ τὰς ἐρίφους, ὅτι δηλύτων ὄφ' δύο ἐρίφων ἑαυτέας, τότε τεφάσσει. ε'. σι. 53.
ἔρκειν, καὶ ὅτι κυρίως ὀπὶ ὄφεως, καὶ σκωλήκων, καὶ ἑτέρων ἑρπόντων ζώων λέγε. ζ'. σι. 2.

ἐξέω, ἐλαύσομαι. ε'. σι. 45.
ἑρπύλος, ἑρασὴς, ὑποκοεικῶς· καὶ ὅτι παροξύνεται· τὰ τοιαῦτα πλὴν ἡ ὄξινος, καὶ ἡ Ἴυλος. γ'. σι. 7.
ἐσθόμεθα, καθεζόμεθα, ἢ καθίσομαι. α'. σι. 21.
ἐς τέλος, ἐπεξεργματικῶς ἀντὶ τοῦ, τελευταῖον. β'. σι. 152.
ἑκατέρωτα ἢ ἐν ἑκάτερα μέρεσι ἢ γῆς ὄντα. ζ'. σι. 77.
ἐς οὐρανὸν ἀλεῖσμαι, ἐκ περιχαρείας ἐς ἢ οὐρανὸν ἀναβήσομαι. ε'. σι. 144.
Ἑτεοκλέους Χάεσις, ἀφ' ὃ Ἑτεοκλέα ἢ Κφισῦ περῶτον ἐπιθῦσαι Χάεσιν ἐν Ὀρχομενῷ τῇ Μινυείῳ. ις'. σι. 104.
ἔτος ὧδιον, πρὸς ὅλον τὸν ἐνιαυτόν· μᾶλλον δὲ ὁ Θεόκριτος τὸν χειμεριαῖον καιρὸν ὕτω καλεῖ. ζ'. σι. 85.
εὖ ἕλκων, εἴρη μεταφορικῶς, ὑπὸ τῶν βοῶν, ἢ ἐκ νέου εἰθισμένων καλῶς ἕλκειν. ιγ'. σι. 15.
εὔκριθον, ὑπὸ μέρος ἢ κριθῆς πλὴν εὔκαρπον παρεδήλωσε· ἅμα δὲ εὔκριθον ἢ ἀλωὴν λέγει ἢ εὔσπορον, ἀφ' τὸ δοκεῖν περῶτον ὑρεῖσθαι ἢ ἢ κειθῆς καρπόν. ζ'. σι. 34.
εὐκτὸς, μακάριος ἢ ὁ εὐχῆς ἄξιος, καὶ εὐκταῖος· ἀπλῶς δὲ καὶ ἀπαδικλαῖος, ὁ μισκτός. ι'. σι. 52.
εὐπάλλον, εὐκόλως πηγνυμένου. α'. σι. 129.
εὖρι θεὸς ἢ ἀλιτῆν, παροιμία. λέγεται δὲ ὅταν τὰ μεγάλα τῆς ἁμαρτίας, ἢ κατὰ τὰ καυχωμένων, ὅτε ἐμπίπτωσιν εἰς ἃ ἐκφεύγειν ι'. σι. 17.
ὗρος, ποταμὸς ὁ καὶ Ἕβρος· καὶ ζήτει ἐν τῷ Ἕβρος.
εὐρύθεμις καὶ Κοπὼ, ἐν τῷ Κοπώ.
εὐρύπυλος, καὶ Κλυτίας· καὶ ὅτι τούτων πίεζε ἱστόρη ὅτι ὗτοι εἰσὶν οἱ ὅδε ἢ Ἡρακλέους πολιορκίας ἢ Κῶ καταικήσαντες, καὶ ὑποδεδεγμένοι ἢ Δάμητραν, καὶ ὃν καιρὸν ἀφῆκεν ζητοῦσα ἢ Κόρην. ζ'. σι. 5.
εὐρὼς, κυρίως ὁ περσινώδης ἐμίχλη. δ'. σι. 28.
εὖσα, ἤγουν ἔσα· τὸ γὰρ εὖσα ὑπὸ τοῦ ἔωσα γίνεται. β'. σι. 76.
ἐφίλαθεν, ἐφιλάθησεν, ἢ φιλοῦνται· ἐστὶ δὲ Αἰολικὸν, ὡς καὶ τὸ ἐκόσμησεν. Καλλίμαχος δὲ τοῦτο παροξύνει. ζ'. σι. 60.
ἐφίσθει. ε'. σι. 97.
ἐχάνδανε, ἐχώρει· ὑπὸ ἢ χῶ, τὸ χωρῶ, χάδω· καὶ ὑπὸ τοῦ χάδω χανδάνω, ὥσπερ ὑπὸ τοῦ ἥδω τὸ ἀνδάνω. ιγ'. σι. 57.
ἐχθρὸς, ἐνίοτε μὲν ὅτι ἢ ἐχθαίροντες, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ ἢ ἀπεχθημένου· καὶ καὶ ἐνταῦθα. ε'. σι. 23.
ἐχθρὸς, τὸς Καρχηδονίους. ις'. σι. 85.
ἔχω δ' ἄλις ἄξως, ἐπὶ τοσούτοις. ι'. σι. 13.

Z.

Ζατοῦσα, ζητοῦσα. α'. σι. 85.
Ζατεῖκον, παιδιᾶς εἶδος. ε'. σι. 18.
Ζέοντες, οἱ ταχεῖς. γ'. σι. 79.
ζῶα, καὶ ὅτι ἢ δὲ ζώων πολλὰ ὑπὸ φωνῆς ἔχει ἢ κλῆσιν. ζ'. σι. 139.
ζῶντ' ἄφις, ἀντὶ ἢ ταχύ. ε'. σι. 79.

H.

Ἡδωνοὶ, ἔθνος Θρᾴκης. ζ'. σι. 111.

ἀλαίνοντες, ξέμβοντες, πλανώμενοι τρόφον). ζ'. σι. 23.
ἄλσ-ος, τὸ ὑπόδημα. δ'. σι. 56.
ἄμβων, καθιζόμβων, ἀπὸ τοῦ ἕω τὸ καθίζομαι· ἄνημι, καὶ τὸ παθητικὸν, ἕημαι ἅμαι· ἡ μετοχὴ, ἑάμενος, ἄμβων. α'. σι. 48.
ἅμεν, ἀντὶ τοῦ εἶναι· γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἐμμένω, ἐκολὴ τοῦ φεύγω μ, καὶ τροπὴ τοῦ τ εἰς π, καὶ ἀποκοπὴ τοῦ αι διφθόγγου, ἅμεν. β'. σι. 41.
ἅμας, ἀντὶ τοῦ ἅμα), Δωρικῶς. ζ'. σι. 86.
ἀμφιβρότεος, ὁ ὅπου πάσαι γύναι πεπληρωμένον ἔχουν γονείων. ε. σι. 3.
ἀνδάνω, ἀπὸ τοῦ ἥδω τὸ εὐφραίνομαι. ιγ'. σι. 57.
ἀνίσδω, ἀντὶ τοῦ ἰδύω. ἀναιρῶνται δὲ καὶ ἐξιώνται τὸ ἀνὶ, καὶ παρ' Ἀττικοῖς ὕπνον φορέρεται. γ'. σι. 10.
ἀρεία, οἱ τάφοι, φέρω τὸ ἐνεγείρω τῇ γῇ· ἢ παρὰ τὸ ὀρύσσομένην τοῖς νεκροῖς ἔραν, ἤγουν γλῶ, ἢ ὄζειν ἱερά. β'. σι. 13.
ἄρυγα, ἤγουν ἐχάρη. ιγ'. σι. 58.
ἀρώσω, κατέλιπεν, ἐξέφυγεν. ἀπὸ τοῦ ἐραυνᾶσθαι. ιγ'. σι. 74.
ἄς λῶ. ε'. σι. 2.
ἅσυχα, καὶ ὅτι ὁ Μουσαῖος παρώξυνεν, ἵνα ᾖ ἀντὶ τοῦ ἡσύχως, ἀγνοῶν ὅτι τὸ εἰς α ὑπέτερα πλεοναστικὸν ἀντὶ τοῦ ἐπιζητήματον πολλάκις λαμβάνεται. β'. σι. 110.
ἀχεῖον, καὶ ὅτι ὁ περφάντης τῆς Κόρης ἐπικρύπτεται ἔλαθεν Ἀδύτοις τὸ κολύμβιον ἀχεῖον. β'. σι. 36.

Θ.

Θαλλὸς, ἀπλῶς λέγεται θαλλὸς, πᾶν τὸ τεθηλὸς. κυρίως ὁ τῆς ἐλαίας βλαστός. δ'. σι. 45.
Θαλύσια, ἑορτὴ ἣν ἐπιτέλουσι μετὰ τῶν συγκομιδῶν τῶν καρπῶν. ζ'. σι. 1.
Θαλυσιὰς ὠδὴς, ὅτι Θαλύσια ἀνομάνη. ζ'. σι. 31.
Θᾶσσα, θέασα. γ'. σι. 12. καὶ δ'. σι. 50.
Θάψος, ξύλον τὸ ὁ κηλεῖται σανιδάεσον, ἤγουν Σκυθικὸν ξύλον. τέτῳ δὲ τὰ ἕεια βάπτουσι, καὶ πᾶσι μάλιστα, καὶ τοὺς τρίχας ξανθίζει, ἔστι δὲ τὸ καινῶς νεγόμβιον χρυσόξυλον· ἄλλοι φυτόν τι χλωρὸν ὄζειν καὶ τὴν θαψίαν φεύγειν τὰ ὑπόπατα βάπτεσθαι ἢ ἐκ ταύτης τὰ κροκοειδῆ. β'. σι. 88.
Θολίαν, τὸ σκιάδιον, τὸν πέτασον. ιγ'. σι. 39.
Θόωσα, ἡ μήτηρ τοῦ Πολυφήμου, Φόρκυνος θυγάτηρ. ια'. σι. 67.
Θρῆκη, καὶ ὅτι ἡ Θρᾴκη ἀνέμων ἐρασμιώτατον ἐκλεῖτο. ζ'. σι. 121.
Θρέψαι λυκιδῆς, παροιμία ὅτι τοῦ κατ' αὐτὴν ποιήτου π. ε'. σι. 38.
Θρὶξ ἀνὰ μέσον, ἤγουν ὀλίγη λίτη τὸ μεταξύ. ιδ'. σι. 9.
Θρίον, κυρίως τὸ τῶν συκῶν φύλλον, φέρω τὸ εἰς τρία διαιρεθέν ὄνομα· καὶ ὅτι ἀπ' αὐτοῦ δὲ καὶ θριαμβος ὠνόμασται. ιγ'. σι. 40.
Θρόνα, καὶ ὅτι κατὰ Θεοπαλῆν ὕπνα λέγεται τὰ πυκνοκιλμβόα ζῶα κατὰ Κυπρίους δὲ τὰ ἀνθινὰ ἱμάτια, κατ' Αἰτωλοὺς τὰ φάρμακα· Ὅμηρος δὲ τὰ ῥόδα. β'. σι. 59.
Θύειν, ἀντὶ τοῦ τὰ μήλων ἀπάρχεσθαι κατὰ τὴν τῶν παλαιῶν χρῆσιν· ὅπερ οὐκ ὀρθὸν τοῦ συγγράμματος τοῦτο ἐτίθουν, ὡς οἱ νεώτεροι, ἀλλ' ὀρθὸν

δλη τ ἀπάρχεσθ τ παρόντων· τὸ ἔρδειν δὲ κ τὸ ἕξειν λέγ) ἐπὶ τ σραγίων· λέγεται δὲ κ ἀντὶ τοῦ κεῖσθαι κ ἐν πυελ πδίναι τὶ, καθὸ κ ἐνταῦθα. β'. σι. 3.

Θυλήματα, τὰ ἄλφιτα τ θυσιῶν φαρμακίδων. β'. σι. 18.

Θύμβεις, ποταμὸς Σικελίας· κ ὅτι κατά τινα γλῶσσαν Θύμβεις λέγ) ἢ Θάλασσα· κ ὅτι κατ' ἄλλους Δύμβεις· κ τὰ ἱστορέμενα τ ποταμῶ πίει. α'. σι. 118.

Θυσῶ, πυελ καίσω. β'. σι. 33.

I.

Ἰαίνει, ὑφαίνει. ζ'. σι. 29.

Ἰάλιμος, ὁ θρῆνος. ι'. σι. 41.

Ἴδαι, κ ὅτι ἴδιας φασὶ πάλαι τὰ ὑψηλὰ ὄρη· ὑπὸ τ ἀπ' αὐτῆς δυϊκὸς ὁρᾶν πάντα. ιζ'. σι. 9.

ἰδέ, κ ὅτι τὸ ἰδὲ ἀντὶ τ κ γράφεται· κ ὅτι κατὰ παλαιὸν τι γάλλιον πτῆς χωρὶς τοῦ δ γράφεται, ἐκτείνουσι δὲ τὸ ι, ἵνα ἀντανυμία πυγχάνῃ ἡ δεικτική. ε'. σι. 9.

ἰδύ, ὑδύ. ι'. σι. 42.

ἴλαδι, ἀντὶ τοῦ ἰλάδην, κατ' ὑποπτῶσι Δωρικῶς. ι'. σι. 143.

ἰλιὸν, ἢ φωλεὸν, ὑπὸ τ τὰ ἑρπετὰ ἐν αὐτῷ εἱλεῖσθαι. ι'. σι. 8.

ἡμέρα, κ ὅτι πόλις ἐν Σικελίᾳ, καὶ πηγὴ ἀφ' ἧς κ ᾗ ποταμὸς ὁμωνύμως τῇ πηγῇ καλεῖσθος· ἐνταῦθα δὲ τ ποταμὸν λέγει. ι'. σι. 124.

ἡμέρα, πᾶσις γυναικ, κ ὅτι πόλις Σικελίας κ πηγὴ, κ ποταμός. ζ'. σι. 75.

ἴονθοι, ἢ ὄνθοι, φύσαι ἐπὶ τῆς ῥινὸς λαβοῦ. ις'. σι. 24.

ἶουλος, ὕμνος ὕπω λεγόμενος. ι'. σι. 41.

Ἰσποκίωνι κ Ἰσποκίωνι, Διαφορὰ χαρᾶς ἐν τῷ, παρ' Ἰσποκίωνι ποταύλες· καὶ ὅτι ὁ μὲ παρ' Ἰσποκίωνι χάρων λέγει, τῷ ποταμῷ· ὁ δ παρ' Ἰσποκίωνι, λέγει τῷ ὕπω καλαμβύρῳ. ι'. σι. 16.

Ἰσπομανὴς, φυτὸν μὲ κατὰ τὸν Θεόκριτον· κατὰ δ τὸν Φερεσῆ σαρκίον φυόμενον ἐπὶ τ μετώπου γλωσσίδες, ἔλαφον ἰχάδος· ἴσως δ φυτὸν ἀντὶ τ φύματος. β'. σι. 48.

Ἰσποβώμης, ὁ Ἄρεως, τῆς Σχοινέως Ἀταλάντης τῆς δρομαίας ἐραστὴς, κ τὰ ἱστορούμενα τοῦ Ἰσποβώμου, κ τ Ἀταλάντης πίει. γ'. σι. 40.

ἰσοπαλὲς, ἴσος ἐν κλήρῳ πάλῃ· ὃ ὁ κλῆρος, ἢ ἐκ τ πάλη. ε'. σι. 30.

ἰχάδες Ἀβικαὶ, κ ὅτι ἀδεῖαι αἱ Ἀβικαὶ ἰχάδες. α'. σι. 147.

ἰχία, τὰ ὑπὸ πλοῦ ὀσφῦν ἐξ ἑκατέρων τ μερῶν ὀσᾶ, ἐν οἷς ἔγκειται τὸ ἱερὸν ὀστοῦν. ε'. σι. 30.

ἴυγξ, κ ὅτι ὄρνεον Ἀφροδίτης, ὃ καὶ αἱ φαρμακίδες συνεργὸν ἔχουσι πρὸς τὰς μαγείας κ ὅτι αὕτη ἔζη ἡ Φιλέα ἐραμαίοις στροφαῖς καλουμέναις· κ τὰ ἱστορέμενα τῆς Ἰυγγος πίει. β'. σι. 17.

ἰύζειν, τὸ λιγυφωνεῖν· κυρίως δ ὅτι γυναικῶν. ν'. σι. 30.

ἰύκτα, Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ ἰύκτης. ν'. σι. 30.

K.

Κάγχαλον, ἢ τῶν δρομέων ἀφιτρεία. ν'. σι. 58.

INDEX.

καθαίρεσιν, τύπτειν, ἐκβίρεσιν· ἐκβήρει, ἔπυπτε, ἐξέβηρει. ε'. σι. 119.

καθαρῶ ἀργυρία, καθαροῦ ἀργυρίου. ιι'. σι. 36.

καθίζας, δανειχὸν, πρόπῃ τ σ εἰς ξ· οἱ γὸ δανειῆς τὸν μέλλοντα τ τετάρτης τ λυγόσης εἰς ζ, ἀλὰ τ ξ ἐκφέρουσιν. α'. σι. 12.

καμὸς κ χρόνῳ, κ ὅτι χρόνῳ τὸ συμπαρικλεισόμενον τῇ συσίσει τῦ κόσμου ἀφάσιμα· καμὸς δ' ὅτι χρόνος δίων· κ ὅτι καιροὶ λέγονῖ κ αἱ τῦ ἐνιαυτῦ ὧραι. ζ'. σι. 1.

κακοχρέσμων, κακὸς εἰς τὸ χρῆσθαι αὐτῇ τινα, ἢ λειτόσαρκος, ὃς τ ταύρου· ἔνιοι δ' χρέφουσι κακοχρέσμων γὸ ὁ δᾶμος. δ'. σι. 22.

κακόκναμοι, ἐπειδὴ αἱ αἶγες ἔχουσι λασίας πόδας, ἢ ὑπὸ τῶν ὀρῶν τῶν κρημνῶν, κακόδρεμοι. δ'. σι. 63.

καλαμαία, ἀντὶ τῦ ἀγραία. ἔσι δ' ἀχρὶς ἐν τῇ καλάμῃ γινομένη, καὶ καλεῖται μάντις. ταύτην δ' φασὶν οἱ σοφισλέγειν πρὸ τ ζώων, ἐκείνῳ κακὸν γίνεσθ. ι'. σι. 18.

καλαμαία, κοινῶς ἡ καλάμη. α'. σι. 52.

καλαμαυτὰς, τὰς θερείας. ε'. σι 111.

καλάμη, τὸ καλαιτεπόμενον ἢ σθελειπόμενον ἐκ τ θερζομένης σίτου καλαμῶδες, κ τὸ τ κριθῆς· ταύτην γ νιφὰν ὅσοι ὑποτεμνόμενοι, φυσῶσιν ἐν αὐτῇ κ αὐλίζουσι. ε'. σι. 7.

καλὰν, καὶ ὅτι ὁλόθετόν ὅτι σθὸ τὸ κάλλω ξῆμα, ὃ ἁλοῦ τὸ κοσμῶ, ὃ μέλλων κάσω· ἀφ' ὧ ξημαπικὸν ὄνομα καλὸς, τὸ ἁλοῦν καλή. ἢ ὑπὸ τ καλῶ. α'. σι. 52.

καλλωζίσθαι, τῷ ἄχωσιν, ἰδιωτικῶς. ιγ'. σι. 42.

κάλπιδα, τῷ ὑδρίαν τῷ ξύλινον. ε'. σι. 127.

καλυδώνιον ἄνδρα, τ Διομήδην, ὅτι ὁ Τυδεὺς ἐν ἐκεῖθεν. ιζ'. σι. 54.

καλύκεσσι, κάλυξι, κορύμβοις. γ'. σι. 23.

καπυραὶ, αἱ κακαμβύαι ὑπὸ τ ἰλύν ἀφὸ τῷ θερμότητα, ἢ λαμπρότητα. ε'. σι. 16.

κάρνια, ἑορτὴ Ἀπόλλωνος Καρνείου, ὑπὸ τινος Κάρνου μάντεως τ Ἡρακλειδῶν, κ ταύτης τ ἑορτῆς πίεσι τὰ μυθολογούμενα κ θρυλλούμενα. ε'. σι. 83.

καρπῷ κεγκλιντι, κρύκε χειλὰν ἔχοντι. α'. σι. 31.

κασαλίδης, ὑπὸ τῆς ἐν Δελφοῖς κρήνης ἔνθα αἱ Μοῦσαι ἀφησίδυσι. ζ'. σι. 148.

καταδύσομαι, καὶ ὅτι δεισικὸν ἀντὶ ὑποτακλικῦ. β'. σι. 3.

κάτωντες, καπωφερὲς ὅσῳ ἐναντίον ὄζι τῷ ἄνωντες. α'. σι. 13.

καταπλυχὲς, τὸ δίπλυχον κ διπλοῦν· λέγει δ' τ διπλοΐδα. ιι'. σι. 34.

κεἰασμύχων, κ ὅτι σμύχω τὸ κάω υ ψιλὸν· σμύχω δ' τὸ καθαίρω κ' ἐξ ὧ κ σμῆγμα τὸ σαπώνιον. γ'. σι. 17.

κεἰαχὲς, καπωφερὲς, ἢ ἠχρῶν, ἢ τὸ κεἰαχεδόμενον, ἢ ὑπακροῦν κ ὑποξύζοντα ἐν τῇ κεἰαφέρειδι. α'. σι. 7.

κεῖθεν ἀφ' ἑαῦ, κέκοπται ἀφ' ἑαυ, ἢ καθηρέθη, κ οἷον ἐξυφάνθη. ιι'. σι. 35.

κεκλάσατο, ἐπέρασεν. ε'. σι. 116.

κεκύκασον ἐρατόνεσσα, τ αὖλ τὰ ἔρεσσα τ γῆς ὄντα. ζ'. σι. 74.

κεκραξῶ, κραυγάσω. ε'. σι. 142.

κεκλά-

κηχλάζοντα, ἠχοῦντα· ἢ καχλάζειν, τὸ φορεῖν τὸ κῦμα φερόμενον διὰ τοὺς κάχληκας· δῆλ δ' ὀνοματοποιΐα ὁ τρόπος. ς'. σι. 12.

κεἰς ὥρας κἤπειτα, ἀντὶ τοῦ, κ) εἰς ὥρας κ) εἰσαεί. ιε'. σι. 74.

κεκλυσμένον, λελουμένον, κεχρισμένον. α'. σι. 27.

κεκρυπτομένοισι ἄνδρεσι, οἱ ἐν πόλει κρατοῦσιν. ιε'. σι. 6.

κεκρυταμένοισι, διαξεσταμένοις, ἐυδαίοις παντόρροον ἔχουσι· ἢ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κεκινητωμένων χαλκῶν. ιε'. σι. 49.

κελέβη, ὄνομα πόλεως· ὅθεν δὲ κ) ποτήριον ξύλινον κυλικοῦδες. β'. σι. 2.

κενεὰν, κενὸν τὸ μέτρον. ιε'. σι. 95.

κέον), κεῖν), καθέζον). ε'. σι. 129.

κερυλκίδες, αἱ ὑπὸ τῶν κεράτων ἑλκόμεναι. ε'. σι. 145.

κερυχίδες, ἢ κεκραταμέναι τοῖς κέρασιν, ἢ αἱ ἔλα κέρατα ἔχουσαι. ε'. σι. 145.

κῆϊος ἀοιδὸς, Σιμωνίδην φασί. ις'. σι. 44.

κήρυλοι, αἱ ἁλκυόνες κατά τινας ὅταν γεράσκωσι. ζ'. σι. 57.

κῆρα, κ) ὦρα. α'. σι. 82.

κιανοὶ, οἱ τὴν κίον οἰκοῦντες, ἢ τε νῦν κελεύεται Πρῦσα, ἀπὸ τῆς τῶν Ἀθηνῶν βασιλέως Προυσίου. ιγ'. σι. 30.

κιγκλίζειν, τὸ σαλεύειν κ) κινεῖσθαι, ἢ τὸ τὴν ὀσφὺν κινεῖν, μεταφορικῶς, ἀπὸ τ ἐν τῇ θύρᾳ κιγκλίδος· δεῖ δ' κόραξ σιδηρᾶς ἐμπίπλων εἰς τὸ μέσον κ) ὑποκρατῶν τ θύραν, ἢ ἀπὸ τ κίγκλι, ἔνιοι δ' σκυτοπυγίδα καλοῦσι. ε'. σι. 117.

κίγκλη, παγὶς· οἱ γὸ Σικελιῶται τ ἀλωπικὰ κίνκλον λέγουσι· κίνκλος γ ὃθεν τὸ κινεῖσθαι τὴν αἰδώ. ε'. σι. 25.

κιναίδα, ἢ ὅτε τὸ κινεῖσθαι διάπυρον, ἤγουν ταχεῖαν αὖξ· ἀπὸ τῆς κινῶ, κ) τῆς αὔξω τὸ κίνω, ἢ ὑπέντητος. α'. σι. 150. κ) ε'. σι. 102.

κῖος, ἡ Πρῦσα νῦν καλουμένη. ἐν τῷ Κιανοί.

κίσσα, εἶδος ὀρνέου ἀμύσσα, ὀξυθυμοτικὸν, μιμητικὸν· ὅθεν δεῖ γυναικῶν τὸ κισσᾶν θρασυμβάντως, παρόσον μὴ γυνῶσαι ἀναίζουσαι ὅτε τὸ ποιεῖν. ε'. σι. 136.

κισσύβα, ὄνομα αἰγὸς ἢ ὅτε τὸ γενᾶν λάσπυρος κ) θερμή· ἀπὸ τῆς κιαῶ, τὸ γεννῶ κ) τ αὔξω τὸ κίνω, ἢ ἢ κισσὸν λευκὸν καταπεπομένη. α'. σι. 150.

κισσὶς, εἶδος βοτάνης ἀκανθώδους ἐοικυίας ἑρύδοις· ἐν ἐνίοις δ' ἑρυθάκισσος. ε'. σι. 131.

κισσὸς, κ) ὅτι λευκὸς κ) μέλας. ια'. σι. 46.

κισσύϊον, ποτήριον θεᾶ· τὸ κεῖσθαι ἐν αὐτῷ τὸ πίνειν, κισσύϊον ὄν. ἢ ξύλινον ἔκπωμα κισσοπεπηγὸν γόμφοις πολλοῖς, ἢ καυκίον ξύλινον ποιμενικὸν, τὸ οἱονεὶ κισσύϊον, ἢ ποτήριον ἀγροικικὸν, ἴσως ἀπὸ τῆς κιστῆ, ἐξ ἧ κατασκευάζεται τὰ ποτήρια· κ) ὅτι κοινότερος κ) δεῖ πάντων τῶν ξυλίνων ποτηρίων ὁ λόγος τίθεται, θεᾶ· τὸ κεῖσθαι ἐν αὐτῷ τ οἶνον. α'. σι. 27.

κίσσα, κλωστίον. β'. σι. 161.

κλαῖς, κλεῖς, παρὰ Δωριεῦσι. ζ'. σι. 84.

κλασῶ, κ) ὅτι τ κλάω μέλλων κλάσω,

παρὰ τῶς κοινοῖς ἐν χρήσει, οἱ ποιηταὶ δὲ κλεῖσω λέγουσι, διαλύσει τῆς διφθόγγε, καὶ στοπὴ τοῦ ε εἰς η. Εἶτα στοπὴ τοῦ η εἰς α, καὶ προσγραφομένε τοῦ ι, κλάσω, καὶ κλασσῶ Δωρικῶς, καὶ κλαξῶ ἀπὸ τ κλιΐζω, καὶ μέλλων κλιΐξῶ, καὶ κλαξῶ. ς'. εἰ. 32.

κλητός, κεκλημένος. ζ'. εἰ. 24.

κλίζω, καὶ ὅτι δεῖ δύο λέγειν· ὅτι τ τοῦ ἀφ' κλυσῆς ἰαπετεύειν, καὶ ἐφ' ὑγρῶν, ὅταν τ ἐπάρχων· καὶ ὅτι καλύπτουσι. α'. εἰ. 27.

κλυτία, δυνάτης Μέσπων, μήτης Χάλκωνος. ζ'. εἰ. 5.

κνακὸν, ξανθὸν, ἢ λευκὸν· λευκὸν μὲν ἀπὸ τῆς καρποῦ, ξανθὸν δὲ ἀπὸ τῆς ἄνθους. ἢ τὸ τῆς κήκου ἄνθος. ζ'. εἰ. 16.

κνάκαινα, ἡ κήκης χροιὰν ἔχουσα, ἢ ἡ λευκὸν τρέφουσα· ἀπὸ τῆς κήκης τοῦ ἀπείρατος λευκοῦ ὄντος, ἢ λάχνον. γ'. εἰ. 5.

κνίδη, ἀκαλήφη παρ' Ἀττικοῖς. ζ'. εἰ. 110.

κνίζα, φυτὸν χορτῶδες, ὃ αἱ θεσμοφοριάζουσαι ἀφ' τοῦ ἀγνείαν στεφανοῦνται. δ'. εἰ. 25.

κνίσδων, εἰς ἔρωτα διηγέρων. ς'. εἰ. 25.

κνὶλ, ζῶον βραδυκίνητον. ις'. εἰ. 93.

κνίζα, φυτὸν ψυκτικώτατον· ἀντὶ τοῦ κόνυζα νῦν. ζ'. εἰ. 68.

κνυζᾶσθαι, καὶ ὅτι δεῖ σβ' γωμικῶν λέγειν· κυείους, ὅτε φθονερίζουσι τινὶ φωνῷ ἀπὸ χαρᾶς ἀφιᾶσιν κατ' ἄλλους δὲ κυείους ὀξὺ ὀρνέων· καὶ καχασμῶς δὲ ὅτι τῆς ἠσύχε καὶ ἀσήμε ὑλακῆς τ κυνῶν· ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ τ βρεφῶν. β'. εἰ. 109.

κόλι, κολοβὸ, οἷον τράγου· κόλον γὸ λέγεται ὁ μὴ ἔχων κέρατα. ν'. εἰ. 51.

κόλον ὄρυ παρ' Ὁμήρῳ. ν'. εἰ. 51.

κόλχοι, ἀπὸ Κόλχου τοῦ φάσιδος. ιγ'. εἰ. 75.

κομάσαι, βλασησάτω. α'. εἰ. 133.

κονία, ἡ ἄσβεστος. α'. εἰ. 30.

κονιάω, τὸ ἀσβέστῳ χρίω. α'. εἰ. 30.

κορεῖν, τὸ καλλωπίζειν. α'. εἰ. 47.

κορίσπαξ, χορταδίναι. ν'. εἰ. 67.

κόρδυς, ὁ σωρός. ι'. εἰ. 46.

κόσιον, κόρη ὑποκοσιστικῶς. ια'. εἰ. 60.

κοσμήτωρ, ὁ κόρμιν ὀρθούμενος. δ'. εἰ. 62.

κοττῆν, πλὴν γνάθον, καὶ σιαγόνα οἱ Ἀττικοί. ιδ'. εἰ. 34.

κορυθαλίδες ὀπτυμεδίδιοι ἐν τῷ ὀπτυμεδίδιοι κορυθαλίδες.

κορυθαλὸς· καὶ ὅτι ὁ κορυθαλὸς τ ὀρνέων σεσῶτος σὺν τὸ λυκίφως ὀπὶ τὰς νομὰς ἀφικνεῖται, καὶ τιλάτωσος ὑποτρέφει. ι'. εἰ. 51.

κορυμὼν, ξύλου ὀπὶ τὸ ἄκρον βάρος ἔχουσαν, ξόπαλον· εἴρηται δ παρὰ τὸ κάρα, ἤγουν τὸ ἄκρον βαρὺ ἔχειν· ξόπαλον δ ἀμωτικείον ὄζιν ἐξ ἑνὸς μέρους ξοπλὼ ἔχον. θ'. εἰ. 23.

κορυπλίζων, ὁ τοῖς κέρασι πλήττων, ἀπὸ τῆ κορύπλω, τὸ κερατίζω. ε'. εἰ. 147.

κορύπτειν, κερατίζειν. τὸ γὸ κερατίζειν κορύπτειν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν, ὡς συμπεσόντων ἀλλήλοις τ κεράων, καὶ τὰς κορυφὰς πληττόντων, καὶ ξυγκυμβώντων. γ'. εἰ. 5.

κοσκινόμαντις, ἢ ἀφ' κοσκίνε μαντευομένη. γ'. εἰ. 31.

κοττὼ καὶ Εὐρύθεμις, Τιμάνθρεως δυναστεύοις,

χατήρις, ἂς ἐτίμησαν Ἡρακλεῖδαι, ἀφ᾽ τὸ συναγωνίσασθαι αὐτοῖς χτὶ τιὼ εἰς Πελοπόννησον ἄφιξιν. ς'. σι. 40.
κοπρίαεις, ὄνομα κύνειον, ἢ περὶ τὸν κόπον, ἢ ὑπὸ τ Φοβ Δωρεῶσι πεμπάδης Κοπῆς. ς'. σι. 40.
κέδια, κοινῶς, ἢ καφαλὴ, ἢ ἀνθορόρ βοτάνη, μύκων. ια'. σι. 57.
κοχύσαι, κατέτηξε, κατεφέρετο, ἢ ἁπλῶς ἔρρει κόχος γὸ ὁ ἁπλῆς ἔης, κατ᾽ ὀνοματοποίαν. β'. σι. 107.
κρᾶδις, ποταμὸς ἀφὶ Σύβαριν. ε'. σι. 16. ἢ 124.
κρανιάδης, αἱ Νύμφαι, αἱ πηγαί. α'. σι. 22.
κράνων, πόλις τῆς Θετταλίας. ις'. σι. 38.
κράσπεδον, τὸ ἄκρον τ κάτω μέρος τ ἐνδύματος. νῦν δὲ κράσπεδον, μέρ τ κρασπέδου. β'. σι. 53.
κριώνδας, ἢ ὅτι ὁ Σκόπας Κριώνδας. α'. σι. 39.
κρητῖδες, κεκρημνωμένοι ἄνδρες. ια'. σι. 6.
κρῆς, κρέας. α'. σι. 6.
κρουνὸς, τὸ ὑδροφόρον ἀγγεῖον. ιγ'. σι. 46.
κυανέαι, ἢ ὅτι κυανέαι ὑπὸ ἀνθρώπων· ὑπὸ δὲ τ Ἰώνων ὅρκου πύλαι καλοῦνται. ιγ'. σι. 22.
κύδων, πόλις Κρήτης. ζ'. σι. 12.
κυδωνικὸν, Κρητικὸν. ζ'. σι. 12.
κυκλάμινος, βοτάνιον ποιῶδες, λιπόξηζον, ὅσῳ χλιαδὲν ποιεῖ φρὸς χίματα. ε'. σι. 123.
κυλισθίωνες, οἰδοῦντες τὰ κοῖλα τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς. α'. σι. 38.
κυμαίθα, ὄνομα βοὸς ἢ αἰγὸς, περὶ τ κώμυθα· ἢ περὶ τὸ αὖθι, καὶ τὸ κόμι, ἢ τὰς κόμας αὖθας ἔχουσα, τετίσι ξανθὰς, ἢ ἐγκύμων. α'. σι. 46.
κύμινον ἄρειον, ἐπὶ φειδωλῶν. ι'. σι. 54.
κυμινοπρίστης, ὁ φειδωλός. ι'. σι. 54.
κυυόσσατος, φυτάριον, ὅμοιον ξύδῳ ἔχον τ κέρατον, ἀκανθώδες, μεταξὺ θάμνου ἢ δένδρου. ι'. σι. 92.
κύπειρος, ἢ ὅτι βοτάνη ἐστὶ μικρά τις ἢ ὑώδης. α'. σι. 106.
κύπρος, καὶ ὅτι κύπρος, ἄγιλος, ἢ χῖνος, θαμνοὶ ὡς ἐπιπέμονται αἰ αἶγες. ε'. σι. 128.
κῶς, ἢ ὅτι ἐν Κῷ ἐπιδήμησεν ὁ Θεόκριτος. ζ'. ἐν τῇ ὑποθέσει.
κωμάζειν, ἐπὶ σβ κατὰ νύκτα εἰς τὰς ἑρωμένας ἀπιόντων. γ'. σι. 1.
κωμικὴ ἀφήκευε. δ'. σι. 26.
κώμος, ἢ δίσμη, ἤτοι τὸ δισμάπτον, ἢ δίσμη χόρτου ἱκανὴ εἰς τροφήν. δ'. σι. 18.
κώναιες, ὅτι λέγεται ἀφὸ τὸ κέρατα ἔχειν τετραχέα ἔχειν, ὡς κώνους, ἤγουν τροχίλους. ι'. σι. 102.
κῶρος, κόρος νέος, ἢ κόρη, ἀπὸ τ κορεῖν. α'. σι. 47.
κωτίλλει, ἢ χελιδών. ιε' σι. 87.
κωτίλλουσα, ἤγουν πολυλογοῦσα· κωτίλλει γὸ ἡ χελιδών. ιε'. σι. 87.

Λ.

Λαγαβόλον, ξύλον ᾧ ἀφεύγοντες οἱ λαγωοὶ βάλλονται. δ'. σι. 49. ἢ ὅτι τὸ λαγαβόλον. ὅσῳ κορύνιον εἶπεν ἄνωθεν· ἢ ὅτι εἴρηται περὶ τὸ βάλλειν τοὺς λαγωούς. ζ'. σι. 128.

Λαμοτομῆς, Θεὶζεύς· ἀπὸ τῦ λᾶος τὸ χωρίον. ι'. σι. 3.
Λακίνιον, ἀκρωτήριον, ὑπό τινος Λακίνε Κερκυραίε, τῦ ὑποδεξαμένου Κρόνον φεύγοντα, ἔχον ἱερὸν Ἥρας. δ'. σι. 33.
λάμπυρος, ὄνομα κυνὸς, ὑπὸ τ λαμπρὸν ἔχειν τ ὀρὰν, ἢ πυρρόν. ἢ ὁ ὄπισθεν φυλάκων. ἢ περὶ τὸ λαμπυρὸν ἴσως εἶναι· ἐπειδὴ κύνες εἰσὶν ἀλώπεξιν ὁμοῖοι· λαμπυρὶς γὰρ ἡ ἀλώπηξ. ν'. σι. 65.
λαμπριάδαι, ὁ τῶν λαμπριαδῶν δῆμος, ὑπὸ τ Λαμπρίε. δ'. σι. 21.
λασίοιο, ἀντὶ τ πεπιεχωμένε, οὐκ ἀντὶ τῦ δασέος. ζ'. σι. 15.
λάπυμνον, ὄρος Κρήτης. δ'. σι. 19.
λαφῇ, καὶ ὅτι ἐκτέταται τὸ λα, διὰ τὸ εἶ) Δωρικόν. α'. σι. 4.
λείζειν, ἐνίοτε ἀντὶ τ κινδυνεύειν, ἐνίοτε ἀντὶ τ χρῆν ἁπλῶς. β'. σι. 3.
λειλοίπει τὰ λίνα ἐκ μοιρῶν, ἐπιπληρώκει τὸ χρεών. α'. σι. 139.
λέοντες, καὶ ὅτι ἐν Σικελίᾳ λέοντες οὐκ εἰσί. α'. σι. 72.
λέπαργος, ὁ λευκὸς, ἢ ὁ λευκοπίκιλος, ἢ ὁ λευκόπλευρος· καὶ ὅτι οἱ μὲν ὑπὸ τῦ λέπας ἔχειν καὶ τ ἀχρὸν, οἱ δὲ ὅτι λευκὸν ἔχειν τὸ δέρμα· οἱ δ ὑπὸ τ λευκὸν εἶναι κατὰ πλὴν λαπάραν. δ'. σι. 45.
λεπταλέας, πραχεῖα, ἢ λευκὴ, ἤγουν ὑπὸ κυμάτων λευκαινομένη, ἢ ὑψηλή. α'. σι. 40.
λευκίτης, ὑπὸ τ λευκότητος τ πράγε παποιημένον ὄνομα. ι'. σι. 147.
λῆς βούλει καὶ θέλεις, ὑπὸ τῦ λῶ· ἢ Δωρικόν, κατὰ ἀφαίρεσιν τῆς Θεσσαλικῆς. α'. σι. 12.
λίθος, Σηλυκῶς. ζ'. σι. 26.
λιμνάδες, αἱ ἐν ταῖς λίμναις ἀναχρεφόμεναι Νύμφαι. ι'. σι. 17.
λίνον, ἀντὶ τῦ ἱεῖν, παρὰ ποιηταῖς. α'. σι. 139.
λιπαραίῳ, τῦ ἐν τῇ Λιπάρᾳ τῇ νήσῳ. β'. σι. 133.
λιπαρὰ παλαίσρα, ἐπεὶ οἱ παλαίοντες ἐλαίῳ ἀλείφοντο. β'. σι. 51.
λὶς, ὁ λέων, καὶ τὸν λὶν, τὸν λέοντα. ιγ'. σι. 6.
λὶψ, ὁ ἄνεμος. θ'. σι. 11.
λοξώσης, κύρτωσίς τις ὀπὶ τὰ ἔμπροσθεν. ι'. σι. 43.
λυγιξεῖν, καταδῆσαι, ἢ τοῖς βιργίοις δῆσαι, ὅπερ λύγοις, ἢ κάμψειν, διορισμένον. α'. σι. 97.
λυγιξῶ, Δωρικῶς ἀντὶ τ λυγίσω. α'. σι. 97.
λυδία λίθος, ἡ δοκιμάζουσα τ χρυσὸν, ὅθεν τὸ εὐρίσκειν παρὰ Λυδοῖς. ιβ'. σι. 36.
λυκαία, καὶ ὅτι χωρίον ὄρειν εἰς ὃ ἐλθοῦσα τ Λυκάονος Καλλιστὼ θυγατέρα, ἄρκτον ὕσαι, ὑπὸ Ἑρμῆ πραφῆναι. α'. σι. 123.
λυκώπη, πόλις Αἰτωλίας. ζ'. σι. 72.
λυκωπίτας, ὁ ὑπὸ Λυκώπης. ζ'. σι. 72.
λύκωπος, καὶ ὅτι δῆμος ἀποίκων. ζ'. σι. 72.
λυσιμελείας ὕδατα καὶ λιμνὴ, ἐν Συρακούσαις. ις'. σι 84.
λυσσᾷν, καὶ ὅτι ἴδιον τῶν κυνῶν. δ'. σι. 11.
λυτήρσας, ᾠδὴ θεσπρωτικὴ, καὶ ἱστορία δημοσία Λυτήρσου πέρι. ι'. σι. 41.
λῶτη, θέλεσι. δ'. σι. 14.

Μαθημα-

M.

Μαθηματικοὶ, οἱ ὅτι τῆ Πυθαγόρου, οἱ μὲν Σκεπτικοὶ ἐκαλοῦντο, οἱ δὲ πολιτικοὶ, οἱ δὲ μαθηματικοί. ιδ'. σι. 5.

Μαθηματικοὶ, οἱ περὶ τὰ μαθήματα γεωμετρικὰ καὶ ἀστρονομικὰ ἐν Πυθαγόρᾳ. ιδ'. σι. 5.

Μαίναλον, ὄρος Ἀρκαδίας, ἀπὸ Μαινάλου, τοῦ Λυκάονος, υἱοῦ Ἑρμοῦ α'. σι. 124.

μαιωτικὸν, Σκυθικὸν· Μαιῶται γὰρ οἱ Σκύθαι, οἱ περιοικοῦντες τὴν Μαιῶτιν λίμνην. ιγ'. σι. 56.

μαλακὸς ὕπνος, ὁ μαλακοποιὸς. ι'. σι. 51.

μαλθακὸς, ὁ τρυφερός. ζ'. σι. 105.

μάλθη, κηρὸς ἀμόλυνη συνθηκιμαῖος. ζ'. σι. 105.

μάλιμνον, καὶ ὅτι τὰς ἐς θάλασσαν ἐσομιμβόας λίμνας ὕπνα φασί. δ'. σι. 23.

μάνδρας, τοὺς τὰ πρεσβάτων ὀρκόνλων, ἢ μάκηρας, ἢ βάκηρας, ἤγουν σκεῦος ξύλινον ἀλφιτοπηδὲς, τὸ φύρειν ἐιώθασιν. δ'. σι. 61.

μανιάκιον, κόσμος περιτραχήλιος. ια'. σι. 41.

μάνης, τὸ μανιάκιον, περιτραχήλιος κόσμος. ια'. 41.

μαντοφόρος, καὶ ὅτι ἔν τισιν ὕπνοις γράφεται ἀντὶ τοῦ ἀμνοφόρος. ζήτει ἐν τῇ μάνης.

μάπτης, ἀκρὶς ἐν τῇ καλάμῃ γινομένη, ἢ ὅτι περιμαρτύρεται λιμὸν φαινομένη, ἢ ὅτι κακὸν χρεος καὶ περισζουσα ὕσα, οἷς ἂν ἐντυγχάνῃ ζῴοις, κακὸν περιποιεῖ. ι'. σι. 18.

μαρύπτω, πτοπλεκτω. α'. σι. 29.

μάσυρα, τροφιὸ. ιδ'. σι. 39.

μάτυα τάλλα πυρὸ Κρητῶνα τάσια, ἐπὶ τῇ ἀνδρείᾳ τῆς Κρητωνιατῶν. δ'. σι. 33.

μάτυν εἰς ἄνδρα γενεῶν, τυτῖσι ματυοπώγων ὑπάρχων· οἷον μάτιν ἀνδρὸς πώγωνα ἔχων, ἀφ' τὸ μὴ χρῆσθαι τὴν ἀνδρὸς ξυρίμῃ. ιδ'. σι. 28.

μάχα, μεγάλως, καταπολύ. ι'. σι. 80.

μεγαίρειν, καὶ ὅτι τὸ φθονεῖν· ἐνίοτε δὲ ἀντὶ τοῦ μέμφεσθαι, ὡς ἡ νῶι, καὶ ὅτι τοῦτο συνήθως τοῖς ποιηταῖς, τὸ φθονεῖν ἀντὶ τοῦ μέμφεσθαι χρῆσθαι, καὶ φθόνῳ ἀντὶ μέμψεως. ζ'. σι. 101.

μεγαρεῖς, ἀδικοὺς λόγους ἄξιοι. ιδ'. σι. 49.

μεγαροῖ, ὡς Πυθοῖ, τοπικὸν ἐπίρρημα. ιε'. σι. 1.

μελάμπους, καὶ ὅτι ὕπνος ἐκαλεῖτο, παρόσον τοὺς πόδας ἐξικαίθη ὑπὸ τοῦ ἡλίου καὶ τοῦ Μελάμποδος πίεζει ἰσχνεία διηζοδικὴ. γ'. σι. 43.

μελίζει, λιγυρῶς ἠχεῖ καὶ ᾄδει· μέλπει δὲ τὸ ᾠδὰς ἔλεγον. α'. σι. 2.

μελίσδεται, Αἰολικὸν, ἀντὶ τοῦ μελίζει. α'. σι. 2.

μέλισσαι, αἱ ἐπαῖραι τῆς Δήμητρος. ιε'. σι. 94.

μελίτεια, εἶδος βοτάνης, τὸ κοινῶς λεγόμενον μελισσόβοτανον, καὶ ὅτι γλυκίζει. δ'. σι. 25. καὶ ι'. σι. 130.

μελιτοῦς, ὦ Περσεφόνη. ιε'. σι. 94.

μελίχλωρον, οἷον μελανοχρῶτα ῥῆμα, καὶ ἡ λίαν μέλαιναν. ι'. σι. 27.

μελιχραὶ, χροιὰν ἔχουσι μέλιτος, κιτρινοειδεῖς. ι'. σι. 90.

μελίχρουν, ἤγουν ἰσχνὸν κατὰ τὸ χρῶμα μέλιτι, τυτῖσι στύχρουν. ι'. σι. 27.

μελίχρουν

μελίχρους ᾗ καὶ κιθωνιδὲς. ε'. σι. 95.
μεσαμέλιον, κατὰ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας. ζ'. σι. 21.
μεσάτη, ἀντὶ τοῦ μέση, ὅθεν ποιηταῖς. ζ'. σι. 10.
μεσημβρινὸν, ἐκ τοῦ μεσημβρινοῦ, ἐκ-κολοβοῦντος τὴν ι, καὶ τροπὴν τοῦ β. α'. σι. 15.
μετέωρμον, τὸ μεταξὺ τῆς γῆς φυτῶν. α'. σι. 48.
μηκάδας, τὰς αἶγας. α'. σι. 87.
μήκων, ἡ κεφαλὴ, καὶ ἀνθηρὸν βοτάνη, ἡ κοινῶς λεγομένη κέφαλα. ια'. σι. 57.
μῆλα, πάντα τὰ ἄκρα τῆς δένδρων. γ'. σι. 13.
μήλοισι βάλλει, μηλοβολεῖ, εἰς ἔρωτα δηλονότι ὑπάγοντα βουλόμενον. ς'. σι. 6. καὶ ι'. σι. 88.
μηνυτὴς καὶ ἄγγελος, ἐν τῷ ἄγγελος.
μίδια, πόλις Ἄργους· οἱ δὲ κώμην αὐτὴν φησι. ιγ'. σι. 20.
μιδᾶπις ἠρώϊνη, ἡ Ἀλκμήνη. ιγ'. σι. 20.
μιλήσιοι πάπτηνε, καὶ ὅτι ὡραῖα Μιλησίοις οἱ πάπτηνες εἰς κάλλος ἐγίνοντο. ιη'. σι. 126.
μίλῳ, ἀντὶ τοῦ Μίλωνι· τὸ γὰρ εὐθεῖαν εἶπεν, ὁ Μίλος. κ'. σι. 51.
μίλων, ὁ Κροτωνιάτης, ὁ πολυφάγος λιγόμβιος, καὶ θέλει τὸ τοῦ Μίλωνος τελευτᾶς. δ'. σι. 6.
μινυρὸν, μινυρίζοντες, λεπτὴν φωνὴν ἠχοποιοῦντες. ιγ'. σι. 12.
μυτύλαν, τὴν ἀκρέων αἶγα. κ'. σι. 86.
μύλων καὶ Σίμων, οἱ δὲ Ἀράτῳ ἀντέγραψαν. ζ'. σι. 125.
μορμὼ, ὅτι εἰς κατάπληξιν τοῦτο ἐλέγοντο. ιη'. σι. 40.
μυσῶν ὀρνιχες, καὶ ὅτι ὕστερα λέγει πάντα τὰ ὕφανα τῆς ὀρνέων· νῦν δὲ τοὺς ποιητὰς λέγει. ζ'. σι. 47.
μύλλει, ἐλαύνει, ὠθεῖ, περαίνει. δ'. σι. 58.
μυϊσθὸς, καὶ ὅτι κατά τινας Ἀρκαδίας, κατά τινας δὲ Καρίας. β'. σι. 29.
μυρίκαι, αἱ μυρσίναι. α'. σι. 13.
μύρμηκας, καὶ ὅτι ἐν Ἰνδοῖς τινὲς χρυσὸν μεταλλεύουσιν. ιζ'. σι. 107.

N.

Νάκος, τὸ κώδιον· καὶ Σκηψόθεν, τὸ μαρσύπιον· καὶ ὅτι τὸ τῆς αἰγὸς δέρμα νάκος λέγεται, ὡς καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ· ἐπάγει γὰρ, ἀνίκ' ἔδυσε Ταῖς Νύμφαις τὰν αἶγα. ε'. σι. 2.
Νάρκισσος Σηλυκῶς. ἁ σι. 133.
Νείατον πόδα, τὰ κατώτατα τοῦ ὄρους μέρη παρ' Ὁμήρῳ. ζ'. σι 6.
νεοὶ ἐκπονέεσκον, αἱ χαρεσωμύαι χῶρας νιάζοντο θεὸς ἢ ἀπόρου· τοῦτον ἀεσταὶ οὖτο. ις'. σι. 94.
νέκλας, ἀντὶ ὑπερβολικῶς μελιχρότητος. ζ'. σι. 82.
νέκλας, καὶ ὅτι κυρίως τὸ τῆς ὀπὸς πῶμα, ἀμβροσία δὲ ἡ τούτων τροφή. ζ'. σι. 82.
νέναται, ὑπέρχονται, σιωπῶσι. θ'. σι. 9.
νεοτευχὲς, νεοσὶ κατασκάσμενον. α'. σι. 28.
νήαδος, ποταμὸς Κρήτης, καὶ ὅτι ὠνόμασται, παρόσον ἐν αὐτῇ νῆας ποτὲ κατακαῆναι συμβὰν τὰς Ἑλληνικάς. δ'. σι. 24.
νηρηΐδες, καὶ ὅτι εἰσὶ, Λευκοθέα, Παλαίμων,

λαίμων, ἡ Ἀφροδίτη. ζ'. σι. 59.
νισαῖοι Μιλαρεῖς, οἱ ἀφ' τῆς Ἀτλικῆς· ὄπινειον γὰρ Μιλαρέων ἡ Νίσα, ἀφ' ἧ Νισαῖοι οἱ Μιλαρεῖς· ὠνομάσθησαν δὲ ἀπὸ Νίσα τῆ Παιδίου Θ'. ιϛ'. σι. 27.
νύμφαι, τὰ ἐν γυναικείῳ σχήματι ἐν τοῖς ὄρεσι φαινόμενα δαιμόνια. γ'. σι. 9.
νύμφαι, ἡ ὅτι ὕπαι οἱ Λυδοὶ κελεύσι τὰς Μούσας. ζ'. σι. 92.
νυμφόληπτοι, οἱ μανιώδεις, παρόσον αἱ Νύμφαι ἢ φόβον, ἤγουν πλὴ μανίαν, ἐὰν ὅτι ἐπάγωσιν. ιγ'. σι. 43.
νὺξ, ἡ ὅτι ὀδὲ ἅρμαλος ὀχεῖται ποιητικῶς. β'. σι. 166.
νωδὸς, ὁ ἐστερημένος ὀδόντων· κυρίως ἢ νωδὸς ὁ τὸς ὀδόντας κλασμένους, εἶτα ἀδυνεία τινὶ ἢ γήρᾳ ἀποβαλλομένους. θ'. σι. 21.

Ξ.

Ξενίας, καὶ ὅτι κύριον ὄνομα κατά τινας· κατά τινας δὲ τῆς ἐκ Κρήτης ξένης· ἡ ὅτι ἡ ἔν τισι χάρτα οὐ Ξενίας, ἀλλὰ Ξανθᾶς. ζ'. σι. 73.
Ξυλοχίσθητε, ξυλεύεται, ξύλα τέμνων συνάγει. ε'. σι. 65.
Ξυστὸν, ἡ ὅτι γυναικεῖόν τι ἔνδυμα πανοικιλμένον· ἢ ἀσκιόλαιον λεπτὸν, ᾧ χρῶνται ἡ οἱ ἁρματηλάται· ἀπὸ τῆ ἢ χρῶ ξύειν· ἢ ἀπὸ τῆ ξύειν ἢ χρῶτα. β'. σι. 74.

Ο.

Ὄγμος, κυρίως ἡ ἀπ' ἀρότρου τομή· ἢ ὄγμον, ἢ αὔλακα λέγει, περὶ τὸ διωχθῆναι ἢ γλῶ ὑπὸ τῆ ἀροτριῶντος· οἱ δὲ τάξιν, οἱ δὲ τὸν ὄρχον, οἱ δὲ ἢ χόρτον· κυρίως δ' ὄγμος ἡ ἐπ' εὐθὺ τῆ ἀρότρου τομή· νῶ δὲ ὅτι ἢ εἰς εὐθὺ τάξιως τῆ διεσμῆ. ι'. σι. 2.
Οἶδυς, ὄρος Θετταλίας. γ'. σι. 43.
Οἰζυρὸς, ὁ παλαίπωρος, καὶ ὅτι γίνεται ἀπὸ τῆ οἴζος, ἡ ἀχαριστία. ι'. σι. 1.
οἰκέτης καὶ δοῦλος, καὶ ὅτι διαφέρει ἐν τῷ δοῦλος.
οἰναρέοισι, τοῖς φύλλοις τῆς ἀμπέλου. ζ'. σι. 134.
οἰναρίζειν, τὸ ἀθεμιτεῖν σὺν οἰναρίοις καὶ πυγῇν. ζ'. σι. 134.
οἶνος ἔραστὸς ὅτι ὅτω λέγει ὃν τίνες τε μεμιγμένος ἢ ἀραιόμενος, ἢ τῆ ἀραιόμου. β'. σι. 151.
οἷος ἀὐτῳ, ἀφεδάπε ἄνθει, ἀπὸ τῆ ἀείρ. οἷος ἀὐτῳ, τῷ λεπτοτάτῳ καὶ ἐξαιρέτῳ ἀείρ. β'. σι. 2.
οἰστρεῖν, δρομαίως ἔρχεσθ. ε'. σι. 28.
οἶστρος, καὶ ὅτι τῆς βυσὶ πολέμιος ἡ οἶστρος. ὅταν γὰρ διάκνωσιν αὐτὰς, οἰστρεῖν ποιῶσι καὶ πρίχειν πολλῷ ὁδῷ μὴ βοῆς ἐν τοῖς πεδίοις καταλιπόντας ἢ νόμον. καὶ ὅτι ἀλφάνει ὁ οἶστρος ἢ μύωπος. ε'. σι. 28.
οἰφεῖν, τὸ σωνεπάζειν. δ'. σι. 62.
οἰφόλης γυνὴ, ἤγουν ἡ καπηφόρις. δ'. σι. 62.
ὀλολυγὼν, εἶδος ὀρνέου· καὶ ὅτι ζῶον κατά τινας ἐν βορβοροδέσι τόποις μάλιστα διάγον· ἀπὸ τῆ ὀλολύζειν. ζ'. σι. 139.
ὀλοφυδνὸν, ἡ φυκιλώδης φύσια, ὡς οἱ Ἀτλικοὶ ὀλοφυκτίδα λέγουσι· καὶ ὅτι κατά τινας ὀλοφυδνὸν εἰσὶ φύμαλα, ἤγουν

ἄγουσι ἀναζλασήματα ὅπὶ τῆς ξύνδος γινόμενα. β'. σι. 30.
ὄλπη, κυρίως ἡ ἠεματίνη λήκυθος, ἀπ' ἧς ὄζειν ὀπίσασθαι τὸ ἔλαιον. β'. σι. 154.
ὄλπη Δωρεὶς, ἴσως ἀπὸ χαλκῶ λέγει· ἀφ' ὃ καὶ τὸ Δωρέϊδα φάγαι ἀντὶ Κορινθίας. β'. σι. 154.
ὄλπης, ὁ ἁλιεύς· ἀπὸ τοῦ λέπω, λοπὸς, καὶ ἐν ὑπερθέσει τοῦ ο ὄλπης, ὁ τὰς λεπίδωτὰς ἰχθύας ἀχρεῶν· νῶν δὲ κύριον. γ'. σι. 26.
ὅμολῳ, Θετταλίας ὄρος, ἔνθα πέπαται ὁ Πάν. ζ'. σι. 103.
ὀμφάκινον ἔλαιον, τὸ ἐξ ἀώρων ἐλαιῶν γινόμενον. ια'. σι. 21.
ὄμφαξ, ἡ ἄωρος σταφυλή. ια'. σι. 21.
ὄνδοι, φύσκαι ὅπὶ τοῦ ξύνδος λευκαὶ, ἴονδοι. ιϛ'. σι. 24.
ὀρθίνιον, κοινῶς ὕπτιον τοῦ ὄγμον. ι'. σι. 6.
ὀρέγω, τὸ ἐκτείνω· ἐπεὶ δὲ ὁ δίδωσί τις, ὀρέγων τινὶ χεῖρα δίδωσιν, ὥριξα λέγει, ἀντὶ τοῦ ἔδωκα. ε'. σι. 135.
ὀρῖσα, Αἰολικὸν ἀντὶτοῦ ὥρισα. ε'. σι. 85.
ὀρεμανίδες, τὰ ὄρεσα μῆλα. ἢ τὰ ἐν ὄρει μῆλα, καὶ ὅτι Ἀσκληπιάδης ἀφ' ὧ μεγάλα χάφει· καὶ ὅτι αἱ ὀρεμανίδες τοῖς σύκοις συναχμάζουσι. ε'. σι. 94.
ὀρνίθες Μουσῶν, ἐν τῷ Μουσῶν ὀρνιχῆς.
ὀρσοδαμνίδες, πάντες δένδρου οἱ κλάδοι· κυρίως δ' ὀροδαμνίδες καὶ ὀροδάμνους τοὺς ἐν ὄρει δάμνους. ζ'. σι. 138.
ὀρτάλιχοι, οἱ νεοσσοὶ μικροὶ, μηδέπω πτερύμνοι. ιγ'. σι. 12.

ὀρχεῖσθαι καὶ ὄρχου ὅτι διαφέρει· ὄρχος γάρ ἐστιν ὁ βόθρος, εἰς ὃν ἐπίδυεται τὸ φυτὸν ἐπὶ μοχλείαν· ὀρχεῖος δὲ ἡ ἐπίτηδες φυτεία. α'. σι. 48.
ὅσον δίνος, ὅση διώαμις ἀφ' μελῶν· καὶ ὅτι ὁ ῥηματισμὸς ὅτος καὶ τοῖς κοινοῖς συμβάδης ἐστί. α'. σι. 42.
ὅσα' ἐν ὀνείρῳ, ὡσεὶ ἔλεγε θεμισίαν ἄρδοντον. θ'. σι. 16.
ὁσίχορ, δεικλικῶς ἐμφαίνει τὴν τῆς ἀνέσδης συμπρόθετα. δ'. σι. 53.
ὁ δῶν, ὁ μὰ δὲ γλῶ. ζ'. σι. 39.
ὀδὶν ἐπεὶν, ὅπὶ οὐδὲ μηδενὸς ἀξίαν παροιμία, καὶ ταύτης πίει ἱστέα δηξοδικὰ, καὶ ἐξήγησις. ε'. σι. 21.
ὕδατα οἱ μαζοί. ν'. σι. 42.
ὄχναι, ἄπιοι, ἀχράδες. α'. σι. 134.
ὀψαμάτης, ὁ μίσχει ὀψίας θελζων, καὶ μὴ κατεχόμενον. ι'. σι. 7.

Π.

Παίσδεις ἔχων, καὶ ὅτι τὸ ἔχων παρέλκει Ἀπικῶς. ιδ'. σι. 8.
Πάλῳ, ὁ κληρός. ε'. σι. 30.
Πάλλω, τὸ λεπίδωτον τοῦ ἀλεύρου. δ'. σι. 28.
παλυώνται, λεπιώνται. δ'. σι. 28.
πάν, καὶ ὅτι οἱ μὲν Πανιλόπης καὶ Ἑρμῆ· ἄλλοι δὲ Διὸς καὶ Καλλιστοῦς· κατὰ πᾶς δ' Αἰθέρος καὶ Οὐρανοῦ καὶ Γῆς. α'. σι. 123. καὶ α'. σι. 3.
πάν, καὶ ὅτι ἀφ' ὥρας ἐστὶ σημῆον, ἤγουν τοῦ πατρός· ὅθεν καὶ θεσσαγορεύεται Πάν. α'. σι. 3.
πάντᾳ, ἀντὶ τοῦ πάντη, Δωρικῶς θεσσαλικῶς. ν'. σι. 41.
πᾶσι, καὶ ὅτι ἐπ' ὅτι πλησίον ἀλλοῦ. θ'. σι. 9.

πάραρ-

πάραρ, ὁ παρηρτημένος ἢ γεώμετρων ἐκ μεταφορᾶς τῶ παρήρων ἵππων. ιε'. σι. 8.

πάρηροι ἵπποι, οἱ τῷ ζυγῷ μὴ χρησιμεύοντες. ιε'. σι. 8.

παρῴδω, ἐνύησας, ᾠδάνης. ε'. σι. 120.

πασία λίθος, ἡ ὅτι λίθος λευκή. ς'. σι. 38.

πείκειν, κυείας τὸ ξαίνειν· ἐνίοτε δὲ τὸ κείρειν. ε'. σι. 98.

πελειάδες, ἡ ὅτι τὰς ὑπὲρ Ἀμαζόνων βασιλίσσης δυναστείας, θεσπέσιον τινὰ χορείαν καὶ παννυχίδα συνεστήσαντο. ιγ'. σι. 25.

πελειάδων ἀνατολὴ, ἡ ὅτι ἀρχομένου τοῦ θέρους. ιγ'. σι. 25.

πελίδνωμα, ἢ τὸ σώματος ὑπόπρασινα, ὅτε ὑφ' αἵματος μελανθῇ. ε'. σι. 99.

πέλλα ἀγγεῖον ποιμενικόν. α'. σι. 26.

πέλλαν, ἢ μέλαιναν. ε'. σι. 99.

πέλλαμα, τὸ πελίδνωμα. ε'. σι. 99.

πελοποννησοῖ, κατὰ τοὺς Πελοποννησίους. ιε'. σι. 92.

πενέσαι, ἡ ὅτι Θεόπομπός φησι τοὺς δουλεύοντας τῇ ἐλευθέρων, πενέσας καλεῖσθαι ὑφὰ Θεσσαλοῖς, ὡς παρὰ Λακεδαιμονίοις εἵλωτας. ις'. σι. 35.

πεπᾶσθαι, κεκῆσθαι. ι'. σι. 32.

πέπλῳ, ἐνδύματι. α'. σι. 32.

πνεοίθω, ἐντεῦθεν, ὡς ἀπὸ τοῦ λέβητα, λεβήκω. ι'. σι. 28.

ποικίλλω, τὸ ἐνδύω. ὅθεν καὶ ποικίλα, τὰ ἐνδύματα. ια'. σι. 19.

ποιμένη, ἡ ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ παρ' Ὁμήρῳ Ἀγαμέμνων λεγόμενος. β'. σι. 16.

ποικιπάπαται, ποικίλχυται. α'. σι. 55.

πορνατρὶς, ἀπὸ τοῦ πορνᾶσθαι καὶ τὸ ἐπιμίσθου ἐπλαμβάνεσθαι, ὡς αἱ Μακεδονίπεδες. ιε'. σι. 21.

πόσευρον, σανίδιον λεπτὸν καὶ τετραμμένον ᾧ καὶ εἰς τοὺς ὀρόφους ἀντὶ κεραμίων πολλοὶ χρῶνται. ιγ'. σι. 13.

πικρὸς, ἀντὶ τοῦ βαρὺς καὶ ὀργίλος. α'. σι. 17.

πίνδος, πολλαχοῦ Θετταλίας. α'. σι. 67.

πίσα, ἡ νῦν Ὀλυμπὰς, ἀπὸ Πίσου τοῦ Ἀραβίου, ἢ ἀπὸ Πίσης τῆς ἐνδυμίωνος θυγατρὸς. δ'. σι. 29.

πίων, καὶ πολὺ πλέσιος· ἢ πίονος, εὐκάρπου, ἢ λειπαρᾶ, ἢ λαμπρᾶ· μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν εἰς αὔξησιν πλούτων ὀφεαντικῶν· ἢ πίονα εἶπε τὸ χωρὶν τοῦ θέρους, ἀφ' οὗ τὸ ἐν αὐτῷ συλλέγεσθαι τοὺς καρπούς. ζ'. σι. 143.

πλαθάνη, ἐν αἷς πλαπλάπιοι τοὺς ἄρτους. ε'. σι. 115.

πλακεὺν, πλακοῦ. ζ'. σι. 18.

πλακὸν, τὸ πλακοῦ. ζ'. σι. 18.

πλαπάγημα, τὸ πλαπαγώνιον. γ'. σι. 29.

πλαπαγώνιον, τὸ τὸ μύκωνος φύλλον, καὶ τὸ τὸ ἀνεμώνης, ἀπὸ τοῦ πλάσσειν, ὃ δεῖ φορεῖν· πάντες γὰρ αὐτὰ καὶ τὸ ἀντίχειρα καὶ τὸ λιχανὸν δάκτυλον, τύπτουσι τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ, καὶ ὅταν σημαίνωσι εἰ ἀγαπῶντες ἀπὸ τῶν ἀριθμῶν. ια'. σι. 57.

πλέα, πλέρα. ε'. σι. 59.

πλειάδων ὀνόματα, καὶ ὅτι εἰσὶ, Κακκυμὼ, Πλαυσία, Πρῶτις, Παρθενία, Μαῖα, Στονυχία, Λαμπαδὼ. ιγ'. σι. 25.

ποικιλὶς, ἡ ἀκανθὶς. ζ'. σι. 141.

πόλεις Πτολεμαΐς, καὶ ὅτι πρισμένεται, τειχί-

πεντήκοντα, πεντάκοντα πρῆις. ιζ'. σι. 81.
πολιτικοὶ, οἱ περὶ τὰ ἀνθρώπινα καλαμινόμενοι πρὸς τὴν Πυθαγόρα. ιθ'. σι. 5.
πολύγναμπτον, ὅλον, ἢ κάμπας ἔχον. ζ'. σι. 68.
πολυκράτης, ὁ Σαμίων βασιλεύς. ιζ'. σι. 70.
ποτπτύζειν, τὸ λεπτότατος φωνεῖν πνὰ φυσῶντα ἢ ἐκ τῆς καλάμης αὐλόν· ἢ ἐμπνεῖν. ε'. σι. 6.
προπυλιάσθει, συεισμόν τινα συείζει. ε'. σι. 89.
προσείσομαι, προσυμήσομαι. β'. σι. 11.
πότναν, τὴν θεὸν, ἤγουν τὴν κόρην. ιε'. σι. 14.
πρεσβύτειος, καὶ ὅτι δύο· ὁ μὲν ἀρχαιότερος ἀνδριαντοποιός· ὁ δὲ νεώτερος ἀγαλματοποιός. ε'. σι 105.
πρίπος, ἢ ὅτι Νύμφης Νάϊδός ἢ Χθονὸς ἢ Διονύσου· ὅτι δὲ καὶ κατά τινας ὁ αὐτὸς ὅτι τοῦ Διονύσου· ἢ ὅτι λέγεται ὡς βεκπύου ἀφὸ τῆς ἐκδύσεως ἐν ᾗ μίθυσε, ἢ ὁ φαλλὸς μενος τὸ σπέρμα. α'. σι. 21.
προίασμα, ἢ ὅτι προίασμά ἐζτι τὸ, Ἄρχετε βωκολικᾶς· ἢ ὅτι τὸ αὐτὸ ἐπῳδὴ λέγεται, ἢ ὁλμελῴδημα. α'. σι. 64.
προσδάλλω, τὸ προσκρύω. ια'. σι. 19.
πρῶσα, ἢ Κῖος ἀπὸ Περσέως τοῦ Ἀδναίων βασιλέως. ιγ'. σι. 30.
πρόφρων, ὁπηρξημαπικῶς· ἀντὶ τοῦ μὴ ἀποδυμίας. α'. σι. 60.
πρῶκα, τὴν ταγήνα, παρὰ τὸ πρὸ πίμπλης. δ'. σι. 16.
πρωτότοκος, ὁ πρῶτος τυχθείς. ε'. σι. 84.
Παρμοὶ, καὶ ὅτι τοῦ Παρμῶν οἱ μὲν εἰσιν ὠφέλιμοι, οἱ δὲ βλαβεροί. ζ'. σι. 96.
πιλέα, τόπος ἐν Κῷ, ἢ ἐν Ἀργεία. ζ'. σι. 65.
πιλιατικὸς οἶνος, ὁ Θετταλικὸς ἢ Ἐρέσιος. ζ'. σι. 65.
πολεμαῖοι, καὶ ὅτι πρῆις ἐγένοντο, ὁ Λαγωὸς, ὁ Σωτὴρ, ὁ Φιλάδελφος. ιζ'. σι. 41.
πίνειν ἐς τὸ κόλπον, καὶ ὅτι τοῦτο ποιοῦσιν αἱ γυναῖκες τὸ γεμισθὲν ἐκτετιμέναι. ε'. σι. 39.
Πυθαγορειοὶ καὶ Πυθαγορεικοὶ, καὶ ὅτι Πυθαγορειοὶ, οἱ ὑποδεχόμενοι τὰ Πυθαγόρου, μὴ ὄντες δὲ ἢ ἐκείνου δόξης· Πυθαγορεικοὶ δέ, οἱ ὅτω φρονοῦντες ὡς ἐκεῖνος, καὶ κατὰ Πυθαγόραν διαιτώμενοι. ιθ'. σι. 5.
πυεῖ δάλπει, παρεμμία ὅθεν τὸ ἀλφὸ τι ἀποδυμίων. ε'. σι. 31.
πυρραίαις, ὠείμοις, ὀρχεζόσαις· οἱ δὲ, ταῖς ἤδη ὥραν ἐχούσαις πρῶτης· ἢ πυρραίαις, ταῖς πρωϊμοις· α'. σι. 46.
πύρνον, ἢ πρωϊμὸν ἔνιοι. α'. σι. 46.
πυῤῥιχος, καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ πυρὸς, πυῤῥιχος χωρὶς παρωγωνίου· καὶ ὅτι τινὲς παρεξυτόνως λέγουσι πυῤῥίχος· καὶ ὅτι κατοκρισικὴν ἐστιν Αἰολικῶς· καὶ ὅτι πυῤῥιχος τὸ κοινῶς ὀνομάζομενον. καὶ ὅτι κατά τινας ἀπὸ Πύῤῥου τοῦ Ἠπειροτικῶν βασιλέως. δ'. σι. 20.
πυῤῥος, Ἐρυθραῖος ἢ Λέσβιος μελῶν ποιητής. δ'. σι. 31.
πυῤῥοπείχω, πυῤῥόπειχος. ν'. σι. 3.
πύξα, καὶ ὅτι δῆμος τῆς Κῶ, ἢ τόπος ὕπως ὀνομαζόμενος, ἀπὸ τῆς φύξιν τοῦ Ἡρακλέους ἢ ὑπὸ τῶν Κώων γενομένης,

νομάνην, ἢ ὄνομα πόλεως. κατά τινας ὁ τόπος ἐν ᾧ ἱερὸν Ἀπόλλωνος Φυξίου. ζ'. σι. 130.

P.

Ῥαγίζοντι, τὰς ξύλας ἀναλέγουσι, ξυλολογοῦσιν οἱ τὰς, ἐδίεσι. ε'. σι. 104.

Ῥαδινὸν τὸ εὔμηκες καὶ λιπόν. τὸ ξύλα ἤγουν εὐκόλως, δονούμενον. ια'. σι. 45.

Ῥήναια, νῆσος ἥτις λεγομένη, ἣν καὶ Δῆλον φασί. καὶ ὅτι τὴν Ῥήναιαν, προσῴκησε τῷ Δώρῳ Πολυκράτης ὁ Σαμίων βασιλεύς. ιζ'. σι. 70.

ῥίον, τὸ ἀκροτήριον τῆς Πελοποννήσου, ἐναντίως τοῦ καλουμένου Ἀντῥίου τεσσαρακοντόρου. α'. σι. 125.

ῥίπτει, ῥίπτει, πέτει. α'. σι. 37.

ῥὶς, καὶ ὅτι ῥὶς λέγεται ἀπὸ ἀνθρώπων, ξύγχος ἀπὸ κυνῶν, ῥάμφος ἀπὸ ὀρνέων. ε'. σι. 30.

ῥοδάκινος, καὶ ὅτι οὐδεὶς Σαμίων ὄζεται αὐτῆς, γλυκωδές τι ἄνθος προϊεμένη· καὶ ὅτι σὺν τὰ γόνατα καὶ τὸν πώγωνα οὐδὲ πέλεκυν πήσσεται. ι'. σι. 131.

ῥόδον, καὶ ὅτι λέγεται τὸ ῥόδον ἀπὸ τοῦ διάπνου ἀπορρεῖν· ῥοώδης γάρ ἐστιν, ὅτι φθειρόμενον. ι'. σι. 93.

ῥόδον, ὅτι τῆς γυναικείας ἥβης. ια'. σι. 10.

ῥοδόπη, ὄρος ἡ Θρᾴκης. ε'. σι. 77.

ῥοικὸς, καμπύλον. δ'. σι. 49.

ῥόμβος, ὁ πρόχους, ὃν οἱ Ἀττικοὶ κόρυμβον καλοῦσι· καὶ ὅτι πείγων. β'. σι. 31.

ῥόπαλον, ἀμουσότερον ἀντὶ προσῳδίας, ἐξ ἑνὸς μέρους ξοπάλου ἔχον, καὶ βάρος. θ'. σι. 23.

ῥύγχος, καὶ ὅτι κυρίως ὀδὲ οὐδὲ ὀρνέων· νῦν δὲ καταχρηστικῶς ὀδὲ κυνός. ε'. σι. 30.

Σ.

Σάθη ἡ εἰς τὸν ἐπιθυμίαν ἐκπύρωσις· ἡ σάθη, τὸ μόριον τοῦ ἀνδρὸς, ὅπερ καὶ πέος λέγεται. δ'. σι. 62.

Σακάται ἄρτοι, καὶ ὅτι οὕτω λέγονται, ὡς ἐπὶ χαλκίδος Δημόνικος οἱ νομεῖς οὐδὲ μητέρων χωρίζουσι, καὶ ἰδίᾳ βόσκουσι, καὶ ἐν ἰδίῳ σηκῷ κλείουσι. α'. σι. 10.

Σαρδόνιον κῦμα, καὶ ὅτι ἀπὸ τούτου εἰς Καρχηδόνα εἰσὶ πλοῦς ὁ καὶ ἐπὶ νῆσον Σαρδὼ, ὃ καλεῖται Σαρδόνιον. ις'. σι. 86.

σατυρίσκοι. δ'. σι. 62.

σάτυροι, καὶ ὅτι τοὺς σατύρους οἱ πλείονες φασὶν ὡς καὶ τοὺς Σειληνοὺς, καὶ Πᾶνας, καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς σάθης πεποίηται τὸ ὄνομα. δ'. σι. 62.

σαῦρος καὶ σαῦρα, ὅτι καὶ θηλυκῶς λέγεται καὶ ἀρσενικῶς. ζ'. σι. 22.

σκιαστικοὶ, οἱ σκιὰν ἢ διαίταν καταμενόμενοι. ιδ'. σι. 5.

σισαρὼς, διεσκαλῶς τὰ χείλη, καὶ μειδιῶν. ζ. σι. 79.

σία, καὶ ὅτι βοτάνη τίς ὄζεται, ἣ ἀνθύλλια ὅμοια σιλίνῳ ἐν τοῖς ποταμοῖς φερόμενα· καὶ ὅτι κατὰ τινας τὰ σκῶλ τοῖς ποταμοῖς φυόμενα βρῦλα. ε'. σι. 125.

σικελίδης, Ἀσκληπιάδης ὁ Σάμιος, ὡς υἱὸς Σικελίδα. ζ'. σι. 40.

σιμὰς μέλιοσιν, καὶ ὅτι σιμὰς καλεῖν ἔθος τὰς μέλιοσας· τὸ δὲ σεὶς ὑποδοχὴ ἡ ἐρασίας αὐτῶν ἄγλος, σίμβλον καλοῦμεν. ζ'. σι. 80.

σίμβλον, τὸ ἄγλος τὸ πρὸς ὑποδοχὴν ἢ τῶν μελιοσῶν ἐρασίας. ζ'. σι. 80.

σιμιχίδας, καὶ ὅτι φασὶν ὕτω τὸν Θιόκριτον λέγειν πῆς καδὸ Σιμιχίδου λῶ υἱὸς, ἃ καδὸ σιμὶς λῶ. οἱ δὲ ἕτερόν τινα τῶν σὺν αὐτῷ· καὶ ὅτι φασὶ τὸν τοιοῦτον ὑπὸ πατρὸς κληθῆναι Σιμιχίδου τῶ Πιεκλέους ἢ Ὀρχομενίων, οἳ πῆς πολιτείας ἔδοξε Κάοις τευχήσαι· καὶ ὅτι τῆ παρωνυμικῶν ἐσι τὰ ἀπαραλλάκ[τ]ως ἴδια τῶν υἱῶν ὡς ὁδὶ τῶν πατέρων λεγομένων. ζ'. σι. 21.

σιμὸς, ὁ συγκαθειμένην ἔχων τὴν ῥῖνα, καὶ ἀνεσηκότας τοὺς ῥώθωνας. ια'. σι. 33.

σῖμων, καὶ ὅτι ὕτως ὁ τῦ Ἄρεως ἐκαλεῖτο ἀντεραςής. ζ'. σι. 125.

σίπλα, διάθετγμα βακολικὸν, ὅσαρ λέγυσιν οἱ βακόλοι. δ'. σι. 46.

σίπλα, καὶ ὅτι παρακέλευσις τῦτό ἐσι. ε'. σι. 3.

σκαίρειν, κυρίως τὸ σκιρτᾶν· ἀφ' ἧ καὶ σκάρθος· καὶ ὅτι παῦ ἀπὸ τῦ νέμεσθαι, ἐν τῷ, σκαίρει τὸ βαδύσιον ἀμφὶ Λάπυμνον. δ'. σι. 19.

σκαλδᾶν, σκαλίσαι καθαίρειν. ι'. σι. 24.

σκαλὶς, καὶ ὅτι ἐρασκεῖόν ἐσι γυναικὸν ἡ σκαλὶς, τὸ κοπῶς λεγόμενον σκαλισήριον. ι'. σι. 14.

σκαρδύξῃς, ἀγγεῖα εἰς ἃ καπηθύσσω τὰς μελιπηκείας. ε'. σι. 59.

σκάλλις χλωραὶ, ἀπὸ τῆ χλωραὶ σκιναὶ καὶ καλίδαι. ιε'. σι. 119.

σκάνδυν, τὸ πόσιον· καὶ ὅτι τὸ σκάνδυν σκίζρον καλοῦσιν οἱ Ἀθηναῖοι· ιε'. σι. 39.

σκίλλα, εἶδος βοτάνης πάντη ἀχρέσου. ε'. σι. 121.

σκιλλοκρόμμυα. ε'. σι. 121.

σκιπαῖον, Ἐπιεικὲς· καὶ ὅτι λέγεται ἢ περὶ τὴν σκίπα, ἢ περὶ τὸ κνέφας, ἢ ὅλως τὸν κνίπα. ις'. σι. 93.

σκοπάδαι, καὶ ὅτι Κρανάνιοι τὸ γένος· Κράνων δὲ Θιοσαλίας πόλις, ὅθεν Σκόπας ὁ Κρέοντος καὶ Ἐχεκρατίας. ις'. σι. 36.

σκοπὰ, ὑψηλὸς τόπος· ἐφ' ὃ δεῖ πὰ ἰσάριθμον, τὰ κύκλῳ φυλακίπιδας. θ'. σι. 11.

σκύζειν, καὶ ὅτι κυρίως ἐπὶ λέοντος, ὅταν τὸ ἐπισκυνίον χαλάζ» ὀργιζόμενον· ἐπισκυνίον δὲ ἡ τῶ ὀφρύων κάθισις. ις'. σι. 8.

σκωπὸς πόντος, ὁ λεγόμενος Εὔξεινος. ις'. σι. 99.

σκύλακας, τὰ μικρὰ τῶν κυνῶν ὑποκορισικῶς. ἴσι καὶ ὅτι ἀντὶ τῶν κυνῶν. β'. σι. 12.

σκύφος, τὸ ποτήριον. α'. σι. 143.

σκῶπες, οἱ νυκτικόρακες· καὶ ὅτι ὕτω καλοῦνται ὑπὸ τῆ φθογγίδος ὡς ἐπισκώπλοντες τῇ φωνῇ. α'. σι. 136.

σμῆγμα, τὸ σαπώνιον. γ'. σι. 17.

σμίνη, τὰ τῶν μελιοσῶν ἀγγεῖα. α'. σι. 107.

σμήχω, τὸ καθαίρω. γ'. σι. 17.

σπᾶν, ὑπὸ τῆ σπᾶσθαι. ζ'. σι. 139.

σπασῶ, ἀντὶ τῦ σπάσω, Δωρικῶς. ε'. σι. 33.

σπῖραι, αἱ εἰς ἄπαν ἄτοκοι. θ'. σι. 3.

σπέρμον· καὶ ὅτι τοῖς σπεύδουσι ἐχέσοντο ἐν τοῖς συμποσίοις, ὑπὲ εἰαν καὶ ἀρθονίαν

ἀρθονίαν αἰνιττόμενοι· τὸ γὰρ σίνεσθαι, πληροῦσιν. γ'. σι. 21.

στιβάδες, ἢ ἐξ ὕλης χορτώδης κατάστρωσις. ιγ'. σι. 34.

στιβὰς, στρωμνὴ ὅθεν γῆς ἐκ φύλλων. ζ'. σι. 67.

στίγμα, ὃ λαμβάνει ὁ νικήσας. ι'. σι. 11.

στομάλιμνον, πλοῦ εἰς θάλασσαν ἐστομωμένην λίμνην. δ'. σι. 23.

στορισμοῖσι, καθαρεύουσι, γαληναίαις ποιήσεσι. ζ'. σι. 57.

στρόμβος, κογχύλιον, ἀπὸ τοῦ συστρέφεσθαι. β'. σι. 25.

σύβασις, πόλις Ἰταλίας, ἢ ἀπὸ οἰκιστοῦ τινος, ἢ ἀπὸ Σιβάριος ποταμοῦ· καὶ ὅτι τὸ νῦν Θούριον καλεῖται. ε'. σι. 1.

συβάρται, Δανειακῶς καὶ πλουσίως, ἀντὶ τοῦ Συβάρται. ι'. σι. 5.

συκίνη ἐπιχείρια, ἢ μηδὲν ὠφελοῦσα. ι'. σι. 45.

σύκινοι ἄνδρες, ἤγουν ἀδυνάτοις καὶ ἀχρείοις· ὅτι τὸ ξύλον τῆς συκῆς εὔθρουστον. ι'. σι. 45.

συὸ κακοῖς μανίαις, ἤγουν κακῶς μαινομένην. β'. σι. 136.

συώφορυς, ἐς ταυτὸ συνακοῦσαι ἔχουσα τὰς ὀρχεῖς, ἢ λαικάς, καὶ συλλικολλημένας. τοῦτο δὲ ὑφθαλμοῦς· ἢ συνιτέα. ν'. σι. 72.

συρακόσιοι, καὶ ὅτι Κορινθίων ἄποικοι. ιτ'. σι. 91.

συρίζειν, τὸ ἀφῆ σύριγγος μέλπειν· καὶ ὅτι διαφέρει τὸ ᾄδειν τοῦ συρίζειν καὶ τοῦ αὐλεῖν καὶ τῶν τοιούτων, τῷ, τὰ μὲν, μόνῳ ἔχειν μόνον τὸ δὲ ᾄδειν, καὶ ὅδε λόγῳ λέγεσθαι ἐμμελῶς. α'. σι. 3. καὶ β'. σι. 28.

συρικτὰς, ἢ κοινῶς λεγόμενος τραγηδητής. ζ'. σι. 28.

συρίττω, ὅθεν τῶν ἐμπαιζόντων· καὶ ὅτι ἀμεταβάτως καὶ μεταβατικῶς. α'. σι. 3.

σφαδόνες, τὰ ἐκ τοῦ κυφόνου κυεῖα, ἢ οἱ κυφοὶ οἱ ἔχοντες τοῦ κυφώνου τὸν γόνυς. α'. σι. 147.

σχοῖνος, τὸ παρὰ τοῖς κοινοῖς βρύλλον. α'. σι. 53.

Τ.

Τάλαντον ὁ ζυγὸς· καὶ τάλαντα τὰ τοῦ ζυγοῦ σταθμιζόμενα· ὁ πλοῦτος. ν'. σι. 53.

Τάμισος, ἢ πτύα παρὰ τὸ ταμίζειν, ὃ ὅζει πυκνοῦν τὸ γάλα ἐπὶ αὐτοῦ τριφόμενον. ζ'. σι. 16.

Ταρσοὶ, τὰ κοινῶς λεγόμενα τραβόλια, καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ τείρω γίνεται. ια'. σι. 37.

τεῦνδε, ἐνταῦθα, Δανειακῶς. ι'. σι. 32.

τίμπα, τὰ ἄλση γαλικῶς· ἐνίοτε δὲ τὸ μεταξὺ Ὄασης καὶ τοῦ Ὀλύμπου χωρίον. α'. σι. 67.

τετράσινις, ἤγουν τετρατεῖς, Ἀττικῶς. ζ'. σι. 147.

τεύταρος, ὁ Σκύθης ὑφ' ἡλακχθεὶς τοῖς Σκυθικοῖς ἐχρήτο τόξοις ὁ Ἡρακλῆς. ιγ'. σι. 46.

τλήμιος, ὁ παρ' Ὁμήρῳ Εὐρυμέδης ἢ Εὐρύμαχος καλάμβους. ε'. σι. 23.

τηλέφιλον, τὸ φύλλον τῆς μάκαρος, οἱονεὶ δηλέφιλον· καὶ ὅτι πλεῖόμενον εἰ ψύχρον ἀπτίλοι, ἐλίδου αὐτοῖς σημαίνει ὅτι ἀντιρρώσιν ὑπὸ τῶν ἰοφθόρων· εἰ δ' ἐκ ἀπετίλοι, ὅτι μυσιῶσιν. γ'. σι. 29.

τήπα,

τήνη, ἐκείνη Δωριεῦσι. οἱ δὲ Δωριεῖς ποτὶ μὲν χάρμῃ τὸ τ ἀντὶ τοῦ κ, ποτὶ δὲ τὸ κ ἀντὶ τοῦ τ. ἰὼν γὰρ ἐκεῖνη, κὴ κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ ι, κείνη. ἐκόλη τοῦ ι, κὴ τροπῇ τοῦ ε εἰς η, κὴ τοῦ κ εἰς τ, καὶ τοῦ η εἰς α, τήνα. α'. σι. 1.

τηνεῦ, ἐπιζεύγματικῶς, ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα. ε'. σι. 33.

τηνῶθε, ἐξ ἐκείνου τοῦ τόπου, Δωρικῶς. γ'. σι. 10.

τίλλω, κὴ ὅτι τὰ ὑπὸ τοῦ πίλλειν συγκείμενα, εἰ μὲ ὡσεὶ παροξύνοιτο, πάσσω δηλοῖ· εἰ δ' παροξύνοιτο, ἐνέργειαν. ε'. σι. 84.

τὶς ῥίζας ἀντ' ἰείων ἐποιήσατο; ἤγουν τίς ποτε ἔκειρεν ἀντ' ἰείων ῥίζας; ε'. σι. 26.

τίπυρος, ὄνομα αἰπόλου· κὴ ὅτι τὰς ἀργὰς πύρους λέγουσι· ἢ τίπυρι οἱ τράγοι, ἢ οἱ σκίλινοι, ἢ οἱ σίκυροι, ἢ ὄνομα πόλεως Κρήτης, ἢ κατ' ἄλλους οἱ τοῦ Διὸς αἰγίοχοι· κὴ ὅτι κάλαμον λέγουσιν εἶναι τινές. γ'. σι. 2. κὴ ζ'. σι. 72.

τοκάδων, ἀπὸ μητέρων. ν'. σι. 63.

τοσσῆνον, τοσοῦτον. α'. σι. 54.

τραγῳδεῖν, τὸ ᾄδειν. ν'. σι. 4. κὴ σι. 55. κὴ 61. καὶ α'. σι. 19. κὴ γ'. σι. 38.

τραγῳδητὴς, ὁ ᾄδων, κωμῳδός. δ'. σι. 30. κὴ ζ'. σι. 28.

τραγῳδὸς, ἀντὶ τοῦ κωμῳδός. ζ'. σι. 82.

τεσσαρακοντάζυγον, ἢ πολυκάθιδρον, ἢ τεσσάκοντα καθέδρας ἔχουσα. ιδ'. σι. 74.

τρίοπον, ἀκρωτήριον τῆς Κνίδου, ἀπὸ Τριόπου τοῦ Ἄκαντος. ιζ'. σι. 69.

τρίοψ, ὁ βασιλεὺς τῆς Κῶ, ἀφ' οὗ τὸ ἀκρωτήριον ὠνόμασται τῆς Κνίδου. ιζ'. σι. 68.

τροφαλὶς, πυρὶς πεπηγὼς παρ' Ἀθηναίοις. ια'. σι. 20.

τρυπᾶν, ὀχετεύειν. ε'. σι. 42.

τρύχων, εἶδος λαχάνου· νῦν δὲ ὅλη τριφυότητος, ἐν ᾗ, Ἄφωνα δὲ τρύχων. ι'. σι. 37.

τυείσδεις, ἀντὶ τοῦ συρίσδεις, Δωρικῶς. α'. σι. 3.

τυρεῖς, παράγωγον. α'. σι. 57.

τυτθὸν, κὴ ὅτι κυρίως τὸ ἐπίπτυδον βάρος παρὰ τὸ τυτθὸν, ὃ σημαίνει τὸ μικρόν. α'. σι. 45.

Υ.

Ὑάκινθος γράπτα, ἃ ἔχυσα ἐν ἑαυτῇ γεγραμμένα γράμματα θρηνοῦσι, δηλονότι τὸ αἰ αἰ, σύμβολον ἦν ἐπ' Αἴαντι μυθολογουμένων. ι'. σι. 28.

Ὑδὸς, ὁ συγκεχαμμένος τὸ σέχλον· ἀπὸ τοῦ κυφὸς, ὑποζολὴ τοῦ κ, κὴ τροπῇ τοῦ φ εἰς β'. ι'. σι. 43.

Ὑετὸς, ὅτε κὴ κρύπτ. ζ'. σι. 115.

Ὕλας, κὴ ὅτι ὁ Ὕλας υἱὸς ἦν Σακράτου Ἡρακλέους· κατὰ τὸν Ῥόδιον δὲ Ἀπολλώνιον Φιλοδάμας κὴ Κύνος, κατ' Εὐριπίωνα δὲ Εὐρύμας, τοῦ Ποσειδῶνος, κὴ ἄλλου κατ' ἄλλους. ιγ'. σι. 7.

ὕπλαγξ, εἶδος παγίδος· κυρίως δὲ ἡ τοῦ δρομέως ἀφετηρία, ὁ κάγκελον ἡμεῖς φαμέν. ν'. σι. 58.

ὗς ποτ' Ἀθηναίαν ἔσει ἔπεισι, παροιμία ὅτι τοῦ τοῖς κρίνουσιν ἀντιπεζόντων. ι'. σι. 23.

ὑφίπτη, ὑποκάλλει. δ'. σι. 4.

Φ.

Φάκιον, ἔψειν, παρ' ὑπόνοιαν, ἀντὶ τῆ χρέας. ί. σι. 54.

Φάλαρον, ὁ λόφος. ν'. σι. 27.

Φάλαρος, ἡ ὄπ ὄρος κατά πας ωρὸς ἀναπλὰς κύμβον· κατ' ἄλλας δὲ φάλαρον ὁ λόφος κενὸς· φαλὸν γὸ το λευκόν. ί. σι. 103.

φαλκείωντα, τὰ λόφοκαμβίμβια. ί. σι. 103.

φάσσα, ὄνομα ὄρνέυ· ἡ ὄπ ὑπονιάνιον ἔχει τὰ κεφαλὰ ἡ μᾶλλον γε ἐμπύρρεγον, τῶντε ὀφθαλμῶν λευκῶν ὄντων τὸ ἐν αὐτοῖς μέλαν ςρογγύλον ἔξ. ί. σι. 96.

φηγοί, οἱ βάλανοι· ἡ ὄπ εἰρηῆ, παρόσον ωρὸ τῆ Δημητριακῶν καρπῶν, τοὺς βαλάνους ἔδιεν. θ'. σι 20.

φθονεῖν, ἡ σήμαινι ὅτι συνήθεις τῶτο τοῖς σοικτᾶς, τῷ φθονεῖν ἀντὶ τῦ μίμεῖ ὧς χρῆσ, ἡ φθόνῳ ἀντὶ τῦ μίμεῖσθαι. ζ'. σι. 101.

φθύζειν, πίειν. ζ'. σι. 127.

φιαρωτέρα ὄμφακον, σκληροτέρα ἀνόρα σαρκὸς. ια'. σι. 21.

φιλαίτατος, φίλτατος. ζ'. σι. 98.

φιλιχθὲς, ἐκ ἔχθος ἡ μίσος τὸς φίλυς ἄγων, ἢ φιλόνεικον. ί. σι. 137.

φιλητᾶς ὁ σοικτὸς, ἡ ὄπ Κῶος ἰῶ τὸ γένος, ἢ, ὡς ἔνιοι, Ῥόδιος, ἰῶς Τιμόθεν. ζ'. σι. 40.

φιλοῖφα, φιλοσωματικὰ· ὀρεῖν γὸ τὸ σωματίζειν. δ'. σι. 62.

φιλοχάρτομον, λοιδορῶν φίλον. ί. σι. 77.

φιλοτοίμιος κύων, ὁ ἐν τῇ ποίμνῃ φιλῶν ἀναρρήξας. ί. σι. 106.

φίλον, ἡ ὄπ ἐνίοτε μὲ λέγῃ ὅτι τῦ φιλουῶντος· ἐνίοτε δὲ ἡ ὅτι τῦ φιλημένου. ί. σι. 23.

φλάσμα, φλάσμι. ί. σι. 150.

φοίνικας, ωρὸ ὄπ ἔτως φασὶ τὸς Καρχηδονίαν οἰκοῦντας Φοίνικας· οἱ γὸ Φοίνικας ἄποικοι Τυείων. ις'. σι. 76.

φοιτᾷ, ὁρμᾷ· ἡ ὄπ παρὰ τὸ ὁδὸς γίνεται ὁδῶ, τροπῇ τῦ δ εἰς τ ὅπω, πλεονασμῷ τῦ φ, ωρὸ ι, φοιτῶ. α'. σι. 49.

φόλος, ὄνομα Κενταύρυ ᾧ ἐπῆξενωθεὶς Ἡρακλῆς, οἶνον ἔπι πολὺν ἐκ Διονύσε θθίντα. ζ'. σι. 149.

φρεμαγμὸς, ἡ ὄπ κυρίως δεῖ ἔπεσθαι. βληχὴ δὲ τ αἰγῶν ἡ ωρεβάτων. ί. σι. 141.

φρεμάσσω, μεθ' ἡδονῆς σκίρτα, ἢ βρενθύω, ἡ ἐναβρύνομαι. ί. σι. 141.

φρίσον, εἶδος βοτάνης ἐν τῇ βυθῷ γενομένης, ἢ τὰ ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς βρύα κοκκινοειδῆ· φύκος δ τὸ χερσαῖον τὸ τῆς θαλάσσης ὑπόλειμμα. ζ'. σι. 58.

φύσιγξ, ὄνομα ὄρυος. δ'. σι. 23.

φωλάδες ἄρκοι, ἢ ὅτι φωλεοῖς οἱ ἄρκοι χρῶνται, ἡ πολὺ κατὰ τὸν Θεόφρασον χρόνον φωλεύουσι, ἢ ὅτι μύναι σὺν ἄλλων θηρίων εἰ ἄρτοι τίκτουσι, ἡ φωλεοῖς ἐπιβαίνοντας· ἢ αἱ κατάσκιοι. α'. σι. 115.

X.

Χαίρειν, ἡ ὅτι τὸ χαίρειν, ἐνίοτε μὲ ὅτι ὑποδημίας λέγεται· ἐνίοτε δ ωερισκοῤῥάσιν ἁπλῶς σημαίνει. α'. σι. 116.

Χαλεπὸν χρεῖον κυνὸς γνῶσαι, παροιμία ὅτι τ γνησιωθέντα ἐρετῆ πρὸς, δυσαπο-

δυσαποσώτως δὲ ἐχόντων ἡ συνηθείας. ι'. σι. 11.

Χαλεπὸν μαθοῦσα κύων σκυτοτομεῖν, παροιμία ἐτέρως μὲν ἐκφερομένη, ταυτὸν δὲ δηλοῦσα. ι'. σι. 11.

χάλκων, ὁ τοῦ Κόων βασιλεύς. ζ'. σι. 6.

χανδύνει, χανδεῖν, καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ χῶ, τὸ χαρῶ, χάδω· καὶ ἀπὸ τοῦ χάδω χανδύνω, ὡσαύτως ἀπὸ τοῦ ἥδω, τὸ ἡδύνω, ἡδύνω. ιγ'. σι. 57.

χαὸν, τὸ ἀγαθὸν παρὰ Λακεδαιμονίοις. ἢ τὸ ἀρχαῖον καὶ τὸ εὐγενές. ζ'. σι. 5.

χελιδόνιον, φυτάριον πολύρριζον, μέλαν, ὡσεὶ χελιδών, ὁ ἄμα τῇ φανῆναι τῇ χελιδόνι, ἀνθεῖ. ιγ'. σι. 41.

χίμαιρα, καὶ ὅτι ἀρσενικῶς μέν ὁ τράγος· θηλυκῶς δὲ ἡ ἐνιαυτία αἶξ. α'. σι. 6.

χῖον ἄοιδον, ἐκ Ὁμήρου. ζ'. σι. 47.

χλωρὸν γόνυ, ἀντὶ τῆς ἀκμῆς. ιδ'. σι. 70.

χόεια, τὰ κυπάρεια, ἐν οἷς εἰσὶ τὰ ἔμβρυα· ἢ τὰ τοῦ ἐμβρύου ἀγγεῖα· ἢ οἱ ὑμένες, ὃς πληροῖ τὸ ἀμελχθέντος γάλακτος. καὶ ὅτι χόεια, καὶ αἱ ἀπὸ σφῆ ἐντέρων πλεκόμεναι χορδαί. θ'. σι. 19.

χρὸν ἀρτίζειν, χρείαν σήσασθαι. ιγ'. σι. 44.

χρύζεται, συγχρωπαδύσι, καὶ συγκιμηδύσι. ι'. σι. 18.

χρύσῳ καὶ χαμεύνῃ, ὅτι διαφέρει. ἐν τῷ χαμεύνῃ.

Ψ.

Ψαὶ, καὶ ὅτι τῷ ψὶ οἱ Δωριεῖς ἀντὶ τοῦ σὶ χρῶνται. δ'. σι. 3.

Ψεύσματα, τὰ ἐπάνω τῆς ξύνης φύλλα ψυδράκνα· καὶ ὅτι σημεῖον ταῦτα ψευδολογίας. ιϛ'. σι. 24.

Ψιδὲς, ἀπὸ τοῦ ψίω, τὸ λεπύνω. α'. σι. 1.

ψίδος, ἡ λοιδορία. α'. σι. 1.

ψιδύεισμα, τὸ μύλισμα, ἢ τὸ σύεγμα, ἢ τὸ κρῦμα, ἢ τὸ μιγύεισμα, ἢ τὸ λάλημα· καὶ ὅτι τῶν κατὰ μίμησιν ἡ φωνή. α'. σι. 1.

ψιδυρίζειν, καὶ ὅτι ψιδυρίζειν λέγουσι πίτνης, ὅταν ξιπάσωσι, τῇ συνότητι σφῆ φύλλων ἀζομένης τῆς κνόης. α'. σι. 1.

ψιδυρίζειν, καὶ ὅτι ὀδὴ τῶν ψευδομένων λέγει. α'. σι. 1.

ψίδυρος, καὶ ὅτι λέγει ψίδυρ ψίδυρος, ὡς μάρτυρ μάρτυρος, καὶ ψίδυρος ψιδύρω, ὡς μάρτυρος μαρτύρω. α'. σι. 1.

ψίω, λεπύνω. α'. σι. 1.

ψίπλα, ὀπίσθεγμα βουκολικὸν. δ'. σι. 45. καὶ ε'. σι. 3.

ψυδράκνα, φύσκῃ λευκῇ ἐπάνω τῆς ξύνης φυόμενα. ιϛ'. σι. 24.

ἐκψυχῶς, ἐξ ὅλης τῆς ἐνθυμίας, ἢ ἐκὼν καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ κινήμενος, ἐν τῷ, Βάσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς. ν'. σι. 35.

Ω.

Ὠδίνασιν ἴσης, Δωρικῶς ἀντὶ τῆς, ὠδίνασιν· ἤγουν γεγαυεισμένος, ἢ πεφυσιωμένος, ἢ ἐξογκωμένος ὤν. α'. σι. 43.

Ὠλενθίαι, κατ' εἰρωνείαν. ε'. σι. 8.

Ὠνία, τὰ πωλούμενα. α'. σι. 38.

ὦνος, ὁ διδούς τις ἵνα λάβῃ τι τῶν πωλουμένων. α'. σι. 38.

ὦ παῖδα, ὅτι ἀγαπᾷ ἡσιόδος ἡ ὀπάλλησις. ε'. σι. 79.

ἀγαίεσθαι Θρύπτεσθαι. καὶ ὅτι ἔτος παρὰ Μενάνδρῳ. α'. ς. 109.
ἀγαθὸς, τυφλὸς, ἢ εὐειδὴς, ἢ ἀχμάζων. α'. ς. 109.
ἄγεια, ἔγκαυμα, ἐπιτήδευμα· ἄγια δὲ, τὰ ἀφὸ φερντίδος, ἢ φυλακτικὰ, ἀπὸ τοῦ ἀγῶ, τὸ φυλάσσω. ζ'. ς. 62.
ἄδειον ἔτος, ζήτει ἐν τῷ, ἔτος ἀφειον.
ἀδίανος ὕπνος, καὶ ταύτης πέρι. ζ'. ς'. 53.
ἀδρομίδων, ὄρος ἐν Κῷ ὄνομα· ἢ ὁ Πὰν, ὡς τῶν ὀρέων μέδων· κατὰ τινας δὲ ὁ ἥλιος, ὡς βασιλεύων τῶν πανάρων ἀφῶν ἢ νιαυτῶ. ζ'. ς. 46.
ἀὴς, ὠδίων. γ'. ς. 42.
ἄτιτος, ὅτι Δωρικὴ ἡ συναλοιφὴ· τὸ γὸ ὁ ἄτιτος, ἄτιτος ἀφὸ τοῦ υ· ὡς καὶ παρ' Ἡροδότῳ· καὶ ὅτι ἁμαρτημάτων ἐξετιλώσατο τὸ, ἄτιτος· ἄτιτος γὸ ἄλλος ἐκ πολέμων, ἐν τῷ, Τάχ' ἄτιτος ἄλλον ὀπασσῇ. ζ' ς. 36.
ἤχετο φεύγων, πέφυγεν ἐπῳδή. ζ'. ς. 152.

IN hoc indice prior numerus Idyllion; alter Theocriti versum denotat, cui respondent ubique Scholia: præterquam ubi duo aut tres versus in iis simul explicantur, qui novo numero signari non possunt. Distinctionem itaque textus sequeris, atque ita scholiorum interpretationem inspicies: quod non fallet.

INDEX AUTHORUM
qui in Scholiis citantur.

A.

Αἰχύλος pag. 34. 69. 143.
Αλέξανδρος 26. 83. 109. 121.
Αλκιμος 15.
Αλκιμὰν 81.
Αλκᾶος 117.
Αντίγονος 109.
Απολλώνιος Ρόδιος 111. 165. 170.
Απολλώδωρος 13. 34. 144.
Αρατος 24. 61. 92.
Αρίσταρχος. 143.
Αρίστιππος 2.
Αρισοφάνης 211.
Αριστοτέλης 8. 28. 32. 36. 51. 59. 78. 104. 109. 120. 121. 165. 188.
Αριστοφάνης 1. 12. 26. 31. 47. 72. 76. 87.
Αριστόδημος ὁ Θηβαῖος 115.
Αρχίλοχος. 36. 66.
Ασκληπιάδης 3. 24. 40. 83. 84.

Δ.

Δεινίας 179.
Δημήτριος 15. 81. 122. 144.
Διοκλῆς 117.
Διονυσόδωρος 73.
Δίφιλος 140.

Ε.

Ελλάνικος 201.
Επαφρόδιτος 23.
Επιμενίδης 2.
Ερμησάναξ 131.
Εὐριπίδης 30. 47. 93. 115. 122.
Εὐφορίων 165.

Ζ.

Ζηνόδοτος 71.

Η.

Ηρόδοτος 106. 165. 171. 204.
Ησίοδος 3. 7. 12. 22. 64. 84. 110. 158. 201.

Θ.

Θεόπομπος 81. 200.
Θεόφραστος 13. 23. 36. 64. 73. 82. 83.
Θεοκρίτος 203.

Ι.

Ιάσων 211.

Κ.

Καλλίμαχος 26. 32. 45. 61. 98. 105. 109. 127. 150. 167. 171.
Καρύστιος

INDEX AUTHORUM.

Καρύστ@ ὁ Περγαμηνὸς 167.
Κλέανδρ@ 73.
Κλείταρχ@ 37.
Κρατεύας 36.
Κράτη@ 61. 151. 155.

Λ.

Λύκι@ 112.

M.

Μένανδρος 22. 30. 33. 38.
Μνασίας 15. 173.
Μύκατος 41. 120.

N.

Νεοπτόλεμος 13.
Νίκανδρ@ 37. 83. 140. 170.
Νικήνας ὁ Κῶος 101.
Νυμφόδωρος 16. 73.

O.

Ομηρος 1. 8. 9. 14. 20. 21. 25. 26. 27. 32. 37. 43. 44. 50. 51. 52. 55. 60. 67. 71. 73. 84. 93. 95. 99. 101. 102. 104. 105. 106. 107. 110. 114. 117. 125. 127. 128. 130. 132. 135. 137. 141. 152. 160. 165. 186. 190. 195.
Οναπος 170.
Οπτικὸν 73.

Π.

Πίνδαρος 2. 30. 32. 72. 115. 202.
Πλάτων 15. 175.
Πραξίλας 81.
Πυθαγόρας 175.
Πύῤῥος Ερυθραῖ@ ἢ Λέσβιος μελῶν ποιητὴς 64.

Σ.

Σαπφὼ 154.
Σιμωνίδης 19. 162. 195. 199. 200.
Σοφοκλῆς 69. 111.
Σωκράτης 165.
Σώπατρος 23.
Σωσίβι@ 82.
Σωσίδιος 134.
Σώστρατος 96.
Σωτήριον 29. 31.

T.

Τιμοθέης 167.
Τερπίλλιος 122.

Φ.

Φανίας 120.
Φιλητᾶς 101.
Φιλίσκος 150.
Φιλοσίφων@ 72.
Φιλίστρατος 73.

X.

Χρύσιππος 71.

FINIS.